THƯ HOÀI

Trở thành Vợ của Tinh Địch

https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38 (1)
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 71.2
Chương 72.1
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 83: Ngoại Truyện: Phụ Huynh.
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 85
Chương 85.2

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trước đây, internet có một vấn đề rất nóng bỏng:

Nếu một ngày nào đó, buổi sáng tỉnh lại, bạn phát hiện giới tính của mình thay đổi, phản ứng đầu tiên của bạn là gì?

Một người rất nổi tiếng trên mạng trả lời:

Trước hết, các anh em hãy thoải mái một chút!

Tô Giản nhớ kỹ, lúc đọc được dòng bình luận này, anh đã cực kỳ kinh ngạc đập bàn ca ngợi: Anh em tốt, nói rất hay!

Vậy mà hôm nay, sau khi sống lại từ tai nạn xe cộ, ‘anh’ lại đối mặt với An Dĩ Trạch, tình địch lâu năm của mình, chỉ có thể cực kỳ tức giận gào thét: Mẹ nó! A, chết tiệt! Của anh đâu rồi!

Ai, đính chính một chút, những từ trên không sử dụng sai, bởi vì bạn học Tô Giản đáng thương, đã không có trứng!

…

Tô Giản nhớ, anh xảy ra tai nạn.

Tình hình vô cùng thê thảm, Tô Giản chắc chắn mình sẽ phải chết.

Cũng không biết qua bao lâu, sau khi cố gắng mở mắt, anh nhìn thấy một trần nhà màu trắng thuần khiết.

https://thuviensach.vn

Lúc bắt đầu, Tô Giản còn cho rằng mình đang ở trên thiên đường, trái tim còn yên lặng châm chọc: Thiên đường này thật nhợt nhạt, giống như trong bệnh viện vậy.

Chờ cho đôi mắt nhìn kỹ một chút, anh không khỏi sửng sốt: Cái gì, nơi này đúng là bệnh viện!

Tô Giản vui mừng, xem ra anh phúc lớn mạng lớn, trốn từ Quỷ Môn quan về đây!

Nhưng chỉ kích động một lát, Tô Giản lại nhớ tới một chuyện khác. Lần này không chết, nhưng tuyệt đối không thể trở thành người tàn tật, nếu không cũng không khác nhau là mấy!

Vì vậy, anh lập tức vén chăn lên kiểm tra cơ thể mình, cũng may chân tay đều ổn, mặc dù trên đùi có quấn băng, nhưng hình như cũng không tổn hại nhiều, hơn nữa thử nhúc nhích, có hơi đau, nhưng may mà vẫn còn cảm giác, anh không bị tàn tật, bị gãy xương thì cũng không phải vấn đề gì lớn. Điều duy nhất không đủ là chân anh hơi nhỏ một chút, Tô Giản lo lắng nghĩ: Chẳng lẽ nằm lâu quá bắp thịt bị co lại? Anh lại nhìn một chút, đến cả lông chân rậm rịt cũng mất hết rồi…

Tô Giản thở phào nhẹ nhõm, nằm lên giường bệnh lần nữa, tây chân thoái mái mở rộng, chỉ cảm thấy trái tim được ánh sáng mặt trời chiếu vào. Lần này gặp nạn lớn, không chết cũng không tàn phế, tương lai anh nhất định sẽ rất hạnh phúc!

Tô Giản nhếch môi cười khúc khích, chỉ cảm thấy trên mặt rất ngứa, thì ra là tóc dài. Tô Giản cũng không để ý lắm, lập tức ném đi, nhưng nghĩ tới những sợi tóc đó không bay đi, ngược lại kéo một chút,da đầu đau giống như có kim châm.

Tô Giản ngẩn ra, sững sờ đưa tay lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy một nhúm tóc dài đen bóng, lập tức ngây người. Tóc này là của chính anh?

https://thuviensach.vn

Nhưng từ khi nào tóc anh đã dài như vậy? Chẳng lẽ anh đã hôn mê hai ba năm?

Cau mày nhìn, Tô Giản đột nhiên run lên. Gì vậy, ngực anh nhô lên thành hình vòng cung, chuyện gì xảy ra vậy? Đợi đã nào! Chết tiệt, ai tới nói cho anh biết tại sao anh lại có ngực?

Trái tim anh run rẩy, Tô Giản đưa tay lên ấn lồng ngực của mình.

Rất mềm lại rất to…

Tô Giản bối rối. Mẹ nó! Không phải đâu! Chẳng lẽ sau khi hôn mê, đây là tác dụng phụ của thuốc sao? Anh vừa nhắm mắt lại ngủ một giấc, ngực đã lớn như vậy? Đối với phụ nữ ngực phẳng, đây là điều hạnh phúc, nhưng đối với anh, đây là giờ phút đáng sợ nhất!

Tô Giản vội vàng cởi quần áo bệnh nhân, chỉ thấy hai vị trí trước ngực rất đầy đặn, rất tròn, vừa trắng nõn vừa mềm mại, chắc chắn là 40C. Trước đây, anh cũng chỉ xem qua những video của Nhật Bản, một xử nam như anh chỉ mong được chạm qua, giờ đây ước mơ đã thành hiện thực, nhưng nó lại xuất hiện ngay trên người anh…

Tô Giản lật bản, kích động hét lên: Chết tiệt, đây đúng là lừa bịp!

Không quan tâm cái khác, Tô Giản lập tức kéo quần áo bệnh nhân ra, bắt đầu kiểm tra kỹ càng. Bộ ngực này chỉ là bắt đầu, ái biết được những nơi khác có thay đổi nào không?

Sự thật đã chứng minh, đúng là ghét trời nào trời trao của ấy.

Chỉ mới kéo quần áo được một nửa, trái tim nhỏ bé của Tô Giản đã đóng băng… cái… cái gì… What? Ai có thể tới đây nói chuyện gì đang xảy ra được không? Là anh nhìn lầm sao? Đây nhất định là ảo giác? Thật ra

https://thuviensach.vn

chỉ có mắt anh bị thương thôi? Vì… vì sao anh lại không thấy cậu em của Tô Giản!

Tô Giản run rẩy nghĩ, đôi mắt lại cẩn thận nhìn xuống hai chân.

Trời… sập… rồi!

Chết… chết tiệt! Cậu em của anh thật sự không còn! Đến trứng cũng mất!

Tô Giản chỉ cẩm thấy như một con ngựa gào thét chạy qua thảo nguyên, chà đạp tim phổi anh…

Điều này đã lên án sự thảm khốc của tai nạn xe cộ, sao anh vẫn có thể đầy đủ như vậy! Tay chân không bị thiếu, thì ra là vì thiếu nơi này! Nhưng anh tình nguyện để tay chân bị tổn hại, cũng không muốn bị thương cái này, là một người đàn ông, nhưng lại bị gà bay trứng vỡ, ông trời đang đùa anh sao…

Đợi đã nào! Không đúng!

Đôi tay run rẩy của Tô Giản, từ từ mò về nơi gà bay trứng vỡ.

Sau một giây, tay anh lập tức rụt trở về, trái tim anh run rẩy kịch liệt.

Tô Giản kinh hãi nhìn đôi chân trắng nõn, nhỏ lại không ít, còn có bàn tay với những ngón tay thon dài.

Chân không có lông, mảnh khảnh, tóc dài, ngực lớn, gà bay trứng vỡ, rụt rè nhút nhát…

Tô Giản cảm thấy, đây nhất định là một cơn ác mộng.

Vì vậy anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, cố gắng tự nhủ: Đây không phải là thật, đây không phải là thật…

https://thuviensach.vn

Mở mắt ra, ngực,vẫn tròn như vậy, gà, vẫn không có.

Tô Giản nghĩ, cuộc sống khó khăn thế nào chứ…

Một giây tiếp theo, một tiếng hết tan nát cõi lòng vang lên:

“Gương! Gương! Tôi muốn gương!”

Mặc dù tiếng thét rất thảm thiết thô tục, nhưng âm thanh phát ra lại sắc bén lạ thường.

Toàn thân Tô Giản run lên, anh nghĩ nếu như không phải thế giới này điên rồi, thì nhất định là anh bị điên rồi.

Nghe được âm thanh, y tá vội vàng chạy vào.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái với yêu cầu tìm gương của Tô Giản, nhưng y tá vẫn tìm gương cho anh, cho rằng anh sợ khuôn mặt của mình bị phá hủy, vì vậy cô vừa đưa cho anh vừa dịu dàng an ủi. “Bà An, bà yên tâm, gương mặt bà không bị thương, vẫn đẹp như cũ.”dღđ。l。qღđ

Tô Giản nhận được lời an ủi của y tá càng muốn khóc.

Run rẩy cầm chiếc gương lên, sau một giây, toàn thân Tô Giản cứng đờ.

Khách quan mà nói, gương mặt trong gương vô cùng xinh đẹp, mắt to, lông mi dày, mặt trái xoan, miệng anh đào, hơn nữa làn da vừa trắng lại vừa mềm, ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, gương mặt của vị mỹ nhân này đúng là khó ai sánh được, hơn nữa tất cả kết hợp lại, gương mặt trong gương vô cùng xinh đẹp lại cực kỳ đáng yêu, vừa đúng là phong cách mà anh thích. Nếu là lúc bình thường, anh nhất định sẽ giữ lấy quyền chủ động hô to. “Xin chào!”dღđ。l。qღđ

Nhưng hôm nay, gương mặt này lại ở trên mặt anh…

https://thuviensach.vn

Chiếc gương trong tay Tô Giản yên lặng rơi xuống.

Cô y tá thấy hai mắt Tô Giản vô hồn, vô cùng lo lắng: “Bà An, bà sao vậy?”

Tô Giản chậm rãi nhìn sang cô, nói từng câu từng chữ: “Tôi… là ai?”

Vẻ lo lắng trên khuôn mặt cô y tá ngày càng đậm. “Là… bà An, bà xảy ra tai nạn giao thông đùi phải bị gãy, nhưng bà không cần lo lắng, bà đã được phẫu thuật, tiếp theo chỉ cần cố gắng tĩnh dưỡng là có thể hồi phục, sẽ không có di chứng gì.”dღđ。l。qღđ

“Tôi… họ… An?” Nét mặt Tô Giản vẫn đang mơ màng.

Y tá ngẩn ra, mặc dù cô thấy rất kỳ quái nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Họ của bà không phải là họ An, là chồng bà họ An…”

Nghe được hai chữ ‘chồng bà’, toàn thân Tô Giản lại run lên.

“Vậy… tên tôi là gì?”

Y tá bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng. “Bà hộ Tô, tên là Tô Giản… bà An, bà có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”dღđ。l。qღđ

Không thoải mái? Đâu chỉ có không thoải mái! Tim ông đây đang đau thắt lại! Ông đây là một người đàn ông khôi ngô cường tráng, con mẹ nó, ‘ông xã’ là loại gì vậy!

Tô Giản cố gắng kiềm chế, nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. “Hình như… tôi không nhớ bất cứ điều gì cả.”

Y tá giật mình, sau đó vội nói. “Bà đừng lo lắng, tôi sẽ đi gọi bác sĩ.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản đau lòng nghĩ, gọi bác sĩ thì có ích lợi gì? Bác sĩ có thể chữa cánh tay, chữa chân bị thương, nhưng bác sĩ có thể xử lý được việc sau khi tỉnh lại, anh bị biến thành một thiếu nữ xinh đẹp sao? Chuyện này phải để thượng đế hay phật tổ như lai quan tâm chứ?dღđ。l。qღđ

Thấy y tá nhanh chóng chạy ra cửa, Tô Giản yên lặng ôm chăn. Chuyện này quá đáng sợ, anh phải tiêu hóa một chút…

“Sao vậy?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông.

“A, An tiên sinh, ngài đã tới rồi! Vừa rồi, bà An nói, hình như bà ấy không nhớ bất kỳ chuyện gì cả.” Y tá giải thích.

An tiên sinh? Tô Giản hoảng hốt, ngẩng đầu lên, vừa rồi, y tá có nói, ‘chồng’ anh họ An, vậy người vừa tới này không phải là ‘ông xã’ của anh sao?

Người tới đi vào cửa, nghe thấy lời của y tá, mày hơi nhíu lại, giương mắt nhìn Tô Giản, đúng lúc chạm vào ánh mắt của anh.

Trong chốc lát, hai mắt Tô Giản đã trợn to, hít sâu một hơi!

Chỉ tính vẻ bề ngoài, người đàn ông này tuyệt đối thuộc dạng đàn ông thu lệ phí nhìn theo từng giây. Dù là một người đẹp trai, mỗi lần Tô Giản nhìn thấy người đàn ông như vậy đều cảm thấy mình như bị bắt nạt, nhưng đây tuyệt đối không phải điều khiến anh tức giận, nhầm, sửa lại, là khiến anh khiếp sợ đến mức toàn thân đều đau.

Cặp mắt của Tô Giản trừng lớn như hai quả long nhãn, nội tâm không ngừng gào thét, đây thật sự là con mẹ nó, khiếp sợ, tức giận và tuyệt vọng vô hạn không ngừng gào thét trong trái tim anh!

https://thuviensach.vn

Chết tiệt! Ai có thể nói cho anh biết đây chỉ là một giấc mơ! Tỉnh dậy biến thành phụ nữ đã vô cùng đáng sợ rồi, tại sao, chông của cô gái này lại còn là kẻ thù, tình địch vạn năm của anh, An Dĩ Trạch!

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 2

An Dĩ Trạch, nam. Thuộc tính: Con nhà giàu đẹp trai. Thuộc tính chi tiết: Tô Giản căm hận con nhà giàu đẹp trai.

Tô Giản luôn căm hận An Dĩ Trạch từ hồi học đại học.

Là sinh viên của trường đại học danh tiếng đứng thứ ba cả nước, không thể nghi ngờ sinh viên đại học S là ngưỡng vọng của tất cả mọi người, nhưng là sinh viên khoa khoa công nghệ của trường học danh tiếng đứng thứ ba cả nước, đại học S khiến các sinh viên nam vô cùng buồn bực; là thành viên trong hội độc thân đông đảo tại ngôi trường nổi danh này, cuộc đời Tô Giản khá là bi kịch.

Bốn năm đại học, Tô Giản thích tổng cộng ba cô hái.

Trong đó có hai người bày tỏ những điều anh làm ình như trời mưa thì đưa ô, dù tuyết rơi dày vẫn đưa bữa sáng…, những hành động đó của anh khiến họ rất cảm động, sau đó cự tuyệt anh.

“Xin lỗi, em đã có người mình thích.”

“A, đúng đúng…”

Mà người đầu tiên có đồng ý với anh ‘có thể hẹn hò xem một chút’, nhưng chưa tới hai tháng, cũng đề nghị chia tay với anh.

“Xin lỗi, chúng ta chia tay đi, em cảm thấy hai ta không thích hợp.”

“Đâu có, anh thấy hai ta rất thích hợp, nếu không…”

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi, em đã thích người khác…”

“…”

Sau đó Tô Giản mới biết, đối tượng của hai cô gái chưa tới tay ‘đã có người trong lòng’ và cô nàng đề nghị chia tay anh vì ‘đã thích một người khác’ là kẻ thù truyền kiếp của anh, là tên công tử bột đó đã giành bạn gái của anh, tên khốn khiếp đó tên là An Dĩ Trạch.

Thật ra thì cũng không phải Tô Giản chưa từng nghe qua cái tên An Dĩ Trạch này.

Mặc dù hai người không cùng khoa, nhưng Tô Giản cũng từng nghe nói ở khoa toán có một người tên là An Dĩ Trạch rất lợi hại.

Nghe nói gia thế của tên nhóc này rất tốt, Nhưng lớn lên có gương mặt chuyên lừa các cô gái nhỏ, thành tích học tập cũng khá tốt, hình như còn nhận được giải thưởng lớn nào đó, vì vậy được một thầy giáo rất nổi tiếng trong trường coi trọng.

Còn nghe nói, trong một buổi dạ tiệc ở trường, cậu ta còn thể hiện tài nghệ của mình, dụ dỗ được một loạt em gái thiếu não vây quanh, mang theo thân phận chủ tịch hội học sinh, người này không nổi tiếng thì quá khó khăn – đối lập với khoa công nghệ luôn thiếu hụt con gái, tên này không chỉ mê hoặc trái tim của những thiếu nữ trong trường, còn quyến rũ các cô gái ngoài trường, khiến họ trao tình yêu ình. Một kẻ như vậy, luôn cướp đi chị em của bao tên đàn ông, tất nhiên trở thành kẻ địch của nam sinh toàn trường!

Ngày trước, Tô Giản chỉ mới nghe qua tên của người này chứ chưa bao giờ chân chính tiếp xúc, mà bây giờ… đương nhiên vẫn không thực sự tiếp xúc, nhưng chính kẻ địch mà ta còn chưa kịp chạm vào đã bị kẻ đó đánh bại, đó là một loại nhục nhã! Vì vậy, từ đó, Tô Giản cũng bắt đầu nguyền rủa An Dĩ Trạch cũng những nam sinh khác trong hội độc thân:

https://thuviensach.vn

Chúc anh ta và tất cả cô gái anh ta quen trở thành anh em, thành anh em, anh em đó!

…

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Giản vinh quang được gia nhập vào đội ngũ IT của một công ty lớn, làm công việc viết chương trình lập trình. Về phần An Dĩ Trạch, trừ lúc vô tình biết anh ta đi nước ngoài du học, Tô Giản không biết gì khác về anh ta.

Hai người nên vĩnh viễn không liên quan đến nhau, nhưng không nghĩ đến, sau N năm tốt nghiệp đại học, lại có thể gặp nhau một cách máu chó như vậy, lâm ly như vậy.

Tô Giản chỉ có thể ngẩng mặt lên trời than: Số mệnh, vì sao người có thể làm ra sự việc trọng đại, kỳ lạ thế này!

…

Người đàn ông vững vàng đi tới.

Tô Giản nhìn anh ta chằm chằm, khi đối mặt với khắc tinh thì cảm thấy kinh hãi và phẫn nộ tột cùng.

“Có chuyện gì vậy?” Kẻ thù lâu năm nhìn anh, ánh mắt thâm thúy, giọng nói lạnh nhạt nhưng dịu dàng khiến anh là đàn ông mà không thể không thừa nhận.

Tô Giản bi phẫn nghĩ: Người này nhất định dùng ánh mắt thâm thúy này để quyến rũ các em gái! Anh có thể đấm anh ta một cái để trả mối hận thù bao năm nay không?

Thấy anh không nói lời nào, An Dĩ Trạch khẽ nhăn mày. “Giản Giản?”

https://thuviensach.vn

Tô Giản run rẩy, Giản Giản? Đây là cái tên mà lúc nhỏ mẹ anh hay gọi! Chỉ câu nói này của anh ta đã khiến toàn thân anh nổi da gà, từ củi chỏ đến ngón chân đều đang kêu gào phản đối là thế nào? Cái tên được mẹ hay gọi này lại phát ra từ miệng của tình địch khiến toàn thân anh rợn tóc gáy là thế nào!

Tô Giản giận dữ nhìn lên. “Tôi không phải Giản Giản nhà anh!”

“Vậy em là ai?”

“Tôi…”

Anh định hét to lên ‘tôi là một Tô Giản khác’, nhưng trong nháy mắt lời vừa ra khỏi miệng, Tô Giản kịp thời nhớ tới tình cảnh mình hiện giờ. Mẹ nó, anh thiếu chút đã quên, bây giờ anh đã không còn là đàn ông, bây giờ anh là một cô gái ngực lớn tóc dài da trắng rồi! Mặc dù chuyện bị tai nạn, sống lại biến thành phụ nữ là sự thật, nhưng chuyện này làm sao có thể nói ra miệng, chủ nghĩa Mac Lenin, tư tưởng Mao Trạc Đông, lý luận Đặng Tiểu Bình, ba quan điểm khoa học tiến bộ, thế giới liên tục phát triển dưới ánh hào quang, thế kỷ hai mươi mốt luôn đặt khoa học lên hàng đầu làm sao có thể tin vào chuyện mê tín dị đoan này.

Loại chuyện như vậy chỉ có thể xuất hiện trong những chuyện cổ tích ngày trước, là ảo tưởng trong tiểu thuyết của các em gái, anh nói ra thì mấy ai tin? Hơn nữa dù có người tin, nếu như biết anh chết đi sống lại, từ đàn ông biến thành phụ nữ, vậy người khác sẽ nhìn anh như thế nào? Khả năng lớn nhất là có thể có người sẽ coi anh là động vật, mang lồng tre đến bắt anh để mọi người được dịp tham quan, hoặc bị những nhà nghiên cứu khoa học đưa lên bàn mổ trong phòng thí nghiệm, bị người ta săm soi, nghiên cứu! Nói không chừng anh còn được lên tin tức: Tỉnh lại sau tai nạn xe cộ, phát hiện mình cải tử hoàn sinh, nhưng điều càng khiến người khác khiếp sợ hơn là, anh vốn là đàn ông lại đột nhiên biến thành phụ nữ, đây rốt cuộc

https://thuviensach.vn

là chuyện thần kì như thế nào? Chúng tôi sẽ vì mọi người tìm ra đáp án – thì ra, hai mươi chín năm trước, người mà mẹ Tô sinh ra vốn là một bé gái!

Xem ra anh chỉ có thể nói mình bị ‘mất trí nhớ’.

Tô Giản hừ lạnh. “Tôi không biết.”

An Dĩ Trạch nhìn anh chằm chằm: “Vậy em biết anh không?”

Có thể không biết không? Mặt mũi anh ta chưa từng thay đổi, anh có thể không nhận ra tên đáng chết đã khiến anh phải độc thân bốn năm liền đại học… tên tình địch số một sao?

Tô Giản trợn to mắt: “Sao tôi biết được!”

“Anh tên là An Dĩ Trạch!”

Tôi biết anh tên An Dĩ Trạch! Chỉ cần nghe thấy ba chữ này, anh đã muốn nổi giận rồi!

“Em tên Tô Giản!”

Mẹ nó, ông đây không phải là Tô Giản! Không đúng, tên ông đây đúng là Tô Giản, nhưng không phải Tô Giản nhà anh! Ông đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ, đại danh Tô Giản, nhũ danh Tiểu Giản, nickname Bảo Đản, tên riêng Đại Nhĩ Đồ Đồ!

“Nếu em thật sự quên mất, vậy để anh nói cho em biết, anh là chồng em!”

“A….”

Cuối cùng Tô Giản cũng không thể kiềm chế, vì vậy tất cả khiếp sợ, bực tức tích lũy từ lúc sống lại tới nay, cứ như vậy mà bạo phát.

https://thuviensach.vn

“A… A!”

Lúc này Tô Giản thực sự bộc phát, vì vậy không chỉ An Dĩ Trạch sững sờ, mà tất cả y tá và bác sĩ vừa đến lập tức giật nảy mình đẩy cửa chạy vào.

An Dĩ Trạch trầm giọng nói với bác sĩ: “Bác sĩ, hình như vợ tôi bị mất trí nhớ!”

Tô Giản yên lặng châm chọc: Ông đây không quên gì hết! Nhóc cũng đừng mong ông đây sẽ quên tất cả vũ nhục và tổn thương người đem đến cho ông đây! Hiện tại, ông đây chịu nhục trước, đợi tới cơ hội sẽ trả thù, cướp đi bạn gái của nhóc, rửa sạch sỉ nhục trước đây… a, nhưng với thân phận hiện tại của anh, không thể đoạt được bà xã của An Dĩ Trạch, để rửa sạch được sỉ nhục này nhưng mà, a… Mẹ nó! Không đúng! Cướp vợ tên đó là một chuyện, trở thành vợ tên đó lại là một chuyện khác, điều này đúng là đã nhục lại thêm nhục mà, a... lật bàn!

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra lại Tô Giản, cũng không phát hiện có gì không ổn, thấy vẻ mặt vui vẻ của tô Giản thoáng chốc biến thành bực bội, vẻ mặt vô cùng quỷ dị, hơi do dự.

“An tiên sinh, kiểm tra thân thể, bà An không có gì không ổn.”

“Vậy sao đến tên của tôi, cô ấy cũng quên mất?”

“Bà An đã hôn mê mấy ngày, có thể trong lúc xảy ra tai nạn, không cẩn thân va chạm phần đầu, cho nên xảy ra tình trạng mất trí nhớ tạm thời. Chờ lát nữa tôi đưa bà An đi kiểm tra tỉ mỉ hơn, xin ngài yên tâm.”

Nhìn y tá và bác sĩ rời đi, phòng bệnh chỉ còn lại anh và An Dĩ Trạch, Tô Giản nhanh chóng vận động đại não, suy nghĩ nên ứng phó với tình trạng này thế nào.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên, anh tỉnh lại sau tại nạn xe cộ, biến thành một người khác, hơn nữa còn là một người phụ nữ, lại là phụ nữ của An Dĩ Trạch, mặc dù sự cố này rất khó tin, nhưng đây chắc chắn đã thành sự thật, không thể thay đổi.

Giờ đây, anh không thể nói ra chân tướng, vì hậu quả vô cùng khó lường, cũng rất nghiêm trọng, anh không thể mại hiểm như vậy.

Vậy thì anh chỉ có thể giả bộ mất trí nhớ, hơn nữa từ nay về sau, anh còn phải lấy thân phận của người phụ nữ tên 'Tô Giản' này để sống.

Mà trước mắt, anh đã bị thương một chân, không biết gì ngoài việc người này là bà xã của tình địch anh, như vậy, anh chỉ có thể dựa vào hiểu biết duy nhất này, dù sao, hiện tại anh không có thân phận, không có chỗ đi, không chỗ ở, không tiền, cũng không có thức ăn, chỉ có 'ông xã' để dựa vào. Mẹ nó!

Cho nên, dù anh rất muốn tức đến hộc máu, còn muốn đấm cho An Dĩ Trạch một đấm, anh cũng không thể không kiềm chế một chút.

"Anh… là chồng tôi thật sao?" Tô Giản im lặng nhớ lại khuôn mặt thuần khiết của các cô bé trên ti vi, trừng mắt, cố gắng làm ra vẻ ngây thơ.

An Dĩ Trạch gật đầu.

"Hợp pháp? Đã đi đăng ký rồi?"

An Dĩ Trạch lại gật đầu.

Tô Giản lại im lặng, đanh mặt nghĩ: Vào lúc này, anh chỉ có thể mỉm cười.

Vì vậy anh nở một nụ cười méo mó. "Vậy chúng ta đã kết hôn bao lâu rồi?"

https://thuviensach.vn

“Một tháng.”

Nụ cười méo mó của Tô Giản cuối cùng cũng không duy trì nổi nữa. Một tháng? Nói cách khác, hai người vừa mới kết hôn? Chết tiệt, sao tai nạn xe lại không xảy ra sớm một chút! Nếu xảy ra sớm hơn một tháng, không phải anh có thể đã An Dĩ Trạch sao? Sao có thể trở thành vợ của anh ta như ngày hôm nay được?

Tô Giản bực mình muốn chết, An Dĩ Trạch lại nhìn anh như có điều suy nghĩ. An Dĩ Trạch ngồi bên giường bệnh nhìn chăm chú vào Tô Giản. “Em thật sự không nghĩ ra điều gì sao?”

Bị cặp mắt sâu đen đó nhìn chằm chằm, Tô Giản đang cất giữ bí mật động trời không nhịn được cứng người, không tự chủ được cúi xuống. “Thật, tôi thật sự không nhớ gì cả.”

An Dĩ Trạch nhìn anh. “Bác sĩ cũng nói, có lẽ hai ba ngày nữa là em có thể khôi phục.”

Tô Giản suy nghĩ một chút, lại tỏ vẻ lo lắng. “Nếu như tôi vĩnh viễn không thể hồi phục, không thể nghĩ ra thì làm thế nào?”

An Dĩ Trạch im lặng một hồi, sau đó nói. “Vậy cũng không sao, những điều em cần biết, anh sẽ nói cho em biết.”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Editor: Lin

An Dĩ Trạch không ở lại lâu, sau khi nói vài ba câu đơn giản thì lập tức rời đi.

Tô Giản nằm trên giường, nhớ lại đoạn đối thoại giữa hai người, sau khi xác định không có sai sót gì thì thở dài một hơi, nhưng anh vẫn không hiểu sao cảm thấy có gì đó không đúng.

Lại nằm thêm một chút, Tô Giản nhẹ nhàng ‘a’ lên. Anh biết lạ ở chỗ nào rồi! Tân hôn! Không phải An Dĩ Trạch nói hai người mới kết hôn được một tháng, vậy không phải đang lúc keo sơn gắn bó sao? Tại sao vợ mình bị thương, còn mất trí nhớ, An Dĩ Trạch lại có thể bình tĩnh như vậy? Anh ta không sợ vợ mình quên hết mọi chuyện, lúc ra viện thì nhìn trúng một người đàn ông khác sao?

Tô Giản cau mày suy tư, nhưng sau đó lông mày anh lập tức giãn ra, hả hê cười. Dù là thế nào, lần này An Dĩ Trạch nhất định xui xẻo rồi. Nếu trong thân thể này là Tô Giản phiên bản nam, thì cơ hội thích một người đàn ông khác coi như không có, anh, Tô Giản là một người đàn ông bình thường, tất nhiên thích các em gái chân dài, đến lúc đó anh ta bị vợ mình vứt bỏ đi thích một người phụ nữ khác, An Dĩ Trạch chắc chắn sẽ tức đến nổ tung?

Nghĩ đến phản ứng của An Dĩ Trạch, Tô Giản đột nhiên cảm thấy, sự kiện sống lại lần này, cũng không hẳn là không có chỗ tốt!

https://thuviensach.vn

…

Hôm sau, khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên Tô Giản làm là sờ ngực.

Sau đó anh đau khổ phát hiện, ngực của anh vẫn đầy đặn khiến người khác tuyệt vọng như cũ, anh cầu nguyện đây chỉ là một cơn ác mộng, nhưng sự việc vẫn chân thật khiến anh muốn đập đầu vào tường.

Mẹ nó! Trước kia mỗi lần nằm mơ anh đều chảy nước miệng ướt nửa cái gối, tại sao bây giờ đồ ăn đến miệng lại bi thảm như vậy!

Tô Giản hung hăng đập đầu vào gối.

Nếu anh thật sự mất trí nhớ thì tốt, không cần phải đối mặt với chuyện mình trở thành vợ của tình địch như thế này…

Tô Giản đang yên lặng sầu não, bụng đột nhiên căng lên, không được, phải đi tiểu một chút!

Đã nói rồi mà, nếu anh tự nhiên tỉnh dậy thì đều do nghẹn nước tiểu cả…

Cũng may phòng bệnh của Tô Giản là phòng bệnh cao cấp, thiết bị được lắp đặt không những rất tốt, phòng bệnh còn có cả phòng vệ sinh. Mặc dù đi lại không được tiện lắm, nhưng Tô Giản cũng không nguyện ý để người khác nhìn thấy loại chuyện riêng tư này, cho nên anh không gọi y tá, mà cẩn thận bước xuống giường, sau đó khổ cực đi đến phòng vệ sinh.

Theo thói quen, anh sờ vào đũng quần, kết quả không móc ra được thứ gì, mò qua mò lại vẫn không thấy khiến toàn thân Tô Giản cứng đờ, sau khi ý thức được tình trạng cơ thể mình, Tô Giản yên lặng chảy nước mắt, cảm giác được đứng một cách oai phong để đi tiểu đã một đi không trở lại nữa rồi…

https://thuviensach.vn

Xoay người ngồi xuống bồn cầu, lần đầu tiên trong đời Tô Giản phải ngồi xuống giải quyết vấn đề sinh lý, anh cảm thấy mình giống như một cô gái vừa mất đi trinh tiết, tâm tình rối như tơ vò.

Vì vậy cả buổi sáng,Tô Giản cảm thấy vô cùng mất mát.

…

Cũng may, xế chiều, có một loạt khách tới thăm bệnh,

Là đồng nghiệp và học sinh của thân thể hiện tại. Anh lấy cớ mất trí nhớ nên cũng không khó khăn trong việc ứng phó với bọn họ, hơn nữa còn thuận tiện moi ra được ít tin tức liên quan đến chủ nhân thân thể này. Thế nên Tô Giản mới biết, thì ra cô gái này là giáo viện tại một trường cấp hai, hơn nữa còn dạy ngữ văn.

Thông thường, nghệ nghiệp này rất hợp với phụ nữ, nhưng vấn đề là hiện tại linh hồn mềm mại của phái nữ trong cơ thể này đã đổi thành một chàng trai rồi. Mặc dù trước kia, thành tích môn ngữ văn trước kia của anh cũng không đến nỗi kém, nhưng là một tên chuyên ngành vật lý chưa bao giờ có ước mơ tha thiết về hệ văn học như anh mà nói, còn có sau này phải dạy học ột đám choai choai này, Tô Giản đã

cảm thấy vô cùng đau khổ.

Niềm an ủi duy nhất này là trong đám học trong sinh đến thăm này, mấy cô gái nhỏ này xem ra cũng không tồi, trong sáng trẻ tuổi, khiến một anh chàng thanh niên gần ba mươi tuổi, luôn phải đối mặt với cuộc sống khó khăn này cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Tiễn khách đi rồi, phòng bệnh lại yên tĩnh, Tô Giản không khỏi thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

Mặc dù mất trí nhớ là một lý do tốt, nhưng muốn diễn như một bệnh nhân mất trí nhớ, tỏ vẻ ngây thơ vô tội quả thật không dễ dàng gì, huống chi thân thể này còn là một cô giáo, vì vậy Tô Giản cố gắng kiềm chế tính cách thô lỗ của mình, biến thành một cô gái của văn học.

Nghĩ đến việc sau này luôn phải làm ra vẻ như một cô gái của văn học thế này, Tô Giản cảm thấy hết sức buồn bã, lúc này, anh mới lĩnh ngộ được, cuộc sống trước kia tốt đẹp cỡ nào…

Đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong đầu Tô Giản: Đúng rồi, sao anh lại không nghĩ đến, anh có thể tìm cách biến trở về.

Mặc dù chuyện này khá quái dị, nhưng chuyện sống lại đã xảy ra như vậy, anh biến trở về cũng không hẳn là không thể được! Huống chi đất nước Trung Quốc rộng lớn, tiền nhiều, có hơn 5000 năm sử sách, chưa chắc không thể tìm ra cách giải quyết!

Nghĩ như vậy, Tô Giản cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, không thể chờ đợi được, lập tức kích động nhấn chuông gọi y tá.

“Tôi muốn hỏi, tình hình người xảy ra tai nạn với tôi thế nào rồi? Đang ở bệnh viện sao?

“Cô đang hỏi tài xế taxi đó sao? Ông ấy cũng bị thương rất nặng, nhưng may mắn không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Không phải, không phải, tôi hỏi người đụng xe với tôi, người trong xe có phải là một người rất đẹp trai không? Hiện tại anh ta thế nào rồi? Ở phòng bệnh nào?”

Y tá sững sờ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó chần chờ nói: “Đúng là có, chẳng qua tôi nhớ rằng lúc bọn tôi đưa anh ta đến đây, anh ta đã bị thương rất nặng, ở trong bệnh viện một hai ngày, vẫn không cứu được.”

https://thuviensach.vn

Đầu Tô Giản vang lên tiếng ong ong. Nói vậy nghĩa là anh đã chết? Thân thể của anh đã chết?

Tô Giản nhất thời cảm thấy tức giận. Mặc dù 29 năm nay anh không có thành tựu gì, cũng thường xuyên oán trách số mệnh của mình, không hi vọng trở thành một người đẹp trai, giàu có, nhưng anh biết rõ người chỉ có một lần chết, cũng thường xuyên nói 'ông đây đến thế gian này, chưa từng nghĩ sẽ sống sót trở về', nhưng anh chưa bao giờ nghĩ mình lại chết trẻ như vậy…

Thậm chí anh còn chưa kết hôn, anh còn là một xử nam! Tô Giản khóc không ra nước mắt.

Sau khi y tá rời đi, Tô Giản ôm trái tim lạnh buốt nằm xuống giường. Đau lòng một hồi lâu, Tô Giản quyết định, phải đi coi trộm mình một chút!

Nghe trong ý của cô y tá, anh vừa mới chết, tang lễ cũng tổ chức mới được hai ngày, làm thế nào anh cũng phải nghĩ cách để gặp mình lần cuối! Huống hồ, linh hồn đã ở cùng thân thể đó nhiều năm như vậy, ngộ nhỡ lúc nhìn thấy bị hấp dẫn, xảy ra phản ứng cực kỳ khoa học, để cho linh hồn anh được trở về thân thể cũ? Mặc dù xác chết vùng dậy khá đáng sợ, nhưng anh đã trải qua việc kinh hãi, tỉnh dậy đã biến thành người phụ nữ của tình địch rồi, còn có chuyện đáng sợ nào không chịu nổi sao?

Sau khi nghĩ thông, Tô Giản lại cảm thấy bản thân tràn đầy tinh lực, gọi y tá lần nữa. Đáng tiếc, y tá lại ngăn cản anh.

"Không được, bà An, đùi phải bà vừa được giải phẫu không lâu, tạm thời không thể ra viện."

"Chỉ ra ngoài một chuyến? Vậy cũng không được, An tiên sinh, ngài ấy…"

Vừa nói đến An tiên sinh, anh ta đã lập tức xuất hiện.

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì vậy?” An Dĩ Trạch cau mày.

Y tá nói Tô Giản yêu cầu được ra ngoài một chuyến, An Dĩ Trạch chỉ nhìn anh một cái. “Tại sao đột nhiên lại muốn ra ngoài?”

Tô Giản giương mắt, nhìn vào ánh mắt anh ta. “Tôi muốn đi tham gia tang lễ của người đàn ông xảy ra tai nạn với tôi.”

An Dĩ Trạch nâng mi. “Em biết anh ta?”

“Tôi…” Mấy chữ ‘dĩ nhiên biết’ đang muốn nhảy ra khỏi miệng, Tô Giản mới ý thức được bây giờ anh là Tô Giản nữ, hơn nữa còn là một Tô Giản bị mất trí nhớ, nên lập tức cứng rắn sửa lại. “… Mặc dù không biết anh ta, nhưng nghe nói anh ta qua đời, tôi… muốn đi xem.” Anh vừa nói vừa khép hờ đôi mắt tỏ vẻ áy náy, thương cảm.

An Dĩ Trạch không lên tiếng, cũng không biết là có nghi ngờ trong lòng hay không mà còn chần chờ.

Tô Giản nóng nảy. Chuyện khác thì dễ nói nhưng chuyện này thì bất kể dùng biện pháp nào anh cũng phải đi! Mặc dù anh có thể lén chuồn đi, nhưng với cái chân hiện tại này của anh, huống hồ An Dĩ Trạch còn cho người bảo vệ xung quanh, anh muốn chuồn đi một cách an toàn e rằng rất khó, muốn thế này rồi, anh chỉ sợ không thể cản nói tang lễ của mình! Cho nên anh phải tìm cách để thuyết phục An Dĩ Trạch, tốt nhất là để anh ta đưa mình tới đó.

Tô Giản nằm trong chăn véo mạnh mình một cái, cảm thấy hốc mắt nóng ấm, khẽ giương mặt lên, Tô Giản thấp giọng khẩn cầu. “Tôi và tài xế còn sống, nhưng anh ta lại qua đời, tôi rất khổ sở, nghe nói anh ta còn rất trẻ…”

Giọng nói của thân thể này vốn dịu dàng, hơn nữa còn mang theo chút mềm mại, Tô Giản lại thêm mấy phần buồn khổ, chỉ vừa nói ra, đến toàn

https://thuviensach.vn

thân Tô Giản cũng nổi da gà, trong lòng yên lặng nghĩ: Tiếp tục như vậy, khả năng diễn kịch của ông đây sẽ được nâng cao! Cái gì mà cô giáo trung học, có khi còn cầm được danh hiệu ảnh đế!

Quả nhiên, An Dĩ Trạch luôn bình tĩnh cũng không thể chịu nổi, im lặng một hồi, An Dĩ Trạch nói: “Anh đưa em đi.”

Có An Dĩ Trạch, chuyện này dễ xử lý hơn nhiều.

Không thể không thừa nhận, An Dĩ Trạch làm việc rất có hiệu suất, sau nửa giờ, Tô Giản đã cầm trong tay thời gian và địa điểm cử hành tang lễ của mình.

Thì ra ngày mai, sau khi tang lễ cử hành, anh đã bị hỏa táng rồi, Tô Giản không khỏi cảm thấy mình vô cùng may mắn, trễ một chút, anh đã không thể thấy chính mình!

Sáng hôm sau, An Dĩ Trạch thực hiện lời hứa đến bệnh viện, đưa Tô Giản đi tham dự tang lễ của mình.

Nghi thức cáo biệt di thể được tổ chức ở nhà tang lễ, vừa nghĩ đến chuyện sắp phải nhìn thấy ba mẹ và em trai mình, còn có thi thể mình nằm trong quan tài, trái tim Tô Giản không kiềm chế được ẩn ẩn đau.

Để làm dịu đi tâm trạng khẩn trương lúc này của mình, Tô Giản bắt đầu kéo An Dĩ Trạch nói chuyện phiếm.

“An Dĩ Trạch.”

“…”

“An Dĩ Trạch?”

An Dĩ Trạch vẫn không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Tô Giản nổi giận, quay đầu nhìn qua, lại thấy An Dĩ Trạch nhẹ nhàng liếc mình một cái. “Dĩ Trạch.”

“Hả?”

“Hoặc là ‘ông xã’.”

Tô Giản cảm thấy một cỗ tức ngực vọt lên cổ họng, lại phải gắng gượng ép trở về, nói thầm trong lòng. “Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, người làm chuyện lớn có thể nhẫn nhịn tình địch”, chờ tới lúc anh bình ổn lại, cuối cùng cũng nhỏ giọng lầm bầm qua kẽ răng. “…Dĩ Trạch.”

“Sao vậy?”

“Tôi… tôi quên!”

An Dĩ Trạch quay đầu nhìn Tô Giản.

Tô Giản bị anh nhìn thẹn quá hóa giận, lập tức nói: “An Dĩ Trạch!”

“Dĩ Trạch.”

“… Được rồi, đồng chí Dĩ Trạch, anh cũng biết, hiện tại tôi mất trí nhớ, không nhớ gì chuyện lúc trước cả, cho nên chúng ta nói chuyện một chút được không.”

“Được.”

“Vấn đề đầu tiên, trước kia, anh đáng đánh đòn như vậy… khụ, không nghe rõ chứ? Tôi nói, tiếc chữ như vàng như vậy sao?”

“Nói ít hơn em hiện tại.”

“… Vậy, trước kia, tôi là loại người gì?”

“Cũng nói ít hơn em hiện tại.”

https://thuviensach.vn

“An… ừm, vậy Dĩ Trạch, sao hai chúng ta lại biết nhau?”

“Ở quán bar.”

Tô Giản kinh ngạc, anh còn tưởng rằng Tô Giản này là một cô gái truyền thống, không bao giờ đến các quán bar.

“Trước kia, tôi rất thích anh sao?” An Dĩ Trạch là một người quyến rũ như vậy, Tô Giản có thể gả cho anh ta, có vẻ như luôn khăng khăng bám lấy An Dĩ Trạch rồi.

Đột nhiên An Dĩ Trach quay đầu nhìn anh một cái, nhưng lại im lặng.

Đây là chuyện gì vậy chứ! Nhìn vào tình hình này, Tô Giản cảm thấy máu nhiều chuyện của mình bắt đầu nổi lên, trộm liếc An Dĩ Trạch một cái, lại thấy anh ta bình tĩnh đến chết tiệt, không để phòng đúng lúc An Dĩ Trạch liếc nhìn sang, chống lại ánh mắt của anh.

Sau đó, anh lại nghe giọng nói từ tốn như cũ của An Dĩ Trạch. “Yêu thích anh bao nhiêu, không phải trong lòng em rõ ràng nhất sao?”

Ông đây mới không thích cậu! Tô Giản hung ác nghĩ, con ngươi xoay tròn, thành khẩn nói: “Không quan trọng trước kia tôi thích anh hay không, hiện tại tôi không nhớ nữa, nếu như… tôi nói nếu, tôi không thể lại thích anh nữa thì làm thế nào?”

An Dĩ Trạch điều chỉnh tay lái, nhìn thẳng về phía trước, giọng nói thản nhiên. “Em muốn ly hôn?”

Điều này khá thích hợp!

Mặc dù trong lòng cuống cuồng gật đầu, nhưng Tô Giản cũng không ngu ngốc đến mức ngả bài với An Dĩ Trạch lúc này, dù sao hiện tại, anh ta cũng là núi dựa duy nhất của anh, bất kể là ăn mặc hay là ở, anh đều phải

https://thuviensach.vn

dựa vào sự sắp xếp của An Dĩ Trạch, cho nên trước khi nghĩ ra biện pháp, anh sẽ phải khom lưng nói chuyện với ông chồng này.

Vì vậy Tô Giản cười cười. “Sao lại như vậy?”

An Dĩ Trạch im lặng một hồi, ngay lúc Tô Giản nghĩ sẽ phải như vậy yên lặng, lại đột nhiên nghe anh ta nói tiếp: “Vậy thì tiếp tục cố gắng.”

Tô Giản sửng sốt. “Cố gắng cái gì?”

Mặt An Dĩ Trạch không chút thay đổi. “Yêu anh.”

Tô Giản. “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sau lần đó hai người không nói chuyện nữa, To Giản bị câu nói ‘yêu anh’ của An Dĩ Trạch đánh cho đủ sặc, mà An DĨ Trạch thì không biết thế nào, sau lần đó cũng lặn mất tăm, hình như tâm tình không tốt.

Tô Giản dĩ nhiên không có tâm tình để ý đến anh, vì ngày tổ chức tang lễ của anh đã đến.

Nhà tổ chức tang lễ ngược lại rất dễ tìm. Vì không tiện đi đứng, Tô Giản không thể làm gì khác hơn là ngồi xe lăn, để An Dĩ Trạch đẩy mình vào lễ đường. Trong lễ đường phần lớn là thân thích của Tô Giản, cũng có mấy đòng nghiệp tốt của Tô Giản, còn có một số bạn bẽ cũ có quan hệ tốt với anh. Giờ phút này, gương mặt mọi người đều nghiêm trang, thậm chí hốc mắt một số anh em có quan hệ không tệ với Tô Giản còn đỏ lên.

Càng không kể đến, Tô Giản vừa tiến vào lập tức nhìn thấy khuôn mặt đã sớm ướt nhòe của ba mẹ và em trai.

Tô Giản không khỏi vịn chặt nơi để tay trên lan can.

Sau khi mọi người cúi chào, một số người còn đến gần thi thể Tô Giản chào từ biệt. Đến lượt Tô Giản, cuối cùng anh cũng được nhìn thấy bộ dạng trong quan tài của chính mình. Nghe nói vì tai nạn xe cộ, thân thể anh vốn bị hủy hoại hỏng bét, cũng may sau khi được bác sĩ phẫu thuật chỉnh sửa, hiện tại nằm ở nơi đó vẫn là anh, vẫn đẹp trai như trước, mới nhìn qua, cũng chỉ giống như đang ngủ mà thôi

https://thuviensach.vn

Đây mới là anh mà! Đây mới là Tô Giản! Rõ ràng mình không chết, mình còn sống rất tốt đứng ở đây! Tô Giản cảm giác được tim mình đau như thắt lại, không chịu đến không được, không tự chủ di chuyển tay mình về phía thi thể - linh hồn mình đã tới. có phải linh hồn và thi thể chạm vào nhau, mình có thể lập tức trở về thân thể, lần nữa là chính mình? Thượng Đế, Phật Tổ Như Lai, cầu xin hai người, người nào rảnh rỗi hãy hiển linh, chỉ cần tôi có thể trở về, chỉ cần có thể khiến cho ba mẹ không phải đau lòng như vậy, xác chết vùng dậy tôi cũng nguyện ý, cả đời làm một zombie tôi cũng nguyện ý.

Bên cạnh truyền đến tiếng kêu thật nhỏ, trong lúc hoảng hốt, Tô Giản cảm thấy tay mình bị bắt lại, phục hồi tình thần, anh mới phát hiện mọi người đang kinh ngạc nhìn mình, thì ra trong lúc vô ý anh đã muốn đưa ta đụng vào, sau đó lại bị An Dĩ Trạch đứng ở sau lưng bắt lại.

Tô Giản hết sức bối rối. Anh biết hiện tại mình đang ở trong thân thể một người khác, mọi người chắc chắn sẽ không cho anh đụng vào di thể, nhưng nếu như linh hồn vào thân thể anh không tiếp xúc thì làm sao có thể trở về đâu? Không thử một chút thì làm sao biết được?

Tô Giản biết anh đã không còn đường lui, vì sắp tới thân thể anh sẽ bị hỏa táng, đến lúc đó có cách nào nữa cũng không thể dùng!

Nghĩ đến đây, Tô Giản cũng bất chấp tất cả, bằng bất cứ giá nào! Vì vậy Tô Giản hất tay An Dĩ Trạch a, mạnh mẽ nhào về phía thi thể của mình, đồng thời hét lên một tiếng!

Vì chuyện xảy ra đột ngột, hay vì Tô Giản dùng bất cứ giá nào, An Dĩ Trạch và những người khác không kịp ngăn anh lại, để anh nắm được tay của di thể. Sau đó lập tức hỗn loạn, có người hét lên, có người quát lớn, kéo cô ta ra kéo cô ta ra, nhưng Tô Giản căn bản không chú ý.

https://thuviensach.vn

Chủ ý của anh chỉ có một thứ - chạm vào bàn tay lạnh như vậy, lạnh đến không có chút phản ứng nào.

Linh hồn và thể xác của anh tiếp xúc, vậy mà thế giới vẫn hòa bình, anh vẫn ngồi trên xe lăn, không có chuyện xác chết vùng dậy.

Tô Giản đột nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Anh thật sự không thể trở về được nữa rồi!

Anh cũng không biết, cứ như vậy yên lặng chết đi, và sống lại biến thành sống trong cơ thể một người phụ nữ, không thể có quan hệ với người thân và những bạn bè cũ, rốt cuộc cái nào đau đớn hơn.

Vì vậy, lúc An Dĩ Trạch nhìn về phía anh, nhìn thấy chính là hình ảnh ánh mắt luống cuống, mờ mịt đau lòng, của một cô gái, hơn nữa trong đôi mắt còn chảy ra hai dòng nước...

An Dĩ Trạch ngẩn ra, đôi lông mày theo thói quen nhíu lại, đang muốn mở miệng, một bên, người thân của người chết, một cậu nhóc trẻ tuổi đột nhiên mở miệng hỏi. “Xin chào, xin hỏi chị là bạn gái anh ấy sao?”

Người hỏi dĩ nhiên là em trai của Tô Giản.

Tô Giản cẩn thận nhìn cậu. Em trai anh năm nay học năm hai đại học, mặc dù thường ngày thường hay cùng anh tranh giành tình cảm của mẹ, nhưng trên thực tế, Tô Giản rất thường đứa em trai này của mình, tình cảm của hai anh em rất tốt. Mà trước mắt, hốc mắt Tô Kiệt hồng như mắt thỏ, nhìn một cái cũng biết đã khóc rất nhiều, Tô Giản biết, chuyện mình chết khiến thằng nhóc này rất đau lòng, nhưng bây giờ, mình cứ đứng như vậy, không đúng, là ngồi trước mắt nó, nhưng lại không cách nào thể hiện quen biết với nó, tình tiết, thật là muốn bao nhiêu máu chó có bấy nhiêu máu chó, cần bao nhiêu lừa bịp có bấy nhiêu lừa bịp!

https://thuviensach.vn

Nhưng vấn đề này của Tô Kiệt đúng là có chút khó trả lời rồi. Biểu hiện vừa rồi của anh, lẽ ra phải của người yêu đến chết đi sống lại mới có, nhưng vấn đề là, chồng mình đang ở sau lưng, nếu như chỉ có một mình anh, anh có thể nói dối cho qua, nhưng bây giờ, người vợ vừa cưới được một tháng ngay trước mặt mình nói là bạn gái người khác, khi trở về, An Dĩ Trạch có thể giết chết anh không?

Đang lúc bối rối, đột nhiên nghe thấy âm thanh của An Dĩ Trạch.”Không phải.”

Tô Giản ngẩn ra, vội càng gật đầu theo. “Ừ, dĩ nhiên là không phải.”

“A, thật sao? Vậy là tôi hiểu lầm.” Tô Kiệt xin lỗi, khóe miệng nhẹ nhàng giật giật, giọng nói khàn khàn nồng nặc đau thương.

Tô Giản đau lòng, đột nhiên thốt lên. “Yên tâm, đời sau anh cậu nhất định tìm một cô gái cực kỳ xinh đẹp làm chị dâu cậu!”

Tô Kiệt: “...”

Sau khi làm lễ, An Dĩ Trạch từ từ đẩy Tô Giản ra khỏi hội trường. Tô Giản quay đầu lại, ánh mắt quét qua em trai và ba mẹ mình, trong lồng đau xót, từ nay về sau, trên thế giới này, sẽ không còn anh! Từ nay về sau, anh đã không còn là anh!

Từ nay về sau, anh một người đàn ông khỏe mạnh phải lấy thân phận một người phụ nữ để sống, hơn nữa còn là người phụ nữ của tình địch!

Tô Giản tóm lược tới đó thì hốc mắt không khỏi hồng lên.

Bên này Tô Giản vô thức chảy nước mắt thương tiếc cho số phận bi thương của chính mình, bên kia An Dĩ Trạch nhìn người phụ nữ trước mắt mặt hồng như một con thỏ, nước mắt đầy mặt.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, An Dĩ Trạch không nhịn được móc khăn tay ra đây cho Tô Giản.

Thấy có đồ đưa tới trước mắt mình, Tô Giản đầu tiên là sững sờ, sau khi nhận ra tại sao, Tô Giản tranh thủ cảm thán: dạo này, còn có đàn ông đùng khăn tay! A n Dĩ Trạch quả nhiên không phải người phàm!

Cảm thán thì cảm thán, Tô Giản cũng hông khách khí nhận lấy khăn tay, sau đó đặt lên mắt, tiếp theo là một âm thanh hỉ mũi thật to.

Khóe miệng An Dĩ Tạch khẽ giật giật.

Tô Giản thoải mái lau xong nước mũi, thấy An Dĩ Trạch đang nhìn mình chằm chằm, ngẩn người, sau đó lại đàng hoàng trả khăn tay lại: “Cảm ơn, trả anh.”

An Dĩ Trạch nhận lấy khăn tay, trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh.

Tô Giản ở một bên nhìn anh, vì lúc trước khóc quá nhiều, không khỏi nấc cụt một cái.

An Dĩ Trạch nhìn đôi lông mi dài còn vương một ít nước mắt của anh, trầm giọng nói: “Em khóc cái gì?”

Tô Giản nhất thời nghẹn lại, sau đó nhỏ giọng nói: “Vị tiên sinh này thật quá đáng thường, bộ dạng đẹp trai như vậy lại chết sớm, ngay cả một nàng dâu cũng không lấy được, tôi đau lòng thay anh ta.”

An Dĩ Trạch hiển nhiên chưa quá tin tưởng đáp án này của anh, vì vậy lại hỏi: “Em thật sự không biết anh ta?”

Tô Giản trung thực: “Trước tai nạn xe cộ trước, thật sự không biết.”

An Dĩ Trạch khẽ hừ một tiếng: “Không phải em nói cái gì em cũng không nhớ được? Có quen nhau không em làm sao biết?”

https://thuviensach.vn

Anh đã biết rồi còn hỏi tôi! Tô Giản yên lặng mà lén lút dựng lên ngón giữa.

Ngược lại, An DĨ Trạch đang theo dõi anh, nhìn chằm chằm ngón tay đột nhiên duỗi ra, lập tức dụi mắt mình một cái.

“Phụ nữ luôn thích khóc.”

Đợi đến lúc phản ứng kịp, An Dĩ Trạch đang lau nước mắt cho anh, Tô Giản lập tức nổ tung rồi.

Thật kinh khủng, bị tình địch đáng chết làm hành động lau nước mắt đáng ghét như trong truyện ngôn tình, đây là muốn anh chết thêm một lần nữa sao!

Trong lòng Tô Giản vô cùng bi phẫn, nhưng dù sao người chứa đựng những bị phẫn này cũng là một cô gái, vì vậy biểu hiện ra, hốc mắt Tô Giản chỉ đỏ một chút, đến lỗ tai cũng đỏ.

Mà lúc An DĨ Trạch muốn ôm anh lên xe, bi phẫn của Tô Giản quả thật chạm lên đỉnh núi. Mặc dù lúc trước lên xe cũng do An DĨ Trạch ôm ngang, nhưng lúc đó là vì tinh thần anh bị việc sắp được gặp người thân làm cho khẩn trương và bối rối, căn bản không có tinh thần để chú ý cái khác, giờ này phản ứng lại, phát hiện tư thế ôm ngang này của An Dĩ Trạch, Tô Giản lập tức kinh hãi.

“Tôi... hay là để tôi tự làm được rồi!”

Em xác định mình có thể tự đi?”

“Tôi có thể!”

Tô Giản giữ lấy An Dĩ Trạch. loạng choạng đứng lên, sau đó chân sau mạnh mẽ nhảy về phía trước, nhưng không nhảy được mấy bước, anh lập

https://thuviensach.vn

tức bất động.

Chết tiệt! Ở đâu ra bậc thang dài như vậy!

Tô Giản cẩn thận tính toán nên dùng lực đến đâu, dùng tư thế nào để khi nhảy xuống mình không trở mình một cái mà lăn xuống bậc thang này, không phòng bị thân thể anh đột nhiên nhẹ bẫng, anh bị chặn ngang người ôm lên.

Lúc phát hiện An Dĩ Trạch dùng tư thế ôm công chúa trong truyền thuyết vững vàng ôm mình đi xuống, Tô Giản bi phẫn không chịu được: "Thả tôi xuống! Thả tôi xuống! Tôi có thể tự đi!"

"Kêu nữa anh lập tức ném em xuống."

Bị đặt xuống và bị ném xuống là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tô Giản tất nhiên biết điều lập tức ngậm miệng.

Sau đó trong lòng lại kêu gào một hồi: Lại bị tên tình địch chết tiệt ôm theo kiểu công chúa, hãy để anh chết thêm một lần nữa đi!

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Editor: Lin

Vì quá mức bi phẫn, dọc đường đi Tô Giản vẫn không nói chuyện với An Dĩ Trạch.

Ngược lại, một đường này An Dĩ Trạch vẫn rất bình tĩnh, sau khi đến bệnh viện, lại ôm ngang anh xuống xe, sau đó đưa anh về phòng bệnh, còn đặc biệt hỏi thăm bác sĩ ngày Tô Giản có thể xuất viện.

Ý của bác sĩ là, cuộc phẫu thuật của Tô Giản rất thành công, khôi phục cũng khá tốt, qua vài ngày nữa là có thể trực tiếp xuất viện, về nhà nghỉ ngơi.

Tô Giản bắt đầu cảm thấy khủng hoảng.

Nói thật, dù anh không thích bệnh viện, nhưng đối với việc sống trong căn nhà mới cưới của hai người với An Dĩ Trạch, anh lại càng muốn sống trong bệnh viện, ít nhất nơi này còn có cô y tá xinh đẹp dịu dàng! Anh có thể không về đó không?

Vì vậy Tô Giản cố gắng nghĩ cách để được ở trong bệnh viện, nhưng hiện tại anh cũng không có can đảm để đánh gãy xương của bàn chân còn chưa lành hẳn của mình, vì cứ rối rắm như vậy, đã đến ngày xuất viện.

An Dĩ Trạch cũng coi như chu đáo, đặc biệt mang một bộ quần áo và một đôi giày mới đến cho Tô Giản. Vậy mà khi Tô Giản nhìn thấy bộ đồ dành cho nữ này, quả thật rất muốn ngất đi.

https://thuviensach.vn

Chết tiệt, anh có thể mặc quần áo bệnh nhân về nhà không? Anh không muốn mặc quần áo phụ nữ!

Nhưng Tô Giản vẫn biết điều này là không thể nào, huống hồ tiêu chuẩn thân thể bây giờ của anh là của một cô gái, hơn nữa còn thuộc dạng con gái thượng phẩm, chỉ biết cô gái này mặc bộ đồ trước mắt vào cũng đủ khiến người ta kinh ngạc, người duy nhất cảm thấy không đúng cũng chỉ có anh mà thôi.

Vì vậy Tô Giản không thể làm gì khác hơn là lòng tràn đầy rối rắm bắt đầu mặc quần áo. Vậy mà vấn đề lại tới, quần lót viền nhỏ anh cũng có thể nhịn một chút mặc vào, nhưng cái áo lót trong truyền thuyết thuyết dù thề nào thì anh cũng không thể xuống tay được! Huống hồ, bình thường chỉ thấy các nam diễn viên trong phim cũng chỉ cởi áo lót của phụ nữ ra, anh còn chưa nhìn thấy bộ phim nào là mặc vào đó! Vì vậy, phải mặc thế nào?

Tô Giản nén một miệng đầy máu tươi nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng cũng mặc được cái áo lót vào. Sau đó là một chiếc váy thật dài. Mặt Tô Giản không chút thay đổi nghĩ: Hừ, đến áo lót ông đây cũng đã mặc vào rồi, mặc cái váy này thì có là gì!

Một đầu đầy mồ hôi cuối cùng cũng mặc được quần áo tử tế, lúc này Tô Giản mới để An Dĩ Trạch đứng bên ngoài đi vào, sau đó lại bực mình nói: “Tôi chuẩn bị xong rồi! Đi thôi!”

An DĨ Trạch nhìn anh: “Tóc.”

“Hả?” Tô Giản cúi đầu nhìn theo ánh mắt của anh ta, lúc này mới phát hiện mái tóc dài của mình rối loạn, lập tức thở dài, cầm chiếc lược bên giường lên chải qua loa mái tóc một chút, nhưng không nghĩ đột nhiên kêu đâu một tiếng.

Thấy An Dĩ Trạch nhìn sang, đột Nhiên Tô Giản

https://thuviensach.vn

có chút ngượng ngùng. Căn bản mái tóc dài này vô cùng xinh đẹp, vừa đen vừa dài, chất tóc khá khỏe, có điều Tô Giản sống trên đời được gần ba mươi năm, chưa từng gặp qua mái tóc nào dài như vậy, cho nên mỗi lần chải đều cực kỳ bối rối, hơn nữa cũng thật sự không muốn để ý, nên cùng lắm cũng chỉ cầm lược lên chải qua loa vài đường, làm một kiểu tóc.... hoàn toàn không muốn nghĩ nhiều.

Tô Giản định lúc nào xuất viện sẽ đi cắt tóc, cắt càng ngắn càng tốt, nhưng sau lại nói chuyện với y tá mới biết được, phụ nữ tóc ngắn càng khó xử lý, nên cũng lập tức từ bỏ ý niệm này trong đầu, dù sao so với việc sau khi cắt tóc ngắn phải dùng máy sấy vừa nóng vừa phiền toái, hiện tại chỉ cần cầm lược lên chải qua vài đường tạo một kiểu tóc là quá lắm rồi. Huống hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn này của Tô Giản cũng rất thích hợp với mái tóc dài, tóc dài bay trong gió, thật là xinh đẹp tuyệt trần.

Cô gái đẹp như vậy tại sao lại gả ột người như An Dĩ Trạch! Mỗi lần Tô Giản đối mặt với chính mình trong gương, không khỏi vô cùng đau đầu.

Nghe anh kêu đau, An Dĩ Trạch nhìn về phía anh, đôi lông mày chau lại.

Tô Giản cúi đầu yên lặng: Nhìn cái gì mà nhìn! Nếu như ngày nào đó anh đột nhiên biến thành phụ nữ, chỉ sợ còn không bằng tôi!

Sau đó anh xuất viện, lại vẫn chỉ có một mình An Dĩ Trạch.

Tô Giản không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Mấy ngày nằm viện này, ngoại trừ An Dĩ Trạch và đồng nghiệp, học sinh của Tô Giản ra, cũng không có thêm bất kỳ người nào đến thăm. Người thân của cô nàng Tô Giản này có thể giải thích là cô nàng này gả xa, mọi người trong nhà không ở trong thành phố S, có lẽ không tiện đến đây, nhưng Tô Giản nhớ, nhà An Dĩ Trạch nhưng lại nằm ngay trong thành phố S, hơn nữa nghe nói còn là một đại gia tộc lớn tương đối có địa vị, nhưng vì sao mấy ngày nay Tô

https://thuviensach.vn

Giản nằm viện, hoàn toàn không có một người nhà chồng nào đến thăm vậy? Đấy là vì thật sự không biết chuyện, hay là vì vợ chồng nhà này không được chào đón?

Tô Giản lặng lẽ nhìn sang An Dĩ Trạch đang lái xe ở một bên, nhiều chuyện nghĩ, đây có coi là ân oán trong nhà giàu không?

"An, khụ, Dĩ Trạch."

"Ừ."

"Hỏi anh mấy vấn đề nhà..! Bây giờ nhà chúng ta ở đâu?"

"Thế kỷ Hoàn Vũ."

Tô Giản im lặng hồi lâu, một năm tiền lương trước kia cũng không đủ mua nổi một mét vuông của căn chung cư hạng sang đó!

"Ha ha, hỏi thêm một điều nữa, anh bây giờ, khụ, tiền lương hàng năm là bao nhiêu?"

"...."

"Này, đổi vấn đề đi, bây giờ anh đang làm việc trong công ty nào?"

"CMI."

"Là cái công ty CMI đó sao?"

"Đúng vậy."

Tô Giản im lặng hồi lâu, CMI, đó là mục tiêu đầu tiên của anh sau khi tốt nghiệp đại học đó, đáng tiếc ngay cả cơ hội nộp hồ sơ anh cũng không có, đã bị đuổi đi rồi.

"Vậy chức vị hiện tại của anh là gì?"

https://thuviensach.vn

“Tổng giám đốc.”

Tô Giản nhất thời chỉ biết trợn mắt há mồm.

Cảm thấy trong mắt anh là vẻ không tin tưởng, An Dĩ Trạch xoay đầu lại nhìn anh một cái, “Sao vậy?”

Tô Giản đờ đẫn nói: “Tôi có thể hỏi một chút năm nay anh bao nhiêu tuổi không?”

“30.”

Tô Giản nghĩ, chuyện này cũng không thể trách được anh, người này lớn hơn anh tròn một tuổi, cho nên có chênh lệch như vậy cũng là bình thường, a, chết tiệt, quỷ mới tin anh là mới 30 tuổi đã làm tổng giám đốc công ty CMI, còn ông đây 29 tuổi chỉ mới là nhân viên IT thấp nhất của một công ty vô cùng bình thường, a, lật bàn!

Tô Giản tức giận nghiêng đầu. Đều nói thời đại ngày nay, khoảng cách giữa giàu và nghèo rất lớn, đây chính là chứng cứ sống về một tên nhà giàu đẹp trai học giỏi này! Người với người mà có cần chênh lệch lớn như vậy không! An Dĩ Trạch quả thật là tài giỏi như vậy sao? Sự thật chứng minh, có một người cha hoặc một người cha nuôi giàu có thật sự quá quan trọng!

“Thì sao?”

Tô Giản bình tĩnh hít sâu một hơi, khóe miệng giật giật: “Không có gì, chỉ là tôi không nghĩ đến chồng mình lại là một người giàu có như vậy, nghĩ đến sau này anh có xảy ra chuyện gì, tôi phải thừa kế bao nhiêu di sản, đã cảm thấy có chút ngoài ý muốn rồi.”

“.....”

https://thuviensach.vn

Tiến vào chung cư, thấy trong nhà để xe, tất cả đều là những chiếc xe có nhãn hiệu sang trọng, Tô Giản cảm thán, mặc dù tay chân vẫn còn thấy hơi run rẩy nhưng anh cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Vậy mà chuyện tiếp theo lại lập tức khiến Tô Giản dễ dàng nổi nóng – sao lại có thể trùng hợp như vậy, thang máy thế nhưng lại hư, đúng lúc cần phải sửa chữa.

Tô Giản hỏi: “Anh, khụ, chúng ta ở tầng mấy?”

Mặt An Dĩ Trạch không chút thay đổi: “Tầng 21.”

Tô Giản rất biết điều lập tức ngậm miệng.

Nhân viên sửa chữa áy náy, mong hai người có thể đợi một chút, lập tức nghe thấy An Dĩ Trạch hỏi: “Đại khái mất bao lâu mới sửa xong?”

Nhân viên do dự: “Mười, mười phút...”

Tô Giản thử dò xét: “Vậy, nếu không thì chúng ta chờ một chút?”

An Dĩ Trạch không nói tiếng nào, Tô Giản coi như anh chấp nhận.

Vậy mà mười phút sau, nhân viên sửa chữa vẫn lau mồ hôi như cũ, nói xin lỗi: “Thật sự thật sự rất xin lỗi, vì thang máy bị hư nghiêm trọng, nội trong ngày hôm nay, thang máy đều không cách nào sử dụng.”

Tô Giản gãi gãi đầu: “Ý của anh là, chúng tôi phải leo lên tầng 21 sao?”

Nhìn sang An Dĩ Trạch mặt đen không nói tiếng nào bên cạnh: “Phải nói là tầng 21 cũng không tính là gì, nhưng với tình trạng hiện tại của tôi...”

Phải nói là phục vụ ở chung cư hạng sạng cũng không giống bình thường, nghe vậy anh nhân viên lập tức nói: “Chúng tôi có thể giúp một

https://thuviensach.vn

tay!”

Lòng Tô Giản vừa động, liếc mắt nhìn sang An Dĩ Trạch bên cạnh, hăng hái hỏi nhân viên sửa chữa: “Tình trạng này cảu tôi thì cần anh phải cõng tôi lên trên đó, mấy người muốn cõng tôi lên?”

Anh nhân viên tất nhiên là nhìn về phía An Dĩ Trạch

Tô Giản cũng không chờ An Dĩ Trạch trả lời, lập tức bác bỏ: “Như vậy sao được, chồng tôi rõ ràng đang đứng ở đây, tôi sao có thể leo lên lưng của người đàn ông khác? Hơn nữa, thân thể chồng tôi cường tráng, leo lên tầng 21 thì tính là gì? Đúng không, ông xã?”

Vốn cảm thấy hai chữ ‘ông xã’ nói ra rất khó khăn, giờ phút này Tô Giản đột nhiên cảm thấy nói ra vô cùng thuận miệng sung sướng, cuối cùng, anh còn cố tình kéo dài âm cuối, bộ dạng một cô gái nhỏ vô cùng tin tưởng vào người chồng này của mình.

Mặc dù An Dĩ Trạch tỏ ra như không có gì, nhưng sau những ngày tháng chung sống, Tô Giản tất nhiên có thể nhìn ra, giờ phút này anh có chút khó chịu, lập tức, Tô Giản cảm thấy vô cùng buồn cười.

An Dĩ Trạch, anh đã đoạt hết các em gái của tôi, hại tôi không lấy được vợ đã phải chết sớm, hôm nay đừng trách tôi báo thù

Vì ngăn cản An DĨ Trạch cự tuyệt, Tô Giản cố gắng phát huy hết khả năng diễn xuất của mình, đưa tay kéo kéo tay áo An Dĩ Trạch, đợi anh ta nhìn sang thì lập tức ngửa mặt lên bày ra một khuôn mặt hồn nhiên nhưng vô cùng mong đợi: “Ông xã, chúng ta nhanh về nhà đi!”

Khuôn mặt lạnh lùng của An Dĩ Trạch đen lại, im lặng một lúc lâu, cuối cùng anh cũng ‘ừ’ một tiếng.

Tô Giản lập tức vui vẻ ra mặt.

https://thuviensach.vn

Nhân viên sửa chữa hiển nhiên vẫn còn cảm thấy áy náy: “Tiên sinh, phu nhân, chúng tôi có thể giúp gì cho hai người không?”

Tô Giản cười híp mắt nói: “Vậy nhờ mấy nười giúp tôi mang xe lăn của tôi lên đó là được rồi.”

Rồi sau đó anh quay đầu về phía An Dĩ Trạch, ngoan ngoãn giang rộng hai tay: “Ông xã?”

An Dĩ Trạch im lặng nhìn anh chốc lát, sau đó mới đưa lưng về phía anh, nửa ngồi xuống.

Dưới sự hỗ trợ của nhân viên sửa chữa, cuối cùng Tô Giản cũng leo được lên lưng của An Dĩ Trạch, anh vui vẻ nói: “Ông xã, chúng ta lên đường đi!” Suy nghĩ một chút, anh còn dễ thương bổ sung thêm một câu. “Cố lên nha!”

Tô Giản đảm bảo, anh cảm thấy sống lưng An DĨ Trạch cứng đờ.

VÌ vậy, tâm tình anh lại lập tức tốt lên rồi. Mặc dù cảm thấy ước ao và ghen tị với tấm lưng dày rộng này của An Dĩ Trạch, nhưng nghĩ đến chuyện tình địch đang từng bước cõng mình lên tầng 21, anh liền cảm giác nở mày nở mặt.

Mặc dù đang cõng một người nhưng bước chân của An Dĩ Trạch vẫn vững vàng, không hề thể hiện ra rằng mình đang mất sức. Ngược lại, Tô Giản nằm trên lưng anh, cảm giác hai tảng thịt trước ngực khiến anh cực kỳ bất tiện, vì vậy anh không khỏi giãy dụa.

Đang tìm kiếm tư thế dễ chịu, đột nhiên lại bị vỗ một cái lên mông, sau đó lại nghe thấy An Dĩ Trạch nói. “Đừng lộn xộn!”

Tô Giản cảm thấy trong đầu oanh một tiếng. Vừa mới xảy ra chuyện gì CHết tiệt, anh... anh lại bị An Dĩ Trạch vỗ mông?

https://thuviensach.vn

Tô Giản thẹn quá hóa giận, nhưng lại sợ hành động quá lớn sẽ khiến An Dĩ Trạch thả mình xuống, vì vậy anh không thể làm gì khác hơn ngoài việc chịu đựng, nhưng hai tay đang ôm cổ An Dĩ Trạch bắt đầu dùng sức.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, An Dĩ Trạch ho một tiếng, lại lần nữa nhẹ mắng. “Tay đừng ôm chặt như vậy!”

Tô Giản tức giận trừng mắt với cái đầu ở gần mình, trong miệng lại nói lời vô tội: “Nhưng tôi sợ rơi xuống.”

An Dĩ Trạch im lặng, nâng thân thể trên lưng lên một chút.

Mặc dù thân hình To Giản thon thả, nhưng cũng là người có trọng lượng, cõng như vậy trèo lên mấy tầng lầu, hô hấp của An Dĩ Trạch dần trở nên nặng hơn.

Tô Giản nghe thấy, tâm tình lại trở nên tốt đẹp, trong miệng lại lại như nhiệt tình. “Ông xã, có phải rất chán không? Nếu không chúng ta làm đầu óc thông thoáng một chút đi!”

Nói xong, không đợi An Dĩ Trạch đáp lại, anh lập tức hào hứng bắt đầu.

“Một miếng bít tết chín một phần ba và một miếng bít tết chín một phần năm gặp nhau trên đường cái, nhưng bọn họ không chào nhau, anh nói xem là vì sao?”

An Dĩ Trạch im lặng không trả lời. Tô Giản cũng không buồn bã, trực tiếp công bố đáp án: “Là vì bọn họ không quen! Ha ha, có phải rất kinh điển không?”

An Dĩ Trạch: “...”

https://thuviensach.vn

“Được rồi, làm lại! Có hai người, cả hai đều cùng rơi vào bẫy, một người chết rồi, một người còn sống. Người chết kia kêu người sống, vậy người sống đó tên gì?”

An Dĩ Trạch: “...”

(Tô Giản, đừng hỏi tại sao anh lại không có người yêu =_

Tô Giản đưa tay vỗ đầu An Dĩ Trạch: “Nhưng trả lời đi!”

An Dĩ Trạch thoáng có chút nghiến răng nghiến lợi. “Hỏi nữa anh sẽ ném em xuống.”

Tô Giản ngượng ngùng rút tay về. “Không nghĩ ra đáp án thì là không nghĩ ra, tôi trực tiếp nói đáp án cho anh là được rồi, người sống kia, đương nhiên kêu là... ‘cứu mạng’!”

Trong cầu thang trống trải đột nhiên có một trận gió lạnh thổi qua.

An DĨ Trạch im lặng bước từng bước lên cầu thang. Tô Giản lười biếng nằm trên lưng anh, cảm thấy nhàm chán, vì vậy im lặng một hồi, lại bắt đầu lên tiếng.

“Nếu không chúng ta kể chuyện cười đi! Ngày xửa ngày xưa, có một hạt đậu chia tay với bạn gái, vì vậy nó khóc suốt, rất đau lòng khóc suốt, sau đó... nó liền nảy mầm.”

“...”

“Không buồn cười à? Lại kể tiếp, ngày xửa ngày xưa, có một con mèo...”

“Câm miệng!”

https://thuviensach.vn

Nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói của An Dĩ Trạch, Tô Giản cũng đàng hoàng mà ngậm miệng lại, yên tĩnh như vậy, khiến anh lập tức nghe được tiếng thở nặng nề của An Dĩ Trạch.

A, rốt cuộc đã bò đến tầng mấy rồi vậy? Hình như đã qua mười tầng rồi? Thể lực của ông xã anh cũng không tệ! Tô Giản ở nơi An DĨ Trạch không nhìn thấy được nở một nụ cười độc ác, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ quan tâm: "Ông xã, có phải rất mệt không? Nếu không em hát cho anh một bài hát khích lệ nha!"

An Dĩ Trạch còn chưa kịp ngăn cản, Tô Giản đã mở miệng hát, hưng phấn bừng bừng, giọng hát vui sướng, tất cả đều chứng tỏ tâm tình của Tô Giản đang cực kì tốt.

"Người đàn ông mạnh mẽ ngồi trên yên ngựa, con tuấn mã lao vun vút như một cơn gió. Lưu lạc giữa thảo nguyên mênh mông bát ngát, trái tim anh như cả vùng đất rộng lớn! Người đàn ông mạnh mẽ ngồi trên lưng ngựa ở đây, trong lòng em, em nguyện hòa tan trong vòm ngực rộng lớn của anh... A? Sao vậy?"

An Dĩ Trạch cẩn thận đặt Tô Giản ngồi lên bậc cầu thang, sau đó anh xoay người lại, Tô Giản nhìn thấy một giọt mồ hôi lướt qua khuôn mặt đen của anh.

Tô Giản cười trộm, An Dĩ Trạch ơi An DĨ Trach, bò lên mười hai tầng, quả nhiên anh vẫn không đi được?

Trong lúc tâm trạng vui sướng, An Dĩ Trạch đột nhiên nhìn anh chằm chằm nói: "Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép lên tiếng nữa!"

Tô Giản: "..."

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tô Giản lại lần nữa leo lên lưng An Dĩ Trạch, quả nhiên Tô Giản cũng không tiếp tục lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Vì vậy trong hành lang trống trải, chỉ có tiếng bước chân của An Dĩ Trạch vang vọng.

Tô Giản nghĩ, tần suất bước chân này của An Dĩ Trạch đúng là rất ổn...

Vì vậy, Tô Giản nghe tiếng bước chân vững vàng có quy luật này rồi từ từ ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 6

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Editor: Lin

Bữa tối vẫn tiếp tục ăn cơm đặt bên ngoài như cũ, ăn xong, Tô Giản lại trở về phòng của mình. Mở máy vi tính mò mẫm một hồi, hoàn toàn mất đi vẻ hưng phấn ban đầu nên anh không thể làm gì khác hơn là tìm quần áo đi tắm.

Tủ quần áo của cô nàng Tô Giản này cũng gọn gàng như máy vi tính vậy, vậy mà một đống quần áo hoa hòe đủ màu sắc cũng khiến Tô Giản cảm thấy nhức đầu, lục tìm trong mấy bồ đồ in hình con thỏ và mèo hello kitty một hồi, cuối cùng Tô Giản cũng tìm thấy một bộ đồ ngủ mà mình có thể chịu đựng được, lại trực tiếp chọn một cái áo sơ mi trắng làm áo ngủ.

Phòng ngủ An Dĩ Trạch có phòng vệ sinh riêng, cho nên Tô Giản hoàn toàn có thể an tâm sử dụng phòng vệ sinh bên ngoài, đây là chuyện duy nhất khiến Tô Giản cảm thấy được an ủi. Tô Giản cởi quần áo, chiếc gương lớn trước mặt lập tức hiện rõ đường nét thân thể cô.

Đây là lần đầu tiên Tô Giản nhìn rõ ràng bộ dạng bây giờ của mình. Không thể không nói, vóc người của em gái họ Tô này rất khá, ngực không quá lớn, bộ dạng hết sức đẹp mắt, eo thon, ước chừng khoảng một thước chín, đôi chân thẳng dài, da cũng rất trắng, xem toàn bộ, dáng người cô gái này thon gọn nhưng lại không có vẻ gầy nhỏ, hơn nữa còn có khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tuyết đối là một cô gái chất lượng tốt!

Tô Giản nghĩ, đây chính là loại hình anh luôn tha thiết ước mơ đó!

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc, trời cao quá ưu ái anh, quả thật đã thỏa mãn nguyện vọng của anh, nhưng thỏa mãn ước nguyện có chút hơi quá rồi.

Tô Giản lưu luyến lắc cặp mông thưởng thức một lần nữa, vẻ kiêu ngạo trên gương mặt nhất thời hiện lên chút mất mát.

Thưởng thức thưởng thức, Tô Giản đột nhiên nhớ đến một chuyện: Cô gái này muốn gương mặt có gương mặt, muốn dáng người có dáng người, cùng nhau tồn tại dưới một mái nhà trong một năm, An Dĩ Trạch có thể thích cô gái này thì phải làm thế nào? Nếu như thật sự là như vậy, một năm sau tên họ An đó có thể không đồng ý ly hôn hay không?

Nghĩ như vậy, Tô Giản bắt đầu có chút sốt ruột, thật vất vả hai người này là kết hôn giả, thật vất vả anh mới nhìn thấy ngày tự do, loại chuyện đáng sợ này không thể xảy ra!

Vì vậy Tô Giản khó khăn tắm xong mặc quần áo lập tức chạy đến gõ cửa phòng ngủ của An Dĩ Trạch.

Cửa mở ra, thứ đầu tiên Tô Giản nhìn thấy là lồng ngực lõa lổ của An Dĩ Trạch.

Tô Giản: "..."

An DĨ Trạch hiển nhiên cũng vừa tắm xong, toàn thân trên dưới chỉ quấn một cái khăn tắm, anh vừa dùng khăn mái tóc ướt nhẹp trên đầu vừa cúi người xuống nhìn người trước mặt: Tóc dài ướt đẫm có vẻ hơi lộn xộn, toàn thân chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng ướt mất một nửa, phía dưới chiếc áo là vóc người như ẩn như hiện, không cần nhìn cẩn thận cũng biết rõ là không mặc áo lót.

Trong mắt An DĨ Trạch lướt qua một tia u ám, lông mày hơi nhíu lại: "Có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản tất nhiên không ý thức được vấn đề hình tượng của mình, hiện tại trong lòng anh đang vô cùng ghen tỵ với thân thể lỏa lổ trước mắt! Chết tiệt, tên An Dĩ Trạch này bình thường mặc quần áo nên không nhìn ra, tại sao lúc cởi quần áo lại có cơ bắp như vậy! Bắp thịt cánh tay này! Cơ ngực này! Bụng tám múi này! Cho anh ta một gương mặt như vậy rồi thì thôi đi, lại cho anh ta thêm một dáng người đẹp như vậy, đồ tốt đều đặt trên cơ thể của một người, Thượng Đế, sao người lại bất công như vậy!

Ánh mắt Tô Giản nhìn theo một giọt nước nhỏ từ một lọn tóc của An Dĩ Trạch từ từ lăn xuống từ cổ đối phương đến lồng ngực rồi đến bụng, trong mắt đều là những tia máu màu đỏ ao ước và ghen tị với dáng người trước mắt.

Nhưng tất cả điều này vào trong mắt của An Dĩ Trạch lại thành hình ảnh khác, hình ảnh một cô nhóc mở to hai mắt nhìn chằm thân thể mình, ánh mắt đi thẳng xuống, cuối cùng đến bụng thì không nhúc nhích, mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại từ từ đỏ bừng.

Ở chung nhà lâu như vậy, lần đầu tiên An Dĩ Trạch cảm thấy hô hấp mình căng lên một chút.

Vì vậy âm thanh lạnh lùng bình thường phát ra cũng không tự chủ trở nên mềm mại: “Giản Giản?”

Tô Giản thật sự muốn cự tuyệt xưng hô này, nhưng nghĩ đến việc hai người còn phải diễn cảnh ân ái trước mặt người ngoài, nếu bình thường không luyện thành thói quen sau này gọi sai sẽ không tốt, huống hồ ‘Giản Giản’ thì có gì khi so với ‘bà xã’ ‘vợ’, cho nên anh cố hết sức nhịn việc muốn nổi da gà lại. Ngẩng mặt lên, trong lòng Tô Giản vừa châm chọc An Dĩ Trạch không có việc gì lớn lên

thì cần gì phải cao như vậy chứ vừa nói: "Tôi có chuyện muốn nói với anh."

https://thuviensach.vn

"Em nói đi."

Tô Giản nhìn thẳng vào An Dĩ Trạch: "Tôi đột nhiên nghĩ đến, chúng ta kết hôn theo hợp đồng, nhất định phải chia tay, vậy không phải chúng ra nên cam kết với nhau, nhất định không được thích đối phương?"

An Dĩ Trạch không nói gì.

Trong lòng Tô Giản kêu to: Xem đi xem đi, quả nhiên người này không phải người tốt, may mà mình kịp nghĩ tới, kịp thời phòng ngừa khả năng có thể xuất hiện....

"Tôi sẽ không thích em."

Tô Giản sửng sốt.

An Dĩ Trạch thản nhiên bổ sung thêm một câu: "Cho nên em yên tâm đi."

Gì chứ! Rõ ràng là đáp án mình muốn, nhưng tại sao do An Dĩ Trạch nói ra lại khiến người ta nghe vào khó chịu như vậy!

Tô Giản tức giận nói: "Vậy anh cần phải nhớ lời này của mình!"

An Dĩ Trạch gật đàu: "Được."

Tô Giản không rõ tại sao lại càng cảm thấy khó chịu. Dù sao cũng đã nhận được đáp án mình mong muốn, Tô Giản cũng không muốn đứng ở chỗ này khiến ình càng không thoải mái, vì vậy không nói gì thêm, lập tức xoay người nhảy đi.

"Rầm... a!"

Còn chưa nhảy được hai bước, chân Tô Giản mất thăng bằng một cái, lập tức ngã trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch bước nhanh tới đỡ anh dậy: "Ngã có đụng vào chỗ nào không?"

Ông đây ngã thê thảm như vậy, có thể không bị đụng vào chỗ nào sao? Tô Giản trợn mắt lên giận dữ nhìn An Dĩ Trạch, đáng tiếc nước mắt theo quán tính chảy ra, hoàn toàn che hết tức giận trong ánh mắt, vào trong mắt An Dĩ Trạch chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương: "Đau..."

An Dĩ Trạch ôm anh lên ghế sô pha xong: "Để anh xem, đụng vào chỗ nào?"

Tô Giản chỉ chỉ cái chân vốn lành lặn của mình, trong lòng cũng vô cùng lo lắng. Một chân của anh đã bị thương, một cái khác này ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề gì, nếu không cả đến nhảy anh cũng không thể, chỉ có thể ngồi xe lăn.

An Dĩ Trạch nắm phần đầu gối bị tụ máu, quan sát tỉ mỉ một phen: "Sẽ không có chuyện gì lớn, thoa một ít thuốc là được rồi."

Nói xong anh lập tức đứng dậy.

Tô Giản thả hai chân trần của mình lên ghế sô pha, nhìn An Dĩ Trạch đi lấy hòm thuốc mở ra, nhìn anh ta lấy thuốc cao bôi loạn lên chân mình.

"A...."

"Kiên nhẫn một chút, thoa xong sẽ hết đau."

Tô Giản ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích, nhìn An Dĩ Trạch đang nửa ngồi thoa thuốc ình, tâm tình đột nhiên có chút phức tạp.

Anh cảm thấy, kể từ sau khi biết mình kết hôn giả với An Dĩ Trạch, nhìn tên tình địch trước mắt này hình như... trở nên thuận mắt hơn một chút.

https://thuviensach.vn

"An... Dĩ Trạch."

An Dĩ Trạch ngẩng mặt lên.

Tô Giản quay đầu đi không nhìn anh, kì cục nói: "Tôi, cảm ơn!"

An Dĩ Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô và hàng lông mi có chút rung rung, im lặng một lát rồi nói: "Anh đưa em về phòng."

"Hả?" Tô Giản đang sững sờ, đột nhiên thấy thân thể nhẹ bẫng, lúc ý thức được thì anh đã bị An Dĩ Trạch ôm ngang lên.

Kiểu bồng công chúa này, có cần phải thường xuyên như vậy không! Biết hai chân mình bị thương không thể làm gì ngoài việc dựa vào An Dĩ Trạch, Tô Giản cảm thấy rất mất thể diện, không khỏi vùi mặt muốn trốn tránh.

Vì vậy An Dĩ Trạch lại cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng dính vào lồng ngực trần của mình.

Ánh mắt anh không tự chủ sâu thêm một chút.

Ôm Tô Giản trở về phòng, thả lên giường, ánh mắt liếc qua chiếc quần lót nhỏ màu trắng bị lộ ra vì hành động vừa rồi, An Dĩ Trạch khẽ trợn mắt, nói: "Anh đi nha."

Tô Giản còn ngượng ngùng vì kiểu ôm công chúa vừa rồi vì vậy khi nghe An Dĩ Trạch nói thì cúi đầu thật thấp, ngượng ngùng đáp "ừ."

An Dĩ Trạch dừng lại một chút, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi An Dĩ Trạch rời đi, Tô Giản nằm trên giường, chán đến chết, suy nghĩ một chút, khó khăn bò đến trước máy tính, bắt đầu lướt nét.

https://thuviensach.vn

Anh vốn muốn dạo diễn đàn một chút, nhưng lại vô tình nhìn thấy một bài đăng về người chuyển giới, Tô Giản nhất thời sửng sốt.

Đúng vậy, dù hiện tại anh biến thành một cô gái, nhưng còn có thể thông qua phẫu thuật chuyển giới trở về làm đàn ông.

Vì vậy Tô Giản kích động bắt đầu tìm tòi những thứ liên quan.

Xem một hồi, nhiệt tình của anh dần dần trở nên nguội dần.

Dù sao, từ góc độ thân thể mà nói, chuyện chuyển giới cũng không phải dễ dàng.

Cô gái họ Tô này đã chết thật rồi, còn anh lại sống lại trong thân thể một người khác, anh cũng không biết, nhưng nếu anh chiếm được thân thể cô gái này may mắn sống lại, nên quý trọng thay cô gái đó, không nên tùy tiện chà đạp.

Huống hồ, cô gái này còn có người thân bạn bè, anh cũng phải suy nghĩ cho họ một chút.

Tô Giản thở dài một tiếng, tắt vi tính, lại lên giường nằm.

Xem ra, lúc này, anh không hề còn một cơ hội nào để trở về làm một người đàn ông nữa rồi.

Cho ên anh phải đối mặt với thực tế.

Từ nay về sau, anh chỉ có thể tiếp tục sống trong thân thể một cô gái.

Từ giờ trở đi anh không còn là Tô Giản.

Từ giờ trở đi, cô là Tô Giản.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Editor: Lin

Hôm sau là chủ nhật.

Vì đây là buổi tối đầu tiên anh không ngủ muộn, nên Tô Giản rời giường sớm hơn những ngày khác không ít. Nhưng ra ngoài mới phát hiện, An Dĩ Trạch đã không còn ở nhà.

Chẳng lẽ người này đến công ty làm thêm giờ?

Tô Giản đang âm thầm suy đoán, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó lập tức nhìn thấy An Dĩ Trạch một thân mặc đồ thể thao đi vào.

Tô Giản vuốt mái tóc, hơi không tự nhiên chào hỏi anh ta: “Anh đi chạy bộ về rồi hả?”

An Dĩ Trạch ‘ừ’ một tiếng, đặt chiếc túi trong tay lên bàn, sau đó quay đầu nói với Tô Giản: “Ăn sáng.”

A? Tô Giản nhảy qua, mở túi ra xem xét, hình như rất phong phú.

Họ An coi như có lòng. Tô Giản rất vừa ý.

Hai người ngồi xuống, bắt đầu ăn bữa sáng. Ánh mắt trời buổi sáng chiếu vào, bày ra một mảnh ánh sáng dịu dàng.

Hai người ăn đồ của mình, cũng không nói lời nào. Tô Giản cũng không phản đối, về phần An Dĩ Trạch, Tô Giản cảm thấy, người này trời

https://thuviensach.vn

sinh mặt than, trời sinh tính ít nói.

Kết quả lại là An Dĩ Trạch mở miệng trước: “Chân còn đau không?”

“Hả?” Tô Giản sửng sốt. “Đã không còn đau rồi.”

An Dĩ Trạch nói: “Anh nói chân phải.”

“Chân phải?” Tô Giản ngẩn ngơ, lúc này mới phản ứng được, anh ta hỏi chuyện mình ngã vào tối qua, lập tức thả lỏng nói: “Vậy thì càng không sao, cũng không ngã mạnh lắm, vậy coi là cái gì?”

An Dĩ Trạch: “Nhưng bây giờ em chỉ còn một chân lành lặn, ngã không lịch sự gì cả.”

Tô Giản: “...”

Tô Giản không nói tiếng nào càn quét bữa sáng, anh thỏa mãn xoa bụng, giương mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch, đối phương còn chưa ăn xong. Tô Giản lười biếng dựa người vào ghế quan sát người đối diện. Khoan hay nói, tướng ăn của An Dĩ Trạch rất nhã nhặn, cái này phải nói như thế nào nhỉ? Đúng rồi, ưu nhã, người này ăn có phong cách rất ưu nhã, rất đẹp mắt... mới là lạ! Chết tiệt, chỉ là bữa ăn sáng mà thôi, An Dĩ Trạch, anh có cần phải mệt như vậy không, giống như đang ngồi trong nhà hàng Tây ăn bít tết!

Trong lòng, Tô Giản lặng lẽ khinh bỉ An Dĩ Trạch một phen, mở miệng nói: “Khụ, dĩ... ừm Trạch, tôi có vấn đề muốn hỏi anh.”

An Dĩ Trạch giương mắt nhìn về phía anh: “Em nói đi.”

Tô Giản trịnh trọng nói: “Buổi trưa tôi ăn gì?”

An Dĩ Trạch: “...”

https://thuviensach.vn

Tô Giản: “Ăn đồ mua ở bên ngoài?”

An Dĩ Trạch: “Em không thích?”

Tô Giản: “Đồ ăn bên ngoài tốt bằng đồ mình làm?”

“Cũng đúng.” An Dĩ Trạch gật đầu, nhìn anh từ tốn nói: “Anh cũng không thích ăn bên ngoài, trước kia, đều là em nấu cơm.”

Tô Giản: “...”

Kết quả cuối cùng là, Tô Giản đáp cơm trưa do anh phụ trách.

Vì anh cảm thấy, nếu trước kia Tô Giản cũng nấu cơm, anh cũng không thể quá tầm thường tránh việc bị lộ.

Vừa ăn xong bữa sáng, anh gọi điện thoại cho siêu thị của chung cư, mua một ít nguyên liệu nấu ăn, nhờ siêu thị giao hàng tận nơi.

Bữa trưa, anh đẩy cửa thư phòng.

Trong thư phòng, An Dĩ Trạch đang đọc sách ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tô Giản nhìn quyển sách trên tay anh ta, không phải tiếng Trung, vì vậy thuận miệng nói: “A, anh đang đọc sách tiếng Anh!”

An Dĩ Trạch tự nhiên khép cuốn sách lại: “Sách tiếng Pháp.”

Tô Giản: “...”

An Dĩ Trạch đứng dậy: “Đi ăn cơm sao?”

Tô Giản gật đầu: “Ừ, đi ăn cơm thôi.”

Hai người một trước một sau đi đến phòng ăn. Vậy mà khi nhìn thấy bữa trưa trên bàn, An Dĩ Trạch không khỏi cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy trên bàn ăn lớn là hai bát mì thịt bò ngâm lớn của Khang sư phụ.

Tô Giản nói: “Nhanh ăn đi, cũng mềm rồi.” Thấy An DĨ Trạch vẫn không nhúc nhích như cũ, anh còn bổ sung: “Cái này là món ăn kinh điển mà toàn nhân dân Trung Quốc đều thích!”

An Dĩ Trạch: “...”

Cuối cùng An Dĩ Trạch vẫn ngồi xuống, từng miếng từng miếng ăn hết món ăn kinh điển.

Tô Giản hết sức hài lòng, tâm tình khá hơn một chút, sau khi ăn cơm tối, anh cũng không lập tức trở về phòng của mình, mà ngồi trong phòng khách lôi kéo An Dĩ Trạch nói chuyện.

Tô Giản hỏi An Dĩ Trạch: “Anh có biết chuyện gì về nhà tôi không?”

An Dĩ Trạch: “Anh chỉ biết gia đình em là gia đình đơn thân, em là do mẹ em nuôi lớn.”

Không trách được cô gái này lại tình nguyện kết hôn giả để đổi tiền ẹ chữa bệnh, tình thân vốn khó bỏ, huống chi mẹ cô ấy còn một mình nuôi cô ấy từ nhỏ đến lớn. Có lẽ mấy năm nay, mẹ Tô cũng nhất định không dễ dàng gì, mà bây giờ, mình lại đoạt thân thể con gái bà ấy, cũng nên thực hiện một phần hiếu thuận thay cô ấy mới đúng. Tô Giản âm thầm hạ quyết tâm.

“Vậy, bây giờ mẹ tôi đang ở một mình? Không ai chăm sóc bà ấy?”

An Dĩ Trạch suy nghĩ một chút nói: “Hình như là do một mình chú em chăm sóc.”

“Chú?” Tô Giản nghi ngờ. “Anh chắc chắn chứ? Không phải cậu?”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nói: “Em từng nói, người chú này rất có thể trở thành dượng em.”

Tô Giản ngẩn ra, lại cảm thấy nhẹ nhõm. Như vậy cũng tốt, dù sao bệnh này của mẹ Tô cũng không nhẹ, phải có người bên cạnh chăm sóc, anh có lòng muốn hiếu thuận với bà ấy thay em gái Tô, nhưng thực tế mà nói, mẹ Tô đối với anh, dù sao cũng chỉ là một người xa lạ, muốn anh chăm sóc bà ấy cẩn thận tỉ mỉ như ba mẹ mình e là không được, bây giờ có thể có người thích hợp ở bên cạnh chăm sóc bà ấy, đó là việc không gì tốt hơn.

Tô Giản tìm điện thoại của em gái Tô trong ngăn kéo. Lục danh bạ, rất dễ dàng tìm thấy số điện thoại được đặt tên ‘mẹ’. Xây dựng tâm lí trong lòng một phen, Tô Giản nhấn số điện thoại của mẹ Tô.

“Alo, Giản Giản đó à!” Giọng nói của đối phương thật dịu dàng, nhưng là... là nam.

Tô Giản đoán, người này chắc là dượng mình rồi. Nhưng trước kia em gái Tô thường gọi ông ấy như thế nào? Hiện tại anh không thể nào lấy cớ mình ‘mất trí nhớ’, nói chuyện này ẹ Tô, dù sao, lão nhân Gia cũng mang bệnh nặng trong người, sẽ không chịu được kích thích.

Tròng mắt Tô Gian xoay tròn, cái khó ló cái khôn, có ý nhẹ giọng nói: “Ông là ai?”

“Chú là chú Lý đây!” Đối phương cười ha ha. “Nha đầu, không nghe rõ sao?”

“A, là chú Lý, đúng là cháu không nghe rõ.” Khóe miệng Tô Giản giương lên. “Di động của cháu nghe không tốt lắm.”

Bên kia, giọng nói của chú Lý rất dịu dàng. “Cũng khó trách con nghe không rõ, hai ngày gần đây chú bị cảm, giọng hơi khàn một chút.”

https://thuviensach.vn

“Bị cảm? Uống thuốc chưa? Chú Lý phải chú ý thân thể!”

Chú Lý hiển nhiên rất vui vẻ: “Không có chuyện gì lớn, chỉ ho khan một chút, uống thuốc rồi, cũng sắp khỏe. Thân thể của chú Lý con còn không biết! Khỏe lắm! Giản Giản, con cũng đừng lo lắng?”

“Vâng.” Tô Giản khéo léo trả lời, hỏi: “Chú Lý, mẹ con đâu?”

“Mẹ con đến nhà gì Vương, hiện tại để chú ra ngoài kia gọi bà ấy...”

“Ai, đừng đừng đừng!” Tô Giản cười hai tiếng. “Không cần vậy đâu, con cũng không có gì, chỉ muốn hỏi chút thân thể mẹ con dạo này thế nào.”

“Tốt vô cùng, bà ấy vẫn luôn đi trị liệu hóa học! Hơn nữa, còn phải làm phiền Tiểu An! Nếu không phải là Tiểu An, chúng ta làm sao có thể lấy ra được nhiều tiền như vậy, cho nên mẹ con nói bà ấy có phúc, con gái bà tìm cho bà một người con rể tốt!”

Nghe chú Lý trong điện thoại khen ngợi An Dĩ Trạch, Tô Giản có chút bực mình, thầm nghĩ lão nhân gia nào biết, người con rể tốt này của người chỉ là hàng giả! Nếu không phải con gái người bị anh ta lợi dụng, sao hắn lại có thể hào phóng như vậy!

Cuối cùng, chú Lý tha thiết nói: “Giản Giản, có thời gian thì đưa Tiểu An cũng về nhà một chuyện? Mẹ con rất nhớ con!”

Tô Giản không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt gật đầu: “Vâng, có thời gian cũng con sẽ về đó.”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sau một giấc ngủ trưa, tỉnh dậy, Tô Giản cảm thấy tinh thần rất sảng khoái. Anh cầm điện thoại di động lên nhìn, đã bốn giờ hơn.

Tô Giản đi tới phòng khách, An Dĩ Trạch đang đứng phơi nắng trên ban công, hình như anh ta vừa nói chuyện điện thoại xong.

Tô Giản ngồi lên ghế salon, đặt chân lên khay trà trước mặt, sau đó nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch quay lại, nhìn thấy anh, cũng đi về phía Salon. “Vừa mới dậy sao?”

Tô Giản ngẩn ra: “Sao anh biết?”

An Dĩ Trạch chỉ chỉ: “Tóc.”

Tô Giản cúi đầu xem xét, ừm, tóc dài rối loạn, nhìn qua một cái cũng biết vừa đánh nhau một trận trên giường.

Tô Giản cười gượng hai tiếng, tiện tay vuốt hai cái.

An Dĩ Trạch đưa tay qua, vuốt tóc trên đầu giúp anh.

Động tác này của anh rất tự nhiên, Tô Giản cũng không để ý, chỉ oán thán: “Tóc dài thật phiền toái, thật sự muốn cạo hết toàn bộ, như vậy còn tiết kiệm được tiền dầu gội.”

Chuyển mắt, anh mới phát hiện An Dĩ Trạch đang mím môi cười.

https://thuviensach.vn

Thì ra An mặt than biết cười! Tô Giản yên lặng kinh ngạc, trừng mắt: “Anh cười cái gì?”

An Dĩ Trạch nói: “Anh cho rằng phụ nữ đều thích tóc dài.”

Trong lòng, Tô Giản nói: Tôi cũng thích những cô gái có tóc dài, nhưng tôi lại không thích mái tóc dài đó ở trên đầu tôi!”

Tô Giản nắm một nhúm tóc dài chơi, ho hai tiếng, hắng giọng, sau đó nói: “Ông xã, tôi đói rồi.”

Giọng nói của em gái Tô vốn dễ nghe, mềm mại một chút không khỏi mang theo một chút yếu đuối, lại thêm Tô Giản cố ý cộng thêm giọng nói uất ức vô tội, nó tự nhiên trở thành một loại vũ khí, An Dĩ Trạch có bị đánh bại hay không Tô Giản không biết, nhưng Tô Giản lại bị giọng nói của chính mình giết rồi, Tô Giản nghĩ, nếu có một cô gái có giọng nói dễ nghe như vậy nói với bản thân, anh đã sớm mềm nhũn, nhất định sẽ làm bất kỳ điều gì mà cô gái đó nói!

Quả nhiên, An Dĩ Trạch cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nghe thấy lời của Tô Giản, vẻ mặt trở nên ôn hòa hơn rồi.

“Gần đây em rất nhanh đói bụng nhỉ.”

Tô Giản: “…” Họ An, anh nói vòng vèo như vậy cũng chỉ muốn nói tôi là heo, đừng cho rằng tôi nghe không hiểu!”

Tô Giản bực mình nói: “Tôi còn đang phải nuôi thân thể, đương nhiên phải ăn nhiều!” Nhìn chằm chằm vào An Dĩ Trạch, Tô Giản nói tiếp. “Cơm tối, tôi không muốn mua bên ngoài!”

“Vậy…”

“Cũng không ăn mì ăn liền!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch bất đắc dĩ nhìn anh.

Tô Giản nói: “Chu dù chúng ta không phải vợ chồng chân chính, nhưng dù sao cũng coi như hai người ở chung nhà, hiện tại tôi tàn tật rồi, có phải anh nên làm cho tôi những món ăn bổ dưỡng, để tôi có thể bồi bổ cho tốt?”

An Dĩ Trạch im lặng một hồi: “… Tài nấu nướng của anh không tốt.”

Tô Giản nhiệt tình nói: “Không sao… tôi tin tưởng anh… anh xem, anh có thể làm tổng giám đốc, sao có thể có chuyện không biết nấu cơm!” Hừ hừ, họ An, tôi sẽ không cho anh cơ hội chạy trốn! Tên tình địch chết tiệt mang bộ dạng khúm núm nấu cơn ình ăn, suy nghĩ một chút, đó là cảm giác sung sướng cỡ nào!

Thấy An Dĩ Trạch không nói, Tô Giản vội vàng cầm điện thoại di động lên: “Nếu không muốn đi siêu thị, trực tiếp gọi điện thoại cho siêu thị là được rồi, cần gì, bọn họ có thể giao hàng tận nơi!”

An Dĩ Trạch vẫn trầm ngâm không nói.

Tô Giản nhanh chóng nhớ lại hình ảnh nữ chính mảnh mai yếu ớt trong phim tình cảm, sau đó dằn lòng, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo An Dĩ Trạch, chu miệng, ngưỡng mặt lên, nháy mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch:

"Ông xã..." Hai chữ rung động đến tâm can, cửu khúc thập bát loan.

An Dĩ Trạch "xì" cười một tiếng.

Tô Giản ngẩn ra, đây là phản ứng gì vậy? Ông đây bỏ công như vậy, biểu diễn kinh điển như vậy, lúc này không phải nên nói ông đây muốn gì sẽ làm cái đó sao, nhân tiện đưa cho ông đây mật mã tài khoản ngân hàng sao!

https://thuviensach.vn

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của anh, An Dĩ Trạch đưa tay sờ sờ đầu anh, mỉm cười nói: "Được."

Tô Giản nghĩ, tên An Dĩ Trạch này, cười thật là TMD.... vừa bỉ ổi lại dâm đãng! Chết Tô Giản cũng không thừa nhận, khi cười, khuôn tên mặt than trước mặt giãn ra, nhìn rất đẹp mắt!

Nhận được sự đồng ý của An Dĩ Trạch, tâm tình của Tô Giản rất tốt, hai chân gác lên bàn uống nước ngồi trong phòng khách xem tivi, ngay cả kênh nông nghiệp, dạy về cách chăn heo cũng xem một cách say sưa.

An Dĩ Trạch cầm một xấp giấy ra ngoài, tùy ý nhìn tivi, sau đó lại kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu đang lười biếng nằm trên ghế sopha.

Tô Giản lập tức chú ý đến: "Sao vậy?"

An Dĩ Trạch nói: "Chỉ là anh không nghĩ đến em sẽ thích xem loại chương trình này."

Tô Giản cảm thấy người đàn trước mắt đang khinh bỉ phẩm vị của mình, nhất thời mất hứng: "Loại chương trình này thì thế nào? Không chăn heo thì anh làm sao có thịt heo để ăn?"

An Dĩ Trạch gật đầu một cái: "Em nói đúng, cho nên mới nói chăn nuôi heo rất quan trọng." Nói xong lại đi về phía phòng bếp.

Tô Giản trước còn chưa kịp phản ứng, lại xem chương trình một lúc lâu đột nhiên phục hồi tinh thần lại, người này lại đang xỏ xiên mình là heo?

Có thể nhẫn nại nhưng khôn thể nhẫn nhục! To Giản đùng đùng tức giận nhảy về phía phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Kết quả nhìn thấy xấp giấy trong tay An Dĩ Trach, anh tò mò: "Anh, đó là cái gì?"

An Dĩ Trạch: "In công thức nấu ăn."

Tô Giản lập tức vui vẻ: "Xem ra anh đã chuẩn bị đầy đủ hết!"

An Dĩ Trạch: "Em về tiếp tục xem chương trình chăn nuôi heo của em đi."

Con mắt Tô Giản lóe sáng: "Ai! Vậy tôi trở về, anh từ từ làm!" Nói xong, Tô Giản lại vui vẻ nhảy trở về.

Sau lưng, An Dĩ Trạch nhìn theo bóng lưng vui sướng của anh, khóe miệng không tự chủ được mỉm cười.

Sau hơn một giờ, thức ăn được đặt lên bàn.

Tô Giản tự động ngồi xuống cạnh bàn ăn, quan sát thành quả của An Dĩ Trạch.

Một đĩa trứng cà chua, một đĩa ớt xanh xào thịt, còn có một bát canh xương hầm củ từ. Nhìn qua, vẻ ngoài rất đẹp mắt.

Tô Giản thất vọng bĩu môi.

An Dĩ Trạch chuyển đũa đến trên tay anh: "Sao vậy?"

Không tìm được cơ hội để đả kích anh cho nên mất hứng!

Tô Giản cười gượng: "Không có gì!" Anh chỉ có thể ấm ức đưa chiếc đũa về phía mâm thức ăn.

Gắp một miếng trứng cà chua để vào trong miệng, Tô Giản lập tức lấy lại được tinh thần.

https://thuviensach.vn

"Món trứng cà chua này....anh để bao nhiêu muối?"

An Dĩ Trạch sửng sốt: "Không bỏ muối, chủ yếu là bỏ đường, chẳng lẽ...."

Tô Giản hả hê: "Có vẻ anh nhìn nhầm muối thành đường rồi."

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản đưa đũa về phía đĩa ớt xào thịt, sau đó khuôn mặt nhíu lại.

An Dĩ Trạch yên lặng nhìn anh.

Tô Giản vui vẻ nói: "Ớt xanh có chút sống."

An Dĩ Trạch im lặng, bưng bát canh hầm lên uống.

Tô Giản kinh ngạc: "Anh làm sao vậy?"

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Canh này, tốt nhất em đừng uống."

Tô Giản nói thầm trong lòng: Cơ hội để chê cười anh tốt như vậy, sao tôi có thể bỏ qua! Vì vậy Tô Giản đoạt lấy chén canh, lưu loát cầm muỗng lên uống một ngụm.

Sau đó ngậm một ngụm canh trong miệng, nuốt cũng không được, nhả cũng không xong.

Cuối cùng khó khăn nuốt xuống, Tô Giản hỏi: "Anh lại nhầm đường thành muối để vào trong sao?"

An Dĩ Trạch im lặng gật đầu.

Tô Giản vui vẻ. Anh thích nhất là cái gì? Đó là có thể đả kích được tên tình địch đáng chết An Dĩ Trạch! Tô Giản anh thích nhất là cái gì? Đó

https://thuviensach.vn

chính là nhìn khuôn mặt bị đả kích của tên tình địch đáng chết An Dĩ Trạch!

An Dĩ Trạch, anh là một tên nhà giàu cao giáo đẹp trai, anh ba mươi tuổi đã làm tổng giám đốc thì sao, dạo này, đàn ông không biết nấu cơm không phải là người đàn ông tốt!

Vì cuối cùng cũng tìm được nhược điểm của An Dĩ Trạch, Tô Giản hưng phấn không thôi, vui vẻ ra mặt.

An Dĩ Trạch nhìn thấy Tô Giản uống xong canh, bộ dạng vui vẻ, không khỏi kinh ngạc: "Em vui cái gì?"

"Hả?" Tô Giản phục hồi tinh thần lại, thấy An Dĩ Trạch đang nhìn mình, anh không tự nhiên cũng không dám nói suy nghĩ trong lòng mình, vì vậy không suy nghĩ tùy tiện tìm một lý do: "Tôi cảm thấy canh như vậy, uống cũng rất ngon."

An Dĩ Trạch lại lần nữa im lặng, sau đó đẩy canh tới trước mặt Tô Giản: "Em đã thích, vậy tất cả đều cho em uống."

Tô Giản: "....."

An Dĩ Trạch đứng lên: "Anh gọi điện thoại mua đồ ăn bên ngoài."

Tô Giản vội ngăn cản anh: "Không cần không cần! Dù sao cũng đã làm, vậy thì chấp nhận ăn đi, nếu không sẽ rất lãng phí!"

Đợi An Dĩ Trạch cất điện thoại ngồi xuống, Tô Giản vội nhiệt tình gắp thức ăn cho anh ta: "Nấu cơm là cực khổ nhất, anh nhất định phải ăn nhiều một chút.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Editor:Lin

Sáng ngày hôm sau, rửa mặt xong, Tô Giản ngoan ngoãn đi tới phòng khách chờ.

Quả nhiên, không được bao lâu, sau khi chạy thể dục buổi sáng xong, An Dĩ Trạch đã mang đồ ăn sáng trở lại.

Ăn xong, Tô Giản buồn chán mở ti vi. Mở mười kênh, cũng không thấy có gì hay, cho đến khi chuyển tới kênh thể dục, đúng lúc kênh này đang phát một trận bóng đá, cuối cùng Tô giản cũng có chút hứng thú.di◡ễn☆đ◡àn☆l◡ê☆qu◡ý☆đ◡ôn

Mặc dù không phải truyền hình trực tiếp nhưng Tô Giản đang rất nhàm chán nên vẫn xem say sưa. Mắt thấy cầu thủ mình thích đá vào một quả, Tô Giản không khỏi hưng phấn nhảy khỏi ghế: “Đẹp! Mario, làm tốt lắm!”

An Dĩ Trạch đang muốn vào thư phòng, nghe được âm thanh của Tô Giản, không khỏi dừng lại nhìn ti vi: “Em thích xem đá bóng?”

“Dĩ nhiên thích…” Lời còn chưa dứt, Tô Giản bỗng nhiên dừng lại, mẹ nó! Thiếu chút nữa quên rồi, hiện tại anh là một cô gái, một cô gái mới hai mươi mốt tuổi, trước kia là một cô gái nhẹ nhàng lịch sự! Bạn gái trước kia của anh từng nói qua gì mà? Con gái sao có thể say mê cái loại vận động dã man này! Mặc dù Tô Giản không đồng ý với cách nói của cô nàng đó, nhưng không thể phủ nhận, khả năng cô gái giống như em gái Tô đây

https://thuviensach.vn

thích bóng đá là không lớn! Như thế rất tốt, anh phải làm sao để rút lời nói trở về mà không khiến An Dĩ Trạch sinh nghi đây? di‿ễn☆đ‿àn☆l‿ê☆qu‿ý☆đ‿ôn

Thời khắc nguy cấp, trí khôn của Tô Giản được phát huy: “Tôi nói, tôi rất thích những cầu thủ bóng đá đẹp trai!”

“Hả?” An Dĩ Trạch hỏi. “Vậy em thích người nào nhất?”

Tô Giản không chút chậm trễ. “Đương nhiên là Mario Balotelli!”

An DĨ Trạch im lăng một lát, nói: “Thì ra em thích loại có tướng mạo đàn ông.”

Lúc này tô Giản mới nhớ mình vừa nói thích xem bóng đá là vì muốn nhìn trai đẹp, đảo mắt nhìn màn hình ti vi một chút, thần tượng của anh nhìn giống như một con tinh tinh, Tô Giản nhất thời im lặng.

Lại nghe An Dĩ Trạch nói: “Biểu hiện của Balotelli tại World Cup cũng không tệ.”

Hai mắt Tô Giản sáng lên: “Anh cũng thích anh ta?”

An Dĩ Trạch mỉm cười: “Anh thích kỹ thuật đá bóng của anh ta.”

Tô Giản nghĩ, thì ra An Dĩ Trạch cũng không phải là tên mặt than như vẻ ngoài, người này căn bản là một hoàng đế độc miệng!

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện An Dĩ Trạch cũng thích thần tượng của mình, Tô Giản đã cảm thấy An Dĩ Trạch trong mắt mình, hình như lại thuận mắt hơn một chút.

Vì vậy Tô Giản rộng rãi vỗ ngực: “Buổi trưa tôi nấu cơm!”

An Dĩ Trạch chần chờ: “Nhưng chân của em…”

https://thuviensach.vn

Tô Giản: “Không sao, không phải là có xe lăn sao?”

An Dĩ Trạch muốn nói lại thôi.

Tô Giản vô cùng thoải mái nói: “Cứ quyết định như vậy đi!”

Bữa trưa, Tô Giản sung sướng chạy đến thư phòng gọi An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch vẫn đang cầm một cuốn sách nước ngoài như cũ.

Tô Giản tiến tới: “Lại đọc cái gì vậy.”

An Dĩ Trạch khép sách lại: “Là tiếng Tây Ban Nha.”

Tô Giản thẹn quá hóa giận: “… Rốt cuộc anh biết bao nhiêu thứ tiếng vậy hả?”

An Dĩ Trạch: “Tiếng Trung, Tiếng Anh, Tiếng Pháp, Tiếng Tây Ban Nha, Tiếng nhật thì chỉ biết một ít câu xã giao.”

Tô Giản: “…”

Nhưng người thua không thua trận, vì vậy Tô Giản suy nghĩ một chút, bĩu môi nói: “Biết năm loại ngôn ngữ thì có gì đáng nói? Tôi cũng có thể nói năm thứ tiếng!”

An Dĩ Trạch kinh ngạc nhìn anh.

Tô Giản hả hê nói: “Tiếng Anh, Tiếng Phổ Thông, Tiếng Thiên Tân, Tiếng Đông Bắc, Tiếng Nhật cũng hiểu sơ sơ! Cái gì mà ‘ngừng lại đi’, ‘nhanh hơn nữa’, ‘đừng mà’ tuyệt đối không thành vấn đề!”diễ̃n。đàn。lê。qʘuý。đôn

An Dĩ Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

Ra khỏi thư phòng, đi về phía phòng ăn, An Dĩ Trạch đột nhiên hỏi: “Em có thể nói được tiếng Thiên Tân và tiếng Đông Bắc?”

Tô Giản nhất thời toát mồ hôi lạnh. Chết tiệt! Lúc nãy lỡ lời, anh nhớ mang máng, hình như em gái Tô là cô nàng Giang Nam?

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, Tô Giản nhắm mắt quay đầu lại: “Sao vậy, rất ly kỳ? Nhân dân cả nước đều nói tiếng Thiên Tân và tiếng Đông Bắc có được hay không?”

“Hả?”

Tô Giản lập tức nói bằng tiếng Thiên Tân: “Một chục cây trúc như vậy,cái khác tôi không khen, cái tôi khen là món ăn truyền thống Bánh bao cẩu bất lý của họ(*)! Cái món Bánh bao cẩu bất lý này, rốt cuộc là ngon ở chỗ nào? Da nó rất mỏng nhưng nhân bánh lại lớn, được gói trong 18 lớp bánh, giống như một đóa hoa vậy!

Sau đó là tiếng đại phương Đông Bắc: “Anh đừng nhìn tuổi tôi còn nhỏ, tôi tổng kết rồi, cuộc đời con người rất ngắn ngủi, đôi khi giống như một giấc ngủ vậy, nhắm mắt lại, mở mắt ra, một ngày trôi qua, còn khi nhắm mắt lại, không mở mắt ra nữa, một đời trôi qua, chết…

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản ngẩng mắt: “Thế nào?”

An Dĩ Trạch: “… Quả thật là đa tài đa nghệ.”

Tô Giản lập tức thoải mái: “Ăn cơm ăn cơm!”

Thấy bữa trưa trên bàn, An Dĩ Trạch lại lần nữa ngẩn người.

Trên mặt bàn, gà xé cay, thịt bò thăn xào ớt xanh, gạch cua đậu hũ, thịt viên đông qua, ba món mặn một món canh, tuy chỉ là những món ăn gia

https://thuviensach.vn

đình đơn giản, lại sắc hương đầy đủ, mê hoặc động lòng người.diễ ̣n。đàn。lê。q ̣uý。đôn

An Dĩ Trạch kinh ngạc: “Đều là em làm?”

“Đương nhiên!” Tô Giản hả hê. “Sao nào?”

An Dĩ Trạch thật lòng đáp: “Rất cao cấp.”

Tô Giản vội nhét một đôi đũa vào tay anh, nhiệt tình gắp cho anh: “Mau nếm thử đi!”

An Dĩ Trạch từ từ thưởng thức, giương mắt nhìn thấy đôi mắt tràn ngập mong chờ, mỉm cười nói: “Mùi vị cũng rất được.”

Tô Giản hết sức hài lòng, cười híp mắt ngồi xuống, thầm nghĩ An Dĩ Trạc ơi An Dĩ Trạch, cuối cùng tôi cũng có chỗ lợi hại hơn anh!

Thì ra ba của Tô Giản là một đầu bếp, Tô Giản cũng có tố chất, từ nhỏ đã biết nấu ăn, nhất là sau khi tốt nghiệp đại học phải đi tìm việc, một mình sống bên ngoài, còn không có bạn gái, vì vậy tài nấu nướng càng được cải thiện, trong cuộc sống sinh hoạt tàn khốc thôi thúc, anh đành phải từ một tên trạch nam biến thành một người nấu ăn ngon.

Tô Giản nhơ lơ đãng hỏi: “Tài nấu nướng trước kia của tôi thế nào?”

An Dĩ Trạch: “Tài nấu nướng trước kia của em cũng không tồi.” Ngừng lại một chút. “Nhưng bây giờ thì tốt hơn.”

Trên mặt Tô Giản chỉ mỉm cười, kì thực thì đã mở cờ trong bụng.

Vậy mà sau một khắc, trái tim anh lạnh run: Một người mất trí nhớ, tài nấu nướng lại tiến bộ, hình như không đúng! Nhất định phải tìm lý do!

https://thuviensach.vn

Vì vậy Tô Giản vội vàng kiếm cớ. “Ha ha, vì trước kia tôi không thích anh, cho nên làm món ăn mới không ngon như vậy!” Ngày trước, anh là tình địch chết tiệt của tôi, tôi sao có thể nấu ăn cho anh, cho nên ngày hôm qua anh chỉ có thể ăn mì ăn liền; hôm nay,xem như anh tinh mắt, có thể khiến chúng ta có chung thần tượng, cho nên tôi mới thấy anh thuận mắt hơn một chút, hừ!

An Dĩ Trạch ngẩn ra, từ từ nói: “Ý em là, bây giờ em thích anh rồi hả?”

Tô Giản vừa đưa một ngụm canh đến bên miệng, nghe vậy ‘phì’ một tiếng, phun hết tất cả ra ngoài.

Bát cơm trước mặt và trên bàn đều là nước.

An Dĩ Trạch: “…”

(*) Thương hiệu bánh bao ‘Cẩu Bất Lý’ 狗不理 /Gǒu bù lǐ/ có nghĩa ‘chó cũng không thèm ăn’ là một đặc sản của thành phố Thiên Tân. Loại bánh bao này từng được Từ Hy Thái Hậu thốt lời khen ngợi: “Cao lương mĩ vị chim trời cá biển đều không ngon bằng loại bánh bao này, đây mới đúng là món ăn trường thọ”.

Tương truyền vào thời đại Hoàng đế Đông Trị, có một người tên Cao Quý Hữu được mẹ đặt thêm cái tên ‘Cẩu Tử’, đã tinh thông nghề làm bánh bao từ năm 17 tuổi. Với kỹ thuật làm bánh bao đầy sáng tạo, bánh của Cẩu Tử có tạo hình đẹp như bông cúc trắng, đưa lên miệng cảm nhận được ngay sự mềm mại của vỏ, lưỡi chạm vào nhân là thấy hương ngào ngạt thơm phức.

Tiếng lành đồn xa, khách ăn đến quán ngày một đông, Cẩu Tử bận làm bánh đến nỗi không có thời gian đàm đạo với khách. Khách thấy vậy cùng trêu : “Cẩu Tử mải bán bánh bao, chẳng thèm quan tâm đến khách hàng”, rồi cứ thế gọi thành quán bánh bao ‘Cẩu Bất Lý’ (cẩu cũng không thèm).

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Editor: Lin

Vì lượng diện tích bị Tô Giản phun tới quá lớn, nên bữa tiệc phong phú này hoàn toàn bị phá hỏng, cuối cùng Tô Giản lại lần nữa làm hai bát mì tôm cà chua trứng.

Một tuần náo loạn như vậy kết thúc. Sáng hôm sau, lúc Tô Giản rời giường, An Dĩ Trạch đã đến công ty.

Một mình nhảy một vòng tất cả các phòng, cuối cùng Tô Giản vẫn chỉ có thể ỉu xìu nhảy về phòng mình.

Hừm, trong căn nhà này thiếu một An Dĩ Trạch để trêu, quả thật rất nhàm chán.

Hơn nữa, vẫn chưa có người nào mang bữa sáng đến ình.

Tối hôm qua, An Dĩ Trạch cho anh một khoản tiền không nhỏ, lại còn cho anh số điện thoại của mấy nhà hàng bên ngoài, nói là muốn nấu cơm hay là mua đồ ăn bên ngoài là do anh quyết, đồng thời còn cho anh thẻ tín dụng, trong đó có khoảng một trăm vạn, nói anh muốn mua cái gì, có thể tùy tiện dùng.

Hiện tại ông đây cũng chỉ là người có tiền! Tô Giản móc thẻ tín dụng ra vuốt ve, nhưng lại không có gì để tiêu.

https://thuviensach.vn

Vì vậy một ngày của Tô Giản cứ thế trôi qua: Bữa ăn sáng, chưa ăn; buổi sáng, lên mạng chơi game; bữa trưa, lấy một túi sủi cảo trong tủ lạnh; buổi chiều, ngủ.

Tỉnh dậy, đã hơn ba giờ chiều, Tô Giản trong phòng kìm nén đến sợ hãi, vô cùng muốn đi ra ngoài một chút, lúc này anh mới nhớ đến vấn đề quan trọng: An Dĩ Trạch ình tiền để mình mua đồ, lại quên ình chìa khóa nhà!

Ở trong phòng em gái Tô tìm kiếm một lúc cũng không thấy, Tô Giản không thể làm gì khác hơn là lên ban công ngồi một hồi, lúc này anh không khác gì con chim nhỏ tội nghiệp nhìn ra thế giới. Hơn nữa, chúng cư hạng sang đúng là chung cư hạng sang, phong cảnh xung quanh thật không tệ…

Ở nhà đóng cửa một ngày Tô Giản lại càng muốn đi ra ngoài.

Suy nghĩ một hồi, Tô Giản quyết định gọi điện thoại cho An Dĩ Trạch.

Bên kia An Dĩ Trạch đang họp, vừa nhìn tên hiển thị trên màn hình, anh không khỏi nhíu mày một cái.

“Giản Giản?”

Vì cách gọi này thật sự rất thân mật, hơn nữa mặc dù giọng nói của tổng giám đốc bọn họ vẫn như bình thường, nhưng âm thành cũng dịu dàng hơn, vì vậy những nhân vật cấp cao trong phòng họp đều tỏ vẻ ‘tôi không nghe thấy gì hết’ nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên cao.

Tô Giản cảm thấy hơi kỳ cục: “Khi nào thì anh về?” Ngừng một chutslaij bổ sung. “Để tôi biết làm cơm tối.”

An Dĩ Trạch dừng lại. Thật ra thì tối nay anh có một buổi xã giao,mặc dù không có gì quan trọng, nhưng anh cũng không tính về nhà ăn cơm tối, nhưng không biết vì sao, nghe âm thanh nhẹ nhàng của cô gái nhỏ trong

https://thuviensach.vn

điện thoại, bỗng nhiên anh lại cảm thấy việc về nhà ăn cơm tối cũng không tồi.

Một tháng trước, thỉnh thoảng anh cũng về nhà ăn cơm tối, nhưng số lần rất ít, đại đa số thời gian, anh đều ở lại công ty làm thêm giờ hoặc đi xã giao, mà cô ở nhà tự làm cơm tự ăn. Mặc dù mỗi ngày cô đều gửi tin nhắn hỏi ánh có về nha ăn cơm tối hay không, nhưng giọng nói, chẳng qua cũng chỉ là giọng điều bình thường của một người muốn biết buổi tối có thêm một người ăn nữa hay không. Mặc dù trước mặt người ngoài, họ là cặp vợ chồng yêu thương nhau, nhưng dù sao, một tháng trước hai người cũng chỉ là người xa lạ, huống hồ vết thương của hai bên còn gia tăng.

Trước kia,cô chưa bao giờ gọi điện thoại cho anh, âm thanh mềm mại không che giấu được một tia chờ mong. Một tháng trước, cô vẫn luôn cẩn thận dè dặt, nhẹ nhàng lịch sự, không hề tự nhiên như sau khi mất trí nhớ, mặc dù thỉnh thoảng cũng khiến người ta dở khóc dở cười. Chẳng lẽ đúng như cô từng nói, đây mới chính là dáng vẻ của cô, vì mất trí nhớ, cô mới dám bộc lộ bản tính này trước mặt anh?di●ễn◡đàn◡l●ê◡quý◡đ●ôn

Lại nói, khi đối mặt với cô, anh đã không tự chủ không còn lạnh lùng như trước nữa?

An Dĩ Trạch: “Năm rưỡi anh sẽ tan làm.”

Anh nghĩ, tài nấu nướng của cô quả thật cũng không tệ, việc về nhà hình như càng làm anh mong đợi hơn một chút.

Mà chung quanh, các cán bộ cấp cao còn lại đang nghe lén cuộc nói chuyện, sau khi thấy tin tức tổng giám đốc luôn luôn lạnh lùng của bọn họ bỏ qua cuộc xã giao mà muốn chạy về nhà, lại thấy được vẻ dịu dàng hiếm thấy trên khuôn mặt anh.

Có thể làm được việc như vậy không có người thứ hai, người ở đầu bên kia nhất định là phu nhân tổng giám đốc! Nghe nói tổng giám đốc và vị

https://thuviensach.vn

phu nhân mới cưới rất yêu thương nhau, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên không sai.

Sau khi tan họp, Tổng giám đốc kinh doanh Quý Minh Phi đưa tay chụp lên vai An Dĩ Trạch, cười một cách xấu xa. “Sao nào? Không phải nghe nói tối nay cậu đến Doãn Thị xã giao sao? Tại sao lại muốn về nhà sau khi tan sở?”

Quý Minh Phi là bạn tốt của An Dĩ Trạch, cũng là người ngoài duy nhất biết chuyện gì giữa cuộc hôn nhân của bạn mình. Hai người là bạn rất thân từ thời đại học, sau này An Dĩ Trạch tiếp quản CMI, Quý Minh Phi tất nhiên cũng đến đây giúp đỡ một tay.

An Dĩ Trạch không trả lời vấn đề của anh ta, Quý Minh Phi cũng không tức giận, cười híp mắt đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc cùng anh: “Xem ra, cô nhóc Tô Giản đó cũng không tệ!”

An Dĩ Trạch mở tài liệu, không quan tâm tới lời trêu chọc của bạn tốt.

Quý Minh Phi lắc đầu. “Mình nói An đại thiếu gia, cậu cũng đừng không thú vị như vậy?”

Tay lật văn kiện của An Dĩ Trạch từ từ ngừng lại, đột nhiên nói thật nhỏ: “A Phi, cậu nói xem, có phải vì mình không thú vị như vậy, cho nên… cô ấy mới có thể rời khỏi mình?”

Quý Minh Phi nhướn mày: “Dĩ nhiên không phải! Dù cậu không thú vị với tất cả mọi người trên đời này, cũng sao có thể khiến cô ấy uất ức nửa phần?”

An Dĩ Trạch cười khổ: “Nhưng vì sao cô ấy còn…”

Quý Minh Phi đi đến trước bàn anh: “Dì Trạch, là vì cô ấy không hợp với cậu.”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt An Dĩ Trạch từ từ cứng lại: “Cho nên, mình cũng sẽ không lưu lại cho cô ấy đường lui.”

Quý Minh Phi cười khổ: “Cậu phải thật sự hoàn toàn để xuống, đó là tốt nhất.”

Ngừng lại một chút, anh lại nói: “Thật ra thì, mình thấy, cô nhóc Tô Giản này cũng tốt, mặc

“Bọn mình chỉ là giao dịch.” An Dĩ Trạch chậm rãi nói, ngừng lại một chút, anh lại ngước nhìn Quý Minh Phi. “Mình nhớ, Tô Giản cũng không phải loại hình cậu thích.”

Quý Minh Phi cười nói: “Mặc dù mình luôn không có hứng thú với các cô gái ngoan ngoãn, nhưng cô nhóc đó, dáng người quả thực không tệ.”

“A Phi!” An Dĩ Trạch trầm giọng cắt đứt lời của Quý Minh Phi.

“OK, OK, vợ bạn thì không thể đùa giỡn đúng không? Mình không nói là được.”Quý Minh Phi vội vàng dừng lại, nhìn sắc mặt An Dĩ Trạch trầm xuống, trong lòng cũng đang cười trộm: Rõ ràng là đang quan tâm, lại còn không tự biết. Về phần cuối cùng giữa hai người có phải là giao dịch hay không, nhóc con Tô Giản, phải chờ em thế nào rồi!

Lúc An Dĩ Trạch về đến nhà, Tô Giản cũng vừa làm xong cơm.

“Đã về rồi?” Tô Giản nghiêng đầu thăm dò phòng khách một chút. “Tới đây bưng các món ăn giúp tôi!” Mặc dù anh có biện pháp đưa lên bàn ăn, nhưng đối với người tán tật như anh mà nói, thật sự là quá lao lực, cho nên vừa nghe tiếng An Dĩ Trạch trở về, anh lập tức hất tay đẩy nhiệm vụ lên người An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch tới đó bưng thức ăn lên bàn, lại vì chuẩn bị một bữa cơm ngon cho hai người, anh còn đưa đũa muỗng lên.

https://thuviensach.vn

Tô Giản ngoan ngoãn ngồi hưởng thụ sự phục vụ của anh, vẫn không quên dặn dò anh: “Sau khi ăn xong nhớ rửa bát!” Thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch không tính là thích, Tô Giản nhất thời trừng mắt. “Tôi là người tàn tật, anh muốn để tối rửa bát sao? Huống hồ cơm còn do tôi nấu.” Nếu anh không phải là kim chủ của tôi, tôi mới không thèm khom lưng quỳ gối nấu cơm cho anh!

Rốt cuộc An Dĩ Trạch cũng đáp ứng: “Được.”

Lúc này Tô Giản mới hài lòng, thấy An Dĩ Trạch bắt đầu ăn cá, lập tức theo dõi anh.

An Dĩ Trạch hiểu ý, thật lòng đáp: “Mùi vị không tệ.”

Tô Giản hả hê, cũng gắp một miếng bỏ vào miệng mình.

Một lát sau, sắc mặt Tô Giản cứng đờ.

An Dĩ Trạch thấy không đúng, để đũa xuống: “Sao vậy?”

Tô Giản: “Xương cá… mắc…”

An Dĩ Trạch: “…”

Mặc dù im lặng, nhưng An Dĩ Trạch cũng giúp một phen, vì đối diện với một cô nhóc bị mắc xương cá đến mức nước mắt lưng tròng thật sự là…

An Dĩ Trạch nén cười, hỏi: “Xong chưa?”

Tô Giản thở dài một hơi, đưa tay lau vài giọt nước mắt: “A, cuối cùng cũng xuống! Thật là muốn mạng người!”

An Dĩ Trạch nói: “Còn muốn ăn con cá này không?”

https://thuviensach.vn

Cổ Tô Giản co rụt lại, khoát tay lia lịa: “Không ăn không ăn, không phải anh vừa nói ăn được sao, cho anh ăn hết đó!”

Cơm nước xong, An Dĩ Trạch tự động vào bếp rửa bát, Tô Giản thì lại đang nằm trên sô pha ôm bụng rên rỉ.

Chết tiệt, đều do anh làm cơm quá ngon, hại anh ăn nhiều như vậy! Mặc dù anh cũng biết ăn cơm tốt nhất phải no đến tám phần, nhưng nơi này của anh không chịu nổi, no bụng đồng nghĩa với căng cứng, chờ đến lúc anh cảm thấy no bụng thì đã no đến mười phần rồi!d♡iễn‿đàn‿l♡ê‿quý‿đ♡ôn.

Tô Giản vừa vuốt ve cái bụng vừa không có hơi sức kêu: “Dĩ Trạch!” Kêu nhiều lần như vậy, cuối cùng anh cũng có thể kêu trôi chảy được rồi.

An Dĩ Trạch rửa bát xong lau tay chạy ra ngoài: “Sao vậy?”

“Lát nữa chúng ta ra ngoài tản bộ đi!” Ông đây cũng bị giam trong nhà một ngày rồi!

An Dĩ Trạch gật đầu: “Tiêu cơm một chút cũng tốt.”

Chờ Tô Giản thay quần áo xong, An Dĩ Trạch ôm anh đến xe lăn, sau đó đẩy ra cửa.

Trong tháng máy, Tô Giản đột nhiên nhớ đến, lập tức ngửa đầu ra phía sau: “Đúng rồi, lát nữa về nhà anh ngàn vạn lần đừng quên đưa tôi chìa khóa nhà!”

An Dĩ Trạch hỏi lại anh: “Em muốn đi đâu?”

Tô Giản: “Đi dạo trong chung cư là được rồi.”

Cách cửa trước của bọn họ không xa là vườn hoa chung cư, bên trong có ao nước và núi giả, kiến trúc không tệ. Lúc này đã gần tối, không ít gia

https://thuviensach.vn

đình trong chung cư ra ngoài tản bộ, rất nhiều trẻ con chạy tới chạy lui vui đùa, hết sức náo nhiệt.

An Dĩ Trạch không thích cảnh tượng náo nhiệt như vậy, Tô Giản lại rất vui vẻ, Từ sau khi sống lại, anh hoặc là nằm trong bệnh viện, hoặc là bị giam trong nhà, hiện tại cuối cùng cũng có thể hít thở bầu không khí mới mẻ, tất nhiên vô cùng vui vẻ.

An Dĩ Trạch cũng nhìn ra, vì vậy anh ngừng bước.

Hai người bọn họ, nam anh tuấn cao lớn, nữ xinh đẹp động lòng người, còn ngồi trên xe lăn, tất nhiên khiến mọi người chú ý. Chỉ một lát sau đã có một người ra nhiệt tình ân cần hỏi thăm: “Chân cháu bị thương sao?”di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Tô Giản vui vẻ gật đầu: “Vâng ạ, bị gãy chân.”

Ông già đó lập tức nói với An Dĩ Trạch đang đứng sau lưng: “Hầm nhiều canh xương cách thủy cho cô bé, như vậy sẽ nhanh tốt hơn!”

An Dĩ Trạch sờ tóc Tô Giản, “vâng” một tiếng.

Tô Giản quay đầu nhìn anh, thấy ánh mắt anh cưng chiều nhìn mình, đầu tiên là khẽ run rẩy, sau đó đột nhiên hiểu ra: Đúng rồi, đang ở trước mặt người ngoài, trong bản giao dịch, bọn họ phải giả vờ yêu thương nhau!

An Dĩ Trạch nhập vai cũng nhanh thật đó, nhưng vợ anh thì phải làm sao đây? Tô Giản cắn môi suy nghĩ một chút, suy nghĩ cô dâu mới nên có trạng thái ngượng ngùng: “Anh ấy, rất tốt.”di◕ễn♠đà‿n♠lê♠q◕uý♠đôn

Sau lưng An Dĩ Trạch không dễ phát hiện cũng run rẩy.

Có đứa bé chạy tới, giữ lấy xe lăn của Tô Giản, tò mò nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Tô Giản vui vẻ, nhìn đứa bé được khoảng hai ba tuổi này, nhịn một chút, rốt cuộc nhịn không được véo khuôn mặt béo mập mập của nó một cái. Nhó bé, chạm vào thật mềm mại, quả nhiên là một đứa nhỏ dễ thương!

Không ngờ đứa bé lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn, nhíu mày, mở miệng kêu lên: “Mẹ, véo con! Chị gái này véo má con!”

Tô Giản lập tức rụt tay. Chết tiệt, thật xui xẻo, ông đây chơi với nhóc con mà cũng bị tóm!

Mẹ đứa nhóc chạy tới, ôm lấy cậu nhóc, ngược lại cười với hai người, sau đó dịu dàng nói với đứa bé: “Chị gái là thích con mới véo má con! Vì chị gái đây cũng muốn sinh một đứa con đáng yêu như con cho chú này đó!”di‿ễn☆đ‿àn☆l‿ê☆qu‿ý☆đ‿ôn

Chết tiệt, lúc nào thì ông đây muốn sinh cho An Dĩ Trạch một đứa nhóc! Ông đây chỉ đơn thuần muốn véo má tên nhóc nhà ngươi mà thôi! Hơn nữa tại sao tên họ An là chú, còn ông đây lại là chị gái!

Trong lòng Tô Giản lệ rơi đầy, thúc giục An Dĩ Trạch nhanh chóng chạy trốn.

Rời khỏi nơi nhiều người đi đến bên một hồ nước yên tĩnh, Tô Giản ra lệnh cho An Dĩ Trạch: “Ngừng!” Sau đó tự mình đẩy xe lăn dọc theo được đi bộ.

An Dĩ Trạch ngồi lên chiếc ghế gỗ bên hồ nhìn cô.

Tô Giản tản bộ mệt mỏi, lập tức tới bên cạnh An Dĩ Trạch. Giờ phút này tâm tình anh rất tốt, lập tức thuận miệng tán gẫu với An Dĩ Trạch. “Công ty của anh không tăng ca sao?” Hỏi xong lại đột nhiên nhớ ra, người này là tổng giám đốc công ty, làm thêm giờ hay không tất nhiên là do anh ta định đoạt, câu hỏi của mình thật ngu ngốc!dღđ。l。qღđ

https://thuviensach.vn

Lại nghe An Dĩ Trạch trả lời: “Xem tình hình mà tính toán.” Ngừng lại một chút, anh lại hỏi. “Ở nhà một mình rất chán sao?”

Khóe miệng Tô Giản giật giật, ỉu xìu nói: “Vẫn tốt.” Thật ra thì rất chán đó đại ca à!

An Dĩ Trạch không nói gì nữa, nhưng Tô Giản không biết, thời gian sau đó, trước kia tối chủ nhật thỉnh thoảng làm thêm giờ, tổng giám đốc An khó khi đúng giờ lại tan sở, khiến cho trong lòng trợ lý và thư ký vô cùng cảm kích phu nhân tổng giám đốc của bọn họ.

Tô Giản miễn cưỡng nằm trên ghế nhìn ra hồ, đột nhiên vui mừng kêu lên: “Cá! Rất nhiều cá!”

An Dĩ Trạch quay đầu nhìn lại, thì ra là một đám cá cảnh hồng hồng trắng trắng.

Tô Giản thở dài nói: “Chung cư hạng sang quả nhiên không giống nhau, đến cả trong hồ cá cũng béo hơn nhiều…”

An Dĩ Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của Tô Giản, vẻ mặt không tự chủ được trở nên dịu dàng hơn.

Lại nghe người bên cạnh nói tiếp: “Không biết hấp ăn ngon hay kho tàu ăn ngon hơn?”

An Dĩ Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Editor: Lin

Sau khi về nhà, hai người trở lại phòng của chính mình.

Tô Giản khó khăn tắm xong, vẫn mặc áo phông làm áo ngủ như cũ, vui vẻ ngồi trước màn hình máy tính chơi trò chơi.dღđ☆L☆qღđ

Bỗng nhiên khát nước, đứng dậy uống nước, trong lúc vô tình ánh mắt quét qua cái ghế màu trắng, đột nhiên cứng đờ.

Trên ghế này có vết hồng hồng là gì vậy?

Tô Giản đột nhiên vươn tay ra sau lưng lau một cái.

Vừa đưa tay lên nhìn, Tô Giản không nhịn được kêu lên tiếng, chết tiệt! Đầy tay máu tươi rồi!

Không phải thân thể em gái Tô có vấn đề gì chứ? Không phải cô nàng gãy xương sao, tại sao mông lại có máu? Chẳng lẽ, thật ra em gái Tô còn bị trĩ?

Trong lúc anh đang mờ mịt nhìn một bàn tay đầy máu thì An Dĩ Trạch nghe được tiếng anh gọi, đẩy cửa đi vào.

“Sao vậy?”

Đang bối rối, Tô Giản đưa tay cho anh nhìn. “Máu! Chảy máu! Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn màu sắc nhức mắt này, vẻ mặt rùng mình, hỏi anh: “Là đụng phải chân?”

Tô Giản vội vàng lắc đầu: “Không có không có! Tôi ngồi, căn bản không động đậy gì hết!”

An Dĩ Trạch nhíu mày càng sâu: “Anh xem một chút.”

Sau đó An Dĩ Trạch cứng đờ.

An Dĩ Trạch nghiêm mặt nhìn Tô Giản, âm thanh cứng ngắc: “Kỳ sinh lý của em là lúc nào?”

“Kỳ sinh lý?” Tô Giản còn chưa phản ứng kịp, lập tức mờ mọt lắc đầu. “Không biết…”

An Dĩ Trạch sững sờ, ngay sau đó nghĩ đến chuyện cô đang mất trí nhớ, không nhớ ra được cũng là chuyện bình thường, lập tức nói: “Chắc là bây giờ, tự em xử lý đi.” Sau đó lạp tức xoay người rời đi.di◕ễn♠đà‿n♠lê♠q◕uý♠đôn

“Này, tôi phải tự xử lý thế nào! Tôi…” Tô Giản đưa tay kéo áo An Dĩ Trạch, lời còn chưa dứt, trong đầu đột nhiên thông suốt, kỳ sinh lý? Phụ nữ còn có kỳ sinh lý nào nữa? Không phải anh ta nghĩ đến cái đó chứ…

Chết tiệt! Chẳng lẽ đây là … bà dì trong truyền thuyết?

Tô Giản chỉ cảm thấy trời đất xung quanh như sụp đổ.

Mặc dù anh cũng rõ ràng mình biến thành phụ nữ, chuyện gặp với bà dì là chuyện sớm muộn, nhưng anh thật sự không ngờ lại nhanh như vậy, cũng không ngờ ngày đó thật sự đến, anh sẽ có cảm giác như thế này, như một con mà bay phất phơ trong gió!

https://thuviensach.vn

Bị bà dì lôi đến mức hấp hối, Tô Giản không nhịn được bắt lấy tay An Dĩ Trạch, mặt như tro tàn tuyệt vọng nói: “Làm sao bây giờ…”

An Dĩ Trạch nhìn lại, anh sao biết làm thế nào!

Nhưng mắt thấy cô nhóc trước mắt lộ vẻ mặt kinh hoảng mờ mịt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ đáng thương, nhìn anh như đang cầu cứu, anh lại không thể nói được điều gì.

Nghĩ đến chuyện cô đi đứng không tiện, An Dĩ Trạch im lặng một lát, đanh mặt lại nói: “Em… đồ dùng vệ sinh, để ở đâu?”

“Hả?” tô Giản ngơ ngác, phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến điều anh nói, hẳn là nói đến băng vệ sinh trong truyền thuyết, khuôn mặt nhất thời khổ sở, lắc đầu nói. “Tôi không biết.”

‘Mất trí nhớ’ thật là điều tiện dụng, cho nên An Dĩ Trạch không chút nghi ngờ, kéo tẩy khỏi tay của cô, khuôn mặt lạnh lùng, bắt đầu lục ngăn kéo và tủ treo quần áo trong phòng cô, không có, lại tìm trong phòng vệ sinh một vòng, vẫn không có.

Tô Giản vẫn đáng thương nhìn anh. “Không có sao? Vậy phải làm thế nào?” Thật ra thì anh cũng không biết phải dùng thế nào, đúng không!di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

An Dĩ Trạch vẫn còn trấn định, cầm điện thoại bắt đầu gọi cho siêu thị của chung cư giao hàng.

Kết quả, vì quá muộn, siêu thị đã đóng cửa, cho nên không ai nhận điện thoại.

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản đã nhanh muốn khóc rồi: “Có còn biện pháp nào không?”

https://thuviensach.vn

Ngược lại cũng không phải không có, chỉ là… hơn nửa đêm, muốn anh tổng giám đốc An đi mua băng vệ sinh cho phụ nữ? Người luôn luôn bình tĩnh như tổng giám đốc An, trên trán đã hiện lên mấy đoạn gân xanh.di✢en✤danlequyd☼n☀c☼m

Ngay sau đó Tô Giản cũng nghĩ đến chuyện An Dĩ Trạch ra cửa mua băng vệ sinh là biện pháp duy nhất, dù sao, anh vừa nghĩ đến tình cảnh phải đích thân đi mua băng vệ sinh, thì có loại cảm giác muốn ngất đi.

Vì vậy, hiện anh đang vô cùng cảm kích vì mình đang bị thương một chân.

“Dĩ Trạch…” Tô Giản kéo kéo ống tay áo của An Dĩ Trạch, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn vừa vô tội vừa đáng thương lên nhìn anh. Anh cảm thấy, bây giờ, bộ dáng này anh luyện ngày càng thuần thục.

An DĨ Trạch không nói gì.

Tô Giản dĩ nhiên không thể bỏ qua cho anh, dịu dàng khẩn cầu: “Bây giờ anh ra ngoài mua được không?”

Mặt An Dĩ Trạch không chút thay đổi, trong nội tâm đã cảm thấy hối hận: Ban đầu, tại sao anh lại nổi hứng muốn kết hôn? Mà tại sao anh lại chọn phải cô nhóc này vậy?

Tô giản còn nhẹ nhàng lay anh: “Dĩ Trạch… ông xã…”

Cuối cùng An Dĩ Trạch cũng nói ra mấy chứ từ trong kẽ răng: “Ở nhà chờ!”

Tô Giản lập tức nở nụ cười dịu dàng.

Vì đã quá muộn, không ít cửa hàng đã đóng cửa, cho nên An DĨ Trạch phải chạy xe một đoạn mới đạt được mục đích.

https://thuviensach.vn

Lúc anh trở về, Tô Giản đang chống gậy, ngơ ngác đứng bên cạnh sô pha, vì anh không dám ngồi.

An Dĩ Trạch xách theo một túi chứa đầy đồ, để trước mặt anh, mặt không chút thay đổi nói: “Anh cũng không biết em thích loại nào, cho nên mỗi loại mua một ít.”

Nghĩ tới ánh mắt kì quái nữ nhân viên bán hàng vừa nhìn mình, mặt anh đen đến không thể hơn được nữa.

Tô Giản thật lòng cảm kích: “Cảm ơn.”

Khóe miệng An Dĩ Trạch giật giật, bước nhanh về phòng mình.

Tô Giản đi vào phòng vệ sinh, ngồi lên bồn cầu nghiên cứu cách dùng băng vệ sinh.

Sau đó, anh mờ mịt,

Mẹ nó, tại sao băng vệ sinh lại còn phân ra nhiều loại như vậy? Cái gì mà ngày, dùng đêm, đêm dài, bông mềm, có cánh, không cánh, còn có loại nhỏ, băng vệ sinh?

Tô Giản cảm thấy rất phiền, rất bực bội.

Nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu rõ cách băng vệ sinh, Tô Giản vặn mở cửa , ra khỏi phòng vệ sinh.

Cả buổi tối này, Tô Giản ngủ không được ngon.

Vì anh có một cơn ác mộng.

Trong mơ, thế giới biến thành một đại dương màu đỏ, anh bị bao vây trong đó, không thể giãy dụa, vì vậy đau khổ chảy thành sông…

https://thuviensach.vn

***

Ngày hôm sau, Tô Giản rất không có tinh thần.

Cũng không phải vì bà dì đến thăm, dù sao, dù anh khiếp sợ, cảm giác cũng không được tự nhiên, nhưng qua một đêm, tâm lý cũng cảm thấy không còn kỳ cục nữa. Hiện tại anh vô cùng phờ phạc, vì anh vô cùng khó chịu.diễn-đàn-lê-quý-đôn

Bụng anh đau.

Vì vậy cả ngày, anh không có tâm trạng để đi ra ngoài, cũng không có tâm trạng chơi game, chỉ mở tivi lên rồi nằm trên ghế sô pha, không buồn nhúc nhích.

Nhưng thật sự rất khó chịu, vì vậy anh vẫn không nhịn được gọi điện thoại cho An Dĩ Trạch.

“Này, lúc anh trở về, đến hiệu thuốc mua cho tôi ít thuốc được không? Thuốc đau bụng!”

Lúc An Dĩ Trạch nghe điện thoại, Quý Minh Phi đang ở bên cạnh, nghe được là điện thoại của Tô Giản, đợi nghe xong lập tức cát lời trêu chọc. “Sao vậy? Chị dâu lại gọi cậu về nhà ăn tối?”

Lông mày An Dĩ Trạch nhíu lại: “Cô ấy nói đau bụng.”

Sắc mặt Quý Minh Phi lập tức nghiêm túc lại: “Đau bụng? Là ăn phải cái gì không tốt sao?”

An Dĩ Trạch lắc đầu: “Mình cũng không biết.”

Quý Minh Phi đề nghị: “Vậy có nên đưa cô ấy đi bệnh viện kiểm tra một chút? Dù sao cô ấy cũng vừa bị tai nạn xe. Chuyện đau bụng này, có

https://thuviensach.vn

thể nặng có thể nhẹ, có thể là ngộ độc thức ăn, cũng có thể là viêm ruột thừa, dĩ nhiên, phụ nữ mà, còn có thể là đau bụng kinh…”

Nghe được ba chữ ‘đau bụng kinh’, An Dĩ Trach cứng đờ một chút.

Quý Minh Phi dĩ nhiên là không bỏ qua vẻ mặt này của anh, trong lòng đã hiểu rõ, vỗ vỗ vai anh: “Mình từng có một người bạn gái, trước kia cô ấy bị đau bụng kinh rất lợi hại, có điều đó là chuyện tốt.”

An Dĩ Trạch không tự chủ được hỏi: “Tốt nghĩa là sao?”

Quý Minh Phi nghiêm túc nói: “A, cậu không biết? Phụ nữ đau bụng kinh, sau khi làm với đàn ông, thường không đau đớn. Cho nên mình thấy cậu cũng không cần phải đi mua thuốc, không bằng về nhà cùng với cô nhóc nhà cậu… được được, mình không nói, mình không nói!”ঌ৻diễn♥đànঌ৻lê♥quý♥đôn

Mặc dù tạm thời câm miệng, nhưng Quý Minh Phi cũng không cho là đúng, trái tim yên lặng châm chọc: Người ta đây tốt bụng đề nghị, một lòng vì anh em! Đàn ông nghẹn quá lâu là không tốt! Ai, chỉ sợ là không ai có thể nghĩ đến, tổng giám đốc An thành thục của CMI, là cậu ba nhận được nhiều yêu thương từ nhà họ An, nhưng lại là một xử nam ba mươi tuổi…

Lúc An Dĩ Trạch về đến nhà, Tô Giản còn đang nằm trên ghế sô pha.

Thấy anh về rồi, Tô Giản không có hơi hỏi: “Mua thuốc rồi sao?”

An DĨ Trạch đặt túi thuốc lên khay trà trên bàn. “Mua rồi.” Nhìn bộ dáng đáng thương vô lực của Tô Giản, anh ngồi xuống bên cạnh. “Rất khó chịu sao?”

Tô Giản vô lực hừ một tiếng: “Nếu không anh thử xem một chút?” Chết tiệt, hiện tại ông đây mới thấy làm phụ nữ không dễ dàng cỡ nào! Một lần hai lần thì không tính là gì, vấn đề là chị em phụ nữ phải chịu điều này

https://thuviensach.vn

mỗi tháng một lần, đó là điều đau khổ như thế nào! Đó là nhẫn nhịn và vĩ đại như thế nào! Không trách được lại có câu danh ngôn: Trên tinh cầu này, phụ nữ là loại sinh vật mỗi tháng chảy máu bảy ngày vẫn không chết, căn bản là một thành phần đi ngược ý trời!diễn-ঌ্ঁđàn-lê-quý-ঌ্ঁđôn

An Dĩ Trạch không nói gì, chỉ im lặng một lát, lại hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Tô Giản khó chịu căn bản không muốn động đậy, nào có tâm tình nấu cơm? Tô Giản lắc đầu, nhìn An Dĩ Trạch lấy điện thoại di động ra bắt đầu định gọi đồ ăn bên ngoài, đột nhiên nói: “Muốn đồ ăn bổ máu!” Chết tiệt, hôm nay anh chảy thật nhiều máu, hai mươi chín năm qua anh cũng chưa từng chảy nhiều máu như vậy! Làm cho anh vừa bối rối vừa đau lòng, tiếp tục như vậy anh sẽ thiếu máu!

Nghe vậy khóe miệng An Dĩ Trạch giật giật, nhưng vẫn y theo lời anh chọn món ăn bổ máu.

Tô Giản cảm thấy khát nước, hiện tại lại không muốn động đậy lập tức sai An Dĩ Trạch: “Tôi khát, anh lại tủ lạnh lấy cho tôi bình nước.”

An Dĩ Trạch vừa định đứng dậy, nghĩ đến gì đó lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm Tô Giản, nghiêm nghị nói: “Bây giờ em không thể uống nước đá.”

Tô Giản nháy mắt mấy cái: “Tại sao?”

Mặt An Dĩ Trạch không chút thay đổi, giọng nói lại cứng đờ. “Chính em tự hiểu.”

Vẻ mặt Tô Giản vô tội: “Tôi thật sự không hiểu.”

An Dĩ Trạch vô cùng phiền muộn, cô nhóc này thường ngày tự chăm sóc mình thế nào vậy?

https://thuviensach.vn

Thật ra thì An Dĩ Trạch cũng vừa mới biết, thì ra phụ nữ trong kì sinh lý thì không được đồng vào đồ ăn lạnh. Mà tất cả điều này đều từ miệng nhân viên bán hàng ở tiệm thuốc. Vì mua được thuốc này, An Dĩ Trạch không thể không đeo kính đen, nhắm mắt đi vào tiệm thuốc hỏi thăm, kết quả bà bác trong tiệm thuốc vừa nghe anh muốn mua thuốc đau bụng kinh lập tức sáng tỏ: "Là mua cho cháu dâu chứ gì?" Tiếp đó lập tức thao thao không ngừng khen anh là một người chồng tốt, vợ anh thật may mắn, còn tân tình giới thiệu một chút về kì kinh nguyệt của phụ nữ cho anh để anh có thể chăm sóc tốt cho vợ mình. Cuối cùng An Dĩ Trạch cũng coi như cầm được thuốc, nét mặt lạnh lùng chạy trối chết ra khỏi tiệm thuốc.

Nói vậy, cô nhóc này tối hôm qua thất kinh, bộ dạng không biết gì hết, chẳng lẽ đến cái này cũng có thể quên?

Vừa nghĩ đến đây, nét mặt An Dĩ Trạch lại càng khó coi hơn.

Nhưng anh vẫn đứng lên lấy một cốc nước nóng.

Đồ ăn đặt bên ngoài phải trả tiền nhanh. Vì An DĨ Trạch cũng chưa ăn cơm, lập tức ngồi xuống bàn ăn với Tô Giản. Tô Giản ấm ức dùng tay trái chống đầy, nhưng thức ăn tinh xảo, đột nhiên nói: "Rôi bỗng nhiên nhớ đến một câu nói."

An Dĩ Trạch giương mắt nhìn về phía anh.

Chỉ nghe Tô Giản cảm khái: "Phụ nữ, ăn là cơm, vắt là sữa mà chảy lại là máu!"

An Dĩ Trạch: "…"

Buổi tối, Tô Giản khát nước ra ngoài tìm uống, đi ngang qua tủ lạnh, trong lúc vô tình lại phát hiện trên mặt tủ lạnh có thêm một tờ giấy.

https://thuviensach.vn

Là giấy in, phía trên in không ít chữ. Tô Giản tò mò tiến lại nhìn, sau đó lập tức ngu.

Chỉ thấy trên mặt tờ giấy viết tám chữ to: Kì kinh nguyệt của phụ nữ phải chú ý cẩn thận.

Trong nhà chỉ có hai người, cho nên chuyện này không thể có người thứ hai làm.

Tô Giản nghiêm mặt nghĩ: Đây rốt cuộc là do An Dĩ Trạch muốn dặn dò mình hay tự anh ta muốn học?

Suy nghĩ một chút cảm thấy cái trước có khả năng hơn một chút, vì vậy anh ôm thái độ học tập đọc kĩ.

Oa, bà dì quả nhiên không phải người phàm, cái này không được, cái kia cũng phải chú ý…

Độc xong rồi, Tô Giản chắc lưỡi hít một hơi, vừa xé tờ giấy xuống, đồng thời không tự chủ được nhìn về phía cửa phòng An Dĩ Trạch.

Nói thế nào đây, mặc dù tên tình địch chết tiệt làm chuyện này rất ngớ ngẩn, nhưng không thể phủ nhận, hình như anh ta lại trở nên thuận mắt hơn một chút rồi…

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tình địch chết tiệt trở nên thuận mắt tất nhiên không biết ấn tượng trong lòng người ở chung

với anh đã tăng lên, lúc đi làm mặt vẫn không đổi.

Tô Giản vẫn bất đắc dĩ ở nhà là Trạch thần như cũ.

(Trạch thần: Chỉ những người suốt ngày ở nhà.)

Hôm đó, lần đầu tiên điện thoại Tô Giản vang lên.

Tô Giản ngẩn người, cầm điện thoại di động lên, chỉ thấy trên màn hình

là hai chữ ‘Tử Vi’ lóe lên.

Tử Vi? Vừa nhìn, tên này nên là một mỹ nữ! Vì vậy Tô Giản không chút do

dự nhận.

Quả nhiên, giọng nói của đối phương trong điện thoại có thể làm cho đàn

ông tê dại, vô cùng êm tai: “Tô… Tiểu… Giản…”

Tô Giản sững sờ: “Hả? A, là tôi.”

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó: “Cậu… dám… không… nhận… điện… thoại… của… mình!!!”

Tô Giản bị tiếng hét không hề báo trước trong điện thoại làm sợ hết hồn, vội vàng nắm chặt chiếc điện thoại thiếu chút nữa rơi xuống đất, theo

bản năng yếu ớt lên tiếng: “Thật xin lỗi, là lỗi của tôi…”

Cô gái ở đầu bên kia cười một tiếng: “A, một tháng không gặp, cậu trở

nên hài hước rồi! Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Mình gọi mãi mà cậu

vẫn tắt máy?”

Tô Giản ngoan ngoãn nói: “Vì điện thoại tôi quên sạc điện.” Anh cũng

không nói dối, trừ lần anh gọi điện cho ba mẹ của em gái Tô ra, anh vẫn

không dùng di động, nếu không phải hôm nay đột nhiên muốn chơi trò trên

điện thoại nên mới sạc điện cho điện thoại, chỉ sợ anh cũng không nhận

được cuộc điện thoại này.

Đối phương rõ ràng rất bất mãn. “Mấy ngày qua mình không ít lần gọi cho

cậu, cậu lại luôn không sạc điện, chẳng lẽ bình thường cũng không dùng

máy sao?”

https://thuviensach.vn

Tô Giản đại khái có thể nghe được đối phương trong điện thoại là bạn của em gái Tô, nhưng cũng không biết tình trạng gần đây của em gái Tô được

bao nhiêu, vì vậy anh quyết định nói rõ từ đầu: “Bởi vì tôi bị tai nạn

xe.”

Quả nhiên, trong điện thoại phát ra tiếng kêu sợ hãi khiến lỗ tai Tô

Giản chấn động.

“Vậy bậy giờ thì sao? Vết thương thế nào? Có đáng ngại không?” Giọng nói của mỹ nữ nóng nảy, liên hồi bắn câu hỏi.

Nghe giọng nói sốt ruột, xem ra mỹ nữ này là bạn tốt của em gái Tô. Tô

Giản trung thực trả lời hết tất cả câu hỏi.

Sau đó lập tức nghe thấy mỹ nữ trong điện thoại ra lệnh: “Sao đột nhiên

lại xảy ra tai nạn xe? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Kể lại toàn bộ cho

mình không thiếu một chữ!”

Tô Giản ngoan ngoãn trình bày, đến chuyện mất trí nhớ cũng nói cho cô.

Mỹ nữ ở đầu bên kia im lặng.

Sau đó âm trầm mở miệng: “Cậu nói, cậu quên mình?”

Tô Giản nuốt nước miếng: “Không phải, tôi chỉ…”

https://thuviensach.vn

“Chỉ là cái gì?” Mỹ nữ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. “Đọc địa chỉ

ình! Mình lập tức đến nhà cậu!”

Mỹ nữ tới rất nhanh.

Nghe tiếng chuông cửa vang lên, Tô Giản kích động đi đến mở cửa.

Ngoài cửa, một đại mỹ nữ hiên ngang đứng thẳng.

Chỉ thấy khuôn mặt mỹ nữ nhỏ nhắn như quả dưa, tóc dài cuộn thành lọn

sóng lớn, chân dài eo thon, quần áo thời thượng, hoàn toàn là một mỹ nữ

gợi cảm quyến rũ.

Đây, chính là hình tượng nữ thần đã từng ở trong lòng Tô Giản!

Tô Giản kinh ngạc, ngơ ngác: “Cô… cô chính là…”

“Nhan Tử Vi.” Mỹ nữ hình như không vui vì anh quên tên. “Nhớ, không cho

phép quên nữa!”

Tô Giản gật đầu vâng dạ, sau đó chân chó đưa dép.

Nhan Tử Vi nhìn chân của anh, lông mày nhíu lại, giơ tay chỉ về phía ghế salon: “Mình qua ghế sa lon bên kia ngồi đi!”

Từ trước đến này đều phải ngước nhìn nữ thần, Tô Giản ngoan ngoãn nghe

https://thuviensach.vn

lời, đi qua ngồi rất nghiêm túc, tay quy củ đặt lên đùi.

Nhan Tử Vi tự mình quan sát một vòng quanh căn phòng, vừa nhìn vừa nói:

“Sau khi cậu kết hôn, còn chưa bao giờ gọi mình đến nhà cậu đấy.” Đi

thăm hết ngõ ngách trong căn nhà, Nhan Tử Vi mới đi đến ngồi bên cạnh Tô Giản. “Mình nói, cho dù hai người kết hôn giả, nhưng hiện tại chân cậu

bị thương, tên họ An đó cứ bỏ mặc cậu ở nhà như vậy, có phải quá đáng

rồi không?”

Thì ra mỹ nữ biết chuyện em gái Tô và An Dĩ Trạch giả kết hôn, xem ra

quan hệ của hai người cũng khá tốt. Tô Giản vừa nghĩ, vừa không tự chủ

được giải thích cho An Dĩ Trạch: “Cũng may, tự tôi cũng có thể chăm sóc

bản thân, anh ta nói nếu có người ngoài ở đây sẽ dễ dàng bị lộ.”

Nhan Tử vi hung hăng nhìn anh chằm chằm: “Sao vậy? Ở cùng anh ta thì

cũng thích bênh vực anh ta rồi hả? Ban đầu cậu không nói không rằng gạt

mình gả cho anh ta, mình còn chưa tìm cậu tính sổ!”

https://thuviensach.vn

A? Tô Giản yếu ớt giơ tay: “Thật xin lỗi, chuyện trước kia tôi không thể nào nhớ được, cô là bạn tốt nhất của tôi? Có thể nói chuyện trước kia

cho tôi nghe một chút không?”

Nhan Tử Vi nhìn anh thở dài, bắt đầu kể tỉ mỉ.

Thì ra Nhan Tử Vi là bạn học cấp ba, từ thời đó đã là bạn tốt. Sau khi

thi tốt nghiệp, thành tích Tô Giản tốt hơn nên vào đại học A, Nhan Tử Vi thì vì theo đuổi ước mơ thi vào học viện điện ảnh thành phố. Dù hai

người không học chung trường, nhưng vì cùng một thành phố, cùng thường

xuyên gặp mặt, tình cảm tự nhiên sâu hơn. Chuyện mẹ của Tô Giản kiểm tra bị nhiễm trùng đường tiểu, Nhan Tư Vi cũng biết, dù cô cố gắng giúp đỡ

Tô Giản, nhưng gia cảnh của cô cũng không tốt, trong nhà cố gắng cung

cấp cho cô số tiền học phí đắt đổ của học viện điện ảnh đã là quá sức,

vì vậy sự giúp đỡ của cô cũng hết sức có hạn. Trong lòng Tô Giản tự

nhiên cũng biết điểm này, cho nên dù Nhan Tử Vi muốn cô đùng lo lắng, cô ấy sẽ nghĩ biện pháp, nhưng Tô Giản cũng không muốn liên lụy đến chị em tốt, trong lúc đó, cô gặp An Dĩ Trạch, hơn nữa An Dĩ Trạch lại đang cần một người phụ nữ để kết hôn giả, Tô Giản lập tức gạt Nhan Tử Vi gả cho

anh ta. Lúc Tô Giản cưới, Nhan Tử VI đang ở vùng khác quay phim, dù Tô

https://thuviensach.vn

Giản có nói rõ chân tướng, Nhan Tử Vi vẫn vô cùng tức giận, hung hăng

mắng cô một trận.

Sau đó không lâu lắm, Tô Giản xảy ra tai nạn xe.

Nhan Tử Vi hờn giận oán trách: “Chuyện tại nan xe lớn như vậy, lại vẫn

gạt mình, quả nhiên lá gan của Tô Giản cậu ngày càng lớn!”

Tô Giản yếu ớt cười gượng: “Đó không phải vì sợ cậu lo lắng sao?”

Nhan Tử Vi cong người xuống, nhìn từ đầu đến chân Tô Giản một phen, vẫn

không yên lòng: “Thật sự không có chuyện gì?”

Tô Giản vừa chân chó đảm bảo: “Thật sự không có chuyện gì! Bác sĩ nói

rồi, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, sẽ hoàn toàn không có di chứng!” Vừa đắc ý trong lòng: Có nữ thần quan tâm thật tốt!

Cuối cùng Nhan Tử Vi cũng yên tâm, sau đó lại thẩm vấn: “Họ An đối xử

với cậu tốt không?”

Tô Giản nghĩ, An Dĩ Trạch cướp bạn gái của tôi, hại tôi cho đến chết vẫn chưa có bạn gái, sao có thể đối tốt với tôi? Nhưng nghĩ lại biểu hiện

trong mấy ngày qua của An Dĩ Trạch, lại cảm thấy An Dĩ Trạch không phải

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không có chỗ thích hợp. Huống hồ nếu anh nói An Dĩ Trạch đối

với anh không tốt, chỉ sợ cô bạn có tính khí không tốt chút nào này của

anh lập tức kéo anh chạy trốn. Mặc dù Tô Giản rất phiền muộn vì chuyện

trở thành vợ của An Dĩ Trạch, nhưng nếu đó là giao dịch từ trước của em

gái Tô với An Dĩ Trạch, anh chiếm dụng thân thể này của cô ấy, thì anh

sẽ phải tiếp tục thực hiện cuộc giao dịch này.

Vì vậy Tô Giản gật đầu: “Anh ta… đối xử với mình tốt vô cùng.”

Nhan Tử Vi trừng mắt. “Cậu đừng gạt mình!”

“Không có không có!” Tô Giản bật thốt lên. “Hai ngày trước anh ta còn

giúp mình mua băng vệ sinh!”

Nhan Tử Vi: “… Có chút không thể tưởng tượng được.”

Tô Giản nói trong lòng: Trên tủ lạnh còn dán ‘những điều cần chú ý khi

đau bụng kinh’, có lẽ cô càng không thể tưởng tượng được.

Nhan Tử Vi vén tóc: “Thôi, dù sao hai người cũng đã kết hôn rồi, mình

https://thuviensach.vn

phản đối cũng vô dụng, đã vậy, nếu anh ta bắt nạt cậu, cậu cũng đừng

nhẫn nhịn, cũng đừng vì anh ta là người có tiền mà sợ anh ta!”

Tô Giản vừa gật đầu liên tục hai mắt vừa lấp lánh: Nữ thần thật có khí

phách!

“Còn nữa, cậu đã ở bên An Dĩ Trạch, đây cũng là cơ hội tốt! Dù hai người kết hôn giả, nhưng cậu tổn thật lớn hơn, phí tốt thất của phụ nữ rất

quý đó! Cho nên cậu cố gắng lấy từ An Dĩ Trạch một khoản, có biết không? Dù sao thì anh ta cũng không thiếu tiền!”

Tô Giản gật đầu như gà mổ thóc: Nữ thần nói vậy, rất được lòng tôi!

Nhan Tử Vi nhìn bốn phía: “Mấy ngày nay cậu đều ở nhà sao? Không chán

sao?”

Tất nhiên là chán rồi! Cho nên xin cô thường đến thăm bệnh! Xin cô

thưởng xuyên đến nhà này! Tô Giản reo hò trong lòng, trên mặt lại nụ

cười ngượng ngùng: “Cũng được…” Dừng một chút, vì gia tăng phong độ

trong lòng nữ thần, anh còn bổ sung thêm một câu: “Có người nói qua!

Cuộc sống, chính là một cuộc tu hành cô độc.”

Nhan Tử Vi: “… Sớm biết ban đầu nên ngăn cậu, không để cho cậu vào học

https://thuviensach.vn

hệ tiếng Trung.”

Hai người lại nói chuyện một hồi, không ngờ lại nhanh đến thời gian ăn

tối. Nhan Tử Vi nhìn điện thoại di động: “Đã trễ thế này?”

Tô Giản vội nói: “Không muộn không muộn! Nếu không ở lại ăn cơm tối đi?”

“Ông chồng của cậu không về ăn tối sao?”

Vì giữ mỹ nữ lại, Tô Giản nói dối trái lương tâm: “Anh ta rất ít khi về

nhà ăn tối, không cần để ý đến anh ta!”

Nhan Tử Vi nói: “Cũng đúng, làm tổng giám đốc, nhất định phải đi xã giao không ít, huống chi anh ta cũng không thật sự kết hôn với cậu, cũng

phải đi tìm phụ nữ, giải quyết nhu cầu sinh lý chứ sao!”

Tô Giản: “…”

Nhan Tử Vi ở lại ăn cơm, Tô Giản tất nhiên rất vui, quyết định bộc lộ

tài năng, để nữ thần có một bữa ăn thật ngon. Nhưng Nhan Tử Vi lại không chịu để một người bị thường nấu cơm, quyết định đích thân xuống bếp.

Thức ăn vừa mang lên bàn thì An Dĩ Trạch trở về.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nhìn An Dĩ Trạch đi vào

cửa, Tô Giản vô cùng phẫn hận: An Dĩ Trạch, anh quả nhiên là tên tình

địch chết tiệt của tôi! Mỗi lần tôi và một em gái bắt đầu giai đoạn tốt

đẹp, anh đều xuất hiện phá hư!

An Dĩ Trạch không khỏi nhìn Tô Giản đang hung tợn nhìn anh chằm chằm:

“Sao vậy?” Nghĩ đến tình hình hôm qua, giọng nói anh mềm hơn một chút.

“Bụng còn đau không?”

Tô Giản hung tợn nghĩ: Ông đây đau phổi!

Đúng lúc này, Nhan Tử Vi ra khỏi phòng vệ sinh, An Dĩ Trạch sững sờ, hai

đầu lông mày từ từ nhíu lại: “Có khách tới nhà?”

Tô Giản gật đầu, bất đắc dĩ giới thiệu với anh: “Ừ, đây là bạn tốt của

tôi, Nhan Tử Vi, cô ấy nghe nói tôi bị tai nạn xe, cho nên mới đến thăm

https://thuviensach.vn

tôi.”

Nhan Tử Vi thản nhiên vươn tay ra, nở nụ cười tiêu chuẩn: “Ngài An,

ngưỡng mộ đã lâu. Tôi là bạn tốt nhất của Tiểu Giản, trong khoảng thời

gian này, Tiểu Giản nhờ ngài chăm sóc.”

An Dĩ Trạch lạnh lùng nói: “Giản Giản là vợ tôi, chăm sóc cô ấy là việc

nằm trong phận sự của tôi.”

Tô Giản hung tợn nhìn chằm chằm nơi hai người nắm tay nhau, cô làm vẻ tự

nhiên nắm tay An Dĩ Trạch kéo ra, sao đó cười rực rỡ với Nhan Tử Vi:

“Tử Vi, chúng ta đi ăn cơm đi!”

An Dĩ Trạch trở tay cầm tay Tô Giản, đẩy anh đi về phía bàn ăn.

Tô Giản kinh ngạc: “Hả? Anh chưa ăn tối?”

An Dĩ Trạch gật đầu, ôm anh ngồi xuống bên cạnh mình, lấy bát đũa, lại

lấy một bát canh đầy cho anh, những động tác này cũng vì mấy ngày trước

đây mà trở nên thành thục lưu loát.

“Ăn nhiều một chút. Anh biết ở nhà một mình em sẽ lập tức không ăn cơm.”

https://thuviensach.vn

“Tôi nào có!”

“Anh nhìn thấy em ném túi để sủi cảo đông lạnh vào thùng rác rồi.”

“Bách sủi cảo đông lạnh thì sao? Anh đừng xem thường bánh sủi cảo đông

lạnh!”

“Bây giờ em vừa có ngoại thương vừa có nội thường, sao có thể ăn được

loại thức ăn này?”

“Nội thương của tôi ở đâu ra?”

“Xuất huyết bên trong.”

“…”

“Nếu em không muốn tự làm, anh sẽ gọi tiệm cơm bên ngoài đưa tới.”

“Không cần, đồ ăn tiệm rất chán!”

“Vậy thì tốt, không cho phép ăn đồ ăn đông lạnh, mỳ ăn liền cũng không

được.”

“Sao điều này anh quản điều kia anh cũng quản vậy!”

“Vì em là vợ anh.”

Hai người ở bên này cãi nhau, Nhan Tử Vi ngồi đối diện xem vô cùng hứng

https://thuviensach.vn

thú.

Đợi đến lúc cuộc đối thoại kết thúc, Tô Giản mới chú ý đến Nhan Tử Vi

ngồi đối diện còn cười khanh khách, nhất thời vì An Dĩ Trạch phá hư hình

tượng của mình trong lòng nữ thần mà không ngừng tức giận.

Đành xem bát cơm là An Dĩ Trạch đâm đâm để xả hận, đột nhiên một đôi đũa

kẹp một miếng thịt cá đưa vào bát anh.

Anh ngạc nhiên giương mắt, An Dĩ Trạch nói: “Đã lấy hết xương cá ra rồi,

sẽ không bị mắc nữa đâu.”

Ông đây chỉ bị mắc xương cá một lần, ngươi lại cố ý phá hư hình tượng

của ông trước mặt nữ thần, họ An, ngươi đừng quá phận! Tô Giản giận dữ

không dứt. ‘A’ một tiếng, ăn hết miếng thịt cá An Dĩ Trạch đưa cho.

Lúc này An Dĩ Trạch mới bắt đầu ăn cơm. Vậy mà chưa ăn được hai miếng đã

dừng lại, chần chờ nói: “Cơm không phải do em làm sao?”

Dĩ nhiên không phải tôi làm, là nữ thần làm ột mình tôi! Rõ ràng

https://thuviensach.vn

tôi và nữ thần có thể hưởng thụ thế giới hai người, anh lại muốn làm kỳ

đà cản mũi! Tô Giản rất bi phẫn.

Đột nhiên trong mắt Nhan Tử Vi lóe lên tia kinh ngạc, sau đó ánh mắt lại

có chút ý vị sâu xa: “Ngài An, là tôi làm.”

An Dĩ Trạch không nói gì, từ tốn dùng cơm như ngày thường. Nhưng sau đó

Tô Giản chú ý thấy, tổng giám đốc An thường ngày tham lam ăn ba bát hôm

nay lại chỉ ăn một bát.

Lúc này, Tô Giản tất nhiên không có tâm trạng quan tâm đến tâm tình của

An Dĩ Trạch, sự chú ý của anh hiện tại đều đặt hết vào nữ thần, vì vậy

anh càng không ngừng gắp thức ăn cho Nhan Tử Vi: “Tử Vi, ăn nhiều một

chút!” “Tử Vi, ăn cái này đi!” A, cái tên Tử Vi này nghe thật mỹ lệ,

khiến anh nói cảm giác mình giống như Nhĩ Khang!

Nhan Tử Vi cười híp mắt nhận món ăn anh gắp, ánh mắt lại liếc nhìn vẻ

mặt lạnh lùng của An Dĩ Trạch: “Tiểu Giản, cậu đừng quan tâm mình, cậu

https://thuviensach.vn

nên chăm sóc tốt ngài An mới đúng.”

Tô Giản quay đầu liếc An Dĩ Trạch, thấy An Dĩ Trạch nghiêm mặt, cũng

đang nhìn về phía này, lập tức sửng sốt. Đúng rồi, không phải hai người

đã thỏa thuận, ân ái trước mặt người ngoài? Mặc dù hai người giả kết

hôn, nhưng theo giao dịch, trong lúc này bất kì ai cũng không được tiết

lộ, chắc hẳn từ trước Tô Giản đã lén nói cho cô biết. Nếu An Dĩ Trạch

biết anh vi phạm hợp đồng, trở mặt sẽ không tốt, cho nên anh phải làm bộ

như Nhan Tử Vi không biết chân tướng chuyện hai người kết hôn giả, phải

diễn ân ái trước mặt cô! Tên mặt than họ An trừng anh nhất định là vì

vậy!

Nghĩ thông suốt, Tô Giản lập tức đưa tay gắp một ít rau hẹ, ném vào bát

An Dĩ Trạch, cười với anh: “Ăn nhiều một chút! Cái này rất tốt cho đường

tiêu hóa!”

Nhan Tử Vi ngồi đối diện cười híp mắt nói tiếp: “Đúng vậy, nghe nói rau

https://thuviensach.vn

hẹ có công hiệu bổ thận tráng dương.”

Tô Giản: “…”

Cơm nước xong, An Dĩ Trạch tất nhiên lại bị Tô Giản sai đi rửa bát, lý

do là đạo lý không được để cho khách rửa bát, cũng không có đạo lý để

cho người tàn tật rửa bát.

Sau đó lôi kéo Nhan Tử Vi vào phòng nói chuyện riêng.

Nhìn nữ thần ngồi trên giường mình, Tô Giản cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhan Tử Vi lại nhìn Tô Giản nhẹ nhàng cười: “Xem ra An Dĩ Trạch đối xử

với cậu không tệ.”

“Đó là vì có cậu ở đây, hai bọn mình có ước định, ở trước mặt người

ngoài, thì phải diễn ân ái, anh ta cũng không biết cậu đã sớm biết hai

người chúng mình giả kết hôn.”

“Mình sẽ giữ bí mật, không nói cho anh ta biết!” Nhan Tử Vi nháy mắt vài

cái với Tô Giản. “Nhưng mà hôm nay cũng khiến mình được mở rộng tầm

mắt.”

“Hả?”

https://thuviensach.vn

“Thì ra tổng giám đốc An ở nhà cũng rửa bát.”

“Đến đường và muối anh ta còn chưa phân biệt rõ, còn có thể làm gì? Chỉ

còn lại mỗi chức năng rửa bát thôi.”

Nhan Tử Vi nhếch miệng: “Bây giờ nhìn lại thì hình như An Dĩ Trạch cũng

rất tốt.”

Trái tim Tô Giản nhất thời trầm xuống. Gì chứ! Thật vất vả mới có một em

gái và tôi có quan hệ không tệ, đang tiến triển tốt, An Dĩ Trạch, anh

lại giành với tôi! Quả nhiên tôi và anh không đội trời chung!

Tô Giản vội vàng nói: “Thật ra thì anh ta đang dùng vẻ mặt mình gạt

người bên ngoài, những cái khác không có gì hay, cậu đừng nên thích anh

ta!”

Nhan Tử Vi ngẩn ra: “Sao mình có thể thích anh ta?”

Tô Giản nghe vậy thì mừng rỡ.

Lập tức nghe Nhan Tử Vi nói tiếp: “Mình chỉ cảm thấy, nếu Tiểu Giản cậu

suy nghĩ một chút, nắm lấy anh ta, cùng anh ta từ giả thành thật được?”

https://thuviensach.vn

Tô Giản bị sặc bởi chính nước miếng của chính mình.

Nhan Tử Vi lẩm bẩm: “Hơn nữa, danh tiếng của An Dĩ Trạch ở bên ngoài

cũng không tệ, ngày thường cũng nghe nói anh ta không có scandal với phụ

nữ.”

Tô Giản sâu xa nói: “Không có scandal với phụ nữ, có thể là bị rối

loạn.”

Nhan Tử Vi sững sờ, tay vuốt cằm: “Điều này cũng không thể không có khả

năng, diện mạo, dáng người, gia thế, bản lĩnh, An Dĩ Trạch đều có đủ,

một người đàn ông chất lượng cao như vậy, dù đặt ở đâu, cũng sẽ đều có

người thích. Có điều anh ta cũng không phải gay,” Nhan Tử Vi cười dò xét

Tô Giản. “Tiểu Giản, cậu ở cùng anh ta đã được một tháng, chẳng lẽ còn

không nhìn ra sao?”

Tô Giản mở to mắt: “Sao mình có thể nhận ra?”

Nhan Tử Vi cười xấu xa: “Ví dụ, anh ta đối với cậu, có phản ứng không?”

https://thuviensach.vn

Tô Giản nghe vậy chỉ cảm thấy kinh hãi, vội vàng nói: “Không có! Hoàn

toàn không có!”

Nhan Tử Vi hơi thất vọng, nhưng sau đó lại nói: “Vậy được, ngày nào đó

cậu mặc ít một chút, hấp dẫn anh ta thử xem.”

Tô Giản ngớ ra: “… Không thể tưởng tượng nổi.” Hấp dẫn tình địch chết

tiệt, còn làm loạn cùng với anh ta, Tô Giản cảm thấy ba quan điểm của

mình đều vặn vẹo.

“Có gì mà không thể tưởng tượng?” Nhan Tử Vi nở cười xinh đẹp, đánh giá

cô từ cao xuống thấp, thuận tiện sờ soạng ngực cô một chút. “Mình cảm

thấy, An Dĩ Trạch sẽ thích cái này của cậu.”

Cảm thấy bị nữ thần quấy rối tình dục, Tô Giản đỏ mặt, lắp bắp nói:

“Mình… mình…”

Cho là cô xấu hổ, Nhan Tử vi trêu chọc: “Cậu thế nào? Cậu cũng thích anh

ta sao?”

“Không!” Tôi chỉ thích nữ thần như cô thôi!

https://thuviensach.vn

“Không?” Nhan Tử Vi suy nghĩ nhìn vẻ mặt của cô, từ từ thu nụ cười.

“Tiểu Giản, chẳng lẽ, cậu còn nhớ Lục Thừa Hòa?”

“Lục Thừa Hòa? Anh ta là ai?”

Nhan Tử Vi ngẩn ra, sau đó từ từ nở nụ cười: “Đúng rồi, mình quên mất,

cậu mất trí nhớ. Không sao, đó là một người không quan trọng, cô không

nhớ là tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Editor: Lin

Lưa luyến tiễn Nhan Tử Vi, Tô Giản thấy rất mất mát, cũng may Nhan Tử Vi đồng ý thường xuyên tới đây và liên lạc với anh, lại cho anh phương thức liên lạc, lúc này Tô Giản mới cảm thấy được an ủi một chút.

Buổi sáng hôm nay, vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ nướng, Tô Giản phát hiện, An Dĩ Trạch vẫn chưa đi làm.

Nhìn ngày một chút, hôm nay cũng không phải chủ nhật, Một người luôn đi làm đúng giờ như An Dĩ Trạch lại vẫn ở trong phòng khiến Tô Giản cảm thấy có chút kì quái.

Nhưng ngay sau đó, anh lập tức tức giận với chính mình: Người này là tổng giám đốc, có lẽ muốn ngủ bao lâu cũng được, muốn không đi thì không đi, sức mạnh của ông chủ, quả nhiên là đáng hận nhất!

Tô Giản tùy tiện ăn chút gì đó lấp bụng, lại mở ti vi xem một hồi, sau đó lại không kìm lòng được nhìn sang cửa phòng đang đóng chặt của An Dĩ Trạch một cái.

Trong nhà không có chút động tĩnh, An Dĩ Trạch còn chưa dậy?

Tô Giản không muốn quan tâm, nhưng tiếc rằng tò mò trong lòng giống như móng vuốt mèo con, khiến anh hoàn toàn không xem được ti vi, vì vậy Tô Giản đứng dậy, quyết định đi qua nhìn một chút.

https://thuviensach.vn

Nhẹ nhàng dùng tay đẩy cửa phòng An Dĩ Trạch, Tô Giản rướn cổ nhìn về phía trước.

Quả nhiên, trên giường lớn của An Dĩ Trạch là một chiếc chăn nổi lên, An Dĩ Trạch vẫn chôn trong đó như cũ.

Tô Giản do dự một chút mới chống gậy đi tới.

An Dĩ Trạch nằm nghiêng trên giường, hai hàng lông mày nhíu chặt, sắc mặt ửng hồng.

Tii Giản cảm thấy không đúng, An Dĩ Trạch… bị ốm?

Ngồi vào bên cạnh giường An Dĩ Trạch, Tô Giản chần chờ một chút, kiểm tra trán An Dĩ Trạch. Quả nhiên, da An Dĩ Trạch rất nóng.

Người này sốt rồi!

Vẻ mặt Tô Giản lập tức trở nên nghiêm túc, vội vàng đẩy đẩy An Dĩ Trạch: “Này, tỉnh! Tỉnh!”

An Dĩ Trạch mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Tô Giản nhìn anh chằm chằm, nghiêm nghị nói: “Anh bị sốt!”

An Dĩ Trạch mệt mỏi ‘ừ’ một tiếng, hai mắt lại từ từ đóng lại.

“Này!” Tô Giản bắt lấy cánh tay anh, một tay đưa xuống dưới, cảm thấy thân thể người này rất nóng, nhiệt độ truyền qua áo ngủ mỏng, lập tức có chút luống cuống. “Mau tỉnh lại! Không được ngủ!”

An Dĩ Trạch mở mắt lần nữa, lập tức nhìn thấy cô nhóc trước mặt đang lôi kéo mặt mình nặng nề nói: “Anh sốt không nhẹ.”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cau mày, từ từ ngồi dậy, đáng tiếc thân thể không có hơi sức nào, lại bị Tô Giản lôi kéo, mà ngược lại ngã xuống lần nữa.

Tô Giản sơ suất không đề phòng, lập tức bị anh ngã đè ở phía dưới.

“Này!” Tô Giản vô cùng bực bội. “Anh!”

An Dĩ Trạch yên lặng nằm đè lên anh, vẫn không nhúc nhích.

Tô Giản rất không vui, dùng sức đẩy anh, nhưng dù An Dĩ Trạch là bệnh nhân, nhưng anh ta vẫn nặng mấy chục cân, giờ phút này toàn bộ thân thể lại đang nằm đè lên người anh, nặng nề như một ngọn núi lớn, lại thêm Tô Giản sức yếu đi đứng bất tiện, rất khó để đẩy anh ta ra.

Tô Giản bị hơi thở nóng rực của người đàn ông trên người phun lên cổ, cơ thể không nhịn được run lên, hô hấp không yên kêu lên: “An Dĩ Trạch, anh! Có nghe hay không!”

Một bàn tay to lớn che kín miệng anh, bên tai là hơi thở nóng bỏng và âm thanh khàn khàn: “Ngoan, đừng nghịch, để anh nằm một lát…”

Chết tiệt, muốn nằm thì anh đi mà nằm, đừng có nằm trên người tôi! Bị ngọn núi lớn ép đến mức không thể động đậy, Tô Giản khóc không ra nước mắt.

An Dĩ Trạch ôm chặt anh vào lòng, lẩm bẩm: “Đừng rời khỏi anh…”

Ông đây căn bản không thể rời khỏi anh có được không! Tô Giản rất phẫn nộ.

Hổn hển vùng vẫy hồi lâu, cuối cùng Tô Giản đầu đầy mồ hôi cũng bò được ra khỏi ngọn nũi lớn này, vốn định cách xa An Dĩ Trạch ra một chút, nhưng nhìn khuôn mặt mơ mơ màng màng của anh, Tô Giản lại cảm thấy nếu thật sự mặc kệ, người này nhất định sẽ chết cháy.

https://thuviensach.vn

Vì vậy anh đi làm ướt khăn, học như trên ti vi, đặt nằm lên trán An Dĩ Trạch.

Canh bên giường một hồi, phát hiện hình như không hiệu quả lắm, Tô Giản không khỏi có chút nóng nảy. Suy nghĩ một chút, lại lấy một khối đá lớn trong tủ lạnh quấn vào trong khăn.

Đang muốn đặt khăn lên trán An Dĩ Trạch, chuông điện thoại lại reo lên, tay Tô Giản run một chút, khối đã trong tay thiếu chút nữa là nện xuống mũi An Dĩ Trạch.

Cẩn thận đặt khối đá xuống, Tô Giản trèo qua người An Dĩ Trạch, bò đến bên kia giường, cầm chiếc điện thoại đang vang lên trên chiếc tủ đầu giường.

Nhìn ba chữ 'Quý Minh Phi' hiển thị trên màn hình điện thoại, Tô Giản có chút do dự, nhưng sau đó vẫn nhấn phím call.

"Này!

Sao cậu không đi làm?" Trong điện thoại là giọng nói có phần phách lối của một người đàn ông trẻ tuổi.

Tô Giản nghe giọng điệu tùy ý của đối phương, đoán quan hệ của đối phương với An Dĩ Trạch cũng không tệ, vì vậy thành thực nói: "Anh ta bị ốm."

Đầu bên kia điện thoại im lặng mấy giây, sau đó là giọng điệu dò xét của Quý Minh Phi: "Cô là… Tô, a, chị dâu?"

Tô Giản bị hai chữ 'chị dâu' chấn động không nhẹ, vội nói: "Ừ, tôi là Tô Giản."

https://thuviensach.vn

Quý Minh Phi lập tức nhiệt tình: “Chị dâu, em tên là Quý Minh Phi, là bạn tốt nhất của Dĩ Trạch. ĐÚng rồi, Dĩ Trạch đâu? Sao hôm nay cậu ấy không đi làm?”

“Anh ta bị sốt.” Tô Giản nghiêng đầu nhìn người đang nhắm nghiền mắt bên cạnh. “Hình như rất nghiêm trọng.”

“Phát sốt?” Quý Minh Phi rõ ràng rất kinh hãi, giọng nói lập tức nghiêm túc. “Chị dâu, chị lập tức tìm trong danh bạ của Dĩ Trạch, tìm người tên là Chương Thanh Viễn, gọi cho ông ta, nói ông ta lập tức tới ngay.”

“A, được.” Tô Giản lập tức cúp điện thoại, bắt đầu tìm số điện thoại, quả nhiên trong đó có một người tên ‘Chương Thanh Viễn’.

Gọi đi, Chương Thanh Viễn nói sẽ lập tức tới, Tô Giản yên tâm, bình tĩnh đặt khối đá lên trán An Dĩ Trạch lăn qua lăn lại giúp anh hạ nhiệt.

Đang chơi vui vẻ, điện thoại của An Dĩ Trạch lại vang lên.

Nhận điện, vẫn là Quý Minh Phi.

“Chị dâu, chị gọi cho Chương Thanh Viễn chưa?”

“Rồi, ông ta nói sẽ tới ngay.” Bạn của An Dĩ Trạch thật sự rất quan tâm anh ta!

“Vậy thì tốt, sức khỏe của An Dĩ Trạch không tệ, không thường ngã bệnh, có điều thể chất cậu ta rất đặc biệt, không thể phát sốt. Lúc trước học ở đại học, có một lần cậu ấy phát sốt, vô cùng nghiêm trọng, thiếu chút nữa là mất mạng. Cho nên ở phương diện này, chị dâu chú ý một chút.”

“Ồ.”

https://thuviensach.vn

“Hai ngày nay nhờ chị dâu chăm sóc cậu ấy thật tốt, làm cho cậu ấy một ít đồ ăn dễ tiêu.”

“… Được.” An Dĩ Trạch, đây thật ra là lòng tốt của bạn gay anh sao?

“A, không biết chị dâu có biết rõ tính tình cậu ấy không. Cậu ấy không thích những món ăn với cà, còn những món khác đều được.”

“Ồ.” Không trách được lúc trước làm cà, người này căn bản không chịu động đũa.

“Về những sở thích bình thường, cậu ấy thích leo núi và cưỡi ngựa, còn có Taekwondo, hiện tại đã là đai đen tam đoạn rồi.”

“Ừ…” Còn tưởng rằng người này thường ngày thích đọc các loại sác xuất sắc của nước ngoài chứ!

“Còn nữa, thật ra cậu ấy thật ra rất thích động vật nhỏ, bề ngoài không nhìn ra phải không? Trước kia, khi lên đại học, người này còn giấu ban giám hiệu trường đại học nuôi một chú mèo con lang thang.”

“… Quả thật không nhìn ra.” An Dĩ Trạch lén nuôi một chú mèo con lang thang, không thể tưởng tượng.

“Ha ha, người này là điển hình của người thích mềm không thích cứng! Nhưng chị dâu nhất định phải nhớ điều này! Cậu ấy không có cách nào xử lý những đứa bé thích làm nũng, với phụ nữ cũng vậy, mặc dù lúc phụ nữ khóc cậu ấy rất nóng nảy, nhưng cậu ấy cũng vô hại trước nước mắt phụ nữ nhất, lúc này căn bản dù có nói gì cậu ấy cũng sẽ đồng ý!”

“…” Một người phụ nữ khóc lóc nói với anh ta ‘thân ái, anh cho tôi một triệu đi’, An Dĩ Trạch sẽ cho anh một triệu sao?

https://thuviensach.vn

“Chị dâu dĩ nhiên cũng không cần lo lắng, điều này cũng không phải đối với tất cả phụ nữ, cậu ấy chỉ như vậy đối với người trong lòng thôi.”

“Ồ…” Lại nói, đàn ông như vậy đối với người phụ nữ mình thích, cũng không có gì khác lắm? Mặc dù tên mặt than như An Dĩ Trạch cũng không dễ gì nhìn ra.

“Còn nữa, nói cho chị dâu một bí mật này, lỗ tai Dĩ Trạch rất nhạy cảm, vừa chạm vào sẽ hồng, xấu hổ cũng sẽ hồng.”

“…” Tại sao anh ta lại biết lỗ tai An Dĩ Trạch rất nhạy cảm? hai người quả nhiên là bạn gay tốt nhất, không sai!

Trong điện thoại, Quý Minh Phi kể cho Tô Giản một đống thói quen không ai biết của An Dĩ Trạch, Tô Giản vừa cảm thấy thú vị, vừa có chút nghi ngờ, rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi: “Sao anh lại cho tôi biết những thứ này?” Chẳng lẽ, vì hai người vốn có tình cảm riêng, An Dĩ Trạch lại phụ lòng kết hôn, tình cảm của bạn gay vẫn sâu nặng không đổi, nhịn đau nói cho người mới này, để mình chăm sóc tốt người yêu của anh ta? Nếu thật sự như vậy thì ngược, thật sự quá ngược!

Quý Minh Phi nói: “Đương nhiên là vì giúp chị dâu hiểu Dĩ Trạch hơn, gia tăng tình cảm của hai người.”

Tô Giản: “Cảm ơn.” Quả nhiên là giống như phỏng đoán của anh sao? An Dĩ Trạch, kẻ bạc tình này!

Quý Minh Phi như đang cười khẽ ở đầu dây bên kia: “Chị dâu, cố gắng lên, em thấy Dĩ Trạch rất thích chị.”

Tô Giản có chút lờ mờ, sao bạn gay tốt nghe có vẻ vui? Chẳng lẽ anh đoán sai rồi?

https://thuviensach.vn

Tô Giản lập tức không thể làm gì khác là cười gượng hai tiếng, nói qua loa: “Ha ha, cảm ơn lời chúc, tôi cũng rất thích anh ta.”

Lần này tiếng cười của Quý Minh Phi lại càng rõ ràng hơn: “Như vậy đương nhiên là tốt nhất, chị dâu, em rất quý chị đó.”

Tô Giản: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Editor: Lin

Cuộc nói chuyện với Quý Minh Phi vừa kết thúc không lâu, Chương Thanh Viễn đã đến.

Tô Giản mời ông ta vào, sau khi nói chuyện vài câu đơn giản, Tô Giản mới biết, thì ra vị bác sĩ Chương này là bác sĩ riêng của gia đình họ An, Tô Giản không khỏi lại oán thầm một trận: Người có tiền, kéo thêm thù hận!

Bác sĩ Chương kiểm tra tỉ mỉ An Dĩ Trạch một phen, sau đó nói với Tô Giản, An Dĩ Trạch chỉ bị cảm, nóng sốt, sau đó lập tức viết đơn thuốc cho An Dĩ Trạch. Tô Giản nhìn An Dĩ Trạch vẫn còn mơ hồ một chút, nói: "Nhiệt độ của anh ta không thấp, uống hết thuốc là được sao?"

Bác sĩ Chương cười nói: "Tất nhiên tiêm thì tốt hơn, hiệu quả sẽ nhanh hơn, nhưng từ nhỏ cậu chủ đã không thích tiêm, chỉ chịu uống thuốc."

Ha ha, thì ra An Dĩ Trạch sợ tiêm! Tô Giản vui vẻ, nhãn câu lượn vòng, này ra một ý hay: "Nếu vậy, hay là cho anh ta tiêm đi! Nhiệt độ anh ta cao như vậy, phải nhanh hạ sốt mới khiến người khác yên tâm!"

"Nhưng…"

Tô Giản cắt đứt do dự của bác dĩ Chương: "Không sao, anh ta cũng không phải trẻ con, đã lớn như vậy, sẽ không không phân biệt đúng sai, ông chỉ cần để ý xuống tay… a, di chuyển là được."

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Chương vẫn còn chút do dự, nhưng Tô Giản hết sức yêu cầu, hơn nữa còn yêu cầu không cần làm trực tiếp, chỉ cần tiêm vào mông là được rồi, bác sĩ Chương cũng đành phải đồng ý. Tô Giản thấy An Dĩ Trạch bị cởi quần, lộ ra mông, trong lòng vô cùng vui vẻ mừng rỡ.

Bác sĩ Chương ngẩng đầu gọi anh: "Cô chủ, nhờ cô đến giúp giữ cậu chủ lại."

Đang chuẩn bị xem trò cười, Tô Giản bị hai chữ 'cô chủ' làm kinh ngạc, thiếu chút nữa ngã lên người An Dĩ Trạch.

Bởi vì tiếng động quá lớn, An Dĩ Trạch tỉnh táo hơn một chút, mơ mơ màng màng mở mắt ra xem: "Em đang ở đây… làm… cái gì?"

Tô Giản thấy An Dĩ Trạch tỉnh táo, rất vui mừng, cảm thấy như vậy việc chế giễu này mới có hiệu quả được, vội dùng lực ôm lấy anh, mở miệng dụ dỗ: "Không có gì, chỉ là chữa bệnh cho anh thôi."

An Dĩ Trạch cau mày nhìn một chút, có chút hiểu được, khuôn mặt biến đổi: "Anh không… tiêm!"

Tô Giản cười híp mắt nhìn anh: "Không tiêm thì không thể hạ sốt, cho nên nhất định phải làm."

An Dĩ Trạch bắt đầu vùng vẫy, có điều anh đang bị ốm, sức khỏe yếu, căn bản không giãy ra được, Tô Giản dùng sức ôm lấy anh, dụ dỗ: "Đừng sợ đừng sợ, không đau chút nào đâu."

An Dĩ Trạch vẫn vùng vẫy, Tô Giản vẫn không để anh chạy trốn, nhưng dù hiện tại anh khỏe hơn An Dĩ Trạch, khổ người lại không bằng, vì vậy không thể làm gì khác hơn ngoài việc dùng toàn lực ôm chặt An Dĩ Trạch vào trong lòng. Tô Giản không ngừng dụ dỗ: "Dĩ Trạch của chúng ta là dũng cảm nhất! Ngoan, nghe lời, đừng lộn xộn, để bác sĩ tiêm cho anh." Mặt khác trong lòng lại cười sắp điên rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người mặt đối mặt, Tô Giản vừa ôm An Dĩ Trạch, vừa dụ dỗ, đôi môi thỉnh thoảng lại quét qua da An Dĩ Trạch. An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, từ từ ngừng giãy dụa.

Tô Giản vui vẻ ra mặt: “Ngoan, thật nghe lời.”

Bác sĩ chương vừa cười ha hả vừa nói: “Tình cảm của cậu chủ và cô chủ thật tốt.”

Tô Giản lại một lần nữa bị hai chữ ‘cô chủ’ này làm cho chấn động, vội nói: “Bác sĩ Chương, ông đừng gọi tôi là ‘cô chủ’ nữa, tôi… thật sự không quen.” Tôi thật sự không gánh được mà!

“Chuyện này…” Bác sĩ Chương khó xử nhìn về phía An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trach tựa vào trong lòng Tô Giản, lên tiếng: “Vậy… thì gọi là ‘phu nhân’ đi…”

Tô Giản: “…” Rầm! Cái này khác với ‘cô chủ’ sao! Một cú sét cấp 1, một cú sét cấp 1,01 có được không!

Bác sĩ Chương vui vẻ ‘vâng’ một tiếng, lập tức bắt đầu tiêm cho An Dĩ Trạch. Trong lòng Tô giản căm hận, chăm chú nhìn kim tiêm trong tay bác sĩ Chương, trong lòng yên lặng cổ vũ: Đâm! Dùng sức đâm!

Kim tiêm đi vào cơ thể, thân thể An Dĩ Trạch không tự chủ được run lên một cái. Tâm tình Tô giản lập tức tốt lên, trên mặt lại giả vờ lo lắng, tay vỗ vỗ tóc An Dĩ Trạch, an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, không đau chút nào.” Đương nhiên thì càng đau càng tốt!

An Dĩ Trạch vùi mặt trong ngực Tô Giản, không lên tiếng.

Bác dĩ Chương từ từ thu hồi kim tiêm, mỉm cười cảm khái: “Xem ra cô… phu nhân có tác dụng.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản trêu chọc vô cùng sung sướng, thuận miệng khiên tốn nói: “Đâu có đâu có, tôi còn phải cố gắng nhiều.”

Bác sĩ Chương: “…”

Bác sĩ Chương viết lại những điều cần chú ý, sau đó lập tức rời đi.

An Dĩ Trạch đã mơ màng ngủ thiếp đi. Tô Giản đắp chăn cho anh xong, lại mở máy tính dạo diễn đàn một lát, nhưng vẫn không hứng thú lắm. Đang chán đến chết, anh đột nhiên nhìn thấy một tờ giấy dạy cách làm cháo, lòng Tô Giản hơi động: Nếu bạn gay đã ân cần dặn dò, vậy hay là làm một ít thức ăn ngon cho An Dĩ Trạch. Vì vậy anh lập tức lên mạng tìm bữa ăn dinh dưỡng dành cho người bệnh.

Không có việc gì làm, buổi chiều Tô Giản tiện thể ngủ trưa một chút, nhưng không nghĩ đến ngủ trưa tỉnh lại, bầu trời đã xám xịt, đã gần tối. Tô Giản xuống giường, duỗi lưng một cái, lại sang phòng ngủ của An Dĩ Trạch nhìn một cái. An Dĩ Trạch còn đang ngủ say. Tô giản rón rén đến bên cạnh anh, vươn tay, vốn định bóp mũi để bắt nạt anh, nhưng ngón tay vừa đụng vào chóp mũi của An Dĩ Trạch, nghĩ đến lúc này anh đang ốm, lại ngượng ngùng dừng tay, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng, không nhịn được đâm lỗ mũi An Dĩ Trạch một cái, nói: “Họ An, anh cũng có ngày hôm nay!”

Tô Giản chưa bao giờ nhìn An Dĩ Trạch gần như vậy, lúc này lại có thể quan sát tưởng tận, Tô Giản không thể không thừa nhận, tên An Dĩ Trạch, lỗ mũi ra lỗ mũi, mắt ra mắt, hình thể… Quả thật là có vốn quyến rũ phụ nữ! Hơn nữa lúc này anh nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt điềm tĩnh, không còn thấy bộ dạng hờ hững thường ngày của anh, ngược lại còn mơ hồ nhìn thấy có chút trẻ con, nhất là cặp lông mi, vừa dày vừa dài, thỉnh thoảng lại run lên, quyến rũ lòng người khác cũng như rung rung. Tô Giản không nhịn được chạm nhẹ vào hàng lông mi, mặt đầy oán hận: Họa thủy, họa thủy!

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch như cảm thấy có chút không thích, hơi nghiêng gò má. Tô Giản lập tức rụt tay lại, thấy anh cũng không tỉnh lại, lại bắt đầu đắc chí. Nhìn thấy lỗ tai An Dĩ Trạch, đột nhiên nhớ tới trong điện thoại, Quý Minh Phi nói lỗ tai An Dĩ Trạch rất nhạy cảm, đụng tới sẽ đỏ. Lòng Tô Giản tò mò, không khỏi đưa tay, nhẹ nhàng nhéo lỗ tai An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch thực sự đột nhiên run lên. Tô Giản mừng rỡ, không nhịn được lại nhéo. Không nói đến chuyện vành tai An Dĩ Trạch đầy đặn mềm mại, nhéo lên thấy thịt mềm mềm, còn chơi rất thú vị. Đang nhéo vui vẻ, Tô Giản đột nhiên nghe thấy một giọng nói khàn khàn: “Em nhéo anh làm gì?”

Tô giản bị dọa, giương mắt nhìn, lại thấy An Dĩ Trạch không biết đã mở mắt từ lúc nào, đang lẳng lặng nhìn mình. Giờ phút này tay Tô Giản đang đặt trên vành tai anh, bỗng nhiên lùi về không khỏi có chút chột dạ, nên anh không thể làm gì khác ngoài việc nói qua loa: “Cái gì chứ,… a, tôi đang xem tướng cho anh!”

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản nhân cơ hội lại nhéo vành tai An Dĩ Trạch một cái nữa, mắt thấy không chỉ lỗ tai An Dĩ Trạch hồng, mà trên mặt cũng có chút đỏ ửng, anh không khỏi âm thầm mừng rỡ, trên mặt lại tỏ vẻ nghiêm túc: “Nhìn tướng mạo mà nói, vành tai mềm mại, trời sinh tính háo sắc!”

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản vỗ vỗ vai anh, nói sâu xa: “Cho nên, chàng trai, tĩnh tâm đi nhé!”

An Dĩ Trạch im lặng một lát, đột nhiên nói: “Em cúi đầu xuống một chút.”

Tô Giản không rõ vì sao, khẽ cúi thấp đầu.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch giơ tay lên, cũng nhéo vành tai anh.

Sau đó nói hai chữ: “Mềm mại.”

Tô giản: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Editor: Lin

Sờ sờ trán An Dĩ Trạch, phát hiện nhiệt độ đã hạ xuống, lại nhìn vẻ mặt An Dĩ Trạch cũng không còn tái đi nữa,Tô Giản lập tức nhận định: Cậu chủ An sắp khỏe rồi.

“Đây là thuốc bác sĩ Chương viết cho anh, anh phải uống đúng giờ.” Tô Giản đứng dậy, chỉ cho An Dĩ Trạch nhìn số thuốc ở đầu giường. suy nghĩ một chút, nhìn An Dĩ Trạch cười xấu xa: “Anh sẽ không không chỉ sợ bị tiêm mà còn sợ thuốc đắng chứ? Có muốn tôi chuẩn bị kẹo cho anh không?”

An Dĩ Trạch nhìn anh: “Nếu anh nói sợ thì em sẽ rất vui sao?”

Tô Giản mắt cười cong cong: “Sao lại như vậy? Tôi…”

“Ồ.” Vẻ mặt An Dĩ Trạch lạnh lùng. “Không sợ.”

Tô Giản: “…”

Dùng xong bữa ăn đặc biệt dành cho bệnh nhân mà Tô Giản học được trên mạng, hai người ngồi trong phòng khách xem ti vi.

An Dĩ Trạch vì đã ngủ một buổi chiều mà giờ không muốn lập tức trở về phòng ngủ, Tô Giản cũng ăn nhiều lười biếng nằm trên ghế sa lon, thuận tiện chơi game trên điện thoại.

https://thuviensach.vn

“Ha, tôi đọc truyện cười cho anh nghe!” Tô Giản nhìn điện thoại di động, vui vẻ đọc. “Vừa rồi nói chuyện phiếm với bạn tốt, cô ấy nói chồng mình đi Pakistan công tác. Tôi hỏi cô ấy, để chồng mình đi công tác bên ngoài có yên tâm không, cô ấy nói yên tâm. Nghe nói chồng cô ấy làm ở một công ty ông nước, ở trong nước có vợ có con rồi, trong lúc đi công tác ở Pakistan lại gặp gỡ, khiến người phụ nữ khác mang thai, vì vậy người đó trực tiếp tìm đến đại sứ quán Trung Quốc. Vì vậy, một chuyện ngoại tình đơn thuần đã bị đưa lên thành việc quốc tế! Sau đó, người đàn ông đó bị cưỡng chế đưa về nước, cưỡng chế ly hôn, cưỡng chế bỏ quốc tịch, cưỡng chế nhập quốc tịch Pakistan, cưỡng chế đổi tôn giáo tín ngưỡng, cuối cùng, phải ở lại Pakistan… Vì vậy, tất cả nhân viên trong công ty của ông chồng của người bạn đó, trước khi đi Pakistan đều được lãnh đạo châm thuốc kể về truyền thuyết người này đã dùng tín mạng của mình để đi ngoại tình,… Ha ha ha, người anh em này thật đáng thương, làm tôi chết cười, ha ha…”

Tô Giản vừa đọc vừa cười, còn vừa giùng giằng hỏi: “Buồn cười không?”

An Dĩ Trạch nhìn bộ dạng ngồi trên ghế sa lon cười lăn lộn của anh, khóe môi không nhịn được giật giật: “Buồn cười.”

Tô Giản cười đến thở không ra hơi, thật vất vả bình phục, tiếp tục cầm điện thoại di động xem, chỉ một lát sau lại lên tiếng: “A?”

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái: “Sao vậy?”

“Một tin tức giải trí, nói thiên hậu Kỷ sắp kết hôn.”

An Dĩ Trạch không tự chủ được dừng lại, chốc lát sau lại tùy ý nói một câu: “Thật sao?”

Tô Giản cũng không chú ý anh khác thường, vẫn hào hứng nói: “Nói là muốn gả vào nhà giàu, tôi xem một chút, là cậu hai nhà họ Lý, Lý Minh

https://thuviensach.vn

Nghĩa, a a, chính là cậu hai siêu giàu có Lý Minh Nghĩa! Lần này Kỳ Nghiên nắm được một con cá to rồi!”

Tô Giản duỗi duỗi chân, lười biếng nói: “Nhắc tới Kỷ Nghiên, bộ dạng quả thật rất xinh đẹp, kỹ năng diễn không tệ, không có nhiều scandal, có thể nói là rất khó khăn. Có điều dạo này, nghĩ lại vào Làng Giải Trí, sao có thể là một đóa hoa sen chân chính? Tôi nghe nói, cô nàng Kỷ Nghiên này cũng ra mắt bằng quy tắc ngầm, hơn nữa phía trên vẫn luôn có người che chở, không biết ba nuôi của cô ấy là ai… a, anh sao vậy?”

An Dĩ Trạch lấy điện thoại di động của mình ra, khẽ ném sang bên cạnh, giọng nói có chút lạnh lùng: “Ít xem mấy thứ vớ vẩn này đi!” Nói xong, anh lập tức đứng dậy đi vào thư phòng.

Tô Giản không hiểu nhìn anh, trong miệng lầm bầm: “Người này nổi diên gì vậy?”

Anh ở cùng một chỗ với An Dĩ Trạch mấy ngày nay, mặc dù vẻ mặt của An Dĩ Trạch vẫn luôn lạnh lùng, nhưng cũng chỉ là biểu cảm lạnh lùng mà thôi, mà lúc này, Tô Giản lại cảm thấy anh thật sự tức giận.

Trải qua mấy ngày nay, An Dĩ Trạch thường im lặng, nhưng nói đến việc thực sự tức giận, đây hình như là lần đầu tiên.

Tô Giản gãi gãi đầu, anh nên cảm thấy vui sao?

Nhưng, rốt cuộc người này tức giận vì cái gì? Anh cũng chỉ thuận miệng nói đến tin tức giải trí thôi mà, rốt cuộc chọc vào anh ta lúc nào?

Tô Giản nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cho ra kết luận: Thiên hậu Kỷ Nghiên, là thần tượng của An Dĩ Trạch.

Nhất định là như vậy! Chính vì Kỳ Nghiên là nữ thần trong lòng An Dĩ Trạch, cho nên khi nghe nữ thần của mình sắp kết hôn, An Dĩ Trạch rất

https://thuviensach.vn

đau lòng, mà nghe được Tô Giản nói cô nàng dùng quy tắc ngầm, An Dĩ Trạch tất nhiên tức giận, vì anh không thể chịu được nữ thần của mình gả cho người đàn ông khác, càng không thể chịu đựng được việc nữ thần của mình bị người khác vu oan!

Thì ra một người cao lớn, đẹp trai, giàu có như An Dĩ Trạch cũng có tình yêu kín đáo như vậy!

Tô Giản bừng tỉnh.

Nhưng Tô Giản không ngờ chính là, lần này An Dĩ Trạch tức giận, cũng lâu như vậy.

Ngày hôm sau, An Dĩ Trạch đi làm như thường lệ, buổi tối lại không trở về đúng giờ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ n, An Dĩ Trạch cũng không về nhà đúng giờ.

Trước đó Tô Giản cho rằng An Dĩ Trạch ở lại làm thêm giờ, nhưng từ từ Tô Giản lập tức tỉnh táo lại: Cậu chủ An, đây là đang đi sinh hoạt cá nhân rồi hả?

Thật mẹ nó, không phải nói một năm nay hai người phải giấu diếm người ngoài diễn vẻ yêu nhau sao? Lúc này mới được bao lâu, An Dĩ Trạch đã vi phạm hợp đồng chạy ra ngoài chơi bời rồi? Thật sự là quá đáng, quá bỉ ổi!

Thế nhưng lại không chạy đi tìm phụ nữ đến ình! Trong lòng Tô Giản ước ao ghen tị một hồi.

An Dĩ Trạch, có bản lĩnh thì anh đừng có mà về đây, hừ!

Hôm nay Tô Giản vẫn ở nhà một mình, chuông cửa lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Trong tay An Dĩ Trạch có chìa khóa, dĩ nhiên sẽ không nhấn chuông cửa. Tô Giản mở cửa, người đứng ngoài quả nhiên là người lạ.

Tô Giản nhìn mấy người đàn ông đi giày Tây ăn mặc không bình thường trước mặt, trong lòng không khỏi đề phòng: “Xin hỏi, các vị tìm ai?”

Một người đàn ông nhìn có vẻ dễ gần hơn một chút hỏi: “Cô chủ, bà chủ mời cô quay về điền trang một chuyến.”

Bà chủ? Điền trang?

Tô Giản trừng mắt nhìn, vị bà chủ này và điền trang không lẽ là chỉ…

Không được, anh cũng không phải là em gái Tô thật, huống hồ, cho dù em gái Tô và An Dĩ Trạch kết hôn giả, anh cũng không thể đến nhà An Dĩ Trạch gặp mẹ anh ta! Lúc trước nằm viện, người nhà An Dĩ Trạch cũng không có tới, không cần nghĩ cũng biết người nhà anh ta không thích cô con dâu xuất thân tầm thường này. Mặc dù anh còn chưa nhìn thấy ân oán trong nhà giàu một cách chân thực, nhưng ở trên ti vi cũng chiếu không ít bộ phim có tình tiết máu chó như vậy, chuyện bà mẹ ác độc ngược đãi cô con dâu nhỏ đáng yêu không nên xuất hiện quá nhiều! Anh mới không chịu về đó để bà già kia trị cho thê thảm đâu!

“Ha ha, cái đó, chân tôi bị thương, vậy không tiện cho lắm…” Tô Giản cố gắng tìm lý do.

“Cô chủ không cần lo lắng, chúng tôi có đặc biệt chuẩn bị xe lăn.” Người đàn ông mặc đồ Tây như làm ảo thuật biến ra một chiếc xe lăn.

Tô Giản lặng lẽ mắng một câu ‘chết tiệt’ trong lòng, cố gắng mỉm cười: “Còn có, hiện tại Dĩ Trạch cũng không ở nhà, không bằng chờ anh ta trở lại, cũng tôi về đó…”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ cậu chủ đang đi công tác ở vùng khác, cô chủ về một mình cũng như vậy thôi.” Người đàn ông mặc đồ Tây vẫn rất lịch sự.

Ông đây dĩ nhiên biết bây giờ anh ta đang đi công tác ở vùng khác, cũng vì bây giờ anh ta không ở đây, ông đây mới không phải đi! Tô Giản yên lặng gầm thét. Hai ngày trước, cuối cùng anh cũng gặp được An Dĩ Trạch như thường lệ, sau đó An Dĩ Trạch lập tức nói cho anh biết anh ta sắp đi công tác ở vùng khác. Lúc ấy Tô Giản chỉ cười khan một tiếng: “Ồ, vậy sao? Vậy chúc anh lên đường bình an.” Lúc đó, sau khi An Dĩ Trạch nghiêm mặt nhìn anh một cái, lập tức tự mình thu dọn hành lý, cũng không thèm nói với anh thêm một lời nào khác, đến bây giờ, nghĩ lại Tô Giản vẫn còn cảm thấy bực bội.

“Nhưng…” Tô Giản cố gắng tìm lý do để không đi, chết tiệt, có thể nói thể chất của mình ‘gặp ánh sáng sẽ chết’ được không!

Người đàn ông mặc đồ Tây như nhìn thấu suy nghĩ của anh, xen lời vào: “Bà chủ đã nói rồi, bất kể như thế nào, cần phải đưa cô chủ về nhà cũ. Mong cô chủ không làm khó chúng tôi.”

Chết tiệt, đây là muốn cưỡng chế mang đi sao! Trước mặt nhất định là một vở tuồng đang chờ anh! Trong đầu Tô giản nhất thời mơ đến một màn kịch tràn ngập máu chó: Mẹ của An Dĩ Trạch, Dung ma ma chỉ vào mặt anh, trong tay cầm một cây trâm hoa đi về phía anh: “Ta đâm ta đâm ta đâm chết ngươi! Đâm chết ngươi! Đâm đâm đâm!”

OH, NO!

Tô Giản cười lớn: “Vậy, tôi muốn gọi một cuộc điện thoại cho An Dĩ Trạch.” An Dĩ Trạch ghét thì ghét, nhưng giờ phút này, chỉ có tên tình địch chết tiệt đó mới cùng chung một chiến tuyến với anh, miễn cưỡng có thể cứu anh một mạng! Cho dù mấy ngày nay chiến tranh lạnh, giờ phút này quân tình khẩn cấp, cái gì cũng bất chấp!

https://thuviensach.vn

Người đàn ông mặc đồ Tây mỉm cười: “Cô chủ không cần lo lắng, bà chủ có nói, bà ấy sẽ đích thân gọi điện thoại cho cậu chủ.”

Chết tiết, đây là đến cầu cứu cũng không cho, bóp chết đường sống cuối cùng của anh! Tô Giản cảm thấy vô cùng kinh hãi, càng thêm cảm thấy tương lai khó lường.

Người đàn ông mặc đồ Tây mỉm cười: “Cô chủ, mời.”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: Lin

Cho đến khi ngồi lên xe, Tô Giản vẫn cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Sống lại biến thành vợ của tình địch chết tiệt cũng thôi đi, bây giờ lại còn phải diễn vở ân oán nhà giàu, đại chiến mẹ chồng nàng dâu, cái số mạng máu chó này rốt cuộc là chuyện gì! Anh rõ ràng là một đấng mày râu, tại sao lại phải tham dự vào tình tiết hoa lệ như thế này! An Dĩ Trạch, anh đang ở đâu? Mau trở lại cứu tôi đi!

Tô Giản nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe từ nhà cao tầng biến thành rừng núi xanh mát rồi lại biến thành một chiếc cổng được chạm trỏ tinh xảo.

Cửa lớn mở ra, xe lại chạy một lát, người đàn ông mặc đồ Tây chuẩn bị xong xe lăn, sau đó đẩy tới đây, mở cửa xe cho anh: “Mợ ba, đến nơi rồi.”

Tô Giản xuống xe, tự mình nhảy lên ngồi trên xe lăn, quay đầu nhìn bốn phía.

Biệt thự nằm trên lưng chừng núi! Bề ngoài khí phái, vườn hoa rộng lớn, người có tiền là đáng ghét nhất!

Người đàn ông đưa Tô Giản đến một phòng khách, đám người còn lại đã lui xuống rồi. Toàn thân Tô Giản đề phòng, nhưng đề phòng một phút,

https://thuviensach.vn

hai phút, ba phút,… n phút, Tô Giản vẫn không nhìn thấy đối tượng anh cần phòng bị.

Hả?

Người đâu? Mọi người đâu cả rồi? Dung ma ma của anh ở đâu? Sao đợi lâu như vậy mà vẫn không có người đến quan tâm đến anh?

Tô Giản vừa bắt đầu còn lặng lẽ các loại, nhưng đợi một hồi lâu, vẫn không thấy bóng dáng người nào như cũ, đã cảm thấy có chút kì quái. Nỗi lo lắng, thấp thỏm trong lòng dần buông xuống, anh từ từ thả lỏng, trong lúc nhàm chán, thậm chí anh còn đứng dậy đi tham quan khắp phòng.

Nhà của người giàu, đời này anh vẫn chỉ mới thấy trên ti vi!

Tô Giản tò mò nhìn xung quanh, hoàn toàn quên việc lo lặng. Hài lòng đi quan sát xung quanh, Tô Giản cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nhìn giữa phòng có chiếc ghế salon có vẻ thoải mái, Tô Giản lập tức không khách khí leo lên ngồi. Ngồi yên lặng một lát, hậu quả của việc thức khuya xem bóng đá phát tác, anh bắt đầu mệt rã rời, từ từ, anh bắt đầu không kiên trì nổi, cuối cùng không khách khí nằm lên ghế salon, ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại anh cảm thấy có người kéo cánh tay mình.

“Tỉnh! Cô đứng lên cho tôi!”

Tô Giản mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt không biết từ lúc nào đã có thêm một người phụ nữ trung niên, nhìn cách ăn mặc, thật ra rất tao nhã quý phái, chỉ là sắc mặt lại rất khó coi.

Tô Giản xoa xoa mắt, híp mắt đánh giá xung quanh một hồi, trí nhớ lúc trước từ từ trở lại, nhìn người phụ nữ trung niên trước mắt lần nữa, đột nhiên tỉnh lại: Chẳng lẽ vị này là Dung ma ma?

https://thuviensach.vn

Lòng Tô Giản nhất thời rét lạnh, cẩn thận dò xét kẻ địch. Ngoài ra, mẹ An Dĩ Trạch rất đẹp mắt, lúc trẻ nhất định là một đại mỹ nhân, cho dù là hiện tại cũng rất đáng nhìn lại, hoàn toàn không giống mẹ của của một người đàn ông đã ba mươi tuổi, người này được chăm sóc thật tốt!

Mẹ An thấy anh nhìn mình chằm chằm, nhất thời trừng mắt lên. "Cô nhìn gì?"

Tô Giản thành thật nói: "Bác gái, khuôn mặt người thật xinh đẹp, hơn nữa còn rất trẻ."

Khóe miệng của mẹ An lập tức giương lên, lạnh mặt nói: "Bác gái? Hừ!"

Lúc này Tô Giản mới nhớ tới mình kết hôn với An Dĩ Trạch, xưng hô này tất nhiên phải thay đổi, vì vậy vội vàng kêu lên: "A, mẹ…" An Dĩ Trạch, anh nợ tôi rất nhiều đó!

Mẹ An trừng mắt nói: "Sao cô có thể ngủ thiếp đi như vậy? Có còn biết lễ phép không?"

Tô Giản cười theo: "Đợi hơi lâu, cho nên con không cẩn thận ngủ thiếp đi."

Tô Giản vốn không có ý oán trách, vậy mà mẹ An vừa nghe, sắc mặt trầm hơn: "Đây là cô đang trách tôi?"

"Không có, không có!" Tô Giản cười làm lành. "Hoàn toàn không có!"

"Ngụy biện!" Mẹ An hung hăng. "Cô có!"

Tô Giản không nói. Bàn về sức gây gổ, Obasan tuyệt đối đứng đầu, anh tự nguyện chịu thua.

https://thuviensach.vn

Kết quả mẹ An vừa nhìn anh không nói lời nào, ngược lại càng tức giận hơn: “Hừ! Một chút gia giáo cũng không có!”

Cái này liên quan đến danh dự của ba mẹ, Tô Giản phải đấu tranh một chút, vì vậy anh thầm nói: “Cái này có thể có.”

Mẹ An sững sờ, như không biết tiếp lời thế nào, hầm hầm hừ hừ một lúc lâu, đột nhiên chỉ vào lỗ mũi Tô giản: “Tôi không thích cô chút nào!”

Tô Giản ngoan ngoãn đáp lại: “Ồ.”

Mẹ An tức giận nói: “Cô và Tiểu Trạch kết hôn căn bản chưa có sự cho phép của tôi!”

Bắt tay! Điều đó cũng không có sự cho phép của tôi! Trong lòng Tô giản yên lặng rơi lệ, đột nhiên thở dài nói: “Ván đã đóng thuyền, có khóc cũng không thể làm gì?”

“Cô!” Mẹ An bị nghẹn không còn lời nào để nói, lại im lặng một lúc lâu, sau đó ngồi vào ghế salon đối diện Tô Giản, hất cằm lên, khinh miệt nói: “Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi con của tôi?”

Hả? Tô Giản nháy mắt mấy cái, cái này chẳng lẽ là dùng tiền mua tình yêu trong truyền thuyết, gậy to đánh uyên ương? Nếu muốn dội một chậu máu chó, cái này là không thể thiếu! Hai mắt Tô Giản sáng lên, hưng phấn nói: “Để con suy nghĩ!”

Mẹ An lập tức giận tím mặt: “Cô… người phụ nữ tục tằng này! Một ít tiền lại có thể mua được cô!”

Tô Giản có chút không theo kịp logic của bà, thành thật nói: “Một ít tiền có lẽ vẫn chưa mua được.”

Mẹ An: “…”

https://thuviensach.vn

Tô Giản vô tội nói: “Hơn nữa, rõ ràng mẹ nói đến tiền trước…”

Mẹ An tức giận thở hổn hển: “Cô! Người phụ nữ không có gia giáo này, lại dám nói chuyện với trưởng bối như vậy? Cô có biết cái gì gọi là tôn trọng không! Còn nữa, cô nói chuyện với tôi, thế nhưng lại không chịu đứng lên.”

Tô Giản giải thích: “Hiện tại con là người tàn tật.”

Mẹ An tức giận nói: “Ha, cô muốn chỉ trích tôi không tôn trọng người tàn tật sao?”

Tô Giản không để ý, nghe vậy thì suy nghĩ một chút, thành thật đáp: “Vâng ạ.”

Mẹ An: “…”

Lần đầu mẹ chồng nàng dâu giao chiến, chỉ có Dung ma ma thở phì phò phất tay áo lên tầng, tuyên bố cuộc chiến chấm dứt.

Tô Giản gãi gãi đầu, đột nhiên cảm thấy, hình như Dung ma ma cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của anh.

Thấy mẹ An không để ý tới mình nữa, Tô Giản cảm thấy có lẽ mình có thể rút lui, ai ngờ đẩy xe lăn đi tới cửa, lại bị quản gia đang đứng trước cửa thông báo, nói anh không được rời đi.

Dung ma ma là muốn… gian lỏng anh?

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Tô Giản cũng không cảm thấy lo lắng. Nếu tạm thời không có cách nào rời đi, vậy thì đi dạo xung quanh một chút là được rồi, dù sao anh cũng không cảm thấy buồn ngủ nữa, tinh thần đang rất phấn chấn.

Vì vậy Tô Giản đẩy xe đi dạo xung quanh.

https://thuviensach.vn

Đi dạo một lát, đột nhiên cảm thấy hơi đói, vì vậy Tô giản kéo quản gia lại hỏi: “Gì ơi, con hơi đói, có thể cho con ăn chút gì không?”

Quả nhiên quản gia đã được mẹ An đặc biệt dặn dò, cũng không đồng ý với anh ngay, chỉ nói: “Chuyện này… để gì xin ý kiến phu nhân trước.”

Tô Giản gật đầu. Một lát sau, quản gia đã trở lại, kết quả lấy được lời dặn là: Không cho phép tiểu hồ ly tinh ăn!

Quản gia tỏ vẻ áy náy.

Tô Giản cười cười: “Không sao.” Trong lòng lại suy nghĩ: Dung ma ma muốn cho anh chết đói?

Lắc đầu một cái, Tô Giản bắt đầu suy nghĩ. Anh cũng không muốn làm loạn lên với Dung ma ma, nhưng chuyện bụng đói mới là nhất, bất kể thế nào, anh cũng phải tìm chút gì đó lấp đầy bụng.

Tô Giản suy nghĩ một chút, hỏi thăm một nữ hầu đi ngang qua, sau đó trở lại phòng bếp.

Diện tích phòng bếp của nhà họ An rất lớn, Tô Giản rất hài lòng. Đón nhận ánh mắt kinh ngạc của các đầu bếp, Tô Giản nói: “Không có gì, tôi biết lệnh của bà chủ mấy người, mấy người đừng để ý đến tôi… tôi chỉ lấy một ít thứ là được.”

Xin đầu bếp tìm ình một chiếc ghế có bánh, tìm những nguyên liệu mình muốn, Tô Giản bắt đầu chuẩn bị bữa ăn ình.

Đầu bếp ở một bên hỏi: “Mợ ba, chuyện này…”

Tô Giản mỉm cười nói: “Bà chủ chỉ nói không cho tôi ăn, cũng không nói không để tự tôi làm chứ?”

Đầu bếp chần chờ một chút mới gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tô Giản cười nói: “Vậy thì không sao?”

“Nhưng mợ ba, chân của cô…”

“Không sao, tôi đã quen rồi!”

Tô Giản có ý là lúc trước ở nhà mình đã quen tự làm cơm, nghe vào tai đầu bếp lại thành con dâu nghèo gả vào nhà nghèo nhận bắt nạt là chuyện bình thường, vì vậy Tô Giản nhất thời giành được sự đồng cảm của đầu bếp mập mạp, mà người dân lao động siêng năng hiền hậu lại giành được sự tán thưởng của đầu bếp đại ca.

Tô giản dĩ nhiên không biết hình tượng của mình trong lòng đầu bếp tăng lên, anh làm ình một chút cơm chiên và thức ăn đơn giản, quay đầu lại thì thấy đầu bếp ở bên cạnh tốt bụng nhìn anh, lập tức chào hỏi: “Chú đã ăn chưa? Cùng ăn một chút đi.”

Đầu bếp vẫn luôn ở bên cạnh nhìn anh làm cơm, thấy anh làm từng bước thuần thục, động tác lưu loát, liền biết kĩ thuật của anh không tệ, lại thấy thành quả của anh sắc hương đều đủ, lập tức vui vẻ khen: “Mợ ba thật sự là người phụ nữ có đức hạnh!”

Mặc dù hai chữ ‘đức hạnh’ nghe có chút kì cục, nhưng được người khác khen Tô Giản vẫn hơi hài lòng, khiêm nhường đôi câu ‘đâu có đâu có’, lại thuận miệng nói: “Dạo này, không có đức hạnh không thể cưới vợ!”

Đầu bếp không biết tại sao anh lại nói chuyện cưới vợ, nhưng theo ông nhìn nhận, vẫn cười nói: “Đúng vậy, cậu ba lấy được mợ, quả là có phúc!”

Đó còn không phải sao? Em gái Tô mềm mại như một cây cải thìa, lại bị tên họ An giam giữ! Cũng không biết đời trước người này đã phá bao nhiêu mõ! Hơn nữa còn cái tính tình kia, vô duyên vô cớ, không biết vì chuyện gì mà giận dữ, làm hại anh bị Dung ma ma bắt đi, đối mặt với một

https://thuviensach.vn

vở máu chó, anh ta có còn nghĩa khí không? Có đạo đức nghề nghiệp nữa hay không?

Trong lòng Tô Giản vô cùng căm giận, nhưng nhìn vẻ mặt cười ha hả của đầu bếp, cũng không tiện biểu hiện ra, suy nghĩ một chút, anh đảo mắt, hỏi: “Chú à, chú đã làm việc ở nhà họ An bao nhiêu năm rồi vậy?”

Đầu bếp cười nói: “Cũng lâu lắm rồi, ngay cả cậu ba, tôi cũng nhìn cậu ấy lớn lên!”

Tô Giản nhất thời hăng hái, cười híp mắt nói: “Vậy thì quá tốt rồi! Chú nhất định biết An Dĩ Trạch có không ít chuyện xấu, kể cháu nghe một chút đi, cháu muốn hiểu rõ về anh ấy hơn!”

Cơm nước xong, lại ôm bụng nghỉ ngơi một lát, thấy Dung ma ma cũng không xuống nhìn mình, cũng không có ý muốn thả anh, Tô Giản quyết định chủ động xuất kích.

Tô Giản xin quản gia truyền đạt ý của mình đến mẹ An. Mẹ An vừa nghe Tô Giản chủ động gặp mặt, cho là cuối cùng anh cũng không kiên nhẫn chịu hành hạ nên phải cúi đầu nhượng bộ, tim đập nhanh, nhưng lại không có tâm tư đối phó với tiểu hồ ly, lại có tình trì hoãn một chút, lúc này mới thản nhiên hất cằm bước xuống.

“Sao vậy? Cuối cùng cũng nghĩ xong rồi!” Mẹ An từ trên cao liếc xuống Tô Giản, giọng điệu đầy vẻ khinh thường.

Tô giản sững sờ: “Nghĩ cái gì?”

Mẹ An nghẹn lời, cặp mắt trừng trừng, vẻ mặt Thái Hậu lạnh lùng có chút không duy trì nổi: “Vậy cô gọi tôi xuống để làm gì?”

Tô Giản nói: “Là vậy, cho… Mẹ, con muốn thương lượng chuyện này với Người.”

https://thuviensach.vn

Mẹ An hừ nhẹ một tiếng: “Không có thương lượng! Tôi đã nói rồi, tôi không thích cô, không thừa nhận cô là con dâu của tôi, tốt nhất cô nên ly hôn với Tiểu Trạch đi!”

Tô Giản nói: “Mẹ, ý của con là, hiện tại Dĩ Trạch không ở nhà, có chuyện gì, không bằng chờ anh ấy về…” Ông đây chỉ là một khách mời, chương trình máu chó trong nhà giàu này thật sự ông đây không chịu nổi, An Dĩ Trạch, anh mau trở về cho tôi!

Mẹ An tức giận nói: “Tiểu Trạch về đây, cô muốn tố cáo tôi phải không?”

Tô Giản ngẩn ra: “Tố cáo có tác dụng?”

Mẹ An oán hận nói: “Vô dụng! Một chút tác dụng cũng không có!”

Tô Giản thương lượng: “Vậy nếu không như vậy, mẹ lại không thích con, vậy con cũng không phải đứng đây làm mẹ chướng mắt, nếu không con về trước…”

Mẹ An tức giận: “Không được! Tôi không cho phép! Tôi muốn giám sát cô!”

Tô Giản bất đắc dĩ: Tình yêu kín đáo giữa mẹ chồng và nàng dâu sao!

Mẹ An thấy anh không nói gì, lại từ từ hả hê, nói: “Tôi nói cho cô biết, cô căn bản không xứng với Tiểu Trạch! Tôi đã chọn xong vợ cho nó, chỉ có cô gái như Tuyết Nhi mới xứng với Tiểu Trạch nhà chúng tôi!”

Tô Giản vừa nghe cực kì tò mò: “Tuyết Nhi!”

Mẹ An cho là anh bị đả kích, cực kì hài lòng: “Tuyết Nhi là thanh mai trúc mã với Tiểu Trạch nhà chúng tôi, người xinh đẹp, tính tình cũng tốt,

https://thuviensach.vn

vừa tốt nghiệp xong hai bằng của đại học Yale, còn là tiểu thư tập đoàn họ Bạch, sao có thể so sánh với loại dân nghèo như cô?”

Những điều này, quả thật là một nữ thần! Tô Giản trong lòng mong mỏi, bật thốt lên: “Người tốt như vậy? Mong được giới thiệu!”

Mẹ An: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Editor: Lin

Vậy mà cũng không lâu lắm, Tô thật sự gặp được nữ thần trong lòng mình.

Cũng không biết có phải mẹ An hẹn từ trước hay không, không được bao lâu, nữ thần Tuyết Nhi lại xuất hiện trước mặt Tô Giản.

“Tuyết Nhi càng lớn càng xinh đẹp rồi!” Vẻ mặt của mẹ An đối với nữ Thần hoàn toàn không giống như vẻ mặt của bà đối với Tô Giản, bà vừa hiền lành vừa dịu dàng lôi kèo tay nữ thần.

Vậy mà Tô Giản hoàn toàn không ghen, vì bây giờ suy nghĩ trong lòng anh là: Bàn tay này thật nhỏ bé, vừa trắng vừa mềm, tôi cũng muốn sờ!

Nữ thần quả không hổ với cái tên Tuyết Nhi, da trắng nõn, khuôn mặt trong sáng, hợp với mái tóc dài và một thân váy trắng, nhìn về phía cô đang đứng, trên trời dưới đất chỉ có bốn chữ để hình dung: Lay động lòng người!

Mắt Tô Giản lấp lánh, chủ động vươn tay: “Cô… chào cô!”

Nữ thần nhẹ nhàng đưa tay ra cầm: “Chào cô, cô Tô, tôi tên là Bạch Ninh Tuyết!”

Tô Giản nhìn chằm chằm nụ cười như hoa sen của đối phương, nghĩ: Cái tên ‘Ninh Tuyết’ thật là dễ nghe, rất hợp với khí chất của nữ thần!

https://thuviensach.vn

Vì vậy anh cầm tay nữ thần, sờ soạng một chút, lại sờ soạng một chút, đợi đến lúc nụ cười của đối phương có chút không yên mới lưu luyến buông ra, trái tim vẫn còn kích động: Sờ sờ! Bàn tay nhó bé đó quả nhiên rất mềm!

Mẹ An kéo Bạch Ninh Tuyết ngồi trên salon, cố ý gạt Tô Giản qua một bên, yêu thương nói với Bạch Ninh Tuyết: “Tuyết Nhi, nghe nói gần đây cháu đang phụ trách chuẩn bị một tiệc từ thiện?”

“Trong nhà quả thật có đang chuẩn bị, có điều cũng không thể nói là cháu phụ trách, chỉ là giúp một tay mà thôi.” Giọng nói của Bạch Ninh Tuyết mềm mại.

“Tuyết Nhi, cháu đừng khiêm tốn như vậy! Dĩ nhiên bác gái biết cháu có thể làm nhiều việc!” Mẹ An nói xong lập tức nói chuyện về một số chi tiết trong tiệc từ thiện với Bạch Ninh Tuyết.

Chủ đề như vậy dĩ nhiên Tô Giản không tiện xem vào, mẹ An nhắc đến đề tài này tất nhiên là muốn anh mặc cảm khó chịu. Toàn bộ quá trình, bà cũng không có liếc mắt nhìn Tô Giản, giống như anh chưa từng tồn tại, nhưng khóe mắt lại vẫn len lén nheo lại nhìn Tô Giản, muốn thấy vẻ mặt lúng túng khó chịu của anh.

Vậy mà trên mặt Tô Giản nửa điểm lùng túng khó chịu cũng không có, người lại còn nhìn chằm chằm Bạch Ninh Tuyết, trong đôi mắt còn lấp lánh ánh sao.

Thì ra nữ thần không chỉ đẹp người, mà tâm hồn cũng đẹp như vậy!

Hình thức sùng bái nữ thần trong lòng anh lập tức khởi động, mặt tô Giản không biến sắc tiến lại bên cạnh nữ thần, nhìn làn da trắng không tì vết của cô, đợi đến lúc tỉnh hồn, mới phát hiện nữ thần đang cười nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Tô Giản có lòng muốn làm quen với nữ thần, vì vậy tìm một đề tái để lên tiếng: “Không biết thường ngày cô bách có thích gì không?”

Bách Ninh Tuyết nhẹ nhàng vén tóc, giọng nói êm ái: “Ngày thường tôi thích làm một chút từ thiện, nghe một chút âm nhạc, có lúc cũng sẽ đi dạo xem triển lãm tranh, gần đây sở thích của tôi chính là Pe¬ter Paul Rubens, những thời gian khác thì đọc sách, tôi thích nhất là El¬friede Je¬linek《Die Klavier¬spielerin》.” Nói xong còn tự nhiên cười: “Không biết cô Tô thích cái gì?”

Tô giản gãi gãi đầu: “DOTA có tính không?”

Nụ cười trên mặt Bạch Ninh tuyết cứng lại: “Đó là cái gì?”

Tô Giản nhất thời hăng hái: “DOTA là một trò chơi cực kì thú vị, nếu có Bạch có hứng thú, tôi có thể dạy cô!”

Bạch Ninh tuyết mím môi một cái, cười nói: “Vậy thì không cần, tôi không thấy hứng thú với những điều đó.”

Tô Giản hơi lo lắng, nữ thần không có hứng thú với DOTA, đề tài sẽ không cách nào tiếp tục được, anh lại tạm thời chưa nghĩ được đề tài khác. Ngoài ra nữ thần sẽ có hứng thú với đề tài nào…

Trong lúc anh vắt óc suy nghĩ, nữ thần của anh đã chủ động đưa ra một đề tài: “Cô Tô, gần đây anh Dĩ Trạch có khỏe không?”

Anh Dĩ Trạch? Đúng rồi, An Dĩ Trạch là thanh mai trúc mã của nữ thần, khóc, tên cao lớn đẹp trai giàu có đó thật khiến người khác ghen tị! Trong lòng Tô Giản ghen tị, trả lời: “Anh ta sao, rất khỏe!”

Trong mắt Bách Ninh Tuyết hiện lên nét buồn bã: “Vậy tôi yên tâm. Từ nhỏ tôi đã lớn lên với anh Dĩ Trạch, anh ấy luôn che chở tôi, không để bất kì kẻ nào bắt nạt tôi, vô cùng yêu thương tôi…”

https://thuviensach.vn

Tô Giản nghĩ: Nữ thần, nôi tôi và cô lớn lên cùng nhau, tôi cũng sẽ hết sức yêu thương cô.”

“Lớn lên, có người thích tôi, anh ấy biết thì vô cùng tức giận…”

Tô Giản nghĩ: Chết tiệt! Là tôi, tôi cũng tức giận như vậy, nữ thần như cô sao có thể để cho bọn người phàm mơ ước!

“Anh ấy vì tôi mà đánh nhau với một học sinh nam khác , còn bị thương, tôi rất đau lòng nhưng lại rất vui…”

Tô Giản nghĩ: An Dĩ Trạch nhìn nữ thần chảy nước mắt vì mình, nhất định trong lòng dễ chịu đến chết! Nói đi nói lại, thì ra An mặt than cũng sẽ đánh nhau? Đột nhiên anh rất muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Anh Dĩ Trạch là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Mặc dù tôi không có cơ hội để chăm sóc anh ấy cả đời, nhưng tôi hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc cả đời…”

Tô Giản nghĩ: Nữ thần, rốt cuộc cô có ý gì? Cô thế này mà lại thích An Dĩ Trạch sao? Họ An, anh ra đây, chúng ta đánh một chầu!

“Cô Tô, tôi không biết tại sao anh Dĩ Trạch lại đột nhiên kết hôn với cô, bất kể thế nào, tôi hi vọng cô có thể chăm sóc anh ấy thật tốt, vì anh ấy hạnh phúc không phải là chuyện riêng của anh ấy, mà là tất cả của tôi.”

Tô Giản nghĩ: Nữ thần, cô đừng cuồng dại như vậy? Trứng vỡ rồi, không đúng, là tôi tan nát cõi lòng!

Mẹ An nghe được mặt cảm động, kéo tay Bạch Ninh Tuyết qua, mặt cảm động: “Đứa ngốc, dì khiến cháu vất vả rồi.”

Bạch Ninh Tuyết lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, chỉ cần anh Dĩ Trạch hạnh phúc, cực khổ hơn nữa cháu cũng nguyện ý.”

https://thuviensach.vn

Mẹ An thở dài một tiếng, đảo mắt nhìn về phía Tô Giả, lập tức trợn mắt trừng trừng: “Đều là vì cô! Nếu như không phải vì cô quyến rũ Tiểu Trạch nhà chúng tôi, Tuyết Nhi và Dĩ Trạch đã sớm ở cùng một chỗ!”

Tô Giản nói: “Mẹ, mẹ nhầm rồi, con làm sao quyến rũ được Dĩ Trạch?”

Mẹ An đảo mắt liếc anh một phen, hừ nói: “Coi như cô tự biết mình!”

Tô Giản nói tiếp: “Rõ ràng anh ấy quyến rũ con.” Nhìn em gái Tô trong sáng, cầm tiền quyến rũ em gái Tô chẳng hạn.

Mẹ An: “…”

Tô giản liếc mắt thấy sắc mặt Bạch Ninh Tuyết có chút không tốt, cho là cô vẫn buồn, quyết định an ủi nữ thần một phen, vì vậy nói: “Thật ra thì cô Bạch cũng đừng đau lòng, An Dĩ Trạch cũng không tốt như cô nghĩ đâu.”

Mẹ An tức giận nói: “Cô nói gì?”

Tô Giản không để ý đến mẹ An, chỉ nhìn về phía Bạch Ninh Tuyết nói: “Người này mặt than không thích cười, cô nghĩ đi, ở cùng một chỗ với người đó nhiều ngày sẽ rất chán! Hơn nữa tài nấu nướng còn rất kém, làm cái gì cũng không thể đưa vào miệng được! Còn có, người này cũng 30 rồi, lại còn vẫn theo đuổi, cô nhìn qua vẫn thật ngây thơ! Đáng sợ hơn, người này còn nhỏ mọn, cô không cẩn thận nói sai một câu, có thể nửa tháng không để ý đến cô, quả thật là không chịu nổi!”

Sắc mặt Bạch Ninh Tuyết trở nên khó coi: “Anh Dĩ Trạch nấu ăn cho cô?”

Tô Giản thấy cô nghe vào, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, nhưng người này cũng phân biệt rõ được đường và muối, còn có thể làm gì? Cho nên cô

https://thuviensach.vn

cũng đừng đau lòng, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến người như An Dĩ Trạch?" Giống tôi đây, một người đàn ông dịu dàng chất phác, nữ thần hoàn toàn có thể suy nghĩ một chút!

Bách Ninh Tuyết cố gắng nở một nụ cười, nhưng lại có chút cứng nhắc.

Tô Giản không chú ý đến vẻ mặt của cô, chỉ lo khuyên bảo: "Hơn nữa, loại đàn ông có vợ như An Dĩ Trạch, cũng không còn như ban đầu nữa, cô Bạch còn cần gì phải bắt cá hai tay?" Giống tôi đây, chưa kết hôn cũng chưa yêu qua người nào, là một xử nam thuần khiết, mới là lựa chọn hay nhất?

Lần này nụ cười của Bạch Ninh Tuyết cũng không giữ được, chỉ có khóe miệng vẫn nhẹ nhàng co giật.

Ngược lại mẹ An hết sức tức giận nói: "Ngươi ghét bỏ Dĩ Trạch?"

Lúc này tô Giản mới ý thức được mình đang ở trước mặt mẹ công khai nói xấu con trai người ta không tốt, mẹ nhà người ta sao có thể chấp nhận chứ? Vì vậy vội bổ sung: "Tôi dĩ nhiên không ngại anh ấy! Dù sao lúc anh ấy kết hôn với tôi, vẫn còn là hàng nguyên đai nguyên kiện mà!"

Mẹ An: "…"

Một cuộc nói chuyện, khiến mẹ An run rẩy cầm tay Bạch Ninh Tuyết lên tầng, không bao giờ muốn nói chuyện với tiểu yêu tinh tô Giản một lần nữa.

Không thể tâm sự với nữ thần, Tô Giản không khỏi có cảm giác mất mát.

Cũng may sau đó không lâu nhận được tin tức: Nữ thần sẽ ở lại ăn cơm tối!

https://thuviensach.vn

Tô Giản lại mong đợi.

Mặc dù mẹ An không mời anh, nhưng Tô Giản không thèm để ý, đợi đến lúc cơm tối, Tô Giản tự động ngồi vào bàn ăn, hơn nữa còn đặc biệt chọn ghế bên cạnh nữ thần, để có thể vừa ăn vừa ngắm.

Tâm tình Tô Giản rất tốt, vì vậy thức ăn vừa được đưa lên, đối với việc mẹ An không cho anh ăn cơm nhưng lại chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn cho Bạch Ninh Tuyết anh cũng không để ý, chỉ không ngừng thưởng thức khuôn mặt của nữ thần.

Cũng may mẹ An không đuổi anh ra khỏi bàn ăn, nhưng bà cũng không thèm nhìn Tô Giản, toàn bộ quá trình đều chỉ nói chuyện với Bạch Ninh Tuyết, giống như không nhìn thấy Tô Giản.

Bạch Ninh Tuyết biết rõ tình hình, tất nhiên phối hợp với mẹ An, trò chuyện một số đề tài mà Tô Giản hoàn toàn không chen miệng vào được.

Vậy mà Tô giản hoàn toàn không có cảm giác bị cô lập, mà vừa vui vẻ ăn vừa vui vẻ nghe. A, chú đầu bếp làm món này không tệ! Giọng nói của nữ thần thật dịu dàng dễ nghe!

“Bác gái, người ăn cái này, cái này rất tốt cho sức khỏe.” Bạch Ninh Tuyết chủ động gắp thức ăn ẹ An, nhận lấy nụ cười dịu dàng từ bà: “Ninh Tuyết quả là có lòng!”

Bạch Ninh Tuyết nhẹ nhàng cười, khóe mắt lại liếc về khuôn mặt của Tô Giản, dừng lại một chút mới dịu dàng nói: “Cô Tô không nên khách khí, đây là tôm hùm mới nhập khẩu từ Pháp về, bên ngoài chỉ sợ không dễ ăn được.”

Tô Giản được quan tâm mà kinh ngạc, khóe mắt nhìn Bạch Ninh Tuyết trở nên lấp lánh: “A, cảm ơn!”

https://thuviensach.vn

Bạch Ninh Tuyết hé miệng cười một tiếng, ánh mắt hơi đổi, đột nhiên liếc về phía người giúp việc đang đưa canh lên, lập tức đứng dậy nhận lấy.

Tô Giản đang nếm món tôm hùm do nữ thần đặc biệt đề cử, đột nhiên nghe một tiếng thét kinh hãi, sau đó lập tức cảm thấy cánh tay mình nóng lên, tiếp theo là cảm thấy như phỏng.

Lúc này Tô Giản mới phát hiện, bát canh vốn nằm trong tay Bạch Ninh Tuyết đã đổ lên người anh hơn một nửa rồi!

Chết tiệt nóng nóng nóng! Tô Giản bị bỏng lập tức nhảy lên, nhưng anh quên hiện tại mình đang là người tàn phế, vì vậy một bên đứng không yên ngã lên đất, cú ngã này đụng phải một bên chân bị thương, khiến chân bị thương lập tức đau rát một hồi.

Tô Giản rơi lệ đầy mặt: Chết tiệt, có cần phải khổ sở như vậy không…

Một bên vẻ mặt Bạch Ninh Tuyết kinh hoảng tới đỡ: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý! Cô Tô, cô không sao chứ?”

Tô Giản muốn an ủi nữ thần một chút để cô không áy náy, có điều vết thương đau chết đi được, hít sâu một hơi vẫn không thể trở lại như bình thường, chỉ có thể cắn răng nhăn mặt hít thở, căn bản không cách nào lên tiếng.

Đang trong lúc rối loạn, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên.

“Chuyện gì thế này?”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Editor: Lin

Tô Giản đột nhiên ngẩng đầu.

Người đàn ông còn chưa cởi áo khoác ngoài xuống, vẻ mặt mệt mỏi không phải An Dĩ Trạch thì là ai?

Tô Giản còn chưa lên tiếng, nữ thần của anh đã nghênh đón trước: "Anh Dĩ Trạch, anh đã về rồi?"

Mẹ An cũng rất kinh ngạc, bà vừa thấy tiểu yêu tinh xui xẻo trong lòng vui vẻ, lại không chú ý con trai bảo bối đã về từ lúc nào, giờ phút này mặt An Dĩ Trạch không lộ vẻ gì, không hiểu tại sao, bà có chút thấp thỏm.

An DĨ Trạch khẽ gật đầu với bà, gọi một tiếng 'mẹ', lập tức đi về phía Tô Giản ngồi xổm xuống. Tô Giản vừa bị đau, mặt mày nhăn lại, vừa ngạc nhiên nhìn anh, lại thấy An Dĩ Trạch nắm đoạn bị phỏng trên tay anh, ánh mắt vừa sâu vừa đen, rồi sau đó quát về phía người giúp việc: "Còn không mau gọi bác sĩ!"

Người giúp việc vội đáp lời. Bạch Ninh Tuyết uất ức cắn môi: "Anh Dĩ Trạch…"

Lúc này An DĨ Trạch mới nhìn về phía cô, lạnh nhạt nói: "Ninh Tuyết, em đi nói chuyện với mẹ anh đi."

https://thuviensach.vn

Bạch Ninh Tuyết dịu dàng đáp, đang định tiếp tục nói, lại vừa mới kêu ‘anh Dĩ Trạch’, lập tức thấy An Dĩ Trạch đưa tay nâng đầu gối Tô Giản, một tay bế Tô Giản lên, sau đó bước lên tầng.

Mặt Bạch Ninh Tuyết lập tức biến sắc, hốc mắt ửng hồng, hung hăng cắn môi.

Ngược lại mẹ An nhìn bóng lưng An Dĩ Trạch lên tầng, muốn lên cùng, nhưng do dự một chút vẫn dừng lại, kiêu ngạo ngồi vào bàn ăn.

Mà về phía Tô Giản, anh rất không vui.

Cuối cùng lại bị ôm kiểu công chúa! An Dĩ Trạc đã giết hết mặt mũi của anh trước mặt nữ thần rồi!

Bị An Dĩ Trạch ôm đến một căn phòng trên tầng, cẩn thận đặt xuống, Tô Giản vẫn căm hận nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch.

Giọng nói của An Dĩ Trạch cũng coi như dịu dàng: “Rất đau sao?” Rồi anh đột nhiên giơ tay lên mặt Tô Giản, vuốt nhẹ khẽ an ủi.

Tô giản sững sờ, đợi An Dĩ Trạch đưa tay xuống, lúc này anh mới phát hiện trên tay anh ta có chút nước đọng.

Tô Giản tức giận. Chết tiệt! Đây là gì thế? Ông đây kiên quyết không thừa nhận rơi nước mắt!

Vì vậy sau một lúc, An Dĩ Trạch nhìn thấy cô nhóc lúc trước còn nước mắt lưng trong đang nhanh chóng lau mặt, trên khuôn mặt tái nhợt dần hiện lên một lớp đỏ hồng.

Tô Giản cảm thấy An Dĩ Trạch đang nhìn mình, khóe môi ẩn ẩn nụ cười, xù lông nói: “Nước mắt sinh lý thì có gì ngạc nhiên!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch đè tay anh lại, hỏi: “Trờ tay, còn nơi nào bị thương nữa không?”

Anh vừa nhắc đến cái này, Tô Giản lại cảm thấy đau đến khó chịu, kêu lên một tiếng: “Chân! Đụng phải chân!”

Ánh mắt An Dĩ Trạch tối xuống: “Bác sĩ sẽ lập tức tới đây, trước đó hãy kiên nhẫn một chút.”

Tô Giản nhăn mặt gật đầu, ánh mắt lơ đãng đảo quanh, lúc này mới chú ý căn phòng mình nằm, phong cách đen trắng này rất quen thuộc, vì vậy hỏi: “Đây là phòng của anh sao?”

An Dĩ Trạch gật đầu: “Ừ.”

Tô Giản nhìn bốn phía căn phòng, thưởng thức một phen, ánh mắt lại trở lại trên người An Dĩ Trạch, đột nhiên nhớ đến, hỏi: “Không phải anh đi công tác sao? Sao lại đột nhiên trở về?”

“Kết thúc công tác, trở về.”

An Dĩ Trạch cũng không nói cho anh biết quản gia bí mật gọi điện báo ình, báo cho anh biết chuyện Tô Giản bị mẹ mình phái người mời đến. Trên thực tế, lúc ấy nghe nói Tô Giản cưỡng ép mang đi, anh lập tức giao hết tất cả công việc còn chưa hoàn thành cho nhân viên của mình, sau đó lái ô tô chạy thẳng về nhà cũ. Về phần tại sao, anh cũng không muốn nghĩ nhiều, mẹ anh vốn không đồng ý cho anh kết hôn với Tô Giản, hành động lần này chỉ sợ muốn làm khó Tô Giản, anh với Tô Giản là giao dịch, Tô Giản cũng không thiếu gì anh, tất nhiên anh không thể để cô chịu thiệt

Vì vậy anh vội vã chạy về, nhưng không ngờ vừa mới bước vào nhà, lập tức nghe thấy tiếng thét kinh hãi, sau đó anh liền thấy Tô giản ngã trên đất ở bên cạnh bàn.

https://thuviensach.vn

Mà đợi đến lúc anh không tự chủ bước qua, Tô Giản cũng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc đã nhăn lại một nhún, mà trong hai con ngươi đã nước mắt lưng tròng.

An Dĩ Trạch cảm thấy, một giây đó, trái tim mình như thắt lại.

An Dĩ Trạch phục hồi tinh thần, phát hiện Tô Giản đang lén liếc nhìn mình, vì vậy anh mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Gì kia?” Tô Giản có chút không tự nhiên nhìn anh. “Tôi cảm giác hình như anh không tức giận.”

An Dĩ Trạch im lặng một hồi. “Anh không hề tức giận.”

Tô Giản cẩn thận quan sát anh, thấy vẻ mặt anh vẫn không đủ dịu dàng, nhưng quả thật đã không còn vè lạnh lùng xa cách trước đó nữa, vì vậy yên tâm, vỗ lên cánh tay An Dĩ Trạch một cái: “Anh lừa ai chứ? Còn nói không hề tức giận, lúc trước là ai thấy tôi mũi không là mũi, mắt không là mắt (ý chỉ soi mói), ngày ngày trưng bộ mặt như thời kì mãn kinh ra?”

Khóe miệng An Dĩ Trạch kéo lên, im lặng một hồi, đột nhiên hỏi: “Em sợ anh tức giận?”

Tô Giản kì quái nhìn anh một cái: “Tôi đương nhiên sợ anh tức giận! Bây giờ anh là chủ nhân của tôi, cái ăn cái mặc của tôi đều dựa vào anh, anh tức giận, mặc kệ tôi thì tôi phải làm sao đây?”

Không biết có phải ảo giác của Tô Giản hay không, anh phát hiện nét mặt An Dĩ Trạch hình như không được tốt, mặc dù vẻ mặt An mặt than từ trước đến nay đều như vậy.

Tô Giản nói xong, đột nhiên lại bắt đầu cười: “Nhưng bây giờ coi như anh có nghĩa khí!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn mắt cười cong cong của anh, không nói gì, im lặng một hồi. “Mẹ anh, bà ấy… không làm khó em chứ?”

Tinh thần Tô Giản lập tức tỉnh táo, con mắt lóe sáng: “Làm khó có phí tổn thất tinh thần sao?”

An Dĩ Trạch: “…”

Nhìn vẻ mặt thật thà của An Dĩ Trạch, vẻ hăng hái của Tô giản nhất thời mất đi, suy nghĩ một chút, gãi đầu: “Nói thật, mới bắt đầu lúc bị nhóm người nhà Thái Hậu bắt đi, tôi còn tưởng rằng mình sẽ giống cô bé lọ lem bị mẹ chồng ác độc bắt nạt như trong các bộ phim nhà giàu, kết quả ngoại trừ việc mẹ anh làm tôi đói bụng ta, cũng không làm khó tôi gì cả.” Cũng không biết vì sao, nhiều lần, ngược lại bà còn tức giận với anh, tâm tư của obasan thật khó hiểu!

An Dĩ Trạch mở miệng giải thích: “Mẹ tôi không ý gì xấu, chỉ là anh đột nhiên kết hôn với em, bà ấy không được vui lắm.”

Tô Giản cười: “Đúng vậy, mẹ anh có hỏi tôi, phải bao nhiêu tiền thì mới bằng lòng rời khỏi anh.”

An Dĩ Trạch hơi nhíu mày: “Vậy em đáp thế nào?”

Tô Giản ngẩng đầu nói: “Tôi sao có thể bán đứng anh, đương nhiên nói tình cảm của chúng ta sâu hơn biển, tiền bạc căn bản không thể mua được tình yêu này của chúng ta!”

An Dĩ Trạch: “…”

“Nhưng me anh muốn tôi ly hôn với anh” Tô Giản học giọng điệu của mẹ An. “Cô căn bản không xứng với Tiểu Trạch! Tôi đã chọn xong vợ cho Tiểu Trạch, chỉ có cô gái như Tuyết Nhi mới xứng với Tiểu Trạch nhà chúng tôi!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cau mày nói: “Trong cảm nhận của anh, Ninh Tuyết vẫn luôn như một người em gái.”

Lòng Tô Giản bỗng nhiên thoải mái, tươi cười rạng rỡ: “Tôi cũng cảm thấy anh không hợp với cô Bạch!” Nữ thần thì phải hợp với tôi nhất!

An DĨ Trạch nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, ánh mắt sâu thẳm: “Em rất vui sao?”

“Đúng vậy!” Tất nhiên phải vui vẻ! Mỹ nữ và tên nhà giàu đẹp trai là anh em, đó là chuyện đáng giá nhất khiến người ta vui vẻ, được không?

An Dĩ Trạch đưa tay xoa xoa mái tóc anh, không tử chủ được, khóe môi cũng khẽ giương lên.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Editor: Lin

Không lâu sau, bác sĩ tới, kiểm tra tỉ mỉ Tô Giản một phen. Cũng may canh của nhà bếp đã để ngoài được một lát, mặc dù rất nóng, những cũng không khiến Tô Giản bị phỏng nghiêm trọng, Tô Giản bôi chút thuốc, vài ngày là được. Mà trên đùi, mặc dù lúc ấy không cẩn thận đụng phải rất đau, nhưng may mắn cũng không có gì đáng ngại, bác sĩ chỉ dặn dò, về sau cần phải chú ý chăm sóc tốt là đủ.

Tô Giản thở phào nhẹ nhõm, anh đã nửa tàn phế rồi, tất nhiên không muốn mình tàn càng thêm tàn. Xoay đầu nhìn về phía An Dĩ Trạch, khuôn mặt lạnh lùng của An Dĩ Trạch hình như cũng thả lỏng một chút.

Bạch Ninh Tuyết đặc biệt đến đây thăm Tô Giản, Tô Giản rất vui vẻ, đáng tiếc ánh mắt nữ thần lại không rơi vào người anh, mà lại dịu dàng nhìn về phía An Dĩ Trạch tỏ vẻ áy náy, bộ dạng không yên tâm của cô, vừa nhìn lại càng cảm thấy đáng thương.

Tô Giản hết sức đau lòng, mà vẻ mặt An Dĩ Trạch lại lạnh nhạt, Tô Giản đang muốn mượn cơ hội này để tỏ ra rộng lượng an ủi nữ thần trong lòng mình, An Dĩ Trạch bỗng nhiên nói: “Giản Giản cần nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài thôi.” Nói xong lập tức đưa nữ thần ra khỏi phòng.

Tô Giản thiếu chút nữa nhịn không nổi: Chết… tiệt!

Cũng may một lát sau An Dĩ Trạch đã trở lại, nhưng Tô Giản vẫn còn tức giận, An Dĩ Trạch, anh vào đây làm gì? Cọc gỗ như anh thì có gì để

https://thuviensach.vn

nhìn, mau trả nữ thần lại cho tôi!

An Dĩ Trạch ngồi ben giường, đột nhiên hỏi: “Em muốn ở lại đây dưỡng thương, hay là về nhà?”

Tô Giản quay mặt qua: “Có thể về?”

An Dĩ Trạch nói: “Vậy em muốn ở lại nhà này?”

Mẹ nó, đương nhiên tôi chọn đi về! Mặc dù nơi này có nhà cao cấp, có đồ ăn, có nữ thần, nhưng dù sao ở đây còn có Dung ma ma, khiến người khác vô cùng không yên tâm! Tô Giản lập tức vội vàng lắc đầu: “Tôi muốn về nhà!”

An Dĩ Trạch gật đầu: “Anh biết rồi.”

Cũng không lâu lắm, mẹ An cũng đến phòng Tô Giản nằm. Tô Giản cũng không muốn cãi nhau với mẹ người ta cãi nhau trước mặt con trai bà, vì vậy liền cố gắng giả vờ ngủ, đồng thời vểnh tai lên nghe An Dĩ Trạch và mẹ An nói chuyện với nhau.

An Dĩ Trạch nói với mẹ An sẽ mang Tô Giản về chỗ ở của hai người, không ngờ mẹ An lập tức phản đối.

Giọng nói lo lắng vô cùng mềm mại: “Tiểu Trạch, con muốn mẹ tức giận?”

Tô Giản ở trong chăn âm thầm hít hà: Quả nhiên là con ruột, Dung ma ma mà lại trở nên mềm dẻo như thế!

Giọng nói của An Dĩ Trạch cũng mang vẻ ôn hòa khi nói chuyện với người thân thiết: “Không có,mẹ, người đừng suy nghĩ lung tung.”

“Con gạt mẹ! Nhất định là con giận mẹ nên mới cưới vợ đúng không!” Mẹ An uất ức. “Kể từ khi con gạt mẹ lén kết hôn, mẹ cũng biết, Tiêu Trạch

https://thuviensach.vn

không còn nghe lời mẹ nữa rồi, không còn yêu mẹ…”

Tô Giản ở trong chăn nhẹ nhàng xoa làn da đang nổi da gà: Dung ma ma, bà chính là Dung ma ma sao? Giọng điệu u oán như thiếu nữ đó là thế nào?

An DĨ Trạch sớm đã quen, giọng điệu không đổi, vẫn bình tĩnh như cũ: “Mẹ, con thật sự không tức giận, chỉ là Giản Giản không quen ở đây, hiện tại cô ấy lại bị thường, về nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

“Nơi này không phải là nhà của con sao? Hơn nữa vợ của con bị thường, vừa đúng cần người chăm sóc, thường ngày con phải đi làm, làm sao có thể chăm sóc? Trong nhà nhiều người làm như vậy, đầu bếp bác sĩ đều có sẵn, con bé ở chỗ này dưỡng thương không phải tốt hơn sao? Hơn nữa mẹ… mẹ có thể chăm sóc con bé!” Mẹ An sâu kín nói. “Hay là, thật ra con không muốn gặp mẹ, con không yêu mẹ?”

Tô Giản: … Mong thiếu nữ đừng làm như vậy! An Dĩ Trạch, anh phải trụ vững! Tôi không muốn ở đây!

An Dĩ Trạch: “Được rồi, vậy để con nói với Giản Giản, trước tiên ở lại đây vào ngày.”

Tô Giản: “…”

Đưa mẹ An đi, An Dĩ Trạch trở lại phòng. Tô Giản vừa nhìn thấy anh đã lập tức kêu lên: “Vừa rồi anh còn đòng ý cho tôi về nhà!”

An Dĩ Trạch nói: “Mẹ nói cũng đúng, bên này có nhiều người, dễ dàng chăm sóc em hơn.”

Tô Giản tức giận: “Tôi không cần người chăm sóc! Lúc trước ở một mình, tôi cũng sống rất tốt.”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nói: “Bây giờ em lại phỏng tay, anh không yên tâm.”

Tô Giản nói: “Ở chỗ này anh yên tâm? Lúc trước mẹ anh còn không cho tôi ăn cơm!”

An Dĩ Trạch nói: “Sẽ không đâu, mẹ thấy em bị thương cũng rất lo lắng. Thật ra thì bà ấy cũng không thật sự ghét em, chỉ là lúc trước anh kết hôn với em, khá bất ngờ, cũng không thương lượng với bà, cho nên trong lòng bà không được thoải mái, lúc này mới tìm em để trút giận, hiện tại bà cũng hả giận rồi, sẽ không làm khó em nữa đâu.”

Tô Giản suy nghĩ một chút, lại nghĩ đến một vấn đề: “Nhưng ở đây nhiều người nhiều tai mắt, sẽ rất dễ bị lộ, ngộ nhỡ bị người khác phát hiện tôi và anh giả kết hôn thì phải làm sao?”

An Dĩ Trạch im lặng một lát, nói: “Anh sẽ làm xong việc nên làm, em chú ý một chút là được rồi.”

Tô Giản: “Chú ý cái gì?”

An Dĩ Trạch: “Tình cảm em đối với anh còn sâu hơn biển.”

Tô Giản: “…”

Lúc ngủ cuối cùng Tô Giản cũng cảm giác được một vấn đề lớn: Mẹ nó, lại phải ngủ chung giường với An Dĩ Trạch!

Tô giản giãy dụa: “Nhà anh lớn như vậy, phòng nhiều như vậy, tùy tiện chọn một phòng cho tôi là được rồi, sao nhất định phải ngủ chung một phòng!”

An Dĩ Trạch: “Chúng ta vẫn là vợ chồng mới cưới.”

Tình yêu đau khổ này! Tô giản rối rắm: “Vậy thì nói hiện tại tôi đang bị thương nặng, không nên ở cùng phòng với anh.”

https://thuviensach.vn

An DĨ Trạch bình tĩnh nói: “Em bị thương, hoạt động không tiện, cho nên càng không thể ngủ một mình trong phòng.”

“Nhưng lúc ngủ tôi hay ngày với đá chăn!” Tô Giản dùng bất cứ giá nào, cố gắng nói xấu bản thân mình.

An Dĩ Trạch: “Ồ.”

Tô Giản bất đắc dĩ. Anh Dĩ Trạch lại đột nhiên nói: “Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em.”

Tô Giản nhìn anh một cái, chết tiệt ông đây là đàn ông thì sợ ngươi sẽ làm gì? Ông đây chỉ là không muốn ngủ chung giường với tình địch thôi!

Nhưng tình thế bắt buộc, Tô Giản cũng đành phải chấp nhận!

Cũng may vì hiện tại đang bị thương, lúc tắm càng khó khăn, An Dĩ Trạch thấy vậy, lập tức kêu một nữ giúp việc chăm sóc Tô Giản. Được một nữ giúp việc dịu dàng hầu hạ, Tô Giản trong phòng tắm rất vui vẻ.

Đáng tiếc, An Dĩ Trạch trở lại phòng, Tô Giản chỉ có thể lưu luyến tiễn nữ giúp việc đi, rồi sau đó nằm buồn bã trên ghế sa lon.

An Dĩ Trạch thấy mái tóc dài của anh còn ướt, nhíu nhíu mày, do dự một chút, cuối cùng cầm máy sấy, tới ngồi bên cạnh Tô Giản.

Tô Giản ngẩng đầu lên nhìn anh.

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, cũng không nói gì, trực tiếp mở máy sấy, thổi mái tóc của anh.

Trước đó Tô Giản còn sợ hãi, chết tiệt, tình địch sấy tóc cho anh là việc quỷ dị đến mức nào! Nhưng động tác của An Dĩ Trạch thực sự rất êm ái, gió thổi cũng rất ấm, anh cũng từ từ hưởng thụ.

https://thuviensach.vn

Chờ đến lúc tiếng máy sấy dừng lại thì anh thấy hơi chóng mặt, đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại, anh mới phát hiện không biết từ lúc nào anh đã nằm trên đùi An Dĩ Trạch.

Tô Giản lập tức giương mắt nhìn An Dĩ Trạch, không ngờ An Dĩ Trạch cũng đang lặng lẽ nhìn mình.

Tô Giản giương lên một nụ cười gượng, vội vàng chống người ngồi dậy. An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, nói: “Anh đi tắm.”

“Hả? A, mau đi đi, mau đi đi!” Tô Giản đưa mắt nhìn An Dĩ Trạch đi vào phòng tắm, rồi sau đó cúi gằm đầu đi đến bên cạnh giường, nằm lên.

Nhàm chán cầm điện thoại di động lên chơi trước lúc đi ngủ, từ từ,lại có cảm giác buồn ngủ, cánh tay giơ di động không tự chủ chậm rãi buông xuống.

“Ai ya!”

Am Dĩ Trạch mới ra khỏi phòng tắm, lập tức nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Tô Giản, vội bước nhanh đến.

Sau đó lập tức nhìn thấy điện thoại di động đang nằm trên mặt Tô Giản.

Cảm giác buồn ngủ của Tô Giản đều bị đánh bay rồi, trong đâu lăn lộn hai chữ ‘đau khổ’, mắt thấy trong mắt An Dĩ Trạch lướt qua nụ cười, anh lập tức nổi giận.

Nhưng chuyện xui xẻo bị nhìn thấy, không có cách nào để nối giận, Tô Giản lật người, không nhìn sẽ không thấy phiền.

An Dĩ Trạch thấy Tô Giản hung hăng,lật người đưa lưng về phía mình, một chút ý cười nơi khóe miệng không hiểu sao cũng giản đi, nhìn phần bị

https://thuviensach.vn

băng bó nhô lên, An Dĩ Trạch suy nghĩ, cầm một xấp tài liệu, vén chăn lên giường nằm.

Tô Giản biết An Dĩ Trạch cũng đã lên giường, nhưng vẫn không nguyện ý phản ứng lại với anh. Cơn buồn ngủ của anh bị đập bay mất, lại mở di động lên chơi, âm thanh nhỏ của trò chơi vang lên trong phòng vô cùng vui vẻ.

An Dĩ Trạch nhíu nhíu mày, cũng không ngăn cản.

Vậy mà không lâu sau, An Dĩ Trạch ngẩng đầu lên từ tập tài liệu, đột nhiên phát hiện âm thanh nhỏ bên cạnh đã không còn.

Do dự một chút, An Dĩ Trạch nhìn qua thăm dò.

Cô nhóc nằm nghiêng, điện thoại di động vẫn còn nằm trong tay, đặt ở bên mặt, nhưng người thì không biết đã ngủ từ lúc nào rồi.

An Dĩ Trạch lẳng lặng khuôn mặt tinh quái đang yên lặng ngủ một lát, sau đó đưa tay, nhẹ nhàng lấy điện thoại di động nằm bên gò má trắng noãn, vốn định thuận thế để Tô Giản nằm ngủ bên cạnh chiếc tủ đầu giường, nhưng bỗng nhiên nhớ lại chuyện ‘điện thoại di động có phóng xạ, không nên ở quá gần đầu’, vì vậy anh xuống giường, đặt điện thoại ở một đầu khác của căn phòng.

Hôm sau tô Giản tỉnh lại trong ngực An Dĩ Trạch.

Anh không chỉ nằm nghiên dán chặt vào An Dĩ Trạch, tay còn đặt trên ngực An Dĩ Trạch, chân để lên đùi An Dĩ Trạch, cả người ôm An Dĩ Trạch như một con bạch tuộc.

Vốn đang ngơ ngác tỉnh lại, Tô Giản lập tức kinh hãi.

Chết tiệt! Cái tư thế ngủ như thần này!

https://thuviensach.vn

Anh nhớ, hôm qua hình như anh nằm mơ, trong mộng cuối cùng anh đã đoạt được trái tim nữ thần anh đem lòng yêu mến đã lâu, vì vậy anh và mĩ nữ ôm nhau thật chặt, quả nhiên vô cùng quấn quít… Tô Giản vừa nghĩ đến thực tế người anh ôm quấn quít như vậy lại là An Dĩ Trạch, nhất thời có gan muốn đuổi cái mạng già này.

Tô Giản lập tức muốn đẩy An Dĩ Trạch ra, nhưng vừa muốn đẩy, đột nhiên tỉnh lại, chết tiệt, tình hình mất mặt này tốt nhất chỉ nên có một mình anh biết, nếu khiến An Dĩ Trạch tỉnh lại, đó mới là chuyện vô cùng mất mặt!

Vì vậy anh thật cẩn thận nhấc tay chân lên, chuẩn bị cách An Dĩ Trạch thật xa.

Ai ngờ An Dĩ Trạch đột nhiên di chuyển, hình như đang muốn tỉnh lại.

Tô Giản chột dạ lập tức sợ hết hồn, đang lặng lẽ chân lại không phối hợp, trong lúc hoảng hốt, không những không yên lặng, mà anh còn đụng phải An Dĩ Trạch!

Tô Giản thoáng chốc trừng lớn mắt.

Thế nhưng lúc này không phải vì khiến An Dĩ Trạch tỉnh lại, mà là… chết tiệt, anh vừa đụng phải một nới, hình dáng này, cảm giác này, chẳng lẽ là…

Tô giản phả xạ có điều kiện ngẩng đầu lên nhìn An Dĩ Trạch.

Sau đó tuyệt vọng phát hiện An Dĩ Trạch đã mở mắt ra, cặp mắt không có chút nào mơ màng, mà ngược lại đang hết sức tỉnh táo yên lặng nhìn lại anh.

Tô Giản ‘vèo’ một cái, rút chân về, vì hóa giải lúng túng, anh tìm lời nói: “Cái đó, rất có tinh thần, hà...!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: “…”

Thấy An Dĩ Trạch không có phản ứng gì đặc biệt, Tô Giản dù sao cũng không chột dạ như vậy, cũng không biết tại sao, suy nghĩ lại tập trong vào đồ vật anh vừa đụng phải kia. Mặc dù vừa rồi chỉ là kinh hãi đụng phải, nhưng Tô Giản vẫn cảm thấy buồn bực, họ An rất biết chăm sóc…

Lại vừa nghĩ tới tình hình gà bay trứng vỡ của mình, Tô Giản không khỏi lại đau lòng.

Vì vậy Tô Giản không kìm lòng được lại nhìn vào giữa hai chân An Dĩ Trạch ngắm một chút.

An Dĩ Trạch: “…”

Trong lòng Tô Giản vô cùng hối hận: Tiểu Giản Giản, anh thực sự xin lỗi em, trước kia em ngày ngày đi cùng anh, anh lại không biết quý trọng, mà nay đợi đến lúc em cách anh đi xa, anh mới hối hận không còn kịp…

Vì vậy ánh mắt Tô Giản chuyển từ giữa hai chân An Dĩ Trạch lên trên mặt, trong ánh mắt có chút hâm mộ lẫn ghen tị, còn có mấy phần đau thương.

“Người trẻ tuổi, lúc có phải biết quý trọng!”

An Dĩ Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Lin

Dùng chung bữa sáng với An Dĩ Trạch xong, sau khi anh ta đi làm, Tô Giản lại vẫn ở trong phòng của An Dĩ Trạch.

Phòng của An Dĩ Trạch nối với thư phòng, Tô Giản tò mò tham quan một phen, không ngoài dự liệu, phát hiện giá sách thật to trong phòng sách An Dĩ Trạch có rất nhiều sách. Tô Giản nhăn mũi liếc qua giá sách văn trong nước ngoài trong phòng, âm thầm đánh giá một câu 'Làm bộ như X bị sét đánh', rồi sau đó tìm bộ 'Lộc Đỉnh Ký' trong giá sách một lúc.

Trong lúc đó, anh nhận được điện thoại của Nhan Tử Vi.

Đầu bên kia, Nhan Tử Vi hét lên: "Tô Tiểu Giản? Cậu chạy đi đâu vậy? Tại sao không ai ở nhà?"

Tô Giản vui vẻ nói: "Cậu đến tìm mình?" Tiếp lại vội vàng giải thích. "Bây giờ mình không ở nhà!"

"Không ở nhà! Chân cậu còn chưa khỏe, không ở nhà thì ở đâu?"

Tô Giản kể chuyện bị mẹ An phái người đến đưa đi.

Nhan Tử Vi vừa nghe thì tinh thần tăng cao. "Kịch nhà giàu sao? Vị bà chủ trong căn nhà đó có bắt nạt cậu không! Mau nói hết chi chị đây nghe!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản do dự một chút, sao đó kể hết chuyện xảy ra từ khi bước vào nhà họ An trong một lần.

Nhan Tử Vi nghe được mẹ An không cho Tô Giản ăn cơm liền nổi giận, đợi đến lúc Tô Giản nói đến chuyện Bạch Ninh Tuyết không cẩn thận vẩy canh lên tay mình thì Nhan Tử Vi chỉ có cảm giác luyện sắt không thành thép: “Tô Tiểu Giản! Đầu cậu làm bằng gỗ hay sao? Nếu cô gái đó thanh thuần giống như cậu nói thì mình cắt cái đầu này cho cậu! Cô gái đó là cố ý muốn tạt canh nóng vào người cậu! Cậu mau tỉnh lại ình!”

Tô Giản sửng sốt, chần chờ: “Không thể nào? Mình và cô ấy không thù không oán, sao cô ấy lại cố ý muốn làm phỏng mình?”

Nhan Từ Vi ở đầu bên kia điện thoại suýt chút nữa bị anh làm cho tức chết: “Cậu nói tại sao? Cậu là tình địch của cô ta! Cậu đoạt người đàn ông của cô ta mà cô ta không hận cậu? Mẹ kiếp, cô gái này dám mơ ước chồng cậu ngay trước mặt vợ cả, quả thật là không biết xấu hổ!”

Tô Giản không tự chủ được nuốt nước miếng một cái. Thì ra từ đầu nữ thần cũng có một mặt hung hãn như vậy, phụ nữ quả nhiên là một giống thần ký, nói vậy, nữ thần Bạch dịu dàng thanh khiết thật ra cũng có một mặt đen tối như vậy. Nhưng anh vẫn không thể lý giải tại sao Bạch Ninh tuyết lại muốn đổ canh lên người mình. Nếu như cô ấy thật sự thích An Dĩ Trạch, trực tiếp nói với An Dĩ Trạch là được rồi, hay là hận anh kết hôn với An Dĩ Trạch, cũng có thể trực tiếp không đối xử dịu dàng với anh, hoặc đánh cho anh một trận, sao lại phí sức lén dội danh lên người anh như vậy? Chẳng lẽ cô ấy cảm thấy làm mình bị phỏng, khuôn mặt bị tổn hại, sau đó An Dĩ Trạch có thể ly hôn cô? Ai, em gái Bạch đen tối rồi, nhưng đây rõ ràng là ngây thơ mà!

Nhớ năm đó, An Dĩ Trạch lấy đi em gái của anh, anh cũng không nghĩ đến chuyện dội canh lên người An Dĩ Trạch!

https://thuviensach.vn

Ở đầu kia, Nhan Tử Vi vẫn còn giận dữ, Tô Giản vội nói: “Tử vi, cậu đừng tức giận, dù sao mình cũng không có gì đáng ngại.”

“Còn không có gì đáng ngại? Cậu còn bị thương!” Nhan Tử Vi tức giận cắt ngang, suy nghĩ một chút, lại thở dài một tiếng, hết sức lo lắng: “Ai, nhà giàu phức tạp như vậy, cậu nói người đơn thuần như con cừu non như cậu, trên có bà bà ác độc nhìn cậu, bên cạnh có hồ ly tinh mơ đến chồng cậu, sao cậu có thể đối phó được?”

Mình đâu có đơn thuần như con cừu non? Tô Giản không tiếng động hét lên, lắp bắp nói: “Không có nghiêm trọng như vậy chứ? Hơn nữa, mình và An Dĩ Trạch cũng không phải là sự thật.”

“Không phải thật mới oan uổng?” Nhan Tử Vi bất mãn. “Cậu nên yêu cầu họ An tăng lương đi!”

Ánh mắt Tô Giản sáng lên. “Cái này có thể được!”

Nhan Tử Vi không biết vì sao vẫn không vui vẻ: “Tô Tiểu Giản, cậu là đồ ngốc! Cậu không định hết mình một chút sao?”

Tô Giản sững sờ: “Hết mình một chút?”

Nhan Tử Vi tức giận: “Tăng lương thì tính là gì? Cậu nên hoàn toàn biến An DĨ Trạch thành người của cậu! Nếu mình nói, biện pháp tốt nhất, chính là cậu và An Dĩ Trạch biến giả thành thật, cậu quyến rũ anh ta vào trong tay! Đến lúc đó không phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao, tất cả của anh ta đều là của cậu! Chỉ cần nắm chặt đàn ông, đến lúc đó vị bà bà và cô nàng tiểu tam không biết xấu hổ đó sẽ phải tức chết!”

Tô Giản: “…”

Nhan Tử Vi ở đầu bên kia hào hứng nói: “Tiểu Giản, mình nói thật, cô suy nghĩ một chút!”

https://thuviensach.vn

Tô Giản kinh hãi: “Ha ha, hay… hay là thôi, mình thật sự không có hứng thú với An Dĩ Trạch…”

Nhan Tử Vi nghe vậy có chút thất vọng: “Được rồi. Nhưng coi như cậu không tính toán muốn An Dĩ Trạch, nhưng hiện tại cậu vẫn đang là vợ anh ta, hơn nữ còn ở một chỗ với người nhà anh ta, dù sao cậu cũng nên đề phòng một chút, đừng nên lại bị bắt nạt!”

Tô Giản cười ha ha: “Sẽ không.”

“Mình còn không biết cậu? trong sáng như một con cừu non sao!” Nhan Tử Vi thở dài một cái. “Xem ra phải để cậu học một chút!”

Nhan Tử Vi dạy cho Tô Giản, chính là một đống cuộc chiến ngầm của phụ nữ trong tiểu thuyết và tivi, còn cái gì mà mẹ chồng nàng dâu, vợ cả đấu với tiểu tam, con thứ đầu với con cả, tóm lại là một đám phụ nữ đấu qua đấu lại.

Tô Giản nhìn lướt qua, thật sự không sao có hứng thú nổi, nhưng nữ thần giao phó, anh không thể không hoàn thành nhiệm vụ. Dù sao đi nữa thì hiện tại anh ở trong phòng rảnh rỗi, vì vậy lập tức chọn bộ phim ‘Hoàn châu cách cách; đang rất ăn khách ra xem.

Vì vậy mấy ngày nay, lúc An Dĩ Trạch lên giường, liền nhìn thấy Tô Giản không chơi điện thoại di động, mà ôm máy vi tính xem rất tập trung.

Buổi sáng, lúc đi làm, Tô Giản phân phó quản gia lấy máy tính của Tô Giản, lại không nghĩ buổi tối trở về vẫn thấy Tô Giản ôm máy tính không buông như cũ, tò mò, anh liền nghiêng sang nhìn xem.

Tô Giản chú ý đến ánh mắt của anh, hỏi: “Xem qua chưa?”

An Dĩ Trạch: “Xem qua một chút.” Có một thời gian, mẹ và em gái anh rất thích xem phim truyền hình, mỗi đài đều phải xem một lần, vì vậy

https://thuviensach.vn

những lúc đó anh cũng thuận tiện xem qua một chút.

Tô Giản nghe anh có xem qua, đột nhiên nảy sinh một loại hứng thú ‘châm chọc người khác’, cảm khái: “Phụ nữ thật là đáng sợ!”

“…” An Dĩ Trạch nhìn vào hai mắt anh. “Em cũng là phụ nữ.”

Tô giản nghẹn họng, nói tiếp: “Vì một người đàn ông mà đấu thành như vậy, chà chà! Phải nói, rõ ràng người nên đấu là hoàng thượng mới đúng! Nhưng đều nói làm hoàng đế rất tốt, nhưng tôi thấy làm hoàng đế chưa chắc đã tốt, cái gọi là hậu cung ba ngàn phi tần, gậy sắt mài thành châm hoa! Anh xem người này, đoạn tuyệt con cháu, vợ ngoại tình, cuối cùng còn bị vợ giết chết, quá đau khổ!”

An Dĩ Trạch yên lặng nghe anh cảm khái.

Tô Giản thở dài nói tiếp: “làm Vi Tiểu Bảo vẫn tốt hơn! Bảy đại mỹ nữ làm vợ, mọi loại hình đều có, quan trọng hơn là bọn họ chung sống vui vẻ hòa thuận, đây quả thực là ước mơ cuối cùng của tất cả đàn ông!”

An Dĩ Trạch yên lặng nhìn anh một cái.

Tô Giản lấy cùi chỏ đụng anh một cái: “Anh dám nói anh không ước mơ như vậy?”

An Dĩ Trạch lẳng lặng nói: “Không có.”

“Mới là lạ! Đàn ông nào mà không mơ ước có ba vợ bốn nàng hầu?” Tô Giản không tin, cảm thán. “Một vợ cả hiền huệ, một người tình diêm dúa, một bạn gái dễ thương trong sáng, một hồng nhan tri kỉ dịu dàng tri kỉ, anh dám nói anh chưa từng mơ ước như vậy?”

An Dĩ Trạch lắc đầu: “Không có.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản nghiêng đầu nhìn anh: “Nói vậy nghĩa là anh rất chung tình?” Suy nghĩ một chút, Tô Giản cười meo meo: “Nhưng nhắc tới cũng là, đàn ông đều rất chung tình, không quan trọng loại hình gì, chỉ cần mặt đẹp ngực lớn là được.”

Ánh mắt An Dĩ Trạch không tự chủ được di chuyển lên mặt Tô Giản, lại bay tới trên ngực Tô Giản.

Tô Giản 囧: “Anh đang nhìn đâu vậy?”

“Không có.” An Dĩ Trạch lạnh nhạt nói. “Nhưng đột nhiên cảm thấy, em nói hình như có chút đạo lý.”

Tô Giản: “…”

Một ngày mới, Tô Giản tỉnh lại trong ngực An Dĩ Trạch.

Nhưng anh hết sức bình tĩnh, dù sao nhiều ngày trôi qua, mỗi ngày tỉnh lại đều trong tình trạng như vậy, nếu như nói lúc đầu anh cảm thấy hơi kì cục, hiện tại anh đã cảm thấy quen thuộc rồi.

Tô Giản nghĩ, năm đó trong ký túc xá ở đại học, có lúc mấy anh em chen chúc ngủ trên một chiếc giường, nhất là mùa đông, cho nên hiện tại ngủ chung một giường với An Dĩ Trạch, cũng không có gì ghê gớm. Huống hồ bề ngoài dáng vẻ An Dĩ Trạch lạnh lùng, nhưng thân nhiệt lại rất ấm áp, Tô Giản sợ lạnh, dần dần, lại cảm thấy ngủ chung với An Dĩ Trạch, cũng giống như nằm cạnh một cái lò sưởi, hình như cũng không tệ.

Những ngày này, anh ở lại biệt thự của nhà họ An, dần dần cũng quen rồi. Phải nói đúng là có dễ dàng hơn lúc ở nhà một mình, dù sao hôm nay một thân tàn phế của anh cũng không quá khó khăn, lại được người giúp việc trong biệt thự này chăm sóc, anh quả thật vô cùng thoải mái.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa vì trước mặt người ngoài, hai người phải giả bộ thân thiết, An Dĩ Trạch đối với anh cũng không tệ. Mặc dù vẻ mặt không có biểu cảm gì nhiều, nhưng ánh mắt dịu dàng hơn, mặc dù không nói nhiều lời, nhưng giọng nói cũng có phần cưng chiều hơn, lúc ăn cơm sẽ gắp thức ăn cho anh, sau khi tan làm có thể đẩy anh đi dạo trong vườn hoa, tắm xong còn có thể sấy tóc giúp anh, dù An Dĩ Trạch là tình địch của anh, Tô Giản cũng không thể không thừa nhận, khả năng diễn của anh ta rất tốt, không phải quá lời nhưng ai vừa nhìn cũng cảm thấy, cậu ba thật sự rất yêu mợ, đối xe với mợ vô cùng tốt.

Lúc mới bắt đầu tô Giản còn có chút không quen, nhưng rất nhanh sau đã thích ứng. Nếu An Dĩ Trạch đã bỏ công như vậy rồi, anh cũng không thể diễn quá không tự nhiên đúng không? Hơn nữa An Dĩ Trạch đối với anh rất tốt, anh tuyệt đối không thua thiệt. Nghĩ vậy, Tô Giản càng không cảm thấy áp lực nào, thậm chí còn thoải mái hưởng thụ.

Liến tiếp như vậy, mọi người đều nói, cậu ba yêu thương mợ đến không có phép tắc.

Những ngày qua, Tô Giản nhàn rỗi đến nhàm chán, thường xuyên tìm người giúp việc trong biệt thự để nói chuyện, góp vui với nữ giúp việc, nói chuyện về nấu nướng với bếp trưởng, nhìn thời làm vườn tỉa hoa cỏ, thời gian trôi qua khiến anh rất thỏa mãn. Anh không làm bộ, thái đồ hiền hòa, tính tình lại sáng sủa, cùng đến từ giai cấp vô sản với quần chúng nhân dân nên anh rất nhanh hòa mình vào mọi người. Hơn nữa mấy nữ giúp việc trẻ tuổi đều cảm thấy mợ ba của mình không chỉ có dáng người xinh đẹp, tính tình cũng dịu dàng, vô cùng quan tâm tôn trọng những người như các cô, ngay cả nói chuyện cũng vô cùng ý tứ, có ấn tượng rất tốt với Tô Giản.

Cũng vì vậy, sau khi quan thân, Tô Giản từ từ biết được tình trạng gia đình của nhà họ An từ những người giúp việc. Nhà họ An có ba người con trai và một người con gái, An Dĩ Trạch là cậu ba, trên An Dĩ Trạch còn có anh hai Dĩ Thiên, anh ba Dĩ Hằng, mà dưới có một người em gái tên là Dĩ

https://thuviensach.vn

Nhu. An Dĩ Thiên và vợ hiện còn đang ở nước ngoài chưa về nước, mà An Dĩ Hằng là ngôi sao, bình thường không hay ở trong nhà, em gái An Dĩ Nhu vẫn còn học đại học, phần lớn thời gian đều ở đại học, chỉ có ngày nghỉ mới về nhà.

Tô Giản yên lặng nghĩ, xem ra tuổi của Dung ma ma rất trẻ, không ngờ lại có thể sinh như vậy!

Hơn nữa, kể từ ngày Tô Giản bị thương, mẹ An cũng chưa từng tìm Tô Giản gây phiền phức, thậm chí ngay cả Bạch Ninh Tuyết cũng không xuất hiện nữa. Tô Giản tự giác xem một đống phim truyền hình về chiến tranh giữa phụ nữ, hoàn toàn không có thực tế để thực hành, rất là đáng tiếc.

Nhưng dù sao cùng chung một máu nhà, Tô Giản cũng không thể hoàn toàn tránh được mẹ An, thường xuyên qua lại cũng coi như có cuộc sống bình yên hòa bình rồi.

Mà từ từ, sống chung hòa bình lại phát triển thêm một bước nữa.

Mẹ An muốn xem phim truyền hình với Tô Giản, Tô Giản nghĩ nhiệm vụ này cũng không có gì khó, huống hồ anh cũng nhàn rỗi đến nhàm chán, nên lập tức đồng ý.

Lúc bắt đầu, Tô Giản còn âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Dung ma ma muốn lôi kéo anh xem phim mẹ chồng nàng dâu với bà, để anh biết một chút nếu nàng dâu không nghe lời mẹ chồng sẽ có kết cục thảm hại thế nào? Nhưng tivi vừa mở lên, Tô Giản lập tức thua.

An Dĩ Trạch, anh biết mẹ anh thích xem phim thần tượng tuổi trẻ không?

Đúng, mẹ An lôi kéo anh xem phim, tất cả đều là phim thần tượng, nói đúng hơn, là phim tình yêu của thiếu nữ, phim như ‘Cục cưng bé nhỏ vô

https://thuviensach.vn

địch’, Công chúa xinh đẹp chồng chung tình’, ‘Bá chủ đoạt yêu’, ‘Đừng chạy! Người vợ xinh đẹp của anh’, đều là những bộ phim mà thiếu nữ trẻ tuổi thích.

Tô Giản nghĩ, giới thượng lưu, quả nhiên anh vẫn chưa hiểu nhiều lắm…

Bên này Tô Giản đang thoi thóp, bên kia mẹ An đang bắt đầu rơi nước mắt, đỏ mắt tức giận nói: “Bà già này thật đáng ghét, Ngạo Thiên và Băng Ngưng yêu nhau như vậy, bà ta lại ác độc muốn chia rẽ bọn họ!”

Ngạo Thiên là nam chính trong bộ phim, xuất thân giàu có, tình cảm sâu nặng với nữ chính không thay đổi. Băng Ngưng là nữ chính trong bộ phim, không cha không mẹ cũng không có tiền, nhưng trong sáng hiền lành, luôn bị nữ phụ hãm hại. Mà bà già đáng ghét còn lại là phu nhân giàu có, mẹ của nam chính.

Tô Giản đang lần lượt chuyển khăn giấy ẹ An: “…”

Cũng không lâu sau, vì bị bà già đáng ghét ngăn cản, nữ chính chỉ có thể đau khổ chia tay nam chính. Sau khi nữ chính rời đi, mắt nam chính đỏ lên, lặng lẽ nôn ra một ngụm máu.

Mẹ An lại rơi nước, đau lòng hét lên: “Ngạo Thiên!”

Thân thể Tô Giản yên lặng chấn động, thấy mẹ An thật sự buồn, Tô Giản liền mở miệng khuyên giải: “Mẹ, cũng chỉ là phim truyền hình thôi…”

Mẹ An đỏ mắt căm tức nhìn anh: “Cô thật vô tình! Không có chút cảm xúc nào!”

Tô Giản: “…”

https://thuviensach.vn

Sau khi rời khỏi nam chính, nữ chính đau khổ đi dọc theo phố. Mắt thấy nữ chính chuẩn bị băng qua đường, Tô Giản thốt lên: “Nơi này nên có xe.”

Quả nhiên, một giây sau, một chiếc xe chạy tới, hất bay nữ chính.

Mẹ An: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Sau lần đó hai ngày, mẹ An giận dữ không nói với Tô Giản một câu nào.

Cũng may không quá hai ngày, ba An từ trước vẫn chưa xuất hiện được trở về từ vùng khác.

Ba của An Dĩ Trạch tên là An Tông Hải, là một nhân vật mà ngay cả lúc trước không thường tiếp xúc với thông tin tài chính Tô Giản cũng có nghe nói qua. Tô Giản ước ao ghen tị với thế hệ nhà giàu thứ hai của An Dĩ Trạch, còn lại khá sùng bái với nhà giàu thế hệ thứ nhất như ba An. Nhưng thân phận hiện tại của anh là vợ của An Dĩ Trạch, là con dâu thứ ba của ba An, hơn nữa còn là cô con dâu không được mẹ chồng yêu thích, cũng không biết ba An sẽ dùng thái độ nào với anh.

Tô Giản cũng không sợ, nhưng lại có chút đau đầu, nếu ba An thật sự không thích anh, phản đối anh và An Dĩ Trạch ở cùng nhau, chỉ sợ còn khó đối phó hơn so với mẹ An.

Vậy mà đợi đến lúc chính thức nhìn thấy ba An, tim của Tô Giản liền từ từ rơi xuống.

Ba An cũng chừng 60 tuổi, nhưng lại rất trẻ, nhìn mặt như mới 50, cũng coi như là một ông chú đẹp trai. Hơn nữa ba An còn hết sức cưng chiều mẹ An, Tô Giản cũng xem như biết được tính tình như thiếu nữ của mẹ An từ đâu tới.

https://thuviensach.vn

Càng làm cho Tô Giản cảm thấy ngoài ý muốn là, thái độ của ba An đối với anh rất dịu dàng, không chỉ cho anh một món quà quý giá, hơn nữa còn ân cần hỏi thăm tình trạng thân thể của anh, thái độ dịu dàng lại hiền lành, hoàn toàn là một người ba chồng đáng mến. Thậm chí trong bữa tối hôm đó, ba An còn nghiêm mặt dặn dò An Dĩ Trạch, muốn anh chăm sóc Tô Giản thật tốt, không cho phép bắt nạt Tô Giản.

Tô Giản được yêu mến mà kinh ngạc, buổi tối trước khi đi ngủ còn tự đắc nói với An Dĩ Trạch: “Xem ra ba anh thật sự thích tôi!”

An Dĩ Trạch nói: “Em là loại hình ba anh thích.”

Tô Giản kinh hãi: “Tôi là ba anh… loại hình ba anh thích?”

Mặt An Dĩ Trạch tối lại: “Thích loại hình như con gái, ba anh thích con gái.”

Tô Giản có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút nói: “Không trách được nhà anh ba nam một nữ, có phải vì ba anh vẫn luôn muốn con gái, kết quả sinh ra nhiều con trai, cho nên vẫn phải sinh tiếp.”

Khóe miệng An Dĩ Trạch khẽ giật giật, chấp nhận.

Tô Giản hứng thú: “Ba anh thích tôi như vậy? Xem ra tôi khiến người ta rất thích!”

An Dĩ Trạch yên lặng nhìn anh một cái: “Bề ngoài em rất phù hợp với kỳ vọng về con gái của ông ấy.”

Anh hùng thật giống nhau! Tô Giản thầm nghĩ, tôi cũng cảm thấy bề ngoài của em gái Tô rất phù hợp với kỳ vọng về con gái của tôi, dĩ nhiên cũng phù hợp với kỳ vọng về con gái của mẹ tôi!

https://thuviensach.vn

Một giây sau, Tô Giản chợt hiểu ý, nhất thời nổi giận: “Cái gì gọi là bề ngoài phù hợp!” Họ An, anh nói vòng vo như vậy đừng cho rằng tôi không nghe hiểu!

An Dĩ Trạch vẫn lặng lẽ nhìn anh một cái như cũ: “Ba anh thích con gái lém lỉnh.”

Tô Giản thốt lên: “Tôi không lém lỉnh sao?”

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản vừa thốt lên, đợi đến lúc hiểu mình định nói gì cũng cảm thấy hơi không được tự nhiên, đang muốn chuyển sang đề tài khác, đột nhiên nghe thấy An Dĩ Trạch nghiêm mặt thốt lên hai chữ.

“Lém lỉnh.”

Tô Giản. “…”

Mặc dù Tô Giản cảm thấy xinh đẹp và trí thông mình của mình cùng tồn tại, có cả bề ngoài lẫn bên trong, nhưng hai chữ này của An Dĩ Trạch, đánh giá một chút, Tô Giản vẫn bị đánh một cú mạnh mẽ, vì để ngăn cảm khí nóng không giải thích được phát lên mặt, Tô Giản vội vàng tìm một đề tài để chuyển hướng.

“Này Dĩ Trạch, anh thích con trai hay con gái?”

An Dĩ Trạch lặng lẽ nhìn anh một lần nữa: “Con gái.”

“Ồ.” Tô Giản chán ngán. “Dạng con gái như thế nào?”

An Dĩ Trạch: “Cũng lém lỉnh giống như em.”

Tô Giản: “…”

https://thuviensach.vn

Tối hôm đó, Tô Giản nằm mơ.

Trong mơ, anh lại sinh cho An Dĩ Trạch một đứa con gái!

Trước giường sinh, An Dĩ Trạch ôm con lại cho anh nhìn, vẻ mặt kích động: “Bà xã, em xem, con gái của chúng ta cũng lém lỉnh như em vậy!”

Tô Giản cười dịu dàng: “Ông xã, anh đặt cho con gái của chúng ta một cái tên đi.”

An Dĩ Trạch suy nghĩ một chút: “Con gái chúng ta lém lỉnh như vậy, không bằng gọi là An Quai Quai đi…”

Buổi sáng tỉnh lại, nhớ lại hình ảnh trong mơ, Tô Giản thiếu chút nữa bị đánh chết, sắc mặt vẫn không được tốt, lúc ăn sáng, sắc mặt vẫn chưa trở lại bình thường.

An Dĩ Trạch đưa sữa tươi cho anh, thấy thế hơi nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Nghĩ gì thế?”

Trong đầu Tô Giản chỉ có ba chữ to ‘An Quai Quai’, nghe vậy anh nhìn An Dĩ Trạch một cái, đột nhiên thốt lên: “An Quai Quai!”

An Dĩ Trạch: “…”

Ba An sững sờ một chút, vui vẻ: “Quả nhiên là vợ chồng mới cưới, cách gọi này rất khác biệt…”

Hôm nay tâm tình của An Quai Quai không lên được, ngược lại Tô Giản vẫn rất vui vẻ.

Bởi vì em gái An Dĩ Trạch An Dĩ Nhu về nhà.

Tô Giản đã sớm nghe được từ một người giúp việc, An Dĩ Nhu là một em gái xinh đẹp, lại có nhan sắc của ba An mẹ An An Dĩ Trạch trong nhà

https://thuviensach.vn

chứng thực, Tô Giản cũng tin tưởng, em gái An nhất định là một mỹ nhân.

Quả nhiên, đợi đến lúc gặp được An Dĩ Nhu, Tô Giản không khỏi thầm than: Gen di truyền của nhà họ An thật tốt!

Chỉ đến lúc An Dĩ Nhu cười, hào phóng gọi cô hai tiếng ‘chị dâu’, anh yên lặng một chút.

Mấy ngày ở chung, Tô Giản càng thêm có cảm tình với vị tiểu thư của nhà họ An này. Năm nay An Dĩ nhu mười chín tuổi, đang học năm thứ hai đại học, mặc dù xuất thân giàu sang, nhưng trên người không có vẻ gì là kiêu căng. Hơn nữa, hình như ấn tượng của An Dĩ Nhu đối với vị tam tẩu này cũng không tệ, vì vậy thường xuyên lôi kéo Tô Giản nói chuyện, Tô Giản tất nhiên là vui vẻ theo cùng.

Hôm nay, An Dĩ Nhu đến phòng tìm anh, phát hiện Tô Giản đang ôm laptop xem phim, tiến tới xem, An Dĩ Nhu vui vẻ nói: “Tam tẩu, chị lại xem bộ mới à!”

Tô Giản cười nói: “Gần đây khá nhàm chán, nên tùy tiện xem một chút.”

An Dĩ Nhu hào hứng: “Tam tẩu, chị thích bộ nào nhất?”

Tô Giản không ngờ em gái nhỏ lại cảm thấy hứng thú với đề tài này, suy nghĩ một chút nói: “Hiện tại đang theo dõi bộ Tokyo Ghoul.”

“Chị dâu, chị cũng thích Tokyo Ghoul?” An Dĩ Nhu tìm được người có cùng sở thích thì vô cùng vui mừng.

Tô Giản gật đầu một cái.

An Dĩ Nhu dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Tô Giản, bắt đầu hào hứng nói chuyện về hoạt hình với anh. Tô Giản thấy An Dĩ Nhu gần gũi mình

https://thuviensach.vn

như vậy, trong lòng vui mừng, lại thêm việc hai người có chung sở thích, tất nhiên phối hợp nói chuyện vô cùng sung sướng.

Hai người nói chuyện đến giờ cơm, An Dĩ Nhu thấy chưa thỏa mãn, nhìn Tô Giản, cảm thán: “Chị dâu, lúc trước nhìn dáng vẻ của chị, em còn tưởng chị thuộc loại người lịch sự, hay xấu hổ, không ngờ chị lại thú vị như vậy, không trách được anh tư lại thích chị!”

Tô Giản khẽ cứng đờ, thầm nghĩ tôi cảm thấy hiện tại tôi cũng đã rất lịch sự, hay xấu hổ rồi! Hơn nữa, anh tư của cô mới không thích tôi, mấy ngày gần đây cũng không biết vì sao, không thèm trở về ăn tối, không làm được nên nên ra ngoài hẹn hò với tiểu tam rồi cũng không chừng…

Trong những ngày kế tiếp, An Dĩ Nhu thường xuyên lôi kéo Tô Giản cùng xem phim. Tô Giản mừng rỡ cùng đi, dù sao cùng em gái xem hoạt hình tốt hơn cùng Dung ma ma xem phim thần tượng thiếu nữ nhiều. Dĩ nhiên, An Dĩ Nhu ngoại trừ theo dõi hoạt hình, cũng xem phim truyền hình, mấy ngày nay luôn lôi kéo Tô Giản cùng nhau một bộ phim thần tượng rất hot.

Tô Giản còn lo lắng An Dĩ Nhu sẽ giống như mẹ An, thể hiện tình cảm của thiếu nữ mới lớn, vì vậy anh yên lặng bày xong tư thế bào vệ, chuẩn bị xong khăn giấy.

Ai ngờ, tình hình thực tế lại không phải vậy!

“Ha ha ha, đây là hiệu quả của năm đồng tiền!”

“Ha ha ha, đây là cái quỷ gì! Có thể cùng nhau chơi đùa vui vẻ không!”

“Ha ha ha, nữ chính thật đáng thương! Nam chính lại chạy trốn cùng bạn gay!”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha, tình tiết tác phẩm như thần! Thật sảng khoái!”

Tô Giản: “…”

An Dĩ Nhu: “Tam tẩu, chị cảm thấy bộ phim này thế nào?”

Tô Giản: “Tạm được…”

An Dĩ Nhu chống cằm: “Thật ra thì em rất thích nam chính trong bộ phim này, ngây ngô dễ thương.”

Tô Giản đánh giá khách quan: “Ừ, thật sự đẹp trai.”

“Đúng không?” An Dĩ Nhu vui vẻ. “Hình như anh ba biết diễn viên đóng vai nam chính, hôm nào gọi điện cho anh ba xin cho em một tấm ảnh có chữ kí, tam tẩu, chị có muốn không?”

Tô Giản yên lặng cảm thán một câu ‘cường hào’, chần chờ nói: “Thật ra thì chị thích nữ chính hơn, không biết anh ba có biết nữ diễn viên đóng nhân vật chính không?”

An Dĩ Nhu suy nghĩ một chút: “Hình như có nghe anh ba nói qua, biết. Không sao, có biết hay không, em đều có thể khiến anh ba xin được tấm ảnh có chữ kì của nữ chính!”

Tô Giản nói cảm ơn, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nam nữ diễn viên chính trong phim này đều rất nổi tiếng, anh ba An có quen biết với họ, vậy danh tiếng cũng không tháp, nhưng tại sao hình như anh chưa từng nghe qua cái tên ‘An Dĩ Hằng’?

Tô Giản thử dò hỏi: “Chị còn chưa gặp anh ba, có phải anh ấy đi vùng khác quay phim rồi không?”

An Dĩ Nhu nói: “Anh ba không ở nhà, gần đây hình như anh ấy đi quay bộ điện ảnh ‘Phi Vân truyền kỳ’ rồi, phải hết mấy tháng, trong thời

https://thuviensach.vn

gian ngắn như vậy không thể về được.”

‘Phi Vân truyền kỳ’? Tô Giản yên lặng hoảng sợ, đây là một bộ phim điện ảnh lớn, do một đạo diễn có tên tuổi đầu tư, ngay cả anh, không đặc biệt chú ý đến làng giải trí cũng có nghe nói qua, anh ba An tham gia bộ phim điện ảnh như vậy, có thể thấy anh ấy cũng có chút danh tiếng.

“Có điều mặc dù chưa nhìn thấy người thật, nhưng trên tivi, chị dâu cũng phải từng thấy rồi.” An Dĩ Nhu cười nói. “Trước đó anh ba có nhận được giải ảnh đế nhờ bộ phim ‘Đại thời đại’, chị có xem qua chưa?”

Ảnh đế? ‘Đại thời đại? Tô Giản kinh ngạc: “Diệp Lãng?”

“Đúng vậy.” An Dĩ Nhu cười híp mắt. “Nghệ danh của anh ba là Diệp Lãng.”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Editor: Lin

Diệp lãng, mấy năm trước nhận được giải thưởng cao nhất Tam thiên vương trong giới điện ảnh, dáng người đẹp trai, hát hay, đóng phim truyền hình, tỉ lệ người xem rất cao, đóng phim phòng bán vé được, dù Tô Giản không theo dõi, cũng biết tài tử Diệp Lãng này nổi tiếng thế nào.

Anh hai An là Diệp Lãng! Tô Giản không khỏi hưng phấn, không ngờ một ngôi sao lớn như vậy lại ở rất gần anh!

Dĩ nhiên, trở thành một người thành công không phải là ấn tượng của Tô Giản đối với Diệp Lãng, điều Diệp Lãng khiến Tô giản nhớ là scandal bạn gái của anh ta rất nhiều.

Bản tính nhiều chuyện của Tô Giản cháy hừng hực, nhưng lại không trực tiếp chứng thực từ An Dĩ Nhu, để tránh gây ấn tượng xấu trước mặt cô. Vì vậy, đêm nay, sau khi An Dĩ Trạch lên giường, liền thấy tô Giản ôm máy tính, mắt sáng lấp lánh.

An Dĩ Trạch liếc mắt nhìn màn hình vi tính, nhìn thấy trong máy tính là bộ phim với vai chính là Diệp Lãng, lại nhìn về phía Tô Giản.

Tô Giản hưng phấn hỏi anh: “Anh hai anh là Diệp Lãng?”

An Dĩ Trạch ‘ừ’ một tiếng, ngừng lại một chút, hỏi: “Em thích anh ấy?”

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên!” Tô Giản thuận miệng đáp, hào hứng nói: “Đúng rồi, nghe nói gần đây anh ấy đang quen Tôn Lệ, có phải thật vậy không?”

An Dĩ Trạch: “Không rõ lắm.”

Tô Giản nghẹn lời, cũng không nổi giận, lại hỏi: “Trước đó, có một thời gian, anh ấy đóng một bộ phim với Tiểu Hoa Đán, tên là Lâm Thi Mỹ, phim giả tình thật, thật hay giả?”

An Dĩ Trạch: “Không biết.”

“…” Tô Giản buồn bực. “Sao anh lại không quan tâm anh hai của anh chút nào vậy!” An Dĩ Trạch nhìn anh: “Sao em lại quan tâm anh hai của anh như vậy?” Tô Giản lại nghẹn, nhưng ngay sau đó liền nói: “Vì, vì anh ấy là thần tượng của tôi, tôi quan tâm thần tượng của tôi một chút, sao vậy?”

An Dĩ Trạch nhìn Diệp Lãng trong máy tính một chút, lại nhìn về phía Tô Giản, từ từ nói: “Thần tượng?”

“Đúng vậy!” Tìm được một lý do tốt, lần này Tô Giản mở miệng thuận hơn nhiều, bắt chước giọng điệu mơ ước của nữ sinh. “Dáng dấp Châu Âu lạnh lùng đẹp trai như vậy, tôi thật sự rất thích anh ấy!”

An Dĩ Trạch đột nhiên nói: “Bộ dạng đó cũng giống anh!”

Tô Giản: “…”

Tô Giản yên lặng nhìn An Dĩ Trạch, tiếp tục tìm lý do: “Bộ dạng của anh ấy vừa nhìn đã biết vô cùng tình cảm…”

An Dĩ Trạch: “Thần tượng của em từ năm ba tiểu học cho đến bây giờ, bạn gái cũng không ít hơn năm mươi, mấy người gì mà Tôn Lệ Lệ hay Lâm Thi Mỹ cũng là bạn gái anh ấy.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản nổi giận: “Không phải anh vừa mới nói anh không biết gì sao?”

“Vừa nghĩ đến.” An Dĩ Trạch mặt không đổi nói. “Bây giờ em còn thích anh ấy không?”

“Thích!” Tô Giản không để ý nói, tâm tình đều bị hai chữ ‘năm mươi’ to lớn hấp dẫn. Chết tiệt, ông đây kết hôn muộn đến lúc chết rồi vẫn không có một người bạn gái, người ta lại có bạn gái từ năm ba tiểu học! Tô Giản vô cùng ước ao ghen tị, quả thật vô cùng sùng bái cuộc sống của anh hai An.

“Làm ngôi sao thật tốt!” Tô Giản cảm thán. “Tôi cũng muốn vào làng giải trí rồi!” Em gái loli hãy mỹ nữ đều có.

An Dĩ Trạch nhìn vẻ mặt ‘vào làng giải trí là có thể nhìn thấy thần tượng của mình’ của Tô Giản, giọng nói hờ hững. “Em không thích hợp với làng giải trí đâu.”

Tô Giản đang muốn mình trở thành nam chính cũng nữa thần ở trên màn ảnh đùa giỡn, ở sau màn ảnh lại rơi vào bể tình, không ngờ lại bị An Dĩ Trạch dội ột thùng nước lạnh, nhất thời mất hứng: “Tại sao anh lại nói vậy? Anh thấy tôi diễn làm vợ anh rất tốt không? Hừ, tôi muốn vào Làng giải trí, muốn giống như anh hai anh… a, như Kỷ Nghiên, trở thành Thiên Hậu…

ưm”

Vẻ mặt An Dĩ Trạch vốn lạnh lùng, nghe thấy mấy chữ ‘muốn như anh hai anh’, lông mày càng nhíu chặt, lại nghe thấy Tô Giản nhắc đến hai chữ ‘Kỷ Nghiên’, kí ức phiền phức trong lòng bỗng nhiên càng lớn thêm, chỉ cảm thấy cái miệng nhỏ nhắn của Tô Giản làm anh vô cùng mất hứng, vì vậy đột nhiên cúi đầu, ngậm chặt miệng cô lại.

https://thuviensach.vn

Tô Giản thoáng chốc mất tiếng, trong nháy mắt hai mắt suýt chút nữa là bay ra ngoài.

Mẹ nó! Tên nhãi An Dĩ Trạch đang làm cái gì vậy chứ?

Tô Giản ngơ ngác nhìn An Dĩ Trạch đang ngâm bò môi mình, đợi đến lúc hiểu mình bị An Dĩ Trạch hôn, lông tơ toàn thân không khỏi dựng đứng, dùng sức vùng ra.

Anh không giãy dụa còn may, vừa lúc giãy dụa càng khiến An Dĩ Trạch tiến sâu thêm, lật người đè anh dưới thân.

Tô Giản: … Còn có thể vui vẻ chơi trò lật bàn cùng nhau không!

An Dĩ Trạch vốn chỉ muốn chặn miệng Tô Giản lại, ai ngờ vừa chạm được đôi môi mềm mại của cô, trong lòng anh bỗng nhiên chấn động, Tô Giản hé môi hô hấp, đầu lưỡi của anh cũng nhân cơ hội chen vào.

Tô Giản như bị sét đánh, cả người có cảm giác không ổn.

Anh liều mạng giãy dụa vùng ra, có điều thân thể anh tàn phế, An Dĩ Trạch lại đang chìm đắm, yếu thế hơn, anh không có cách nào di chuyển khỏi sự đè ép của ngọn núi lớn trên người.

Tô Giản im lặng rơi lệ: Vì sao cuộc sống lại khó khăn vậy…

Cuối cùng, thừa dịp An Dĩ Trạch hơi thả lỏng, Tô Giản cũng nắm lấy cơ hội đáng thương hét lên, chỉ nghe thấy giọng anh vang dội, thấu tận vách phòng…

“Cứu mạng! Cứu mạng, a a a a …”

Rốt cuộc An Dĩ Trạch cũng tỉnh táo lại.

https://thuviensach.vn

Âm cuối của Tô Giản còn đang lơ lửng, hàng mi của An Dĩ Trạch không khỏi không nhếch lên, ra lệnh: “Im lặng!”

Tô Giản từ từ thu âm, một tay đưa lên bịt miệng, bảo vệ được lãnh địa của mình, cảnh giác nhìn An Dĩ Trạch chằm chằm.

An Dĩ Trạch nhìn khóe mắt hồng hồng của anh, trong mắt đầy vẻ uất ức, nhíu mày, mở miệng nói. “Anh…”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng gõ cửa. “Chị dâu, chị dâu!”

Hai mắt Tô Giản sáng lên: Là em gái An! Di chuyển thân thể muốn đi mở cửa, nhưng An Dĩ Trạch chân dài hơn, đã đi tới mở cửa trước.

An Dĩ Trạch nhìn em gái ở ngoài cửa, sắc mắt không đổi lắm: “Có chuyện gì?”

An Dĩ Nhu cẩn thận dò xét trong phòng An Dĩ Trạch một chút. “Em vừa nghe thấy âm thanh của chị dâu…”

An Dĩ Trạch nghiêm mặt. “Em nghe lầm rồi.”

“Thật sao?” An Dĩ Nhu muốn nhìn trộm vào trong, nhưng lại chạm phải ánh mắt không được thân thiện cho lắm của anh trai, lại yên lặng thu hồi, do dự một chút, úp mở nói: “Anh ba, hiện tại thân thể chị dâu không tốt, hai người còn… khụ, anh đối với chị ấy, dịu dàng một chút…”

An Dĩ Trạch: “…”

Mấy câu sau của An Dĩ Nhu không lớn, Tô Giản không thể nghe rõ, chỉ nghe thấy An Dĩ Nhu nói qua ‘thân thể chị dâu không tốt’, trong lòng anh vô cùng cảm động, reo hò ‘em gái An quả nhiên là thiên sứ’, lại nghĩ

https://thuviensach.vn

tới anh trai của tiểu thiên sứ vừa có hành động kinh khủng, đầu nóng lên, nhất thời lại hô hào: “Em gái, cứu chị! Chị muốn ngủ với em!”

An Dĩ Trạch: “…”

An Dĩ Nhu: “…”

An Dĩ Trạch trầm giọng nói: “Tiểu Nhu, em về trước đi.”

Ánh mắt An Dĩ Nhu phức tạp nhìn biểu tình của anh trai, rụt đầu một cái, nói một câu vọng vào trong phòng “Chị dâu, chị ngủ với anh ba đi, em không quấy rầy hai người”, sau đó tự động biến mất.

Tô Giản trơ mắt nhìn vị cứu tinh thiên sứ rời đi, không có cơ hội ngủ chung giường với tiểu thiên sứ, anh không khỏi nản lòng.

Ngẩng đầu lên, nhìn An Dĩ Trạch đang vừa nhìn anh chằm chằm vừa bước tới, Tô Giản không khỏi lại cảnh giác, vội kéo chăn bao lấy thân thể mình từ trên xuống dưới, chỉ chừa một đôi mắt nhìn trừng trừng ra bên ngoài, oán hận nói: “Anh lại muốn làm gì?”

An Dĩ Trạch không ngờ anh lại có hành động như vậy, nhìn người trên giường dùng chăn bao quanh thân thể mình chừa lại đôi mắt, vẻ mặt chợt dịu xuống, trong đôi mắt mơ hồ hiện lên tia cười không dễ phát hiện ra.

Không để ý Tô Giản đang cảnh giác phòng bị nhìn mình chằm chằm, An Dĩ Trạch ngồi xuống trước mắt Tô Giản, nói nhỏ: “Thật sự xin lỗi.”

Anh không đề cập tới còn may, nhắc tới Tô Giản liền bực bội, vén chăn lên, lộ ra mái tóc bù xù, xù lông nói: “Nói xin lỗi thì có ích lợi gì chứ? Đó là nụ hôn đầu của tôi! Anh có thể trả lại nụ hôn đầu cho tôi sao?”

An Dĩ Trạch sửng sốt, im lặng một lát, lại nói: “Thật xin lỗi.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản thở phì phì nhìn anh, trong lòng vẫn bực mình: Ông đây giữ lại nụ hôn đầu 29 năm, ông đây giữ nụ hôn đầu lại cho các em gái, lại bị An Dĩ Trạch, một đấng mày râu… nghĩ đến là tức rồi!

Tô Giản vén chăn lên che mình, đưa lưng về phía An Dĩ Trạch, nằm cách An Dĩ Trạch thật xa.

An Dĩ Trạch nhìn cô nhóc này thở phì phì một hồi, ánh mắt có chút bất đắc dĩ lại có chút cô đơn.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đêm nay, Tô Giản lại nằm mơ.

Trong mơ, mỹ nữ đè lên người anh, cười gằn: “Nhóc con đáng thương, anh có gọi nát cổ họng cũng không có ai đến cứu anh!”

Tô Giản ngoan ngoãn nằm ngửa, trong miệng phối hợp kêu: “Nát cổ họng! Nát cổ họng! Nát cổ họng!”

Nửa đêm, An Dĩ Trạch bị cô nhóc nằm trong ngực mình kêu ‘nát cổ họng’ gọi tỉnh: “…”

“Tiểu yêu tinh này!” Nỹ nữ nằm trên người Tô Giản, cười dâm. “Ngoan, tôi muốn nghe anh gọi!”

Tâm tình Tô Giản nhộn nhạo, phối hợp kêu lên: “hai ba bốn hai hai ba bốn…” An Dĩ Trạch bị Tô Giản dùng cả hai tay hai chân ôm chặt trong miệng lẩm bẩm ‘hai ha ba bốn’.

An Dĩ Trạch: “…” Vì vậy sáng hôm sau, Tô Giản vẫn tỉnh lại trong lòng An Dĩ Trạch.

Thới quen có tác dụng vô cùng to lớn, Tô Giản không hề cảm thấy có gì không ổn, ngược lại ôm lấy lò sưởi bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền lại ngủ thêm một chút.

Cho nên lúc rời giường rửa mặt, nhìn thấy môi mình trong gương, lúc này anh mới giật mình tỉnh lại, nhớ lại chuyện tối hôm qua.

https://thuviensach.vn

Chết tiệt! An Dĩ Trạch không chỉ cường hôn anh, còn cắn bể môi anh!

VÌ vậy An Dĩ Trạch đang thắt cà vạt vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Tô Giản nổi giận đùng đùng nhìn anh chằm chằm, An Dĩ Trạch sửng sốt. “Giản Giản?”

Tô Giản theo bản năng lau bờ môi bị cắn phá, tức giận thốt lên: “Không có kỹ thuật thì cũng đừng cường hôn người khác!”

An Dĩ Trạch ngẩn ra, sau đó ánh mắt sâu thẳm, nhỏ giọng nói: “Đau?”

“Nói nhảm!” Tô Giản giận. “Đổi lại là anh xem!”

Ánh mắt An Dĩ Trạch sâu thẳm, đi đến trước mặt Tô Giản, nhìn chằm chằm vào đôi môi của cô. Đôi môi của Tô Giản rất đẹp, khóe miệng của Tô Giản hơi nhếch lên, khiến khuôn mặt thanh tú của anh càng thêm đẹp hơn vài phần, mà đôi môi còn vô cùng hấp dẫn đầy đặn, hợp với sắc môi mềm mại, dụ người ta muốn cắn một cái.

An Dĩ Trạch cúi đầu, đột nhiên giơ tay lên nắm cằm Tô Giản, thân thể di chuyển, đột nhiên hôn lên.

Tô Giản thoáng chốc ngây người như phỗng, một lát sau mới nhớ tới chuyện phản kháng, nhưng An Dĩ Trạch lại ôm anh quá chặt hôn quá sâu, thân thể anh lại không có lực, mà đợi đến khi anh tập hợp hơi sức toàn thân, An Dĩ Trạch đã buông anh ra.

“Anh… anh làm gì!” Tô Giản thở hồng hộc, đôi mắt đỏ ngầu, lửa giận lại hừng hực.

An Dĩ Trạch nói: “Cho em một cơ hội.”

“Cơ hội gì?”

“Cắn anh.”

https://thuviensach.vn

Sửng sốt hồi lâu tô Giản mới nhớ vừa rồi mình nói ‘đổi là anh xem’. Tô Giản: “…”

An Dĩ Trạch nhìn lồng ngực phập phồng nhưng cố nhịn lại của Tô Giản, quay lại tiếp tục thắt cà vạt.

Thắt xong cà vạt, nhìn Tô Giản vẫn trừng mắt tức giận với mình, An Dĩ Trạch đột nhiên nói: “Miệng của em không phải do anh cắn, tối qua em nằm mơ tự cắn mình.”

Tô Giản sửng sốt một chút, tức giận càng sâu: “Anh cho rằng tôi sẽ tin? Anh coi tôi là kẻ ngu à, người nào không có việc gì lại tức cắn mình?”

“Em.” An Dĩ Trạch hồi tưởng. “Có lẽ là nằm mơ, em còn cười nói, năm trăm năm qua em chưa ăn thịt người.”

Tô Giản: “…”

Mặc dù không tin nhưng Tô Giản vẫn cố gắng nhớ lại. Tối qua anh nằm mơ, nhưng anh nhớ rõ ràng nằm mơ thấy một mỹ nữ siêu cấp dữ dội với anh, anh đang trong lúc ý loạn tình mê lại từ từ có trí nhớ của kiếp trước,

Thì ra kiếp trước, mỹ nữ tên là Lượng Lượng, là tiên từ của cung trăng trên trời, nhưng anh lại tên là Bao Mạch, tất nhiên là một con heo si mê nàng…

Gọi là trư yêu Bao Mạch… Tô Giản thoáng chốc đã tái mặt rồi.

Trong lòng từ từ đã có chút tin, Tô Giản cực kỳ tức giận: “Vậy tại sao anh không nói sớm cho tôi biết! Mẹ nó, trong mơ mà cắn nát môi mình đã quá xui xẻo, sáng sớm lại bị tên An Dĩ Trạch hôn một lần nữa, cuộc sống có cần phải tệ vậy không!

https://thuviensach.vn

Giọng nói An Dĩ Trạch thản nhiên: “Vì em có kết luận sai lầm với anh, anh không thể không chứng minh trước.”

Tô Giản ngẩn ngơ: “Kết luận gì?”

An Dĩ Trạch: “Không có kỳ thuật thì đừng học người khác cường hôn!”

Tô Giản: “…”

Đến phòng ăn sáng, An Dĩ Nhu đã ngồi trước từ lúc nào, nhìn thấy hai vợ chồng đi đến, cô ngọt ngào chào hỏi: “Anh ba! Chị dâu!”

Nhưng khi nhìn vào đôi môi của Tô Giản, ánh mắt của An Dĩ Nhu có chút kì quái, do dự một chút, em gái An lại gần Tô Giản: “Chị dâu, miệng của chị…”

Đúng lúc ấy thì ba An và mẹ An cũng nhau đi tới, nghe câu hỏi của em gái An, cũng nhìn về phía miệng Tô Giản.

Mẹ An nhíu mày.

Ba An lại đảo mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch, trong mắt không hề đồng ý. “Thân thể Tiểu Giản không tốt, Tiểu Trạch, con phải kiềm chế một chút.”

An Dĩ Trạch: “…”

Kiềm chế… Tô Giản đã muốn chết rồi, vội vàng nói rõ: “Không liên quan đến anh ấy! Là con tự cắn miệng mình!”

Ba An nhìn về phía anh, vẻ mặt nghiêm nghị đối với An Dĩ Trạch cũng chuyển thành dịu dàng, trong đôi mắt chứa đựng nụ cười: “Biết hai vợ chồng các con tình cảm rất tốt, nhưng Tiểu Giản, con đừng che chở cho nó, nếu như nó bắt nạt con, con hãy nó với ba, ba sẽ dạy nó thay con.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản: “…”

Suốt hai ngày nay, Tô Giản tức giận, không thèm nói chuyện với An Dĩ Trạch.

An Dĩ Nhu thấy vậy, cảm thấy nên giúp anh trai mình một tay, vì vậy trong lúc xem phim với Tô Giản, cô nói: “Trước kia Anh ba chưa bao giờ nói lời yêu, cho nên nếu như có chỗ nào anh ấy làm không tốt, chị dâu cũng phải thông cảm cho anh ấy.” Ngừng một chút, cô lại cười hịp mắt bổ sung thêm một câu. “sau đó biến anh ấy thành loại hình chị thích.”

Tô Giản yên lặng suy nghĩ một chút về hình ảnh mình cầm roi da quật và An Dĩ Trạch, còn An Dĩ Trạch thì đang quỳ trước mặt hát bài ‘chinh phục’, tâm tình tốt lên không ít, đột nhiên hỏi: “An… Trước kia Anh ba của em chưa từng nói lời yêu? Trước kia anh ấy không có bạn gái sao?”

An Dĩ Nhu do dự một chút, lắc đầu: “Chắc không có, em không thấy anh ấy đưa bạn gái về.”

Tô Giản âm thầm lắc đầu một cái, thậm nghĩ em gái quả nhiên còn ngây thơ, không mang về nhà thì cũng có thể mang đi khách sạn mà!

“Chị dâu, chị là cô gái đầu tiên anh ấy mang về nhà.” An Dĩ Nhu nói. “Chắc cũng là người cuối cùng.”

Dĩ nhiên không thể là người cuối cùng! Tô Giản thầm nghĩ, nhưng vừa nghĩ đến chuyện giao dịch với An Dĩ Trạch kết thúc, hai người ly hôn, anh sẽ không có quan hệ gì với em gái dễ thương này nữa, không thể gặp lại, trong lòng anh không khỏi có chút buồn bực.

An Dĩ Nhu thấy vẻ mặt anh vẫn còn ấm ức, vội nói: “Cho nên nhất định vị trí của chị dâu trong lòng Anh ba vô cùng đặc biệt. Hơn nữa ba mẹ đã sơm thúc giục Anh ba nhanh chóng kết hôn, nhưng anh ấy vẫn không chịu, nhưng sau khi gặp chị, lại nhanh chóng đồng ý, ngay cả bọn em cũng

https://thuviensach.vn

không ứng phó kịp, có thể thấy được…” An Dĩ Nhu cười ranh mãnh. “Nhất định Anh ba vô cùng, vô cùng, vô cùng yêu chị.”

Tô Giản bị đánh một cái, nhưng lại không tự chủ được mơ mộng, hơn nữa còn dùng sẵn tư liệu sống… vào sáng sớm An Dĩ Trạch đứng trước mặt anh, khẽ cúi đầu nhìn anh, đột nhiên nhẹ nhàng nâng cằm anh, hôn lên môi anh một cái, giọng nói từ tính dịu dàng. “Giản Giản, anh yêu em.”

Vì trong đó có một phần là thực tế, cho nên tưởng tượng của Tô Giản rất giống thật, thậm chí ngay cả khi hơi thở An Dĩ Trạch vờn qua tai anh, nhất thời cảm thấy nhột nhột.

Đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại, Tô Giản không khỏi sợ run cả người. Chết tiệt, sao lại nghĩ đến chuyện này? Quả nhiên là bị chuyện của tên An khốn khiếp làm ảnh hưởng! Hình ảnh không thể như vậy! Bị giấc mơ của mình đánh ột cái, Tô Giản bắt đầu mơ đến bản thứ hai: An Dĩ Trạch cởi quần, mặc một chiếc váy nhỏ, hai má phần hồng, vừa nhảy vừa hát: “Giản Giản, em là Tiểu Bình Quả của anh, sao anh yêu em cũng không cảm thấy nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng làm ấm áp trái tim anh, thắp sáng sinh mạng anh, bùng cháy…”

“Xì!” Tô Giản bị tưởng tượng của chính mình là bật cười, lập tức quyết định đây mới là giấc mơ chính xác.

An Dĩ Nhu thấy Tô Giản vui vẻ cười thành tiếng, cho là Tô Giản nghe lọt lời mình, trở nên vui vẻ, cô cũng cảm thấy vui vẻ, vui mừng kéo Tô Giản tiếp tục xem phim.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Editor: Lin

Hôm nay An Dĩ Trạch tan làm về nhà, trên tay cầm một cái túi.

An Dĩ Nhu đang làm tổ trên ghế salon nhìn thấy, đặc biệt nhìn theo, đợi đến lúc thấy rõ ràng nhãn hiệu trên túi, ánh mắt sáng lên: “Ba con gấu!” Cô đưa tay ra, lập tức thò tay muốn lấy: “Cảm ơn Anh ba!”

Nào đoán được tay An Dĩ Trạch khẽ tránh, ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Nhu, cái này không phải mua cho em, em muốn ăn, ngày mai Anh ba sẽ mua cho.” Thấy An Dĩ Nhu sửng sốt, An Dĩ Trạch lại sửa lời: “Anh gọi chú Vương đi mua liền bây giờ.”

“A, không cần đâu! Thật ra thì em cũng không muốn ăn đến vậy.” Nhìn Anh ba của mình, em gái An cười híp mắt. “Nhưng, em tưởng trong nhà này chỉ có em thích ăn ba con gấu thôi, thì ra Anh ba cũng thích ăn sao?”

An Dĩ Trạch từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng nói với An Dĩ Nhu: “Em lo việc của em đi, anh lên tầng trước.” Tiếp đó lại nhấc túi xoay người đi.

An Dĩ Nhu ở đằng sau nói với theo: “Anh ba, chị dâu đang ở trong vượn hoa.”

Bước chân của An DĨ Trạch ngừng lại một chút, vẫn đi về phía trước, ‘ừ’ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Nhưng đi chưa đi được mấy bước, anh lại thuận tiện quẹo sang một khúc quanh, đi về phía vườn hoa.

Quả nhiên Tô Giản đang ở trong vườn hoa, anh đang đưa lưng về phía An Dĩ Trạch nói chuyện với người làm vườn, người làm vườn nói câu gì đó, An DĨ Trạch không nghe rõ lắm, lại nghe Tô Giản lớn tiếng nói: “Chú Trương, chú cũng đừng khen anh ta nữa! Cháu nghe nói chín tuổi An Dĩ Trạch còn đái dầm, sao có thể thông minh được như vậy chứ!”

An Dĩ Trạch: “…”

Người làm vườn chú Trương nhìn thấy An Dĩ Trạch, cung kính gọi một tiếng ‘cậu ba’.

Tô Giản không ngờ An Dĩ Trạch lại đột nhiên xuất hiện phía sau, sợ hết hồn, ngay sau đó anh nghiêng đầu, không để ý đến An Dĩ Trạch nữa.

An Dĩ Trạch nói với chú Trương: “Chú Trước, chú nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vâng!” Chú Trương vui vẻ đáp, cầm công cụ lên xoay người rời đi.

“Chú Trương, cháu đi với chú!” Tô Giản đẩy xe lăn, cũng muốn rời đi.

“Chú Trương, chú đi trước đi, cô ấy không đi đâu.” An Dĩ Trạch ngăn Tô Giản.

Tô Giản cũng không tiện trực tiếp trở mặt với An Dĩ Trạch trước mặt người ngoài, vì anh cảm thấy nếu anh đã cầm tiền của An Dĩ Trạch, anh cũng nên có chút đạo đức nghề nghiệp. Loại sinh vật như ông chủ, không thể không khiến cho nhân viên căm hận, nhưng hận thì hận, còn sống vẫn phải làm. Nếu không, Tô Giản tức giận nghĩ, chỉ dựa vào việc An Tiểu Tiện quấy rối tình dục nhân viên của mình, anh đã sớm đánh An Dĩ Trạch một trận rồi!

https://thuviensach.vn

Sau khi chú Trương rời đi, An Dĩ Trạch đẩy Tô Giản đi về phía trước, đi đến trước chiếc ghế trong vườn hoa, sau đó anh ngồi xuống, đối mặt với tô Giản.

An Dĩ Trạch đưa túi bánh ngọt mua từ cửa hàng bánh ngọt 'ba con gấu' cho Tô Giản.

Tô Giản nghi ngờ nhìn anh, không có đưa tay ra nhận.

An Dĩ Trạch kéo tay anh, đẩy túi vào trong tay anh: "Cho em."

Tô Giản suy nghĩ một chút, mang theo tâm trạng 'không cần mới là phí phạm, cần gì phải tiết kiệm tiền cho An Tiểu Tiện' nhận lấy túi, mở ra xem, bên trong là một hộp đựng bánh ngọt thật đẹp.

Tô Giản hơi kinh ngạc, giương mắt nhìn An Dĩ Trạch: "Sao anh biết tôi thích ăn cái này?"

An Dĩ Trạch trả lời: "Mất ngày trước em ăn chung với Tiểu Nhu, anh thấy hình như em cũng thích ăn cái này." Nhớ lại bộ dạng vui vẻ của Tô Giản khi ăn bánh ngọt, ánh mắt uốn lên giống như sóc con ăn từng miếng bánh ngọt một, khuôn mặt An Dĩ Trạch cũng trở nên dịu dàng.

Tô Giản ngẩn ra. Anh thật sự thích bánh ngọt, trước kia anh cũng thích ăn đồ ngọt, nhưng đan ông thích ăn đồ ngọt cũng không phải sở thích gì dễ nghe, cho nên anh kiềm chế, nhưng mấy ngày trước, An Dĩ Nhu mua lại bánh ngọt này rủ anh ăn chung, anh nếm nếm, mùi vị quả thật không tệ, mới đấu tranh buông thả bản thân ăn một miếng, không nghĩ rằng An Dĩ Trạch lại nhớ.

Tâm tình Tô Giản có chút phức tạp.

Thật ra thì mấy ngày qua, anh và An Dĩ Trạch ăn chung ngủ chung, cùng nhau diễn trò vợ chồng ân ái, mồi lửa cách mạng đã gieo ở giữa hai

https://thuviensach.vn

người. Dì trong miệng anh luôn gọi An Dĩ Trạch là tên tình địch chết tiệt, nhưng trên thực tế, anh lại từ từ coi An Dĩ Trạch là đồng minh của mình. Huống chí, trừ lúc anh bực mình, tổng thể mà nói, An Dĩ Trach đối xử với anh cũng không tệ, trước đó hai người diễn kịch thì không nói, nhưng sau này hai người thật sự ở cạnh nhau, An Dĩ Trạch chăn sóc anh cũng rất chu đáo. Tình bạn giữa đàn ông đến cũng nhanh, chỉ cần uống một cốc bia là có thể có tình bạn bền vững, mà gần đây anh và An Dĩ Trạch sinh hoạt chung một chỗ, nói không có chút tình nghĩa nào là nói dối, dù anh không thể xem An Dĩ Trạch là anh em, nhưng cũng anh vẫn có thể coi An Dĩ Trạch là một người bạn,

Nhưng chuyện về nụ hôn quả thật khiến anh buồn bực. Phải nói là giữa trò đùa của bạn bè, đây cũng không tính là chuyện lớn gì, dù sao trước đây ở tỏng ký túc xá, nam sinh xem phim nhìn nhau như vậy cũng không phải không có, nhưng bị An Dĩ Trạch trêu anh, anh vẫn không vui! Dù sao mọi mặt An DĨ Trạch đều nổi bật hơn anh, trong lòng không phải anh không ước ao ghen tị, hiện tại An Dĩ Trạch vẫn dùn cách này để trêu anh, hết lần này đến lần khác anh cũng không thể trở mình, thật sự khiến anh có một loại cảm giác ‘ ông đây không cao bằng anh ta, dáng dấ không bằng anh ta, làm ra tiền cũng không bằng anh ta, chết tiệt, hiện tại đến cãi nhau cũng đấu không lại anh ta, hôn môi cũng không hôn bằng anh ta’, thật bực mình!

Hơn nữa, mặc dù An Dĩ Trạch nói ‘ Thật xin lỗi’, nhưng rõ ràng trong đó không hề có thành ý, nếu không sao lại có thể trêu anh lần thứ hai như vậy! Hơn nữa, từ lần thứ hai đến bây giờ vẫn chưa chịu xin lỗi! Mặc dù nói trinh tiết của đàn ông không có giá trị gì, nhưng đàn ông không có danh dự sao? Mặc dù anh không muốn dùng đến từ ‘ bắt nạt’ này, vì nó thật sự rất không đàn ông, nhưng nghĩ lại, không phải dạng này của An Dĩ Trạch là đang bắt nạt anh sao? Dù ba An nói nếu An Dĩ Trạch bắt nạt anh, ông ấy sẽ đứng ra làm chu, nhưng làm cha ruột, nhất định ba An sẽ đứng về phía con trai, huống hồ còn là loại ‘ bắt nạt’ này, chỉ sợ ba An còn vui cực kì. Chó

https://thuviensach.vn

cắn anh một miếng, anh có thể không cắn lại chó, nhưng vẫn sẽ đuổi nó chạy một hồi lâu, An Dĩ Trạch bắt nạt anh, thậm chí cả đuổi anh cũng không thể, vì hiện tại An Dĩ Trạch đang là ông chủ của anh!

Bực bội hoàn bực bội, nhưng cuộc sống vẫn phải trôi đi, nếu không có cách nào đứng trước mặt An Dĩ Trạch đạp anh ta một phát rồi nói ‘ Ông đây mặc kệ’, vậy anh chỉ có thể tiếp tục kiềm nén đối với việc ông chủ quấy rối tình dục nhân viên của mình, tiếp tục kiếm sống. Cũng may, anh vẫn khá hơn những nhân viên khác một chút, mặc dù anh không thể đánh ông chủ, nhưng anh vẫn có quyền lợi khiến ông chủ không có được sắc mặt tốt, vì vậy, hai ngày nay anh vẫn luôn làm như không thấy An Dĩ Trạch. Hai ngày không nói chuyện với An Dĩ Trạch, bớt đi cơ hội bị anh ta làm cho tức giận, thật ra thì căn bản anh cũng tiêu mất rồi, không ngờ lúc này, An Dĩ Trạch lại đến xin lỗi.

Đúng, Tô Giản kiên định cho là, An Dĩ Trạch đến nói xin lỗi!

Tô Giản thoải mái nghĩ, đây mới đúng chứ, lời ‘xin lỗi’ trên dầu lưỡi dùng để làm gì, phải dùng trong thực tế mới được chứ! Bánh ngọt ‘ ba con gấu’, dù không có quỳ xuống đất, cung kính dâng lên tờ chi phiếu năm trăm vạn xin tha thứ ‘ Đại ma Vương, xin người tha lỗi, mong Đại ma vương vui lòng nhậ’ như trong kỳ vọng của Tô Giản, nhưng mùi vị chiếc bánh này quả thật không tệ, anh cũng chỉ cười mà đón nhận thôi!

Tô Giản cố làm vẻ vô tình mở hộp bánh ngọt, cầm chiếc nĩa nhỏ bên trong lên bắt đầu ăn, trên mặt bày ra vẻ mặt lạnh lùng ‘Trầm không cs muốn ăn bánh ngọt của ngươi chút nào, chỉ căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạp tuỳ tiện thưởng chút đặc ân cho ngươi mà thôi’.

An Dĩ Trạch hỏi: “ Ăn ngon không?”

Tô Giản không đáp, chỉ kiêu ngạo ‘ hừ’ một tiếng.

An Dĩ Trạch cũng không tức giận, chỉ nhìn anh ăn.

https://thuviensach.vn

Mùi vị bánh ngọt cũng không tệ, Tô Giản ăn rất vui vẻ, mùi vị cũng khiến tâm tình Tô Giản dần tốt lên, An Dĩ Trạch là người mua về cũng ăn được một chút xíu. Tô Giản nghĩ, thật ra thì ông chủ An Dĩ Trạch rất tốt, hơn nữa ông chủ bình thường luôn bắt nhân viên làm thêm giờ, mà An Dĩ Trạch lại bị nhân viên biến thành lò sưởi, còn đi mua bánh ngột cho nhân viê, thật ra thì cũng không tệ. Suy nghĩ một chút Tô Giản lễ phép hỏi một câu: “ Anh muốn ăn không?”

Thấy Tô Giản vừa hỏi vừa dùng nĩa châm một miếng bánh ngọt, An Dĩ Trạch từ tốn, tự nhiên đưa nĩa bánh ngọt vào trong miêng.

Thực tế, người đang chuẩn bị đưa bánh ngọt vào miệng mình, Tô Giản: “.....”

An Dĩ Trạch nhìn anh, chậm rãi nói: “ Mùi vị không tệ.”

Tô Giản ‘ ừ’ một tiếng, tiếp tục châm bánh ngọt lên ăn. Đang ăn, đột nhiên một bàn tay lướt qua, nhẹ nhàng lau khoé miệng của anh.

Tô Giản ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy An Dĩ Trạch nói: “ Dính lên mặt.” Sau đó, tự nhiên đưa miếng bánh ngọt Tô Giản đáng vận chuyển được nửa đường vào miệng.

Tô Giản mất hứng, theo bản năng rụt tay lại, tức giận nói: “ Anh nói mua bánh ngọt cho tôi!” Chết tiệt, thật không có thành ý, thậm chí quà tặng xin lỗi cũng muốn đòi lại tiền vốn!

An Dĩ Trạch sững sờ, từ từ, trong ánh mắt hiện lên nụ cười: “ Ừ, là cho em.”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Editor: Lin

Vì có bánh ngọt hòa giải, Tô Giản và An Dĩ Trạch đã quay lại cuộc sống tự nhiên trước kia.

An Dĩ Nhu ăn bánh ngọt 'ba con gấu' do An Dĩ Trạch thuận tiện mang về, sau đó nói với Tô Giản: "Chị dâu, cảm ơn chị!"

Tô Giản nói: "Cảm ơn chị làm gì? Bánh ngọt không phải do anh trai em mua sao?"

An Dĩ Nhu cười tủm tỉm nói: "Vì mua bánh ngọt cho chị, cho nên anh ba mới tiện đường mua bánh ngọt cho cô em gái này, nên phải cảm ơn chị dâu mới đúng."

Tô Giản bĩu mỗi: "Tiểu Nhu, em đừng bị anh em lừa! Thật ra thì anh ấy cũng rất thích ăn bánh ngọt, nhưng anh ấy ngại, cho nên mới dùng danh nghĩa của chị để mua cho bản thân mình!"

An Dĩ Nhu kinh ngạc: "Không thể nào? Anh ba không thể thích ăn đồ ngọt được!"

Tô Giản nói: "Anh ấy thích, nhưng có lẽ anh ấy cảm thấy đấng mà râu mà thích ăn đồ ngọt thì cũng không vẻ vang gì, cho nên không thể hiện trước mặt mọi người thôi." Mẹ nó, ở trước mặt mình thì hoàn toàn không giả bộ, mỗi khi mình ăn bánh ngọt, đều thuận miệng lại ăn!

https://thuviensach.vn

Hình như An Dĩ Nhu vẫn không tin, nhưng cô cũng không quan tâm tiếp tục tìm hiểu, ngược lại cô lôi kéo tô giản, bắt đầu cùng nhau xem phim và bình phẩm.

Dưới góc máy tính bỗng niên hiện lên một trang quảng cáo, Tô Giản tùy tiện nhìn lướt qua, chỉ thấy trên đó viết 'Đêm thất tịch, Thương Thành, XX và bạn' và các loại tin tức khuyến mãi.

Tô Giản không để ý, lại nghe An Dĩ Nhu ngồi bên cạnh đột nhiên nói: "Đúng, hai ngày nữa là đêm thất tịch rồi."

(Đêm thất tịch: Là ngày 7 tháng 7 âm lịch, ngày lễ tình nhân của Trung Quốc."

Trong một năm, Tô Giản không thích nhất là ba ngày, đó là ngày 12/4, mùng bảy tháng bảy và ngày 25/11, trước mỗi thời gian này, anh và vô số bạn bè trên mạng, hội độc thân của thế giới đoàn kết lại, tạo thành hội FFF, hò hét phá hoại tình yêu khác giới.

An Dĩ Nhu nhìn Tô Giản cười ranh mãnh: "Chị dâu, chị và Anh ba có chuẩn bị điều gì lãng mạn không?"

Lãng mạn? Tô Giản hoàn toàn không liên hệ bản thân với từ này của An Dĩ Nhu, vì vậy lắc đầu một cái.

An Dĩ Nhu không đồng ý: "Hai người mới cưới nhau, sao có thể bỏ qua lễ tình nhân?"

VÌ hai người hoàn toàn không phải là người yêu! Một lý do chân thật không thể nói ra được, vì vậy Tô Giản tìm một lý do khác để nói: "Hình như Đêm Thất Tịch không phải chủ nhật, anh em còn phải đi làm."

An Dĩ Nhu bất đắc dĩ nói: "Chị dâu, chị có cần phải hiền huệ như vậy không! Hơn nữa, một ngày anh ba không đi làm cũng không sao mà!"

https://thuviensach.vn

Nếu đã đội mũ có chữ 'người phụ nữ hiền huệ', tất nhiên Tô Giản chỉ có thể thuận theo, bày ra vẻ thấu tình đạt lý: "Không được, công việc anh ấy quan trọng hơn."

An Dĩ Nhu cười trêu chọc anh: "Chị dâu, chị lo lắng cho anh ba như vậy, anh ba có biết không?"

Tô Giản cố làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Dĩ nhiên là anh ấy biết, nếu không sao có thể cưới chị?"

An Dĩ Nhu cười phá lên.

Nhưng trước Đêm Thất Tịch một ngày, sau khi An Dĩ Trạch tan làm, An Dĩ Nhu lại theo Tô Giản đến nhà anh trai mình.

"Anh ba, anh biết mai là ngày gì không?" An Dĩ Nhu hỏi.

"Ngày mùng 2 tháng 8." An Dĩ Trạch nhìn về phía em gái. "Anh nhớ ngày mai không phải là sinh nhật em."

"Không phải là sinh nhật em." An Dĩ Nhu đột nhiên có chút ấm ức thay cho chị dâu mình, nhưng vẫn hi vọng anh trai có thể nhớ tới. "Có liên quan đến chị dâu!"

"Giản Giản? Ngày mai?" An Dĩ Trạch lắc đầu. "Ngày mai cũng không phải là sinh nhật cô ấy."

An Dĩ Nhu bất lực. "Có liên quan đến hai người."

An Dĩ Trạch: "Bọn anh kết hôn chưa được một năm, không thể là ngày kỷ niệm kết hôn."

An DĨ Nhu đỡ trán: "Anh ba, lúc đó, sao anh có thể theo đuổi được chị dâu? Hai người không trải qua ngày lễ nào sao?"

https://thuviensach.vn

"Ngày lễ?" An Dĩ Trạch kịp phản ứng. "Đêm Thất Tịch?"

"Đúng vậy. An Dĩ Nhu. "Anh đã nghĩ làm sao để trải qua ngày lễ tình nhân Trung Quốc với chị dâu chưa?"

An Dĩ Trạch im lặng.

An Dĩ Nhu vẻ như 'quả nhiên là vậy', thở dài nói. "Hai người quả nhiên là trời sinh một đôi."

"Hả?" An Dĩ Trạch nhíu mày.

"Phản ứng của chị dâu cũng giống anh." An Dĩ Nhu nói. "Không chỉ không nhớ đến Đêm Thất Tịch, đến lúc biết rồi còn nói không cần anh ở với chị ấy, sợ làm chậm trễ công việc của anh."

Ngay lúc biết được suy nghĩ chân thật của Tô Giản, An Dĩ Trạch lại im lặng.

An Dĩ Nhu bỗng nhiên nói: "Anh ba, thật ra thì con mắt của anh cũng không tệ." Thấy An Dĩ Trạch nhìn lại, cô cười nói: "Ngay cả em cũng thích chị dâu."

An Dĩ Trạch: "Ừ."

An Dĩ Nhu cũng không biết tiếng 'ừ' này của anh trai là có ý gì, tiếp tục nói: "Cho nên anh phải đối với chị dâu tốt một chút, mà phụ nữ, đều cần được dỗ dành. Giống như Đêm Thất Tịch này, đó là ngày quan trọng, sao anh lại có thể không nhớ được chứ? Đừng nhìn ngoài mặt chị dâu không để ý, thật ra thì trong lòng, chị ấy rất muốn ở cùng anh vào hôm đó." Nói xong, An Dĩ Nhu lập tức đưa cho An Dĩ Trạch hai tấm vé xem phim.

"Lúc trước, chị dâu luôn nhắc tới bộ phim này, ngày mai anh đưa chị ấy đi đi, em đưa mua vé giúp anh rồi!"

https://thuviensach.vn

Buổi tối, trước khi đi ngủ.

An Dĩ Trạch thuận miệng hỏi Tô Giản đang chơi điện thoại. "Phim 'Super Heros' này thế nào?"

Tô Giản trả lời mà không thèm ngẩng đầu lên. "Tạm được, trên mạng đánh giá không tệ."

"Ồ." An Dĩ Trạch thuận miệng nói tiếp. "Vậy ngày mai chũng ta đi xem đi."

"Được!" Sau khi không để ý mà chấp nhận, Tô Giản đột nhiên phản ứng, quay đầu nhìn về phía An Dĩ Trạch. “Chúng ta? Đi xem phim?”

An Dĩ Trạch gật đầu: “Không muốn?”

“Không có.” Tô Giản kiên định tỏ rõ thái độ, từ khi sống lại tới nay, trừ việc tham gia tang lễ của mình ra, anh cũng không được đi ra ngoài lần nào nữa, mà sau khi bị đưa đến nhà họ An, anh lại chỉ có thể ở lại chỗ này, dù nahf họ An rất giàu có, vường hoa rất lớn, nhưng anh chỉ là người phàm, vẫn thích bên ngoài phồn hoa hơn!

Có thể có cơ hội tạm thời ra ngoài hít thở, Tô Giản tất nhiên rất vui vẻ, nhưng rất nhanh Tô Giản lập tức tỉnh táo, nghi ngờ nhìn về phía An Dĩ Trạch, “Sao lại muốn dẫn tôi đi xem phim vậy?”

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: “Phúc lợi của nhân viên công ty.”

Tô Giản lại lần nữa động lòng với công ty CMI: “Phúc lợi của công ty thật tốt!”

Tổng giám đốc công ty CMI An Dĩ Trạch cũng tự nhiên “ừ” một tiếng.

Sáng hôm sau, An Dĩ Trạch lái xe, đưa Tô Giản đến rạp chiếu phim.

https://thuviensach.vn

Cảm giác ánh mắt Tô Giản đảo quanh trên người mình, An Dĩ Trạch nói: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Giản thu hồi ánh mắt, trong lòng có chút chua xót: Tại sao ngày thường An Dĩ Trạch mặc Âu phục lại mang bộ dạng thành thục của một tổng giám đốc, hiện tại mặc một chiếc áo phông màu đen quần jean lại mang bộ dạng của một sinh viên, rõ ràng người này đã 30 rồi, rõ ràng lớn hơn mình một tuổi!

An Dĩ Trạch nắm tay lái, hỏi: “Chân đi được rồi?”

“Không sao, tôi đã có thể di chuyển tốt rồi.” Thật ra vết thương của chân anh cũng không nghiêm trọng lắm, mấy ngày nay được nghỉ ngơi, đã tốt hơn nhiều rồi, chống gậy đi, cẩn thận một chút là không có vấn đề gì.

An Dĩ Trạch im lặng một hồi, lại dặn dò: “Nếu như không được thì nói với anh.”

Suy nghĩ lại những chuyện trước đây của An Dĩ Trạch, Tô Giản yên lặng quyết định, không được cũng không thể nói. Nực cười! Ở rạp chiếu phim, một nơi có chiều người như vậy lại để An Dĩ Trạch ôm kiểu kiểu công chúa, nhất định anh sẽ sống không bằng chết!

Trong xe, tiếng đàn Piano nhẹ nhàng vang lên, rất dễ nghe, nhưng Tô Giản cảm thấy, tâm trạng của mình bây giờ vui vẻ như vậy, âm nhạc này ít nhiều cũng không hợp, vì vậy nói với An Dĩ Trạch: “Đổi nhạc đi!”

An Dĩ Trạch yên lặng một chút: “Em muốn nghe cái gì?”

Tô Giản suy nghĩ một chút: “Anh có ‘Phong cách dân gian tuyệt nhất’ không?”

An Dĩ Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

Cuối cùng An Dĩ Trạch mở một vài tiếng anh có tiết tấu mạnh mẽ.

Nhịp trống vui vẻ, Tô Giản vui vẻ nằm xuống ngắm phong cảnh lướt qua cửa sổ. An Dĩ Trạch thỉnh thoảng lại lướt nhìn anh một cái, cảm thấy khuôn mặt anh là sự vui vẻ không thể che giấu được, khóe môi không khỏi khẽ nhếch.

Tô Giản vừa vui vẻ quan sát thế giới, vừa nghi ngờ nói: “Tôi cho là buổi tối… sao lại đi xem phim vào ban ngày?”

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: “Ban ngày ít người.”

“Ồ.” Bốn ngữ ‘ban ngày ít người’ đi vào trong đầu Tô Giản, tự động được phiên dịch thành ‘chân em hoạt động không tiện, ban ngày ít người, sẽ không bị người khác đụng vào’, Tô Giản liếc nhìn An Dĩ Trạch một cái, thầm nghĩ: Họ An cân nhắc thật chu đáo!

Đột nhiên, tâm tình Tô Giản cũng trở nên tốt hơn.

Tại rạp chiếu phim nào đó, An Dĩ Trạch đậu xe ở tầng hai bãi đậu xe, đưa Tô Giản lên tầng.

Dù là ban ngày, nhưng người ở rạp chiếu phim cũng không ít. An Dĩ Trạch nhíu mày một cái, nhanh chóng quét mắt bốn phía, sau đó tìm một khu ít người để nghỉ ngơi, đỡ Tô Giản qua.

Tô Giản ngồi xuống nhìn đông nhìn tây, vui vẻ quan sát những tấm áp phích về phim xung quanh. An Dĩ Trạch nhìn anh một hồi, bỗng nhiên chú ý đến đôi tình nhân ở bên cạnh mình, cô gái ngồi cạnh bàn nâng má, mà cậu con trai thì đang cầm coca và popcorn trở lại, giọng nói nũng nịu mang theo vài nét đáng yêu. “Anh yêu, anh là tốt nhất!”

An Dĩ Trạch lại nhìn một chút, phát hiện vài đôi tình nhân trước mặt cô gái nhỏ cũng uống coca và ăn popcorn, anh đảo mắt nhìn Tô Giản đang

https://thuviensach.vn

còn nồng nhiệt nghiên cứu màn hình điện tử một cái, như có điều gì suy nghĩ.

“Ngồi yên đây, anh sẽ trở lại ngay.” An Dĩ Trạch đứng dậy.

Tô Giản cho là anh đi nhà vệ sinh, không để ý phất phất tay, ánh mắt tiếp tục đặt trên những thông báo về các bộ phim sắp tới trên màn hình điện tử.

Những bộ phim gần đây cũng không tệ! Tô Giản nhìn tất cả thông báo về các bộ phim hết một lượt, trong lòng âm thầm đánh giá, không biết công ty An Dĩ Trạch còn phát vé xem phim khác không? Phải có, tới xem lần nữa cũng không tệ!

Đang suy nghĩ, Tô Giản hơi giương mắt, bỗng nhiên thấy An Dĩ Trạch đang ôm một đống đồ vật đi tới.

Tô Giản ngẩn ngơ: “Cái gì vậy?”

An Dĩ Trạch nói ngắn gọn: “Popcorn.”

“Tôi biết là popcorn.” Tô Giản có chút không dám tin nhìn An Dĩ Trạch. “Tôi chỉ không biết anh lại thích ăn cái này.”

Khóe miệng An Dĩ Trạch co giật, nhét popcorn vào tay Tô Giản.

Tô Giản ngơ ngác ôm, trợn tròn mắt: “Sao vậy?”

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: “Thân thể em chưa hoàn toàn bình phục, đừng nên uống coca, nước suối là được rồi, có điều ăn ít popcorn hẳn là không có vấn đề gì.”

Tô Giản kinh ngạc: “Tôi nói tôi thích ăn popcorn sao!”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nghiêm mặt: “Không phải xem phim thì đều ăn popcorn sao?”

Mặc dù biểu cảm của tổng giám đốc An không nhiều, nhưng sống chung nhiều ngày như vậy, Tô Giản dần có thể nhận ra tâm trạng của tổng giám đốc An qua biểu cảm mơ hồ này của anh, cho nên vừa mơ hồ cảm thấy người đàn ông này không được vui vẻ, Tô Giản vội nói: “Ồ, cảm ơn!” Mặc dù không thích, nhưng do người khác đặc biệt nhờ vào phúc lợi của công ty An Dĩ Trạch đi xem phim, không thể không biết điều.

Có điều Tô Giản cảm thấy dù mình chân thành cảm ơn, hình như An Dĩ Trạch vẫn không vui.

Tô Giản bắt đầu cầm popcorn lên ăn, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, càng ăn càng vui vẻ, giương mắt thấy An Dĩ Trạch đang nhìn mình, đột nhiên cảm thấy mình ăn một mình có chút ngại, vôi đưa túi qua: “Ăn chút không?”

An Dĩ Trạch lắc đầu: “Em ăn đi!”

Tô Giản cũng không miễn cưỡng, vì sắp đến thời gian xem phim, anh liền nói chuyện với An Dĩ Trạch một chút để giết thời gian.

“Không tưởng tượng được ban ngày mà người đến rạp chiếu phim cũng không ít!”

“Ừ.”

“Có thể thấy nước ta phát triển rất nhanh chóng! Chỉ phương diện kinh tế, vật chất văn minh cũng được xây dựng rất tốt, nhân dân mới có tiền xây dựng tinh thần văn minh!”

“…”

https://thuviensach.vn

Ngày vào lúc này, tiếng nói chuyện của hai nam sinh bên cạnh truyền tới.

“Mình nói, tại sao Đêm Thất Tịch, mình lại phải đi xem phim với cậu?”

“Vì cậu không có bạn gái.”

“Mẹ nó! Đừng có mà bắn vào nỗi đau của người ta!”

“Sợ cái gì? Mình cũng không có bạn gái.”

Đêm Thất Tích? Bình thường, Tô Giản không hay nhớ ngày tháng, không nghĩ đến hôm nay là Đêm Thất Tịch!

Đảo mắt nhìn sang An Dĩ Trạch bên cạnh, tâm tình Tô Giản không khỏi có chút phức tạp: An Dĩ Trạch là đặc biệt muốn rủ anh đi xem vào ngày lễ tình nhân Trung Quốc?

Tô Giản hỏi: “Đúng rồi, hôm nay không phải chủ nhật, anh không cần đi làm sao? Chẳng lẽ Đêm Thất Tịch, công ty anh cũng được nghỉ?”

Vẻ mặt An Dĩ Trạch bình tĩnh ‘ừ’ một tiếng.

Tô Giản thán phục: “Ngay cả Đêm Thất Tịch cũng nghỉ, còn có phúc lợi xem phim, công ty CMI thật có nhân tính!”

Tổng giám đốc công ty CMI lại lần nữa bình tĩnh ‘ừ’ một tiếng.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 28

"Anh, mua cho bạn gái một bông hao hồng đi!" Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Tô Giản nhìn một cái, phát hiện đó là một cô bé mười một mười hai tuổi, xách một giỏ hoa hồng, đang giơ một bông lên trước mặt An Dĩ Trạch, tha thiết nhìn anh.

Tô Giản yên lặng đổ mồ hôi, giương mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch, không nghĩ An Dĩ Trạch cũng đang nhìn lại anh, ánh mắt hai người gặp nhau, Tô Giản ngẩn ra, ngay sau đó dùng ánh mắt tha thiết ám chỉ: An Dĩ Trạch không muốn mua! Hai người bọn tôi không phải người yêu, ông đây cũng không có chút hứng thú nào với hoa hồng!

"Không." An Dĩ Trạch nói với cô bé.

Tô Giản thở phào nhẹ nhóm: "May quá, An Dĩ Trạch hiểu ý của mình...

"Cô ấy không phải bạn gái anh, cô ấy là vợ anh." An Dĩ Trạch nói tiếp.

Tô Giản vừa thở ra một chút còn chưa kịp làm gì đã dâng, thiếu chút nữa làm chính mình nghẹn chết, nhất thời ho hai tiếng.

Ngược lại, cô bé rất lanh lợi, nghe vậy thì lập tức sửa lời: "A, vậy anh trai mua cho chị dâu một bông hoa đi!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch bình tĩnh nhận lấy bông hoa hồng, trả tiền xong, cô bé ngọt ngào nói: "Anh và chị quả là một đôi trai tài gái sắc! Chúc anh chị yêu nhau trọn đời, sớm sinh quý tử!"

Tô Giản vừa mới tỉnh lại nghe câu 'sớm sinh quý tử', nhất thời lại ho khan.

An Dĩ Trạch giơ tay lên vỗ nhẹ lưng anh một cái, cau mày nói: "Sao vậy? Khó chịu chỗ nào?"

Tô Giản lắc đầu: "Không có gì." Nhìn sang cô bé đang bán những bông hoa hồng cho cặp tình nhân khác, anh chỉ có thể thở dài nói: "Con nít bây giờ, thật không bình thường!"

"Ừ." An Dĩ Trạch đáp một tiếng, đặt hoa hồng vào tay anh.

Tô Giản đẩy lại, không chịu nhận, ngược lại còn oán giận nói: "Tại sao anh lại mua?"

An Dĩ Trạch kéo tay Tô Giản qua, đặt nhành hồng lên bàn tay anh, hơn nữa còn nắm tay anh lại, sau đó thu tay về, từ tốn nói: "Thừa tiền."

Tô Giản: "..."

Rạp chiếu phim bắt đầu soát vé vào sân, sau khi đi vào, Tô Giản mới phát hiện, toàn bộ sảnh đều là tình nhân, mà chỗ bọn họ ngồi, là hàng cuối cùng.

Ban đầu Tô Giản còn có chút kinh ngạc, sau đó suy nghĩ một chút đây là phúc lợi Đêm Thất Tịch nên cũng bình thường trở lại, ngồi vào chỗ cùng với An Dĩ Trạch, ngẩng đầu nhìn về phía trước, anh thở dài nói: "Không nghĩ tới ban ngày lại nhiều người như vậy!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch đưa mắt kính 3D cho anh, Tô Giản nhận lấy, giường mắt nhìn An Dĩ Trạch đang đeo thử mắt kính một chút, không khỏi sửng sốt. Mắt An Dĩ Trạch không cần, trước đó anh cũng chưa bao giờ thấy anh ta đeo kính, dù không muốn thừa nhận, nhưng dáng vẻ đeo kính của An Dĩ Trạch, quả thật là… cực lóa mắt.

Giống như xã hội đen! Tô Giản chua xót nghĩ, rồi sau đó không kịp chờ lập tức đeo kính lên, vô cùng mong mỏi hỏi An Dĩ Trạch: “Sao? Có giống đại ca không?”

An Dĩ Trạch: “Giống người mù.”

Tô Giản: “…”

Màn hình phát quảng cáo. Tô Giản không hứng thú lắm, thình lình, một gương mặt nahỷ vào tầm mắt, Tô Giản mở to mắt, dùng khuỷu tay đụng vào An Dĩ Trạch: “Anh hai anh!”

Trên màn hình chính là Diệp Lãng, anh tuấn nho nhã, mặt cười tủm tỉm, chỉ mười giây ngắn ngủi, lại bắn hormone tung tóe không gian nho nhỏ, Tô Giản nghe được phía trước có giọng nữ khẽ hô.

Tô Giản không chớp mắt nhìn hình ảnh phóng đại của Diệp Lãng trên màn hinh, đợi đến lúc quảng cáo kết thúc mới thu hồi tầm mắt, lúc này anh mới phát hiện An Dĩ Trạch đang nhìn mình, biểu tình khốc liệt giống như xã hội đen.

Vì lúc trước An Dĩ Trạch nói anh ta và Diệp Lãng rất giống nhau, lần này Tô Giản quan sát kỹ một phen, đang cảm thấy ngũ quan của An Dĩ Trạch và Diệp Lãng cũng có đôi chỗ tương tự, vừa quay đầu lại thì lập tức đánh đổ kết luận của mình: Giống chỗ nào chứ! Trong quảng cáo, anh hai An phóng khoáng lại dịu dàng, đẹp trai ấm áp! Mà vị này, biểu cảm nhạt nhẽo, lạnh lùng, nhìn kiểu như kiểu người khác thiếu mình tám trăm vạn!

https://thuviensach.vn

Bộ phim bắt đầu chiếu, Tô Giản cũng nghiêm túc xem. Bộ phim từ đầu đến cuối đều mang theo phong cách bom tấn của Mỹ, hình ảnh sắc nét, hiệu ứng lóa mắt, kết hợp với 3D, thật khiến người xem rung động. Tô Giản nồng nhiệt, chỉ chỉ màn hình lớn, trong lúc tình huống chuyển giao, mới chịu dừng lại uống miếng nước.

An Dĩ Trạch xoay đầu lại, thấp giọng hỏi anh: “Khát sao?”

Tô Giản gật đầu, An Dĩ Trạch vặn mở chai nước cho anh, Tô Giản nhận lấy vừa rót vào miệng một cái, lập tức nghe thấy bên cạnh có âm thanh kỳ quái.

Tô Giản ngừng tay một lát, nuốt nước xuống, im lặng lắng nghe, chỉ nghe chỗ ngồi bên cạnh có tiếng nước, thỉnh thoảng lại có tiếng thở dốc truyền đến.

Tô Giản cứng đờ, không phải như anh nghĩ chứ…

Nhưng muốn xác minh phỏng đoán của mình, sau một giây, một tiếng then nhẹ cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không khống chế được truyền tới, tuy chỉ là một tiếng thở ngắn, nhưng đang lúc tình dục rung động tâm hồn, khiến người ta rất khó không suy đoán được chỗ ngồi bên cạnh mình đang xảy ra chuyện gì.

Tô Giản ngay như phỗng, nhưng sau đó lập tức hưng phấn. Ở trong máy tính anh đã xem qua vô số phim hành động của Âu Mĩ Hàn, nhưng chưa có kinh nghiệm thực tế đây, không nghĩ tới hôm nay lại có cơ hội gặp gỡ…

Tô Giản ngừng thở, âm thầm di chuyển lại gần chỗ ngồi cách vách, đồng thời lặng lẽ thò đầu ra.

Ai ngờ còn chưa đạt được mục đích, bỗng nhiên có hai cánh tay chắn ngang, một tay che mắt anh lại, một tay nắm lấy hông của anh.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch kéo anh lại nhốt chặt trong người, ghé vào lỗ tai anh nói: “Ngoan ngoãn xem phim đi!”

Tô Giản gỡ tay đang che mắt mình của An Dĩ Trạch ra, cũng không chú ý tới tư thế mình đang bị An Dĩ Trạch ôm trong ngực, chỉ ngưỡng mặt lên, vô cùng chính trực nói: “Tôi chỉ muốn nói cách vách đừng nói chuyện lớn tiếng như vậy, ảnh hưởng người khác xem phim mà thôi!”

An Dĩ Trạch cúi đầu nhìn anh một cái, cánh tay ôm anh đột nhiên căng thẳng, sau đó buông lỏng một chút, tiếp đó Tô Giản thấy thân thể An Dĩ Trạch lướt qua mình, đưa cánh tay dài ra, gõ gõ vào thành ghế.

Tô Giản: “…”

Động tĩnh nhiệt liệt ở cách vách lập tức không còn.

Tô Giản buồn rầu, nhưng lại không thế nói gì An Dĩ Trạch, vì vậy chỉ có thể bực mình. An Dĩ Trạch cúi đầu thấp giọng hỏi anh: “Sao vậy?”

Tô Giản bị hơi thở của An Dĩ Trạch ghé vào tai có chút nhột, vì vậy nghiêng đầu, ai ngờ vừa nghiêng đầu, bên mặt lập tức dán vào lồng ngực An Dĩ Trạch, hơn nữa lỗ tai đang ở đối diện ngực, vì vậy Tô Giản có thể nghe thấy tiếng ‘ thịch…thịch…thịch’ rất có quy luật.

An Dĩ Trạch cúi đầu nhìn cô nhóc đang dán tai vào ngực mình không thèm nhúc nhích, hai tay đang ôm cô không tự chủ được siết chặt lại.

Một lát sau, người trong ngực bỗng nhiên ngẩng mặt lên nhìn anh, khuôn mặt xinh đẹp lóe lên dưới ánh đèn của rạp chiếu phim khiến anh có cảm giác không thật, đôi con ngươi trong suốt sáng như sao.

An Dĩ Trạch đột nhiên có cảm giác cổ họng nghẹn lại.

https://thuviensach.vn

“Giản Giản!” Anh mở miệng, giọng nói có chút khàn, dưới sự che giấu của âm thanh trên phim, trong giọng nói anh là nhiệt độ chưa bao giờ có.

Ngay cả Tô Giản cũng cảm giác tiếng ‘Giản Giản’ này thật dịu dàng, vì vậy giọng nói cũng nghiêm chỉnh. “Dĩ Trạch.”

An Dĩ Trạch cúi đầu xuống, mặt chạm vào mái tóc mềm mượt của Tô Giản, cà nhẹ một cái, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ. “Ừ?”

“Nhịp tim anh rất nhanh!” Tô Giản nghiêm túc nói.

“Chắc mỗi phút phải được 200, trái tim anh sẽ không có tật gì chứ?” Rõ ràng ngồi yên không nhúc nhích, hơn nữa tình tiết của bộ phim trước mắt cũng chậm rãi không vội vàng.

Khó lúc gặp biểu tình dịu dàng, lúc này khuôn mặt của An Dĩ Trạch chỉ toàn màu đen: “…”

“Nếu không anh nên đi bệnh viện kiểm tra một chút chứ?” Tô Giản thành khẩn đề nghị. Nhớ trước đây, công ty bọn họ có một đợt kiểm tra sức khỏe, có một vị đồng nghiệp kiểm tra thấy nhịp tim đập nhanh, về nhà lo lắng đi gặp bác sĩ, ông nói tình huống này rất nghiêm trọng, thậm chí có thể đột quỵ.

Giọng nói dịu dàng của tổng giám đốc An lặng lẽ biến mất, loáng thoáng có tiếng nghiến răng nghiến lợi. “Anh không bị bệnh!”

“Ồ!” Tô Giản cũng nghe được giọng nói của An Dĩ Trạch không dễ chịu, lập tức im miệng, trong lòng châm chọc: Không bệnh thì không bệnh! Rõ ràng là tốt bụng quan tâm anh một chút, sao lại quá đáng như vậy? Nếu không phải thấy nhịp tim có vấn đề, khả năng chết cao, tôi mới không nhắc nhở anh.

https://thuviensach.vn

Âm thầm nói nhỏ trong lòng, Tô Giản giương mắt nhìn về phía màn ảnh. Vì cảm giác rất thoải mái, anh không chú ý đến việc bị An Dĩ Trạch ôm vào lòng, ngược lại còn thuận thế tìm một vị trí nằm thật thoải mái, nhìn lên màn hình.

Vì có chút không theo kịp tình huống, nên anh cũng tạm thời không xem, ánh mắt lướt qua chỗ ngồi trước mặt, bỗng nhiên trong não giật mình một cái.

Anh biết tại sao An Dĩ Trạch lại mất hứng!

Tô Giản âm thầm mắng mình là đồ ngốc. Nhịp tim An Dĩ Trạch nhanh như vậy, sao chỉ đơn giản là vì bị bệnh, rõ ràng là có nguyên nhân khác!

Tô Giản lén nhìn An Dĩ Trạch một chút, chỉ thấy cằm anh kiên nghị, đôi môi khẽ mím, nhưng có điều… Tô Giản nhích người lại gần An Dĩ Trạch, yên lặng cảm nhận một chút.

An Dĩ Trạch cúi đầu xuống nhìn anh.

Tô Giản nghĩ, vừa rồi nhịp tim đập nhanh, hiện tại nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, còn phải hỏi sao? Tất cả đều chứng minh, vừa rồi hai vị ở bên cạnh biểu diễn, An Dĩ Trạch không chỉ nghe được, mà nghe đến trong lòng nóng lên rồi! Không trách được vừa rồi muốn cắt đứt người ta, gnoài mặt thì đầy vẻ chính khí, trên thực tế là do anh có phản ứng!

Nghĩ đến ngày thường An Dĩ Trạch bị cấm dục, nghe đến người ta vụng trộm trong lòng cũng nhảy lên, Tô Giản không khỏi lại cảm thấy mình gần gũi hơn với An Dĩ Trạch, suy nghĩ một chút cảm thấy trước đó mình đúng là đồ ngốc, vì thế vừa thấy An Dĩ Trạch đang nhìn mình, anh lập tức tỏ vẻ hối lỗi nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi không nên nói anh bị bệnh, anh hoàn toàn không bệnh thật ra thì anh rất bình thường.”

An Dĩ Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Editor: Lin

Cho đến khi bộ phim kết thúc, An Dĩ Trạch vẫn không nói thêm câu nào với Tô Giản, nhưng vẫn lấy tay ôm anh vào lòng. Sau đó Tô Giản bị tình tiết trên phim hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, không quan tâm đến những thứ khác, nằm trong lòng người đàn ông bên cạnh sung sướng xem hết cả bộ phim.

Bộ phim kết thúc, Tô Giản vẫn chưa thỏa mãn, lúc đèn trong phòng chiếu sáng lên, thấy đôi tình nhân cách vách đứng lên, Tô Giản không khỏi tò mò đưa đầu nhìn sang.

Là một đôi nam nữ đi với hai người, nam khoảng chừng 30 tuổi, có điều không trẻ bằng An Dĩ Trạch, cũng không có được dáng dấp của An Dĩ Trạch, nữ nhìn qua cũng chỉ khoảng 20, khuôn mặt vô cùng trong sáng, hoàn toàn không thể nhìn ra cô có thể làm chuyện phóng khoáng như vậy.

An Dĩ Trạch xoa nhẹ mái tóc của cô: "Sao vậy?"

Tô Giản lập tức rụt cổ về: "Không có gì! Chúng ta đi thôi!"

An Dĩ Trạch kéo anh lại: "Chờ họ đi trước, nếu không sẽ dễ dàng đụng mặt."

Vì vậy Tô Giản ngoan ngoãn ngồi lại. Nhìn người đã rời đi, Tô Giản đỡ anh đứng dậy, Tô Giản chống gậy, đột nhiên thấy hoa hồng trên chỗ

https://thuviensach.vn

ngồi, không khỏi giật mình: Chết! Lúc nãy không chú ý, lại ngồi lên hoa hồng rồi!

Dù sao hoa này cũng do An Dĩ Trạch mua cho anh, Tô Giản cũng gần như hiểu được, An Dĩ Trạch mua hoa cho anh có lẽ lại muốn diễn vợ chồng ân ái, dù sao bây giờ hai người đang ở bên ngoài, hơn nữa hôm nay còn là Đêm Thất Tịch, làm chồng mà không tặng hoa cho vợ thì mới khiến người ta cảm thấy kỳ quái, ngược lại là anh, hoàn toàn không biết phối hợp, lại biến hoa hồng chồng tẳng thành bánh hoa hồng! Tô Giản có chút chột dạ, vội nhiệt tình nói: "Đừng quên là anh tặng hoa hồng cho tôi!"

An Dĩ Trạch cũng nhìn thấy thi thể của bông hoa, im lặng một lát rồi nói: "Hỏng rồi thì cũng không cần!"

"Như vậy sao được!" Tô Giản chính nghĩa nói: "Đây là hoa anh tặng tôi! Biến thành hình dạng này tôi vẫn muốn mang về!"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cáu,yên lặng nhặt bông hoa hồng tội nghiệp lên.

Tô Giản không quên dặn dò: "Cầm chắc nha!"

Vì vậy các khán giả trong rạp chiếu phim đều thấy một cô gái xinh đẹp đang chống gậy, sau lưng là một người đàn ông tuấn tú đang cầm một bông hoa hồng nửa sống nửa chết, nghiêm mặt đi ra.d.đ.l.q.đ

"Ôi cháo, ai, ôi, cậu xem, bên kia có người đẹp trai!"

"Oa, thật là đẹp trai! Bộ dạng còn có chút giống Diệp Lãng!"

"A, đúng vậy! Thật sự có chút giống Diệp Lãng! Có điều người bên cạnh là bạn gái anh ấy sao? Ai, tại sao trai đẹp đều có bạn gái hết rồi chứ?"

"Chắc là vậy, nếu không sao anh ấy là dìu cô ta?"

https://thuviensach.vn

"Có điều cũng không chắc, lỡ như người ta đẹp trai, tính tình lại nhiệt tình, thích giúp đỡ người tàn tật thì sao?"

Âm thanh nói chuyện của hai cô gái cách đó không xa mơ hồ truyền tới, Tô Giản vừa nghe đã biết là nói An Dĩ Trạch, trong lòng không khỏi chua xót, cũng không phải chua quá rồi không, anh cảm thấy bụng bắt đầu có chút không thoải mái.

"Dĩ Trạch." An Dĩ Trạch dừng chân lại. "Tôi muốn đi nhà vệ sinh."

An Dĩ Trạch gật đầu: "Vậy anh đứng ở đây chờ em?"

"ĐƯợc." Tô Giản vừa định tiến về phai trước, bỗng nhiên dừng bước, uyển chuyển bổ sung. "CÓ thể sẽ hơi lâu."

An Dĩ Trạch nói. "Anh chờ em. Cẩn thận một chút."

Đưa mắt nhìn Tô Giản an toàn đi vào nhà vệ sinh, An DĨ Trạch thu hồi tầm mắt, liếc nhìn bông hoa hồng trên tay, nhớ tới câu nói vừa rồi của Tô Giản 'Đây là hoa anh tặng tôi', khóe môi không khỏi nở nụ cười.

"Anh Dĩ Trạch?" Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nữ.

An Dĩ Trạch quay đầu, chỉ thấy Bạch Ninh tuyết mặc một chiếc váy dài, mái tóc màu đen, mỉm cười đứng cách đó không xa, đang kinh ngạc nhìn anh.

"Anh Dĩ Trạch, thật sự là anh! Em còn tưởng em nhìn nhầm!" Bạch Ninh Tuyết vui vẻ nói, nhanh chóng đi về phía anh, chẳng qua hôm nay cô đi một đôi cao gót mới, đôi giày vừa cao vừa mảnh, sàn nhà nơi này là bóng loáng, bước chân của cô quá nhanh, không chú ý nên cuối cùng lại té xuống. DĐLQĐôn

"A!" Bạch Ninh Tuyết thét lên một tiếng kinh hãi.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch tiến lên đỡ cô dậy: "Sao rồi? Có ngã tới chỗ nào không?"

Bạch Ninh Tuyết chậm rãi đứng dậy, nhưng chỉ đứng được một nửa, đôi mi xinh đẹp nhíu chặt, ngã lên người An Dĩ Trạch, đáng thương nói: "Đau quá!"

An Dĩ Trạch không thể làm gì khác hơn là đỡ cô dậy: "Còn có thể đi không?"

Bạch Ninh Tuyết dựa vào người anh, vẻ mặt đau đớn: "Hình như chân em trẹo rồi."

AN Dĩ Trạch đỡ cô đến bên ghế ngồi xuống, ánh mắt quét một vòng: "Một mình em tới đây?"

"Ừ!" Bạch Ninh Tuyết gật đầu một cái. "Không nghĩ tới sẽ gặp anh ở đây. Anh Dĩ Trạch, anh cũng đến một mình sao?"

"Không." An Dĩ Trạch nói. "Anh đến đây cùng Giản Giản."

"Ồ." Vẻ mặt của Bạch Ninh Tuyết có chút buồn bã. "Vậy cô Tô đâu?"

An Dĩ Trạch nói: "Cô ấy vào phòng vệ sinh."

"Vậy," Bạch Ninh Tuyết nở nụ cười. "Anh Dĩ Trạch đi chờ cô Tô đi, không cần để ý đến em."

An Dĩ Trạch im lặng một chút: "Anh đưa em lên xe."

Ánh mắt Bạch Ninh Tuyết lóe sáng vui mừng. "Anh Dĩ Trạch muốn đưa em về nhà sao?"

"Anh chỉ có thể đưa em về xe của em, em gọi điện thoại cho tài xế của nhà, để ông ấy đến đón em." An Dĩ Trạch nói. "Anh muốn ở lại đây chờ Giản Giàn, xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Ánh sáng trong mắt Bạch Ninh Tuyết nhạt xuống, cô cười gượng nói: "Không sao."

An Dĩ Trạch nhìn về phía nhà vệ sinh một chút, sau đó hành động dứt khoát, đỡ Bạch Ninh Tuyết đi vào thang máy. "Xe của em trong tầng hầm sao?"

"Ừ." Bạch NInh Tuyết dựa hơn nửa người lên An Dĩ Trạch, chân bị đau đưa về phía trước, thỉnh thoảng lại nhíu mày, cắn môi. "Đau quá."

An Dĩ Trạch đỡ cô vào thang máy, an ủi. "Kiên nhân một chút."

Đi tháng máy xuống tầng hầm, tìm thấy xe của Bạch Ninh Tuyết, An Dĩ Trạch một mực nói với Bạch Ninh Tuyết đang dựa vào lòng mình: "Vừa rồi tài xế cũng nói ông ấy sẽ nhanh chóng đến đây, em ở trong xe chờ một lát là được rồi."

Nói xong liền mở cửa xe cho Bạch NInh Tuyết, đỡ cô lên xe, không nghĩ tới Bạch Ninh Tuyết đột nhiên xoay người, ôm lấy hông anh.

An Dĩ Trạch không nhúc nhích: "Ninh Tuyết?"

"ANh Dĩ Trạch." Bạch Ninh Tuyết siết chặt tay, vùi mặt trong lòng anh. "Đừng đi!"

Người An Dĩ Trạch cứng một chút, giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy cô ra. "Xin lỗi, anh còn có việc."

Bạch Ninh Tuyết ôm chặt anh không buông, nâng khuôn mặt đáng thương lên nhìn anh: "ANh Dĩ Trạch, đừng bỏ em lại một mình! Em không muốn anh bỏ em lại! Em thích anh!"

An Dĩ Trạch im lặng, sau đó nói: "Ninh Tuyết, anh kết hôn rồi."

https://thuviensach.vn

"Em không quan tâm!" Bạch Ninh Tuyết nồng nàn nhìn anh. "Em biết anh cũng không thật lòng yêu Tô Giản..."

"Có." An Dĩ Trạch cắt đứt lời cô.

"Anh không!" Trong mắt Bạch Ninh Tuyết ánh lên ánh nước. "Anh Dĩ Trạch, anh biết không! Nhiều năm qua, em vẫn luôn thích anh, nhưng từ trước đến nay anh chỉ luôn nhìn chị Kỷ, rõ ràng chị ấy không yêu anh..."

"Ninh Tuyết!" An Dĩ Trạch trầm giọng cắt đứt cô.

Nước mắt Bạch Ninh Tuyết rơi xuống, khuôn mặt lại càng hiện vẻ đáng thương: "Chỉ Kỷ đã đính hôn, em cho là anh có thể quay đầu lại nhìn em, nhưng không nghĩ tới anh lại kết hôn với người khác! Rốt cuộc cô nàng Tô Giản đó có gì tốt? Rốt cuộc em không sánh bàng cô ấy chỗ nào?"LQĐôn

"Em không cần so sánh mình với cô ấy."

"Nhưng cô ấy kết hôn với anh!" Trong mắt Bạch Ninh tuyết lóe lên ánh sáng ghen tỵ, nhưng nhanh chóng biến mất, chỉ lưu lại khuôn mặt tình cảm. "Anh Dĩ Trạch, em không quan tâm, anh kết hôn cũng không sao, em có thể đợi..."

An Dĩ Trạch chậm chạp nhưng kiên định đẩy cô ra: "Ninh Tuyết, xin lỗi."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Editor: Lin

Lúc Tô Giản đi ra từ phòng vệ sinh, cảm thấy mông và chân mình đều có chút tê dại.

Cũng may bụng đã nhẹ nhõm, Tô Giản đột nhiên cảm thấy ung dung, chống gậy đi về chỗ cũ, lại không thấy An Dĩ Trạch, nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy người.

Chẳng lẽ người này cũng vào phòng vệ sinh?

Tô Giản đợi một hồi, vẫn không thấy người trở lại, không khỏi có chút buồn bực, nhìn quanh bốn phía tìm bóng dáng An Dĩ Trạch, đột nhiên chú ý đến hai cô nữ sinh vừa rồi bàn luận về An Dĩ Trạch vẫn còn ngồi chỗ cũ, Tô Giản lập tức đi qua: "Xin hỏi, người đàn ông vừa rồi đi cùng tôi, hai người có thấy anh ấy đi đâu rồi không?"

Hai người nhìn chăm chú vào cây gậy của anh, lại thêm một nữ sinh có ấn tượng rất sâu sắc với An Dĩ Trạch, ngay lập tức nghĩ đến, nhưng lại không trả lời anh ngay, mà hỏi lại: "Chị là bạn gái của anh đẹp trai vừa rồi sao?"

Tô Giản vội vàng gật đầu: "Anh ấy là chồng tôi, hai người biết anh ấy đi đâu rồi không?"

"Chồng?" Hai nữ sinh nhìn nhau một cái, ánh mắt khá quái dị.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, anh ấy là chồng tôi, vừa nói đứng đây đợi tôi, hiện tại lại không thấy, hai người thấy anh ấy đi đâu vậy?"

Cô nữ sinh nhìn anh bằng ánh mắt thương hại, một người trong đó nói: "Vừa rồi, có một người phụ nữ đến đây, chồng chị ôm cô ấy đi rồi."

Phụ nữ? Ôm đi? Tô Giản sửng sốt.

Thấy vẻ mặt anh đỡ đẫn, hai cô nữ sinh cho là anh bị đả kích, lại nghĩ đến vừa rồi Bạch Ninh Tuyết yếu đuối dựa vào trong ngực An DĨ Trạch, không khỏi có chút ghen tị, lại có chút hưng phấn: "Cô gái kia nhìn qua là biết tiểu tam! Vừa gặp đã bổ nhào vào ngực chồng người khác, sau đó chồng chị lập tức ôm cô gái đó rời đi! Chồng chị đẹp trai như vậy, chị phải canh chừng anh ấy đó!"

Vừa gặp đã bổ nhào vào ngực, An Dĩ Trạch còn bế cô gái đó? Tô Giản tưởng tượng đến hình ảnh đó, yên lặng đánh giá, có vẻ đó là tình yêu đích thực của An Dĩ Trạch?

Đã nói sao bỗng nhiên anh ta lại dẫn anh đi xem phim vào Đêm Thất Tịch, thì ra anh ta muốn mượn danh nghĩa, đi tìm tình nhân đây mà!

Hai cô nữ sinh bên cạnh vẫn tốt bụng ở bên cạnh khuyên anh cách phòng ngự tiểu tâm, Tô Giản khổ sở nghĩ: Tôi và An Dĩ Trạch cũng không phải là vợ chồng thật sự, người ta là tình yêu đích thực, ông đây mới là tiểu tam này!

Nghĩ đến mình không chỉ bị An Dĩ Trạch mượn danh nghĩa để đi gặp người tình, còn bị anh ta ném đi, Tô Giản không khỏi giận dữ: "An Dĩ Trạch, anh còn có tình nghĩa không vậy! Có tình nhân thì lập tức quên đồng bọn, thật không có chút đạo đức nghề nghiệp nào!

Vì đi cùng An Dĩ Trạch, Tô Giản ra ngoài không mang theo điện thoại di động, mà dù có thể mượn điện thoại người khác, anh cũng hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không nhớ được số điện thoại, trước mắt, anh chỉ có thể ngồi chờ.

Nhưng ngộ nhỡ An Dĩ Trạch chìm trong sắc đẹp hoàn toàn không nhớ đến anh thì sao?

Tô Giản suy nghĩ một chút, quyết định xuống bãi đậu xe xem một chút.

Vì vậy anh đi thang máy xuống bãi đậu xe.

Mà khi anh đi thang máy xuống dưới, bên cạnh, trong một thang máy khác, An Dĩ Trạch cũng đang dùng nhón tay nhấn vào tầng lầu vừa rời đi.

Thang máy gặp nhau một chút, rồi lướt qua nhau.

Tô Giản ra khỏi thang máy, đi vào tầng đậu xe, đột nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng: Mẹ nó, anh hoàn toàn không nhó được biển số xe của An Dĩ Trạch! Chỉ nhớ mang máng, hôm nay đi, hình như An Dĩ Trạch lái một chiếc xe màu đen...

Tô Giản không tiện đi lại, không thể nào chạy khắp bãi đậu xe tìm từng chiếc một, anh chỉ có thể dựa vào trí nhớ mơ hồ, đoán nơi chiếc xe đỗ lại, vừa khéo, anh thật nhìn thấy có hai chiếc xe màu đen đang đỗ lại.

Vị trí chiếc xe đậu cách không xa thang máy, lại ở trong phạm vi ánh mắt nhìn đến, Tô Giản suy nghĩ một chút, cũng không đi qua, ngược lại đi đến bên cạnh bậc thang bên cạnh thang máy ngồi xuống. Anh nghĩ, nếu đó thật sự là xe của An Dĩ Trạch, chắc An Dĩ Trạch còn ở trong này, dù là bao lâu, sớm muộn gì An Dĩ Trạch cũng sẽ xuống bãi đậu xe, không bằng anh đứng đợi cạnh thang máu, tránh việc bỏ qua.

Vì vậy Tô Giản tìm một chỗ để ngồi xuống, yên lặng thu mình vào trong bóng tối. Dù sao người dùng thang máy cũng không ít, anh không muốn những người đó nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Hai mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa thang máy, Tô Giản yên lặng cầu nguyện: An Dĩ Trạch, anh nhanh trở lại! Muốn gặp nhân tình thì tự anh đi gặp, anh phải đưa tôi về trước!

Mà bên này, An Dĩ Trạch đi thang máy lên trên, không phát hiện thấy bóng dáng Tô giản, cho là Tô Giản vẫn còn trong phòng vệ sinh, liền ngồi đợi một hồi.

Kết quả đợi một trận, vẫn không thấy Tô Giản đi ra, An Dĩ Trạch tính thời gian một chút, cảm thấy có chút không đúng.

An Dĩ Trạch đi tới trước cửa phòng vệ sinh, nhờ một người phụ nữ đi vào hỏi giúp Tô Giản còn bên trong hay không, kết quả nhận được câu trả lời phủ định, trong lòng An Dĩ trạch đột nhiên giật mình.

Anh lập tức nghĩ ra, chỉ sợ Tô Giản ngồi đợi anh hồi lâu không được, nên tự mình rời đi.

An Dĩ Trạch giương mắt nhìn mọi người. Bên cạnh rạp chiếu phim là một cửa hàng tổng hợp, trong đó có nhiều người ra vào, cũng không tính là chật chội, chẳng qua Tô Giản đi đứng bất tiện, muốn đi lại trong đám người đó, tất nhiên không dễ.

An Dĩ Trạch nhíu mày, trước đó tìm kiếm quanh rạp chiếu phim một phen, sau khi phát hiện không thấy bóng dáng Tô Giản, lại lướt một vòng quanh tầng lầu tìm một lượt.

Kết quả vẫn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Trong một lúc An Dĩ Trạch cũng không nghĩ tới Tô Giản sẽ xuống bãi đậu xe tìm mình, chỉ nghĩ đến vẻ mặt hăng hái của Tô Giản lúc đi ra khỏi rạp chiếu, cũng 'đã lâu không ra ngoài đi dạo' các loại, lập tức cho rằng Tô Giản tự mình đi mua sắm, vè vậy lập tức đi xuống tầng phía dưới.

https://thuviensach.vn

Vì vậy mọi người liền thấy trong dòng người như dệt cửi của các cửa hàng tổng hợp, có một người đàn ông với bước chân vội vã lướt qua, không có lòng dạ thưởng thức hàng hóa, mà chỉ giương mắt tìm kiếm xung quanh, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, khiến cho người khác nhìn vào cũng cảm thấy rét run, nhìn kĩ mới phát hiện trong ánh mắt thể hiện vẻ lo lắng.

Đi xuống mấy tầng lầu mà vẫn không tìm được người, ngay cả khuôn mặt anh cũng không giấu nổi vẻ lo lắng, đang tiếp tục tìm, bỗng nhiên chú ý đến âm thanh radio trong cửa hàng bách hóa tổng hợp: Quý vị khách hàng..." lập tức dừng bước chân lại.

Trong lúc bối rối, anh quên còn có cái này!

An Dĩ Trạch chuyển hướng, lập tức đi đến đài radio của hàng bách hóa tổng hợp.

Cũng không lâu lắm, mọi người liền nghe thấy âm thanh ngọt ngào phát ra từ radio của cửa hàng bác hóa tổng hợp: "Thông báo tìm người: Tiểu thư Tô Giản, tiểu thư Tô Giản, sau khi nghe được radio này mong cô lập tức đến đài radio, chồng cô đang ở đây chờ cô. Phát thêm lần nữa..."

An Dĩ Trạch lẳng lặng đứng đợi bên cạnh đài radio.

Nhưng mười mấy phút trôi qua, An Dĩ Trạch vẫn không thấy bóng dáng mình mong đợi.

Sắc mặt càng lúc càng khó coi, An Dĩ trạch nắm chặt tay, vừa buông ra, nhân viên radio nhăn nhó nói: "Phát thêm lần nữa..."

Nhân viên radio lập tức cho phát lại một lần.

Thời gian từng phút trôi qua, bóng dáng quen thuộc vẫn không xuất hiện trong tầm mắt An Dĩ Trạch.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt anh lạnh lùng.

Nhân viên radio thấy vẻ mặt của anh, khuyên giải: "Khách hàng, anh đừng nóng, nếu không chờ thêm chút nữa? Có lẽ vợ anh cũng đang tìm anh..."

Sắc mặt An Dĩ Trạch cứng lại, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, vội nói tiếng "Cảm ơn" với nhân viên radio, lập tức xoay người chạy về phía thang máy.

Đi thang máy xuống tầng hầm, An Dĩ Trạch sải bước đến bên cạnh xe mình, ngay sau đó vẻ mặt anh ngưng lại: Bên cạnh chiếc xe màu đen, không có một bóng người.

An Dĩ Trạch lẳng lặng dựa người vào xe, nắm chặt quả đấm.

Anh biết rõ Tô Giản đi đứng bất tiện, trên người lại không mang theo tiền, còn mất trí nhớ, chỉ có thể dựa vào mình, anh lại để cô lại một mình trong rạp chiếu... nghĩ đến bộ dạng sợ cuống cuồng của cô nhóc khi không tìm thấy mình, An Dĩ Trạch lập tức cảm thấy căng thẳng.

Nếu Tô Giản không tới bãi đậu xe, anh chỉ có thể tiếp tục đi tìm. Suy nghĩ một chút, anh cảm thấy dựa vài tình hình hiện tại của Tô giản, chắc không thể đi xa, khả năng cao nhất là cô vẫn còn ở trong cửa hàng bách hoa tổng hợp hoặc đi đến những cửa hàng cạnh đó, vì vậy anh quay đầu, lại lần nữa quay lại thang máy.

Đang muốn đưa tay ấn phím, khóe mắt An Dĩ Trạch đột nhiên lướt qua một góc nho nhỏ cách đó không xa.

Bàn tay đang muốn ấn phím của An Dĩ Trạch lập tức dừng lại giữa không trung.

https://thuviensach.vn

Bước từng bước qua đó, rốt cuộc An Dĩ Trạch cũng có thể nhìn rõ, một cục nho nhỏ đó thật ra là một người đang co ro dựa vào góc tường.

An Dĩ Trạch tới trước mặt người đó, chậm rãi ngồi xuống.

Tô Giản dựa lưng vào tường, đầu hơi nghiêng, đôi lông mi thật dài nhẹ nhàng bao trùm đôi mắt trong suốt, sự im lặng đối lập với vẻ khôn khéo bên ngoài, ngược lại đôi môi nhỏ khẽ mím, giống như có chút uất ức.

Trong góc, dưới chân tường, một cô gái ngồi co ro, khuôn mặt lúc ngủ yên tĩnh lại vừa khôn khéo.

Một giây đó, An Dĩ Trạch cảm thấy nhịp tim mình như ngừng một nhịp, lại mạnh mẽ đạp một cái.

Chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng vén mái tóc của Tô Giản sang bên má, An Dĩ Trạch xoa xoa khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, giọng nói anh nhẹ nhàng chứa đựng chút đau lòng mà anh không phát hiện ra: "Giản Giản? Giản Giản? Tỉnh lại đi!"

Lông mi run rẩy tựa như cánh bướm, Tô Giản mở mắt ra, nhìn thấy AN DĨ Trạch ở trước mắt, còn có chút mơ hồ, ngơ ngác gọi: "Dĩ Trạch?"

"Ừ, là anh đây." An Dĩ Trạch nhẹ nhàng đáp.

Tô Giản dụi dụi mắt, trong giọng nói vẫn có chút mơ hồ, nên nghe có chút mềm mại: "Anh về rồi?"

"Ừ." An Dĩ Trạch xoa xoa khuôn mặt anh, tự nhiên ôm anh vào lòng.

Tô Giản ngẩn ngơ, lộ ra hai con mắt sau bả vai An Dĩ Trạch, nháy nháy: "Dĩ Trạch."

"Ừ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi đói rồi."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Lin

Ôm Tô Giản lên xe, lại thắt nịt an toàn thay anh, lúc này An Dĩ Trạch mới hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Tô Giản suy nghĩ một chút, vui vẻ nói: "Tôi muốn ăn món cay Tứ Xuyên!"

An Dĩ Trạch nhíu mày một cái, nhưng thấy vẻ mặt trông đợi của Tô Giản, lại có chút mềm lòng, suy nghĩ một chút, An Dĩ Trạch gọi điện cho bác sĩ nhà mình: "Thanh VIễn, tình hình bây giờ của Tô Giản, có thể ăn cay không?"

Tô Giản 囧囧, có điều nghe Chương Thanh Viễn trong điện thoại nói có thể ăn một chút, lập tức vui vẻ.

An Dĩ Trạch đặt điện thoại xuống, thấy ánh mắt Tô Giản trông đợi nhìn mình, khóe miệng giương lên, mỉm cười gật đầu: "Thanh Viễn nói có thể ăn một chút, nhưng không thể ăn quá cay."

Tô Giản hoàn toàn không quan tâm câu cuối cùng, vui vẻ nói: "Tôi muốn ăn thịt luộc cay! Còn muốn ăn cá chần nước sôi! Đúng rồi, tôi còn muốn ăn tiết lông vượng!"

Một nửa là những món cay... An Dĩ Trạch có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn khuôn mặt trông chờ của Tô Giản, lại không đành lòng từ chối, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Được."

https://thuviensach.vn

Tô Giản vui vẻ nói: "Vậy chúng ta đi đâu ăn?"

An Dĩ Trạch cầm lái: "Anh biết một nhà hàng cay Tứ Xuyên, mặc dù mặt tiền không lớn, nhưng hương vị ở đó rất chính thống."

Tới nơi, An Dĩ Trạch xuống xe, lại đi sang phía Tô Giản, đỡ anh đi ra.

Tô Giản ngẩng đầu nhìn biến hiệu: "Chính là chỗ này?"

An Dĩ Trạch gật đầu, dặn dò anh: "Nơi này làm ăn khấm khá, chỉ sợ không ít người, cẩn thận một chút."

ĐI vào trong nhà hàng, An Dĩ Trạch định vào phòng bao, nhưng Tô Giản lại kiến trì muốn ngồi ngoài, vì anh cảm thấy đã thấy không có nhiều người như vậy, nên muốn ở lại cảm nhận hơi thở khói lửa của nhân gian.

An Dĩ Trạch không thể làm gì khác hơn là chọn một chỗ bên cạnh cửa sổ khá yên tĩnh. Tô Giản ngồi vào vị trí đối diện An Dĩ Trạch, nói nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới, nhìn An Dĩ Trạch một cái: "Vậy tôi có thể tùy tiện chọn món?"

Trong mắt An Dĩ Trạch hiện lên tia cười: "Được."

Tô Giản lập tức hiểu được cảm giác xa xỉ, phóng khoáng chọn một loạt món mình thích, An Dĩ Trạch cũng không ngăn cản anh, chỉ rót cho anh một ly nước, đẩy đến trước mặt anh.

Chẳng qua lợi dụng lúc đi rửa tay, An Dĩ Trạch đặc biệt dặn dò nhân viên phục vụ, đừng bỏ quá nhiều cay vào món ăn của họ.

Món ăn nhanh chóng được đưa lên, Tô Giản vừa tỉnh dậy, cảm thấy bụng đói lả, sau khi ăn xong,mới cảm thấy thân thể khỏe hơn rất nhiều.

Thấy anh để đũa xuống, An Dĩ Trạch hỏi: "No rồi?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản vỗ bụng: "Nghỉ ngơi giữa trận! Nghỉ một lúc sẽ lại tái chiến!"

An Dĩ Trạch: "..."

No bụng, cuối cùng Tô Giản cũng có tâm tình để ý đến những điều khác, lúc này mới nhớ tới chuyện lúc trước An Dĩ Trạch bỏ mặc mình.

"Đúng rồi, vừa rồi anh đi đâu vậy?" Tô Giản mất hứng hỏi. "Tôi không nói anh chờ tôi sao? Sao lúc tôi vừa ra, anh đã không thấy tăm hơi?"

An Dĩ Trạch xin lỗi: "Thật xin lỗi."

Phải nói lời xin lỗi của anh quá thành khẩn, Tô Giản cũng không tiện tức giận, nhưng trong lòng quả thật rất tò mò về người phụ nữ An Dĩ Trạch ôm đi, vì vậy nghiêm mặt nói: "Tôi chờ anh lâu như vậy, dù anh cũng nên cho tôi một lời giải thích."

"Lúc anh chờ em, đúng lúc chạm mặt Ninh Tuyết, cô ấy không cẩn thận nên bị trượt chân, anh liền đưa cô ấy về xe để tài xế của cô ấy đến đón cô ấy về, ai ngờ đến lúc anh trở lại, em đã không thấy tăm hơi."

An Dĩ Trạch đơn giản nói. "Cô Bạch?" Tô Giản hơi kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ gặp người quen, anh biết Bạch Ninh Tuyết có ý với An Dĩ Trạch, lại nghĩ tới trước đây Bạch Ninh Tuyết có kể với mình lúc nhỏ hai người là thanh mai trúc mã, An Dĩ Trạch luôn quan tâm che chở cô, không khỏi nhiều chuyện lên: "Anh thích cô ấy?"

An Dĩ Trạch nói: "Anh chỉ xem cô ấy là em gái."

Thật sự chỉ xem cô ấy như em gái, lại dùng tôi làm cớ để đi hẹn hò với người ta vào Đêm Thất Tịch sao? Tô Giản không tin, bất mãn nói: "Quan hệ của chúng ta là thế nào? Anh muốn lừa tôi sao?"

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, An Dĩ Trạch hỏi ngược lại: "Quan hệ của chúng ta thế nào?" "Đồng minh đó!"

Tô Giản nói. "Chúng ta phải hợp tác với nhau, nhưng anh lại muốn lừa tôi, anh có người trong lòng thì tốt mà, tôi sẽ không cản trở anh."

An Dĩ Trạch lạnh nhạt nói: "Bây giờ anh đã có vợ."

Tô Giản bất mãn nói: "Tôi cũng biết, anh vẫn không muốn nói thật với tôi! Chúng ta cũng phải là vợ chồng thật sự, sao lại không nói với tôi? Dù là thật, dạo này, chuyện một chồng nhiều vợ khắp nơi đều có?"

An Dĩ Trạch nhíu mày, nhớ tới trước kia Tô Giản bàn về chuyện đàn ông ba vợ bốn nàng hầu, hỏi: "Em có thể để cho người trong lòng mình thích người khác sao?"

"Dĩ nhiên không thể!" Tô Giản trả lời theo bản năng. "Anh cũng vậy, tất nhiên anh cũng sẽ không khiến cho người trong lòng anh phải đau khổ."

An Dĩ Trạch nghiêm túc nói: "Huống hồ, sau khi thích một người, sao có thể có chỗ để chứa người khác?"

Tô Giản thầm nghĩ: Tôi có thể!

Lòng tôi bao la như biển rộng! Sống 209 năm cũng chưa bao giờ có tình yêu chân chính, trái tim rộng lớn biết bao!

“Cho nên,” An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm ánh mắt anh. “Đừng nói những câu như vừa rồi nữa, bây giờ chúng ta là vợ chồng, nếu anh ở cùng một chỗ với người đàn bà khác, em tuyệt đối đừng nên để ý.”

Tô Giản nháy mắt mấy cái, cảm thấy mình đã hiểu ý của An Dĩ Trạch rồi. Vậy cũng đúng, hiện tại anh đang là nàng dâu nhỏ yêu An Dĩ Trạch, theo lẽ thường, nếu như An Dĩ Trạch ở gần người đàn bà khác, anh làm vợ

https://thuviensach.vn

thì không thể hào phóng hay bình tĩnh, nếu mình biểu hiện không quan tâm, ngược lại là anh không có chút kỹ năng nào rồi.

Tô Giản vẫn luôn cảm thấy mình là người có đạo đức nghề nghiệp, cho nên anh gật đầu một cái: “Biết rồi! Sau này khi thấy anh ở cùng người phụ nữ khác, tôi sẽ cố gắng ghen!”

An Dĩ Trạch: “…”

Nếu không thể thăm dò thỏa mãn tâm hồn nhiều chuyện, anh cũng chỉ có thể ăn nhiều một chút để no bụng, vì sau khi nghỉ ngơi, Tô Giản lại tiếp tục ăn.

An Dĩ Trạch đưa một miếng thịt cá vào trong bát anh, Tô Giản đã quen được anh gắp thức ăn, lập tức gắp miếng thịt cá lên, ném “vèo” vào miệng.

Đang ăn vui vẻ, cách đó không xa lập tức vang lên âm thanh ồn ào.

Tô Giản nhét vào khiến hai má đều phình lên, nghe tiếng lập tức ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn sang, nhìn một hồi lại nghe một hồi, hưng phấn! Có người cầu hôn!

Lại có người đang cầu hôn ở quán cay Tứ Xuyên, người anh em này cũng thật thú vị! Tô Giản hưng phấn ngẩng đầu lên, vẫn không quên gọi An Dĩ Trạch: “Nhìn này, có người cầu hôn!”

Chỉ nghe trong đám người có giọng nam run lên: “Mặc dù anh không cao, nhưng anh sẽ cố gắng làm ngọn núi cao bên cạnh em, trời quang thì che nắng cho em, trời mưa thì giúp em che mưa; dù anh không đẹp trai, nhưng em là người con gái xinh đẹp nhất trong lòng anh, bất kể là hiện tại, hay tương lai; dù anh không giàu, nhưng anh sẽ cố gắng kiếm tiền, tất cả tiền lương của anh đều giao cho em! Anh đảm bảo, sau này chỉ một lòng

https://thuviensach.vn

với em, trước, anh coi em là công chúa, sau, em là nữ vương của cuộc đời anh! Thiến Thiến, gả cho anh đi!”

Tô Giản nghĩ, lời cầu hôn này không tệ, thật sự là lời trong lòng của anh khi anh đối mặt với nữ thần!

Người đàn ông nói xong, những người xung quanh ồn ào một trận: “Gả cho anh ta! Gả cho anh ta!”

Tô Giản nghe thấy cũng hưng phấn, hô lớn: “Gả cho anh ta! Gả cho anh ta!” Vì giọng nói cô trong trẻo mềm mại, cho nên trở nên vô cùng rõ ràng trong một loạt tiếng hét của những người đàn ông ở đây, ngay cả vai nam chính đứng bên kia cầu hôn cũng không nhịn được quay sang nhìn anh một cái!

An Dĩ Trạch: “…”

Nữ chính bên kia thẹn thùng một lúc, liền gật đầu đáp ứng, nam chính lập tức vui mừng đứng lên ôm lấy nữ chính quay một vòng, sau đó nâng người cô lên hôn.

Trong quán cơm, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô vang lên liên tiếp.

Tô Giản cũng vui vẻ theo, vẻ mặt hâm mộ: “Thật tốt!”

Anh cảm thấy, anh mong muốn, thật ra thì cũng không phải nhiều như vậy – không cần là nữ nhân cao quý xinh đẹp, chỉ cần trước mặt là người anh thích, anh sẽ nói với cô: “Anh thích em, gả cho anh đi!” Sau đó cô trả lời: “Em đồng ý.”

Một thanh niên lớn tuổi chưa yêu chưa lập gia đình, cảnh tượng như vậy, thật ra thì anh cũng không mong mình có thể trở về nhiều.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn người trước mặt đang nhìn cảnh tượng cách đó không xa với vẻ hâm mộ, như có điều gì suy nghĩ.

Sau đó anh lại nhìn đôi tình nhân được mọi người chúc phúc một cái.

Cùng người trong lòng, hai bên tình nguyện, nắm tay đến già, đúng là chuyện hạnh phúc đáng quý nhất trên thế gian này.

Trong lòng mỗi người có một cảm giác, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: “Dĩ Trạch?”

Tô Giản vừa uống một miệng đầy nước, hai má phồng lên, tò mò ngẩng đầu nhìn người đi tới. Chỉ thấy một người đi về phía bọn họ, là nam, cao, lớn lên vô cùng đẹp trai.

Tô Giản không hứng thú rũ mắt xuống đất, đời này, điều anh không thích nhất là thấy đàn ông đẹp trai cao ráo!

“A Phi?” An Dĩ Trạch hơi kinh ngạc.

Quý Minh Phi cười chào hỏi anh, lại quay sang Tô Giản: “Chị dâu, đã lâu không gặp.”

Tô Giản lễ phép nói: “Xin lỗi, tôi mất trí, không nhớ chuyện trước kia…”

“Không sao, vậy để em tự giới thiệu một chút.” Quý Minh Phi kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh bản, mỉm cười nhìn Tô Giản. “Em tên là Quý Minh Phi, trước đây là bạn học của Dĩ Trạch, bây giờ là đồng nghiệp của Dĩ Trạch, đồng thời là bạn tốt nhất của cậu ấy.”

Quý Minh Phi? Tô Giản cảm thấy cái tên này có chút quen tai, suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới, đây không phải là bạn gay tốt, lần trước An Dĩ Trạch bị bệnh gọi điện tới dặn dò anh chăm sóc sao? Vốn còn muốn

https://thuviensach.vn

duy trì nguyên tắc “trước mặt đàn ông đẹp trai thì phải tỏ ra có khí phách hơn anh ta”, hai mắt Tô Giản nhất thời sáng lên: “Xin chào, ngưỡng mộ đã lâu.”

An Dĩ Trạch hỏi Quý Minh Phi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Sao mình lại không thể ở đây? Ban đầu là do mình đưa cậu đến quán này!” Quý Minh Phi cười nói. “Đúng lúc mình tới đây ăn cơm, thấy hai người, nên lại đây.”

Lúc hai người nói chuyện, Tô Giản liên tục quan sát Quý Minh Phi, không thể không thừa nhận, bạn của An Dĩ Trạch cũng cùng đẳng cấp với anh ta, điển hình con nhà giàu đẹp trai, người tên Quý Minh Phi này, quả là xứng đôi với An Dĩ Trạch.

Tô Giản lễ phép nói: “Ngài Quý cũng đi chơi Đêm Thất Tịch?”

“Chị dâu gọi em là Minh Phi được rồi.” Quý Minh Phi nói. “Em không có phúc như Dĩ Trạch, đến đây chẳng qua là đi công việc.”

Tô Giản kinh ngạc nói. “Hôm nay là Đêm Thất Tịch, không phải công ty mấy người được nghỉ sao?”

Quý Minh Phi sững sờ, nhìn An Dĩ Trạch một cái, An Dĩ Trạch cũng đang nhìn lại anh chằm chằm, trong đầu lóe một cái, lập tức sáng tỏ, vì vậy thở dài nói: “Người khác nghỉ là vì đi cùng giai nhân, đâu có giống tôi cô đơn, tất nhiên phải đi làm thêm giờ.”

Những ngày qua Tô Giản xem phim với An Dĩ Nhu, cũng xem qua mấy bộ phim của hủ, giờ phút này thấy lúc Quý Minh Phi nói chuyện nhìn An Dĩ Trạch, lại nghe anh thở dài, lại nghĩ tới trước đó anh từng quan tâm tỉ mỉ đến sức khỏe của An Dĩ Trạch, suy đoán trước kia lại bộc phát mạnh mẽ, khả năng tưởng tượng cực đại lập tức vận hành… mấy năm bạn cùng trường, Quý Minh Phi đã nảy sinh tình cảm sâu đậm với An Dĩ Trạch, vì

https://thuviensach.vn

vậy dù đã tốt nghiệp, anh ta cũng phải vào cùng một công ty làm việc với An Dĩ Trạch, không mong gắn bó, chỉ mong được ở sau lưng lặng lẽ nhìn anh, quan tâm anh. Nhưng An Dĩ Trạch kết hôn rồi, Quý Minh Phi vẫn không oán không hối. Đêm Thất Tịch, người khác cùng người yêu hưởng thụ không khí lãng mạn, anh lại chỉ có thể ôm lấy tình yêu vô vọng lẻ loi của mình ở công ty, dùng công việc bù đắp cho nỗi khổ tâm. Chẳng qua cuối cùng, anh lại không nhịn được đến quán ăn trước kia từng ăn với người trong lòng, muốn dựa vào đó nhớ lại một chút ấm áp, lại không nghĩ tới, có thể gặp được người trong lòng ở chỗ này, người đó đi cùng vợ mới cưới, trải qua Đêm Thất Tịch hạnh phúc thuộc về chính mình. Anh đau lòng sắp chết, nhưng vẫn gượng cười tiến lại chỗ bọn họ, nói một câu lại cười, nhưng sau lưng đều là trái tim đau nhói…

Ngược! Quá ngược!

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Editor: Lin

Vì vậy ánh mắt Tô Giản nhìn Quý Minh Phi tràn đầy đồng tình, muốn nói lại thôi.

An Dĩ Trạch thấy Tô Giản luôn nhìn Quý Minh Phi, đôi lông mày khẽ nhíu một cái.

Quý Minh Phi thấy Tô Giản vẫn nhìn chằm chằm vào mình, cũng ngẩn ra, sau đó cười nói: "Chân chị dâu tốt hơn chút nào không? Chị dâu phải chăm socsminhf thật tốt, đừng để Dĩ Trạch phải luôn quan tâm.

Tô Giản nghe giọng anh thành khẩn, giống như không có ác ý với tình địch của mình, không khỏi lại sinh ra cảm tình với anh,hơn nữa nghe câu cuối cùng của anh, không khỏi lại nghĩ sâu xa, trong lòng lại cảm thán một câu 'ngược', nhưng vẫn nở nụ cười nói: "Đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm." Ngừng một chút, ánh mắt anh vẫn qua lại giữa Quý Minh Phi và An Dĩ Trạch, cuối cùng ánh mắt đó lại rời đến Quý Minh Phi: "Tình cảm của hai người thật tốt."

Quý Minh Phi cười nói: "Em và Dĩ Trạch quen nhau nhiều năm, vẫn luôn là anh em tốt." Con ngươi lại liếc xéo An Dĩ Trạch, trêu chọc. "Có điều bây giờ cậu ấy kết hôn rồi, chỉ còn lại một mình em cô đơn."

Tô Giản thử dò xét. "Anh... nhưng anh có người trong lòng không?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch khẽ giật giật.

https://thuviensach.vn

Quý Minh Phi cười nhìn An Dĩ Trạch một cái: "Em đâu có phúc được như Dĩ Trạch, có thể gặp được chị dâu."

Tô Giản khẽ nhìn Quý Minh Phi cười khổ, càng nhìn càng cảm thấy phía sau nụ cười đó là sự đau khổ tràn đầy, trong lòng không khỏi thở dài. Vừa mới nhìn cảnh hai người yêu hau nhận được hạnh phúc, đảo mắt đã nhìn thấy một người đàn ông cuồng dại đau lòng vì tình yêu, cái được gọi là tình yêu này, quả nhiên là biến hóa khôn lương, khiến thế gian này có vô số máu chó.

Đồng tình thì đồng tình, nhưng Tô Giản vẫn không có khả năng trực tiếp nói với Quý Minh Phi 'tôi và An Dĩ Trạch là kết hôn giả, nếu anh thực sự coi trọng anh ta thì nhanh chóng nắm lấy, tôi sẽ để lại cho anh", suy đoán một chút, Tô Giản cảm thấy dù sao cũng là Đêm Thất Tịch, phải để cho người đàn ông đau khổ này một cơ hội nhỏ nhoi, vì vậy anh nói: "Tôi đi vệ sinh một chút, hai người trò chuyện đi."

An Dĩ Trạch dặn dò anh: "Đất trơn, cẩn thận."

Tô Giản gật đầu một cái, lại nhìn Quý Minh Phi, nở một nụ cười khích lệ với anh.

Quý Minh Phi bị ánh mắt và nụ cười nóng bỏng của anh khiến cho rùng mình, nhìn bóng lưng của anh, cười mìm, đảo mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch: "Sao mình lại cảm giác, cô nhóc Tô Giản nhà cậu lại có thêm ý tứ hơn so với lúc mới gặp nhỉ?"

An Dĩ Trạch không trả lời, lại nói: "Cơm nước xong rồi, cậu không về công ty sao?"

Quý Minh Phi có chút không thể tin nhìn An Dĩ Trạch: "Cậu muốn đuổi mình đi?" Sau đó cười ranh mãnh. "Có điều, tổng giám đốc An, hôm nay là Đêm Thất Tịch, không phải công ty được nghỉ sao?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch bất đắc dĩ nhìn anh.

Quý Minh Phi nhướn mày: "Dĩ Trạch, đây vẫn là lần đầu tiên mình thấy cậu làm loại chuyện như vậy, không nghĩ tới lại là vì Tô Giản."

An Dĩ Trạch nói: "Dù sao bây giờ bọn mình cũng là vợ chồng."

Quý Minh Phi và anh vô cùng ăn ý, tất nhiên nghe ra ý của anh là hiện tại anh và Tô Giản đang đóng vai vợ chồng ân ái, ngày lễ như Đêm Thất Tịch, nhất định phải ra dáng một chút, có điều trong lòng Quý Minh Phi có chút xem thường, nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ cong mắt nhìn An Dĩ Trạch: "Nói thất, nếu như cậu không thích Tô Giản thì nhường ình đi."

Sắc mặt An Dĩ Trạch hơi trầm xuống: "Minh Phi! Cô ấy là vợ mình."

"Dù sao chuyện của hai người cũng không phải là thật, hết một năm hai người sẽ ly dị." Quý Minh Phi miễn cưỡng cười. "Huống hồ, cậu cũng nói cậu không thích cô ấy."

An Dĩ Trạch trầm giọng hỏi: "Cậu thích cô ấy? Trước kia cậu cũng không thích cô gái như vậy."

"Mình không giống cậu, cả đời chỉ thích một loại con gái, mình thích kiểu đa dạng." Quý Minh Phi nhíu mày. "Sao vậy? Mình thật sự cảm thấy cô nhóc đó không tệ, càng nhìn lại càng muốn nhìn tiếp."

An Dĩ Trạch cau mày nói: "Cô ấy không phải là người có thể chơi với cậu."

"Mình cũng không phải muốn chơi với cô ấy." Quý Minh Phi nói, thấy An Dĩ Trạch không tin, liền nói tiếp. "Được rồi, mình thừa nhận, nhìn hai người các cậu trải qua Đêm Thất Tịch ngọt ngào, còn mình thì cô đơn, nên mình đột nhiên cảm thấy, có một người vợ cũng không tệ." Giương mắt

https://thuviensach.vn

nhìn về phía Tô Giản vừa rời đi một cái. "Mà cô nhóc nhà cậu, cũng rất thích hợp để lấy về nhà."

Giọng nói An Dĩ Trạch thàn nhiên: "Cậu muốn tìm người dịu dàng biết điều, cô ấy không được."

Quý Minh Phi cẩn thận quan sát biểu cảm trong ánh mắt An Dĩ Trạch đã có chút không giấu được, cảm thấy vô cùng sung sướng, vẻ mặt lại càng nghiêm túc. "Không dịu dàng biết điều cũng không sao, chỉ cần mình thích là được. Nói về việc cưới vợ, vốn là để yêu, nếu mình cưới vợ, dĩ nhiên mình muốn che chở cưng chiều cô ấy cả đời, mà cô nhóc Tô Giản này," Quý Minh Phi liếc về phía An Dĩ Trạch, kéo dài giọng. "nhìn một chút là muốn cưng chiều."

Tô Giản lặng lẽ ngồi trên bồn cầu, nghe hàng xóm cách vách nói chuyện điện thoại gây gổ với bạn trai xong mới thỏa mãi ra khỏi phòng vệ sinh trở về chỗ ngồi.

Không nghĩ lúc trở lại đã không thấy Quý Minh Phi đâu, Tô Giản ngạc nhiên: "Ngài Quý đi rồi sao?"

An Dĩ Trạch bình tĩnh 'ừ' một tiếng.

Tâm hồn nhiều chuyện của Tô Giản đang rất nhộn nhạo, anh tò mò muốn biết hai người đã nói chuyện gì với nhau, nhưng lại không tiện hỏi thẳng, suy nghĩ một chút, mới mở miệng thử thăm dò: "Dĩ Trạch, anh cảm thấy... ngài Quý là người thế nào?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch cô đơn: "Cậu ấy không thích hợp với em."

Tô Giản: "..."

Cẩn thận nhìn biểu tình trên mặt An Dĩ Trạch một chút, Tô Giản cảm thấy, hình như người đàn ông đối diện không được vui. Đầu óc Tô Giản

https://thuviensach.vn

nhanh chóng vận hành: Anh hỏi thăm tin tức về Quý Minh Phi... An Dĩ Trạch mất hứng, nói Quý Minh Phi không hợp với anh... An Dĩ Trạch cho rằng Quý Minh Phi thích hợp với người khác... người khác là ai... còn không phải là An Dĩ Trạch ghen với anh chứ!

Một dòng sông chảy xuyên qua, Tô Giản bỗng nhiên cảm thấy có ánh sáng chợt lóe trong đầu mình, những đầu mối ít ỏi lúc trước đã được xâu chuỗi lại:

Em gái An nói: 'Trước kia anh ba chưa từng yêu ai, cho nên có chỗ nào anh ấy làm không tốt, chị dâu phải thông cảm với anh ấy nhiều hơn... hơn nữa ba mẹ sớm thúc giục anh ấy kết hôn, nhưng anh ấy vẫn không chịu, sau khi gặp chị, anh ấy nhanh chóng quyết định, ngay cả bọn em cũng không kịp ứng phó."

Nhan Tử Vi nói: "An Dĩ Trạch có khuôn mặt, vóc dáng, là người có gia thế, những ưu điểm nhe vậy, đặt lên người đàn ông nào, cũng khiến phụ nữ yêu thích. Có điều không phải là GAY, Tiểu Giản, cậu ở chung với anh ta một tháng, chẳng lẽ còn không nhận ra sao?"

Em gái Tô giả kết hôn là vì cần gấp tiền chữa bệnh ẹ, cho nên làm giao dịch với An Dĩ Trạch, nhưng An Dĩ Trạch muốn tiền có tiền, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, là một vương lão ngũ bằng kim cương, tại sao phải kết hôn giả?

Tô Giản lập tức cảm thấy mình biết đước chân tướng khó lường... dừng, cũng là vì yêu thôi!

Chỉ sợ An Dĩ Trạch cũng có tình cảm với Quý Minh Phi, nhưng dù sao thứ tình cảm này cũng không hợp với lẽ thường, huống hồ An Dĩ Trạch còn là cậu chủ của nhà họ An, tổng giám đốc công ty CMI, danh tiếng và sự nghiệp của anh buộc anh phải kết hôn với một người phụ nữ bình thường. Nhưng anh sao có thể cam lòng? Vì vậy anh từ chối tất cả đám hỏi với

https://thuviensach.vn

những tiểu thư mẹ anh mai mối, mà tìm một cô gái bình thường làm một cuộc giao dịch. Như vậy, An Dĩ Trạch có thể bảo vệ thân mình trong sạch, có thể khiến cho Quý Minh Phi không chú ý đến, mà một năm nữa, sau khi hai người ly dị, anh có thể báo cáo với gia tộc mình, như là bị phụ nữ làm tổn thương, không còn nhiệt huyết với tình yêu...

Một khi đặt ra giả thiết này, Tô Giản lại càng muốn nghĩ càng nhiều càng xa, biểu tình trên mặt cũng theo tinh thần trở nên tế nhị, cho đến khi giọng nói của An Dĩ Trạch vang lên: "Giản Giản?"

Tô Giản phục hồi tinh thần lại, nhìn An Dĩ Trạch, tâm trạng không khỏi có chút phức tạp, anh vẫn còn đắm chìm trong bộ phim trần ngập máu chó về 'Bạn gay Quý với tình yêu sâu đậm cuối cùng cũng được báo đáp, Tổng giám đốc An sớm đã yêu anh' của chính mình, bật thốt lên: "Dĩ Trạch, tôi không kỳ thị chuyện đồng tính luyến ái."

An Dĩ Trạch: "..."

Giọng nói Tô Giản thành khẩn: "Nếu anh thật sự thích ngài Quý, thì nên với ngài ấy. Tôi không có chút thành kiến nào với tình yêu đồng giới, trước kia, lúc học đại học tôi có một người bạn là người đồng giới, quan hệ của tôi với cậu ấy vô cùng tốt. Cho nên, anh đừng ngại với tôi, anh yên tâm, tôi sẽ không cản trở anh..."

"Anh không phải!"

Tô Giản đột nhiên ngừng nói, lúc này mới phát hiện khuôn mặt người đàn ông đối diện xanh mét. Tô Giản rất thức thời ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa, chỉ dè dặt nhìn An Dĩ Trạch.

Nhìn bộ dạng Tô Giản vẫn mang bộ mặt dè dặt nhìn mình như vẫn không tin, An Dĩ Trạch cắn răng nói: "Anh không yêu người đồng giới!"

Tô Giản ngaon ngoãn: "Ồ."

https://thuviensach.vn

Bên cạnh có người nghe tiếng của họ thì tò mò nhìn lại, gân xanh của An Dĩ Trạch sắp nổ tung, mặt lạnh trả tiền, sau đó kéo Tô Giản ra ngoài.

Mấy người trẻ tuổi ngồi cạnh cao giọng cười nói, một người trong đó gật gù thì thầm: "Chưa từng nghe qua sao? Thích chính là phóng khoáng, yêu chính là kiềm chế!"

"Sâu sắc!: Tô Giản bật thốt tán thành.

Vẻ mặt An Dĩ Trạch hơi ngừng lại, lặng lẽ nhìn anh một cái.

Tô Giản vội vàng nhìn anh cười lấy lòng.

An Dĩ Trạch không biểu cảm gì quay mặt đi.

Chờ đến khi hai người lên xe, Tô Giản mới nhìn An Dĩ Trạch, chân thành nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết anh không phải người đồng tính."

Nghe được ba chữ đầu anh hơi bình phục, nhưng nghe được cả câu sau, khóe mắt An Dĩ Trạch không nhịn được lại giật giật, nhẫn mạnh từng chữ qua kẽ răng: "Anh giống đồng tính luyến ái chỗ nào!"

Tô Giản cười gượng: "Tôi thấy tình cảm của anh và ngài Quý rất tốt, lúc trước anh ngã bệnh, anh ta còn gọi điện thoại cho tôi, còn đặc biệt dặn tôi phải chăm sóc anh thế nào, cho nên tôi cho rằng..."

Vẻ mặt An Dĩ Trạch khẽ giật, sau khi im lặng một lát, anh lẳng lặng nói: "Dù sao, anh cũng không phải đồng tính luyến ái."

Không biết có phải Tô Giản ảo giác hay không, anh luôn cảm thấy An Dĩ Trạch nhấn mạnh vào chữ 'anh', suy nghĩ của Tô Giản lại bay lên: Đây là ý gì? Chẳng lẽ...

Suy nghĩ vừa chuyển, Tô Giản buột miệng nói: "Vậy ngài Quý thì sao?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, không trả lời, chỉ thản nhiên nói một câu: "Còn muốn đi đâu?"

Lòng Tô Giản lập tức rộn lên: Chết tiệt! Đây là ngầm thừa nhận sao! Quả nhiên bạn gay Quý là đồng đội tốt!

Tô Giản ưỡn ngực, bỗng nhiên có cảm giác kiêu ngạo vì dù sao anh vẫn đúng!

Từ lúc sinh ra đây là lần đầu tiên trải qua Đêm Thất Tịch, mặc dù Tô Giản cảm thấy có chút trầm bổng nhưng cũng coi như hoàn hảo.

Về đến nhà, An Dĩ Nhu hỏi thăm kết quả: "Chị dâu, hôm nay anh ba dẫn chị đi rạp chiếu phim rồi hả? Sao rồi, chơi có vui không?"

Tô Giản gật đầu: "Rất vui."

An Dĩ Nhu cười ranh mãnh: "Trừ xem phim ra cũng không làm gì khác sao?"

"Khác?" Tô Giản tình từng chuyện. "Xem phim xong, còn ăn cơm, sau đó đi hóng gió..."

"Oa, anh ba chở chị đi hóng gió?" An Dĩ Nhu thán phục. "Hai người đi hóng gió ở đâu?"

"Công viên nhân dân."

"..."

"Tiểu Nhu?"

"Hả, công viên nhân dân, chơi vui không?"

https://thuviensach.vn

"Không tồi, chị cảm thấy hình như lâu rồi không đến đó, cho nên nói anh ba em đưa đến đó xem một chút. Chân chị không tiện, không sao đi dạo được, chỉ ngồi chơi ven hồ."

"Ngồi." An Dĩ Nhu tưởng tượng hình ảnh anh trai tuấn tú và chị dâu xinh đẹp của mình ngồi cạnh nhau, bên bờ hồ ngắm cảnh một chút, cảm thấy cũng có chút lãng mạn, vì vậy nhiều chuyện hỏi: "Vậy lúc đó hai người làm gì?"

Tô Giản nói: "Lúc đó không khí mát mẻ, bên bờ hồ có nhiều người già mùa bài uyên ương, vô cùng náo nhiệt.

An Dĩ Nhu đỡ trán, yên lặng đi ra, sau đó trở về phòng yên lắng đăng lên Microblogging.

"Hôm nay anh trai và chị dâu đến công viên nhân dân trải qua Đêm Thất Tịch, nhìn mấy bác gái múa bài uyên ương."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Editor: Lin

Sau Đêm Thất Tịch, hằng ngày Tô Giản vẫn ăn uống ngủ nghỉ trong biệt thự như cũ, lúc chồng đi làm thì lên mạng, chơi game, xem phim với với em gái An, sau khi chồng tan làm thì diễn cảnh ân ái, đóng cửa là chung giường chung gối.

Sau khi trở thành thói quen, Tô Giản cảm thấy, cuộc sống như vậy cũng rất dễ chịu.

Hơn nữa, ngày ngày được nuôi như vậy, chân của anh cũng dần dần khỏi hẳn rồi.

Sau ngày bác sĩ tuyên bố anh có thể đứng dậy tự đi lại ấy, Tô Giản vô cùng vui vẻ, ăn cơm tối xong, lúc đang đi dạo vườn hoa với An Dĩ Trạch, làm sao anh cũng không chịu trở về, đi dạo một vòng lại một vòng trong vườn hoa, cho đến khi An Dĩ Trạch không yên tâm về chân của anh mới cương quyết đưa anh về phòng.

Biết chân anh đã khỏi hẳn, An Dĩ Nhu cũng rất vui vẻ, nói với anh: "Chị dâu, chúng ta cũng đi dạo phố đi!"

Tô Giản cũng không hứng thú gì với việc dạo phố, có điều nghe có thể ra ngoài anh vô cùng vui vẻ, hơn nữa lần này không cần xe lăn cũng không cần gậy, từ khi sống lại đến nay, cuối cùng anh đã có thể tự mình bước đi, tất nhiên không kịp chờ đợi, vì vậy rất thoải mái đồng ý.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc hôm nay lại là chủ nhật, An Dĩ Trạch ở nhà, biết Tô Giản đi dạo phố với An Dĩ Nhu, anh có chút không đồng ý: "Chân em vừa khỏi, không thích hợp việc vận động lâu dài."

An Dĩ Nhu ôm lấy cánh tay Tô Giản, thân mật dựa vào người chị dâu: "Anh ba, anh yên tâm đi, em chỉ muốn đi với chị dâu mua chút quần áo, sẽ không tốn sức!" Nhìn biểu tình của anh mình một chút, cô cười híp mắt bổ sung: "Nếu anh ba không yên tâm, không bằng đi với bọn em đi? Đúng lúc bọn em thiếu tài xế!"

Tô Giản âm thầm có chút không tình nguyện. Đi mua quần áo với cô em, nhìn cô em thay bộ quần áo mình thích đi ra khỏi phòng thay đồ, đến trước mặt anh, vẻ mặt tràn đầy mong đợi hỏi: "Thân ái, nhìn có được không?", đó vẫn là chuyện anh hằng mong đợi. Kết quả lần này lại có một bóng đèn lớn An Dĩ Trạch, thật là sát phong cảnh!

Có điều An Dĩ Trạch còn chưa nói câu nào, trực tiếp đi thẳng vào trong nhà xe lái một chiếc xe Cayenne ra.

An Dĩ Nhu vui vẻ kéo Tô Giản lên xe. Hai người ngồi ở ghế sao, bắt đầu trò chuyện về ngày đầu tiên gặp nhau, sau đó lại bàn luận về bộ phim hai ngày trước vừa xem, hai người nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, náo nhiệt.

Người phía trước vẫn một mực yên lặng lái xe, không chút phản ứng, hơn nữa tổng giám đốc An có chút không hiểu ngôn ngữ mạng mà hai người ngồi phía sau đang nói.

Vì vậy anh thuận tay mở radio, đúng lúc này radio đang phát tiết mục giãi bày tâm trạng, chỉ nghe thấy một người đàn ông kích động tố cáo: "Đã có kết quả giám định, con trai là của ông Vương hàng xóm! Bã xã đã phản bội tôi!"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

Tô Giản: "..."

Thấy phía sau bỗng nhiên không còn tiếng nói chuyện, mặt An Dĩ Trạch trầm xuống, lập tức đổi sang một tần số khác.

Lúc này radio đang phát quảng cáo, trong xe lập tức nghe giọng nói dõng dạc của một người đàn ông: "Bệnh viện dành cho nam XX, tin mừng cho đàn ông! Bệnh viện khoa tiết niệu, chuyện trị các bệnh tiểu đường, mắc tiểu, đi tiểu không kiểm soát,..."

Trước đây Tô Giản đã nghe qua quảng cáo này không ít lần, đã thuộc hoàn toàn, vì vậy vừa nghe cái này, cảm giác quen thuộc này lên, lập tức như trước thuận miệng nói tiếp: "Đi tiểu phân nhánh, tiểu lệch, tiểu ngược."

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Nhu: "..."

Đến lúc phát hiện không khí trong xe hình như thấp hơn bình thường, Tô Giản mới phát hiện mình vừa làm gì, nhất thời cảm thất mình cần tìm một đề tài khác, vì vậy vội vàng tìm để tài để nói: "Bây giờ bệnh viện quảng cái ngày càng khoa trương! Trước kia tôi có xem một quảng cáo, bản một người ở đâu đó đánh nhau: 'đàn ông bị bệnh đừng có buồn, hãy lên phòng khám bệnh XX ở tầng bốn! Phụ nữ bị bệnh cũng đừng buồn, hãy lên phòng khám bệnh XX ở tầng hai!' hai người xem, có phải rất khoa trương không?"

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Nhu: "... ha ha ha ha ha ha ha!"

Trong không khí hài hòa đó, cũng không lâu sau, ba người đã tới nơi.

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu, Tô Giản còn tưởng tiểu thư như An Dĩ Nhu sẽ đến những cửa hàng quần áo có nhãn hiệu nổi tiếng, kết quả không ngờ cô lại chạy đến những cửa hàng khá bình dân, trong những ngày ở chung này, quan hệ của anh và An Dĩ Nhu cũng xem như không tệ, vì vậy anh cũng không kiêng dè, trực tiếp hỏi An Dĩ Nhu: "Chị còn tưởng rằng em sẽ giống anh em, ngay cả bên trong,... a, ngay cả tất, nếu không phải là nhãn hiệu nổi tiếng thì không mặc." Vốn muốn nói quần lót, nhưng lời vừa ra đến miệng thì cảm thấy nói lời này với một cô gái cũng không ổn, vì vậy anh lập tức đổi thành 'tất'.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh, vẫn luôn im lặng nhìn em gái chọn quần áo. "..."

An Dĩ Nhu đang chọn quần áo quay đầu lại hoạt bát nói: "Hết cách rồi, trời sinh xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp!"

Tô Giản gật đầu: "Nói vậy cũng đúng."

An Dĩ Nhu cười rộ lên: "Bạn học hẹn em hai ngày nữa đi chơi, chắc anh ấy thích bình thường một chút, em cũng thích như vậy."

Trước đây, Tô Giản từng khen ngợi bản tính không kiêu căng của An Dĩ Nhu, sau đó lại yên lặng cảm thán một câu 'thế giới nhà giàu'.

An Dĩ Nhu chọn lấy vài bộ quần áo, cầm vào phòng thử đồ thay. Tô Giản ngồi song song trên hàng ghế chờ bên ngoài chờ cô.

Tô Giản nhìn những bộ quần áo đầy màu sắc trên tủ quần áo, cảm thán: "Quần áo phụ nữ thật nhiều kiểu dáng!"

Thấy An Dĩ Trạch nhíu mày nhìn về phía mình, Tô Giản đột nhiên nhớ tới mình cũng là phụ nữ, vì vậy lập tức bổ sung: "Cho nên phụ nữ chúng ta thật là hạnh phúc!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

Nghĩ tới đây, Tô Giản đột nhiên cảm giác được bây giờ mình cũng coi như có ưu thế hơn An Dĩ Trạch... màu sắc quần áo của đàn ông rất ít so với quần áo của phụ nữ, ít nhất An Dĩ Trạch cũng không thể mặc váy đỏ.

Đầu tiên là Tô Giản âm thầm sảng khoái một chút, nhưng một lát sau lại không còn chút sảng khoái nào: Mẹ nó, tại sao ông đâu lại phải so việc mặc váy với An Dĩ Trạch!

An Dĩ Nhu thay quần áo đi ra, đến trước mặt Tô Giản quay một vòng, mợi đợi hỏi: "Chị dâu, thế nào? Đẹp không?"

Cô gái xinh đẹp mặc một chiếc váy trắng dài tới đầu gối, xoay một vòng trước mặt mình, sau đó hai mắt sáng lên, dễ thương nói: "Thế nào? Đẹp không?" Đầu óc Tô Giản lập tức rạo rực ba chữ 'thật dễ thương', cảm thấy nguyện vọng của mình đã được trọn vẹn.

"Rất đẹp!" Tô Giản không chút do dự.

An Dĩ Nhu nhìn về phía An Dĩ Trạch: "Anh ba, anh thấy nó thế nào?"

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng.

An Dĩ Nhu lập tức vui vẻ: "Vậy em đi đổi một chiếc váy màu khác cho hai người nhìn một chút."

Hai người tiếp tục ngồi ngoài đợi. Vì là chủ nhật, trước cửa hàng, dòng người qua lại không ít, mà những bộ đồ được yêu thích trong cửa hàng này cũng rất nhiều, vì vậy lại có không ít khách hàng bước vào trong tiệm. Thấy An Dĩ Trạch và Tô Giản cũng ngồi trên ghế, không ít khách hàng nữ len lén nhìn An Dĩ Trạch, cuối cùng, lại có mấy cô gái thời thượng bay thẳng đến trước mặt An Dĩ Trạch, phóng khoáng nói: "Anh đẹp trai, có thể cho em số điện thoại của anh được không?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhíu mày một cái, Tô Giản thì ngây ngẩn. Con gái bây giờ cũng phóng khoáng như vậy sao, có thể trực tiếp lại gần hỏi xin số điện thoại? Tại sao, năm đó, anh lại chưa từng gặp một trong những cô gái nhiệt tình như vậy!

An Dĩ Trạch từ chối nói: "Xin lỗi, tôi kết hôn rồi!"

Cô gái cũng không chút tức giận: "Không sao, kết hôn rồi chúng ta cũng có thể làm bạn mà!"

Tô Giản: "..."

Không nghĩ tới con gái thời nay lại hung hãn như vậy, ngay trước mặt vợ cả cũng dám trực tiếp muốn kết bạn với chồng nhà người ta, Tô Giản yên lặng kinh ngạc một chút. sau đó cảm thấy hẳn mình nên thực hiện trách nhiệm của một người vợ.

Lúc trước, không phải An Dĩ Trạch từng dặn anh rồi sao, nếu anh ở cùng một chỗ với người đàn bà khác, anh tuyệt đối không được không để ý, không nghĩ tới cơ hội đã nhanh chóng tới như vậy, Tô Giản cảm thấy, thời gian kiểm tra khả năng diễn kịch của mình đã đến.

Vì vậy Tô Giản ôm lấy cánh tay An Dĩ Trạch, vui vẻ nói: "Ông xã, mua xong quần áo, chúng ta cùng đến bệnh viện đi!"

An Dĩ Trạch yên lặng quay đầu nhìn anh, bình tĩnh nói tiếp: "Đến bệnh viện?"

"Đúng vậy!" Tô Giản tựa đầu vào vai An Dĩ Trạch, quan tâm nói: "Chắc kết quả kiểm tra bênh bệnh AIDS của anh đã có rồi, chúng ta nên đến đó để lấy kết quả!" Cảm giác An Dĩ Trạch đột nhiên cứng đờ, biểu tình của Tô Giản lại càng nồng nàn hơn: "Ông xã, anh yên tâm, dù kết quả có là âm tính hay dương tính, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc anh!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

Cô gái: "..."

An Dĩ Nhu vừa thay xong quần áo ra ngoài: "..."

Tô Giản ôm lấy cánh tay An Dĩ Trạch, ngẩng cổ nhìn vẻ mặt cô gái tránh không kịp đã vội vàng rời đi, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác thành tựu, quay đầu lại mới phát hiện người đàn ông bị anh ôm cánh tay đang hung hăng nhìn mình, vẻ mặt xanh mét.

Tô Giản từ từ buông cánh tay An Dĩ Trạch ra, cười gượng nói: "Chỉ đùa một chút thôi, đùa chút thôi mà!"

An Dĩ Nhu nhìn sắc mặt khó coi của anh trai mình, vội vàng chạy đến cứu chị dâu mình: "Anh ba, anh xem em mặt bộ váy này thế nào?"

Tô Giản nhiệt tình đáp: "Rất đẹp! Đẹp vô cùng!" Anh nhân cơ hội muốn cách xa An Dĩ Trạch, không ngờ An Dĩ Trạch đột nhiên nắm lấy cổ tay của anh, Tô Giản âm thầm giãy dụa, lại phát hiện không thể thoát ra.

Biểu tình của An Dĩ Trạch thực sự không được tốt, vả lại chính Tô Giản cũng có chút chột dạ, vì vậy anh giãy dụa nữa, tiếp tục ngồi bên cạnh An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch nắm bàn tay anh trong lòng bàn tay, thản nhiên nói một tiếng 'ừ' với An Dĩ Nhu.

An Dĩ Nhu nháy mắt với Tô Giản mấy cái, sau đó hỏi hai người: "Giống bộ vừa rồi hay đẹp hơn?"

"Đều đẹp!" Tô Giản bị nắm chặt, dứt khoát không vùng vẫy, nhìn về phía An Dĩ Nhu phóng khoáng nói: "Dù sao tiền anh ba em nhiều như vậy, Tiểu Nhu em thích, thì nói anh ấy mua cho em đi!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Nhu cười rộ lên: "Chị dâu nói đúng!" Lại nhìn về phía An Dĩ Trạch: "Vậy phải cảm ơn anh ba rồi!"

An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản một cái, chỉ 'ừ' một tiếng.

Giả bộ lạnh lùng cái gì! Phát hiện từ đầu đến cuối An Dĩ Trạch chỉ biết 'ừ', Tô Giản có chút bất mãn, ngón tay bị An Dĩ Trạch nắm lấy có chút cong cong, chọc chọc vào lòng bàn tay anh: "Này, anh không thể đổi từ khác sao?"

Lòng bàn tay An Dĩ Trạch hơi động, bỗng dưng nắm bàn tay anh thật chặt, đợi đến lúc Tô Giản cảm thấy khó chịu, giãy dụa theo bản năng, anh mới hơi buông lòng một chút, sửa lời: "Được."

Tô Giản: "…"

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Editor: Lin

Cuối cùng, An Dĩ Nhu cũng không khách sáo với anh trai, đi đến mấy quầy chuyên bán hàng hiệu, trực tiếp mua thêm vài bộ quần áo. Thấy Tô Giản luôn đi theo cô khen ngợi, không khỏi có chút áy náy, nói với Tô Giản: "Chị dâu, chị có thích không?"

Tô Giản chủ yếu đến là để đi dạo với em chồng, không có hứng thú với những bộ quần áo này, nghe vậy khoát tay: "Chị không muốn mua!"

An Dĩ Nhu trực tiếp ôm lấy cánh tay Tô Giản, cười nói: "Vất vả lắm mới kéo được anh ba đi dạo cùng, chị dâu cũng đừng tiết kiệm thay anh ấy!" Vừa nói cô vừa hỏi Tô Giản: "Chị dâu, chị có thích hàng hiệu không?"

Tô Giản không nghiên cứu nhiều quần áo dành cho nam, đối với quần áo dành cho nữ thì càng không cần phải nói, chỉ mập mờ nói: "Đều được, chị không chọn."

"Chị dâu, chị thật dễ nuôi!" An Dĩ Nhu cười híp mắt. "Anh em cưới được chỉ là hạnh phúc của anh ấy!"

"Ừ!" Tô Giản theo bản năng nhận, lại nhìn về phía An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch vẫn luôn nắm tay anh không buông, nghe vậy nhìn anh một cái, An Dĩ Nhu ở bên cạnh cũng không bỏ lỡ ánh mắt bất đắc dĩ của anh trai mình, trong đó hàm chứa một chút cưng chiều mơ hồ.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Nhu nhếch mép: "Em thấy có một bộ đồ rất hợp với chị dâu, bằng không chúng ta cùng đi xem một chút!"

Tô Giản suy nghĩ một chút, cũng không từ chối. Trước đó vài ngày, anh nhận được điện thoại của trường học em gái Tô từng làm việc, hỏi thăm về tình trạng sức khỏe của anh, hỏi chừng nào thì anh có thể đi làm. Hiện tại dù anh sống lại, sớm muộn gì cũng phải đi làm việc, công việc trước kia của em gái Tô ở trường là giáo viên ngữ văn, hiện tại anh chiếm dụng thân thể này, tất nhuên anh phải gánh vác tất cả trách nhiệm của em gái Tô, công việc cũng vậy. Huống hồ, công việc trước kia của anh có một khoảng cách khá xa so với công việc của em gái Tô , nếu như anh chọn một công việc mà em gái Tô hoàn toàn không thể đảm nhiệm được, sẽ khiến người bên cạnh dễ dàng hoài nghi. Cho nên anh tạm thời chưa có ý định đổi công việc, mà quyết định đến trường học trước kia của em gái Tô xem thử một chút. Nói sao thì năm đó anh cũng đậu vào đại học đứng thứ ba cả nước, huống hồ cấp hai, thành tích ngữ văn của anh cũng không tệ, Tô Giản cảm thấy, nếu mình cố gắng một chút, chắc, có thể, có lẽ, sẽ không làm hại con em thế hệ sau.

Hiện tại chân anh đã có thể hoạt động, anh cũng sắp đến lúc phải đi làm sau kì nghỉ phép rồi. Nói thế nào cũng là giáo viên nhân dân, anh phải chú ý hình tượng, cho nên Tô Giản cảm thấy mình mua vài bộ quần áo mới cũng tốt.

An Dĩ Nhu thân thiết hỏi Tô Giản: "Chị dâu, chị thích mua kiểu gì?"

Tô Giản trả lời: "Đơn giản một chút là được rồi." Không phải anh không thích mặc đồ phức tạp, mà là anh không biết mặc.

Thấy An Dĩ Trạch vẫn luôn không lên tiếng, An Dĩ Nhu cũng không quan tâm, chỉ hỏi anh: "Anh ba, anh thích kiểu dáng nào?"

Tô Giản bất mãn: "Chị mua quần áo thì tại sao phải hỏi anh ấy?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Nhu cười híp mắt: "Vì anh ba là người trả tiền!"

Tô Giản suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, vì vậy lập tức không lên tiếng, nghe câu trả lời của An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch nói: "Giản Giản thích là được rồi."

Tô Giản ngẩn ra, không nghĩ tới An Dĩ Trạch lại có thể sử dụng giọng nói tự nhiên để trả lời một câu giống truyện ngôn tình như vậy, trong lòng không khỏi sinh r một cảm giác khác thường, nhưng ngay sau đó anh lập tức tỉnh ra: Diễn ân ái! An Dĩ Trạch đang diễn ân ái! Có thể nói ra câu nói yêu thương tự nhiên như vậy, khả năng diễn xuất của An Dĩ Trạch quả thực rất tốt!

Tô Giản hiếm khi sinh lòng bội phục, tất nhiên không cam lòng tụt lại phía sau, suy nghĩ một chút về kiểu người vợ ngọt ngào, lập tức ngẩng mặt lên nhìn An Dĩ Trạch, bày ra khuôn mặt vui vẻ: "Ông xã, anh thật tốt! Gần đây, em thích mô hình của ‘Silver soul’!”

An Dĩ Trạch: "...Được."

Mô hình Gintama! Tô Giản lập tức vui vẻ, thấy An Dĩ Trạch cũng thuận mắt hơn không ít!

Nhưng rất nhanh sau đó, Tô Giản lại cảm thấy khuôn mặt An Dĩ Trạch vô cùng đáng ghét!

An Dĩ Nhu đưa Tô Giản đến một cửa hàng chuyên hàng hiệu, ngay từ đầu Tô Giản đã nhìn một chuỗi số không trên bảng giá còn yên lặng kinh ngạc một chút, nhưng liếc sang cường hào đang ngồi bên cạnh mình và em gái An đang chọn quần áo ình một cái, lập tức bình tĩnh.

Cô giáo trường cấp hai thì nên mặc quần áo thế nào? Tô Giản yên lặng tưởng tượng một chút, kết quả trong đầu hiện lên chính là bộ dạng cô giáo

https://thuviensach.vn

chủ nhiệm hung hãn ăn mặc đoan chính của mình thời trung học.

Bao năm tốt nghiệp, nghĩ tới người này, Tô Giản vẫn không tự chủ được run lên, khá chần chờ hỏi An Dĩ Nhu: "Không lâu nữa chị sẽ quay lại làm việc, có phải chị nên mua một ít bộ độ nghiêm túc hay không?"

An Dĩ Nhu: "Chị dâu, chị là cô giáo cấp hai đúng không? Em nhớ là cô giáo cấp hai trước kia của em ăn mặc rất xinh đẹp, chị còn trẻ như vậy, lại còn đẹp nữa, sao lại mặc kín đáo chứ? Sẽ có vẻ già dặn!"

Tô Giản suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, lúc đi học anh cũng rất thích những cô giáo ăn mặc đẹp.

Vào phòng thử đồ thay, Tô Giản đi ra, hỏi An Dĩ Nhu: "Tiểu Nhu, em thấy thế nào?"

An Dĩ như còn chưa phát biểu ý kiến, An Dĩ Trạch đã lên tiếng trước: "Cái này không được."

Tô Giản tức giận nói: "Tại sao lại không được?" Rõ ràng An Dĩ Trạch nghi ngờ mắt thẩm mĩ của anh!

An Dĩ Trạch không chút biểu cảm đánh giá cô từ đầu tới chân, lại nói ra ba chữ: "Không trong sáng."

Mẹ nó, anh mới không trong sáng, cả nhà anh... cũng chỉ có một mình anh không trong sáng!

Tô Giản giận dữ nhìn An Dĩ Trạch: "Có chỗ nào không trong sáng?"

An Dĩ Trạch lại đánh giá từ trên xuống dưới một lần, giọng nói từ tốn: "Chỗ nào cũng không trong sáng."

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

Thấy không khí giữa anh trai và chị dâu có chút quái dị, An Dĩ Nhu không thể làm gì khác hơn là ra mặ, cô cười nói với An Dĩ Trạch: "Nếu không anh ba chọn cho chị dâu một bộ đi!"

An Dĩ Trạch cũng không từ chối, đi tới trước giá, ánh mắt từ từ quét qua, lại từ từ liếc sang Tô Giản.

Tô Giản nể mặt An Dĩ Nhu nên cũng không lên tiếng, thấy An Dĩ Trạch nhìn mình, liền khiêu khích liếc anh một cái... An Không Trong Sáng, ngược lại tôi muốn xem xem anh sẽ chọn bộ nào cho tôi.

Anh cảm thấy, An Dĩ Trạch sẽ chọn cho anh một bộ mang phong cách cao quý, nếu không thì là một bộ kiểu hấp dẫn, đàn ông mà, sở thích cũng không khác mấy, bên ngoài thì lịch thiệp, bên trong thì say mê hoặc nữ thần là tình yêu của mọi người.

Kết quả lại ngoài dự đoán của anh, An Dĩ Trạch chọn một bộ âu phục màu vàng nhạt, kiểu dáng đơn giản, nhưng sau khi Tô Giản thay xong, cả người lại có vẻ dịu dàng ngọt ngào nhưng không mất vẻ đoan trang.

Tô Giản nhìn mình trong gương, bĩu môi, thầm nghĩ: Chủ yếu là do bộ dạng em gái Tô xinh xắn, mát mẻ trong lành!

Ánh mắt An Dĩ Nhu sáng lên, không tiếc lời khen ngợi: "Chị dâu thật xinh đẹp! Em có thể thử một bộ thế này không?"

Tô Giản gật đầu, An Dĩ Nhu vui vẻ chọn một bộ màu đen chạy vào phòng thay đồ.

Tô Giản lén nhìn giá của bộ đồ một chút, thấy có mấy số không phía trên, trong lòng lập tức thoải mái: Cái này đều lấy từ cường hào ra! Xoay đầu lại, mới phát hiện An Dĩ Trạch vẫn đang nhìn mình, Tô Giản nhìn lại, An Dĩ Trạch đột nhiên hỏi: "Thích không?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản hất đầu: "Không thích thì sao?"

Sắc mặt An Dĩ Trạch không thay đổi: "Không sao, anh thích là được rồi."

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch lại tiếp tục chọn thêm vài kiểu khác, sau đó trực tiếp nói số đo của Tô Giản với nhân viên, nhân viên lập tức kính cẩn lấy ra, sau đó đưa cho Tô Giản.

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch vuốt vuốt mái tóc của anh: "Đi thử một chút."

Nội tâm Tô Giản dữ dội: An Dĩ Trạch, lúc nhỏ anh thích nhất là thay quần áo cho búp bê sao!

Quá nhiều quần áo, Tô Giản thề không giúp An Dĩ Trạch ôn lại tuổi thơ, vì vậy kiên định từ chối. Còn tưởng rằng An Dĩ Trạch sẽ tức giận, ai ngờ tổng giám đốc An lại thong thả nói với nhân viên cửa hàng một câu: "Lấy cho tôi tất cả những thứ này."

Tô Giản: "..."

Cũng may An Dĩ Nhu thay đồ đi ra, kéo Tô Giản lại đánh giá, Tô Giản mới phục hồi tinh thần lại từ cường hào ngang ngược An Dĩ Trạch.

"Chị dâu! Thế nào?"

"Rất đẹp!"

"Em cũng cảm thấy không tệ, hiệu quả của bộ đồ này trên người chị thật tốt. Chị dâu, em cũng muốn mua một bộ, chị sẽ không để tâm chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không đâu, sao chị phải để ý?"

"Vì có vài người không thích người khác mặc quần áo giống mình, em sợ chị không thích."

"Không có không có! Chị hoàn toàn không có ý kiến!"

"Vậy thì tốt quá! Vậy em muốn bộ này màu đen!"

Hai người vui vẻ thảo luận, nhân viên cửa hàng cũng ở một bên phụ họa: "Hai vị thật tinh mắt, hai vị mặc bộ đồ này thật có khí chất!"

"Là anh tôi tinh mắt mới đúng!" An Dĩ Nhu cầm tay Tô Giản lên, nhìn sang An Dĩ Trạch: "Anh ba, anh nhìn một chút, em và chị dâu có giống chị em không?"

Trong lòng Tô Giản không khỏi có chút chua xót, đời này anh chưa từng cùng em gái này trải qua tình yêu nam nữ, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội mặc cũng một bộ đồ, lại biến thành chị em...

An Dĩ Trạch quan sát hai người trước mặt một phen, cuối cùng ánh mắt rơi lên người Tô Giản. Dù Tô Giản lớn hơn An Dĩ Nhu hai tuổi, nhưng hiện tại, cô gái trước mắt mặc một bộ âu phục màu vàng nhạt khéo léo vén tóc ra sau tai, đôi môi hơi chu lên, một đôi mắt to tròn trong sáng, dường như còn trẻ hơn An Dĩ Nhu.

An Dĩ Trạch bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề trước nay chưa từng chú ý tới: Cô nhóc nhà mình giống như một học sinh cấp hai, đứng trên bục giảng giảng bài, thật sự có thể khiến các em học sinh nghe theo sao...

An Dĩ Nhu hiếm khi thấy anh ba mình ngẩn ra,có vẻ mới mẻ, nhẹ nhàng đẩy đẩy cánh tay của Tô Giản, mắt cười cong cong: "Chị dâu, chị nhìn xem, anh ba nhìn chị đến ngây người rồi."

https://thuviensach.vn

Tô Giản bị An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm như vậy, hơi có chút không tự nhiên, vì vậy gọi một tiếng: "Dĩ Trạch?"

An Dĩ Trạch phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện hai cô gái nắm tay đứng trước mắt mình, một người đang cười tít mắt, một người thì đang nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Thấy anh phục hồi tinh thần lại, Tô Giản ho nhẹ một tiếng, hợp tình hợp lý nói: "Nhớ trả tiền đó!" Ngừng lại một chút, anh bổ sung: "Cả bộ đồ trên người Tiểu Nhu nữa!"

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng, bình tĩnh hỏi: "Còn muốn mua gì không?"

Tô Giản bị giọng nói thản nhiên đầy vẻ cường hào này của anh đánh ột cái, trong đầu nóng lên, bật thốt: "Tàu sân bay!"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Editor: Lin

Tiếp theo, An Dĩ Nhu muốn vào cửa hàng tổng hợp mua đồ lót, lặng lẽ nói với Tô Giản, đầu tiên Tô Giản ngẩn ngơ, tiếp theo là kích động.

Đồ lót! Đi với cô em mua váy thì tính là gì, đi cùng cô em đi mua đồ lót mới hạnh phúc!

Tất cả không thích nhất thời tan thành mây khói, Tô Giản ngang ngược chỉ huy An Dĩ Trạch lái xe: "Đến cửa hàng tổng hợp XX!"

Ai ngờ sau khi An Dĩ Trạch đậu xe, Tô Giản hoàn toàn không thấy bóng dáng của cửa hàng tổng hợp nào cả, anh khó chịu nói: "Đây là đâu?"

An Dĩ Trạch: "Cửa hàng chuyên môn mô hình quân sự."

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch vào trong lập tức trực tiếp hỏi nhân viên cửa hàng: "Nơi này có mô hình tày sân bay không?"

Nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình: "Có! Có!"

Dù Tô Giản bị hành động bất ngờ này của An Dĩ Trạch làm có chút囧, nhưng khi thật sự thấy các loại mô hình, anh lập tức hưng phấn. Cũng may anh nhớ được bây giờ mình là con gái, cho nên biểu hiện không quá khoa trương, mà dè dặt thưởng thức.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch kéo tay anh chậm rãi thưởng thức, cuối cùng đứng ở trước mặt một mô hình máy bay, mới cúi đầu hỏi anh: "Em có thích cái này không?"

Mô hình vừa oai phong vừa đẹp, Tô Giản thật sự rất thích, trong chốc lát cũng không khách sáo, nhìn An Dĩ Trạch nở một nụ cười thật to: "Ừ!"

An Dĩ Trạch nhanh nhẹn thanh toán.

Lần nữa trở lại xe, An Dĩ Nhu cười nói: "Không nghĩ tới chị dâu còn thích cái này."

Tô Giản lập tức rùng mình một cái. Đúng rồi, rất ít con gái thích những thứ này, anh phải nghĩ một lý do thích hợp mới được! Đại não nhanh chóng chuyển động, Tô Giản chỉ thản nhiên cười: "Ha ha, cái này... là vì, chị rất yêu nước!" Nghĩ được lý do, Tô Giản càng nói càng trôi chảy. "Đất nước cải cách mở được ba mươi năm, tổ quốc của chúng ta ngày càng hùng mạnh, lực lượng quân sự của chúng ta ngày càng mạnh mẽ, chúng ta cũng có tàu sân bay của riêng mình rồi! Là một người con gái của Trung Quốc, chị thật sự vô cùng tự hào!"

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Nhu: "... Chị dâu, chị thật đáng yêu, ha ha ha ha!"

Đi đến cửa hàng chuyên kinh doang đồ lót, An Dĩ Nhu bắt đầu chọn đồ. Ngược lại Tô Giản nhìn những bộ đồ lót nữ màu sắc rực rỡ, có chút không được tự nhiên, liếc về phía An Dĩ Trạch đang ngồi trên ghế, vẻ mặt lạnh nhạt không chút khác thường, Tô Giản không khỏi thầm than công lực mình không đủ.

Khó chịu đi tới bên cạnh An Dĩ Trạch, Tô Giản cố làm vẻ thưởng thức, cố gắng để mình thật tự nhiên. Đột nhiên, An Dĩ Trạch quay đầu nhìn anh: "Em không mua sao?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản lập tức lắc đầu một cái.

An Dĩ Nhu đi ra từ phòng tha đồ, vẫy tay với Tô Giản: "Chị dâu, chị qua đây!"

Tô Giản ngơ ngác đi qua, An Dĩ Nhu kéo anh vào phòng thay đồ, sau đó mới cởi chiếc váy mình đang mặc ra.

Tô Giản: "..."

Toàn thân An Dĩ Nhu chỉ có đồ lót, cô vừa chỉnh dây an toàn, vừa hỏi Tô Giản: "Chị dâu, chị thấy bộ này nhìn được không?"

Tô Giản: "..."

An Dĩ Nhu kinh ngạc: "Chị dâu?"

"Hả, à..." Tô Giản phục hồi tinh thần lại, cố gắng che dấu sự khiếp sợ và bối rối của mình: "Đẹp, rất dễ nhìn!"

An Dĩ Nhu cười rộ lên: "Chị dâu, chị nói bộ này sao?"

Tô Giản suy nghĩ một chút: "Rất đẹp!"

An Dĩ nhu cười thành tiếng, giơ tay lên che ngực, nhìn gương, miệng nói: "Chị dâu, chị nói xem, có phải bộ này có chút chật không?"

Tô Giản cố gắng dùng ánh mắt tự nhiên bình tĩnh nhìn vào ngực An Dĩ Nhu. "Hình như... là có một chút.”

"Vậy xem ra phải mặc lớn một chút!" An Dĩ Nhu đưatẩy sau lưng, bắt đầu cởi áo ngực, chuẩn bị thử một áo khác, bỗng nhiên liếc về phía Tô Giản trong kính, không khỏi ngẩn ra. "Chị dâu, chị sao vậy? Mặt của chị thật là đỏ!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản lúng túng nói: "Nơi này... nơi này quá nhỏ, hơi nóng."

"Thật sao?" Trong cửa hàng điều hòa đầy đủ, chính An Dĩ Nhu cũng không thấy nóng, nhưng nhìn gương mặt đỏ bừng của Tô Giản, lại cảm thấy có chút áy náy. "Thật ngại quá, chị dâu, vậy để em thử nhanh một chút."

Tô Giản bối rối nói: "Không sao, không nóng."

An Dĩ Nhu thử tất cả các bộ đồ lót mình chọn trong một lần, sau đó hỏi ý kiến Tô Giản. Trong lòng Tô Giản sớm đã ngượng đỏ như máu, nhưng vẻ mặt vẫn tính là kiềm chế được bình tĩnh, chẳng qua mỗi lần An Dĩ Nhu thay quần áo, ánh mắt anh sẽ không tự nhiên lắm liếc qua một bên.

Cuối cùng An Dĩ Nhu cũng chọn được ình một bộ đồ yêu thích, quay đầu thấy Tô Giản đang hít sâu, bỗng nhiên nói: "Chị dâu, chị không mua sao?"

Tô Giản vội nói: "Chị không cần!"

An Dĩ Nhu ôm lấy cánh tay của anh: "Đúng lúc tới đâu, chị cũng chọn mấy món đi! Đối với phụ nữ mà nói, đồ lót mới là quan trọng nhất!"

Tô Giản bị An Dĩ Nhu kéo ra bên ngoài chọn đồ lót, trong lòng quả thật rất bối rối. Thấy hai người họ đi ra, An Dĩ Trạch vẫn liên tục nhìn điện thoại di động nhìn 2 người đến, chẳng qua lúc ánh mắt rơi lên mặt Tô Giản thì có chút chậm lại.

An Dĩ Nhu hỏi Tô Giản:”Chị dâu, chị thích màu gì?”

Tô Giản nhắm mắt nói:”Tùy em…”

An Dĩ Nhu không hài lòng lắm với đáp án này của anh, suy nghĩ 1 chút, thấp giọng nói với Tô Giản:”Vậy anh ba thích màu gì?”

https://thuviensach.vn

Tô Giản:"…"

An Dĩ Nhu cười gian xảo, nói nhỏ:"Chị dâu, nếu chị không nói, vậy có lẽ em phải đi hỏi anh ba rồi!"

Tô Giản bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tưởng tượng màu sắc trong tủ quần áo của An Dĩ Trạch, lần này nhớ lại, anh nhớ lúc trước vô tình chú ý tới bên trong tủ quần áo của , tất cả trong đó đều là quần lót màu đen của các nhãn hiệu nổi tiếng, vì vậy Tô Giản úp mở:"màu đen."

"Màu đen?" An Dĩ Nhu ngẩn ra, sau đó cười ý vị sâu xa.

Tô Giản bị nụ cười của cô làm có chút rùng mình, vì vậy hỏi:"Sao vậy?"

"Không có gì." Đôi mắt An Dĩ Nhu cong cong."Chẳng qua em cảm thấy, chị dâu mặc đồ đen nhất định rất đẹp."

Tô Giản cũng không có ý kiến, An Dĩ Nhu lập tức chọn cho Tô Giản vài bộ đồ lót, sau đó kéo Tô Giản vào phòng thử thay quần áo.

Ngày thường, tắm xong, thỉnh thoảng Tô Giản không có việc gì cũng thưởng thức cơ thể mình một chút, Tô Giản đã sớm thấy quen với thân thể này, chẳng qua bây giờ có An Dĩ Nhu đứng bên cạnhn nhìn chăm chú như vậy, Tô Giản đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

Tô Giản bối rối cởi áo, sau đó há miệng run rẩy thay thử áo lót.

An Dĩ Nhu thưởng thức bộ nội y của anh không chớp mắt, thành thật thở dài nói:"Chị dâu, dáng người của chị thật tốt!" Ngừng lại 1 chút, cô bổ sung:"Thảo nào anh ba lại thích chị như vậy!"

Tô Giản:"…"

https://thuviensach.vn

Thấy Tô Giản thay xong đồ lót, An Dĩ Nhu quan sát anh 1 phen, sau đó bình luận:”Chị dâu, bộ này không tệ! Da chị trắng, màu đen sẽ tôn lên nó!”

Tô Giãn cũng không biết nên làm vẻ mặt gì, chỉ nhạt nhẽo nói:”Cảm ơn…”

An Dĩ Nhu đột nhiên giơ tay bóp nhẹ ngực anh 1 cái, thở dài:”Chị dâu, ngực của chị thật đẹp! Vừa lớn vừa thẳng, lại còn đầy đặn như vậy!”

Tô Giản ngây như phỗng, 1 hồi lâu sau mới phản ứng được. Anh… anh bị một cô em tập kích?

Trước đây anh luôn mong ngóng có thể tập kích ngực 1 em gái, kết quả cuối cùng ân hận cả đời, hôm nay có được cuộc sống mới, nhưng không nghĩ lại bị cô này chủ động tập kích, đây là trời cao đang bồi thường cho anh sao? Nhưng tại sao anh lại cảm thấy điều bồi thường này, khá là quái dị?

An Dĩ Nhu xem xét bộ ngực của Tô Giản, bỗng nhiên nói:”Em cảm thấy có 1 bộ rất hợp với chị, chị dâu chị chờ 1 chút, em ra ngoài lấy vào cho chị, trước đó chị thử 1 bộ khác đi!”

“Ừ”.

An Dĩ Nhu mở cửa ra ngoài, sau đó khép cửa lại. Tô Giản nghiêng đầu nhìn mình trong gương, sau đó cởi nút áo, bắt đầu thay 1 bộ đồ lót khác.

Bên ngoài, An Dĩ Nhu chạy thẳng tới bộ đồ lót cô nhìn thấy, lấy xuống,vừa may là đúng cỡ của Tô Giản, đang định trực tiếp cầm đưa cho Tô Giản, chẳng qua là vừa liếc mặt, cô lập tức nhìn thấy anh trai mình vẫn luôn ngồi đó yên lặng chờ, An Dĩ Nhu bỗng nhiên dừng bước.

Cô thay đổi ý định.

https://thuviensach.vn

“Anh ba!”

An Dĩ Trạch đưa mắt về phía cô.

An Dĩ Nhu đưa bộ đồ lốt trong tay cho anh:”Đây là bộ đồ chị dâu thích, anh đưa vào cho chị ấy đi! Em muốn đi vệ sinh 1 chút!”

An Dĩ Trạch vẫn không nhúc nhích, không có trả lời.

An Dĩ Nhu vẫn đẩy bộ đồ lót về phía trước. “Anh ba?”

Ánh mắt An Dĩ Trạch sâu thẳm, im lặng 1 lúc rồi nhận lấy bộ đồ.

An Dĩ Nhu giao đồ vào tay anh, lập tức vui vẻ nói:”Em vào phòng vệ sinh! Anh ba, anh nhanh đưa vào cho chị dâu đi!” Nói xong cũng không chờ An Dĩ Trạch đáp lại, cô lập tức đi về phía phòng vệ sinh.

Tô Giản chuẩn bị thử mặc bộ đồ lót khác, đo chừng vị trí tốt, sau đó đưa tay bắt đầu cài nút áo sau lưng, nhưng anh với tay ra sau mấy lần,vẫn không cài được nút áo.

Ngay lúc này, tiếng mở cửa vang lên. Anh cho là An Dĩ Nhu vào, lập tức nói:”Tiểu Nhu, em có thể cài áo giúp chị được không?”

Sau lưng là 1 mảnh im lặng.

Phát hiện có gì không đúng, Tô Giản ngẩng đầu lên, trong gương là ánh mắt sâu thẳm của An Dĩ Trạch.

Tô Giản bỗng nhiên xoay người lại:”Tại sao lại là anh?”

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói:”Tiểu Nhu vào phòng vệ sinh, muốn anh đưa quần áo vào cho em.

https://thuviensach.vn

“Ồ” Phát hiện là An Dĩ Trạch, Tô Giản cũng không thấy quá lo lắng, ít nhất thả lỏng hơn so với lúc ở cùng An Dĩ Nhu nhiều, vì vậy anh tự nhiên nói với An Dĩ Trạch:”Dĩ Trạch, anh cài giúp tôi một chút! Tôi không cài được!”

An Dĩ Trach im lặng 1 lát, đứng sau lưng anh, cài nút áo.

Tô Giản thở ra 1 hơi, nhìn vào gương một cái, cảm thấy không tệ, vì vậy bắt đầu cởi nút áo, chuẩn bị cởi ra.

Đến lúc cởi được 1 nửa, Tô Giản lơ đãng nhìn thấy ánh mắt cứng ngắc của An Dĩ Trạch, đột nhiên cảm thấy không đúng.

Hỏng! Anh lại quên, hiện tại anh là con gái, mà cái vị sau lưng, là 1 đại lão gia thuần khiết! Dù ngoài mặt hai người là vợ chồng nhưng trên thực tế là quan hệ ‘nam nữ’ trong sáng, là 1 cô em chính trực, tại sao anh lại có thể để 1 người đàn ông thấy ngực của mình!

Tô Giản lập tức đưa tay lên lấy tay che ngực, vội la lên:”Nhắm mắt lại! Không cho nhìn!”

Vẻ mặt của An Dĩ Trạch cũng coi như bình tĩnh, nghe vậy anh ung dung nhắm mắt lại.

Tô Giản đưa hai tay đẩy anh ra ngoài cửa. An Dĩ Trạch vẫn đang nhắn 2 mắt, bỗng nhiên lên tiếng :” Em mặc quần áo xong trước đã.” Giọng nói trầm thấp, hơi có chút khàn khàn.

Lúc này Tô Giản mới ý thức được hiện tại mình còn chưa mặc xong đồ lót, vội vàng mặc qua loa, có điều hết lần này đến lần khác lại cài không được. Tô Giản dứt khoát khoác áo ngoài lên, sau đó đẩy An Dĩ Trạch ra ngoài.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi ra ngoài, hơn nữa còn đặc biệt giúp anh khép cửa lại.

Tô Giản thở ra 1 hơi, lúc này mới nhìn lại bộ nội y được mặc qua loa, bắt đầu mặc lại. Soi gương tự nhéo ngực mình, suy nghĩ trong đầu Tô Giản không khỏi bay tứ tung. Nói làm phụ nữ cũng không dễ dàng mà, đàn ông có 2 điểm này, nhưng đàn ông lại không bao giờ sợ bị lộ ngực, phụ nữ thì nhất định phải che kín lại, điều này nói rõ là gì? Nói rõ thịt rất quan trọng! Từ trước đến nay, anh luôn mơ ước đến 2 bộ ngực no đủ của phụ nữ, thỉnh thoảng không cẩn thận đụng phải ngực bạn học cũng sẽ lén chạm lại, mà hôm nay, cuối cùng anh có thể muốn bóp thì bóp, muốn nhào nặn thế nào cũng được, nhưng anh lại hoàn toàn không vui…mẹ nó, ai có thể vui khi tự mình chơi ngực mình chứ!”

Tô Giản thở dài, sau khi sửa lại nội y của bản thân, mới mở cửa phòng thử quần áo ra.

Thấy anh đi ra, An Dĩ Nhu hỏi:”Chị dâu, chị thử xong rồi?”

“Ừ.” Tô Giản gật đầu, nhìn quanh 1 vòng, ‘a’ 1 tiếng,”Anh 3 em đâu?”

“Anh 3…”, An Dĩ Nhu nói ý vị sâu xa, biểu tình lại hết sức chính trực. “Vừa rồi lúc em trở lại, thấy anh ấy che mũi đi vào phòng rửa tay, hình như là chảy máu mũi.”

Tô Giản:”…”

Tác giả có lời muốn nói: Xử nam 30 tuổi thật không dễ dàng mà…

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Lin

Biết chuyện An Dĩ Trạch chảy máu mũi, phản ứng đầu tiên của Tô Giản là trêu chọc.

Ha ha, An Dĩ Trạch, anh cũng có ngày hôm nay! Tô Giản cảm thấy vô cùng tiếc nuối vì không được nhìn thấy trực tiếp.

CÓ điều đến lúc kịp phản ứng được nguyên nhân An Dĩ Trạch chảy máu múi, tâm tình Tô Giản không khỏi xuống một chút.

Khí hậu nóng bức, dễ dàng bốc hỏa, chảy chút máu mũi cũng không phải chuyện ly kỳ gì, có điều suy nghĩ một chút đến thời điểm An Dĩ Trạch chảy máu mũi, anh liền có chút khó nghĩ.

Sau khi về đến nhà, hai người trở về phòng, Tô Giản nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch nghiên cứu, An Dĩ Trạch nhíu mày: "Sao vậy?"

Tô Giản chân thành nói: "Dĩ Trạch, lúc trước là tôi trách nhầm anh, quả nhiên anh không phải đồng tính luyến ái."

An Dĩ Trạch: "..."

Mãi đến gần tối An Dĩ Trạch vẫn không nói với Tô Giản câu nào.

Tô Giản lại không tính toán gì với anh, ngược lại còn cẩn thận dặn dò đầu bếp đặc biệt chuẩn bị cho anh một ít món ăn thanh nhiệt.

https://thuviensach.vn

Anh nghĩ, bất kể thế nào, ngày thường An Dĩ Trạch cũng chăm sóc anh, lúc trước còn dẫn anh đi xem phim, hôm nay lại mua quần áo và mô hình tàu sân bay cho anh, sau này anh ta còn sắp mua cho anh mô hình anime, anh cũng không phải người không biết điều, dù sao cũng nên bày tỏ một chút quan tâm với người bên gối.

Vì vậy lúc ăn cơm, cả nhà lập tức thấy một cảnh tượng khác xa ngày thường. Ngày thường, phần lớn thời gian An Dĩ Trạch đều yên lặng gắp thức ăn cho Tô Giản, Tô Giản chỉ phụ trạch việc ăn, mà hôm nay lại hoàn toàn thay đổi, mọi người chỉ thấy Tô Giản gắp một lát mướp đắng lớn vào bát An Dĩ Trạch, nhiệt tình nói: "Dĩ Trạch, ăn cái này nhiều một chút, hôm nay người anh rất nóng, phải hạ nhiệt một chút! Trước kia, em nghe nói, trong người quá nóng sẽ hư thận, anh phải quan tâm mới phải!"

Nhiệt lượng của An Dĩ Trạch quả nhiên giảm, nhiệt độ quanh người cũng hạ xuống, khuôn mặt tê liệt, cả buổi tối cũng không nói với Tô Giản câu nào.

Có điều, dù An Dĩ Trạch bực mình thế nào, Tô Giản cũng không bị ảnh hưởng, mà ôm lấy mô hình tàu sân bay An Dĩ Trạch mua cho chơi rất vui vẻ.

Qua một đêm, nhìn cô nhóc làm ổ trong lòng mình ngủ say sưa, bực bội trong lòng An Dĩ Trạch đã sớm mất tích. Nhìn chằm chằm khuôn mặt say ngủ của người trong lòng, An Dĩ Trạch nhẹ nhàng kéo người đó vào trong, sau đó lần nữa nhắm mắt lại.

Chờ đến lúc người trong lòng có tiếng động, An Dĩ Trạch mới mở mắt ra.

Tô Giản thấy anh tỉnh lại, mắt còn lim dim chào hỏi anh: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." An Dĩ Trạch chống người dậy.

https://thuviensach.vn

Tô Giản dựa đầu vào ngực anh không chịu rút lui: "Thật sự không muốn xuống giường..."

Nghe giọng nói mơ hồ mềm mại trong cổ họng cô phát ra, giọng nói An Dĩ Trạch cũng trầm xuống: "Vậy thì ngủ một lúc nữa?"

"Không được..." Tô Giản mơ màng lẩm bẩm. "Đói bụng rồi."

An Dĩ Trạch bật cười, giương mắt nhìn mô hình đang nằm trên thảm, cau mày lại, thở dài nói: "Em thích nó như vậy?" Tối hôm qua nghiên cứu 1 đêm, thật khó mà nói là không thích.

“Cái gì?” Tô Giản miễn cưỡng mở mắt ra.

“Mô hình.” An Dĩ Trạch giơ tay lên vuốt tóc anh. “Đây vẫn là đầu tiên anh thấy 1 cô gái thích mô hình như vậy.”

Tô Giản yên lặng, không lên tiếng.

“Giản Giản?”

Loại lý do khoa trương như yêu nước tất nhiên không thể dừng lại, Tô Giản im lặng 1 lát, quyết định lăn qua.

“Vì….đây là quà.” Người khác tặng quà, phải cẩn thận gìn giữ, đó là chuyện thường tình, mặc dù lý do này không inh, nhưng ít ra nó bình thường hơn nhiều.

Quả nhiên, An Dĩ Trạch không nói gì thêm.

Tô Giản giương mắt, lặng lẽ nhìn sang muốn nhìn 1 chút xem An Dĩ Trạch có tin hay không, không nghĩ tới An Dĩ Trạch cũng đang nhìn mình, ánh mắt dịu dàng lại sâu thẳm

https://thuviensach.vn

Có vẻ là tin, Tô Giản lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn, suy nghĩ 1 chút, vì muốn gia tăng niềm tin của đối phương, quyết định nói thêm một chút niềm yêu thích nữ tính của mình.

“Dĩ Trạch, tôi cũng rất thích ‘ba con gấu’”

Trong mắt An Dĩ Trạch từ từ nổi lên nét cười.

“Hôm nay tan làm, anh sẽ mua về cho em.”

“Lần này tôi muốn ăn bánh trà xanh!”

“Được.”

Không đến mấy ngày đã đến ngày An Dĩ Du hẹn bạn ra ngoài chơi.

An Dĩ Nhu một mực muốn Tô Giản đi cùng.

Tô Giản chần chừ :”Cái này không tốt lắm? Em và bạn bè gặp nhau, chị đi làm gì chứ?”

“Cũng chỉ đi KTV cùng mọi người mà thôi, nhiều người càng vui chứ sao!” An Dĩ Nhu .” Người khác đều mang theo bạn, cho nên, chị dâu, chị đi cùng cũng không sao!”

Nhưng người khác chỉ sợ là mang theo người yêu, em chồng mang chị dâu đi cùng không thấy quái dị sao?Mặc dù Tô Giản cũng có chút động lòng, dù sao anh cũng ở trong nhà quá lâu, rất mong có thể ra ngoài, nhưng vẫn có chút chần chừ :”Nhưng chị sợ không chơi với bạn em được.”

“Sao có thể? Không phải chị với em chơi rất vui sao? Huống hồ chị cũng chỉ hơn bọn em 1 2 tuổi, sao biết có thể không chơi cùng chứ?” An Dĩ Nhu nhiệt tình khuyên .” Dù sao chị ở nhà 1 mình cũng không vui, coi như đi với em, cùng đi chứ!”

https://thuviensach.vn

“Được rồi.” Tô Giản đồng ý.

Đúng lúc này, An Dĩ Trạch trở lại, An Dĩ Nhu lập tức báo với anh 1 tiếng về việc kéo Tô Giản ra ngoài chơi, thấy An Dĩ Trạch nhíu mi, lộ vẻ mặt không đồng ý, An Dĩ Nhu lập tức nói :”Anh ba, nếu không ba chúng ta cùng đi?”

Tô Giản ở bên cạnh nói:”Anh ba của em không chơi được với chúng ta, em xem anh ấy cũng đã 30 tuổi hơn chúng ta gần 10 tuổi, dạo này, hơn 1 tuổi là cách 1 đời, đừng nói là 10 tuổi!”

An Dĩ Trạch:”…”

Cuối cùng, An Dĩ Trạch vẫn làm tài xế cho hai người.

An Dĩ Nhu :”Anh ba, anh đưa bọn em đến khách sạn cạnh KTV là được rồi, sau đó bọn em sẽ tự đi đến.”

Tô Giản đoán chỉ sợ An Dĩ Nhu lại không muốn bạn học biết mình xuất thân giàu có, không khỏi càng thêm yêu thích tính cách của cô em chồng này.

An Dĩ Trạch ‘ừ’ 1 tiếng, yêu cầu :”Nhất định phải về nhà trước 10h, nếu muộn hơn anh sẽ đến đón 2 người.”

“Không thành vấn đề!” An Dĩ Nhu mỉm cười nói.”Em sẽ chăm sóc chị dâu thật tốt, anh ba, anh yên tâm!”

Tô Giản có chút. Ngược lại An Dĩ Trạch quay đầu nhìn anh 1 cái, sau đó gật đầu với An Dĩ Nhu.

An Dĩ Trạch đưa 2 người gần tới khách sạn, sau đó lái xe rời đi. An Dĩ Nhu lập tức kéo Tô Giản vào KTV.

https://thuviensach.vn

Tô Giản cũng không lạ lẫm khu KTV này, trước khi sống lại anh cũng đã đến, phong cách hiện đại, giá cả trung bình, người trẻ tuổi rất thích nơi này. An Dĩ Nhu kéo anh đến 1 phòng bao, mở cửa.

Đã có 5 người trong phòng, nhìn 1 cái đều là bạn học cùng lứa với An Dĩ Nhu, thấy An Dĩ Nhu đến lập tức có 2 cô gái gọi cô:"Dĩ Nhu!"

An Dĩ Nhu chào hỏi tất cả bọn họ, sau đó nhìn Tô Giản nói:"Lâm Hoàn, Tề Duyệt là bạn tốt của em, hai người này là người thân của các cô ấy." Ngừng 1 chút, cô lại giới thiệu Tô Giản. " Đây là…"

"Tôi là bạn của Tiểu Nhu, tôi tên Tô Giản." Không muốn bị gọi là chị dâu. Tô Giản cắt đứt lời giới thiệu của An Dĩ Nhu, đi trươc 1 bước tự nhiên giới thiệu bản thân.

Có 1 bạn nam ngồi 1 mình cười với Tô Giản:"Bạn gái xinh đẹp, quả nhiên vẫn còn người đẹp! Chào người đẹp, mình tên là Chu Hải, cũng là bạn tốt của Dĩ Nhu."

"Ai là bạn tốt của cậu!" Lâm Hoan cười phản bác Chu Hải, nói với Tô Giản :"Tô Giản, cậu đừng để ý đến cậu ta, chỉ cần có gái đẹp, vị này sẽ cảm thấy đó là bạn tốt của mình!"

1 đám người trẻ tuổi cười đùa, tự do vui vẻ, Tô Giản cũng vui lây.

Cũng không lâu lắm, cửa lại được đẩy ra, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, chỉ nghe thấy Chu Hải la lớn lên :"A Kiệt, cậu còn có thể đến đây!"

Đôi mắt An Dĩ Nhu lập tức sáng lên.

Tô Giản đột nhiên cứng đờ, trong đầu lập tức ầm ầm : A Kiệt!

https://thuviensach.vn

Người trẻ tuổi đẩy cửa đi tới, không phải là em trai anh Tô Kiệt thì là ai!

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Lin

Tô Giản nhìn chằm chằm vào Tô Kiệt, trong lòng là một đợt sóng mãnh liệt.

Hình như thằng nhóc gầy hơn một chút, nhưng vẫn đẹp trai như cũ. Trước đây, Tô Giản buộc Tô Kiệt thừa nhận anh đẹp trai hơn, Tô Kiệt không nghe, Tô Giản liền làm bộ muốn đánh cậu, hai anh em thường nháo loạn trên ghế sô pha, sau đó liền bị mẹ Tô cầm chổi lông gà đuổi theo. Nhưng công bằng mà nói, Tô Giản cũng phải thừa nhận, thằng nhóc này tốt hơn so với thằng anh này của nó, mắt to mày rậm, cũng cao hơn anh, thuộc loại hấp dẫn ánh nhìn của các cô gái. Mà tính tình của Tô Kiệt cùng hơn anh, dù từ nhỏ đã bị anh bắt nạy các loại, nhưng cậu chưa bao giờ tố cáo với mẹ, nhiều nhất chỉ lén đổi tên anh trong điện thoại di động thành 'ông anh khác người của tôi' hay các loại xưng hô kỳ quái mà thôi.

Tình cảm của hai anh em họ rất tốt. Từ bé Tô Kiệt đã rất hâm mộ người anh trai này, thường chạy theo phía sau Tô Giản gọi 'anh' 'anh', có lúc bị Tô Giản bắt nạt, cũng chỉ rơi vài ba giọt nước mắt, trong nháy mắt lại tiếp tục chạy theo kéo tay Tô Giản. Chờ đến lúc từ từ lớn lên, năm đó bé củ cải trưởng thành, trở thành một thiếu niên 18 tuổi đẹp trai, Tô Kiệt lớn lên tính cách lại càng sắc bén trầm ổn, nhưng lúc đối mặt với Tô Giản, vẫn luôn là một cậu em trai chạy theo anh mình như cũ. Tô Giản có chút đắc ý: Lần đầu tiên tên nhóc này viết thư tình đều do người anh trai này dạy dỗ, lần đầu tiên mộng xuân cũng do tên anh trai này khuyên bảo, lần đầu tiên

https://thuviensach.vn

đánh máy bay cũng do người anh trai này hướng dẫn... trong cuộc sống của Tô Kiệt, rất nhiều lần đầu tiên có công lao của người anh trai này!

Đương nhiên, lần đầu tiên Tô Kiệt trải qua sinh ly tử biệt, cũng do anh mang đến.

Nghĩ tới ngày đó, dáng vẻ đau lòng của Tô Kiệt trong tang lễ, lòng của Tô Giản không khỏi có chút ê ẩm. Anh đột nhiên qua đời như vậy, người nhà sẽ đau buồn như thế nào, anh không dám nghĩ nhiều, dù hiện tại anh sống lại, cũng không có cách nào nhận họ. Từ lúc sống lại đến nay, anh luôn cố gắng không suy nghĩ nhiều đến điều này, nhưng hôm nay thấy Tô Kiệt, tất cả nỗi buồn trong nháy mắt lại nâng lên/

Một mình Tô Kiệt đến đây, đi vào liền chào hỏi mọi người, đến An Dĩ Nhi, cậu chỉ mỉm cười với cô: "Dĩ Nhu."

Ánh sáng trong mắt An Dĩ Nhu dao động, giọng nói có chút dè dặt hơn bình thường: "A Kiệt, cậu đến rồi?"

Tô Kiệt gật đầu một cái, giương mắt nhìn sang người ngồi bên cạnh An Dĩ Nhu, sau đó ngẩn ra.

An Dĩ Nhu vội vàng giới thiệu: "Đây là bạn mình, Tô Giản." Lại chỉ Tô Kiệt với Tô Giản. "Đây là bạn cùng lớp của em, Tô Kiệt."

Nghe được hai chữ 'Tô Giản', sắc mặt Tô Kiệt hơi đổi một chút, nhìn chằm chằm vào Tô Giản. Tô Giản chột dạ, chỉ đành nhắm mắt cười với cậu: "Bạn học Tô, chào cậu."

Tô Kiệt vẫn nhìn anh chăm chú, một lát sau mới trả lời: "Tô... Giản, chào cậu."

Không được bao lâu, mội người lục tục đến, tám chín người trẻ tuổi tụ họp một chỗ, trò chuyện một lúc lập tức bắt đầu lên hát, trong phòng bao

https://thuviensach.vn

nhất thời náo nhiệt.

Ngày thường đến KTV, Tô Giản cũng được coi là trùm, nhưng hôm nay anh không có hứng thú, vì anh luôn cảm thấy ánh mắt Tô Kiệt luôn quanh quẩn bên người mình.

Thấy An Dĩ Nhu liên tục kéo Tô Kiệt lại nói chuyện, Tô Giản hơi thở phào, mượn cơ hội mọi người ăn uống mà rời khỏi phòng bao.

Trong phòng khách, có thức ăn tự chọn, Tô Giản quen thuộc đi qua, bắt đầu chọn thức ăn.

Đang chọn đồ ăn, bỗng nhiên một giọng nói vang lên: "Có phải mình từng gặp qua cậu ở đâu rồi không?"

Tô Giản hốt hoảng, tay run một cái, tay đang chọn đồ uống nhất thời hất ra.

"Cẩn thận!" Không biết từ lúc nào, Tô Kiệt đã đến bên cạnh anh vội vàng tìm khăn giấy. "Lau một chút."

"Cảm ơn."

Tô Kiệt nhìn anh, lại lặp lại lần nữa. "Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?"

Tô Giản thấy không thể tránh khỏi, liền nói: "Trước đây, chúng ta đã từng gặp nhau trong lễ tang của anh cậu."

Nghe anh nhắc đến lễ tang, vẻ mặt Tô Kiệt có chút không tốt, nhưng sau đó lập tức bừng tỉnh: "À, mình nhớ ra rồi!" Cậu cười với Tô Giản một tiếng. "Lúc đó mình còn tưởng rằng cậu là bạn gái anh mình."

"Mình không phải." Tô Giản không muốn tăng thêm hoài nghi, đàng hoàng nói. "Lúc đó, mình và anh cậu cùng lúc xảy ra tai nạn xe, có điều

https://thuviensach.vn

mình chỉ bị thương, mà anh cậu..." Thấy Tô Kiệt hiện vẻ đau thương, trái tim Tô Giản cũng thắt lại, thấp giọng nói. "Xin lỗi."

"Không sao." Giọng nói Tô Kiệt trầm thấp. "Có điều mình

Không nghĩ cậu cũng tên là Tô Giản, lại trùng tên trùng họ với anh trai mình.”

Lòng Tô Giản run lên, nở nụ cười khô khốc. “Đúng vậy, mình cũng cảm thấy vậy.”

Tô Giản xoay người tiếp tục chọn thức ăn, Tô Kiệt ở bên cạnh giúp anh chọn, thấy anh gắp 1 miếng bánh ngọt trà xanh lên, lập tức hỏi:”Cậu cũng thích bánh ngọt trà xanh sao?”

Tay Tô Giản ngừng 1 chút, cố làm ra vẻ tự nhiên hỏi:”Cậu cũng thích ăn sao?”

“Không.”Tô Kiệt lắc đầu 1 cái.“Anh mình rất thích ăn.”

“Ồ.” Tô Giản vội vàng sắp xếp từ ngữ .“ Rất nhiều cô gái thích ăn cái này, ngược lại không nhiều đàn ông thích nó lắm.”

“Đúng vậy.”Tô Kiệt cười nói.“Có điều anh mình lại thích ăn, sợ người khác chê cười nên anh ấy thường sai mình đi mua.”

Tô Giản nhớ tới cuộc sống trước kia, anh thường dùng võ uy hiếp hoặc dùng tiền cám dỗ Tô Kiệt đi mua bánh ngọt ình, không tự chủ được nhếch mép, chẳng qua đến lúc phục hồi tinh thần lại, phát hiện Tô Kiệt đang nhìn mình, anh lập tức nói :”Tình cảm của 2 người thật tốt.”

Tô Kiệt nói:”Cả đời này mình cũng chỉ có 1 người anh trai như vậy.”

Hai mắt Tô Giản đột nhiên nóng lên.

https://thuviensach.vn

“cậu…ba mẹ cậu khỏe không? Khi đó, mình thấy hai người họ…cũng rất đau lòng.”Biết rõ không nên hỏi nhiều, nhưng Tô Giản vẫn không nhịn được muốn hỏi.

Vẻ mặt Tô Kiệt có chút ảm đạm :”Hai người họ cũng khỏe, chỉ là có chút không tiếp nhận nổi việc kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, dù sao lúc xảy ra chuyện, anh ấy vẫn còn rất trẻ.”

Lòng Tô Giản căng thẳng, vội vàng nói :”Vậy thân thể họ vẫn tốt chứ?” Thấy Tô Kiệt nhìn lại, cảm thấy hình như mình quan tâm quá nhiều, lại bổ sung :”Thân thể người già không tốt, bất ngờ chịu đả kích lớn như vậy, phải chú ý 1 chút mới được.”

Tô Kiệt cũng không suy nghĩ nhiều, trả lời :”Cảm ơn đã quan tâm, thân thể ba mẹ mình rất tốt, đau lòng dĩ nhiên là chuyện không thể tránh khỏi, sau này, cũng chỉ có thể phụ thuộc vào thời gian.”

Tô Giản thốt lên :”Vậy còn cậu?”

“Mình?” Tô Kiệt nói:”Mình mà, cũng vậy thôi.”

“Cậu…cậu nhớ anh mình không?”Tô Giản không nhịn được nhẹ giọng hỏi.

Tô Kiệt sững sờ, vẻ mặt có chút u ám, 1 lát sau, mím môi 1 cái, khoát tay với Tô Giản :”Không nhớ.”

Cõi lòng vốn còn chua xót, Tô Giản nhất thời sinh bất mãn :”Tên nhóc thúi, lại dám không nhớ anh! Nói gì mà tình cảm anh em chứ?”

Ngay lúc này, An Dĩ Nhu tới, thấy bộ dạng 1 người nói chuyện với nhau, ánh mắt qua lại giữa 2 người, chần chừ nói:”Hai người..trước đây có quen nhau sao?”

https://thuviensach.vn

Tô Kiệt nói:”Bọn mình gặp nhau trong tang lễ của anh mình 1 lần.”

Tô Giản cũng giải thích rõ :”Anh của cậu ấy và chị cùng xảy ra tai nạn xe cộ.”

Hai mắt An Dĩ Nhu mở to, ánh mắt nhìn về phía Tô Kiệt trần đầy áy náy, còn có chút sợ hãi:”Thật xin lỗi, mình không biết…”

Tô Kiệt dịu dàng nói:”Không sao.”

Hai người bưng thức ăn về phòng bao. An Dĩ Nhu vẫn luôn có chút không tập trung, Tô Giản cũng có tâm sự của riêng mình, cho nên cũng không đặc biệt chú ý. Đang lúc anh vắt hết óc suy nghĩ làm thế nào để không khiến Tô Kiệt nghi ngờ, An Dĩ Nhu bỗng nhiên dựa vào anh, thấp giọng nói:”Chị dâu.”

“Hả?”

An Dĩ Trạch khó có lúc xấu hổ:”Em muốn hỏi chị 1 chút, chuyện liên quan đến anh trai của A Kiệt.”

Tô Giản rùng mình 1 cái, do dự nói:”Chị và anh trai cậu ấy không hề quen nhau, chẳng qua sau đó nghe chuyện anh trai cậu ấy qua đời trong tai nạn giao thông, cho nên mới nói anh ba em đưa chị đến tham dự lễ tang của anh cậu ấy.”

“Ồ.” An Dĩ Nhu nhìn về phía Chu Hải đang nói chuyện với Tô Kiệt, vẻ mặt có chút sa sút. “Em cũng không biết chuyện anh trai A Kiệt qua đời, không trách được có 1 thời gian cậu ấy không được vui.”

Tô Giản cũng không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là cầm đồ lên ăn.

https://thuviensach.vn

Đang ăn, chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh đĩa đồ ăn đột nhiên rung lên, hình như có tin nhắn, điều đầu tiên là Tô Giản tùy ý liếc mắt 1 cái, nhưng sau 1 giây, ánh mắt lập tức khựng lại, anh nhận ra, đây là điện thoại di động của Tô Kiệt.

Phong cách điện thoại kiểu cũ, Tô Giản nhớ, đây là điện thoại Tô Kiệt tự mua vào sinh nhật hai năm trước của mình. Trước khi anh xảy ra chuyện, Tô Kiệt còn nói với anh sẽ kiếm tiền để mua điện thoại mới, cuối cùng có thể đổi điện thoại, không nghĩ tới, mấy tháng trôi qua, thằng bé vẫn còn không chịu đổi.

Tô Giản ma xui quỷ khiến cầm điện thoại di động lên, mở máy.

Ngay sau đó ánh mắt Tô Giản ửng đỏ.

Trên màn hình điện thoại di động, người đang mở miệng cười toe toét, không phải là anh trước đây thì là ai!

Sau khi đưa Tô Giản và An Dĩ Nhu đi xong, An Dĩ Trạch lái xeđến công ty.

Trong công ty có 1 ngành ở lại làm thêm giờ, thấy tổng giám đốc đột nhiên đi vào, một đám nhân viên vốn còn có chút mệt mỏi lập tức phấn chấn tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc.

Vẻ mặt An Dĩ Trạch cô đơn, chỉ đơn giản nhìn 1 chút, lập tức bước vào thang máy.

Đợi đến lúc anh đi, các nhân viên còn nghiêm túc, vẻ mặt lập tức trở nên thoải mái hơn.

“Tại sao bệ hạ đột nhiên đến đây?Thật hù chết người mà!”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, chỉ đến 1 mình xem ra cũng không giống đến đây để làm thêm giờ.”

“Nhất định không phải làm thêm giờ rồi! Buổi chiều tôi vừa thấy bệ hạ về nhà! Nghe nói thời gian gần đây, bệ hạ tan làm đúng giờ, đã lâu không làm thêm giờ!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Tôi cũng nghe nói! Có điều cũng bình thường, bệ hạ vừa cưới không lâu, trong nhà còn có nương nương đang chờ mà!”

“Ai, nghe nói bộ dạng của nương nương rất giống Kỷ Thiên hậu, có phải thật vậy không ta?”

“Hử! Cô nghe từ đâu vậy?Sao tôi lại không biết!”

“Nhất định!Nếu như không phải là đại mỹ nhân, sao bệ hạ có thể coi trọng?Phải là người như Kỷ Thiên hậu!”

“Kỷ Thiên Hậu đẹp không?Sao tôi lại không thấy vậy?”

“Này, cấm cô bôi nhọ nữ thần của tôi!”

“Được rồi, cãi nhau cái gì!Cô thích Kỳ Nghiên thì nương nương lớn lên giống Kỷ Nghiên?Vậy còn tôi thích Hoàng Bột! Vậy tôi nói, nương nương nhất định giống như Hoàng Bột, mới có thể được bệ hạ chọn trúng!”

“Mẹ nó!Ba quan điểm của tôi sụp đổ rồi!”

“Ai, khoan hãy nói, bệ hạ của chúng ta là người có gia thế lẫn tướng mạo, phải biết bao người đẹp chạy theo chứ, bệ hạ liên tiếp không coi trọng! Điều này nói lên cái gì? Đó là vì khẩu vị của bệ hạ chúng ta rất đặc biệt! Nếu không, người xinh đẹp như tôi đây, bệ hạ lại không để ý chứ?”

“Nôn…”

https://thuviensach.vn

“Mấy người các cô!Nói cái gì đó?Nhanh quay lại làm việc!”

Bệ hạ An tất nhiên không cần biết thần tử của mình bận rộn suy đoán đến mắt thẩm mỹ của anh , đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, An Dĩ Trạch tức làm việc, chẳng qua không lâu lắm, anh liền buông tàu liệu trên tay xuống.

Người luôn luôn làm việc nghiêm túc như anh, lúc này lại có chút cảm giác không tập trung.

An Dĩ Trạch giơ tay lên xoa hai bên huyệt thái dương, cuối cùng thuận theo trái tim mà nhìn đồng hồ.

Mới được nửa giờ…

An Dĩ Trạch nhìn chăm chú vào thời gian trong điện thoại di động, ánh đèn của thành phố vào ban đêm đập vào mặt. An Dĩ Trạch đứng yên lặng trước cửa số mấy phút, sau đó quay đầu cầm tài liệu lên.

Cứ như vậy làm việc không bao lâu, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

An Dĩ Trạch lập tức nhận.

Trong điện thoại còn có thể nghe thấy tiếng nhạc huyên náo, nhưng giọng nói của An Dĩ Nhu rất rõ ràng:”Anh ba, anh mau đến đây đón chị dâu, chị ấy uống say rồi!”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 38 (1)

Editor: Lin

An Dĩ Trạch đẩy cửa phòng bao, một tiếng hát lập tức đập vào tai.

"Trên đời này chỉ có mẹ tốt, có mẹ, con giống như bảo vật, lao vào trong lồng ngực của mẹ, hưởng thụ hạnh phúc không ngớt..."

Là người thì đều biết hát, có điều không phải là ca sĩ hát thì quả thật... là thảm họa của nhân gian.

Kiến thức sâu rộng như tổng giám đốc An lần đầu tiên cảm thấy bài hát này có thể há thành như vậy, chắc hẳn khi người soạn ca khúc này đến, nhất định cũng sẽ không biết đây là tác phẩm của mình.

An Dĩ Trạch nhíu mày một cái, đợi đến lúc nhận ra người cầm mic hát là người mình vô cùng quen thuộc, không khỏi cứng đờ.

Tô Giản nước mắt lưng tròng, vẫn còn thê thảm hát: "Trên đời này chỉ có mẹ tốt, không mẹ, con như một cọng cỏ, rời khỏi lồng ngực mẹ, tìm hạnh phúc ở nơi đâu..."

Một phòng toàn ngườu nghe tiếng hát cũng bày ra vẻ mặt 'tôi cũng say rồi'.

Thấy An Dĩ Trạch đẩy cửa đi vào, An Dĩ Nhu lập tức chạy lên đón: "Anh ba!"

An Dĩ Trạch trầm mặt: "Xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Nhu lúng túng nhìn Tô Giản một cái: "Bọn em uống một chút bia, kết quả không nghĩ tới chị dâu uống một chút đã say."

Hôm nay Tô Giản gặp Tô Kiệt, ban đầu là háo hức kích động, đến lúc nhìn thấy hình ảnh mình trên màn hình điện thoại của Tô Kiệt, cảm thấy đau khỏ nhớ nhung mãnh liệt ùa tới. Chẳng qua anh cũng biết, mình không thể đến trước mắt Tô Kiệt thẳng thắn thừa nhận thân phận thật của mình, anh cũng không dám qua lại nhiều với Tô Kiệt. Anh và em gái Tô cũng xayra tai nạn, tên hai người còn giống nhau, anh bị mất trí nhớ, các loại hành động, nếu khiến người khác sinh lòng hoài nghi muốn nghiên cứu, chưa chắc đã không thể phát hiện điều gì. Anh không biết sau này có thể nói bí mật mình sống lại cho những người thân của mình không, nhưng ít ra hiện tại anh sẽ không, dù sao đến lúc đó người bị liên lụy sẽ không phải một mình anh, còn có vài gia đình, hơn nữa sự thật quá mức kì quái, cũng chưa chắc có người có thể tiếp nhận, anh không muốn mạo hiểm như vậy.

Chẳng qua nỗi nhớ người thân không dễ dàng đè xuống như vậy. Biết được ba mẹ đều khỏe, anh cũng có thể thả lòng, nhưng vẫn đau lòng nhớ ba mẹ và em trai. Trong lòng anh buồn bực, lại không cách nào nói ra miệng, vì vậy khi một đám người trẻ tuổi mời uống bia, anh cũng không từ chối. Tửu lượng của anh dù không thể nói là tốt, nhưng mấy chai bia nhất định không phải là vấn đề, vì vậy anh cũng không suy nghĩ gì nhiều, nhưng không nghĩ tới chính là, thể chất em gái Tô dễ say như vậy, vì vậy Tô Giản chỉ vừa uống được hai cốc bia lớn, đã cảm thấy say rồi.

Uống say Tô Giản ngược lại không làm loạn, vẫn ngoan ngoãn ngồi, chẳng qua bắt đầu ôm mic không buông. Có điều khả năng cac hát của anh quả thật không dám nói, mỗi bãi hát đến giai điệu cơ bản cũng có thể vặn vẹo đến ngoài vũ trụ, vì vậy một phòng toàn người chỉ có thể vừa đau khổ vừa vui vẻ... đâu vì âm thanh quái dị tra tấn màng nhĩ, vui vì được nhìn người đẹp ca hát.

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu An Dĩ Nhu còn không phát hiện Tô Giản có gì đó không đúng, khi thấy Tô Giản liên tiếp mở một bài hát thì mới phát hiện có gì không bình thường.

An Dĩ Nhu khuyên nhủ: "Chị dâu, chị có muốn ăn gì trước hay không?"

Tô Giản ôm lấy mic, lắc đầu như trống bỏi: "Không, chị muốn hát một bài trước..."

An Dĩ Nhu: "..."

Chu Hải tới nói: "Người đẹp, một mình hát rất cô đơn, nếu không để mình hát với cậu đi."

Vẻ mặt Tô Giản đầy đau khổ: "Loài người luôn cô đơn, tôi đã quen rồi..."

Chu Hải: "..."

Tô Kiệt dụ dỗ: "Tô Giản, nếu không cậu nghỉ ngơi trước một chút, lát nữa lại hát? Nếu không như vậy không tốt cho thanh quản."

Tô Giản nhìn cậu, vành mắt hồng hồng: "Thanh quản tốt thì có ích lợi gì, trái tim vẫn đau như vậy…"

Tô Kiệt: "…"

Người cả phòng cũng chịu thua, vì vậy mọi người trong phòng chỉ có thể nghe Tô Giản vứt bỏ giai điệu của tác giả, thần kỳ dịch thành

'Mẹ thân ái bao la'

'Kim cương hình hồ lô'

https://thuviensach.vn

‘Hay về thăm nhà một chút’

‘Hương thân phụ lão’

‘Pháp Hải anh không biết yêu’ thành một ca khúc mới.

Lúc An Dĩ Trạch đến nơi, Tô Giản đang sáng tác cho bài ‘Trên đời này chỉ có mẹ tốt’.

Không để ý đến ánh mắt tò mò của những người trong phòng, An Dĩ Trạch trực tiếp đến trước mặt Tô Giản, cau mày nói: “Giản Giản, về nhà với anh.” Nói xong liền muốn đưa tay giành lấy mic của Tô Giản.

Tô Giản một mực bảo vệ mic của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn cảnh giác: “Tôi bán nghệ không bán thân!”

An Dĩ Trạch: “…”

An Dĩ Nhu ở bên cạnh nhịn cười nói: “Chị dâu, anh ba đến đón chị về nhà.”

Tô Giản ngơ ngác nhìn An Dĩ Trạch một lát, trừng mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Dĩ… Trạch?”

Lòng An Dĩ Trạch bỗng nhiên mềm nhũn, thừa dịp anh ngơ ngác thì cướp lấy mic của anh, nhẹ nhàng nói: “Ừ, là anh. Nghe lời, chúng ta về nhà.”

Trên lông mi của Tô Giản còn dính nước mắt, ngơ ngác để anh dắt tay.

An Dĩ Nhu ở bên cạnh thở dài: “Anh ba, vẫn là anh lợi hại! Vừa rồi tất cả bọn em khuyên bảo nhưng đều vô dụng, anh vừa đến, chị dâu cũng chỉ nghe anh.”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nắm chặt tay Tô Giản thêm một chút, nhìn An Dĩ Nhu: “Anh đưa cô ấy về nhà trước, em về cùng anh không?”

An Dĩ Nhu lắc đầu: “Thời gian còn sớm, em muốn ở lại chơi môt chút rồi về.”

An Dĩ Trạch thu hết tình hình trong phòng vào mắt, thấy một đám người trẻ tuổi chơi vui vẻ, liền trầm ngâm nói: “Được rồi, anh liền nói tài xế qua đây chờ em, nhớ về nhà trước 10 giờ.”

An Dĩ Nhu cười nói: “Anh ba, anh yên tâm đi! Em không cần anh quan tâm, anh chỉ cần để ý chăm sóc chị dâu là được rồi!”

An Dĩ Trạch quay đầu nhìn người bên cạnh ngơ ngác, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

“Vậy anh đưa cô ấy về trước.” An Dĩ Trạch nói với An Dĩ Nhu, lại gật đầu với mọi người trong phòng một cái, sau đó liền dắt Tô Giản ra ngoài.

Lúc nói chuyện, Tô Giản luôn ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh, nhưng không nghĩ tới khi anh kéo tay Tô Giản ra ngoài, Tô Giản lại không chịu.

Ánh mắt Tô Giản đầy vẻ không chịu, kêu gào: “Cứu mạng! Cứu mạng! Chú cảnh sát, chính là người này!”

An Dĩ Trạch: “...”

Cuối cùng An Dĩ Trạch đành phải che miệng Tô Giản lại, mạnh mẽ kéo đi.

Ôm Tô Giản vào trong xe, An Dĩ Trạch ngồi vào vị trí tài xế, nghiêm mặt thở hổn hển vài cái.

Nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh, nhìn người bên cạnh lại trở lại thành cô gái yên tĩnh, An Dĩ Trạch thở phào nhẹ nhõm, giơ tay qua, cài nịt an

https://thuviensach.vn

toàn cho anh.

Tô Giản nghiêm túc nhìn anh cài nịt an toàn ình, đột nhiên mềm nhũn lên tiếng: “Dĩ Trạch, chúng ta phải đi đâu?”

An Dĩ Trạch thấy hình như anh tỉnh táo hơn một chút, giọng nói không tự chủ được cũng mềm mại hơn: “Ngoan, chúng ta về nhà.”

Nghe hai chữ ‘về nhà’, khóe miệng Tô Giản bắt đầu hạ xuống, giọng nói lộ vẻ nức nở như lúc vừa hát: “Về nhà, về nhà, em cần anh.”

Lông mày An Dĩ Trạch giật giật: “Đừng hát nữa!”

Tô Giản lập tức đổi sang bài khác, thỏa thích biểu diễn: “Muốn hát thì phải hát cho vang dội, dù không có ai vỗ tay, ít nhất tôi vẫn có thể, bản thân dũng cảm thưởng thức...”

Gân xanh trên trán An Dĩ Trạch hằn lên, đột nhiên cúi đầu xuống, ngăn chặn cái miệng không ngừng hát của Tô Giản.

Âm thanh của Tô Giản hơi ngừng lại, ngồi không nhúc nhích, hai con mắt chớp chớp.

Tròng mắt của cô nhóc mờ mịt u mê khiến An Dĩ Trạch nóng nảy từ từ bình phục lại, động tác ngoài miệng cũng dần nhẹ nhàng hơn.

Ngày vào lúc này, Tô Giản đột nhiên tò mò ngậm lấy môi anh mà mút mút.

An Dĩ Trạch: “...”

Lúc Tô Giản buông ra, đôi môi đã có chút sưng đỏ, mà người cũng cởi nịt an toàn ra, dựa vào lồng ngực An Dĩ Trạch.

https://thuviensach.vn

Tất cả năng lượng còn lại đều bị nụ hôn vừa rồi biến thành tình cảm dịu dàng, tổng giám đốc An đưa ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt cô nhóc, giọng nói trầm nhẹ: “Tại sao vừa rồi lại khóc?”

Tô Giản đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lại như nhớ ra điều gì đó, miệng hơi cong lên, đáng thương nói: “Tôi nhớ mẹ tôi...”

An Dĩ Trạch bị câu trả lời của anh làm ngẩn ra, còn có chút không kịp phản ứng, liền tiếng nức nở mơ hồ của Tô Giản rồi lại bắt đầu hát: “Oh, mẹ, mẹ trong ánh nến...”

Gân xanh An Dĩ Trạch hiện rõ: “Không phải em không nhớ gì sao? Tại sao lại nhớ mẹ em?”

Lần này Tô Giản trả lời rất lưu loát. “Sao lại không nhớ?” Lời còn chưa dứt, Tô Giản bỗng nhiên giang tay ôm lấy cổ An Dĩ Trạch, đáng thương kêu một tiếng: “Mẹ...”

Gân xanh trên trán An Dĩ Trạch rốt cuộc nứt ra.

Tô Giản vẫn nằm trong lòng anh ca hát: “Mẹ trong ánh nến, tóc đen của người nổi hoa râm, gương mặt in lên nhiều lo lắng, hông người mệt mỏi, không còn cao ngất, con mắt người vì sao mất ánh quang…”

An Dĩ Trạch thẫn thờ ôm người trong ngực, nghe cô nhóc trong ngực tình cảm hát sai nhịp, chỉ cảm thấy cuộc sống này thật mệt mỏi.

“Anh, không, phải, là, mẹ, em!” Năm chữ, từng từ rõ ràng.

Tô Giản ôm chặt anh không buông, đáng thương nói: “Mẹ, tại sao mẹ lại không nhận con? Con là Giản Giản mẹ yêu thương nhất mà!”

An Dĩ Trạch: “...”

https://thuviensach.vn

Tô Giản thút thít hai cái, từ từ yên tĩnh lại. An Dĩ Trạch tràn đầy mệt mỏi ôm cô, thấp giọng kêu: “Giản Giản?”

Tô Giản trong lòng anh tự động tìm một tư thế dễ chịu, ngẩng mặt lên nhìn anh, giọng nói mềm nhũn: “Dĩ Trạch, tôi muốn uống nước...”

Lúc trước anh đi đứng bất tiện, nửa đêm tỉnh lại muốn uống nước, liền đánh thức An Dĩ Trạch đi lấy giúp mình, lúc này anh hát một hồi lâu còn khóc, cảm thấy miệng khát, liền theo bản năng gọi An Dĩ Trạch.

Hình như là tỉnh một chút... An Dĩ Trạch hạ mắt nhìn anh, chần chờ nói: “Anh là ai?”

Anh còn chưa hỏi xong, Tô Giản lại gân giọng hát: “Đừng hỏi tôi là ai, xin hãy yêu tôi...”

“Không cho phép hát nữa!” Tự tạo nghiệt, nếu An Dĩ Trạch biết vậy thì đã chẳng làm.

Tô Giản cúi đầu không hát nữa, ngơ ngác nhìn anh một hồi, lại vùi mặt vào lồng ngực anh, mềm mại nói, “Vậy anh hát cho tôi nghe...”

“Không.” An Dĩ Trạch lạnh lùng từ chối.

Bị từ chối, Tô Giản lập tức đau khổ lại mở miệng hát: “Em nghĩ anh không thật sự yêu em, khi lòng quan tâm dần phai nhạt...”

“Được, anh hát!” An Dĩ Trạch nghiến răng nghiến lợi.

Tô Giản lập tức yên lặng, chỉ dùng sức hít mũi một cái.

An Dĩ Trạch do dự lại do dự, nhưng vẫn lo lắng cô nhóc trong lòng lại tiếp tục ồn ào, vì vậy nhẹ nhàng lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Anh sẽ hát bài không được yêu thích lắm, nhưng đó lại là bài năm đó người ấy thích nghe, cho nên anh cũng nhớ, lúc này nhẹ nhàng nhớ đến, lại giật mình tâm trạng mình có chút khác trước.

“I know

It is hard to fall in love

When you feel blue

Deep in-side your heart

I’m sure

You got so much more to give

Be-lieve in me

I’m sure

You got so much more to give

Be-lieve in me

I let it shine again

Sur-ren-der

Ba-by please sur-ren-der

I will be so ten-der

If you trust in me...

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 39

An Dĩ Trạch cũng từng thích một người.

Rất thích.

Quý Minh Phi đã từng nói với anh: "Dĩ Trạch, Kỷ Nghiên chính là kiếp nạn trong đời cậu."

An Dĩ Trạch sao lại không biết, nhưng, người cả đời này, đều sẽ có một lần u mê như vậy.

Mà cuộc đời này An Dĩ Trạch từng u mê, chính là Kỷ Nghiên.

An DĨ Trạch nhớ lần đầu mình gặp Kỷ Nghiên.

Đó là trong tiệc sinh nhật của anh trai anh, rất nhiều khách đến tham gia, rất náo nhiệt.

Nhưng hôm đó anh lại không vui.

Vì anh vừa cùng anh hai cãi nhau, anh hoàn toàn bị anh hai áp chế, cuối cùng là thất bại thảm hại.

Cậu chủ An mười tuổi tiếc rằng bây giờ không thể mạnh mẽ hơn, vì vậy vô cùng đau lòng chạy đến một góc vườn hoa, hốc mắt len lén đỏ lên.

Ngay lúc anh đau lòng nhất, một giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên: "Cậu làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Lúc An Dĩ Trạch ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một gương mặt dịu dàng xinh đẹp gióng như giọng nói của cô vậy.

Kỷ Nghiên 13 tuổi đã có bộ dáng của một thiếu nữ, ánh mắt ân cần nhìn anh.

An Dĩ Trạch đề phòng nhìn cô: "Cô là ai?"

Kỷ Nghiên ngồi xổm xuống, trong đôi mắt ẩn chữ ý cười, xao động giống như ánh sao.

"Mình tên là Kỷ Nghiên."

Sau đó, An Dĩ Trạch mới nghe được thân phận của chị gái xinh đẹp dịu dàng từ anh hai.

Kỷ Nghiên là con gái thứ hai nhà họ Kỷ, nhưng Kỷ Nghiên lại không phải là con gái ruột nhà họ Kỷ, mà là theo chân mẹ tái giá về nhà, sau đó đổi thành họ Kỷ.

Tình cảm của nhà họ An và nhà họ Kỷ không tệ, vì vậy sau này, An Dĩ Trạch thường có cơ hội gặp lại Kỷ Nghiên.

Kỷ Nghiên rất, xinh đẹp, tính tình cũng rất dịu dàng, mà từ sau lần gặp gỡ đó, cùng thường chăm sóc cho An Dĩ Trạch, trước đây An Dĩ Trạch chỉ có hai người anh không biết chăm sóc ình, lập tức thích chị gái dịu dàng này, đơn giản là thuận theo thành chuyện.

Huống hò, hai người còn cùng học trong một trường.

Trường tiểu học của anh ngay bên cạnh trường cấp hai của cô, anh thưởng xuyên chạy qua nhìn cô, có lúc cô biết, có lúc cô hoàn toàn không biết.

https://thuviensach.vn

Sau đó, anh lên trung học, cô lại vào cấp ba, trung học cách cấp ba hơi xa, vì vậy anh đặc biệt mua một chiếc ô tô, có thời gian lập tức chạy qua nhìn cô.

Ngay cả bạn tốt của cô cũng biết anh, vừa nhìn thấy anh thì cười: "Kỷ Nghiên, em trai của cậu lại đến kìa!"

Kỷ Nghiên chỉ bất đắc dĩ cười, dịu dàng trách móc: "Tiểu Trạch, em chạy nhiều sẽ mệt, sau này đừng như vậy."

An Dĩ Trạch vui vẻ, trên mặt lại biểu lộ vẻ mặt của thiếu niên mười mấy tuổi: "Em thích!"

Sau đó, cô lên đại học, đến một thành phố khác.

An Dĩ Trạch đã lên cấp ba cũng âm thầm chuẩn bị kế hoạch, muốn thì và đại học của thành phố đó.

Vào ngày nghỉ, An Dĩ Trạch cũng đặc biệt đến đó để nhìn cô, không nghĩ tới lại nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy đau khổ của cô.

Lúc anh truy hỏi, cô nói, bạn trai của cô có người khác,

An Dĩ Trạch im lặng rất lâu, sau đó hỏi: "Anh ta là ai?"

An DĨ Trạch đánh cho tên khiến cô khác một trận, không nghĩ Kỷ Nghiên đột nhiên chạy đến, sau đó cô ôm lấy người đàn ông đó cùng nhau khóc.

Ngày hôm đó trời mưa rất lớn.

An DĨ Trạch đứng trong mưa, không thấy rõ biểu tình.

Sau đó, An Dĩ Trạch không bao giờ kích động như vậy lần nào nữa.

https://thuviensach.vn

Cậu thiếu niên từng có hành động như vậy lớn lên ngày càng vững vàng, ngày càng yên lặng.

Chỉ có khi đối mặt với Kỷ Nghiên, anh mới bỏ vẻ lạnh lùng, trở nên đặc biệt dịu dàng.

Kỷ Nghiên đối với anh trước sau như một, mà anh lại hoàn toàn không từ bỏ được quan niệm trong lòng.

Anh cũng từng cố lấy can đảm hỏi cô: "Tại sao lại đối với em tốt như vậy?"

Cô nói: "Tiểu Trạch, em không biết sao, trong lòng chị, em là người không thể thay thế được."

Vì một câu nói này, tất cả nỗi đau trong lòng, như cũng phai nhạt đi.

Mà trong lòng vốn có tình cảm, lại khiến anh lần nữa bồng bột.

Sau đó nữa, Kỷ Nghiên quyết định bước vào làng giải trí.

Nhà họ Kỷ không đồng ý, nhưng Kỷ Nghiên lại cố chấp, cô nói, đóng các nhân vật khác nhau, trải nghiệm cuộc sống khác, đó là giấc mộng của cô.

Các tiểu thư nhà giàu khác thích ở nhà an nhàn hưởng thụ, cô lại cố chấp muốn cuộc sống của mình hết sức rực rỡ.

An Dĩ Trạch, cô quả nhiên không giống như những người khác.

Vì vậy anh lặng lẽ đi cầu xin anh hai và anh cả.

Nhà họ An có một công ty giải trí, nắm giữ nguồn nhân lực cực kỳ phong phú, mà anh hai anh An Dĩ Hằng, vì cảm thấy chơi rất vui nên bước vào làng giải trí, hôm nay đã có rất nhiều thành tựu.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, dưới sự giúp đỡ ân thầm của nhà họ An, Kỷ Nghiên nhanh chóng bộc lộ được tài năng của mình trong làng giải trí.

Mà tất cả chuyện này, An Dĩ Trạch cũng không cho Kỷ Nghiên biết.

Kỷ Nghiên dần nổi tiếng, An Dĩ Trạch cảm thấy cơ hội của mình với cô dần mất đi.

Cô trên màn ảnh, hoặc là cao quý, hoặc là lạnh lùng, thể hiện những vẻ đẹp khác nhau.

Nhưng trong lòng An Dĩ Trạch, cô vĩnh viễn là cô gái dịu dang nhất.

Chẳng qua có lúc, dịu dàng lại như một con dao.

An DĨ Trạch biết, những năm này, Kỷ Nghiên và bạn trai chia chia hợp hợp, vẫn không cắt đứt.

Mỗi khi hai người xảy ra mâu thuẫn, Kỷ Nghiên liền mang dáng vẻ mệt mỏi tiều tụy tìm đến anh.

Cô nói: "Tiểu Trạch, trên thế giới này, chỉ có em mới khiến chị yên tâm nhất."

An DĨ Trạch không phải không muốn chiếm cô thành của riêng mìn, anh cũng muốn khiến người trong lòng chỉ nhìn mình anh.

Vì vậy khi Kỷ Nghiên lại đến tìm anh, sau khi nằm ngủ trên ghế sopha nhà anh, An Dĩ Trạch đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt cô, sau đó chờ cô tỉnh lại thì thổ lộ tình cảm với cô.

Kỷ Nghiên im lặng rất lâu, sau đó lại vẫn dịu dàng như trước, mặc dù còn mang vẻ áy náy.

"Thật xin lỗi, Tiểu Trạch, chị chỉ luôn xem em là em trai."

https://thuviensach.vn

"Em lại chưa bao giờ xem chị là chị gái! Chẳng lẽ chị không biết, từ lúc bắt đầu em đã luôn không xem chị là chị gái?"

"... Chị biết, nhưng..."

"Thôi."

Nhưng sao có thể thôi dễ dàng như vậy.

Cuối cùng anh vẫn không nỡ từ bỏ.

Trong việc buôn bán, anh co thể phán đoán chính xác, lựa chọn quả quyết, nhưng trong tính cách của anh, lại hết lần này đến lần khác có một sự cố chấp.

Khi còn bé, làm đề thi toán Olympic, không làm được anh vẫn kiên quyết không bỏ, vẫn không chịu chuyển sang một đề toán khác để chuyển đổi suy nghĩ một chút, nhất định phải giải được đề toán này mới chịu bỏ qua.

Sau đó nữa, có một lần anh luyện tập đàn dương cầm bị Kỷ Nghiên nhìn thấy, Kỷ Nghiên cười nói với anh, anh đàn dương cầm rất giống hoàng tử nhỏ. Vì vậy từ không phải rất thích đàn dương cầm, anh lập tức cố gắng luyện tập, thậm chí luyện đến nhận được vài giải thưởng.

Chẳng qua, anh luyện piano vì cô, cô lại chưa từng nghe qua.

Lúc lên trung học, có một thời gian, Kỷ Nghiên luôn đi chăm mèo hoang cạnh trường học.

Ngay từ đầu, An Dĩ Trạch chỉ yên lặng đứng sau nhìn cô. Nhìn cô gái dịu dàng chăm sóc con mèo hoang nhỏ bé dưới ánh mắt trời, vẻ mặt lạnh lùng của cậu thiếu niên cũng tràn ngập dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua một thời gian sau, học tập bận rộn, Kỷ Nghiên cũng dần quên chuyện này. Sau đó Kỷ Nghiên cũng không tiếp tục chăm mèo hoang, vì vậy An Dĩ Trạch cũng chỉ một mình xách thức ăn qua đó, tiếp tục kiên trì vì cô.

Dưới gốc cây nhãn, một cậu thiếu niên mặc quần áo học sinh ngồi chổm hổm dưới đất, mắt không thay đổi cho con mèo nhỏ ăn, động tác lại vô cùng dịu dàng.

Quý Minh Phi cũng từng nói qua, anh rất cố chấp.

Chẳng qua có một số việc, sao anh có thể không cố chấp?

Vì vậy, cô nói cô thích anh đàn dương cầm, anh có thể chăm chỉ tập luyện.

Vì vậy, cô không nuôi mèo hoang, anh có thể giúp cô chăm sóc nó.

Lại vì vậy, dù cô không thích anh, nhưng anh vẫn không khống chế được thích cô.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Editor: Lin

Cuối cùng Kỳ Nghiên vẫn chia tay với người đàn ông đó.

An Dĩ Trạch nhận được điện thoại của cô, lập tức chạy đến, xung quanh chỗ ở của cô luôn có chó săn rình mò, vì vậy anh liền dẫn cô về chỗ ở của mình.

Anh vừa mới dẫn cô vào nhà, cô đã nhào vào ngực anh, đau khổ khóc thành tiếng.

An Dĩ Trạch cũng không nói ra là lòng mình vui hay buồn, chẳng qua cuối cũng vẫn không nhịn được đưa tay lên ôm lấy cô.

Kỷ Nghiên ở lại trong hà An Dĩ Trạch.

Thời gian đó từng là cuộc sống hạnh phúc nhất trong cuộc đời An Dĩ Trạch.

Mỗi ngày ta sở trở về, cô quay phim xong đúng lúc được nghỉ phép đã làm cơm ở nhà chờ anh, dù trước kia không làm cơm, mùi vị cơm cô làm cũng không dám khen tặng, nhưng anh vẫn vui vẻ ăn vào.

Ăn cơm xong, hai người lại cùng nhau làm ổ trên sopha xem tivi. Lúc ở một mình, trừ phim cô đóng và chương trình phải xem ra, lúc khác anh cũng không xem tivi nhiều. Nhưng ở cùng với cô, dù là chương trình nhàm chán, anh cũng có thể thoải mái xem hết.

https://thuviensach.vn

Anh biết đau khổ trong lòng cô cũng chưa khỏi hẳn, vì vậy an tăng giờ lam việc nhanh chóng hoàn thành công việc, đữ cô đi nước ngoài nghỉ phép giải khuây. Hai người ở một chỗ, ngồi dưới bầu trời đêm Na Uy nhìn ánh sáng cực Bắc; cùng nhau nắm tay, bước chậm trên những con đường nhỏ của Pháp; cùng nhắm đôi mắt, cầu nguyện trước hồ ước nguyện ở La Mã; cùng ôm nhau, đứng dưới bầu trời đêm ở Edinburgh, mặc cho pháo bông trên trời nở rộ.

Bọn họ như tình nhân, trải qua mỗi ngày.

Lo lắng trên mặt cô dần mắt đi, nụ cười ngày càng nhiều. Mà An Dĩ Trạch nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, chỉ cảm thấy thế giới vô cùng tươi sáng.

Anh nghĩ, dù trước nay có biết bao khổ cực, nhưng giờ phút này, cuối cùng anh đã có cô.

Anh lặng lẽ đặt làm một chiếc nhẫn.

Ngày nhận được chiếc nhẫn ấy, anh nắm lấy nó, đứng yên lặng trước cửa sổ thật lâu.

Từ 10 tuổi đến sắp 30 tuổi, gần 20 năm ở bên, tất cả đều kết tinh lại trong chiếc nhẫn này, anh đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

Cũng may, ở bên cuối cùng cũng đáng giá.

Anh nghĩ, anh cố chấp, cuối cùng cũng có thể có một cái kết hạnh phúc.

Đêm đó, anh đặc biệt chuẩn bị một màn pháo bông.

Vào lúc pháo bông mê ly, anh dẫn cô lên sân thượng, sau đó đưa hộp đựng chiếc nhẫn đến trước mặt cô, từ từ mở ra.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn vào mắt cô nói: "A Nghiên, gả cho anh đi!:

Pháo bông một cái lại tiếp một cái, nổ tung trên bầu trời, như những giấc mơ đẹp.

Kỷ Nghiên nhìn chiếc nhẫn trước mặt, không nhúc nhích.

Sau khi im lặng một lúc lâu, cô tái mặt nhẹ giọng nói: “Tiểu Trạch, xin lỗi”.

Đêm hôm ấy, An Dĩ Trạch một mình lái xe ra bờ biển.

Anh không cách nào để ở nhà, vì anh không biết phải làm sao để đối mặt với cô.

Một mình anh ngồi trong xe yên lặng rất lâu, chung quanh anh là bóng tối vô tận, cùng âm thanh của sóng biển lạnh như băng.

Trời sáng, An Dĩ Trạch rút chiếc nhẫn ra, ném vào biển.

Sau đó cũng không quay đầu lại, trở lại xe, quay về nhà.

Về đến nhà, cô đã đi rồi.

Trên bàn, cô để lại tờ giấy, cô nói: Tiểu Trach, xin lỗi.

Anh cầm tờ giấy đó nhìn thật lâu, cuối cùng biết một chuyện.

Thì ra cô thật sự không thương anh.

Trước đây, anh luôn cho rằng, dù cô không có tình cảm sâu nặng với anh, nhưng dù sao cũng nên có một chút tình cảm.

Nếu không, lúc xem tivi, sao cô có thể nằm trên đầu gối anh cười vui vẻ như vậy, lúc anh dắt tay cô đi qua khóm hoa ở trấn nhỏ, sao cô có thể

https://thuviensach.vn

ngoan ngoãn như vậy, mà khi anh hôn cô, sao cô chỉ rũ mắt xuống, mà chưa từng lảng tránh một lần.

Nhưng hôm nay, anh lại có chút sợ hãi.

Anh nghĩ, có lẽ, cô thật sự không thích anh.

Nếu không, sao cô có thể khiến anh phải khổ sở như vậy.

Lần tiếp theo anh thấy cô là một tháng sau.

Cô lộ vẻ áy náy, rất lo lắng: “Xin lỗi, Tiểu Trạch, ngày đó chị cứ đi như vậy, vì chị thật sự không biết… nên đối mặt với em như thế nào”.

Ánh mắt anh vẫn giống như bình thường: “Không sao”.

Sau đó rất lâu, anh đều không gặp cô nữa.

Anh ngày càng trầm ổn hơn, anh cảm thấy cuối cùng mình có thể học cách buông tay.

Sau đó nữa, anh nghe được tin tức cô đính hôn với người mà cô luôn yêu.

Ngày biết được tin này, anh khiến mình say bí tỉ.

Sau đó, Quý Minh Phi chạy đến, đưa anh đến bệnh viện.

“Thế mà cũng bị ngộ độc rượu!” Quý Minh Phi liếc nhìn anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Cậu xem bây giờ cậu giống cái gì! Chỉ vì một người phụ nữ mà biến mình thành như vậy, đáng giá không? Cậu ở đây muốn sống muốn chết thì có ích lợi gì? Người ta cũng sắp kết hôn với người đàn ông khác rooif1 Dĩ Trạch, đến giờ cậu vẫn chưa tỉnh táo sao? Kỷ Nghiên hoàn toàn xem cậu là vỏ xe phòng hờ, không đúng, ngay cả vỏ xe phòng hờ cũng không đủ, cậu cùng lắm cũng chỉ là cái thùng rác!”

https://thuviensach.vn

Anh nằm trên giường bệnh tái mặt, hoàn toàn yên lặng!

Anh nghĩ, anh sẽ không như thế nữa.

Trúng độc như vậy, một lần là đủ rồi.

Quý Minh Phi là bạn tốt của anh, tình cảm của anh với cô, toàn bộ hành trình theo đuổi đều lọt vào mắt anh.

Dù từ đâu, anh cũng không coi trọng.

Anh nói: "Dĩ Trạch, cậu chưa từng nghe qua câu này sao? Không có được vĩnh viễn để trong lòng, có tình yêu cũng không có sợ hãi".

Anh nói: "Dĩ Trạch, Kỷ Nghiên không hợp với cậu, cô ấy là bầu trời trăng mờ ảo, hoàn toàn không thích hợp với sự cố chấp của cậu".

Sau khi anh xuất viện, Quý Minh Phi trở lại bình thường, bắt đầu tích cực giới thiệu bạn gái cho anh.

Anh hỏi: "Dĩ Trạch, cậu thích kiểu nào? Cũng đừng có nói giống như Kỷ Nghiên nha! cả đời này của cậu chỉ dành cho cô gái đó, chưa thấy qua cô gái khác? Mình cảm thấy do cậu tiếp xúc quá ít, phải tiếp xúc nhiều người cậu mới phát hiện ra, phụ nữ tốt còn rất nhiều mà!"

Sao anh lại không hiểu, chỉ là có nhiều lúc, biết quá nhiều đạo lí, cũng chưa chắc điều khiển được trái tim mình.

Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, cuối cùng anh cũng biết, anh không thể cố chấp thêm nữa.

Mọi người đều nói, phương pháp tốt nhất để quên đi một mối tình. Không ai bằng đi tìm một mối tình mới.

Anh nghĩ, cảm tình chưa chắc đã có, nhưng thời gian thì luôn có.

https://thuviensach.vn

Anh từng bước đi tìm, có lẽ có thể tìm được một người nguyện ý cùng trải qua suốt phần đời còn lại.

Lúc gặp lại Kỷ Nghiên, cô tự mình nói cho anh tin tức mình chuẩn bị kết hôn.

Cô nói có chút thấp thỏm, luôn quan sát ánh mắt của anh, hình như sợ anh đột nhiên trở mặt.

Nhưng từ đầu tới cuối anh vẫn rất bình tĩnh.

Thậm chí còn nhẹ nhàng cười một cái, nói: “Chúc mừng”.

Hình như cô đã yên lòng, ánh mắt chân thành nói với anh “Tiểu Trạch, bất kể chị kết hôn với ai, em ở trong lòng chị, đều có một vị trí rất đặc biệt, em luôn là một trong những người quan trọng nhất với chị, chị hoàn toàn không thể chịu đựng được việc mất đi em”.

Anh cười với cô, không nói gì.

Cô lại hỏi, “Đúng rồi, Tiểu Trạch, mấy ngày trước hình như chị thấy em và một cô gái đi chung với nhau, em thích cô ấy sao?”

Anh nói: “Không có”.

Cô thả lỏng một chút, còn nói: “Cũng không sao, nếu như có, nhớ phải dẫn cô ấy tới tham dự hôn lễ của chị nha!”

Đêm hôm đó, một mình anh đến quán rượu.

Ngày thường anh không hay đến chỗ này, chẳng qua hiện tại, anh quả thật không biết nên đi đâu.

Anh không say rượu nữa, chẳng qua là cầm một ly rượu nồng độ thấp từ từ uống.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng có người đi qua quan sát anh, cũng không thiếu người đi qua bắt chuyện nhưng tinh thần anh buồn bực, hoàn toàn không để ý đến.

Chính vào lúc này, anh gặp Tô Giản.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Editor: Lin

Ngay từ đâu An Dĩ Trạch cũng không chú ý đến cô gái với đôi mắt tràn ngập đau buồn này.

Là Tô Giản đi qua bên người anh, không cẩn thận đụng phải anh, vì vậy luôn miệng nói xin lỗi anh: "Thật xin lỗi." Lúc này anh mới đưa mắt sang nhìn cô.

Lần đầu tiên nhìn, anh chỉ cảm thấy, ánh mắt cô gái này vô cùng trong sáng, hơn nữa hình như còn mang nỗi lo lắng không yên, hoàn toàn xa lạ với quán bar này.

Nhưng anh cũng không để ý nhiều, chỉ đơn giản gật đầu với cô một cái, rồi lập tức quay đi.

Tô Giản cũng vội vàng di qua bên cạnh anh, vẻ mặt có chút buồn bã.

Đêm hôm đó, anh gặp lại Tô Giản, là ở bên ngoài quán rượu.

Cô bị hai người đàn ông ngăn lại bên cạnh một nơi yên lặng của quán, đang bị bắt nạt.

An Dĩ Trạch dừng lại một chút, rồi quẹo qua.

Điều anh được học không cho phép anh thấy có người gặp nguy mà không cứu, huống chi, trong nhà, anh cũng co một đứa em gái trạc tuổi cô gái này.

https://thuviensach.vn

Anh hùng cứu mỹ nhân cũng không phải là chuyện gì tốt, An Dĩ Trạch và hai người đàn ông đó đánh nhau một trận, dù cũng không khó để thắng nhưng anh cũng bị đánh đến mấy lần.

Ngược lại cô gái thì rất lo lắng: "Anh có cần phải đi bệnh viện khám không?"

Anh lắc đầu, lập tức xoay người muốn rời đi, không ngờ cô gái lại gọi anh lại.

"Cảm ơn! Cảm ơn anh!" Hình như cô gái không biết nên biểu đạt sự cảm kích của mình thế nào, lại tiếp tục cúi đầu đúng chuẩn 90 độ với anh.

An Dĩ Trạch im lặng một lát, sau đó lạnh nhạt nói: "Hình như cô không quen phục vụ ở quán bar? Sau này nên ít đến đây thì hơn."

Hình như cô gái nghĩ tới điều gì đó, sau đó lại dùng giọng rất nhỏ nói: "Tôi cũng không muốn nhưng tôi cần tiền."

An Dĩ Trạch không muốn xen vào chuyện người khác, có điều nghe được câu này thì vẫn nhíu mày. "Cần tiền thì tại sao phải đến quán bar?"

Sắc mặt của cô gái có chút trắng bệch, ánh mắt hoang mang nhìn anh một cái, lại nhanh chóng quay đi.

An DĨ Trạch cũng chậm rãi hiểu ra.

Anh nghĩ, thì ra mỗi người đều có một chuyện riêng của bản thân.

Anh cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của người khác, vì vậy anh nhìn cô gái một cái, không nói gì, chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng cô gái lại muốn giữ anh lại, muốn giải thích với anh.

https://thuviensach.vn

Cô nói, mẹ cô bị bệnh nặng, cần rất nhiều tiền để chữa trị, nhưng nhà cô thật sự không có nhiều tiền như vậy. Cô tìm bạn mượn, nhưng mà còn chưa đủ. Cô là trẻ mồ côi, do ba mẹ hiện tại nuôi lớn, cô nhất định phải cứu mẹ. Cô thật sự hết đường rồi, dưới tình thế cấp bách mới có suy nghĩ mang thân thể mình đi đổi lấy tiền. Chẳng qua cô hoàn toàn không biết gì về chuyện này, lại ngại đi hỏi người khác, vì vậy liền tự mình tính toán tự đến quán bar, không ngờ lại gặp phải người xấu...

"Thật sự cảm ơn anh!" Cô lại cúi đầu chào anh, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt có ánh nước, nhưng cô lại lặng lẽ lau đi, vẻ mặt kiên định.

An Dĩ Trạch yên lặng một lát, sau đó thản nhiên nói một câu: "Đây không phải là cách tốt."

Cô gái cười khổ, thấp giọng nói: "Tôi biết, nhưng bây giờ tôi không còn cách nào nữa rồi..."

An Dĩ Trạch không nói gì nữa, chỉ gật đầu với cô một cái, liền muốn rời đi.

Chẳng qua vừa lúc xoay người, trong đầu anh hiện lên một suy nghĩ.

Anh từ từ xoay người lại, nhìn chằm cô gái một hồi.

Cô gái có chút thấp thỏm, lo lắng nhìn anh: "Tiên sinh?"

An Dĩ Trạch chậm rãi nói: "Tôi có thể làm một cuộc giao dịch với cô, tôi giúp mẹ cô lo lắng tiền chữa bệnh, nhưng cô nhất định phải giúp tôi diễn một vở kịch, không biết cô có đồng ý không?"

An Dĩ Trạch biết, chính anh cũng có chút tức giận với chính hành động này.

Nhưng anh cũng biết, anh không thể cho cô và anh một đường lui.

https://thuviensach.vn

Không có được vĩnh viễn còn tồn tại, được yêu thích thì không có gì phải sợ.

Anh vẫn cha từng đoạt được, vậy thì cũng không cần phải có được, ngay cả xao động anh cũng muốn tàn nhẫn áp chế.

Cô luôn được yêu thích, hiện tại anh không muốn lưu lại một cửa sau cho cô nữa, anh ở trong cửa đã chờ quá lâu, bị thương quá sâu, anh nghĩ, anh nhất định phải đóng cánh cửa đó lại rồi.

Cô sắp kết hôn rồi.

Vậy thì anh cũng kết hôn.

Vậy tất cả hy vọng giữa anh và cô đều bị cắt đứt.

Những năm nay, ba mẹ liên tục thúc giục anh kết hôn, nhưng lòng anh đã có chủ, cho nên vẫn không đồng ý.

Dù nhà họ An cũng không cần anh kết hôn thương mại, nhưng vẫn muốn anh có vợ có con.

Anh không biết đời này mình có thể yêu người khác, nên anh không muốn tổn thương một người phụ nữ vô tội.

Không chiếm được thứ mình muốn, chính anh biết được loại mùi vị đau khổ này, nên anh không thể kết hôn với một cô gái vô tội khác. Nếu anh không thể cho người vợ tương lai của mình một phần tình cảm chân thật, vậy thì cho cô thì cô cần là được rồi.

Nghe được điều kiện của anh, Tô Giản ngây dại, do dự nói phải về nhà suy nghĩ một chút.

An Dĩ Trạch gật đầu.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, anh nhận được điện thoại đồng ý của cô.

Hai người nhanh chóng đi đăng ký kết hôn.

Nhìn hình ảnh chụp chung của anh và cô trên bìa báo, anh cảm thấy như trên người đã buông xuống được rất nhiều thứ.

Đồng thời, trái tim cũng có cái gì đó xẹt qua chỗ đau, bén nhọn không chút lưu tình, lại mang theo một chút tàn nhẫn sảng khoái.

Anh nhắm hai mắt lại, sau đó lại mở ra.

Cô gái bên cạnh có chút sợ hãi, yên lặng nhìn anh: "Tiên sinh?"

Anh nghiêng đầu, yên lặng nhìn chằm chằm cô gái.

Sau đó, anh cầm tay cô, vẻ mặt từ từ dịu lại.

"Sau này gọi tôi là 'Dĩ Trạch'. Tôi sẽ gọi cô là 'Giản Giản', được không?"

Cô và Kỷ Nghiên hoàn toàn là hai người khác nhau.

Không chỉ là bề ngoài, tính tình cũng không giống nhau.

Dù lúc đầu có chút lo lắng và cẩn thận, có điều từ sau khi sống chung, Tô Giản cũng dần tự nhiên, nhưng nói tóm lại, tính cách của cô thiên về yên lặng. Ở trước mặt người khác, cô tự nhiên phối hợp với anh, sau lưng mọi người, cô với anh lại dịu dàng và lễ độ.

Anh cũng không ghét tính cách như vậy, ngược lại, anh còn cảm thấy tính cách cô rất hợp với tình trạng hiện tại của hai người. Sống chung với cô, anh cảm thấy rất đơn giản và tự nhiên, không giống như trước ở cùng một chỗ với người nào đó luôn lo được lo mất.

https://thuviensach.vn

Huống hồ, bộ dạng của cô so ra còn nhỏ hơn em gái anh, vì vậy một người luôn yêu thương em gái như anh cũng dịu dàng hơn, không hề lạnh lùng như trước mặt người khác.

Anh nghĩ, dù là giao dịch, anh cũng giúp đỡ cô, nhưng cuộc giao dịch này cũng có hại tới thanh danh của cô, cô vốn là một cô gái chưa lập gia đình, một năm sau lại vì anh mà trở thành người đàn bà đã ly dị, vì cuộc giao dịch nào, cuối cùng vẫn khiến cô thua thiệt.

Trong một tháng sống chúng, hai người cũng không thể nói là thân quen, nhưng cũng dần quen và đón nhận với cuộc sống chung này.

Có điều không nghĩ tới, cô lại xảy ra tai nạn xe, hơn nữa còn mất trí nhớ.

Sau khi mất trí nhớ, có không còn dịu dàng như trước nữa, mà trở nên vô cùng thẳng thắn, biểu tình trên khuôn mặt cũng rất phong phú, nhưng kì lạ là cô trở nên vô cùng đơn giản, vui buồn đều viết trên mặt, khiến cho người khác vừa nhìn một cái là có thể nhận ra.

Lúc đầu cô như vậy khiến anh có chút sợ hãi, nhưng anh nhanh chóng phát hiện, anh lại có chút bị hấp dẫn.

Anh thấy rất nhiều người phụ nữ thông minh tháo vát, cũng thường thấy các tiểu thư dịu dàng xuất sắc, cũng gặp qua các cô gái trẻ tuổi yểu điệu hoặc điêu ngoa thất thường, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh thấy có một cô nhóc ngay cả bị thương ở chân vẫn có thể vui vẻ như vậy.

Hơn nữa, cô luôn nói ra những câu khiến anh không thể chống đỡ, lại làm ra những chuyện người khác không thể chống đỡ.

Dù anh thường bị cô làm cho dỡ khóc dở cười, nhưng anh không thừa nhận cũng không được, ở cùng với cô rất thú vị.

https://thuviensach.vn

Trước đây, cuộc sống của anh luôn là chờ đợi, vô cùng ảm đạm; sau đó anh kết hôn giả với cô, cuộc sống của anh dần yên bình lại, lại yên lặng không một gợn sóng, không đau khổ cũng không vui.

Mà hiện tại, cuộc sống của anh bắt đầu có những con sóng khiến anh không kịp ứng phó, luôn vui vẻ nở rộ trước mặt anh.

Ở cùng với cô, ánh mắt và trái tim anh gần như bị những lời nói tinh quái của cô chiếm cứ, khiến cho anh không chút do dự nào mà suy nghĩ những cái khác.

Đợi đến lúc anh phục hồi tinh thần lại mới phát hiện, đã lâu anh không nghĩ đến người con gái khiến anh đau khổ đó rồi.

Vì vậy, ánh mắt anh khi nhìn cô ngày càng dịu dàng.

Vì khi đi cùng cô, dù anh cảm thấy nhức đầu, nhưng lại chưa có lần nào không hiểu ý mà đau nhức.

Sau đó nữa, cô mất trí nhớ luôn phòng bị anh.

Mà anh đối với cô cũng càng ngày thật lòng chăm sóc.

Hai người sống chung ngày càng tự nhiên, ngày càng thân thiết.

Anh không chút bài xích, ngược lại còn cảm thấy không tệ.

Trong cuộc sống của anh, không gian cô chiếm cứ ngày càng nhiều.

Mà trong lòng anh, vị trí của cô cũng ngày càng nặng.

Nhìn cô ngoan ngoãn nằm trên đùi mình để mình sấy tóc cho cô, anh thường cảm thấy có nhiệt độ khiến người khác sợ run chảy qua trái tim mình.

https://thuviensach.vn

Cái cô nhóc này, hiện tại chỉ có anh.

Cô mất trí nhớ, còn gãy chân, không thể đi đâu cả, chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về, giống như đợi anh chăm sóc, chờ anh… yêu thương.

Cô ỷ lại anh như thế, anh gần như là toàn bộ thế giới của cô.

Điều này khiến anh cảm thấy thật kỳ diệu, khiến anh cảm thấy có một loại yên tâm vô hình, cũng không thể nói vui thích.

Anh không rõ rốt cuộc mình thích cô thế nào.

Có lẽ là vì đau đớn, nên anh cần một người ấm áp như cô vậy.

Có lẽ là vì trước đây người anh thích luôn bày vẻ tiêu tụy trước mặt anh, cho nên dáng vẻ đầy sức sống như vậy khiến cho anh cảm thấy mới lạ và thoải mái.

Có lẽ vì cô ngoan ngoãn nhận lấy sự chăm sóc của anh, khiến anh cảm thấy thực tế, trước đây anh luôn muốn chăm sóc người khác, nhưng vẫn không có cơ hội, mà nay cô lại hưởng thụ như một con thỏ nhỏ vậy, nên anh cũng vui vẻ theo, thậm chí còn có chút nghiện.

Lại có lẽ cũng vì bị ép phải thân thiết, trước mặt người khác anh và cô diễn ngày càng tự nhiên, khiến anh không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả, dần dần trở nên thật lòng. Vì anh cảm thấy, nếu anh và cô thật sự là một đôi vợ chồng gắn bó, dù có nhiều lỗi lầm nhưng đó cũng là một cái vui của cuộc sống, vậy cũng không có gì là không tốt.

Vì vậy, anh đối với cô, lúc mới bắt đầu là lòng trắc ẩn, về sau lại là lợi dụng, rồi sau đó là cuộc sống chung yên lặng, sinh lòng mới là, cuối cùng biến thành bị hấp dẫn, đau lòng và động lòng.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì có lúc, ngay cả chính anh cũng không dám tin.

Anh vẫn cho rằng, một hồi mê đắm trước đây đã hao phí tất cả tình cảm trong anh, anh sẽ không động lòng với bất kỳ ai nữa.

Lại không nghĩ tới, cũng không lâu lắm, anh gặp được cô.

Anh cũng không biết từ đâu từng nghe qua câu: Muốn quên một mối tình, phương pháp vĩnh viễn chì có một. Thời gian và mối tình mới. Nếu thời gian và tình cảm mới không khiến bạn quên được tình cảm cũ, nguyên nhân chỉ có một: Thời gian không đủ dài, tình cảm mới chưa đủ tốt.

Anh nghĩ, thời gian tất nhiên là chưa đủ.

Nhưng anh lại thật sự động lòng một lần nữa.

Anh nghĩ, nếu nói loại lý do như tình cảm mới đủ tốt với cô nhóc trong ngực này, cô nhất định sẽ không chút khách khí vỗ ngực dương dương đắc ý :“Đó là chuyện đương nhiên!”

Nghĩ đến vẻ mặt sẽ xuất hiện của cô nhóc này, anh liền cảm thấy, lý do này cũng không tệ.

Mà hiện tại, cô nhóc này đag nằm úp sấp trong lòng anh, nói với anh, cô thật sự thích anh, người cô thích nhất, là anh.

Chỉ một thoáng, anh lại có chút cảm giác không biết phải làm gì.

Anh cũng từng nghĩ tới trong lòng, mỗi sáng sớm cô nhóc này luôn ôm anh thật chặt, nằm trong lòng anh ngủ rất ngon, có vẻ cô cũng có chút cảm giác với anh, nhưng anh lại không nghĩ tới tình cảm của cô đối với anh lại sâu đến như vậy.

Anh kinh ngạc lại sợ hãi, nhưng cũng an tâm và vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Trái tim của anh dần trở nên nóng hổi.

Anh vốn chỉ động lòng với cô, nhưng giờ phút này, nghe được lời nói chân thật của cô trong lúc say rượu, khiến anh đột nhiên cảm thấy, tình cảm của mình đối với cô càng thêm nồng đậm.

30 năm nay anh học qua rất nhiều tri thức, kiếm được rất nhiều tiền, đi đến không ít nơi, gặp không ít người, lúc còn trẻ anh chỉ đơn giản là say đắm, cũng từng trải qua nỗi đau thấu xương, nhưng đây lại là lần đầu tiên, anh được nếm trải cảm giác hai bên tình nguyện.

Loại cảm giác này không lời nào có thể diễn tả, lại có thể đẹp như vậy.

Khiến cho anh mê đắm như vậy, không thể nào bỏ xuống được.

Tim anh dần dần kích động như nhịp trống, từ từ trở thành ấm áp mê say.

Anh nghĩ, thì ra thế giới này, thật sự rất thần kỳ.

Thì ra, cuộc sống sẽ tặng cho người ta niềm vui mới, giải hết độc tình kia.

An Dĩ Trạch nhẹ nhàng chạm môi lên trán người trong ngực, sau đó ôm chặt lấy người trong ngực.

Bên cạnh, xe cô và người đi đường vội vã lướt qua, duy chỉ có anh, yên lặng ôm lấy hạnh phúc của mình

Tô Giản nằm úp sấp trong ngực anh, còn đang mơ hồ vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Sau này con nhất định sẽ nghe lời…”

Anh tràn đầy tình cảm, nhẹ nhàng đáp “Ừ”

Tô Giản nói nhỏ “Con yêu người nhất …mẹ”

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ngày hôm sau, khi Tô Giản tỉnh lại, phát hiện hình như An Dĩ Trạch không để ý đến mình.

Anh nhớ hôm qua mình có uống hai ly rượu, có điều anh không nghĩ tới tửu lượng của em gái Tô lại tệ đến vậy, sau chắc là anh say. Anh mơ mơ màng nhớ được hình như bản thân hát rất nhiều, nhưng những cái khác thì đều không thể nhớ ra.

Lúc anh tỉnh lại, thấy mình thoải mái nằm trong chăn, cả người cũng cảm thấy sảng khoái, xem ra là có người chăm sóc anh.

Anh lặng lẽ đi tìm An Dĩ Nhu hỏi tình hình.

An Dĩ Nhu nói: "Tối hôm qua anh ba đến đón chị, sau đó xảy ra chuyện gì em cũng không biết."

Tô Giản có chút hoang mang gãi đầu: "Anh trai của em không để ý đến chị."

An Dĩ Nhu im lặng một chút, sau đó lại hình dung lại bộ dạng của Tô Giản tối qua một chút.

Tô Giản cũng im lặng, anh biết sau khi mình sẽ sẽ biến dạng một chút, nghĩ đến là tối qua sau khi anh say rượu, An Dĩ Trạch vất vả chăm sóc anh, cho nên anh ta mới tức giận.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Nhu ở một bên nói: "Em thấy tối qua mắt anh ba thâm quầng, bộ dạng giống như một đêm không ngủ."

Lúc này Tô Giản cũng cảm thấy có chút áy náy, anh thở dài nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không chị đi xin lỗi anh ta? Nhưng là do chị uống say, cũng không phải chị cố ý."

An Dĩ Nhu tích cực nghĩ kế: "Nếu không, đến lúc anh ba về đây, chị dâu, chị ôm anh ấy làm nũng? Anh ba thương chị như vậy, nhất định sẽ không so đo!"

Tô Giản tưởng tượng đến cảnh mình ôm lấy cổ An Dĩ Trạch, giọng nói nũng nịu 'Ông xã, anh không để ý người ta, người ta rất sợ đó' yên lặng run run một chút, nói: "Lần này hình như anh ba của em thật sự nghiêm túc, chỉ sợ không thực hiện cái này được."

Nghĩ đến tình hình của Tô Giản tối hôm qua, lại thêm vừa nghe được hai chữ 'hóng gió', An Dĩ Nhu yên lặng tặng một đóa hoa đồng tình với anh ba nhà mình, động thời giúp anh tranh thủ một chút lợi ích, vì vậy cô thần bí nói: "Vậy còn một phương pháp, nhất định sẽ hiệu quả."

Tô Giản vội hỏi: "Cách gì?"

Vẻ mặt An Dĩ Nhu vô cùng nghiêm túc: "Mọi người đều nói, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, không bừng chị dâu ở trên giường... ừm, nói lời xin lỗi với anh ba đi."

Trước đó Tô Giản còn nghi ngờ sao phải nói xin lỗi ở trên giường, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt ranh mãnh không che giấu của An Dĩ Nhu, lập tức hiểu, sau đó anh lại theo bản năng tưởng tượng...

Anh cởi sạch quần áo quỳ xuống trước mặt An Dĩ Trạch, dịu dàng nói: "Ông xã, anh hãy chà đạp em đi! Chỉ cần anh không tức giận nữa!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch phanh ngực lộ nhũ, khom người nâng cằm anh, nhếch môi cười, yêu mị nói: "Em, tiểu yêu tinh này, tối nay anh sẽ không bỏ qua cho em!"

... Tô Giản bị sét đánh thiếu chút nữa không đứng vững.

"Còn có cách nào khác không?" Tô Giản hỏi.

"Cách khác?" An Dĩ Nhu suy nghĩ một chút đến tình tiết hay thấy trên tivi. "A, có! Hiện tại anh ba đang ở công ty, không bằng chị dâu làm cho anh ấy một bữa cơm tình yêu đi!"

Dù Tô Giản không đặc biệt tình nguyện, nhưng việc đó khá dễ dàng, đây vẫn là biện pháp đáng tin một chút.

Huống hồ anh có thể nhờ vào đó đến thăm công ty CMI, thuận tiện biết đến phòng làm việc của tổng giám đốc trong truyền thuyết luôn.

Vì vậy anh bắt đầu phấn khởi chuẩn bị thức ăn.

Chỉ là vừa hành động lại dừng lại.

Nhưng tên An Dĩ Trạch thích ăn gì chứ?

Anh cố gắng nhớ lại những món An Dĩ Trạch thường hay ăn, nhưng vừa nhớ lại thì thỉnh thoảng lại nhớ đến An Dĩ Trạch hay gắp thức ăn cho anh, An Dĩ Trạch thích ăn cái gì, anh lại không biết được.

Tô Giản suy nghĩ một chút, cảm thấy mình nên tìm người hỏi thăm một chút.

Vừa đi vào phòng, anh liền nhìn thấy mẹ An, vì vậy anh tiến lên khiêm tốn mong được chỉ bảo.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ mẹ An vừa nghe được liền trợn trừng mắt: "Thậm chí món ăn Tiểu Trạch thích cô cũng không biết, cô làm con dâu kiểu gì vậy!

Tô Giản yên lặng gáo thét trong lòng: Anh ta đưa tôi đi hóng gió tôi trả lại anh ta bữa cơm tình yêu, đứa con dâu này thật tốt biết bao! Nhưng trên mặt lại khiêm tốn: "Mẹ nhất định sẽ biết, mẹ nói cho con biết một chút đi!"

Thấy Tô Giản cúi đầu muốn nhờ, mẹ An rất đắc ý: "Tôi đương nhiên biết! Tiểu Trạch là miếng thịt rớt xuống từ người tôi, tất cả của nó tôi đều rõ như trong lòng bàn tay!"

Tô Giản yên lặng nói trong lòng: Vậy mẹ An biết tại sao Tiểu Trạch tức giận sao? Trên mặt lại tỏ vẻ rửa tai lắng nghe.

Mẹ An đắc ý nói những món ăn An Dĩ Trạch thích ra, cuối cùng hất cằm nói: "Cô phải nhớ! Nếu như cô không chăm sóc tốt cho Tiểu Trạch, tôi sẽ nói nó ly dị cô!"

Tô Giản nháy mắt mấy cái, cảm thấy hình như những lời này nói lên điều gì. Trước đâu Dung Ma Ma nói 'tôi không thích cô, tôi không công nhận cô là con dâu tôi, cô nhất định phải lập tức ly dị với Tiểu Trạch', hôm này lại trở thành 'Nếu như cô không chăm sóc tốt cho Tiểu Trạch, tôi sẽ nói nó ly dị cô', dù vẫn là một chủ đề, nhưng hình như, Dung Ma Ma không còn ghét anh như trước nữa

Tô Giản đột nhiên nghĩ đến mẹ mình, trong lòng lại hơi đau xót, nhìn lại Dung Ma Ma, bỗng nhiên mềm lòng.

Dù tính cách có hơi trẻ con một chút, nhưng Dung Ma Ma cũng là một người mẹ tốt.

Gần đây đang nhớ mẹ, giọng nói của Tô Giản có chút mềm mại, chân thành nói: "Mẹ, mẹ có thích ăn gì không? Con cũng làm ẹ!"

https://thuviensach.vn

Mẹ An sững sờ, ngay sau đó vẻ mặt có chút dễ chịu, nhưng rất nhanh đã trở lại vẻ kiêu ngạo thường ngày, ghét bỏ nói: "Tôi không cần ăn đồ cô làm! Ngộ nhỡ cô hạ độc bên trong thì sao?"

"..." Tô Giản bất đắc dĩ. "Mẹ, sao có thể có chuyện đó?"

"Ai biết được?" Mẹ An bĩu môi. "Hôm qua trên tivi có tình tiết như vậy!"

Tô Giản yên lặng nâng trán: "Vậy mẹ, nếu không để con làm ẹ một chút điểm tâm?"

Mẹ An hất cằm: "Tôi không thích ăn bánh bí đỏ và bánh ngọt mã đề tí nào!"

Tô Giản nhịn cười: "Được, con biết rồi."

Tiễn mẹ An, trở lại phòng bếp, Tô Giản đang kiểm tra nguyên liệu nấu ăn, vừa quay đầu lại, đột nhiên phát hiện ông quản gia đang đứng đằng sau.

Tô Giản sửng sốt một chút: "Chú Vương, có chuyện gì không?"

Quản Gia sâu xa nói: "Mợ ba, vừa rồi phu nhân nhớ nhầm, bà nói cho cô biết, tất cả đều là mó cậu hai thích ăn."

Tô Giản: "..."

Sau khi biết được những món An Dĩ Trạch thích từ quản gia, Tô Giản bận rộn ở trong bếp một hồi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Anh để quản gia đưa món bánh bí đỏ và bánh ngọt Mã Đề anh làm ẹ An, còn mình thì để thức ăn làm cho An Dĩ Trạch vào hộp cách nhiệt.

Thay quần áo xong đi ra, đúng lúc gặp được An Dĩ Nhu, An Dĩ Nhu quan sát anh từ trên xuống dưới một phen, lắc đầu: "Chị dâu, chị sẽ không mặc áo phông quần jeans đi gặp anh ba chứ? Cái này không thể được!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản cúi đầu quan sát mình một chút, mờ mịt nói: "Không được sao? Chị thấy cũng tạm được mà."

An Dĩ Nhu lắc đầu nói: "Dĩ nhiên không được! Bây giờ chị phải đi xin lỗi anh ba, dĩ nhiên phải biến thành bộ dạng anh ba thích!"

Tô Giản có chút 囧: "Chị thấy anh ba em thật sự thấy thích chị mặc như vậy." Thường ngày anh cũng hay mặc áo phông quần jeans, không thấy An Dĩ Trạch nói gì, huống hồ, anh cũng không phải là vợ của anh ta thật, ông chủ còn có thể kén chọn chuyện nhân viên mình mặc gì sao?

... Ặc, hình như thật sự có thể.

Tô Giản nhờ chỉ bảo: "Vậy anh ba thích con gái mặc gì?"

An Dĩ Nhu cười nói: "Cái này chị dâu hỏi đúng người rồi!"

Bị An Dĩ Nhu kéo đi bắt ăn mặc một phen, cuối cùng Tô Giản cũng có thể ra cửa.

Để tài xế đưa anh đến công ty CMI, Tô Giản xuống xe. Đứng trước cao ốc hùng vĩ, trong lòng Tô Giản có trăm mối cảm xúc ngổn ngang: Trước đây, giấc mơ của anh là được làm nhân viên của CMI, được thăng chức, được tăng lương, đảm nhiệm chức quản lý, nhậm chức CEO, cưới vợ nhà giàu, đi lên cuộc sống đỉnh cao. Mà hôm nay, thế sự vô thường, khúc khuỷu, cuối cùng anh cũng được vào CMI, chức cao lương cũng cao, nhưng... mẹ nó, không cưới được dâu nhà giàu, ngược lại còn gả cho con nhà giàu đẹp trai, không nhậm chứ CEO, ngược lại trở thành bà chủ! Suy nghĩ một chút quả thực tan nát cõi lòng!

Tô Giản xách hộp cách nhiệt vào đại sảnh, sau đó đến trước tiền sảnh hỏi vị trí: "Xin hỏi, phòng làm việc của tổng giám đốc của mấy người ở tầng mấy?"

https://thuviensach.vn

Cô gái trẻ tuổi lễ phép hỏi: "Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Tô Giản ngần ra, lắc đầu: "Không có."

Cô gái nhìn anh xin lỗi: "Vậy thật xin lỗi."

Tô Giản trong lòng có chút buồn bực: Ông đây tốt bụng vội tới đưa cơm cho An Dĩ Trạch lại còn muốn hẹn trước mới được, khoảng cách có cần chênh lệch vậy không!

Nhưng anh quả thật không muốn nói mình là vợ An Dĩ Trạch, vì vậy không thể làm gì khác hơn là phải tìm một lý do khác: "Hic, tôi đến để giao thức ăn!"

Cô nhân viên không khỏi lại quan sát anh một chút, ánh mắt có hơi do dự, Tô Giản biết mình có lẽ không giống người giao đồ, vội bổ sung: "Tổng giám đốc An của các cô có yêu cầu... phải là người đẹp giao đồ."

Cô nhân viên trực đài: "...Xin chờ một chút.

Cô nhân viên bắt đầu gọi điện thoại, muốn chứng thực với văn phòng tổng giám đốc một chút, kết quả nhận được là vừa rồi tổng giám đốc An thật sự muốn bí thư đặt đồ bên ngoài.

Cô nói: "Cô đặt đồ ở đây là được, lát nữa chúng tôi sẽ cho người đưa lên."

Tô Giản lắc đầu nghiêm túc nói: "Không được, tổng giám đốc của các cô muốn được người đẹp phục vụ, không thấy tôi, sao anh ta bỏ qua? Tôi là người vô cùng có đạo đức nghề nghiệp!"

Nhân viên: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Editor: Lin

Tô Giản kiên trì cuối cùng cũng đổi lấy kết quả... nhân viên trực sảnh đưa anh đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Chẳng qua dưới sự kiểm chứng nghiêm khắc của thư ký tổng giám dốc Lynda, thân phận của anh vẫn phải bại lộ.

"Hic, thật ra thì tôi và tổng giám đốc mấy người... là vợ chồng, tôi đặc biệt đến đây đưa bữa trưa cho anh ấy." Đối mặt với người đẹp kỹ tính Lynda, Tô Giản đành ngoan ngoãn thừa nhận thân phận của mình.

Tất cả trợ lý làm việc trong phòng tổng giám đều giật mình, Lynda phản ứng nhanh nhất, lập tức dịu dàng cười: "Phu nhân, chào ngài, hiện tại tổng giám đốc đang bàn công việc vời tổng giám chế Quý, mong ngài đợi một chút.

Tổng giám chế Quý? Bạn gay Quý? Tô Giản vội nói: "Không sao, không sao, tôi sẽ chờ!"

Lynda mỉm cười nói: "Vậy mời phu nhân đến bên này nghỉ ngơi trước."

Tô Giản gật đầu. Lynda lại hỏi thăm sở thích của Tô Giản, sau đó tự mình pha cho Tô Giản một ly trà.

https://thuviensach.vn

Tô Giản nâng ly trà lên tỏ vẻ đoan trang, trong lòng lại có chút khổ sở, yên lặng nghĩ: Thật ra thì hiện tại tôi muốn uống cola cơ, nhưng đối mặt với nhiều người đẹp như vậy, có vẻ có thể gia tăng thêm một chút cảm tình...

Cầm nắp lên thổi phù phù, phu nhân tổng giám đốc bắt đầu gặp gỡ thân mật với trợ lý tổng giám đốc. Đầu tiên phu nhân tổng giám đốc hỏi thăm sức khỏe trợ lý tổng giám đốc, cũng tỉ mỉ hỏi thăm tình hình công tác của cô. Phu nhân tổng giám đốc bày tỏ vẻ quan tâm trợ lý tổng giám đốc như vậy, cũng đánh giá cao sự cống hiến của bí thư tổng giám đốc đối với sự phát triển của công ty, bày tỏ lòng cảm ơn vì sự tận tâm tận lực với giám đốc của trợ lý tổng giám đốc bao nắm qua. Phu nhân tổng giám đốc bày tỏ, dưới sự cố gắng hỗ trợ của trợ lý, tình trạng làm việc của tổng giám đốc và công ty trong tương lai sẽ tiên lên một tầm ới.

Dưới sự hỏi thăm của phu nhân tổng giám đốc, trợ lý cũng giới thiệu một chút cơ bản về tình trạng công việc của tổng giám đốc, hai bên cũng nhau trao đổi vái nhìn về tổng giám đốc. Toàn bộ cuộc nói chuyện được tiến hành trong không khí hòa bình hữu nghị, hai bên cũng thống nhất ý kiến 'tổng giám đốc cười nhiều là tốt' và 'món ăn ngon nhất là canh thịt'.

Vì vậy lúc Quý Minh Phi đẩy cửa phòng làm việc đi ra, thấy chính là hình ảnh Tô Giản và đám trợ lý tổng giám đốc đứng nói chuyện thật vui vẻ.

"Chị dâu?" Quý Minh Phi sững sờ, đồng thời theo bản năng nhìn về phía An Dĩ Trạch đang cúi đầu dựa vào bàn ở trong phòng một cái. Mà sau khi An Dĩ Trạch nghe thấy anh kêu lên, lông mày nhíu lại, đột nhiên đứng lên.

Tổng giám đốc n đi ra thì thấy một hình ảnh anh không kịp dự liệu: người vợ của anh đáng lẽ nên ngoan ngoãn ở nhà đang cột tóc đuôi ngựa, mặc một bộ váy trắng, đang ngồi xếp bằng trên một cái đệm, sợi tóc lọn

https://thuviensach.vn

nhỏ, sắc mặt phiếm hồng, ôm cái máy tính vừa ngồi nói chuyện vừa giúp mọi người sửa máy tính.

An Dĩ Trạch: "..."

Nghe được thư ký kính cẩn gọi 'tổng giám đốc', Tô Giản cũng quay đầu lại, còn thuận tiện giơ tay lên xoa mồ hồi.

Vừa rồi anh còn cùng mấy nữ trợ lý nói chuyện với nhau thật vui, đúng lúc này máy tính của một vị mỹ nữ có chuyện, anh liền có ý tốt muốn giúp đối phương sửa máy tính. Lúc trước anh học máy tính, là vì lúc đi học có cô em cần sửa máy tính, đáng tiếc về sau sửa vô số máy tính, lại từ đầu đến cuối không có lấy một người bạn gái, thật sự thê ương cực kỳ. Giờ phút này có người đẹp yêu cầu anh, anh liền theo bản năng tiến lên phục vụ người đẹp.

An Dĩ Trạch thấy tay anh lướt qua, để lại trên mặt một chút vết bẩn, lông mày không nhịn được nhíu lại: "Giản Giản? Tại sao em lại ở đây?"

Tô Giản vừa lúc làm xong, đóng nắp máy tính lại giúp người đẹp xong, Tô Giản bỏ dậy, vỗ vỗ lên người hai cái, ánh mắt tròn xoe cẩn thận quan sát An Dĩ Trạch, thấy tâm trạng An DĨ Trạch cũng không tồi, vội vàn đưa hộp giữ ấm ra: "Tôi qua đây đưa cơm cho anh!"

Thấy hộp giữ ấm được đưa đến trước mặt mình, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu của Tô Giản một chút, An Dĩ Trạch nhất thời yên lặng. Đúng lúc này Quý Minh Phi ở bên cạnh nói: "Chị dâu, chào chị, chúng ta lại gặp nhau!"

"Cơ... ngài Quý, chào anh!" Tô Giản trở lời, thấy ánh mắt Quý Minh Phi quét về hộp giữ ấm, chỉ đành lễ phép hỏi thăm sức khỏe một tiếng: "Anh ăn chưa?"

https://thuviensach.vn

"Ha ha, vẫn chưa, có điều tôi còn có chút việc, phải hoàn thánh trước mới được." Nói xong anh nhìn sang An Dĩ Trạch, nói với Tô Giản: "Chị dâu, vậy tôi đi trước làm việc."

"Hả, được!"

"Tổng giám chế Quý rời đi, đám trợ lý từ lâu đã im hơi lặng tiếng trở về vị trí làm việc của mình, chuyên tâm nhìn màn hình. Nhất thời, trước cửa chỉ còn lại hai người Tô Giản và An Dĩ Trạch.

Cuối cùng, tổng giám đốc An thầm than một tiếng, dắt tay Tô Giản, kéo anh vào phòng làm việc của mình.

Tô Giản vừa ngoan ngoãn mặc anh kéo đi vừa tò mò đánh giá xung quanh. Phòng làm việc của An Dĩ Trạch quả nhiên sang trọng, nhìn cửa sổ sát đất ở đằng kia một chút, nhìn cái bộ ghế đắt tiền bằng da thật một chút, nhìn bàn làm việc khí phái một chút, nhìn bức tranh trang trí một chút!

An Dĩ Trạch đặt hộp giữ ấm lên bàn, xoay người lại, nhìn thấy Tô Giản buộc tóc đuôi ngựa không giống bình thường dù rất xinh đẹp nhưng anh vừa liếc mắt một cái lại thấy khuôn mặt không trang điểm đó của cô, không khỏi hơi ngẩn ra. Nhưng sau đó lại thấy vết bẩn trên mặt cô, anh liền phục hồi tinh thần lại, lấy khăn tay ra lau cho đối phương, anh nói với Tô Giản: "Bên trong có phòng tắm, em vào đó tắm trước."

Mẹ nó, sạch sẽ thật khiến người ta không chịu nổi! Họ An anh có phải là đàn ông không! Thích sạch sẽ như vậy, mẹ anh có biết không?Tô Giản yên lặng châm chọc trong lòng, nhưng ngoài mặt lại không dám mạnh miệng, vì anh thấy trên chiếc khăn lụa của An Dĩ Trạch toàn là vết bẩn.

Tô Giản ngoan ngoãn bước vào phòng tắm, nhanh chóng cởi sạch sẽ, sau đó tắm rửa toàn thân một phen, anh đột nhiên phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng: Mẹ nó, anh không cần giặt quần áo! Ngược lại la có thể

https://thuviensach.vn

mặc lại quần áo vừa cởi xuống, nhưng An sạch sẽ nhất định sẽ không cho phép!

Suy nghĩ hồi lâu, Tô Giản không thể làm gì khác hơn là quấn khăn tắm đi ra.

Nghe tiếng mở cửa, An Dĩ Trạch ngẩng đầu lên: "..."

Tô Giản quấn khăn tắm, tóc xõa hai bên, đi chân trần đến trước mặt An Dĩ Trạch: "Này, anh có quần áo không, cho tôi mượn trước!"

Cổ họng An Dĩ Trạch chuyển động từng chút, ánh mắt từ xương quai xanh trần truồng của anh trượt xuống phía dưới khăn tắm.

Tô Giản có chút 囧, mất hứng nói: "Tôi mặc quần lót!" Dù sao cũng là bên trong, không bị dơ, vừa rồi anh suy nghĩ một chút, liền mặc cái đó lên.

An Dĩ Trạch: "..."

Yên lặng đứng dậy, yên lặng đi vào phòng nghỉ ngơi, một lát sau, An Dĩ Trạch cầm một cái ó sơ mi trắng đi ra.

Tô Giản giơ tay lên muốn cởi khăn tắm thay ra, nhưng chú ý đến ánh mắt sâu thẳm của An Dĩ Trạch, lại bỗng dưng kịp phản ứng, vì vậy quả quyết cầm áo sơ mi đi vào bên trong phòng nghỉ ngơi.

Lúc này An Dĩ Trạch ở bên ngoài, nhỏ giọng phân phó trợ lý Lynda lập tức đi mua một bộ quần áo nữ kích thước của Tô Giản về đây.

Trợ lý cấp cao lập tức tuân lệnh, vẻ mặt chính trực lại cung kính, nghe lời lại phục tùng.

Chẳng qua đến lúc vào trong thang máy, trong đầu vị trợ lý cấp cao có chút mãnh liệt: Hai người vào phòng không bao lâu, tộc độ của bệ hạ hình như hơi nhanh một chút.

https://thuviensach.vn

Tô Giản thấy áo sơ mi của An Dĩ Trạch đi ra. An Dĩ Trạch ngẩng đầu nhìn lên, cổ họng lại không tự chủ được thắt lại. ÁO sơ mi của anh mặc lên người cô nhóc này dài ra không ít, rộng thùng thình keo tới bắp đùi, phía dưới nữa, chính là đôi chân thon dài thẳng tắp...

An Dĩ Trạch theo bản năng đưa tay lên nhẹ nhàng đẩy mũi có chút nhột.

"Lại đây." Nhìn một khoảng lớn áo sơ mi bị mái tóc làm ướt, khiến trên áo mơ hồ lộ ra một chút bên trong không bị che khuất, An Dĩ Trạch cưỡng chế mắt mình dời lên khuôn mặt Tô Giản, có điều giọng nói vẫn không nhịn được khàn khàn.

Tô Giản đi chân đất nhảy đến ngồi trên ghế salon của An Dĩ Trạch, hai chân tự nhiên duỗi thẳng, đan chéo đặt lên bàn trà nhỏ trước mặt.

Vốn đang chuẩn bị nói chuyện nhưng không đề phòng được cô nhóc lại ngồi tư thế hào phóng như vậy khiến An Dĩ Trạch nhất thời quên mất điều muốn nói.

Thường ngày ở nhà, từ phòng tắm đi ra mặc quần áo ngủ cùng An Dĩ Trạch quà nhiều, Tô Giản đã sớm quen, giờ phút này thấy ánh mắt An Dĩ Trạch thâm trầm nhìn mình, anh hoàn toàn không nghĩ sang chuyện khác, chỉ hỏi: "Sao vậy?"

An Dĩ Trạch ho nhẹ một tiếng: "Tại sao không sấy tóc?"

Tô Giản nhìn anh nói chuyện như bình thường, như không cò nhớ đến bộ dạng lạnh lùng vào buổi sáng của anh, tâm tình vô cùng tốt, lời nói cũng theo đó chảy ra, cười nói: "Bây giờ chúng ta là vợ chồng, anh không nên chịu hoàn toàn trách nhiệm với tôi sao? Tọc cũng thuộc phụ trách của anh!"

Ánh mắt An Dĩ Trạch sâu thẳm: "Vậy còn những chỗ nào thuộc về phụ trách của anh?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản cười híp mắt: "Cũng chỉ có tóc thuộc trách nhiệm của anh!"

Trong mắt An Dĩ Trạch hiện lên nụ cười châm biếm, sau đó chấp nhận đi vào phòng tắm mang máy sấy tóc ra cho Tô Giản.

Tô Giản ngồi yên mặc anh sấy, ánh mắt liếc về hộp giữ ấm, la lên: "Anh còn không ăn cơm!" Nói xong anh đẩy tay An Dĩ Trạch ra, lấy hộp cơm đến.

Mặc dù sàn nhà phòng làm việc được quét dọn rất sạch sẽ, nhưng nhìn anh chân trần chạy tới chạy lui như vậy, An Dĩ Trạch vẫn nhíu chặt mày, suy nghĩ một chút, đứng dậy đi ra ngoài phân phó trợ lý lập tức ra ngoài mua một đôi dép nữ.

Đến lúc anh trở về, Tô Giản đẩy hộp cơm đến trước mặt anh: "Mau ăn đi!"

An Dĩ Trạch mở hộp cơm ra: "Sao lại đột nhiên đưa cơm đến cho anh?"

Tô Giản không muốn thừa nhận mình đến để xin lỗi anh, vì vậy nói: "Không phải bây giờ chúng ta đang diễn vợ chồng yêu nhau sao, đưa cơm đến là chuyện rất bình thường!"

An Dĩ Trạch: "...Biểu hiện không tệ, không ngừng cố gắng!"

Ai muốn cùng anh không ngừng cố gắng? Tô Giản yên lặng châm chọc, nhìn An Dĩ Trạch cầm đũa lên ăn, lại nhịn không được hỏi: "Ăn ngon không?"

An Dĩ Trạch đảo mắt nhìn anh: "Em muốn nghe câu trả lời nào?"

Tô Giản trừng mắt lên: "Còn có câu trả lời khác sao?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch không nhịn được nhếch mép lên, giọng nói cũng theo đó dịu dàng: "Ăn ngon."

Tô Giản hài lòng, đung đưa chân, thúc giục: "Vậy mau ăn đi! Đợi nữa sẽ nguội"

Nhìn An Dĩ Trạch ăn nghiêm túc, tâm tình Tô Giản rất tốt, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Dĩ Trạch, anh thích ăn cái gì?"

An Dĩ Trạch ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tô Giản nói tiếp: "Mặc dù chú Vương nói với tôi một ít, có điều tôi cảm thấy tôi cũng nên hỏi anh một chút, dù sao bây giờ chúng ta cũng đang giả vợ chồng gắn bó, chuyện này tôi nhất định phải biết rõ."

Nhưng mà An Dĩ Trạch nghe được, lại cảm thấy thức ăn trong miệng có chút khó chịu.

Im lặn, im lặng, tổng giám đốc An nói: "Đây là chuyện em phải tự mình phát hiện."

Đây rõ ràng là đang chỉ trích anh không chuyên nghiệp! Tô Giản không phục nói: "Vậy anh biết tôi thích ăn cái gì sao?"

"Biết." An Dĩ Trạch không chút do dự, sau đó nói một chuỗi dài tên thức ăn.

Tô Giản: "..."

"Sao anh lại biết.?" Sau khi kinh ngạc, Tô Giản hỏi.

An Dĩ Trạch: "Vì anh là chồng em."

Tô Giản ngoài mặt không phục, nhưng trong lòng không khỏi lại cảm thấy ấm áp.

https://thuviensach.vn

Vì vậy khi hỏi các vấn đề tiếp theo cũng trở nên dịu dàng hơn: "Tối hôm qua, có phải anh chăm sóc tôi rất mệt không?"

An Dĩ Trạch cứng đờ, đảo mắt, yên lặng nhìn anh.

Tô Giản nhìn mắt ảnh quả nhiên có quầng thâm đen, cẩn thận nói: "Cả đêm anh không ngủ sao?"

Sắc mặt của An Dĩ Trạch đột nhiên có chút không tốt, hông lên tiếng.

Trong lòng Tô Giản có chút áy náy, nghiêm túc nói: "Xin lỗi, tôi cũng không biết tôi sẽ say như vậy..."

An Dĩ Trạch đột nhiên nói: "Say sẽ biến thành như vậy?"

Tô Giản 囧: "... Thật ra thì toi hoàn toàn không nhớ được gì."

Tô Giản cảm thấy, sau khi anh nói xong những lời này, hình như sắc mặt của An DĨ Trạch lại chìm xuống một chút.

Im lặng một lát, An Dĩ Trạch nói: "Sau này không cho phép uống rượu nữa!"

"Tại sao?" Tô Giản có chút mất hứng.

An Dĩ Trạch thản nhiên nhìn anh một cái: "Vì tửu lượng của em không tốt."

Tô Giản có chút tò mò: "Rốt cuộc tối qua tôi đã làm gì?" Anh còn nhớ hồi học đại học, anh và bạn gái mới hẹn hò được hai ngày chia tay, trong lòng buồn bực, sau đó cùng anh em trong ký túc xá ra ngoài uống rượu, sau đó mấy người đó nói sau khi anh uống say còn coi họ là bạn gái ôm chắt lấy kêu khóc không buông tay, còn cắn lên mặt mỗi người một cái!

https://thuviensach.vn

Nghĩ lại, Tô Giản yên lặng sợ hãi: Chẳng lẽ tối qua anh lại làm vậy với An Dĩ Trạch rồi hả? Vậy An Dĩ Trạch không ăn anh hả! Anh vội vàng quan sát khuôn mặt của An Dĩ Trạch một chút, lại thấy khuôn mặt sáng bóng của tổng giám đốc An không có một dấu răng, mới lặng lẽ thở phào một hơi.

An Dĩ Trạch lại không trả lời vấn đề của anh, chỉ nói: "Tửu lượng của em quá kém, rất dễ say, sau này nếu say như vậy gặp phải người xấu thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Giản thuận miệng nói: "Cái này có anh không?"

An Dĩ Trạch: "..."

Dù không biết tại sao, nhưng Tô Giản vẫn cảm thấy hình như sắc mặt An Dĩ Trạch không được tốt lắm.

Tô Giản nói tiếp: "Nếu ngày nào đó anh say, tôi cũng sẽ chăm sóc anh như vậy!" Mới không hẹp hòi như anh vậy.

Vẻ mặt An Dĩ Trạch thản nhiên: "Anh chưa từng say."

Tô Giản bị nghẹt thở, không phục: Có gì đặc biệt hơn người! Năm đó ông đây cũng có tửu lượng giống vậy! Trong lòng yên lặng suy nghĩ nhất định phải chuốc say An Dĩ Trạch một lần, vì anh cảm thấy An Dĩ Trạch uống say nhất định còn khoa trương hơn anh, như là sẽ nhảy thoát y gì đó.

Tô Giản yên lặng mơ mộng bộ dạng nhảy thoát ý của An Dĩ Trạch, mà người bị anh mơ mộng, An Dĩ Trạch đã yên lặng ăn xong thức ăn rồi.

Tô Giản phục hồi tinh thần lại, phát hiện cái hộp trống trơn, có chút kinh ngạc, cũng có chút đắc ý, đang muốn khen tài nấu nước của mình đôi câu, bụng đột nhiên kêu lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch dừng một chút, cau mày: "Sao em còn chưa ăn cơm?"

Tô Giản nói: "Lúc nãy không quá đói cho nên tôi không ăn." Kết quả ngửi thấy mùi thức ăn thơm như vậy, bụng liền có chút đói.

An Dĩ Trạch nói thẳng: "Vậy bây giờ đi ăn."

Mắt Tô Giản sáng lên: "Công ty của anh có phòng ăn cho nhân viên sao?"

An Dĩ Trạch cau mày nói: "Có..."

Tô Giản nói: "Vậy tôi có thể đi ăn không?"

An Dĩ Trạch đáp: "...Được.

Lynda đưa quần áo để thay tới, chải tóc, Tô Giản theo AN DĨ Trạch đi tháng máy xuống tầng.

Phát hiện mình vẫn luôn bị An Dĩ Trạch nắm tay, Tô Giản giãy giụa: "Sao lại kéo tôi? Không phải tôi không đi!"

An Dĩ Trạch: "Vì chúng ta là vợ chồng, anh sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm với em."

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch dắt Tô Giản đến phòng ăn, dọc theo đường đi các nhân viên đều cúi đầu chào anh, đồng thời len lén quan sát người đứng bên cạnh anh, đợi đến lúc An Dĩ Trạch và Tô Giản đi xa một chút, bọn họ liền vui vẻ bàn chuyện.

Đáng tiếc một nhân viên xui xẻo quá mức hưng phấn, giọng nói hơi lớn một chút, vượt ra khỏi vùng an toàn, vì vậy Tô Giản liền mơ hồ nghe

https://thuviensach.vn

được giọng nói hưng phấn: "Ôi chao, ôi chao, người bên cạnh bệ hạ là ai vậy? Là con gái bệ hạ sao? Con gái của bệ hạ đã lớn vậy rồi sao?"

'Bệ hạ' là ai, không cần nói cũng biết, Tô Giản nghe vậy liền 囧, nhìn vẻ mặt An Dĩ Trạch một cái, lại không nhịn được vui vẻ.

Tô Giản vui vẻ cười híp mắt: "Chú An, nơi này của chú có gì ăn ngon nhỉ?"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Lin

Chú An mặt đen dẫn Tô Giản đến phòng ăn của công ty, Tô Giản vui vẻ chọn món mình thích, còn thuận tiện hỏi An Dĩ Trạch một câu: "Anh có muốn ăn một chút không?"

Sau đó không đợi An Dĩ Trạch trả lời, lại vui vẻ nói: "Anh vừa mới ăn nhiều như vậy, nhất định không ăn được, thôi để tôi giúp anh hưởng thụ đi!"

An Dĩ Trạch: "..."

Đang vui vẻ ăn, bỗng nhiên trước mặt xuất hiện thêm một người, Tô Giản ngẩng đầu lên, phát hiện Quý Minh Phi đến.

"Làm việc xong tới đay dùng cơm, không nghĩ tới hai người cũng ở đây." Lời mở đầu của Quý Minh Phi rất chính trực, một chút cũng để lộ ra trong lúc vô tình mình nghe được truyện thuyết bệ hạ đưa nương nương đến phòng ăn dùng cơm từ mọi người nên tới xem náo nhiệt.

Tô Giản nhiệt tình nói: "Vậy chúng ta ăn chung đi!"

Quý Minh Phi ngồi xuống cạnh bàn hai người, cười nói: "Được."

Tô Giản nhìn vẻ mặt An Dĩ Trạch có chút không được, lại nhìn Quý Minh Phi cười ôn hòa với An Dĩ Trạch, liền biết điều nói: "Hai người nói

https://thuviensach.vn

chuyện của hai người đi! Tôi không làm trở ngại hai người, hai người cứ coi như tôi không tồn tại!"

Quý Minh Phi sững sỡ, An Dĩ Trạch lại biết nhất định Tô Giản lại suy nghĩ nhiều, nhớ tới lúc trước Tô Giản nhận định anh là 'đồng tính luyến ái' An Dĩ Trạch cảm thấy ngực mình lại bắt đầu nghẹn.

Quý Minh Phi cười nói: "Tôi và An Dĩ Trạch ở công ty cũng chỉ nói chuyện công việc, thật vất vả bây giờ mới nhàn rỗi một chút, cũng không muốn bàn nữa!"

Chỉ bàn công việc không bàn chuyện yêu đường, một lời yêu chỉ có thể đè nén trong tim, người yêu ở bên lại không thể ôm,cho tới bây giờ vẫn luôn máu cho và ngược tâm! Tô Giản yên lặng cảm thán bạn gáy Quý thật khổ sở, yên lặng ném cho bạn gay Quý một ánh mắt đồng tình.

Hôm nay bắt đầu có chút có thể đọc hiểu ánh mắt của anh, mép miệng tổng giám đốc An lặng lẽ giật một cái.

Quý Minh Phi lại hoàn toàn không biết mình đã bị coi là thầm mến bạn tốt còn rất vui vẻ, nói chuyện với Tô Giản: "Lúc nãy thấy chị dâu sửa máy tính cho bọn người Lynda, chị dâu rất có hứng thú với chuyện này sao?"

Tô Giản ậm ờ nói: "Tạm được."

Quý Minh Phi cười nói: "Trừ học máy tính, tôi chưa từng thấy qua cô gái nào sửa máy tính, chị dâu thật là lợi hại!"

Tô Giản khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có."

Hai người từ từ nói chuyện. Sau một cuộc trò chuyện, Tô Giản mới phát hiện, bạn gay Quý nói chuyện rất hợp với anh, bạn gay Quý không chỉ rất hiểu rõ về phương diện IT, ngay cả đá bóng cũng thích đội giống anh.

https://thuviensach.vn

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, từ đề tài khoa học kỹ thuật đến thể dục, từ dân dinh đến báo chí, trò chuyện hết sức vui vẻ.

Tổng giám đốc An không có biểu cảm gì, toàn bộ hành trình đều là một chàng trai đẹp ngồi yên lặng.

Ăn xong miếng cơm cuối cùng, Tô Giản vừa muốn lại gần Quý Minh Phi, đột nhiên cảm thấy cổ họng nghẹn một cái, một cảm giác muốn nôn mửa đột nhiên vọt tới, anh vội vàng che miệng, cúi người sang bên cạnh.

Che miệng nôn khan mấy tiếng, Tô Giản cảm thấy dạ dày có chút không tốt, liền đứng lên, nói với hai người: "Tôi đi toilet một chút!"

An Dĩ Trạch chỉ phòng về sinh cho anh, lông mày hơi nhíu, con mắt có chút lo lắng. Quý Minh Phi lại nhìn bóng lưng Tô Giản chạy về phía phòng vệ sinh, tay vịn cằm, như có điều gì suy nghĩ.

"Chị dâu sẽ không phải là... mang thai chứ?" Quý Minh Phi nhìn về phía An Dĩ Trạch.

Chàng trai xinh đẹp yên lặng lập tức biến thành chàng trai xinh đẹp sầm mặt lại.

Nhìn biểu tình của đối phương đột nhiên trầm xuống, Quý Minh Phi hiểu được: "Không phải đến bây giờ hai người còn không có..."

An Dĩ Trạch nói: "Bọn mình cũng không phải vợ chồng thật sự."

Quý Minh Phi yên lặng cảm khái trong lòng một câu 'Xử nam thật chết người', ngoài miệng lại nói: "Cậu đối với cô ấy, rốt cuộc là muốn thế nào?"

An Dĩ Trạch không nói gì.

https://thuviensach.vn

Quý Minh Phi biết, vỗ vỗ vai anh: "Nếu thích thì nhanh hành động đi! Bây giờ cô ấy là người vợ hợp pháp của cậu, cậu có điều kiện trời cho rồi đó!"

An Dĩ Trạch không khỏi nhớ lại buổi tối mà anh ngạc nhiên mừng rỡ cảm giác như được sống lại, câu 'mẹ' ấy như sấm sét giữa trời quang cắm thẳng vào ngực anh khiến anh suốt đêm không ngủ.

Quý Minh Phi ở bên cạnh nói: "Nếu thích cô ấy, vậy cậu nói thẳng cho cô ấy biết. Trước đây cậu chỉ biết mình Kỷ Nghiên, nhưng phụ nữ tốt thì hoàn toàn không thể chờ tới, cậu thích thì cậu phải chủ động theo đuổi mới được!"

An Dĩ Trạch nói: "Giản Giản, cô ấy... mình lo, nếu mình nói cô

ấy sẽ tránh né mình.” Nhớ tới lúc trước Tô Giản nghiêm túc nói ‘cam kết với nhau, không thể thích đối phương’, tâm tình của An Dĩ Trạch khá buồn bực.

Quý Minh Phi sững sốt một chút: “Nếu vậy, cậu như vậy thì đừng nói, trực tiếp dùng hành động để bày tỏ đi!”

An Dĩ Trạch hỏi: “Hành động gì?”

Quý Minh Phi cười nói: “Phụ nữ đều có ước mơ được làm công chúa, hi vọng có thể gặp được hoàng tử của mình. Cô nhóc Tô Giản nhà cậu nhìn một cái là biết đó là một cô bé ngoan ngoãn có ước mơ được làm công chúa, vậy cậu phải cố gắng để thực hiện ước mơ của cô ấy đi! Mấy ngày nữa không phải là sinh nhật 30 tuổi của cậu sao? Đến lúc đó, cậu biến cô ấy thành công chúa của cậu, cậu biến thành hoàng tử của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ thích!”

Tô Giản tất nhiên không biết kế hoạch của hai người, nên buổi tối nằm trên giường nghe An Dĩ Trạch hỏi mình có biết khiêu vũ không, anh có

https://thuviensach.vn

chút kinh ngạc.

“Nhảy múa gì?”

“Waltz, em biết không?”

“… Không biết.” Tô Giản tò mò, “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

An Dĩ Trạch nói: “Mấy ngày nữa có một buổi tiệc, đến lúc đó chúng ta cần nhảy một bài.”

Tô Giản: “… Buổi tiệc nào cần tôi và anh khiêu vũ?” Vẻ mặt biến thành hơi đau khổ. “Tôi có thể không tham gia?”

An Dĩ Trạch nghiêm mặt: “Là sinh nhật 30 tuổi của anh, em nhất định phải tham gia.”

Tô Giản mở to mắt: “Anh còn chưa đến 30 tuổi!”

Gần đây, chuyện tuổi tác khá nhạy cảm với chú An nên sắc mặt không được tốt lắm: “… không có.”

Tô Giản yên lặng cảm thán ‘thổ hào đúng là thổ hào, sinh nhật 30 tuổi cũng phải mở tiệc’, sau đó đau khổ hỏi: “Vậy tôi phải làm sao?”

An Dĩ Trạch hỏi: “Vậy em muốn làm gì?”

Tô Giản nghĩ lại một chút về buổi tối tự học thời cấp hai, sau khi mình cúp học, đúng lúc thấy các bác gái đang nhảy múa ở quảng trường, vì lúc đó nhàm chán nên cũng tiến lên nhảy theo, cuối cùng càng nhảy càng mạnh thiếu chút nữa bạn cũ của các bác nhảy ở quảng trường nói: “Trước kia có tham gia… múa quần chúng.”

An Dĩ Trạch lắc đầu: “Thôi, ngày mai anh tìm thầy đến dạy em.”

https://thuviensach.vn

Hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Tô Giản đứng lên bắt đầu các loại, kết quả, kết thúc giờ cơm trưa cũng không thấy thầy giáo trong miệng An Dĩ Trạch.

Tô Giản đi tìm An Dĩ Trạch: “Không phải anh nói tìm thầy giáo đến dạy tôi khiêu vũ sao?”

An Dĩ Trạch kéo anh về phía phòng piano, mở miệng “ừ” một tiếng.

Tô Giản tò mò hỏi: “Thầy giáo đến rồi sao?” Đợi đến lúc vào phòng piano, phát hiện ngoài chiếc piano lớn hình tam giác, trong phòng không một bóng người, liền thất vọng nói: “Không thấy ai cả!”

An Dĩ Trạch lời ít ý nhiều: “Anh.”

Tô Giản đầu tiên là sững sờ, nhưng sau đó liền trợn mắt nói: “Anh nói anh là thấy giáo? Anh muốn dạy tôi khiêu vũ?”

An Dĩ Trạch lại “ừ” một tiếng.

Tô Giản xoay người lập tức rời đi. Mẹ nó, anh còn cho là sẽ chào đón được một cô giáo có dáng người xinh đẹp, kết quả không ngờ lại chờ đến An Dĩ Trạch, thân hình thô kệch, vẻ mặt không một biểu cảm, nhất thời mất hứng!

An Dĩ Trạch lại kéo cô lại.

Tô Giản không thoát được, không thể làm gì khác hơn là tìm cách khác: “Tôi nhất định phải nhảy với anh sao? Đến lúc đó, anh nhảy với Tiểu Như được không?”

An Dĩ Trạch lời ít ý nhiều: “Không được.”

Tô Giản buồn bực nói: “Cũng liên quan đến mặt mũi của em.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản: “…”

Nếu chạy không thoát, Tô Giản cũng không vùng vẫy, hai tay liền mở ra, hiên ngang nói: “Đến đây đi!”

An Dĩ Trạch ôm hông của anh, cầm tay anh lên.

“Một tay khác để lên vai anh.” An Dĩ Trạch nhắc nhở.

Tô Giản thử một chút, cảm thấy có chút khó chịu, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cánh tay của An Dĩ Trạch dùng sức duỗi thẳng về phía trước, làm một tư thế ‘cách mạng thanh niên phấn đấu tiến lên’ đầy nhiệt huyết.

An Dĩ Trạch: “…”

Suy nghĩ của An Dĩ Trạch đột phát: “Ôi chao, ai ôi, tôi nói, nhất định phải nhảy waltz sao? Thật tầm thường! Tôi cảm thấy trong bữa tiệc sinh nhật của anh, nếu có thể nhảy múa thoát tục một chút, nhất định sẽ khiến buổi tiệc càng thêm rực rỡ.”

An Dĩ Trạch chậm rãi lập lại: “Thoát tục?”

Tô Giản vô cùng phấn khởi: “Là ví dụ như… ví dụ như múa bài Tân Cương gì đó!” An Dĩ Trạch bổ óc ra một chút, tưởng tượng chính là hình ảnh mang nón múa Tân Cương trước mặt các vị khách quý, Tô Giản cảm thấy cái này nhất định được 32 cái khen!

An Dĩ Trạch gật đầu: “Được.”

Tô Giản sững sờ, vui mừng: “Thật sao?”

An Dĩ Trạch ‘ừ’ một tiếng: “Chỉ cần em chịu nhảy.”

Tô Giản: “…”

https://thuviensach.vn

Nếu không có cách nào chạy trốn, Tô Giản không thể làm gì khác hơn là theo sát An Dĩ Trạch học.

An Dĩ Trạch dạy rất kiên nhẫn, chẳng qua Tô Giản học lại có chút buồn bã.

Sau một lần đạp phải chân An Dĩ Trạch nữa, Tô Giản không làm: “Tôi thấy tôi nên đổi sang giáo viên đi! Chân anh quá lớn, khiến tôi cảm thấy trở ngại!”

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản nói: “Trong nhà còn ai có thể nhảy không?”

An Dĩ Trạch nói: “Mẹ anh.”

Tô Giản: “…”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Dù quá trình phúc tạp, nhưng dưới sự kiên trì bền bỉ đốc thúc của An Dĩ Trạch, cuối cùng Tô Giản vẫn phải nhảy đúng dáng.

Sau khi luyện tập xong một lần, Tô Giản giương mắt nhìn An Dĩ Trạch: " Thế nào?"

An Dĩ Trạch gật đầu, " Hoàn hảo!"

Tô Giản tự đắc nói: " Quả nhiên tôi vẫn có tài năng thiên phú!"

An Dĩ Trạch: "…."

Buổi tối trước khi ngủ, Tô Giản đột nhiên nhớ đến một vấn đề.

" Đúng rồi, tới sinh nhật 30 tuổi của anh, có cần phải chuẩn bị quà cho anh không?"

An Dĩ Trạch liếc mắt nhìn anh: " Em nói thử xem?"

Tô Giản có chút buồn bực: " Được rồi… nhưng tôi cũng không biết nên tặng anh quà gì cho tốt."

Vẻ mặt An Dĩ Trạch dịu dàng: " Có tấm lòng của em là được rồi."

Tô Giản suy nghĩ một chút, hỏi: " Vậy người khác thì tặng quà gì? Ví dụ như ba mẹ anh thì tặng cái gì?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhớ lại một chút: “ Năm ngoái ba mẹ anh tặng anh một khu đất.”

Tô Giản: “….”

Thấy Tô Giản lâu không lên tiếng, An Dĩ Trạch kinh ngạc nói: “ Giản Giản?”

Tô Giản nói: “ Tôi muốn xem sinh nhật của tôi còn bao nhiêu lâu thì đến!”

An Dĩ Trạch nói: “ Còn mấy tháng nữa, sao vậy?”

Tô Giản nói: “ Sinh nhật của tôi, có phải anh cũng tặng tôi một món quà như vậy?”

An Dĩ Trạch gật đầu: “ Em muốn cái gì?”

Tô Giản nói; “ Tôi không cần gì hết. Anh xem, nếu không thì hai ta như vậy, dù sao tôi phải tặng anh, anh cũng phải tặng tôi, giày vò tới lui rất phiền toái! không bằng chúng ta kiếm một tờ giấy, viết hai chữ ‘ quà tặng’ lên đó, vào sinh nhật anh, tôi liền đưa cho anh, chờ đến sinh nhật tôi, anh trả lại cho tôi, đến lúc đó chúng ta không ai nợ ai, lại có lợi ích kinh tế thiết thực, anh xem thật tốt biết bao!”

An Dĩ Trạch: “…”

Tô Giản cảm thấy ý tưởng của mình vô cùng tốt, đáng tiếc An Dĩ Trạch lại hoàn toàn không đồngý, không chỉ không đồng ý, hơn nữa sắc mặt còn có chút không tốt.

Tô Giản có chút buồn bực. Lại nói anh thật sự không có kinh nghiệm mua quà cho đàn ông, trước khia, vào sinh nhật mấy anh em trong ký túc xá, phần lớn mọi người đều tụ tập ăn uống đàn hát hoặc đi chơi đâu đó,

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không động đến chuyện quà tặng chút nào. Hôm nay lại phải tặng quà cho An Dĩ Trạch, thật sự rất khó khăn. Huống hồ, những món quà trước đây An Dĩ Trạch nhận được lại lớn như vậy, một mình anh bây giơ còn phải dựa vào An Dĩ Trạch nuôi tạm thanh niên thất nghiệp, sao có thể mua được món quà lớn như vậy?

Tự mình không nghĩ ra được ý tưởng tốt, vì vậy Tô Giản tìm đến An Dĩ Nhu hỏi ý kiến.

An Dĩ Nhu hiểu ý anh, nhiệt tình nói: “ Chị dâu, chị yên tâm, chuyện quà tặng cứ giao cho em, em nhất định sẽ giúp chị chọn một món quà mà anh ba thích.”

Tô Giản yên lòng, suy nghĩ một chút, lại không nhịn được dặn dò: “ Híc, không cần quà quá quý giá, anh ba của em nói, quan trọng nhất là tấm lòng.”

An Dĩ Nhu cười nói: “ Em hiểu, chị dâu, chị đợi tin tốt của em đi!”

Cũng không lâu sau, buổi tiệc sinh nhật 30 tuổi của An Dĩ Trạch đã đến.

Buổi tối, Tô Giản chọn đọc một bộ tiểu thuyết kích thích.

An Dĩ Trạch thấy thời gian không còn sớm, lại nhìn người bên kia vẫn nồng nhiệt cầm điện thoại, thấp giọng nói: “ Giản Giản, đã không còn sớm, em còn chưa đi ngủ?”

Tô Giản quay đầu nhìn anh, ánh mắt sáng trong suốt, “ Anh cũng chưa ngủ?”

An Dĩ Trạch đưa tay cầm lấy điện thoại di động của anh: “ Anh muốn ngủ, em cũng ngủ đi.”

https://thuviensach.vn

Tô Giản không chịu, chống người lên muốn chém giết, An Dĩ Trạch đưa tay ra ngăn lại, Tô Giản liền nhào hụt, ngược lại còn té sấp trên người anh.

Nhất thời, hai người cùng trợn to hai mắt nhìn nhau.

Hô hấp An Dĩ Trạch nhanh hơn một chút, Tô Giản lại đột nhiên trừng mắt nhìn.

“ Dĩ Trạch, anh xem mấy giờ rồi!”

Toàn bộ lực chú ý đều bị thân thể mềm mại phía trên hấp dẫn , An Dĩ Trạch ngẩn người ra một lúc mới phục hồi tinh thần lại, yên lặng xoay cánh tay, nhìn điện thoại di động trong tay một chút.

“ Sắp không giờ rồi.” Vừa dứt lời điện thoại đột nhiên bị Tô Giản nhanh tay cướp đi.

Tô Giản đoạt được điện thoại di động, nhìn lên màn hình, nhìn thấy ’00:00’chỉnh tề trên đó, ánh mắt đột nhiên cong lên vui vẻ.

“ Chú An” anh hơi nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn An Dĩ Trạch. “ Sinh nhật 30 tuổi vui vẻ!”

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 46

An Dĩ Trạch lập tức hiểu rõ, vẻ mặt có chút phức tạp: "Em không ngủ, chính là vì chờ cái này?"

Tô Giản mạnh miệng nói: "Tất nhiên không phải! Thật ra thì ban đầu, anh cũng vừa nhớ tới ngày mai sẽ là sinh nhật 30 tuổi của An Dĩ Trạch, vì vậy cố gắng nhớ chuyện này. Ngay từ đầu, anh chỉ muốn dùng tuổi 30 để đả kích một chút gần đây khá quan tâm mình.

Nhưng càng về sau, chuyện tuổi của An Dĩ Trạch như biến thành một bí mật nhỏ giấu trong lòng khiến người khác kích động, thật sự đợi đến không giờ, anh hoàn toàn quên chuyện đả kích, mà thành công cướp được thời khắc để chúc mừng.

Người thứ nhất chúc mừng An Dĩ Trạch sinh nhật vui vẻ.

An Dĩ Trạch nhìn anh thật sâu, đột nhiên động người một cái, sau một giây, Tô Giản đã bị áp dưới thân anh.

"Này, anh làm gì, ưm..."

An Dĩ Trạch cũng không hôn bao lâu liền thả Tô Giản ra.

Tô Giản thở hổn hển, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, liền nghe được người đàn ông trên người mình nói: "Đây là quà đáp lễ."

Tô Giản nhìn anh chằm chằm, tức giận nói: "Toi chỉ thích quà đáp lễ là chi phiếu năm trăm vạn!" Nếu sớm biết quàn đáp lễ là như vậy thì mẹ nó,

https://thuviensach.vn

vừa rồi anh nên chúc '30 tuổi bất lực' mới đúng!

An Dĩ Trạch cũng không để ý anh giận dỗi, chỉ cúi đầu nhìn anh, ánh mắt thật sâu: "Giản Giản, cảm ơn em."

Ánh mắt của anh quá dịu dàng, giọng nói quá chân thành, khiến cho Tô Giản không nhịn được sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó Tô Giản liền bình tĩnh lại, tức giận nói: "Vậy anh mau xuống đi! Anh rất nặng!"

An Dĩ Trạch nhếch miệng, xoay mình nằm bên cạnh anh.

Vừa được tự do, Tô Giản lập tức nhảy sang bên kia giường, cách xa An Dĩ Trạch.

Nhìn An Dĩ Trạch không có hành động gì, Tô Giản từ từ yên lòng. Chẳng qua chỉ một lát sau, anh bỗng nhiên tỉnh ngộ: Mình xong rồi, sao lại như sợ người này? Rõ ràng anh ta cường hôn mình! Nghĩ đến đây, anh mới đột nhiên ý thức được... cuối cùng anh lại bị An Dĩ Trạch cường hôn.

Dù không khiếp sợ như lần đầu, nhưng lửa giận trong lòng Tô Giản lại hừng hực.

Đánh cũng đánh không lại, mắng cũng không tiện mắng, trong lòng Tô Giản bực bội vô cùng, nghĩ tới nghĩ lui, anh đột nhiên nhào qua, vào lúc An Dĩ Trạch còn chưa kịp phản ứng, cúi đầu cắn lên môi An Dĩ Trạch một cái.

An Dĩ Trạch: "..."

Thành công khiến An Dĩ Trạch đổ máu, hơn nữa đoán trước, ngày mai dự tiệc sinh nhật, nhất định anh sẽ tổn thất hình tượng trước mặt mọi người, vì vậy cảm thấy trong lòng thoải mái, Tô Giản nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Ngược lại, đôi môi của tổng giám đốc An bị người ta cắn phá, hình như cảm thấy hơi đau, hình như mất ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, thấy vết sẹo trên môi An Dĩ Trạch, thuận tiện còn bỏ sung thêm quầng thêm nơi hai mắt, Tô Giản nghĩ: An Dĩ Trạch không tốt, anh yên tâm!

Lúc ăn sáng, vì tránh cho việc hiểu lầm như lần trước, trước khi mọi người nghi ngờ Tô Giản đã chủ động nói: "Tối hôm qua, lúc Dĩ Trạch ăn gì đó, lại cắn nát môi mình, thật không cẩn thận!"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, không lên tiếng.

Ngược lại, An Dĩ Nhu nhìn chằm chằm đôi môi của anh mình, ánh mắt sâu xa: "Anh ba, anh phải ăn cái gì mới có thể cắn đôi môi phía trên chứ?" Nói xong còn đưa răng mình ra thử một chút.

An Dĩ Trạch vẫn không lên tiếng.

An Dĩ Nhu cảm thấy mình đã hiểu.

Một bên ba mẹ An liếc nhau một cái, hình như cũng hiểu.

Vì vậy ba An ho một tiếng, yêu thương nói: "Tiểu Giản à..."

Tô Giản vội đáp một tiếng, đột nhiên có dự cảm xấu.

Quả nhiên ba An nói tiếp: "Nhìn thấy con và Tiểu Trạch yêu thương nhau như vậy, bọn ta cũng yên lòng. Đúng rồi, khi nào thì hai đứa định có con hả?"

Tô Giản: "..."

Tô Giản bị việc có con đánh một cho đến khi được An Dĩ Nhu gọi lại vẫn cảm thấy chóng mặt.

https://thuviensach.vn

"Chị dâu, chú Vương nói đã mang lễ phục và đồ trang sức đến phòng chị, chị muốn đến nhìn không?" An Dĩ Nhu cười tủm tỉm nói.

"Hả?" Tô Giản có chút lờ mờ. "Lễ phục gì?"

"Lễ phục và trang sức cho buổi tối nay!" An Dĩ Nhu cười nói. "Nghe nói toàn bộ đều do tự mình anh ba chọn cho chị!"

Tô Giản hoàn toàn không biết điều này, vì vậy không thể làm gì khác hơn là mặc An Dĩ Nhu kéo mình về phòng.

An Dĩ Nhu vừa đi vừa nói: "Lát nữa thợ trang điểm sẽ tới. Hơn nữa, em còn thực sự mong được nhìn dáng vẻ xinh đẹp của chị dâu khi mặc lễ phục nữa, cũng không biết anh ba chọn bộ thế nào."

Một lát sau, quả nhiên thpj trang điểm tới, đè Tô Giản lại, trang điểm là tóc một trận.

Dù Tô Giản rát không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể ngồi yên mặc bọn họ làm.

Cũng may hiệu quả không tệ lắm. Tô Giản nhìn mình trong gương, lông mi chớp nhanh, cô gái mặc bộ lễ phục màu trắng tóc dài hơi xoăn trong gương cũng xuất hiện biểu hiện kỳ quái theo.

Tô Giản xoay người, ngay vào lúc này, cửa bị đẩy ra, Tô Giản quay đầu lại nhìn, thấy An Dĩ Trạch đi vào.

Giương mắt nhìn sang, ánh mắt An Dĩ Trạch lập tức dừng lại.

Thợ trang điểm đứng bên cạnh cười nói: "Không biết tam thiếu gia cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt của An Dĩ Trạch lại rơi lên người Tô Giản, miệng nói: "Không tồi."

https://thuviensach.vn

Thợ trang điểm cười một cái, đi ra ngoài, trong phòng liền chỉ còn lại hai người Tô Giản và An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch không chớp mắt, vẫn nhìn Tô Giản. Tô Giản bị anh nhìn cảm thấy không tự nhiên, theo bản năng muốn tránh đi, nhưng không nghĩ vừa cất bước đã lảo đảo một cái.

Thật bội phục cánh phụ nữ, chân mang cao gót sao lại có thể bước đi như vay! Tô Giản cảm thấy hơi khổ sở.

An Dĩ Trạch lập tức tiên lên, đỡ lấy anh, ân cần hỏi: "Sao vậy? Giày không vừa chân sao?"

Tô Giản lắc đầu một cái: "Không phải, giày quá cao, tôi đi có chút không quen."

An Dĩ Trạch nói: "Đi một lát sẽ quen, có điều em phải cẩn thận một chút."

Tô Giản giật giật chân: "Lỡ trong buổi tiệc sơ ý một chút ngã thì phải làm sao bây giờ?"

An Dĩ Trạch níu: "Thì nhanh chóng bò dậy."

Tô Giản: "..."

Trừng to hai mắt với anh, cuối cùng An Dĩ Trạch vẫn không nhịn được cười: "Không sao, đến lúc đó anh nhất định sẽ kéo en."

Tô Giản thầm nghĩ: Hừ! Dù sao cũng là sinh nhật của anh! Tôi ngã, người mất mặt không phải là anh sao!

Nghĩ như vậy, Tô Giản lập tức không rối rắm nữa. An Dĩ Trạch đưa tay lên nhẹ nhàng vén tóc mai phất phơ, đột nhiên hỏi: "Thích không?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản ngản ra: "Thích gì?"

An Dĩ Trạch giữ chặt vai anh, nhẹ nhàng xoay người anh, để anh nhìn vào gương: "Quần áo, thích không?"

Tô Giản ho nhẹ một tiếng: "Tôi cảm tháy chiếc dây chuyền rất đẹp!" Thật ra thì không riêng gì dây chuyền, bông tai vòng tay ah đều cảm thấy rất đẹp, vì chúng rất đáng tiền!

An Dĩ Trạch đứng sau lưng giữ chặt vai anh, nhìn anh trong gương, mỉm cười: "Em thích là được rồi."

Do dự một chút, cuối cùng Tô Giản cũng không nhịn được hỏi: "Những thứ này có phải thuộc về tôi không?"

An Dĩ Trạch mỉm cười nói: "Tất nhiên."

Trên mặt Tô Giản lập tức hiện lên nụ cười thật lớn, xoay người nói với An Dĩ Trạch: "Dĩ Trạch, cảm ơn anh!"

Nhìn ánh mắt lấp lánh như sao của cô, trong lòng An Dĩ Trạch dịu đi, ánh mắt quét xuống, chú ý đến ngón tay trống rỗng của đối phương, đột nhiên nhớ tới chuyện chính, đưa tay móc ra một chiếc hộp nhung nhỏ màu đỏ, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn có hình thức vô cùng đơn giản.

An Dĩ Trạch kéo tay trái của Tô Giản qua, cẩn thận đeo nó lên ngón áp út.

Đợi anh mang xong, Tô Giản vội rụt tay trở về, tò mò đưa đến trước mặt quan sát.

Hình như chiếc nhẫn này cũng rất đáng tiền...

Tô Giản vui vẻ nói: "Cái này cũng là của tôi sao?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nói: "Đây là nhẫn cưới của chúng ta." Nói xong giơ tay trái mình lên, trên ngón áp út, rõ ràng là cùng một kiểu nhẫn.

Tô Giản theo bản năng đưa tay để trong tầm tay mình, trong lòng thầm nghĩ: Còn một chiếc nhẫn nam nữa, xem ra rất đáng tiền!

An Dĩ Trạch thuận thế nắm tay anh.

Tô Giản ngẩn ra: "Sao vậy?"

An Dĩ Trạch cầm tay anh đi ra ngoài: "Buổi lễ sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi!"

Địa vị của tập đoàn họ An không thấp, An Dĩ Trạch lại là cậu ba nhà họ An, là tổng giám đốc công ty CMI, sinh nhạt 30 tuổi của anh, không ít vị khách đến tham gia.

Trong này, vừa có giám đốc các công ty hợp tác và những người có quan hệ mật thiết với An Dĩ Trạch, cũng có một vài thiếu gia tiểu thư có giao tình với nhà họ An.

Tô Giản không nhận ra những người khác, suy chỉ có lúc nhìn thấy Kỷ Nghiên, ánh mát của anh sáng lên.

Thậm chí cả thiên hậu Kỷ Nghiên cũng có thể mời đến, mặt mũi của An Dĩ Trạch thật lớn! Tô Giản còn nhớ Kỷ Nghiên là thần tượng của An Dĩ Trạch, vừa nghĩ đến An Dĩ Trạch có thể mời thần tượng của mình đến chúc mừng sinh nhật, Tô Giản lại một lần nữa đổi mới cái nhìn với 'cường quyền'.

Bữa tiệc chuẩn bị bắt đầu, bình thường thì phải nói cái gì. Tô Giản hoàn toàn không chú ý đến An Dĩ Trạch nói gì, hai mắt chỉ lớn vớn bên cạnh Kỷ Nghiên.

https://thuviensach.vn

Không biết lát nữa Kỷ Nghiên có thể lên biểu diễn cái gì đó như hát một bài chúc mừng sinh nhật thọ tinh không, có điều anh cũng nghĩ xong, lát nữa nhất định phải lên xin chữ ký của Kỷ Nghiên, dù sao cô cũng là sao lớn như vậy, cơ hội gặp được không nhiều! Có điều trong tay anh không có sách cũng không có giấy.

Chụp ảnh, xem ra lát nữa phải nhờ ông quản gia chụp giúp mình vài tấm với Kỷ Nghiên mới được.

Tô Giản còn đang suy nghĩ phải chụp năm hay mười tấm, đột nhiên nghe thấy giọng nói của An Dĩ Trạch: "Giản Giản?"

Tô Giản hồi phục tinh thần lại, giương mắt nhìn lên, liền thấy trong mắt An Dĩ Trạch ẩn nụ cười, đưa tay về phía mình.

Anh ta muốn bắt đầu khiêu vũ rồi sao? Tô Giản có chút mơ hồ, theo bản năng đặt tay lên.

Trên tay lập tức bị dùng lực, một giây sau, Tô Giản đã bị An Dĩ Trạch ôm eo.

Tô Giản hơi ngẩng mặt lên, đôi mắt An Dĩ Trạch đang nhìn thẳng vào anh, ánh mắt và giọng nói đều vô cùng dịu dàng: "Đừng sợ, yên tâm giao cho anh."

Một tay Tô Giản đặt lên vai anh, một tay ngoan ngoãn đặt trong tay kia của anh, thấp giọng nghiêm túc dặn dò: "Lát nữa giữ tôi chặt một chút, tôi không quen đi giày, tôi sợ sẽ ngã!"

An Dĩ Trạch yên lặng gật đầu.

Trong tiếng nhạc du dương và ánh nhìn soi mói của khách mời, hai người bắt đầu khiêu vũ.

https://thuviensach.vn

Từ tận đáy lòng, Tô Giãn vẫn có chút lo lắng, dù sau từ sau những năm học tiểu học anh bị thầy giáo kéo lên sân khấu biểu diễn trước ánh nhìn của tất cả mọi người, anh đã không bao giờ biểu diễn trước mặt người khác nữa.

Tô Giản tự mình chỉ huy trong lòng: "Tiến... tiến... lui..."

Bước nhảy của anh thật cẩn thận, không chút nào để ý đến khoảng cách giữa anh và An Dĩ Trạch ngày càng được rút ngắn.

"Giản Giản, nhìn anh." An Dĩ Trạch đột nhiên nói.

Tô Giản mơ hồ giương mắt nhìn anh. Ánh mắt đối phương đen nhánh sâu sắc có thể loáng thoáng thấy hình bóng mình trong đó.

Đầu của An Dĩ Trạch đột nhiên cúi xuống.

Tô Giản hoảng hốt, theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng An Dĩ Trạch dùng sức chế trụ anh, đồng thời dùng sức ngậm lấy đầu lưỡi anh.

Tô Giản: "..."

Cũng may Tô Giản vẫn nhớ xung quanh còn có người, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào bọn họ... mẹ nó, tại sao An Dĩ Trạch lại không chú ý đến cái này một chút! Lúc không có ai bị hôn còn chưa tính, giờ còn bị hôn trước mặt mọi người...

Tô Giản khóc không ra nước mắt, nhưng lại không chút phản kháng... việc này lại xui xẻo thôi thúc tình cảm!

Thân thể Tô Giản cứng đờ, cuối cùng ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Sau đó anh liền cảm giác được bàn tay ôm hông mình hơi căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu, Tô Giản vẫn còn thừa hơi nghĩ: Bị An Dĩ Trạch hôn nhiều như vậy cũng không phải chuyện gì, xem ra cần phải bàn bạc với An DĨ Trạch chút tiền lệ phí đặc thù mới được... nhưng từ từ, Tô Giản lại cảm thấy toàn thân mình như nhũn ra, đầu có chút mơ hồ.

Lại đến.

Âm nhạc dịu dàng vờn quanh, giống như khiến cả không gian mềm mại. Xung quanh có vô số ánh mắt nhìn chăm chú, nhưng Tô Giản dần dần không cảm nhận được, tay cũng từ từ đưa lên cổ An Dĩ Trạch.

Nói thế nào đây, cảm giác... hình như có chút thoải mái...

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Lúc bị buông ra, chân Tô Giản hoàn toàn run rẩy, nếu như không phải An Dĩ Trạch ôm anh, có lẽ anh đã đứng không vững.

Tô Giản tỉnh hồn lại quả thật không đành lòng nhìn thẳng vào quần chúng đang vây xem xung quanh, chỉ có thể im lặng vùi mặt vào bả vai An Dĩ Trạch.

Tô Giản lộ ra nụ cười vui vẻ cứng ngắc, từng tiếng bật qua kẽ răng: "Trong tập luyện không có cái này!"

An Dĩ Trạch ôm anh, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, nhỏ giọng: "Cái này không cần tập!"

Tô Giản: "..."

Bị An DĨ Trạch ôm đi gặp khách khứa, cuối cùng Tô Giản cũng tạm thời bình phục tâm trạng. Nhưng nhìn ly rượu chát trong tay An Dĩ Trạch một cái, nhìn An Dĩ Trạch đưa anh nước trái cây thêm chút nữa, anh lại có chút buồn bực.

Lần trước, sau khi anh say rượu rốt cuộc là làm gì, mới khiến cho An Dĩ Trạch có một bóng ma lớn như vậy!

Ngược lại mọt vị khách mời nữ không tự chủ được quét mặt qua bụng của Tô Giản một chút, cười nói: "Mợ ba có tin vui sao?"

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, không chỉ mấy vị khách mời bên cạnh đều chú ý mà ngay cả Kỷ Nghiên đứng ở đằng xa cũng quay lại nhìn, vẻ mặt ngẩn ra.

Tô Giản 囧, liền vội vàng làm rõ: "Không có không có!" Lại không dấu vết đụng nhẹ An Dĩ Trạch, tỏ ý anh nhanh mà làm rõ đi.

An Dĩ Trạch không trả lời vấn đề cả vị khách, chỉ nói: "Thân thể Tô Giản có chút khó chịu, tạm thời không thích hợp để uống rượu."

Người xung quanh lộ ra vẻ mặt 'biết biết', mập mờ cười, khen: "Cậu ba và mợ ba thật tình cảm!"

Tô Giản đanh mặt lại cười 'ha ha' hai tiếng.

May mắn sắp đến trước mặt Kỷ Nghiên. Lần đầu Tô Giản được tiếp xúc gần như vậy, trong lòng có một cỗ kích động nho nhỏ, hai mắt sáng như đèn pha nhìn chằm chằm Kỷ Nghiên.

Lại nói, bộ dáng của thiên hậu Kỷ Nghiên thật đẹp, hơn nữa vẻ mặt dịu dàng, thật dễ khiến người khác sinh cảm tình. Nếu là trước kia, nữ thần như vậy Tô Giản đã chạy lại, nhưng hiện nay, nếu Kỷ Nghiên là thần tượng của An Dĩ Trạch, ấn tượng của cô đối với anh cũng giảm đi không ít

Dù hiện nay cảm tình của anh và An Dĩ Trạch đã tiến bộ không ít, nhưng tình địch mãi là tình địch, huống hồ An Dĩ Trạch còn chiếm tiện nghi của anh trước mặt công chúng, tức giận trong lòng vẫn chưa tiêu xuống, tất nhiên đều không vừa mắt với tất cả thứ An Dĩ Trạch thích.

Mặt của An Dĩ Trạch, khuôn mặt đáng ghét! An DĨ Trạch cười, đạo đức giả cực kỳ! Nữ thần của An Dĩ Trạch, cùng lắm cũng chỉ là một cô gái xinh đẹp bình thường mà thôi!

"Tiểu Trạch, sinh nhật vui vẻ!" Kỷ Nghiên mỉm cười nhìn An Dĩ Trạch, giọng nói mềm mại dễ nghe.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trạch? Gọi thân mật như vậy? Lỗ Tai Tô Giản động một cái, bát quái trong đầu lại 'vèo' một phát dựng lên.

Vẻ mặt An Dĩ Trạch vẫn không thay đổi: "Cảm ơn."

Kỷ Nghiên mỉm cười nói: "Em lại lớn thêm một tuổi, thời gian trôi qua thật nhanh."

Giọng nói Kỷ Nghiên dịu dàng lại mang theo chút hoài niệm, hết sức động lòng người, nhưng Tô Giản nghe lại có chút 囧, lặng lẽ nhìn An Dĩ Trạch một cái, thầm nghĩ: Lớn hơn một tuổi? Sao nghe lại giống như nghe mẹ nói chuyện với con trai vậy? Bên cạnh vị này rõ ràng là ông chú 30 tuổi rồi có được không?

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng, không nói thêm câu nào khác, ngược lại vẻ mặt Kỷ Nghiên có chút buồn bã, lại nói tiếp: "Mấy tháng nay chị liên tục ra nước ngoài làm việc, không nghĩ đến, em đã kết hôn rồi."

Tô Giản rất chuyên nghiệp ở bên cạnh làm Quan Âm, lỗ tai lại dừng thẳng, thu hết bát quái vào trong.

Lời này của thiên hậu Kỷ Nghiên, lượng tin tức hơi lớn à nha...

An Dĩ Trạch nhìn cô, chậm rãi nói: "Em cũng không nghĩ đến..." Ngừng lại một chút rồi nói tiếp. "Mình sẽ gặp Giản Giản."

Không biết có phải ảo giác của Tô Giản hay không, anh luôn cảm thấy vẻ mặt của Kỷ Nghiên cứng đờ.

Có điều cũng may mắn cuối cùng anh cũng có thể không làm người vô hình, nếu bị nhắc đến, Tô Giản cũng hào phòng nói với Kỷ Nghiên. "Thiên hậu Kỷ, chào chị."

https://thuviensach.vn

Kỷ Nghiên nhìn anh, vẻ mặt lại dịu dàng trở lại: "Chào cô. Tôi và Tiểu Trạch quen nhau từ nhỏ, quan hệ rất tốt, cho nên cô cứ gọi tôi là Kỷ Nghiên được rồi."

Quen biết từ nhỏ? Quan hệ rất tốt? Tô Giản yên lặng tiếp nhận tin tức, trên mặt lại ra vẻ đoan trang: "XIn chào, tôi tên là Tô Giản."

Lại khách sao đôi câu, Tô Giản cảm thấy không khí gần được rồi, liền nói: "Tôi rất thích các bộ phim của cô, tôi có thể chụp cùng cô bức ảnh được không?"

Ngược lại Kỷ Nghiên không hề kinh ngạc, chẳng qua nhìn An Dĩ Trạch một cái, mỉm cười nói: "Không nghĩ tới tôi lại thu được một người hâm mộ, thật là vinh hạnh của tôi."

Tô Giản bật thốt lên: "Tôi không phải..." Nhìn thấy vẻ mặt Kỷ Nghiên biến đổi, lập tức phát hiện mình nói sai, trong lòng buồn bã, vội vàng bổ sung: "Thật ra là như vậy, trước đây tôi thấy hình như Dĩ Trạch rất thích cô, bây giờ tôi và anh ấy là vợ chồng, anh ấy thích, đương nhiên tôi cũng sẽ thích!"

Anh bổ sung cái này, vẻ mặt của hai người bên cạnh như có chút không tốt.

Tô Giản nhìn người này một chút, lại nhìn người kia một chút, không hiểu tình trạng hiện tại, nhưng cũng biết mình nói sai, vì muốn đánh vỡ không khí ngột ngạt này, anh lại nói với Kỷ Nghiên: "Tôi muốn chụp một bức với cô, có thể không?"

Kỷ Nghiên khẽ gật đầu.

Tô Giản nhẹ nhàng đụng An Dĩ Trạch một chút, thấy An Dĩ Trạch không hiểu nhìn lại, anh lúng túng cười với Kỷ Nghiên một cái, nói với An

https://thuviensach.vn

Dĩ Trạch: "Ông xã, điện thoại di động của anh đâu? Chụp giúp em với thiên hậu Kỷ một tấm đi!"

An Dĩ Trạch yên lặng lấy điện thoại di động ra: "Chụp thế nào?"

Tô Giản chạy lại bên cạnh Kỷ Nghiên, như vô cùng quen biết mà khoác vai cô, đưa mặt tới bên cạnh mặt Kỷ Nghiên, nói: "Thể diện lớn!"

Kỷ Nghiên: "..."

An Dĩ Trạch yên lặng chụp hai tấm, Tô Giản nhận di động, phát hiện hiệu quả không tệ, rất vui vẻ, lại đưa điện thoại di động cho Kỷ Nghiên xem một chút, chân thành nói: "Cảm ơn!"

Kỷ Nghiên nhìn màn hình di động, chỉ thấy trên màn hình hiện lên hai gương mặt lớn, mà rõ ràng, mặt cô cũng không tính là lớn lại bị gương mặt nhỏ nhắn của cô gái bên cạnh làm nổi bật lên giống như cái khay, mà nụ cười của cô vốn không tự nhiên lại bị nụ cười rạng rỡ của cô gái bên cạnh làm nổi bật lên sự lúng túng.

Kỷ Nghiên níu: "Hình như hiệu quả không tốt, nếu không chụp lại một tấm nữa?"

Tô Giản cho là cô khách khí, vội nói: "Không cần, không cần, hiệu quả vô cùng tốt! Tôi rất thích!"

Kỷ Nghiên: "..."

Bên kia Tô Giản suy nghĩ một chút, lại nói với Kỷ Nghiên: "Tôi muốn xin chữ ký của cô, không biết có thể không?"

Nụ cười của Kỷ Nghiên cũng coi như đúng tiêu chuẩn: "Không thành vấn đề."

https://thuviensach.vn

"Vậy thì tốt quá!" Tô Giản rất vui vẻ. "Có điều bây giờ không có giấy bút, chờ tôi đi tìm rồi lại tìm cô, được không?"

Cuối cùng nụ cười của Kỷ Nghiên cũng có chút mất tự nhiên: "Được."

An Dĩ Trạch ở bên cạnh liên tục không nói một lời, sau khỉ Kỷ Nghiên nói 'xin phép' rồi rời đi, anh cũng chỉ nhìn bóng lưng Kỷ Nghiên, ánh mắt sâu thẳm.

Tô Giản cũng nhìn theo anh, cảm thán: "Ánh mắt của anh không tệ, quả thật dáng người của thiên hậu Kỷ rất tốt!" Eo nhỏ, mông cong, chân thẳng, dĩ nhiên, nếu ngực lớn một chút là được rồi.

An Dĩ Trạch nhướn mày: "Là ai đã nói gì với em?"

"Hả? Không có!: Tô Giản sững sờ, nhìn vẻ mặt An Dĩ Trạch có chút không tốt, liền nói: "Sao vậy? Tôi khen thần tượng của anh anh còn không vui sao?"

"Thần tượng?" An Dĩ Trạch sửng sốt.

"Không phải sao?" Tô Giản nói. "Lúc trước tôi nói cô ấy, không phải anh rất không vui sao? Có điều tôi cũng không nghĩ đến, anh lại quen biết cô ấy từ nhỏ, trước đó tôi còn tưởng rằng anh chi tiền để cô ấy đến đây biểu diễn chứ."

An Dĩ Trạch không nghĩ Tô Giản sẽ có hiểu lầm như vậy, nhưng cũng không giải thích thêm cái gì. Chuyện giữa anh và Kỷ Nghiên, sớm muộn gì anh cũng nói với Tô Giản, nhưng anh không muốn nói vào bây giờ.

Tô Giản đột nhiên nói: "Mấy giờ thì buổi tiệc kết thúc?"

An Dĩ Trạch nói: "Còn phải một lúc nữa, sao vậy?"

Vẻ mặt Tô Giản đau khổ: "Đi giày cao gót mệt quá!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch giơ tay lên ôm hông anh: "Dựa vào anh, có thấy khá hơn một chút không?"

Tô Giả dựa người lên An Dĩ Trạch, buồn bã nói: "Hình như cũng không khác lắm..."

Hai người đang dính chặt vào nhau, sau lưng đột nhiên tiếng cười chúm chím: "Tình cảm của em dâu và Dĩ Trạch thật tốt!"

Tô Giản quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc đập vào mắt.

"Diệp Lãng?" Tô Giản kinh ngạc khẽ hô.

An Dĩ Hằng lại cười nói: "Em dâu gọi anh hai là được rồi." Nói xong lại nhìn về phía An Dĩ Trạch: "Xin lỗi, anh có chút việc, cho nên về trễ, em trai, sinh nhật vui vẻ."

Mặc dù biểu cảm trên mặt An Dĩ Trạch không biến đổi khá lớn, nhưng ánh mắt rõ ràng có chút dịu dàng đối với người bên cạnh: "Cảm ơn."

Rõ ràng hứng thú của An Dĩ Hằng với em dâu còn hơn với em trai mình, vì vậy anh nhìn Tô Giản cười nói: "Em dâu tối nay rất đẹp."

Không nghĩ mình lại có thể tiếp xúc với hai đại minh tinh mà thường ngày chỉ có thể thấy trên màn ảnh, Tô Giản có một cố kích động nho nhỏ. Anh cẩn thận quan sát An Dĩ Hằng một chút, phát hiện quả thật anh có chút giống An Dĩ Trạch, có điều trời sinh khóe mắt phượng bay, miệng cười chúm chím, biểu tình rõ ràng thân thiết hơn vẻ lạnh lùng của An Dĩ Trạch nhiều. Hơn nữa có phải do tối nay An Dĩ Trạch mặc một bộ âu phục màu đen có vẻ chín chắn hơn hay không, đứng bên cạnh An Dĩ Hằng, dường như An Dĩ Trạch nhìn lớn hơn một chút.

Đối mắt với khen ngợi của An Dĩ Hằng, Tô Giản rất bình tĩnh: "Cảm ơn, anh hai."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Hằng cười nói: "Nghe Tiểu Trạch nói, em dâu là người hâm mộ của anh."

Một đêm có hai minh tinh lớn tranh giành vì người hâm mộ, tâm trạng Tô Giản có chút tế nhị, nhưng anh nhanh chóng nhớ tới lúc trước thuận miệng nói với AN DĨ Trạch mình là người hâm mộ của Diệp Lãng, chẳng qua không nghĩ đến, An Dĩ Trạch lại nói với An Dĩ Hằng.

"Tiểu Trạch nói, em rất hâm mộ anh, cho nên anh phải ưu đãi em một chút."

Lúc này Tô Giản vô cùng kinh ngạc. Lúc trước anh nói dối mình thích Diệp Lãng, nhìn vẻ mặt An DĨ Trạch cũng không quá vui vẻ, lại không nghĩ đến, An DĨ Trạch không chỉ nhớ đến chuyện này, hơn nữa còn đặc biệt dặn dò anh hai mình.

Tâm tình Tô Giản có chút phức tạp, nhưng rõ ràng vẫn có chút ấm áp.

Có chút cảm động, Tô Giản theo bản năng đưa tay đặt lên bả vai An Dĩ Trạch, chẳng qua vươn tay ra mới nhớ hiện tại thân thể mình cách An Dĩ Trạch một khoảng lớn, hoàn toàn không thể đặt lên vai anh được, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đổi hướng kéo tay AN DĨ Trạch.

An Dĩ Trạch không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là anh đi giày không thoải máu, liền yên lặng để anh dựa vào.

Ngược lại, An Dĩ Hằng cười nói: "Đây là tình cảm ân ái trong truyền thuyết sao?"

Tô Giản thầm nghĩ: Anh hai, mắt anh thật sự sáng như đuốc, liếc một cái đã nhìn ra chân tướng! Trong lòng lại thầm sinh ra cảm tình với An Dĩ Hằng, cảm thấy danh tiếng Diệp Lãng lớn như vậy, lại không chút kiêu căng, dù là một người đàn ông, nhưng cũng không tệ lắm.

https://thuviensach.vn

Vì vậy Tô Giản cũng yên lặng, ôm lấy cánh tay An Dĩ Trạch đùa An Dĩ Hằng: "Không biết lúc nào thì anh hai có thể đưa chị dâu đến thể hiện tình cảm nồng nàn?" Anh tùy ý hỏi, nhưng trên thực tế lại có ý khác, vì anh muốn biết thông tin hấp dẫn gần đây 'Diệp Lãng bỏ rơi Lâm Thi Mỹ, dự dạ hội cùng Tiểu Hoa Đán Trần Dương Dương' trên Microblogging có phải là thật hay không!

An Dĩ Hằng cười nói: "Anh còn trẻ, không vội!"

Tô Giản vừa cảm thán 'ta đây thật không xấu hổ ha ha', vừa nhìn sang chú An ở bên cạnh vô tội bị đâm một dao.

An Dĩ Trạch lẳng lặng nói: "Anh hai, hai ngày trước hình như mẹ hẹn bác gái nhà họ Tôn ăn cơm."

An Dĩ Hằng lập tức có chút nhức đầu: "Nhà họ Tôn? CHưa từng nghe qua nhà họ Tôn có con gái!"

An Dĩ Trạch nói: "Nghe mẹ níu, hình như nhà bác Tôn có một đứa cháu gái bên ngoại."

An Dĩ Hằng đỡ trán. "Gần đây sao mẹ lại có sở thích như vậy!"

Tô Giản có thể nói là nghe rõ, thì ra mẹ An muốn An Dĩ Hằng đi xem mắt! Không ngờ Đại minh tinh sẽ đi xem mắt, còn là Diệp Lãng có nhiều nhân duyên với nữ giới như vậy, Tô Giản cảm thấy thú vị, nghe vấn đề của An Dĩ Hằng, đột nhiên chen miệng: "Hình như gần đây mẹ đang xem một bộ phim thần tượng, hai ngày trước bà ấy còn kéo em cùng xem qua hai tập, hình như là phim về đám cưới của một minh tinh nữa, sau đó trước và sau khi kết hôn thì thích cái gì."

An Dĩ Hằng: "..."

https://thuviensach.vn

Tô Giản nói: "Nếu không anh hai liền mang Tần Dương Dương về đi, xem như anh có bạn gái, mẹ sẽ không kéo anh đi xem mắt nữa." Vẻ mặt Tô Giản chính trực lại chân thành, một bộ dạng vô cùng ngay thơ.

An Dĩ Hằng nghe vậy cười khổ: "Em dâu cũng xem tin tức? Thật ra thì anh không quen Tần Dương Dương, ngược lại còn có chút quan hệ với bạn trai cô ấy."

Tô Giản: "..." Vì cảm thấy lượng tin tức này thật là lớn!

An Dĩ Hằng nhìn về phía An Dĩ Trạch. "Trong nhà rõ ràng còn em và anh cả, sao mẹ lại nói đến chuyện của anh!"

An Dĩ Trạch nói: "Vì hiện tại chỉ còn duy nhất một mình anh!"

An Dĩ Hằng ngẩn ra, đột nhiên quan sát Tô Giản một chút, sau đó nhìn về phía An Dĩ Trạch, có chút suy nghĩ nói: "Thật sự buông tay rồi!"

Chuyện của anh và Kỷ Nghiên, An Dĩ Hằng cũng biết, cho nên An Dĩ Trạch vừa nghe đã biết ý của anh, chỉ đơn giản nói: "Em và Giản Giản đã kết hôn rồi!"

Tô Giản có chút không hiểu điều hai người nói, đưa mắt qua lại hai người, đột nhiên thấy An Dĩ Hằng nở một nụ cười rực rỡ nói: "Cũng tốt. Không biết lúc nào anh mới có thể làm bác đây?"

Tô Giản thiếu chút nữa muốn lật bàn, tại sao gần đây cái đề tài này lại xuất hiện với tần suất cao như vậy! Thật may bụng anh không nhỏ, nếu có, sợ sẽ bị cho rằng ván đã đóng thuyền! Lúc trước anh luôn không làm sao ý thức được vấn đề này, hiện nay lại thấy nhiều người nhắc đến, anh vừa ý thức được, bây giờ anh là phụ nữ, sớm muộn gì cũng phải sinh con! Trước đây lúc anh là đàn ông, anh còn thường hâm mộ, cảm thấy phụ nữ ít nhất cũng không tệ, con của các cô ấy nhất định là con ruột, không giống đàn ông, con của mình có thể là con của ông hàng xóm. Nhưng hôm nay khi

https://thuviensach.vn

điều anh thật sự hâm mộ trở thành sự thật, anh cảm thấy toàn thân anh đau nhức. Nếu như nói lúc đầu chuyện biến thành phụ nữ khiến tự tôn đàn ông của anh ép đến hộc máu, so với hôm nay, anh hiển nhiên không khó khăn mà đón nhận như vậy nữa, vì nuôi bụng lớn lên đến lúc sinh con mới là ác mộng đáng sợ nhất với anh!

Tô Giản ở bên này ấm ức, An Dĩ Trạch không nhịn được nhìn anh một cái, sau đó trả lời An Dĩ Hằng: "Giản Giản còn nhỏ."

Tô Giản khô khốc cười một tiếng, nhe hàm răng ra với An Dĩ Hằng, gật đầu nói: "Ừ, em còn nhỏ, không vội. Ngừng một chút, còn trả thù: "Anh hai trạc tuổi Dĩ Trạch, những chuyện này chờ anh hai xem mắt thành công rồi hãy nói."

An Dĩ Hằng cười khổ: "Không ngờ em dâu lại quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của anh như vậy."

Tô Giản thản nhiên nói: "Vì em là người hâm mộ trung thành của anh hai mà!"

An Dĩ Hằng nói: "Không phải người hâm mộ thì luôn hi vọng anh không kết hôn mới đúng sao?"

Tô Giản nói: "Sao em có thể là người hâm mộ ích kỷ như vậy được! Em đương nhiên hi vọng anh hai sớm xem mắt thành công!"

An Dĩ Hằng nhìn Tô Giản, trong mắt gợi lên chút hứng thú, suy nghĩ một chút, đột nhiên bày ra vẻ mặt trịnh trọng. "Em dâu, anh hai muốn nhờ em giúp một chuyện được không?"

Tô Giản sửng sốt một chút: "Chuyện gì?"

An Dĩ Hằng nghiêm túc nói: "Em nghĩ cách để mẹ anh đổi sang xem một bộ phim khác, ừm, chuyện loại kết hôn giày vò nhau phải li dị còn phải

https://thuviensach.vn

đưa nhau ra tòa!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nói: "Em sẽ cố gắng thử một chút. Đúng rồi, anh hai, anh ký tên cho em đi!"

An Dĩ Hằng hào phóng cười: "Cái này tất nhiên không thành vấn đề."

Đúng lúc chú quản gia đi qua, Tô Giản vội gọi ông lại: "Chú Vương, hình cháu muốn chú chuẩn bị xong chưa!" Vừa rồi anh vừa chụp một bức với Kỷ Nghiên, sau đó lại nghĩ chắc Diệp Lãng cũng sẽ đến, liền muốn quản gia in hình của hai người, chẳng qua anh cũng coi như là một nửa nhân vật chính, không thể đi được, đúng lúc nói Quý Minh Phi đứng bên cạnh đi nói giúp với quản gia, cũng không biết Quý Minh Phi đã nói chưa.

Quản Gia nghe câu nói của anh, mỉm cười nói: "Mợ ba, đều chuẩn bị xong rồi." Nói xong liền mang hình Tô Giản cần ra.

Một lát sau, hình được đưa đến tay Tô Giản. Tô Giản nhìn chồng hình của hai người được chia ra, đừng trong túi giấy viết tên của họ, cảm thấy hết sức hài lòng.

Có điều An Dĩ Hằng nhìn một chồng ảnh Tô Giản đưa đến, cũng có chút kinh ngạc: "Tất cả đều phải ký?"

Đó là đương nhiên, anh đã lén điều tra, giá thành chữ ký của Diệp Lãng và Kỷ Nghiên đều không thấp, vì vậy dứt khoát in hai trăm tâm hình Diệp Lãng.

Tô Giản nhìn Diệp Lãng cười híp mắt: "Anh hai, khổ cho anh rồi."

An Dĩ Hằng: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Không lâu sau, An Dĩ Hằng và An Dĩ Trạch đều bị khách khứa bao vây, Tô Giản không có hứng thú với việc đoan trang tiếp đón khách khứa cùng An Dĩ Trạch, mà An Dĩ Trạch cũng thấy ánh mắt anh lóe lên chút mệt mỏi, vừa nghĩ đến vừa rồi anh nói mình đi giày cao gót rất mệt, liền đặc biệt dặn dò anh tạm thời đi nghỉ một chút.

Tô Giản tất nhiên lập tức tuân lệnh, từ từ đi xuyên qua đám người, sau đó ưu nhã chuồn êm.

Trước tiên đi tìm chút gì đó bỏ vào bụng, rồi sau đó Tô Giản liền tìm một góc lặng lẽ nghỉ ngơi. Góc này của anh không có ánh đèn, khá tối, hơn nữa còn không có ai, anh dứt khoát không cần che giấu, lén cởi giày cao gót xuống, cả người ngồi trên lan can, dựa vào đó nhìn vào một vùng đèn đuốc của lễ hội. Quần áo đẹp đẽ, bữa tiệc linh đình, nơi này thật sự vô cùng náo nhiệt, nhưng có hơi mệt một chút, bất kể mặc bộ quần áo thế nào, anh vẫn phải bày ra khuôn mặt tươi cười. Trong lòng Tô Giản có chút châm chọc: Xem ra nhà giàu cũng không có gì tốt. Lại nói sau này lúc anh có tiền, thành đại gia, anh cũng phải mở một buổi tiệc, đến lúc đó, anh liền quy định mọi người không được mặc lễ phục, đàn ông nhất định phải mặc áo lót quần cộc, nữ mặc một bộ váy dài thướt tha, cũng không cần rượu ngoại, mà là lẩu, lê lạnh, miến chua cay, bánh bao nhân thịt, đậu hũ thúi, sủi cảo, cổ vịt, móng heo, vân vân, tất cả thoải mái! Âm nhạc cũng là đàn dương cầm, violon, bài ' Tiểu Bình Quả', ' phong cách dân gian tuyệt nhất', 'không muốn lấy hoa dại ven đường'! Hơn nữa lúc đó cũng phải mời các tài tử điện ảnh! Chỉ có điều Kỷ Nghiên đến không cho cô hát bài 'Em biết anh mãi mãi yêu em', Diệp Lãng đến cũng nhất định không cho anh nhảy bài

https://thuviensach.vn

'Tôi chính là tôi', nhất định phải để hai người họ mặc hoa, tay cầm khăn tay hồng, cùng nhau khiêu vũ điệu Đông Bắc!

Tô Giản mơ màng tưởng tượng đến buổi tiệc trong mơ của anh, nhất thời cảm thấy vô cùng mong đợi đến lúc đó.

Đúng lúc anh nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên có giọng nói của mấy người bay vào tai anh.

"Tôi thấy cô gái kia cũng không có gì, sau cậu ba lại chú ý đến cô ta?

"Tôi cũng cảm thấy vậy, không có gia thế, bộ dạng cũng không phóng khoáng, lại để cô ta trèo vào nhà họ An, nghĩ cũng không biết mạnh bao nhiêu!"

"Nói không chúng người ta lợi hại ở phương diện khác? Cô nói xem?"

"Ha ha... cũng có thể... nhìn bộ dạng cô ta như hồ ly tinh luôn cố tình dán lên người cậu ba!"

Là giọng của phụ nữ, giọng nói cố gắng đè nén, nhưng Tô Giản lại đứng cách họ không xa, cũng loáng thoáng nghe không sai. Ngay từ đầu Tô Giản đã có chút mờ mịt, không biết đám tiểu thư này đang nói về ai, nhưng càng về sau, anh đột nhiên phát hiện, trèo vào nhà họ An, người phụ nữ của cậu ba, cái này không phải đang nói anh sao!

Lần đầu tiên trực tiếp bị người khác bôi nhọ, Tô Giản thật sự 囧 囧. Trước đây anh luôn hi vọng có một ngày có người chỉ thẳng vào mũi anh mà mắng 'trừ tiền ra thì anh còn cái gì', nhưng làm sao anh cũng không thể nghĩ đến, cuối cùng anh cũng đụng phải người nói xấu anh, kết quả anh lại biến thành tiểu hồ ly muốn trèo cao!

Tô Giản không tự chủ được sờ mặt mình một cái, lại nhìn bộ dạng mình chân trần mệt nhoài ngồi đây, làm sao cũng không thể liên hệ mình

https://thuviensach.vn

với hai chữ 'hồ ly tinh'.

Giọng nói bên kia vẫn tiếp tục vang lên.

"Tôi thấy dù thế nào thì Ninh Tuyết cũng mạnh hơn cô ta!"

"Này, cô so cô gái đó với Ninh Tuyết, cũng chê bai Ninh Tuyết quá rồi? Ninh Tuyết xinh đẹp như vậy, còn tốt nghiệp trường nổi tiếng, giỏi ba ngôn ngữ, biết đánh năm loại nhạc cụ, cô gái kia biết làm gì sao?"

"Tôi cũng không giỏi như cô nói..."

Bên trong còn có người quen! Nghe được giọng nói của Bạch Ninh Tuyết, Tô Giản có chút khó chịu. Không nghĩ đến có một ngày, anh cũng sẽ bị so sánh với một cô gái, cuộc đời quả nhiên khó lường...

Tô Giản nghiêng người dựng thẳng lỗ tai, còn muốn tiếp tục thám thính, không nghĩ đến hình như có người khác đến, giọng nói của các cô gái lập tức biến mất.

Tô Giản đợi một hồi, vẫn không có tiếng nói, đoán đám người đã giải tán, liền thất vọng trèo xuống lan can.

Trở lại chỗ có ánh đèn, Tô Giản có gắng mang vẻ mặt đoan trang, nhớ đến đám người lúc nãy đánh giá mình là 'hồ ly tinh', anh có lòng muốn tự mình biểu diễn một chút, đáng tiếc anh thật không biết làm cách nào mới có thể biểu diễn được hai chữ này.

ÁNh mắt Tô Giản tìm tồi một vòng, thấy An Dĩ Trạch vẫn ở trong đám người nói chuyện với khách mời, lại nghiêng đầu tới, suy nghĩ một chút, anh ngoan ngoãn cầm nước trái cây lên, uống một hớp.

Giương mắt nhìn Kỳ Nghiên cách đó không xa, Tô Giản đột nhiên nhớ đến chuyện ký tên, đang muốn đi lấy hình, đột nhiên nghe thấy có người

https://thuviensach.vn

gọi tên mình: "Cô Tô."

Tô Giản đột nhiên rùng mình một cái, hình như giọng nói này có chút quen tai...

Tô Giản giương mắt, chỉ thất một cô gái trẻ tuổi ăn mặc tinh xảo đứng trước mặt mình, cách cô khống xa, Bạch Ninh Tuyết và một cô gái khác cũng đang nhìn lại.

Cô gái cười vô cùng lễ độ, không thấy chút khinh miệt nào như vừa rồi, anh liền thấy cô nhìn An Dĩ Trạch đang đứng cách đó không xa một cái, thở dài nói: "Cậu ba tuổi còn trẻ, cô Tô dịu dàng hiền thục, hai người thật là một đôi trời sinh."

Tô Giản 囧 囧, trong lòng châm chọc mãnh liệt: Mẹ nó, vừa rồi tôi nhớ rõ ràng cô còn gọi tôi là 'hồ ly tinh', sao hiện tại lại biến thành tôi dịu dàng hiền thục, chiều gió này có cần chuyển hướng nhanh vậy không!

CŨng may trên mặt Tô Giản cũng coi như là ổn định, vì vậy dịu dàng cười nói: "Cảm ơn."

Cô gái lại nói: "Tình cảm của cô Tô và cậu ba tốt như vậy, thật khiến người khác hâm mộ."

Tô Giản tiếp tục dịu dàng hiền thục: "Đó là đương nhiên."

Cô gái: "..."

Lại khách sáo với nhau vài câu, cô gái đột nhiên nói: "Nghe nói cô Tô biết dùng ba loại nhạc cụ, hôm nay là sinh nhật cậu ba, không bằng đánh cho cậu ba một cái? Đến lúc đó cậu ba nhất định sẽ vô cùng vui vẻ."

Tô Giản lập tức hiểu ra, vừa rồi mấy chữ 'dịu dàng hiền thục' cũng phải lời thật lòng, hiện tại chỉ sợ muốn ra giá cao. Ba loại nhạc cụ, anh biết

https://thuviensach.vn

mình sao có được bản lĩnh đó chứ? Từ nhỏ đến lớn, nhạc cụ anh chỉ biết một lại, đó chính là huýt sáo, bản lĩnh của anh ở phương diện này vô cùng cao cường, từ trước khi vào địa học đã thường xuyên thổi sáo, thổi một chút liền có thể khiến tất cả anh em trong phòng mắc tiểu.

Tô Giản đang muốn nói mình không biết, đột nhiên thấy Bạch Ninh Tuyết cũng đi đến, vẻ mặt và giọng nói cũng nhẹ nhàng như vậy: "Ở đây đúng lúc có một chiếc piano, anh Dĩ Trạch rất thích đàn dương cầm, nghe cô Tô đánh đàn ình, anh ấy nhất định sẽ rất vui vẻ."

Anh ta vui hay không tôi không cần biết, có điều tôi nhất định sẽ không vui vẻ! Tô Giản thành thật nói: "Thật ra thì tôi không biết đàn dương cầm."

Cô gái cười lên: "Cô Tô khiêm tốn rồi, là con cháu nhà họ An, con dâu vào nhà sao có thể không biết đàn piano?"

Tô Giản: "..." Mẹ nó, đầu năm nay cười người cũng phải kiểm tra đẳng cấp piano của người đó sao? Anh sớm biết tìm việc rất khó, phải biết máy tính cấp hai, tiếng anh phải qua cấp bốn, cấp sáu, kiến thức chuyên nghiệp cũng có cấp bậc, lại không nghĩ đến, hiện tại gả cho người khác cũng phải qua cấp này!

Cuộc sống khó khăn, tất cả đều đến vào lúc này!

Đang lúc 囧, đột nhiên một giọng nói dịu dàng chen vào: "Mấy người đừng làm khó cô Tô, nếu không Tiểu Trạch sẽ đau lòng."

Tô Giản giương mắt, thiên hậu Kỷ Nghiên đang nở nụ cười dịu dàng đứng trước mặt, trong mắt tràn ngập sự tốt bụng.

Bạch Ninh Tuyết nở nụ cười xinh đẹp: "Vậy không bằng chị Kỷ thể hiện một bài vì anh Dĩ Trạch được không? Nghe nói chị đàn piano rất hay,

https://thuviensach.vn

lại có quan hệ rất tốt với anh Dĩ Trạch, nghe được tiếng đàn của chị Kỷ, nói không chừng anh Dĩ Trạch sẽ còn vui hơn."

Kỷ Nghiên cười nói: "Sao tôi dám đoạt quyền chủ? Dù tôi lớn lên cùng Dĩ Trạch, nhưng hôm nay là tiệc sinh nhật của Tiểu Trạch, dĩ nhiên là phải để cô Tô lên sàn." Cô quay lại nói với Tô Giản: "Có thể không liên quan đến piano sao? Tiểu Trạch cưới cô, lại không phải vì cô biết đàn dương cầm."

Cô gái đứng bên cạnh nói tiếp: "Cô Kỷ nói đúng, không liên quan đến đàn dương cầm thì chắc cô Tô cũng biết lại nhạc cụ nào đó chứ? Nơi này đúng lúc mời đến một ban nhạc, tất cả nhạc cụ đều có, cô Tô không ngại xem thích loại nhạc cụ nào một chút chứ."

Loại nào cũng không thích... Tô Giản không nghĩ đến hôm nay lại bị người khác buộc dính vào nhạc cụ, nhất thời cảm thấy bất đắc dĩ. Nói một chút tại sao lại không có ai đề nghị anh hát chứ? Những bài hát phổ biến, dân ca thậm chí cả nhạc thiếu nhi, anh đều biết không ít!

Đang bối rối thì ngang hông bỗng nhiên nóng lên, một bàn tay quen thuộc kéo lại.

Không biết từ lúc nào An Dĩ Trạch đã đến bên cạnh nhìn anh một cái, giọng nói thản nhiên: "Hôm nay là sinh nhật tôi, mọi người muốn nghe, tất nhiên là tôi phải đàn."

Vừa nói, anh vừa cầm tay Tô Giản, trong ánh mắt của mọi người, từng bước từng bước đi đến trước cây dương cầm màu đen.

"Có điều xin lỗi, bài hát này của tôi không phải dành ọi người mà là tặng cho vợ tôi."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Đám người từ từ yên tĩnh trở lại.

Mỗi người một vẻ mặt, lại cùng đưa mắt về phía hai người đang ngồi trước piano.

An Dĩ Trạch lẳng lặng nhìn về phía Tô Giản, ngón tay đặt lên những phím đàn đen trắng, sau đó nhấn xuống.

Những nốt nhạc nhẹ nhàng dần vang lên, dịu dàng lại thư thái, chậm rãi lại êm tai.

Tô Giản không nghe ra là bài gì, nhưng lại cảm thấy, dường như rất dễ nghe.

Tiếng đàn giống như nước chảy, chậm rãi đi vào từng góc trong đại sảnh, chảy trong đem hè tươi mát này.

Tất cả mọi người đều yên lặng, nơi đáy mắt mỗi này lại ẩn chứa nhưng tâm tư riêng.

Tô Giản vẫn nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch.

Trước kia anh chưa bao giờ chú ý đến, thì ra tay của An Dĩ Trạch thật sự rất đẹp.

Mặc dù còn kém bàn tay mềm mại của các em gái, nhưng ngón tay vừa thon vừa dài, mu bàn tay hơi lộ gân xanh, lại khiến cho bàn tay lộ vẻ

https://thuviensach.vn

gầy gò cường tráng, mà khi ngón tay linh hoạt rơi trên những phím đàn đen trắng lại như có thêm một chút sexy mơ hồ.

Đến lúc để ý đến hai chữ 'sexy', Tô Giản có chút như bị sét đánh. Anh lại cảm thấy bàn tay của một người đàn ông sexy, hơn nữa người đó còn là An Dĩ Trạch, nhất định là do tối nay anh quá mệt mỏi, cho nên mới có thể dùng từ không đúng để hình dung như vậy!

Tô Giản vội vàng rời mắt, phủi tay nhìn lên mặt An Dĩ Trạch, nhưng không khỏi lại ngẩn ra.

Vẻ mặt An Dĩ Trạch khi đánh đàn cũng không thay đổi gì, vẫn thản nhiên, nhưng giờ phút này, dưới ánh đèn, anh mặc bộ âu phục, ánh mắt rũ xuống, bộ dạng đánh đàn nghiêm túc, lại như hút hết ánh đèn từ những nơi khác trong phòng lại, vì vậy ánh đèn những nơi khác có hơi tối, duy chỉ còn trên đỉnh đầu anh, ánh sáng chỉ chiếu lên một mình anh.

Tô Giản không tự chủ được nghĩ: Trước kia cũng không chú ý đến, thì ra lông mi An Dĩ Trạch thật dài..

An Dĩ Trạch đang đánh đàn giương mắt nhìn Tô Giản, phát hiện vẻ mặt anh có chút ngơ ngác, khóe môi không khỏi nở nụ cười.

Cô nhóc này yên lặng đứng cạnh đàn dương cầm, vừa đúng tầm mắt của anh, từ góc độ của anh nhìn sang, chỉ có thể thấy một phần gương mặt cô. Một lọn tóc rơi xuống bên má, khóe môi son hình như hơi mím, loáng thoáng lộ ra sắc môi mềm mại mà anh quen thuộc một chút, mà đôi mắt cô trong trẻo, mà sâu trong đáy mắt có, không biết có phải là bóng dáng anh không...

Phía sau cô, còn có đông đảo khách khứa, có điều, cô chỉ thấy anh, mà bộ dạng của cô giờ phút này, cũng chỉ có anh có thể nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Đầu ngón tay, giai điệu vẫn chậm rãi chảy ra, nhưng trong lòng An Dĩ Trạch, đột nhiên sinh ra một cảm giác thỏa mãn.

Rất lâu trước kia, anh cũng ngồi trước đàn dương cầm như vậy, ngày qua ngày luyện tập, ăm này sang năm khác luyện tập, có điều chỉ hi vọng người gọi anh là hoàng tử bé kia, có thể nghe được tiếng đàn anh dành tặng cho cô.

Nhưng anh đợi rất lâu rồi, vẫn không chờ được.

Mà hôm nay, anh đã không còn là hoàng tử bé.

Lại không nghĩ đến, lúc tiếng đàn anh vang lên lần nữa, anh đã đợi được hoa hồng của anh.

Nốt nhạc cuối cùng lặng lẽ biến nhất như mặt nước, dư âm mềm mại lại vẫn rung động trong không khí.

Trong đám người bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay.

Nhưng An Dĩ Trạch cũng chỉ ngẩng đầu nhìn Tô Giản, đôi mắt hàm chứa ý cười, giọng nói trầm thấp lại dịu dàng: "Hay không?"

Tô Giản hiền lành gật đầu: "Rất êm tai."

KHóe môi An Dĩ Trạch mở rộng, bình thường lúc anh cười rõ như vậy không nhiều, vì vậy không chỉ khách mời kinh ngạc, ngay cả Tô Giản cũng không nhịn được nhìn anh thêm mấy lần.

An Dĩ Trạch nói: "Sao vậy?"

Tô Giản lắc đầu một cái, trong lòng có chút chua xót: Họ An lộ ra bộ dạng ngây thơ, thật đúng là... không trách lại có thể lừa được nhiều em gái như vậy.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch đứng dậy, cầm tay anh, khẽ gật đầu với mọi người, sau đó dẫn anh rời khỏi chiếc piano.

"Cậu ba đàn thật tốt!" Còn chưa đi được mấy bước, Hắc Nhân Quân bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Bước chân An Dĩ Trạch hơi ngừng lại, xa cách lại lễ độ nói câu 'cảm ơn'.

Đang định tiếp tục đi về phía trước, Hắc Nhân Quân đột nhiên mỉm cười nhìn Tô Giản: "Cậu ba tặng mợ ba món quà lớn như vậy, không phải mợ ba nên đáp lễ sao?"

Cái sức mạnh nhất quyết không tha này, thật ra Hắc Nhân Quân cũng rất liều lĩnh! Tô Giản đột nhiên cảm thấy không thể lãng phí một phen cố gắng của Hắc Nhân Quân.

Vì vậy lúc An Dĩ Trạch cau mày muốn mở miệng, anh nhẹ nhàng kéo tay An Dĩ Trạch, sau đó cười híp mắt nói: "Vị tiểu thư này nói đúng, Dĩ Trạch, em cũng biểu diễn một chút, coi như cảm ơn vì bản piano của anh!"

Đang lúc An Dĩ Trạch do dự, nếu anh muốn hát thì có nên ngan cản anh không, Tô Giản đột nhiên gọi quản gia dặn dò đôi câu, đợi đến lúc quản gia nghe lệnh rời đi, mới quay lại nói với anh: "Nhìn em làm một màn ảo thuật cho anh!"

An Dĩ Trạch cau mày, nhẹ nhàng nói: "Được!"

Chỉ một lát sau, Tô Giản liền mang một bộ bài lên cho Tô Giản. Vài ngày trước anh lên mạng thấy có video dạy làm bài Poker, anh liền làm hai bộ để thưởng thức, thỉnh thoảng lại lấy ra luyện tập, trước khi sống lại anh có học vài màn ảo thuật với bài Poker, vốn chỉ là một trò chơi lúc nhàm chán, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ.

https://thuviensach.vn

Tô Giản mở hộp ra, lấy bài Poker, đầu tiên là động tác xoát bài lưu loát liền khiến ánh mắt An Dĩ Trạch có thêm một tia kinh ngạc.

Thật ra thì ảo thuật rất đơn giản, cũng chỉ là vài trò lừa nho nhỏ, có điều đối với người bình thường chưa từng luyện qua mà nói, vẫn rất thần kỳ. Tô Giản biểu diễn xong một cách hoàn mỹ, sau đó liếc sang An Dĩ Trạch một cái.

An Dĩ Trạch thấy rõ vẻ đắc ý trong mắt anh, đôi mắt lại hiện lên ý cười.

Tô Giản tự động xem ý cười trong mắt An Dĩ Trạch thành khen ngợi, trong lòng vui vẻ, vì vậy bài Poker trong tay lại lưu loát trượt một cái, một lá bài Poker khéo léo bay ra, bay tới trước mặt An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch cầm lên nhìn một chút, trên lá bài Poker là một cái túi lớn đặt trên đỉnh đầu Hôi Thái Lang, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

An Dĩ Trạch: "..."

Tiếp Tô Giản lại lấy ra một tấm, lễ phép tặng cho Hắc Nhân Quân, mỉm cười nói: "Tặng cô."

Hắc Nhân Quân do dự nhân lấy, lật lại nhìn một chút, chỉ thấy trên mặt bài Poker là một người đầu trọc toét miệng cười hết sức khinh bỉ.

Hắc Nhân Quân: "..."

Mắt thấy Tô Giản và An Dĩ Trạch đã nắm tay đi xa, hai vợ chồng còn một người cúi một người ngửa mặt lên nói chuyện gì đó, người đàn ông cúi đầu ánh mắt cưng chiều, người đàn bà ngửa mặt nói chuyện nụ cười rực rỡ, sắc mặt của Hắc Nhân Quân cuối cùng cũng không giấu nổi nữa, thập giọng nói: "CÒn nói biểu diễn ảo thuật cái gì, dáng vẻ còn làm bộ đứng đắn, cũng chỉ là một con hát mà thôi!"

https://thuviensach.vn

Kỷ Nghiên đứng bên cạnh nghe vậy sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Chẳng qua là cô chưa mở miệng, một giọng nói từ tính vang lên sau lừng Hắc Nhân Quân: "Tôi cũng là một con hát, xem ra cô Hắc xem thường loại nghệ thuật này của tôi?"

Hắc Nhân QUân hoảng hốt xoay người, chỉ thấy An Dĩ Hằng đứng sau lưng cô, nhìn cô cười mà như không cười.

Hắc Nhân Quân ngẩn ra, sau đó mặt từ từ đỏ, giọng nói có chút ngượng ngừng. "Cậu hai, tôi không có ý này! Thật ra thì, tôi là fan của cậu..."

Tô Giản đi theo An Dĩ Trạch không được bao xa, liền bị An Dĩ Nhu kéo lại muốn anh dạy ảo thuật, An Dĩ Trạch thấy vậy liền buông anh ra, những vẫn đặc biệt dặn dò anh không được uống rượu.

Tô Giản trợn mắt nói: "Tôi biết rồi, chú An!"

An Dĩ Trạch: "..."

Nhìn anh trai mình nghiêm mặt rời đi, An Dĩ Nhu cười nói: "Chị dâu, vừa rồi anh hai thổ lộ với chị, tại sao chị lại không đối xử với anh ấy tốt một chút?"

"Tỏ tình?" Tô Giản rùng mình một cái, hồi phục lại vẻ 囧. "Lúc nào?"

"Lúc đánh đàn!" An Dĩ Nhu cười nói. "Vừa rồi không phải anh ba đàn bảo 'Mộng yêu' sao? Anh nói hết rồi, là tặng cho chị, đương nhiên là đang bày tỏ với chị."

Tô Giản từ từ bình tĩnh, thầm nghĩ: Em gái, em suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi với anh ba của em, chỉ là bạn làm ăn ngủ trên một chiếc giường mà thôi,

https://thuviensach.vn

vừa rồi anh ba em đàn 'Mộng yêu' cũng được, đàn 'Heo ca' cũng được, cái này chẳng qua là kỹ năng đàn mà thôi!

Tìm một góc dạy An Dĩ Nhu một lát, Tô Giản có chút khát, tìm nhân viên nữ lấy nước trái cây uống, sau đó đột nhiên nhớ đến, chữ ký của anh còn chưa có! Vì vậy anh lập tức lấy túi giấy đựng hình Kỷ Nghiên, bắt đầu đi tìm cô.

Chẳng qua anh nhìn trong đám khách mời một hồi lâu, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Kỷ Nghiên.

Chẳng lẽ thiên hậu Kỷ đã rời đi rồi?

Tô Giản không cam lòng, bắt đầu đi tìm khắp nơi, đúng lúc gặp phải một nhân viên nữ, cô ấy nói hình như thấy Kỷ Nghiên đi về phía Hồ bơi đằng kia.

Hồ bơi? Tô Giản có chút không hiểu, dù thời tiết có chút nóng, có điều bây giờ là tối khuya, thiên hậu Kỷ muốn đi bơi? Này không phải do mất hứng chứ?

Tô Giản đầy bụng nghi ngờ đi về phía hồ bơi, đi qua một bụi cây, lơ đãng giương mắt nhìn, hai mắt đột nhiên trợn to.

Chờ chút! Nếu anh không nhìn lầm, thân hình cao gầy yểu điệu cạnh bể bơi chắc là Kỷ Nghiên, có điều người đàn ông bên cạnh cô... không phải là chồng anh, chú An chứ?

Để lại phòng tiệc náo nhiệt, hai người chạy đến hồ bơi làm gì vậy?

Thật kỳ lạ, nhất định có chuyện hay.

Tô Giản một lòng đầy tò mò, bản tính nhiều chuyện trong đầu lập tức dựng lên, suy nghĩ một chút, anh cởi giầy cao gót, đi chân đất, khom lưng,

https://thuviensach.vn

từng bước một lại gần hai người.

Bên cạnh hồ bơi đúng lúc có một khóm hoa, góc này không có ánh đèn, đơn giản là nơi tuyệt với để nghe lén chuyện người khác,

Tô Giản không khách khí trú đống tại đây,

Duỗi đôi tai dài, anh bắt đầu có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người.

ÁNh sáng hồ bơi chiếu lên khuôn mặt mê ly của Kỷ Nghiên, mà giọng nói của cô cũng mang vẻ buồn rầu: "Tiểu Trạch, không ngờ em lại kết hôn sớm vậy."

An Dĩ Trạch nói: "Em cũng không nghĩ đến."

Giọng nói của Kỷ Nghiên rất nhẹ: "Chị liên tục nghĩ em sẽ kết hôn với kiểu phụ nữ thế nào, làm sao cũng không nghĩ đến, em sẽ thích người như vậy."

An Dĩ Trạch lẳng lặng nhìn cô, trong mắt không rõ buồn vui: "Giản Giản rất tốt."

Nụ cười trên mặt Kỷ Nghiên có chút tái nhợt: "Cô ấy đúng là cô gái đáng yêu." Ngừng một chút, cô nhìn An Dĩ Trạch, trong mắt có thêm vẻ không đành lòng. "Cho nên, nếu như em thật sự không yêu nhưng lại kết hôn với cô ấy, thật sự không công bằng."

An Dĩ Trạch nhíu mày một cái, nói: "Sao chị lại muốn biết chuyện này?"

Kỷ Nghiên cười khổ: "Tiểu Trạch, em còn giận chị đúng không? Chị biết, thật ra em vẫn luôn giận chị ban đầu cự tuyệt lời cầu hôn của em..."

https://thuviensach.vn

Tô Giản ngồi nghe lén sau bụi hoa, hai mắt thoáng chốc trừng lớn như chuông đồng.

Cầu hôn? An Dĩ Trạch từng cầu hôn thiên hậu Kỷ? Mẹ nó! Đây thật sự là một chuyện kinh thiên!

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tô Giản đang khiếp sợ, đột nhiên cảm giác có người dựa qua, lập tức hết hồn, vội vàng xoay người, trong bóng tối, Quý Minh Phi cười với anh một cái!

Là bạn gay! Tô Giản cảm thấy hơi kỳ diệu, 囧 囧 nhìn Quý Minh Phi mặc âu phục, gương mặt chính trực lại đang ngồi chổm hổm bên cạnh anh.

Sau bụi hoa nho nhỏ, hai người mặc lễ phục vô cùng đứng đắn lại hết sức ăn ý hóng bát quái.

Bên kia, cuộc đối thoại vẫn tiếp tục diễn ra.

Sau khi Kỷ Nghiên nói ra một tin tức kinh người, An Dĩ Trạch lẳng lặng nói với cô: "Không có, em thật sự thích cô ấy."

Kỷ Nghiên không tin: "Nhưng cô ấy còn trẻ."

An Dĩ Trạch im lặng một lát, nói: "Em thích, chính là sự đơn giản của cô ấy."

Tô Giản có chút 囧. Đơn giản? Được rồi, dù anh quả thật cảm thấy mình kính già yêu trẻ, là một người hết sức hiền lành, nhưng bị An Dĩ Trạch dừng hai từ 'đơn giản' này để hình dung, vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Hơn nữa, còn 'thích chính sự đơn giản của cô ấy'? Hừ hừ, An Dĩ Trạch, anh lộ rồi đúng không? Quả nhiên anh đúng là như vậy, ông chú 30 tuổi thích một thiếu nữ trong sáng, ông chú yêu loli quả nhiên là chủ đề vĩnh hằng!

https://thuviensach.vn

Quý Minh Phi bên cạnh nghe được lời của An Dĩ Trạch, lập tức âm thầm khen ngợi.

Trước đó Tô Giản còn quan tâm một chút đến Quý Minh Phi sẽ khó chịu, dù sao Quý Minh Phi cũng có tình cảm với An Dĩ Trạch, như vậy một hồi, đầu tiên nghe được chuyện An Dĩ Trạch cầu hôn Kỷ Nghiên, tiếp đó lại nghe được An Dĩ Trạch nói thích mình, một Quý Minh Phi si tình không biết sẽ buồn thế nào. Nhưng không nghĩ quay sang nhìn một chút, lại phát hiện vẻ mặt Quý Minh Phi vô cùng vui vẻ, Tô Giản lập tức yên tâm, thầm nghĩ, từng cầu hôn thì sao? Không phải cũng bị từ chối rồi? Thích anh thì sao? Dù sao An Dĩ Trạch cũng chỉ nói dối! CHo nên, hy vọng của bạn gay vẫn rất lớn!

Bên kia, Kỷ Nghiên nghe được lời của An Dĩ Trạch, sắc mặt hơi trắng, lại vẫn lo lắng: "Nhưng cô ấy thật sự thích em sao? Chị nghe nói thân phận của cô ấy không tốt, lỡ như cô ấy nhìn trúng gia thế của em..."

Tô Giản 囧 rồi. Dù lời nói của Kỷ Nghiên vô cùng khéo lép. nhưng anh lại nghe rất rõ ý của cô, không phải nói anh gả cho An Dĩ Trạch là vì nhìn vào tiền của anh ta sao? Bộ dạng này của thiên hậu Kỷ, không phải đang muốn chia rẽ anh và An Dĩ Trạch sao!

Tô Giản khe khẽ hỏi Quý Minh Phi: "Có phải Kỷ Nghiên sắp kết hôn với cái người họ Lý gì đó rồi không?"

Quý Minh Phi gật đầu một cái: "Ừ, là cậu hai nhà họ Lý, Lý Minh Nghĩa."

Cái này khiến Tô Giản có chút không hiểu, rõ ràng Kỷ Nghiên sắp kết hôn, lúc trước cũng là cô từ chối lời cầu hôn của An Dĩ Trạch, vậy bây giờ An Dĩ Trạch kết hôn rồi, sao cô lại phải đến khuyên nhủ chứ?

Cô có ý gì vậy?

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Giản nhăn lại. Chẳng lẽ thiên hậu Kỷ rất không thích anh, cho nên thấy anh không hợp với An Dĩ Trạch, trong mắt cô ấy, anh chỉ là người nhìn vào sản nghiệp của An Dĩ Trạch thôi sao?

Tô Giản có chút không vui, vì đối với An Dĩ Trạch, anh yêu, vẫn thật sự là tiền của anh ta.

Bên kia giọng nói của An Dĩ Trạch có chút chìm xuống: "Giản Giản không phải là người như vậy."

Giọng nói của Kỷ Nghiên vô cùng dịu dàng, còn có chút lo lắng. "Có thật không, em cũng không biết được. Em biết cô ấy cũng chưa lâu, chị nhớ trước kia em chưa bao giờ nhắc đến cô ấy."

An Dĩ Trạch không lên tiếng.

Ánh mắt Kỷ Nghiên nhìn anh vô cùng chân thành, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Trạch, chị rất quan tâm em, vì chị hy vọng em có thể tìm thấy hạnh phúc của mình, chị không muốn em bị tổn thương."

An Dĩ Trạch chậm rãi nói: "Hạnh phúc hay không hạnh phúc, cùng lắm cũng giống như uống nước, lạnh nóng tự biết."

Kỷ Nghiên khẽ cười khổ: "Tiểu Trạch, em đang trạch chị xía vào chuyện của em sao? Chị vẫn cho rằng, chúng ta là bạn tốt."

"Không có." An Dĩ Trạch nói. "Có điều A Nghiên, chị thật sự suy nghĩ nhiều rồi. Hiện tại em rất tốt, vì có Giản Giản, hiện tại em mới biết cái gì gọi là hạnh phúc."

"Thật sao?" Nụ cười của Kỷ Nghiên bắt đầu có chút miễn cưỡng. "Em thật sự yêu cô ấy?"

An Dĩ Trạch gật đầu. "Đúng, em thật sự yêu cô ấy."

https://thuviensach.vn

Nghe đến đó, Quý Minh Phi hài lòng giương môi, quay đầu nhìn Tô Giản, lại thấy Tô Giản nhíu mày, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Tô Giản không nghĩ đến An Dĩ Trạch sẽ nói ra câu như vậy, trong lòng không khỏi có chút khác thường. Dù biết lời này của An Dĩ Trạch chỉ là diễn cho người khác xem, nhưng chính tai nghe được An Dĩ Trạch nói yêu mình, anh vẫn cảm thấy có chút kỳ diệu. Lúc trước anh cũng từng nằm mơ cảnh An Dĩ Trạch nói 'anh yêu em' với anh, hôm nay hình ảnh trong mơ thật sự diễn ra, An Dĩ Trạch nói lời đó, giọng điệu thản nhiên, nhưng lòng anh vẫn có chút chấn động hơn lúc trước không ít, vì lới nói của An Dĩ Trạch, nghe rất chân thật.

Cuộc đời này không có em gái nào yêu, lại nghe một người đàn ông nói yêu mình, dù là diễn, nhưng nghe thật đúng có chút kỳ dị, có chút 囧.

Ngay lúc này, Quý Minh Phi đột nhiên đụng nhẹ anh một cái, nói nhỏ: "Chị dâu, không phải chị muốn đi xin chữ ký sao? Hiện tại mau đi đi."

Tô Giản quan sát hai người phía trước, thấy đột nhiên hai người đều không lên tiếng, liền lén đứng dậy.

Quý Minh Phi thấy vậy cũng đi theo anh về phía hai người.

Tô Giản làm bộ lơ đãng phát hiện ra, đi đến trước mặt hai người. An Dĩ Trạch nhìn thấy anh, trong mắt có chút kinh ngạc, lại giương mắt nhìn Quý Minh Phi đi ngay sau lưng anh, Quý Minh Phi chỉ tặng anh một nụ cười sáng lạn.

An Dĩ Trạch hỏi: "Giản Giản, sao em lại ở đây?"

Tô Giản hỏi ngược lại: "Vậy sao anh lại ở đây?"

An Dĩ Trạch nói: "Anh và a Nghiên nói chuyện vài câu."

https://thuviensach.vn

Tô Giản hài hước nhìn anh, ý vị sâu xa 'a' một tiếng.

An Dĩ Trạch có chút bất đắc dĩ, đôi mắt nhìn thấy đôi chân trần của anh, không khỏi cau mày: "Sao lại đi chân trần?"

Lúc này Tô Giản mới phát hiện vừa rồi quen mang giày vào, chạy ra bằng chân trần. Tuy nhiên trước mặt An Dĩ Trạch cũng không cần chú ý cái gì, nhưng nơi này lại có người ngoài, Tô Giản có chút lúng túng khom người chuẩn bị đi giày.

Một tay giật lấy giày trong tay anh, An Dĩ Trạch rất tự nhiên ngồi xuống, nắm lấy mắt cá chân của anh, cẩn thận đi giày vào chân anh.

Tô Giản có chút thất thần, thầm nghĩ An Dĩ Trạc thật biết xử lý, lúc này hoàn toàn không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để diễn! Suy nghĩ một chút, anh cũng phối hợp ngọt ngào: "Ông xã, anh thật tốt!"

An Dĩ Trạch đang cầm mắt cá chân anh yên lặng một chút.

Đợi đến lúc An Dĩ Trạch đứng dậy, Tô Giản vui vẻ khoác một tay lên vai anh, sau đó nhìn về phía gương mặt trắng bệch của Kỷ Nghiên, lễ phép nói: "Thiên hậu Kỷ, cô có thể ký tên cho tôi không?" Nói xong liền đưa túi giấy đến trước mặt Kỷ Nghiên. "Bên trong có bút."

Quý Minh Phi nhìn Kỷ Nghiên một chút, khóe môi hơi nhếch lên.

Kỷ Nghiên nhìn chăm chú cô gái trước mặt ngọt ngào kéo cánh tay của An Dĩ Trạch, vẻ mặt khéo léo non nớt, lúc cười lên lại có thêm mấy phần vui vẻ, có điều nhìn thế nào cũng thấy giống bộ dạng của cô bé hàng xóm. Mắt thấy cô như chú chim nhỏ nép bên cạnh người đàn ông cao lớn trầm ổn, lễ phục mềm nhẹ màu trắng và bộ âu phục màu đen hài hòa đến có chút nhức mắt, Kỷ Nghiên mím môi một cái, im lặng một chút, lúc này mới đưa tay nhận túi giấy trong tay đối phương.

https://thuviensach.vn

Quay đi không nhìn hai người trước mặt, Kỷ Nghiên chậm rãi lấy hình trong túi giấy.

Chẳng qua chưa đến một giây, nét mặt cô không khỏi có chút căng cứng.

Cô cho là bên trong sẽ là hình của mình, không nghĩ đến rút ra xem một cái, trong hình, cuối cùng lại là hình một nam một nữ dựa chung một chỗ chụp chung, mà một nam một nữ này chính là An Dĩ Trạch và Tô Giản đang đứng trước mặt.

An Dĩ Trạch và Tô Giản đứng ở đây cũng nhìn thấy hình. An Dĩ Trạch nhíu mày, ngay sau đó liền giương mắt nhìn về phía Quý Minh Phi, Quý Minh Phi chỉ nở một nụ cười phóng khoáng về phía anh.

Thì ra lúc trước, Tô Giản nói Quý Minh Phi nói quản gia đi in hình, lúc Quý Minh Phi đi truyền đạt lại lời của tô Giản có thay đổi một chút, hình của Diệp Lãng anh không động vào, lại đổi việc Tô Giản nói in hình Kỷ Nghiên thành in hình chụp chung của Tô Giản và An Dĩ Trạch.

Tô Giản kinh ngạc nhỏ giọng hỏi An Dĩ Trạch: "Oa, hình này được chụp lúc nào vậy?"

An Dĩ Trạch nói: "Trước lúc em bị mất trí nhớ."

Tô Giản lập tức biết, chắc là lúc trước hai người lừa người ngoài, cho nên đặc biệt chụp một ít ảnh hai vợ chồng, nếu ngoài việc kết hôn chứng minh, đến cả một tấm chụp chung cũng không có, cũng thật sự khiến người khác nghi ngờ.

Có điều, sao trong túi giấy lại có hình chụp chung, chẳng lẽ ông quản gia nhớ nhầm sao?

https://thuviensach.vn

Tô Giản dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Quý Minh Phi, Quý Minh Phi cũng biết anh nghi ngờ, giải thích: "Chắc là quản gia nghe nhầm, có điều cũng tốt, hiện tại cô Kỷ ký tên lên ảnh chụp chung của hai người, đúng lúc xem như lời chúc với hôn lễ của hai người." Nói xong lại nhìn sang Kỷ Nghiên: "Cô Kỷ, cô cảm thấy thế nào?"

Miệng Kỷ Nghiên co giật, không nói gì, chỉ chậm rãi cầm hình lên ký.

An ngờ ký xong một tấm, phía dưới lại có một tấm, hình trong tấm ảnh vân không thay đổi, vẫn là hình Tô Giản và An Dĩ Trạch ngồi cạnh nhau, gương mặt kề sát cùng nhau mỉm cười.

Tô Giản vội nói: "Tổng cộng mười tấm, cực khổ cho cô rồi!" Mặc dù quan hệ của An Dĩ Trạch và Kỷ Nghiên cũng không tệ, nhưng dù sao cũng không thân thiết như quan hệ với An Dĩ Hằng, nếu không theo như tâm lý thật sự của anh, thật ra cũng hi vọng có thể in 200 tấm.

Kỷ Nghiên: "..."

Kỷ Nghiên lặng lẽ ký tên mình lên 10 tấm hình, sau đó đưa cho Tô Giản.

Tô Giản buông tay An Dĩ Trạch ra, tiến lên nhận, không nghĩ đến giày cao gót đột nhiên trượt một chút.

An Dĩ Trạch muốn đỡ, không nghĩ Quý Minh phi duỗi tay ra, mà bên kia Kỷ Nghiên đang giao hình cho Tô Giản, tay hai người chạm nhau, lúc Tô Giản lảo đảo, tay Kỷ Nghiên đột nhiên hướng về phía trước khiến Tô Giản vốn đứng không vững, đột nhiên trượt chân một cái, thân hình lệch đi, lúc đó lập tức ngã về phía hồ bơi!

Thời khắc nguy cấp, Tô Giản kinh hoàng tự cứu, đang lúc cuống quýt chạm được tay của Kỷ Nghiên lập tức dùng sức kéo một cái.

https://thuviensach.vn

'Ùm', 'ùm', bột nước lớn văng lên, trong tiếng hét, hai người Tô Giản và Kỷ Nghiên cùng rơi vào hồ bơi.

Vẻ mặt Quý Minh Phi đột nhiên đầy kinh hãi, gấp gáp nói: "Dĩ Trạch, nhanh! Chị dâu không biết bơi!"

Giọng nói của anh thật sự quá lớn, khiến Tô Giản ngay cả chìm trong nước cũng mơ hồ nghe thấy, hít thở có chút không thông nhưng anh vẫn mơ hồ châm chọc: Rõ ràng tôi biết bơi! Lần trước nói chuyện tôi còn nói với anh, bạn gay Quý, trí nhớ của anh thật tệ...

Nhưng rất nhanh, Tô Giản liền không thể châm chọc được nữa... chết tiệt, sao lúc này chân lại đột nhiên bị chuột rút? Ah, thật là đau!

Tô Giản không nhịn được há miệng, lập tức uống thêm vài ngụm nước...

Mà trên bờ, lời của Quý Minh Phi còn chưa dứt, An Dĩ Trạch đã tung người xuống nước.

Dưới nước, Kỷ Nghiên và Tô Giản đều cùng chìm xuống, thấy anh xuống nước, Kỷ Nghiên cố sức duỗi tay đến, có điều An Dĩ Trạch lại hoàn toàn không thấy, vì anh hoảng hốt phát hiện cách đó không xa, sau khi Tô Giản sợ hãi vùng vẫy, lại từ từ bất động, rồi sau đó từ từ chìm xuống nước, dường như đã mất ý thức.

An Dĩ Trạch đột nhiên giật mình, mạnh mẽ bơi qua, bắt lấy tay Tô Giản, nắm lấy hông anh dùng sức bơi lên.

Nổi lên mặt nước, An Dĩ Trạch ôm Tô Giản bơi vào bờ, Quý Minh Phi ngồi trên bờ lập tức kéo Tô Giản lên.

Tô Giản đã hôn mê bất tỉnh. Quý Minh Phi thấy vậy, vẻ mặt cũng đông lại một cái, vội vàng cúi xuống kiểm tra, nhưng sau một giây An Dĩ

https://thuviensach.vn

Trạch đã chống tay nhanh chóng trèo lên bờ, chặn ngang ôm lấy Tô Giản, đặt anh nằm ngang trên chân mình, sau đó bắt đầu ấn vào lưng Tô Giản.

Quý Minh Phi không thể làm khác hơn là lui sang một bên, nhìn Tô Giản nhắm mắt và gương mặt lạnh băng của An Dĩ Trạch, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Lúc này Kỷ Nghiên đã bơi tới bờ, Quý Minh Phi liếc thấy, đưa tay kéo cô lên.

Bộ dạng Kỷ Nghiên vô cùng nhếch nhác, sắc mặt lại tái nhợt, tiếng gọi có chút run rẩy: "Tiểu Trạch..."

Đúng lúc này Tô Giản đột nhiên sặc ra một ngụm nước, An Dĩ Trạch lập tức giữ chặt ngực cô: "Giản Giản..."

Sau khi Tô Giản sặc mấy ngụm nước, hơi thở lập tức chậm lại, mí mắt giật giật, từ từ mở mắt ra, khẽ thấp giọng gọi: "Dĩ Trạch..."

Tim An Dĩ Trạch căng thẳng, lại buông lỏng một chút, chỉ đáp một tiếng ngắn ngủi, sau đó đột nhiên bế anh lên.

Anh xoay người, Kỷ Nghiên ngồi một mình lập tức tiến lên một bước: "Dĩ Trạch..."

Bước chân An Dĩ Trạch dừng lại.

Quý Minh Phi lập tức nói: "Dĩ Trạch, cậu đưa chị dâu về tìm bác sĩ trước đi! Cô Kỷ, mình sẽ chăm sóc tốt!"

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng, lại gật đầu với Kỷ Nghiên một cái, sau đó lập tức ôm Tô Giản rời đi.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Sau khi An Dĩ Trạch ôm Tô Giản rời đi, Quý Minh Phi nhìn về phía Kỷ Nghiên, thấy bộ dạng nhếch nhác ôm ngực của Kỷ Nghiên, anh dừng một chút, với áo khoác xuống khoác lên người cô, hào hiệp nói: "Cô Kỷ, còn có gì tôi có thể giúp một tay không?"

Kỷ Nghiên lẳng lặng nhìn hướng An Dĩ Trạch rời đi, ánh mắt u ám không rõ, nghe vậy nói một câu: "Cảm ơn, không cần." Ngừng một chút, bổ sung: "Ngày mai, tôi sẽ nói người mang trả lại quần áo." Nói xong liền xoay người rời đi.

Quý Minh Phi nhìn bóng lưng thẳng tắp của Kỷ Nghiên, nhún vai một cái.

Đợi bên ngoài một lát, đoán chừng bác sĩ bên phía Tô Giản đã rời đi, lúc này Quý Minh Phi mới đi về phía phòng của An Dĩ Trạch.

Trong phòng quả nhiên đã không còn người khác, chỉ có Tô Giản đang nằm ngủ trên giường và An Dĩ Trạch đang cầm tay anh để trong chăn.

Quý Minh Phi nhẹ giọng hỏi: "Chị dâu sao rồi?"

An Dĩ Trạch quay đầu nhìn anh một cái, thản nhiên nói: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là chân bị chuột rút, lại sặc nước, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Quý Minh Phi nhìn về phía Tô Giản: "Vậy thì tốt." Ánh mắt xoay chuyển, lại phát hiện An Dĩ Trạch đang nhìn mình, trong lòng rùng mình

https://thuviensach.vn

một cái, vẻ mặt nghi ngờ: "Dĩ Trạch?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch có chút phức tạp: "Giản Giản và A Nghiên rơi vào nước... không phải ngoài ý muốn."

Quý Minh Phi thầm than một tiếng, cười khổ nói: "Cậu cũng có kết luận rồi, còn muốn mình trả lời thế nào?"

An Dĩ Trạch cau mày: "A Phi, cậu thật sự đẩy A Nghiên?"

Quý Minh Phi hào phóng thừa nhận: "Ừ. đây không phải đều là vấn đề của phụ nữ sao, mình cảm thấy có lẽ cô nhóc Tô Giản nhà cậu cũng quan tâm, nếu như bạn gái trước và cô ấy cùng rơi xuống nước, rốt cuộc cậu sẽ cứu ai. Dĩ nhiên, mình thừa nhận mình cũng rất tò mò." Thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch không được tốt, anh cười một cái. "Thật ra thì vậy cũng có cái lợi, lần này cậu cũng xem như là anh hùng cứu mỹ nhân. Cô nhóc nhà cậu nhất định bị thu hút."

An Dĩ Trạch nhìn đôi môi có chút tái nhợt của Tô Giản, cau mày nói: "Không cần."

"Không cần?" Quý Minh Phi cau mày. "Cậu nói cậu không cần chứng minh trước mặt cô nhóc nhà cậu, hay là cậu không cần mình xen vào chuyện của người khác?" Quý Minh Phi nhìn An Dĩ Trạch, chậm rãi nói: "Dĩ Trạch, Kỷ Nghiên rơi vào nước, cậu... đau lòng?"

An Dĩ Trạch không để ý đến anh, chỉ hơi cúi người quan tâm đến tình trạng của Tô Giản.

Mắt Quý Minh Phi lướt qua một tia u ám, từ từ nói: "Dĩ Trạch, nếu mình nói, mình chỉ dùng một chút lực?"

An Dĩ Trạch quay đầu lại: "Có ý gì?"

https://thuviensach.vn

"Không có gì." Quý Minh Phi giật giật khóe miệng, vẻ mặt ảm đạm có chút bất đắc dĩ. "Mình biết cậu không tin mình, bất kể cô ấy làm gì cậu, trong lòng cậu, cô ấy vẫn là người quan trọng nhất, không phải sao?"

"A Phi!" An Dĩ Trạch cau mày, đột nhiên đứng dậy.

Quý Minh Phi nhìn Tô Giản nằm trên giường một chút, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt có chút chán nản: "Dĩ Trạch, cậu có tin mình không cũng không vấn đề gì, có điều, nếu như đổi lại là cô ấy và chị dâu, cậu như vậy, chị dâu nhất định rất đau lòng. Phụ nữ đều rất nhạy cảm, cậu không tin cô ấy, còn tổn thương cô ấy hơn là không yêu."

An Dĩ Trạch cau mày nói: "Mình không tin cậu."

Quý Minh Phi gượng gạo cười, giọng nói trầm thấp: "Mình biết, thời gian không còn sớm, cậu chăm sóc chị dâu cho tốt, mình về trước." Nói xong cũng không chờ An Dĩ Trạch nói nữa, anh liền xoay người đi ra ngoài cửa, bóng lưng lộ vẻ nặng nề không nói nên lời.

Cửa được mở ra lại đóng lại không một tiếng động.

Đợi đến lúc cửa phòng phát ra tiếng khóa cửa, đã không còn thấy bộ dạng năng nề của Quý Minh Phi ở phòng ngoài, dáng người cao ngất, nhịp bước vững vàng, nụ cười thản nhiên, hào phóng.

Vừa rồi ở cạnh bể bơi, quả thật trong lúc Tô Giản trượt chân hỗn loạn, khéo léo đụng vào người Kỷ Nghiên.

Kỷ Nghiên có định đẩy Tô Giản xuống hay không anh không chắc chắn, có điều, ho khan một cái, lực của mình anh biết, 'hung thủ' chủ yếu khiến Tô Giản rơi xuống nước, quả thật không phải Kỷ Nghiên...

Tô Giản tỉnh dậy, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

https://thuviensach.vn

Trên giường đã không còn người khác, Tô Giản ngồi trên giường yên lặng nhớ lại chuyện lúc trước, sau đó đưa mu bàn tay lên che mắt.

Lại rơi vào trong nước, thiếu chút nữa chết đuối trong hồ bơi, quả thật rất mất mặt...

Tô Giản chậm rãi bò dậy tẩy rửa mình một chút, đang mặc quần áo, đột nhiên phát hiện An Dĩ Nhu đang đẩy cửa đi vào.

An Dĩ Nhu giương mắt nhìn anh, ánh mắt sáng lên: "Chị dâu, chị tỉnh rồi."

Tô Giản chào hỏi: "Tiểu Nhu, chào buổi sáng."

An Dĩ Nhu cười: "Đã không còn sớm nữa rồi! Anh ba đi làm, còn dặn riêng em phải chăm sóc chị thật tốt."

Tô Giản có chút 囧: "Chị rất tốt, có chỗ nào cần em chăm sóc chứ? Tiểu Nhu, em đừng nghe anh ta."

An Dĩ Nhu cười híp mắt nói: "Anh ba đang quân tâm chị mà!" Đặt đồ trong tay lên giường, An Dĩ Nhu cũng ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tô Giản. "Tối qua anh ba chăm sóc chị một đêm, có phải chị rất cảm động không?"

Tô Giản nói: "Đâu có một đêm?" Rõ ràng An Dĩ Trạch nằm bên cạnh ôm anh ngủ, mặc dù anh ngủ rất sớm, nhưng bên người có người hay không vẫn có thể cảm thấy.

An Dĩ Nhu cười nói: "Vì từ đầu đến cuối, anh ba đều tự mình chăm sóc chị! Ngay cả em nói muốn giúp một tay anh ấy cũng nói không cần."

Tô Giản thầm nghĩ: Dĩ nhiên không cần, cũng chỉ là sặc nước, mình lại không có chuyện gì lớn... đột nhiên anh nghĩ đến một chuyện: Toàn bộ

https://thuviensach.vn

quá trình đều do An Dĩ Trạch làm, vậy quần áo của anh, cũng do An Dĩ Trạch thay?

Tô Giản cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, chỉ có cảm gác bực bội vì bảo vật của mình bị phát hiện.

An Dĩ Nhu không chú ý đến tâm tình của anh, chỉ cảm thán: "Chị dâu, anh ba đối với chị thật tốt! Tối hôm qua còn lần đầu tiên đánh đàn cho chị, tiếp đó lại nhảy xuống nước cứu chị, tối qua lúc anh ba ôm chị vào đây, sắc mặt cũng thay đổi. Trong lòng anh ba, nhất định chị dâu có vị trí rất quan trọng." An Dĩ Nhu thở dài một cái. "Nếu như người yêu của em đối với em như vậy, em nhất định sẽ vui chết mất.”

Vẻ mặt An Dĩ Nhu đầy hâm mộ, Tô Giản lại có chút dở khóc dở cười. Anh thầm nghĩ, bầu không khí tối qua quả thật không tệ, nếu như anh là một em gái, anh quả thật sẽ cảm động, nhưng thật đau lòng, anh là một cô vợ giả, An Dĩ Trạch làm tốt hơn nữa, vậy cùng lắm chỉ là một ảnh đế.

Tô Giản đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua nghe được. Trước đây anh cũng thường xoa trán nghĩ An Dĩ Trạch có tình yêu không, nếu có, thì là ai. Kết quả tối hôm qua câu trả lời được công bố, lại quả thực ngoài ý muốn của anh, An Dĩ Trạch lại từng cầu hôn Kỷ Nghiên, hơn nữa còn bị từ chối!

Tô Giản bất tri bất giác vui vẻ. Chết tiệt, An Dĩ Trạch, anh cũng có ngày hôm nay! Em gái của anh bị con nhà giàu đẹp trai hấp dẫn đi tính là gì, còn nhà giàu đẹp trai bị tình yêu từ chối lời cầu hôn mới thật sự đau lòng! Điều thú vị của cuộc sống, cùng lắm cũng chỉ đến mức này thôi!

Tô Giản quyết định, buổi tối đợi An Dĩ Trạch về, nhất định phải tìm một cơ hội hỏi điều không may mắn của chú An, để mình có thể hạnh phúc hơn một chút.

An Dĩ Nhu yên lặng nhìn vẻ mặt phong phú của chị dâu, trừng mắt nhìn: "Chị dâu?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản phục hồi tinh thần lại: "Hả?"

An Dĩ Nhu lấy cái gì đó đưa cho anh: "Cái này cho chị."

Tô Giản nhận lấy cái túi, nghiêng đầu nhìn vào trong: "Đây là cái gì?"

"Là quà em chọn giúp chị." An Dĩ Nhu nói. "Vốn định đưa cho chị vào tối qua, để chị đưa cho anh ba, không nghĩ đến... vậy chị không thể làm gì khác hơn là đợi tối này đợi anh ba về thì đưa cho anh ấy."

Tô Giản tò mò hỏi: "Là quà gì?"

An Dĩ Nhu cười thần bí: "Quần áo."

"Quần áo?" Tô Giản có chút ngoài ý muốn, suy nghĩ một chút lại cảm thấy cũng không tệ lắm, An Dĩ Trạch là người thế nào, không thể nào thiếu cái gì được, mà thích gì, anh cũng không thật sự rõ, mà dù có thích, anh cũng chưa chắc mua được. Ngược lại là quần áo, cái này do vợ mua cho, cái này dù sao cũng thích hợp.

Có điều giá trị quần áo An Dĩ Trạch mặc cũng không rẻ, quần áo như vậy, cũng không biết tổng giám đốc An có chịu nhìn một cái không.

Tô Giản hỏi: "Tiểu Nhu, bộ quần áo này bao nhiêu tiền? Chị trả tiền cho em."

An Dĩ Nhu từ chối. "Không cần!"

"Như vậy sao được?" Tô Giản nói. "Em chọn quà giúp chị, sao chị lại dùng tiền của em được?" Dù sao tiền của chị cũng là anh em cho, đưa tiền cho cô em nhà mình, anh em nhất định không đau lòng!

"Chị dâu, thật sự không cần." An Dĩ Nhu nói. "Bộ quần áo này cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, có điều nhất định anh ba sẽ thích! Ngược lại

https://thuviensach.vn

nếu chị dâu muốn cảm ơn em, không bằng chị nấu cho em một chút đồ ăn ngon? Em nghe anh ba nói, kỹ thuật nấu nướng của chị rất tốt!"

Oa, An Dĩ Trạch lại còn khen anh trước mặt người khác? Tâm trạng Tô Giản vô cùng thoải mái, lập tức hào phòng đồng ý: "Không thành vấn đề!"

Lúc An Dĩ Trạch tan làm về nhà, không thấy Tô Giản trong phòng lập tức hỏi quản gia: "Giản Giản đi đâu vậy?"

Quản gia cung kinh nói: "Hình như mợ ba đang ở vườn hoa."

An Dĩ Trạch nhấc chân lập tức đi về phía vườn hoa, đi qua một bụi hoa, quả nhiên thấy Tô Giản đang ngồi trên xích đu, lỗ tai đang đeo tai nghe.

An Dĩ Trạch đi lại, đột nhiên đưa tay đẩy xích đu vốn đang không di chuyển một chút.

Tô Giản sợ hết hồn, quay đầu nhìn thấy An Dĩ Trạch, oán giận nói: "Anh sao vậy?"

An Dĩ Trạch kéo dây đu, chuyển tới trước mặt anh, quan sát một chút: "Có còn không thoải mái không?"

Tô Giản mất hứng nói: "Tôi rất khỏe!" Cũng chỉ bị ngạt ở hồ bơi một chút mà thôi, họ An có phải có vấn đề hay không mà chuyện bé xé ra to, luôn luôn nhắc nhở anh chuyện xấu!

An Dĩ Trạch không lên tiếng, chỉ xoa xóa tóc anh.

To Giản lấy tay anh xuống, nghĩ đến một chuyện, tháo tai nghe xuống, nhìn An Dĩ Trạch. An Dĩ Trạch đôi mắt lóe sáng đang nhìn mình, hỏi: "Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản vội vàng kéo một bên xích đu khác, nhiệt tình nói với anh: "Ngồi xuống nói đi, đứng lâu rất mệt!"

An Dĩ Trạch nghi ngờ nhìn anh một cái, do dự một chút, ngồi xuống xích đu.

Tô Giản quay đầu nhìn anh: "Dĩ Trạch, tôi hỏi anh một chuyện!"

An Dĩ Trạch chậm rãi nói: "Chuyện gì?"

Tô Giản cười nói: "Chính là... anh và thiên hậu Kỷ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

An Dĩ Trạch lẳng lặng nhìn anh, không nói gì.

Tô Giản có chút thất vọng: "Sao? Không muốn nói với tôi sao?"

An Dĩ Trạch nói: "Không phải. Chẳng qua bây giờ không phải lúc."

"A?" Tô Giản có chút không hiểu. "Vậy lúc nào mới đúng lúc?"

An Dĩ Trạch không trả lời mà hỏi lại: "Tại sao lại muốn biết cái này?"

Vì lòng tò mò, cuối cùng vẫn do tâm hồn nhiều chuyện mà thôi! Tô Giản chân thành nói: "Vì tôi quan tâm anh mà!"

An Dĩ Trạch lặng lẽ nhìn anh một cái.

Vẻ mặt Tô Giản vô cùng thành khẩn: "Bây giờ chúng ta là vợ chồng, tất nhiên là tôi quan tâm, muốn biết về anh." Thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch vẫn không dứt khoát, Tô Giản nói tiếp: "Huống hồ, bây giờ tôi là vợ anh, tôi cảm thấy tôi có quyền biết về quá khứ của anh."

Sắc mặt An Dĩ Trạch vẫn không đổi: "Hiểu về quá khứ của anh thì có ích gì?"

https://thuviensach.vn

Ích lợi? Ích lợi chính là để thỏa mãn sự tò mò của tôi mà! Tô Giản nói: "Đương nhiên có ích lợi! Anh xem, hiện tại tôi là vợ anh, nếu như biết anh từng thích cô gái nào, tôi có thể phòng bị sớm một chút, miễn cho việc bị anh cắm sừng!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nói xong cũng cảm thấy có chút không đúng, vội bổ sung: "Ý của tôi là chúng ta còn phải hợp tác, tất nhiên phải hiểu nhau, nếu không đến lúc đó ngay cả đối thủ là ai tôi cũng không biết, xảy ra vấn đề gì thì làm sao bây giờ?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch vẫn không có biểu tình gì: "Em không có đối thủ, cho nên không cần giải thích."

Sức lực Tô Giản mất đi một nửa, kết quả An Dĩ Trạch vẫn không nói, không khỏi có chút buồn bực, liền nói: "Thật nhỏ mọn! Vốn đang chuẩn bị tặng quà cho anh, hiện tại tôi không muốn tặng nữa!"

An Dĩ Trạch giật mình: "Quà tặng?"

Tô Giản nhảy xuống xích đu, tức giận nói: "Mất quà rồi!"

An Dĩ Trạch không nói gì, ngược lại vẻ mặt lại dịu dàng không ít.

Dùng xong bữa tối, Tô Giản đi tắm trước, sau đó liền nằm sấp trên giường chơi điện thoại di động.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn anh.

Tô Giản bị anh nhìn chăm chú có chút không tự nhiên, thân thể rụt một cái: "Sao vậy?"

An Dĩ Trạch nói: "Không phải em nói có quà tặng anh sao?"

https://thuviensach.vn

Con ngươi Tô Giản xoay vòng, tiến lại, tò mò hỏi: "Anh thật sự thích Kỷ Nghiên sao?"

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Không thích."

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch nói: "Anh đã trả lời rồi. Quà đâu?"

Tô Giản không cảm nhận được sự thích thú của bát quái, nghe vậy giang tay giang chân nằm xuống giường, nhấc chân chỉ sang bên cạnh, tức giận nói: "Trong tủ quần áo!"

An Dĩ Trạch đứng dậy đi qua, mở tủ quần áo ra, quả nhiên phát hiện bên trong có một cái hộp lớn.

Cầm hộp lại, lần nữa ngồi trên giường, An Dĩ Trạch hỏi: "Đây là cái gì?"

Tô Giản lười biếng nói: "Quần áo. Anh mặc thử một chút đi."

Nghe được hai chữ 'quần áo', An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản một cái, sau đó lập tức cúi đầu mở hộp.

Tô Giản lười biếng cầm điện thoại, sau khi nghe An Dĩ Trạch mở hộp ra đột nhiên không có động tĩnh, Không khỏi thò đầu ra: "Sao vậy? Không thích sao?"

An Dĩ Trạch chần chờ đưa tay, mở rộng bộ quần áo trong hộp ra, chậm rãi nói: "Em muốn tặng anh, là loại quần áo này?"

Tô Giản thò đầu nhìn một cái, toàn thân lập tức cứng lại.

Mẹ nó! Không phải quần áo anh tặng cho An Dĩ Trạch nên là âu phục, áo sơ mi, tất các kiểu sao? Tại sao trong hộp lại có thêm một bộ quần áo

https://thuviensach.vn

thủy thủ gợi cảm vậy?

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Đại não của Tô Giản nhanh chóng chuyển động, lập tức ý thức được phía trước chỉ có hai phương án giải quyết.

Mốt, cố gắng phủi sạch, nói là quà tặng sai rồi, thật ra đây là của An Dĩ Nhu!

Hai, cố gắng bôi đen tất cả, nói đây không phải quà của An Dĩ Trạch, quần áo này là của anh, mua để mặc!

Trong lòng Tô Giản rối rắm, nhưng rất nhanh đã hủy bỏ phương án thứ nhất, dù sao cũng là em gái An đặc biệt chọn quà giúp anh, nếu như anh còn đẩy phiền toái lên người cô, vậy thật không nghĩa khí!

Nhưng mà áp dụng cách thứ hai, quả thật khó khăn. Chết tiệt, không có gì lại mua một bộ đồ lót thủy thủ gợi cảm về để mặc chơi, đây không phải là khẩu vị nặng sao, nhất định sẽ bị An Dĩ Trạch cười nhạo!

Cân nhắc nhiều lần, Tô Giản vẫn nhắm mắt gật đầu nói: "Ừ, tặng cho anh." Rồi nói cũng không biết cho nên chọn phải cỡ nhỏ không biết có thể khiến An Dĩ Trạch tin không.

An Dĩ Trạch thưởng thức bộ quần áo thủy thủ một phen, lại nhìn về phía Tô Giản: "Cái này không phải là em nên mặc sao?"

Tô Giản cười khan hai tiếng: "Ha ha, không cần khách khí, nếu là quà tặng anh thì anh nên nhận đi."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt An Dĩ Trạch như đùa cợt: "Anh nhận? Như vậy, em hi vọng anh có thể tự tay mặc cho em?"

Tô Giản: "..."

Thấy An Dĩ Trạch thưởng thức món quà của mình như vậy, vẻ mặt hứng thú, cuối cùng tô Giản ảo não nói: "ĐƯợc rồi, tôi nói thật, món quà này thật ra là do Tiểu Nhu chọn giúp tôi, tôi hoàn toàn không biết em ấy sẽ chọn cái này!"

An Dĩ Trạch ngẩn ra: "Tiểu Nhu rất có có lòng."

Tô Giản có chút 囧: "Tiểu Nhu không biết anh và tôi không phải vợ chồng thật, hiểu lầm là bình thường."

An Dĩ Trạch nói: "Quà là do Tiểu Nhu mua, vậy không thể coi là quà của em rồi."

Tô Giản bực mình nói: "Ý của anh là, tôi còn phải mua một món quà khác cho anh."

An Dĩ Trạch nhìn anh im lặng một lát: "Không cần. Quần áo coi như là của Tiểu Nhu tặng, em hãy thỏa mãn nguyện vọng của Tiểu Nhu, mặc vào là được rồi."

Tô Giản: "..."

Tô Giản không nói, nhìn anh chằm chằm, lại từ từ nở nụ cười.

An Dĩ Trạch kinh ngạc: "Em cười cái gì?"

Tô Giản thầm nghĩ: An Dĩ Trạch, anh cho rằng tôi không biết anh đang nghĩ cái gì sao? Ngày thường anh làm bộ bình tĩnh tinh anh, hôm nay bản tính bại lộ chứ gì? Lại thích đồng phục, An Dĩ Trạch ơi An Dĩ Trạch, hôm nay tôi mới biết anh lại... cũng được thôi.

https://thuviensach.vn

Tô Giản cười híp mắt nói: "Được."

Ngược lại, An Dĩ Trạch có chút ngây ngẩn, chần chờ nói: "Thật?"

Tô Giản gật đầu: "Thật." Đưa tay ra. "Đưa quần áo cho tôi đi."

An Dĩ rạch chầm rãi đưa cái hộp đến, ánh mắt sâu thẳm. "Hiện tại em muốn mặc?"

Tô Giản lắc đầu: "Không phải, tôi cầm trước, chờ sau này có cơ hội mặc."

Nửa đêm, Tô Giản lặng lẽ bò khỏi giường.

Anh tới phòng bếp tìm một chút nước sốt cà chua, rồi sau đó lập tức đến phòng vệ sinh, bắt đầu thực thi kế hoạch của mình.

Mở hộp quà ra, Tô Giản mặc xong đồ lót gợi cảm, sau đó soi gương thỏa mãn thưởng thức. Chẳng qua thưởng thức thì thưởng thức, trong lòng anh không khỏi có chút chua xót: Hơn hai mươi năm cuộc đời lại không thể được chiêm ngưỡng cô em mặc đồ lót.

Đến cuối cùng, lại chỉ có thể tự thảo mãn bản thân, aizz, cuộc sống không thể phá hủy, thật mệt mỏi...

Lưu luyến cởi đồ lót xuống, mặc đồ lót bình thường vào, sau đó anh bắt đầu lồng đồ lót thủy thủ và tất.

Mặc xong quần áo, chỉnh lại tóc, Tô Giản giương mắt nhìn mình trong kính, sau đó cũng ngẩn ra. Chỉ thấy một cô gái trong gương, trong sáng lại xinh đẹp, vô tội lại quyến rũ, quả thật là người mẫu hoàn hảo của bộ quần áo thủy thủ. Đầu tiên mắt Tô Giản sáng lên, lại bắt đầu từ từ yên lặng.

Lại đau buồn: Em gái Tô, tại sao anh lại không gặp em sớm một chút! Thân thể này của em thật sự là ước mơ của anh! Nếu như khi đó chúng ta

https://thuviensach.vn

còn là một nam một nữ, nếu như khi đó chúng ta gặp nhau, anh và em thuộc về nhau, cuộc sống có thể không...

Đau lòng như vậy...

Tô Giản cầm sốt cà chua lên, yên lặng lau hai hàng lệ nơi khóe mắt của bản thân.

Chuẩn bị mọi thứ xong, Tô Giản yên lặng lấy điện thoại di động ra.

Thật ra thì từ lúc Tô Giản dậy, An Dĩ Trạch đã tỉnh lại.

Ngay từ đầu anh còn tưởng rằng Tô Giản đi tiểu đêm, cho nên chỉ liếc anh một cái, nhưng tiếp đó lại thấy Tô Giản không đi vào phòng vệ sinh liền có chút tỉnh táo lại.

Anh nằm trên giường không nhúc nhích, chỉ chờ Tô Giản trở lại.

Không được bao lâu, Tô Giản trở lại, hình như trong tay cầm thứ gì đó, sau đó ôm cái hộp, đi vào phòng vệ sinh.

An Dĩ Trạch đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng vẫn không đứng dậy, chỉ yên lặng chờ xem rốt cuộc Tô Giản muốn làm gì.

Qua một hồi, cửa phòng vệ sinh mở ra, một bóng người rón rén đi ra.

An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản đang đi về phía giường, liền âm thầm nhắm mắt.

Tô Giản đi đến bên giường, cúi người xuống, đưa tay khẽ đẩy người trên giường, nhẹ nhàng gọi: "Dĩ Trạch... Dĩ Trạch..."

An Dĩ Trạch yên lặng mở mắt ra. Chỉ thấy Tô Giản tóc dài xốc xếch, ánh mắt sâu thẳm, khóe mắt có hai vệt máu uốn lượn, mà điện thoại di động lại đặt lên mặt anh, khiến anh nhìn giống quỷ dữ, bộ dạng vô cùng sợ hãi.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản vẫn thần bí gọi: "Dĩ Trạch... An Dĩ Trạch..."

An Dĩ Trạch vẫn im lặng nhìn anh một hồi, bỗng nhiên đưa tay lên kéo anh xuống một cái.

Tô Giản vốn còn tưởng An Dĩ Trạch bị dọa còn cười trộm một cái, không nghĩ đến hành động này của An Dĩ Trạch, nhất thời quên phòng bị ngã lên người anh, còn chưa kịp phòng bị, người phía dưới đột nhiên trở mình, áp anh xuống dưới.

Sau đó tàn bạo hôn lên.

Trong đầu Tô Giản thoáng chốc không phải 'đây là tình trạng sợ choáng váng của An Dĩ Trạch sao', cũng không phải 'chẳng lẽ An Dĩ Trạch muốn trả thù', mà là... mẹ nó, An Dĩ Trạch, ngay cả khuôn mặt như vậy, anh cũng hôn được!

Chết tiệt, đây không phải là khẩu vị nặng được không? Cái này hoàn toàn là khẩu vị nặng như thần!

Tô Giản nghĩ trước đó An Dĩ Trạch bị hù, cũng có thể sẽ tức giận, quá khích có thể đạp anh một cái, nhưng anh làm sao cũng không thể nghĩ đến, An Dĩ Trạch sẽ có phản ứng như vậy!

Cho nên ngay từ đầu anh ta cũng không bị hù. Chờ đến lúc kịp phản ứng, anh liền bắt đầu giãy dụa, có điều An Dĩ Trạch đã đè chặt anh, khiến anh hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Đôi môi bị ngậm mút, sau đó là đầu lưỡi, sau đó...

Tô Giản bắt đầu có chút choáng váng.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, anh bị An Dĩ Trạch hôn cũng không phải lần một lần hai. cũng không biết có phải do thói quen hay không, lúc đầu ngoại trừ giãy dụa, từ từ, anh cảm giác mùi vị cũng không tệ lắm...

Trong lúc hôn có kẽ hở, Tô Giản mơ mơ màng màng nói: "Ngọt..."

An Dĩ Trạch bật cười, tiện tay lấy khăn giấy trên tủ đầu giường, lau đi nước sốt cà chua trên mặt anh, để lại một chút cuối cùng, lại dùng đầu lưỡi liếm đi, sau đó đưa vào trong miệng Tô Giản...

Tô Giản chóng mặt mặc cho anh liếm, chỉ cảm giác bàn tay ở vạt áo đột nhiên dò vào tìm kiếm một chút.

An Dĩ Trạch nhẹ nhàng ngậm lấy lỗ tai của cô.

Tô Giản lập tức không vùng vẫy, dưới khoái cảm, từ mỗi đến lỗ tai, xương quai xanh, đến trước ngực...

"Giản Giản..."

"Ừ..."

Tô Giản ôm lưng của anh, ngửa cổ ra sau, hoàn toàn không chú ý đến bộ quần áo thủy thủ đã từ từ bị vén lên.

Điện thoại di động sớm bị vứt qua một bên, đặt ở dưới đất. Trong bóng tối, chỉ còn hai thân thể quấn quít cùng tiếng thở dốc.

Cho đến khi cảm giác được có gì đó không đúng, cuối cùng Tô Giản cũng tỉnh hồn lại.

Sau đó anh thảm thiết ý thức được tình cảnh mình ở dưới.

Bị An Dĩ Trạch đè.

https://thuviensach.vn

Bị An Dĩ Trach sờ.

Bị An Dĩ Trạch hôn.

Bị đồ của An Dĩ Trạch chạm vào...

Tô Giản choáng váng.

An Dĩ Trạch hôn bờ vai anh, giọng nói trầm nhẹ đã không che giấu được: "Giản Giản..."

Lòng Tô Giản yên lặng ngổn ngang trong gió, thoáng chốc cảm thấy như mê hoặc.

"Dĩ Trạch..." Anh khẽ gọi.

"Hả?" Giọng nam trầm trên người triền miên.

Sau một giây, An Dĩ Trạch không phòng bị bị Tô Giản dùng toàn lực đụng vào đầu.

“Rầm!"

Tổng giám đốc An nghiêm chỉnh lăn xuống giường.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tô Giản thở hổn hển ngồi dậy, đột nhiên phát hiện An Dĩ Trạch ngã xuống giường đã lâu vẫn không có động tĩnh.

Tô Giản dần có chút để ý, không phải là, đạp hư chứ?

Nghĩ đến đây, lòng anh không khỏi sinh ra một chút áy náy? Đều là đàn ông, tất nhiên anh biết thứ đó bị đạp vào đâu thế nào, nhất là trong lúc triền miên, bị đã một phát như vậy, đây không phải là nỗi đau sống không bằng chết sao, còn thầm lo lắng chuyện đoạn tử tuyệt tôn, mà nhất là không nhịn được nên nhất thời mới phải che mặt đi...

Tô Giản tự suy bụng ta ra bụng người, yên lặng cảm thấy hình như cú đá của mình có chút ác độc. Dù vừa rồi hành động của An Dĩ Trạch không thể nói là hiền lạnh, nhưng dù thế nào, vừa rồi anh cũng có chút thoải mái, ho khan...

Tô Giản thò đầu ra, cẩn thận nói: "Dĩ Trạch, anh... không sao chứ?"

An Dĩ Trạch khó khăn đứng dậy từ trên đất, lặng lẽ nằm lại lên giường, xoay lưng về phía Tô Giản, không trả lời.

Tô Giản lặng lẽ bò qua, đưa ngón tay ra, chọc chọc vào lưng An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch vẫn không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Tô Giản ở sau lưng anh nói: "Dù tôi có ý dọa anh, nhưng cũng tự anh nói muốn tối mặc bộ đồ đó làm quà tặng, mà chính anh lại không quy định tôi mặc thế nào."

An Dĩ Trạch vẫn không nhúc nhích.

Tô Giản lại chọc chọc anh, cau mày nói: "Được rồi, coi như việc cố ý hù dọa anh là lỗi của tôi, nhưng anh cũng không nên trả thù tôi như vậy chứ!"

An Dĩ Trạch bất đắc dĩ xoay người, thở dài nói: "Không phải là trả thù."

Tô Giản đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó lại thu lại vui vẻ khẽ hừ một tiếng: "Anh chịu nói chuyện? Tôi còn tưởng anh ngủ rồi chứ!"

An Dĩ Trạch lại không nói.

Tô Giản ngượng ngùng nói: "Rất... đau?"

An Dĩ Trạch lắng lặng nói: "Em nói xem?"

Tô Giản nói: "Đó cũng là do anh lên cơn trước... oa, anh nói vừa rồi không phải trả thù?"

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng.

Tô Giản có chút kinh dị: "Anh thật sự thích như vậy?"

An Dĩ Trạch không nói gì.

Tô Giản trực tiếp cho là anh ngầm thừa nhận, hiểu ra: "Được rồi, tôi hiểu."

An Dĩ Trạch nằm trong bóng tối nhìn anh: "Thật?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản nói: "Thật?"

Đêm khuya không nói chuyện nữa, hai người cùng ngủ thiếp đi. Đợi đến sáng hôm sau tỉnh lại, tư thế của hai người vẫn là thân mật dính chặt vào nhau.

Mấy tháng nay, Tô Giản sớm đã quen với kiểu ngủ này, nằm trong ngực An Dĩ Trạch điều chỉnh một tư thế dễ chịu, anh còn định nằm thêm một hồi nữa.

Chẳng qua là hành động này, chân không khỏi đụng vào một vật.

Lúc đầu đụng phải, Tô Giản còn cảm thấy có chút lùng túng, nhưng một lúc sau, ngoài trừ hâm mộ, Tô Giản không còn cảm giác nào khác.

hưng hôm nay đụng phải, sau khi Tô Giản ngẩn ra, lại từ từ sinh ra một chút cảm giác yên tâm.

Tô Giản giương mắt nhìn lên, phát hiện An Dĩ Trạch đã tỉnh, liền mơ hồ nở nụ cười với anh: "Dĩ Trạch."

Giọng nói của An Dĩ Trạch mang chút khàn khàn của ngày mới: "Hả?"

Tô Giản thu hồi chân, vẻ mặt vui vẻ lại yên tâm: "Xem ra không có gì đáng ngại, anh xem, còn có thể dùng."

An Dĩ Trạch: "..."

Các nhân viên trong phòng làm việc của tổng giám đốc phát hiện, hình như hôm nay tâm trạng của bệ hạ không được tốt, vì vậy, lúc tổng thanh tra vào phòng tổng giám đốc, bọn họ còn tốt bụng nhắc nhở một tiếng.

Quý Minh Phi tỏ lòng cảm ơn với các cô, đi vào phòng tổng giám đốc, nói với An Dĩ Trạch mọi việc đã xong rồi, lại đột nhiên nhiều chuyện nói: "Dĩ Trạch, cậu và chị dâu tiến triển thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt An Dĩ Trạch không biến hòa gì lớn, nhưng Quý Minh Phi quen anh đã lâu chẳng lẽ không nhìn ra sắc mặt anh chìm xuống một chút.

Quý Minh Phi kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Vào đêm sinh nhật, cậu đánh đàn lại còn làm anh hùng cứu mỹ nhân, một chút phản ứng mà cô ấy cũng không có sao?"

An Dĩ Trạch nhớ tới Tô Giản giả trang làm quỷ, còn có phản ứng phi cước, vẻ mặt yên lặng hiện ra nét mệt mỏi.

Quý Minh Phi thấy vậy có chút hiểu rõ, vội nói: "Dĩ Trạch, cậu đừng nên nản chí, theo mình quan sát, nhất định cô nhóc Tô Giản có tình cảm với cậu, chỉ là cô ấy không nhận ra mà thôi. Tình hình của hai người vô cùng đặc biệt, chỉ sợ cần nhiều thời gian, cậu phải sử dụng nhiều phương pháp một chút, đả động cô ấy từng chút từng chút một!"

An Dĩ Trạch nói: "Cách nào?"

Quý Minh Phi xoa cằm nói: "Ví dụ như... làm vui lòng cô ấy! Cậu nghĩ xem cô ấy thích gì, sau đó thỏa mãn cô ấy, vào lúc này luôn có thể khiến phụ nữ cảm động, sau đó cậu thỏ lộ vào ngay lúc này, tỷ lệ thành công khá lớn."

An Dĩ Trạch như có điều suy nghĩ.

Buổi tối trở về nhà, An Dĩ Trạch tắm xong đi ra, đột nhiên phát hiện Tô Giản tắm xong không như bình thường nằm trên giường xem máy tính hay chơi điện thoại di động, mà là nghiêm túc cầm một quyển sách đọc.

An Dĩ Trạch yên lặng liếc nhìn, chỉ thấy trên bìa sách bày ra mấy chữ to... giáo án ngữ văn cấp hai.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh To Giản, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của anh cau lại, ánh mắt không khỏi lại tràn ngập vẻ dịu dàng, trong lòng động

https://thuviensach.vn

một cái, đột nhiên nghiêng người qua, hôn lên mi tâm của anh một cái.

Tô Giản thoáng chốc lộ ra ánh mắt từ sau gáy sách nhìn anh, vẻ mặt không hiểu: "Anh sao vậy?"

An Dĩ Trạch nhìn về cuốn sách của anh: "Sao lại đọc cái này?"

Tô Giản lập tức được anh giải tỏa, trả lời: "Trường học gọi điện cho tôi, nói sắp khai giảng, hỏi tôi có thể trở về đi làm không."

An Dĩ Trạch hỏi: "Vậy em trả lời thế nào?"

Tô Giản nói: "Chân của tôi đã tốt hơn, tôi cũng đã nghỉ ngơi lâu như vậy, tôi cảm thấy mình cũng nên đi làm."

Lông mày An Dĩ Trạch hơi nhăn lại: "Nhưng hiện tại em mất trí nhớ, có thể kịp thích ứng hay không?"

"Cái này cũng không thể nói được." Tô Giản nói. "Mất trí nhớ, chỉ là tôi quên mất chuyện mình từng trải qua, kiến thức thì còn nhớ, có điều công việc và đồng nghiệp trong trường thì tôi hoàn toàn không được gì cả."

An Dĩ Trạch hỏi: "Vậy em muốn trở lại làm việc sao?"

Tô Giản nói: "Việc này cho phép tôi muốn làm hay không sao, không làm việc, tôi ăn mặc thế nào?"

An DĨ Trạch nói: "Bây giờ em không làm việc, vẫn có ăn có mặc."

Tô Giản nói: "Bây giờ là anh nuôi tôi, đương nhiên tôi không thành vấn đề, nhưng anh không thể nuôi tôi cả đời đúng không?"

An Dĩ Trạch lặng lẽ nói: "Tại sao không thể?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản sửng sốt một chút, đột nhiên vươn tay: "Anh nói! Tôi chỉ muốn chi phiếu, không cần quá nhiều, năm trăm vạn là được! Cảm ơn!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nhìn anh cứng đờ, cười lên: "Tôi cũng biết! Nghiêm túc mà nói, dù hiện tại tôi ở nhà anh được bao ăn bao ở, nhưng dù sao chưa đến mấy tháng nữa chúng ta ly dị, đến lúc đó, tôi cũng phải tự nuôi mình chứ? Dạo này, vật giá tăng cao, giá phòng cũng tăng cao, không làm việc cho tốt, làm sao mà sống?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch hơi trầm xuống.

Tô Giản thấy vẻ mặt anh không dễ nhìn liền lấy cùi chỏ đụng anh một cái: "Sao vậy?"

"Không có gì." An Dĩ Trạch giấu đi tâm trạng khó chịu khi nghe thấy hai chữ 'ly dị', hỏi: "Vậy lúc nào thì em đi làm?"

Tô Giản vặn eo bẻ cổ: "Chắc sắp rồi, thứ hai trường học bắt đầu nhập học."

Nghĩ đến ngày khai trường sẽ phải làm gương cho người khác, đứng trước một đám nhóc giảng bài, Tô Giản không khỏi có chút chột dạ, suy nghĩ một chút, anh quay đầu hỏi An Dĩ Trạch: "Dĩ Trạch, lúc anh học cấp hai, cảm thấy thế nào?"

"Cấp hai?" An Dĩ Trạch nói. "Em muốn nói đến chuyện nào?"

Tô Giản suy nghĩ một chút: "Ví dụ như, phương diện học tập?"

An DĨ Trạch lạnh nhạt nói: "Vị trí đầu lớp."

Tô Giản mở to mắt: "Luôn luôn?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch gật đầu.

Trong lòng Tô giản có chút chua xót. Dù cuối cùng anh và An Dĩ Trạch học cùng trường đại học, nhưng thành tích tốt nhất hồi cấp hai của anh cũng không lọt vào top ba của trường.

Không bằng thành tích, thì so đức hạnh! Tô Giản không có ý tốt nói: "Lúc anh học cấp hai, anh có viết thư tình cho nữ sinh không?"

An Dĩ Trạch trả lời rất kiên quyết: "Không có."

"Anh không gạt người chứ?" Tô Giản không tin. "Hồi cấp hai có bao nhiêu nam sinh không viết thư tình của nữ sinh?"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Anh chỉ nhận thư tình của người khác."

Tô Giản: "..."

Đè lại nỗi ước ao ghen tị trong lòng, Tô Giản chua xót hỏi: "Vậy anh đồng ý bao nhiêu cái?"

An Dĩ Trạch nói: "Không đồng ý cái nào?"

Tô Giản phun ra hai chữ: "Ha ha."

An Dĩ Trạch nói: "Em cười cái gì?"

Con mắt nào của anh thấy tôi đang cười? Tô Giản buồn rầu hỏi: "Tính cách hồi cấp hai của anh cũng như bây giờ sao?" Anh cảm thấy loại tính cách này của An Dĩ Trạch, nữ sinh hẳn là không thích, nếu như anh ta thật sự nhận được thư tình, nhiều lắm cũng chỉ là một mặt của thế giới mà thôi.

An Dĩ Trạch nói: "Khi đó cũng kích động không ít."

https://thuviensach.vn

"Kích động?" Tô Giản không khỏi có chút tò mò. Anh luôn nhìn thấy bộ dạng mặt liệt bất động của An Dĩ Trạch, thật không thể ngờ người này cũng có vẻ kích động. "Bộ dạng lúc kích động của anh thế nào?"

An Dĩ Trạch nhìn anh: "Em thật sự muốn biết?"

Tô Giản gật đầu.

An Dĩ Trạch yên lặng nhìn anh một cái, đột nhiên đè anh, sau đó cúi đầu xuống, di chuyển về phía môi anh.

Tô Giản hoảng hốt, vội lớn tiếng nói: "Đừng kích động."

An Dĩ Trạch bật cười, để mặt mình thật gần khuôn mặt anh.

Tô Giản cũng cười: "Anh không sợ, tôi lại cho anh một quả vô ảnh cước nữa sao?"

An Dĩ Trạch vững vàng chặn chân anh lại: "Em có thể thử một chút."

Tô Giản thử giãy giụa một chút, thấy chân mình hoàn toàn bị An Dĩ Trạch khóa lại, hoàn toàn không thể động đậy, chỉ đành phải đầu hàng: "Được rồi, tôi biết sức anh rất lớn. Mau dậy đi, tôi nhớ rồi, tôi còn có một món quà muốn tặng anh."

"Quà?" An Dĩ Trạch ngẩn ra, thân thể lại không động.

Tô Giản cười híp mắt: "Đúng vậy, tôi cảm thấy anh nhất định sẽ thích!"

An Dĩ Trạch lật từ trên người anh xuống, nằm chết dĩ bên cạnh anh, Tô Giản lập tức ngồi dậy, sau đó xuống giường.

Xuống giường cầm một vật, Tô Giản lại lập tức nhảy lên giường.

https://thuviensach.vn

"Cho anh!" Tô Giản đưa túi giấy trong tay cho An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch chần chờ nói: "Là gì vậy?"

Tô Giản cười nói: "Anh mở ra nhìn một chút không phải sẽ biết sao?"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, đưa tay nhận lấy, sau đó móc đồ trong túi ra.

Trong túi là một chồng hình, Chẳng qua hình này không phải phong cảnh, cũng không phải là nhân vật An Dĩ Trạch quen, mà là ảnh trong phim.

Trên từng tấm, nữ quỷ trong phim kinh dị mang bộ mặt sợ hãi, vô cùng đau khổ.

Tô Giản ở bên cạnh nói: "Tôi thấy hình như anh thích kiểu này, cho nên đặc biệt giúp anh chọn một ít kiệt tác, anh cảm thấy thế nào?" Nếu ngay cả bộ dạng của tôi tối hôm đó anh cũng hôn được, chắc hẳn anh thích bộ dạng này nên tôi đặc biệt tìm hình cho anh, sau này nhìn vào là được rồi, không cần cảm ơn.

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Kỳ nghỉ dần kết thúc, không đến hai ngày, em gái An trở về trường học, Tô Giản còn chưa thương cảm xong, cuộc sống đi làm đã đến.

Buổi tối trước ngày đi làm, Tô Giản nằm trên giường lăn qua lộn lại.

An Dĩ Trạch thấy vậy hỏi: "Sao vậy?"

Tô Giản nghiêm túc nói: "Ngày mai sẽ phải đi lắm, cảm thấy có chút lo lắng." Công việc không làm anh lo lắng, nhưng lần này lại muốn làm kỹ sư của nhân lại, làm một thanh niên chính trực, anh có chút lo lắng có thể làm lầm lỡ con em hay không.

An Dĩ Trạch lại cho rằng anh lo lắng vì mất trí nhớ lại phải đối mặt với hiện tại, thích thú sờ mặt anh một cái: "Anh nhớ trước kia em từng nói, học sinh của em rất thích em."

Việc này có thể bết bát hơn được không? Tô Giản nhíu mày: "Ngộ nhỡ lần này trở về họ không thích tôi nữa thì làm sao bây giờ?" Thật ra thì anh hoàn toàn không quan tâm mấy cậu nhóc cô nhóc đó có thích mình hay không, chẳng qua kém nhau quá nhiều, đây không phải là chuyện tốt.

An Dĩ Trạch nói: "Sẽ không."

Lòng Tô Giản yên tâm một chút, lại liếc nhìn An Dĩ Trạch một cái: "Anh tin tưởng tôi sao."

An Dĩ Trạch không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lên mặt anh một cái: "Ngủ đi."

https://thuviensach.vn

Tô Giản nghe lời nhắm mắt. An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm anh một lát, lại kéo chăn trên người anh lên một chú,

Dù trước khi ngủ rối rắm, nhưng Tô Giản vừa nằm liền ngủ rất say, buổi sáng còn để An Dĩ Trạch gọi anh mới tỉnh.

"Chào buổi sáng..." Tô Giản mơ màng chào một tiếng, sau đó nhắm mắt vùi mắt vào lòng anh ngủ tiếp.

An Dĩ Trạch đẩy đẩy anh: "Giản Giản, tỉnh lại đi, hôm nay không phải em phải đi làm sao?"

Tô Giản tiếp tục không nhúc nhích, một lát sau anh đột nhiên bật dậy, ôm lấy mái tóc rối bời hốt hoảng nói: "ĐÚng vậy! Thiếu chút nữa quên rồi!" Nói xong anh nhanh chóng nhảy xuống giường.

An Dĩ Trạch nhìn hành động vội vàng của anh, suýt chút nữa thì đập đầu vào cánh cửa nhà vệ sinh bị thương thì nhíu mày: "Đừng vội, chờ lát nữa anh đưa em đi làm!"

Tô Giản cũng không quay đầu lại, nhưng vẫn đưa tay ra sau, cho anh một cái tán thưởng.

Trong mắt An Dĩ Trạch nổi lên ý cười, cũng từ từ đứng dậy.

Xử lý mình xong, lại dùng hết bữa sáng, hai người liền chuẩn bị đi làm.

Mẹ An nghiêm mặt nói: "Tích cực đi làm như vậy làm gì? Rõ ràng phụ nữ phải ở nhà giúp chồng dạy con." Em gái An đi trước, hiện tại Tô Giản cũng phải đi, gần đây Dĩ Nhu cùng thường ra ngoài không ở nhà, căn nhà vốn nào nhiệt cùng dần yên tĩnh lại, không có người xem phim với mình, mẹ An cảm thấy rất không vui.

https://thuviensach.vn

Tô Giản cười khổ nói: "Nhưng mà mẹ, Dĩ Trạch cũng phải đi làm, cho nên không cần con giúp, hơn nữa bọn con cũng không có con, cũng không cần dạy."

Mẹ An nhìn chằm chằm vào cái bụng của anh, giận dữ nói: "Vậy hai đứa nhanh sinh một đứa bé! Kết hôn cũng gần nửa năm, tại sao lại vẫn không có chút tin tức!"

Tô Giản 囧, nhìn An Dĩ Trạch một cái. An Dĩ Trạch lạnh lùng nói: "Mẹ, hiện tại con và Giản Giản tạm thời không muốn có con."

"Như vậy sao được?" Mẹ An bất mãn nói: "Tiểu Trạch, từ giờ trở đi, không cho phép hai đứa làm các biện pháp ngừa thai!"

Tô Giản: "..."

Cho đến khi ngồi vào trong xe của An Dĩ Trạch, Tô Giản vẫn có chút bối rối: "Gần đây sao mẹ lại nhắc đến chuyện này?"

An Dĩ Trạch nói: "Trưởng bối thường hi vọng mình có thể ôm cháu, đây là chuyện bình thường."

Tô Giản nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

An Dĩ Trạch đột nhiên hỏi anh: "Giản Giản, em thích trẻ con không?"

Tô Giản quả quyết lắc đầu: "Không thích!" Trẻ con gì đó rất đáng yêu, nhưng nhà mình nuôi một đứa như vậy lại là một chuyện khác!

An Dĩ Trạch không nói gì thêm.

Tô Giản lại vẫn đang suy nghĩ: "Nếu không chúng ta nghĩ cách đi, nếu không ba mẹ luôn hỏi đến chuyện này cũng không phải tốt."

An Dĩ Trạch hỏi: "Cách gì?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản nhìn anh một chút, cẩn thận nói: "Không bằng... nói anh... khụ... cái kia... hơi có vấn đề..."

An Dĩ Trạch yên lặng quay đầu nhìn về phía anh.

Tô Giản cũng có chút chột dạ, nói úp mở: "Dạo này, đàn ông như vậy cũng có rất nhiều, không tính là kỳ lạ."

Thấy An Dĩ Trạch vẫn nhìn mình chằm chằm vẻ mặt không một biểu tình, Tô Giản bất chấp nói: "Nếu anh không muốn mình chịu oan ức, vậy tôi sẽ cùng với anh, nói một người vô sinh một người khả năng yêu, được chưa!"

An Dĩ Trạch: "..."

Thấy sắc mặt An Dĩ Trạch không dễ nhìn lắm, Tô Giản ho một tiếng, đổi chủ đề: "DĨ Trạch, lúc nào chúng ta về nhà?"

Chân mày An Dĩ Trạch động một cái: "Sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

Tô Giản nói: "ban đầu toi ở đây, là vì chân tôi không tiện, nhưng bây giờ tôi rất tốt, đã không cần người khác chăm sóc."

An Dĩ Trạch lặng lẽ nói: "Ở đây không tốt sao?"

Tô Giản nghiêng đầu: "Cũng không phải."

Bên này phòng rộng, có vườn hoa còn có hồ bơi, điều kiện tự nhiên tốt hơn chỗ ở của An Dĩ Trạch, hơn nữa còn có quản gia và người giúp việc, hoàn toàn không cần anh phải làm gì hết, loại cuộc sống kiểu sâu gạo hết ăn lai nằm này là ước mơ của anh, hiện tại một chút anh cũng không ghét, có điều...

https://thuviensach.vn

"Có điều bên này nhiều người, tóm lại không tự do bằng trước kia." Ví dụ như việc bị yêu cầu không cho phép làm ác biện pháp ngừa thai gì đó...

An Dĩ Trạch đoán được suy nghĩ trong lòng anh, nói: "Chuyện con cái, em không cần để ý, ba mẹ cũng chỉ nói vậy, em đừng để trong lòng, chúng ta mới kết hôn nửa năm, không có con cũng là chuyện bình thường."

Tô Giản nói: "Thật ra thì cũng không riêng gì chuyện con cái, bên này lắm thầy nhiều ma, lúc nào cũng phải diễn, thật sự rất phiền toái."

An Dĩ Trạch nói: "Vậy em đang diễn kịch sao?"

Tô Giản suy nghĩ một chút, đột nhiên phát hiện trừ lúc đầu ra, gần đây thời gian anh diễn kịch cũng không nhiều. Ngoại trừ thân phận vợ giả của An Dĩ Trạch, ngày thường sống chung cùng họ An, phản ứng của anh hoàn toàn là tự nhiên. Đến ngay cả diễn ân ái với An Dĩ Trạch, sau lại thành thói quen, anh cũng từ từ coi đó là chuyện tự nhiên, lại thêm gần đây quan hệ giữ hai người ngày càng thân thiết, hiện tại anh không còn cần phải toàn tâm chuẩn bị, hơn nữa trong lòng cũng hoàn toàn không có chút mâu thuẫn nào.

"Hic, cũng không phải." Tô Giản thành thật nói.

An Dĩ Trạch nói: "Bây giờ em phải đi làm, bên này có tài xế có thể đưa đón, sẽ thuận lợi hơn một chút."

Tô Giản nói: "Chỗ lúc trước cách chỗ làm của tôi rất xa sao?"

"Nếu như không lái xe, hình như phải ngồi xe điện ngầm rồi chuyển sang xe buýt."

"Phiền phức như vậy? Vậy lúc trước tôi lái xe sao?"

An Dĩ Trạch lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"Tại sao?" Rõ ràng trong nhà có mấy chiếc xe, chẳng lẽ tên keo kiệt An Dĩ Trạch này không bỏ ra cho em gái An một chiếc?

"Vì em không có bằng lái."

"..." Tô Giản uất ức, thật ra thì chính anh biết lái xe, nhưng bây giờ em gái Tô không có bằng lái, anh tất nhiên cũng chỉ có thể nhìn xe sang của An DĨ Trạch mà than thở.

Thấy vẻ mặt anh buồn bực, An Dĩ Trạch nói: "Huống hồ Tiểu Nhu về trường học, hiện mẹ ở nhà một mình, nếu như chúng ta muốn đi, chắc chắn bà sẽ không đồng ý."

Tô Giản thở dài.

An Dĩ Trạch cau mày nói: "Ở đây em rất khó chịu?"

"Ngược lại là không có." Tô Giản lắc đầu. Thật ra thì nhắc đến, người nhà họ An đối xử với anh rất tốt, Dung ma ma lúc đầu thị uy với anh, hiện tại sống chung cũng coi như yên ổn, quản gia và người giúp việc trong nhà cũng rất tôn trọng chăm sóc anh. Sau khi anh sống lại, không có cơ hội tiếp xúc nhiều với người thân bạn bè trước kia, bạn cũ của em gái Tô đối với anh mà nói cũng đều là người xa lạ, ngoại trừ An Dĩ Trạch và Nhan Tử Vi, lúc trước anh gần như không tiếp xúc với những người khác. Ngược lại ở đây, nhiều người náo nhiệt, sống chung cũng thoải mái không chút cố kỵ. Cho nên, thật ra thì cuộc sống của anh ở đây vui vẻ hơn trước đó rất nhiều.

An Dĩ Trạch nói: "Nếu như không có, vậy chúng ta tạm thời ở đây thêm một thời gian, dù sao cũng thuận lợi hơn."

Tô Giản gật đầu: "Được rồi."

Lòng An Dĩ Trạch nhẹ nhõm, ôn tồn nói: "Trước mặt chính là chỗ làm việc của em, chúng ta sắp đến rồi."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch dừng xe trước cửa trường học, trước khi Tô Giản xuống xe còn dặn dò: "Hôm nay có thể anh sẽ làm thêm giờ, tự em gọi điện cho tài xế nói ông ấy đến đón em."

Tô Giản 'a' một tiếng, tùy ý phất tay với anh, sau đó xuống xe.

An Dĩ Trạch ngồi trong xe nhìn anh đi vào trường học, lúc này mới khởi động xe đến công ty.

Tô Giản hỏi thăm phòng làm việc của mình, đứng ở cửa do dự một chút, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Bên trong có vài cô giáo đang ngồi cạnh bàn làm việc, thấy anh đi vào, mọi người đều nhiệt tình chào hỏi anh.

Đồng nghiệp đều biết anh gặp tai nạn mất trí nhớ, cũng may ngoại trừ quan tâm một chút đến thân thể anh, ngược lại không ai cố gắng nghiên cứu việc anh mất trí nhớ. Tô Giản thoáng thả lòng người một chút, cẩn thận nói chuyện với họ một lúc, cũng đại khái hiểu rõ tình hình công việc hiện nay của mình.

Hiện tại anh nhận dạy ngữ văn ở hai lớp 11 và 12, hôm nay có hai tiết, cũng may tiết học hôm nay của anh vào buổi chiều, buổi sáng mới có thể dễ dàng đi hỏi các thầy giáo một chút về bài học.

Tô Giản hỏi thăm thấy Tần bên cạnh: "Thầy Tần, hai lớp học sinh này của tôi, ách, nghe lời không?"

Thầy Tần cười ha hả nói: "Thành tích của hai lớp này không tệ, học sinh cũng không quậy phá, nhất là học sinh ban 2, bọn chúng nổi danh hoạt bát trong khối."

Hoạt bát? Tô Giản ngẫm nghĩ, cảm thấy hoạt bát cũng hơn là trầm lắng, ngộ nhỡ anh dạy quá chán ngắt cũng không đến mức lúng túng.

https://thuviensach.vn

Mà sau khi nghỉ ngơi, Tô Giản phát hiện, học sinh quá hoạt bát, cũng khiến người khác nhức đầu.

Vì sợ đối phó với học sinh, cho nên Tô Giản biết rõ nên đến phòng học sớm một chút, nhưng anh vẫn đợi tiếng chuông mới chậm rãi đi vào.

Thấy anh đi vào, bọn học sinh lập tức rối loạn, mà đợi đến sau khi anh đứng trên bục giảng, một học sinh anh không biết tên hô lớn 'đứng dậy', sau đó cả lớp đồng loạt đứng lên, dõng dạc hô lớn: "Hoan ngênh hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh!! Cô Tô trở về, lòng người thoải mái!" Sau đó là một trận vỗ tay dồn dập.

Tô Giản: "..."

Thật vất vả mới đợi được học sinh ngồi xuống, Tô Giản nói: "Sao cô lại cảm thấy cái này có chút không đúng? Lòng người thoải mái không phải nói đến kể xấu bị trừng phạt sao, trong lòng mọi người đều cảm thấy vô cùng sảng khoái sao? Cái này là từ vị cao thủ nào viết?"

Bọn học sinh lập tức ồn ào: "Lâm Dương! Lâm Dương viết!"

Tô Giản cười nói: "Vị nào là Lâm Dương?"

Phía sau có một nam sinh vóc người cao lớn có chút ngượng ngùng đứng dậy.

Tô Giản nói: "Mặc dù thành ngữ dùng sao, có điều vẫn cảm ơn."

Lâm Dương sờ sờ đầu nói: "Cô giáo, đổi thành 'Tô Tô trở về, một người làm quan cả họ được nhờ' có được hay không?"

"Một người làm quan cả họ được nhờ là có ý gì? Tô Giản đang lúng túng, trong lớp không ít bạn học vỗ bàn cười: "Một người làm quan cả họ

https://thuviensach.vn

được nhờ? Một người làm quan cả họ được nhờ cũng chỉ người xấu mà Lâm Dương, ha ha ha!"

Tô Giản thật ra hoàn toàn mờ mịt, nhưng trên mặt lại lộ vẻ 'cái gì cô cũng biết', nở nụ cười bình ổn, thấy vậy nhưng trí nói: "Bạn cùng bàn với Lâm Dương, em nói xem, 'một người làm quan cả họ được nhờ' là có ý gì."

Người ngồi cùng bạn nhanh chóng đứng lên, đắc ý nói: "Một người làm quan cả họ được nhờ không phải ý nói một người làm quan, những người khác cùng nhau ăn mừng, sắp có thể lên làm quan sao?" Nói xong còn nhìn sang Lâm Dương cười đểu. "Là nghĩa xấu, lúc trước cô giáo cũng đã nói qua!"

Tô Giản yên lặng ghi nhớ, trên mặt lại nở nụ cười dịu dàng với Lâm Dương: "Không sao, sau này nhớ là được rồi. Lâm Dương, em ngồi xuống đi."

Mặt Lâm Dương hơi hồng, cúi đầu ngồi xuống.

Tô Giản cảm thán: Dù vóc người của trẻ con mười bảy tuổi cũng không nhỏ, nhưng xem ra vẫn còn trong sáng, bị cô giáo nói một chút liền có thể đỏ mặt, thật khiến người khác hoài niệm tuổi thanh xuân!

Tô Giản trở lại bên bục giảng, mở bài ra, hắng giọng một cái: "Các bạn, hôm nay cũng ta học bài mới 'Tỳ Bà Hành'."

Vì buổi sáng nghe cô giáo khác giảng bài, âm thầm hạ quyết tâm ghi chép lại toàn bộ, Tô Giản có lòng tin vào tiết học đầu tiên này, vì vậy anh mở tập bài ra, bắt đầu đọc phần giới thiệu tác giả ở đầu bài: "Tác Giả Bạch Cư Dị, tự Nhạc Thiên, là người Hương Sơn, còn được gọi là tiên sinh túy ngâm, nhà thơ nổi tiếng thời Đường, cùng thời là nhà thờ Nguyên Chẩn tên gọi 'Nguyên Bạch'..."

"Cô giáo, em có một vấn đề!" Đột nhiên một giọng nữ vang lên.

https://thuviensach.vn

Tô Giản sửng sốt một chút: "Mời nói."

Nữ sinh thích thú: "Cô giáo, em nghe nói quan hệ của Nguyên Chẩn và Bạch Cư Dị không đơn giản, có thật vậy không?"

Tô Giản ha ha trong lòng: Cô nhóc, cái gì gọi là quan hệ không đơn giản? Còn nữa, trên mặt em cái nụ cười không đoan trang đó là thế nào?

Nhưng vẻ mặt anh vẫn rất đoan trang: "Không có, hai người họ khởi xướng phong trào Tân Nhạc phủ, cùng xưng tên trong kho tàng văn học mà thôi, phía dưới đã có nói đến."

"Cô giáo, em cũng đã xem qua!" Bên cạnh, một nữ sinh khác cũng lên tiếng. "Lúc trước em có xem qua một tấm thiệp, trong đó có thật nhiều bài thơ phụ xướng lẫn nhau của Bạch Cư Dị và Nguyên Chẩn, thật khiến người khác thật không đành lòng nhìn thẳng!"

Cái gì gọi là không đành lòng nhìn thẳng? Lòng Tô Giản dữ dội, trên mặt lại ra vẻ dịu dàng: "Cài này, hình như cô chưa có xem qua!"

"Vậy cô giáo, để em đọc vài câu cho cô nghe, thật sự là ấn tượng quá sâu, em nhớ được không ít!" Nữ sinh tích cực nói. "Em nhớ có một tấm viết Nguyên Chẩn nhận được tin của Bạch Cư Dị, ông ấy thấy tin liền khóc, hình như là: 'Viễn tín nhập môn tiên hữu lệ, thê kình nữ khốc vấn hà vi, tầm thường bất tỉnh tẳng như thử, ưng thị Giang Châu tư mã thư.(*)' còn có một bài, là Bạch Cư Dị nói ông ấy nằm mơ thấy Nguyên Chẩn, sau đó Nguyên Chẩn liền viết một bài thơ đáp lại ông, đại ý nói mình bị bệnh, rất muốn nằm mơ thấy người, nhưng lại mơ không thấy, a, nghĩ ra rồi 'Sơn Thủy vạn trượng thư đoạn tuyệt, niệm quân liên ngã mộng tương văn, ngã kim nhân bệnh hồn điên đảo, duy mộng nhàn nhân bất mộng quân (**)', càng khoa trương hơn là bài 'Thư gửi Nguyên Chẩn' của Bạch Cư Dị, em nhớ lúc trước còn sáng tác một bài thơ, em xem một chút... à, đây rồi! Mở đầu là 'Vi Chi(1) Vi Chi, bất kiến túc hạ diện dĩ niên; bất đắc túc hạ thư dục nhĩ

https://thuviensach.vn

niên. Nhân sinh kỷ hà, ly khoát như thử, huống dĩ giao tất chi tâm, trí vu hồ việt chi thân, tiến bất đắc tương hợp, thối bất năng tương vong, khiên luyên quai cách, các dục bạch thụ. Vi Chi Vi Chi, như hà Nha Hà! Thiên thực Vi Chi, Vi Chi nại hà!' phần kết lại tự tình: 'Vi Chi, Vi Chi! Thử tịch ngã tâm, quân tri chi hồ!'(***) Cô giáo, cô nhận xét một chút!"

(*)Thư từ xa gửi tới nhà lần đầu tiên khiến rơi nước mắt,

Vợ lo sợ, con gái khóc hỏi tại sao ra nông nỗi này?

Bình thường chưa bao giờ xảy ra như vậy,

Thì ra, đây là bức thư của Giang Châu tư mã.

(**)Sông núi vạn trùng, thư từ khó khăn,

Nhớ thương nhau chỉ thấy nhau trong mộng.

Nay tôi mắc bệnh nên tâm thần hoảng hốt,

Toàn mộng thấy người dưng chứ không mộng thấy ông.

(1) Vi Chi ở đây là tự của Nguyên Chẩn, bạn thân của Bạch Cư Dị.

Tô Giản: "..." Trẻ con bây giờ, biết thật nhiều, ha ha.

"Bạn học này kiến thức uyên bác, trí nhớ tốt. Có điều Bạch Cư Dị và Nguyên Chẩn, chắc là quan hệ tốt một chút, các bạn không cần nhớ quá nhiều."

"Đúng vậy!" Tô Giản vừa dứt, một nữ sinh khác nói tiếp: "Kẻ phụ tình như Nguyên Chẩn, vứt bỏ mối tình đầu, còn có mới nới cũ bỏ Tiểu Đào, làm sao xứng với Nhạc Thiên!"

https://thuviensach.vn

Một nam sinh cãi lại: "Không phải, 'Từng gặp biển xanh không muốn làm sông nhỏ, khôn vờn qua núi không phải mây ' không phải do Nguyên Chẩn viết sao?"

Nữ sinh cảm thán nói: "Cho nên mới nói đàn ông mấy người chính là đồ dối trá!"

"Bạch Cư Dị tốt hơn cái gì chứ?" Lại một nữ sinh khác gia nhập cuộc chiến. "Còn không phải ông ấy viết thơ phê bình phán quan chỉ có thể thủ tiết không thể tuẫn tiết, làm hại phán quan tuyệt thực!"

Bên cạnh một nam sinh yếu ớt lên tiếng: "Việc hại chết phán quan này. sao mình lại nghe nói là người đời sau bịa đặt?"

Tô Giản: "..."

Vui vẻ hết một tiết, sau khi tan lớp Tô Giản nghe 2 bạn học nam vừa hừ 'Giang Châu Tư Mã Thanh áo ướt, Tuyên Thành Thái Thú có biết không' vừa đi nhà vệ sinh, biểu hiện đã chết lặng.

Ngược lại, Tô Giản chú ý từ khi vào học có một học sinh luôn gục xuống bàn học ngủ, Tô Giản nhẹ gọi nhỏ mấy lần, kết quả cô bé đã ngủ. Thân từ trách nhiệm của người làm vườn, sau khi tan lớp, Tô Giản lặng lẽ gọi cô ra ngoài hành lang, nhẹ nhàng quan tâm hỏi cô bé: "Có phải đi học rất mệt không? Buổi tối đi ngủ sớm một chút đi, nếu không ngủ gật trong lớp sẽ làm trễ nải việc học, đến lúc đó không đậu đại học thì làm sao bây giờ?"

Cô bé cười: "Cô giáo, cô đừng lo cho em. Không thi đậu đại học cũng không sao, dù sao sau này em cũng muốn gả vào nhà giàu!"

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

Sắp đến giờ tan tầm, Tô Giản nhận được điện thoại của An Dĩ Trạch, nói đứng ở cổng trường chờ anh.

Sau khi tan làm, Tô Giản ngồi vào trong xe, hơi kinh ngạc: "Không phải nói anh phải tăng ca sao?"

An Dĩ Trạch cười một tiếng: "Công việc làm xong trước thời hạn. Bây giờ, ngày đầu đi làm cảm giác thế nào?"

Tô Giản yên lặng cứng đờ, sau đó nhìn từng nhóm học sinh đi ra từ cổng trường theo tiếng chuông tan học, thở dài một tiếng.

"Trái tim mệt mỏi, cảm thấy sẽ không yêu nữa..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tuy nói như vậy, nhưng mỗi ngày tiếp xúc với nhóm học sinh, Tô Giản cũng từ từ thích ứng.

Anh vẫn như cũ không thể nào quen thuộc với giờ lên lớp, có điều vì có thể học theo cách giảng, nên cũng tương tự như việc sao chép lại lời nói của các cô giáo khác. Dù bọn học sinh có chút hoạt bát , nhưng sau khi nghe cô giáo Tô giảng bài cũng sẽ không kinh ngạc, mà sau khi đã quen, ngược lại Tô Giản cảm thấy lớp náo nhiệt như vậy cũng rất thú vị.

Ngay từ đầu, Tô Giản vẫn có gắng kiềm chế tỏ vẻ đoan trang một chút, nhưng lâu ngày, bị tính tình hoạt bát của học sinh lây nhiễm, Tô Giản liền không nhịn được hé lộ bản tính.

Lần đó đi dạy, vì đã dạy xong nội dung, Tô Giản nhìn đồng hồ còn 2 phút, vì vậy thuận miệng nói câu 'Còn lại 2 phút, không nói, để 2 phút nhạt đi', học sinh vừa nghe lập tức hoan nghênh. Tô Giản cũng cảm thấy hứng thú, liền thuận miệng bình luận một chút về tin tức gần đây, các bạn học hứng thú nghe, tan học còn chưa đã nghiền. Từ nay về sau, mỗi lần đi học, các bạn học liền nhiệt tình nói: "Cô giáo, kéo 2 phút nhạt đi!"

Tô Giản: "..."

Lại một lần đi dạy, một nam sinh đột nhiên giơ tay xin nghỉ, bảo muốn đi vệ sinh. Ngay từ đầu, Tô Giản đồng ý, nhưng sau đó Tô Giản phát hiện, cho đến khi tan học, nam sinh vẫn chưa trở lại.

https://thuviensach.vn

Sau khi tan học, Tô Giản ra khỏi phòng học, nhìn thấy nam sinh và một bạn học vừa tan lớp nói chuyện, cười vui vẻ.

Tô Giản híp mắt một cái.

Ngày hôm sau đi học, nam sinh lại giơ tay, vẫn nói muốn đi vệ sinh, tay trái cầm một hộp khăn giấy, tay phải ôm bụng, vẻ mặt đau khổ, vẻ mặt đau khổ như thật.

Tô Giản do dự một chút, trong đầu nghĩ bất kể thật giả, lỡ như để nam sinh nhịn chết thì không được, vì vậy cuối cùng vẫn đồng ý.

Nam sinh lập tức chạy nhanh ra ngoài, kết quả tất nhiên là vẫn không có trở lại.

Tô Giản: "..."

Tô Giản lĩnh ngộ sâu sắc 'người hiền hay bị bắt nạt, thấy tốt bị học sinh trêu chọc', sau một lần Tô Giản bị nam sinh giơ tay xin đi vệ sinh, vẫn đồng ý, có điều không được bao lâu, anh liền nói với mọi người 'mọi người học thuộc lòng bài học trong năm phút', sau đó thong thả bước ra khỏi phòng học.

Nam sinh đang muốn đi về phía cầu thang, vừa nhìn thấy Tô Giản, lập tức vòng lại, mặt đầy chính trực đi về phía Tô Giản.

Tô Giản dịu dàng nói: "Tại sao lâu như vậy?"

Nam sinh ôm bụng: "Bụng có chút không thoải mái, ra rất lâu... cô giáo, cô hiểu mà."

"Ồ?" Tô Giản giương mắt nhìn toilet nam bên cạnh một chút, bỗng nhiên nắm tay nam sinh đi về phía nhà vệ sinh.

Nam sinh sợ hết hồn: "Cô giáo, đây là nhà vệ sinh nam!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản cười híp mắt nói: "Cô biết." Nói xong một tiếng 'này', thấy bên trong không có tiếng trả lời, liền kéo nam sinh đi vào.

Nam sinh không nghĩ anh sẽ vào phòng vệ sinh nam bình tĩnh như vậy, lập tức có chút bối rối, ngơ ngác để anh kéo đến trước bồn cầu.

Điều kiện phòng vệ sinh ở đây tương đối đơn sơ, không có trang bị vòi nước riêng, mà đều là tự xối. Tô Giản nhanh chóng quét một vòng những bồn cầu ngồi chổm hổm, cười híp mắt nói: "Vừa rồi em ngồi ở chỗ nào?"

Nam sinh lo sợ chỉ chỉ: "Cái này, cái này."

Tô Giản tiến lên một bước, tùy ý nhìn xuống một chút, sau đó cười híp mắt hỏi: "Những cái đó là của em?"

Nam sinh: "..."

Buổi trưa lúc tan học, bọn học sinh náo nhiệt mình một câu cậu một câu, Tô Giản thản nhiên lẫn vào đám người đi vào nhà ăn, lơ đãng nghe thấy nam sinh trước mắt tố cáo với một nam sinh khác.

"Chửi thề! Cậu không biết cô giáo đó dũng mãnh bao nhiêu đâu! Phòng vệ sinh nam nói vào là vào, mắt cũng không thèm nháy một cái!"

Cậu bạn bên cạnh cười, hoàn toàn không nể tình: "Ha ha, vậy chẳng phải Tây Qua cậu bị thấy sạch bách rồi sao? Trinh tiết cậu vẫn còn sao?"

Nam sinh gọi là Tây Qua cãi lại: "Cái gì mà thấy sạch bách? Mình đây là người có trinh tiết, có thể tùy tiện để người khác thấy sạch bách sao?"

Tô Giản yên lặng đi qua phía bọn họ, trong lúc nam sinh sợ hết hồn, sau khi lắp bắp 'chào cô giáo', liền cười híp mắt trả lời: "Xin chào, bạn học Tây Qua có trinh tiết."

Nam sinh: "..."

https://thuviensach.vn

Trong bầu không khí cô trò hòa thuận như vậy, trong nháy mắt, ngày lễ giáo viên đến.

Tô Giản có chút kích động nhỏ. Trước đây trừ lễ 'độc thân', anh hoàn toàn không có ngày nào thuộc về bản thân, hiện tại sống lại, lại có ngày lễ riêng, bất kể thế nào vẫn khiến người ta vui thích.

Buổi sáng Tô Giản liền vui vẻ nói: "Cuối cùng ngày lễ của tôi cũng đến rồi!"

An DĨ Trạch nghe vậy thì thuận miệng nói: "Không phải còn có ngày quốc tế phụ nữ sao, sau nay còn có ngày của mẹ."

Tô Giản: "..."

Đưa Tô Giản đến trường, trong lúc Tô Giản xuống xe, An Dĩ Trạch đột nhiên kéo anh lại, hôn lên mặt anh một cái, nói: "Chúc ngày lễ vui vẻ!"

ĐI làm sắp trễ, Tô Giàn hoàn toàn không có tâm tình để ý đến anh, vẫy tay 'bye' với anh một tiếng, liền vội vã xuống xe.

Đi đến phòng làm việc, Tô Giản đột nhiên phát hiện trên bàn mình có thêm một bó hoa hồng, từng bông đều mềm mại đỏ tươi, Tô Giản đếm đếm, có 20 bông.

Dù không có hứng thú gì với hoa, nhưng sáng sớm có thể nhận quà trong ngày của nhà giáo, Tô Giản vẫn thật vui vẻ thưởng thức một chút.

Thấy anh nhận được hoa, đồng nghiệp trong phòng làm việc, cảm thấy hứng thú liền xông đến: "Hoa này thật đẹp!" Nói xong liền cười mập mờ với Tô Giản. "Là bạn trai tặng sao?"

"Hả?" Tô Giản ngẩn ra. "Không phải, hôm nay không phải ngày của giáo viên sao, học sinh tặng."

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp cười nói: "Ngày của giáo viên học sinh tăng Bách Hợp, Cẩm Chướng gì đó chứ rất ít khi tặng hoa hồng, dù sao hoa hồng có ý nghĩa rất đặc biệt."

Bị đồng nghiệp nói như vậy, Tô Giản cũng không khỏi có chút bối rối. Nhìn như vậy, quả thật không giống học sinh tặng, nhưng nếu như không phải học sinh tặng, còn có ai vào thời gian đặc biệt thế này lại tặng hoa hồng cho anh?

Tô Giản chuyển động con người suy nghĩ một chút, từ từ có câu trả lời.

Hôm nay, An Dĩ Trạch như cũ đứng trước cổng trường chờ anh. Sau dòng người mãnh liệt, An Dĩ Trạch nhìn thấy Tô Giản ôm một con gấu không nhỏ hơn là mấy đi về phía mình.

Nhìn anh cố hết sức để ôm, An Dĩ Trạch xuống xe tiến lên, nhận lấy gấu bông.

Tô Giản nhanh chóng ném con gấu cho anh, lên xe, ngồi vào ghế.

An Dĩ Trạch đặt con gấu ra sau, trở lại chỗ ngồi tài xế, hỏi: "Quà của học sinh tặng?"

Tô Giản gật đầu: "ĐÚng vậy, không biết bọn họ nghĩ tôi sẽ thích loại quà tặng này từ đâu."

An DĨ Trạch nghĩ lại khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Giản bị chôn trong bộ lông xù xì khi ôm con gấu lớn một chút, đột nhiên cảm thấy có chút hiểu học sinh, hỏi: "Em không thích? Hình như con gái thường thích những món quà như vậy."

Tô Giản cười khan nói: "Cũng không phải không thích, chỉ là tôi... không thích con gấu!"

https://thuviensach.vn

"Vậy em thích cái gì?"

"Tôi thích..." Tô Giản thấy cửa hàng ven đường có vẽ hình con heo trên đầu, lập tức có câu trả lời: "Tôi thích heo!"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, không nói gì thêm.

Hôm nay tâm tình của Tô Giản không tệ, vì dù linh hồn Kỹ Sư của anh đi làm chưa được mấy ngày, nhưng lại nhận được không ít quà tặng, ngoại trừ người không rõ tặng anh hoa hồng và học sinh tặng gấu bong cho anh, cũng có không ít học sinh tặng quà cho anh.

Dù anh hiểu cái này hơn nửa là phúc của em gái Tô, nhưng tâm tình của anh vẫn thoải mái ngoài ý muốn, cảm thấy công việc nhà giáo này, hình như cũng không tệ lắm.

Tô Giản quay đầu một chút nhìn An Dĩ Trạch đang lái xe bên cạnh, tâm tình rất tốt nói: "Đúng rồi, cảm ơn hoa của anh!"

"Hoa?" An Dĩ Trạch nhìn anh một cái. "Hoa nào?"

"Hoa hồng!" Tô Giản nói. "Có điều sau này đứng tặng hoa hồng, tặng cái khác đi, ví dụ như... a, tốt nhất là đừng tặng hoa!"

Xe đang tiến về phía trước ngừng một chút, An Dĩ Trạch xoay đầu lại, chậm rãi nói: "Có người tặng em hoa hồng?"

"Đúng vậy! Sao lại dừng lại..." Tô Giản đang than phiền, giương mắt nhìn vẻ mặt của An Dĩ Trạch, đột nhiên biết, nhất thời ngây ngẩn. "Hoa không phải do anh tặng?"

An Dĩ Trạch không lên tiếng, chỉ yên lặng tiếp tục lái xe.

Tô Giản lại bắt đầu không thể bình tĩnh: "Tôi vẫn cho rằng là do anh tặng!"

https://thuviensach.vn

Lúc trước đồng nghiệp trong phòng nhìn thấy hoa hồng trong tay anh, còn đùa nói 'cô giáo Tô, bạn trai cô thật có lòng', Tô Giản cười ha ha ứng phó xong, trong lòng không khỏi cảm thán gần đây kỹ năng An Dĩ Trạch diễn ân ái ngày càng cao. Không nghĩ đến cuối cùng, hoa này không phải do An Dĩ Trạch tặng? Vậy tại sao một bó hoa hồng đỏ thắm, sẽ là ai tặng?

Nhìn Tô Giản ở một bên hứng trí suy đoán, An Dĩ Trạch lạnh lùng nói: "Hôm nay là ngày nhà giáo, có lẽ chính là tổ trưởng hoặc học sinh tặng, em không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy."

Tô Giản đoán hồi lâu vẫn không nghĩ ra câu trả lời, lại nghĩ đến hôm nay đồng nghiệp nhận hoa có bó cũng giống hoa hồng nên cũng không tiếp tục tìm đáp án nữa, đảo mắt nhìn An Dĩ Trạch một cái, đùa giỡn nói: "Anh xem, người khác còn tặng tôi quà, hai ta dù gì cũng là vợ chồng, anh không tặng tôi một món quà sao?"

An Dĩ Trạch liếc anh một cái, không lên tiếng.

Tô Giản nhìn mặt không biểu cảm của An Dĩ Trạch, cảm thấy không vui, bĩu môi cũng không lên tiếng. Giương mắt nhìn ra ngoài xe, lại phát hiện hình như đây không phải đường về nhà.

Tô Giản 'a' một tiếng: "Chúng ta không về nhà sao?"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Dành cho ngày lễ của em. Muốn ăn gì?"

Ánh mắt Tô Giản sáng lên, bật thốt: "Ông xã, anh thật tốt!"

Ngày thường anh diễn xuất nói nhiều lần, giờ phút này coi như là đùa giỡn, cười hì hì nói khá là tự nhiên.Vào trong tai An Dĩ Trạch, lại khiến anh không nhìn được quay sang nhìn một cái, vẻ mặt dịu dàng đi không ít.

Hai người theo tiếng lòng của Tô Giản đến một nhà hàng của Hồ Nam. Tô Giản ăn vô cùng thỏa mãn, chỉ một mình động đũa chơi đùa, đũa

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch gắp đồ đến cũng 'vèo' một cái há miệng tiếp rất nhanh.

An Dĩ Trạch vừa ăn vô cùng thông thả, vừa nghe anh vui vẻ kể chuyện của học sinh.

"Hai ngày nay trong nhà chủ nhiệm lớp con của thầy giáo Trương bị ốm, nên ông ấy để em hai ngày nay đứng lớp? Kết quả hôm nay em bắt được một học sinh mang điện thoại di động?"

"Học sinh không được mang điện thoại di động?"

"Ừ, không được. Thật ra thì lúc trước em cũng thấy trường thật nghiêm khắc, dù sao các con gọi điện thoại liên lạc với người nhà một chút cũng không phải chuyện lớn, nhưng sau đó mới phát hiện, bọn họ thường dùng điện thoại nói chuyện phiếm trong lớp! Giáo viên ở trên lớp giảng bài mệt như vậy, kết quả bọn họ ở dưới lớp lại ngồi chơi, trong lòng giáo viên sẽ không vui! Cho nên chuyện cấm mang điện thoại di động, tôi vô cùng tán thành!"

"Học sinh chơi điện thoại di động cho nên em bắt được?"

"Cũng không phải, thật ra thì người này cũng xui xẻo, điện thoại của nó để trong cặp, hoàn toàn không dùng đến, kết quả vẫn bị tôi bắt được."

"Sao em phát hiện được?"

"Anh đoán một chút! Ha ha, nhất định anh không nghĩ đến!"

"Anh không đoán ra."

"Ha ha ha, nghĩ đến tôi chỉ muốn cười! Cậu nhóc này nhất định chết cũng không nghĩ ra, nhưng thật ra mẹ cậu ấy lén gọi cho thấy Trương, sau đó thầy Trương báo lại với tôi! Mẹ cậu ấy nói, ngày này cậu ấy cũng chơi điện thoại đến khuya, người lớn hoàn toàn không quản được, cho nên lén

https://thuviensach.vn

mất báo với chủ nhiệm lớp, hi vọng chủ nhiệm tịch thu điện thoại của cậu ấy. Lúc ấy tôi chỉ cặp sách của cậu nhóc nói cậu nhóc lấy điện thoại ra, vẻ mặt đó của cậu nhóc, vẻ mặt cảm thấy 'sao cô giáo lại lợi hại như vậy', nhưng hoàn toàn không biết, thật ra mình bị mẹ ruột gài bẫy!"

An Dĩ Trạch nhìn người trước mặt nở nụ cười vô cùng vui sướng, không khỏi nở nụ cười nhạt theo: "Xem ra công việc của em rất vui vẻ."

"Híc." Nụ cười trên mặt thu lại một chút nhưng ánh mắt vẫn cong cong như cũ. "Có đúng không?"

Hai người cơm nước xong, ngồi xe về nhà. Xe đi được nửa đường, đột nhiên ngừng lại.

Tô Giản nhìn về phía An Dĩ Trạch. An Dĩ Trạch nói: "Chờ anh một lát, anh xuống mua một món đồ." Nói xong liền mở cửa xuống xe.

Tô Giản cơm nước xong ngồi trên xe vẫn cảm thấy có chút mơ hồ, nghe vậy liền miễn cưỡng 'ừ' một tiếng.

Không được bao lâu, An Dĩ Trạch trở về, trước đó Tô Giản chỉ tùy ý liếc anh một cái, đợi đến lúc nhìn thấy món đồ trên tay anh, thì lập tức tỉnh hồn lại.

Tổng giám đốc An anh minh thần võ bên trái ôm một bó hoa hồng ướt át tươi đẹp, bên phải ôm một bó hoa xí muội hồng nhạt, đưa về phía anh bình tĩnh nói: "Quà tặng."

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Về đến nhà, sau khi xuống xe, An Dĩ Trạch chủ động ôm gấu bông và bó hoa xí muội, nhưng bó hoa hồng nhất định phải để Tô Giản ôm.

Tô Giản ôm bó hoa đến phòng, trong lòng cuối cùng cảm thấy có chút bối rối. Sống sắp 30 năm, anh không có cơ hội tăng ai một bó hoa hồng, nhưng trong một ngày này lại nhận được hai bó hoa hồng, thật cảm thấy 囧囧!

An Dĩ Trạch ngược lại thuộc trường phái ổn định, đặt con gấu lên sopha, sau đó đặt bó hoa xí muội bên cạnh.

Ăn xong bữa tối, Tô Giản nằm trên salon cầm điện thoại bắt đầu xem. Gần đây anh có đọc một bộ tiểu thuyết, vai nam chính đi dánh quái vật thăng cấp nhận em gái, Kim Thủ mở rất thoải mái. Khi Tô Giản thấy nam chính và em gái anh anh em em cũng sắp đến phần thân mật thì trên người đột nhiên bị vỗ nhẹ.

Bị cắt ngang, Tô Giản bất mãn giương mắt, chỉ thấy An Dĩ Trạch đứng trước mặt mình thản nhiên nói: "Đi tắm."

Khi thấy đang lúc cao trào bị cắt đứt Tô Giản rất không vui, nhưng nằm xem di động một giờ không nhúc nhích, mắt anh quả thật có chút không thoải mái, thân thể nằm sấp cũng có chút tê dại, lại thêm bộ dạng 'nhất định phải nghe lời' của An Dĩ Trạch, Tô Giản chỉ đành đặt điện thoại di động xuống, ấm ức đứng lên.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cầm một quyển tiểu thuyết tiếng Anh lên, ngồi trên ghế salon bắt đầu đọc. Chẳng qua lật một hai trang, liền không nhịn được xoa chân mày.

Cũng không biết có phải vì hôm này nhận được nhiều quà nên vui vẻ hay không, người trong phòng tắm lại bắt đầu hát, mặc dù tiếng hát không lớn, truyền tới chỉ có thể mơ hồ nghe thấy, nhưng đoạn điệp khúc vẫn thoáng lọt vào tai...

Thật vất vả mới bình tĩnh lại, An Dĩ Trạch dần đắm chìm trong sách. Chẳng qua đột nhiên, điện thoại bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng.

Là âm thanh của tin nhắn. Ánh mắt An Dĩ Trạch khẽ di chuyển, nhìn thấy di động của Tô Giản đặt bên cạnh.

Do dự một chút, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại cầm điện thoại di động lên, nhẹ nhàng mở ra.

Một tin nhắn đột nhiên hiện ra.

"Tặng hoa cho em, em có thích không? Trong lòng anh, em chính là bông hoa hồng đẹp nhất. Trong mắt em, có lẽ anh chỉ đơn giản là một học sinh, nhưng trong lòng anh, em không chỉ là cô của anh. Thân ái, ngày lễ vui vẻ!"

Sắc mặt An Dĩ Trạch không che giấu dần trở nên lạnh lẽo.

Nhìn người gửi tin một chút, chỉ có số di động chứ không lưu tên. An Dĩ Trạch liếc mắt về phía phòng tắm, sau đó mặt không thay đổi nhấn nút 'xóa'.

Đúng lúc Tô Giản tắm xong đi ra, vì vội trở lại đọc truyện, lúc trước anh vào quên mang quần áo, vì vậy không thể làm gì khác hơn là bọc khăn

https://thuviensach.vn

tắm đi ra. Dù sao trong phòng cũng chỉ có anh và An Dĩ Trạch, cũng không phải người ngoài, cho nên anh không chút bối rối, nghênh ngang đi ra.

Chỉ là giương mắt nhìn thấy An Dĩ Trạch cầm điện thoại di động, Tô Giản lập tức có chút không bình tĩnh, trợn mắt nói: "Anh cầm điện thoại di động của tôi làm gì?" Chết tiệt, vừa rồi trước khi đi tắm anh đang đọc đến đoạn nam chính và em gái sắp tiếp xúc, An Dĩ Trạch sẽ không đọc được chứ.

Mặc dù là một người trưởng thành, anh hoàn toàn có tư cách để đọc, nhưng nghĩ đến An Dĩ Trạch cũng đọc thấy nó, anh vẫn cảm thấy có chút quỷ dị.

Tay An Dĩ Trạch không dễ phát hiện ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía anh có chút phức tạp, vẻ mặt lại vẫn ổn định: "Không có gì."

Tô Giản xông đến, đoạt lấy điện thoại di động, phòng bị nói: "Anh sẽ không thấy chứ?"

An Dĩ Trạch lạnh lùng nói: "Không xem cái gì? Em là ngón tay a di đà sao?"

A di đà cái quỷ? Tô Giản có chút buồn bực, nhưng cũng không nói nhiều, đưa điện thoại di động ra xa An Dĩ Trạch, sau đó lại tủ đồ tìm quần áo.

Tùy tiện tìm một cái áo phông rộng thùng thình mặc vào, Tô Giản lại cầm điện thoại nằm sấp trên ghế đọc truyện.

Mở điện thoại di động, trên màn hình điện thoaij quả nhiên vẫn là trang tiểu thuyết lúc nãy, Tô Giản trước còn vô cùng hưng phấn, có điểu đợi ngón tay đẩy xuống, sắc mặt có chút cổ quái.

https://thuviensach.vn

"Long Kình Thiên a di đà, trong lúc Vân Yên a di đà, toàn thân chỉ cảm thấy vô cùng không thoải mái. Mà dưới thân anh, Vân Yên thở gấp nói: "Long Lang, anh a di đà..."

Tô Giản: "..."

Tôi giết, tác giả, vậy mà ông lại cho tôi xem cái này!

Mặc dù biết người Mãn Thanh dịu dàng như gió xuân, nhưng đoạn văn trong lòng tràn đầy mong đợi lại biến thành kinh phật, Tô Giản vẫn rất buồn rầu. Hoàn toàn không có tâm tư xem tiếp nữa, Tô Giản ném điện thoại qua một bên, đang muốn kêu An Dĩ Trạch sấy tóc, đột nhiên phát hiện An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh có gì đó không đúng.

Ánh mắt Tô Giản không tự chủ được rơi xuống hai chân An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch đột nhiên đứng lên, giọng nói khàn khàn: "Anh đi tắm!" Nói xong không chờ Tô Giản lên tiếng, liền 'rầm' một tiếng đóng cửa phòng vệ sinh.

Tô Giản đầu tiên là sững sờ, ngay đó liền ôm chân ngồi trên ghế salon vui vẻ.

Nhặt điện thoại di động lên, Tô Giản lại liếc qua mấy dòng.

"A... Long Lang... a di đà phật... a...a...' Vân Yên trong lúc Long Kình Thiên a di đà phật liền đạt đến a di đà phật..."

Suy nghĩ một chút chuyện hiện tại An Dĩ Trạch có thể làm trong phòng tắm, lại xem một chút đoạn a di đà phật trong truyện, Tô Giản không khỏi có chút hả hê và đồng tình đối với An Dĩ Trạch.

Thậm chí đến cả loại tiểu thuyết này cũng có thể thấy nhộn nhạo, chú An, đến cuối cùng là chú đã nhịn bao lâu rồi, ha ha ha!

https://thuviensach.vn

Lúc An Dĩ Trạch đi ra, đột nhiên phát hiện ánh mắt Tô Giản nhìn anh có chút cổ quái.

Có điều Tô Giản chỉ nhìn anh một cái, liền quay đầu tiếp tục mở điện thoại chơi trò chơi.

An Dĩ Trạch nghe thấy không giống âm thành trong trò chơi bình thường, thuận miệng hỏi một câu: "Em đang làm gì vậy?"

Tô Giản chầm chậm nói: "Đánh máy bay."

An Dĩ Trạch: "..."

Chẳng qua sự vui vẻ của Tô Giản không kéo dài được bao lâu, hôm sau khi đi làm anh mới phát hiện, kinh nguyệt đã lâu lại đến viếng thăm rồi!

Tâm tình nóng nảy, lúc đi dạy Tô Giản cũng không vui vẻ, mà lúc thu bài tập phát hiện còn có người không nạp, gương mặt anh rầm xuống: "Vì anh hùng nào không nạp!"

Môt nam sinh ngồi phía sau không trốn tránh đứng lên: "Cô giáo, là em không nạp. Vẫn theo luật cũ, sau khi tan học em đến phòng làm việc của cô kiểm điểm, cô đừng giận."

Thái độ của nam sinh rất tốt, suy nghĩ hợp lý, Tô Giản không nói gì thêm, chỉ đành nói: "Được rồi, vậy sau khi tan học em đến phòng làm việc của tôi."

Sau khi tan học, nam sinh quả nhiên ôm sách vở đến phòng làm việc của Tô Giản. Những đồng nghiệp khác trong phòng cũng tan làm, Tô Giản liền tùy tiện xếp cho cậu một chỗ ngồi: "Ngồi ở đây viết đi."

Nam sinh ngoan ngoãn ngồi xuống, ngẩng đầy nhìn anh một cái, liền cúi xuống viết.

https://thuviensach.vn

Tô Giản nhìn thái độ cậu thành thật, liền có chút cảm tình với cậu: "Em tên gì?"

Học sinh đều biết chuyện anh mất trí nhớ, nam sinh cũng không thấy kỳ quái với vấn đề của anh, nhìn vào mắt anh trả lời: "Cô giáo, em tên Lăng Tứ, Lăng trong Vân Lăng, Tứ trong phóng khoáng."

Tô Giản cười một tiếng: "Tên rất hay."

Vẻ mặt Lăng Tứ có chút không tự nhiên, cúi đầu xuống, hai bên tai lặng lẽ đỏ.

Tô Giản hoàn toàn không chú ý đến những điều này, vì hiện tại bụng anh đang đau.

Lăng Tứ viết một lúc, giương mắt nhìn mày anh nhíu chặt, không khỏi lo lắng: "Cô giáo, cô không thoải mái sao?"

Tô Giản tất nhiên không thể nói cho cậu biết vì thân thích của anh đến thăm, chỉ đành tùy tiện viện cớ: "Ừ, cô có chút chóng mặt, có thể là tụt huyết áp..."

Lăng Tứ mím môi một cái, đột nhiên nói: "Cô giáo, cô chờ em một lát!" Nói xong liền mở cửa chạy ra khỏi phòng làm việc.

Một lát sau cậu liền chạy trở lại, thở hổn hển đưa đồ trong tay cho Tô Giản: "Cô giáo, cô ăn cái này một chút đi!"

Tô Giản nhìn hộp chocolate trong tay cậu, cười nói: "Một nam sinh như em mà cũng thích ăn cái này?"

Lăng Tứ có chút ngượng ngùng: "Không phải, là em lấy trong ngăn bàn của bạn cùng bàn, cô ấy thích ăn cái này!" Thấy Tô Giản ngẩn ra, cậu vội bổ sung: "Cô giáo yên tâm, ngày mai em sẽ mua một hộp trả cô ấy!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản không có hứng thú với chocolate, nhưng bất kể thế nào cũng là tấm lòng thành của học sinh, trong lòng cảm thấy 'chăm một đóa hoa của tổ quốc đóa hoa đó nở ra cũng không tệ lắm', vui vẻ nhận lấy thanh chocolate, mỉm cười nói: "Cảm ơn"

Dù vẻ mặt Lăng Tứ còn dè dặt, nhưng trong mắt đều là vui vẻ, nhìn Tô Giản mấy lần, kì kéo trở về chỗ tiếp tục làm bài.

Tô Giản mở thanh chocolate mới nhận ra nếm thử một chút, điện thoại di động đột nhiên đổ chuông. Tô Giản nhìn cậu con trai đang nghiêm túc nghiên cứu bài tập một chút, mở cửa ra khỏi phòng làm việc.

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói của An Dĩ Trạch vô cùng dịu dàng: "Giản Giản, tan làm chưa?"

"Chưa có." Tô Giản uể oải. "Có học sinh chưa làm xong bài tập, tôi giữ cậu bé ở lại phòng làm việc của tôi làm bài."

Nghe được giọng nói của anh, An Dĩ Trạch lập tức nói: "Em không thoải mái?"

Tô Giản không hề che giấu, đau khổ nói: "Tôi đau bụng, Dĩ Trạch, lát nữa anh đến đớn thuận tiện mua cho tôi ít thuốc..."

An Dĩ Trạch ở đầu bên kia cứng đờ, chần chờ nói: "Ừ... là do mỗi tháng một lần?"

Tô Giản buồn bực nói: "Ừ. Bây giờ tôi hoàn toàn ở trong cuộc chiến đẫm máu đây!"

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Trạch đến rất nhanh. Tô Giản đang đi ra ngoài, thấy anh đến liền nói: "Anh vào trong chờ tôi, tôi đến nhà về sinh chuẩn bị một chút!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Trạch đi vào phòng làm việc, tìm cốc của Tô Giản, chuẩn bị một cốc nước nóng để lên bàn cho anh.

Lăng Tứ vẫn luôn nhìn hành động của anh, nhìn anh chằm chằm nói: "Chú là ai?"

An Dĩ Trạch nhìn cuốn luyện tập trước mặt cậu, thản nhiên nói: "Cậu là học sinh chưa làm xong bài trong lời của Giản Giản?"

Lăng Tứ hoàn toàn không trả lời vấn đề của anh, chỉ phòng bị nói: "Chú là gì của cô giáo?" Dừng một chút, ánh mắt phức tạp: "Bạn trai sao?"

Vì kết hôn giả với An Dĩ Trạch, vì lúc trước Tô Giản cũng nói chuyện mình kết hôn với đồng nghiệp và học sinh, cho nên mọi người đều nghĩ cô chưa lập gia đình. An Dĩ Trạch cũng biết điều này, nhưng vào giờ phút này, anh lại không nghĩ như Tô Giản, dứt khoát nói: "Chú là chồng của cô ấy."

Lăng Tứ bỗng nhiên đứng lên từ chỗ ngồi, hoảng hốt nói: "Cô giáo kết hôn rồi? Chú gạt người? Tại sao tôi không biết?"

An Dĩ Trạch liếc cậu một cái, chậm rãi nói: "Chuyện của chúng tôi, tại sao cậu phải biết?"

Lăng Tứ sửng sốt một chút: "Tôi..."

An Dĩ Trạch nhìn phản ứng của cậu bé trước mặt một chút, trong lòng hơi động, đột nhiên nói: "Hôm qua người tặng hoa cho Giản Giản, là cậu?"

Vẻ mặt Lăng Tứ có chút sợ hãi, nhưng sao đó ngẩng đầu lên: "Là tôi thì sao!"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Giản Giản nói với tôi, có thể nhận được quà học sinh tặng ình, cô ấy thật vui vẻ!"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Lăng Tứ hơi trắng, đang muốn nói gì đó, đột nhiên nghe 'két' một tiếng, Tô Giản đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Hai người vốn đang giằng cô lập tức im lặng. An Dĩ Trạch đưa tay đỡ anh, vẻ mặt Lăng Tứ phức tập nhìn anh chằm chằm, giọng nói có vẻ kiềm chế: "Cô giáo, cô kết hôn rồi?"

"A? A, đúng thế... Đây là chồng cô, cũng là..." Tô Giản nhìn An Dĩ Trạch cười giảo hoạt. "sư mẫu của em."

An Dĩ Trạch nhìn vẻ mặt vui vẻ của anh, cũng không phản bác, chỉ nắm tay anh, dịu dàng hỏi: "Rất khó chịu sao?"

Anh không đề cập đến hoàn toàn, nhắc đến Tô Giản lại cảm thấy cơ thể không đúng lắm, đau khổ gật đầu: "Ừ!"

An Dĩ Trạch kéo anh ngồi xuống ghế, đột nhiên vươn tay ra, đặt ở bụng anh, thấp giọng nói: "Như vậy có phải dễ chịu hơn một chút?"

Tô Giản cẩn thận cảm nhận, bàn tay An Dĩ Trạch rất ấm, để ở trên bụng, như giảm bớt chút đau đớn, liền quay đầu tặng anh một nụ cười: "Hình như có một chút."

Lăng Tứ ngồi bên này, cũng không thấy được hành động của hai người, nhưng nhìn bộ dạng yểu điệu cô giáo mình nằm trong ngực người đàn ông kia, mặt không khỏi lạnh đi.

Thừa dịp Tô Giản ra ngoài nghe điện thoại, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch, nghiêm túc nói: "Nếu như chú dám khiến cô giáo không hạnh phúc, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho chú!"

An Dĩ Trạch túy ý liếc cậu một cái, thản nhiên nói: "Hạnh phúc của cô giáo cậu tất nhiên do tôi phụ trách, cậu tốt nhất nên làm tốt bài taaoj của cậu đi."

https://thuviensach.vn

Tô Giản đang đẩy cửa đi vào, mơ hồ nghe được hai người nói chuyện, lại không nghe rõ nói gì, chỉ cười nói: "Hai người nói chuyện phiếm sao? Ở cùng rất vui chứ!"

Hai người yên lặng nhìn anh.

Lăng Tứ yên lặng nói: "Cô giáo, em làm xong bài tập rồi."

Tô Giản nói: "Đưa đây cô xem một chút."

Lăng Tứ đưa tập vở đến.

Tô Giản kiểm tra một chút, gật đầu nói: "Ừ, không thành vấn đề. Lần sau nhớ hoàn thành đúng hạn, biết không?" Ngừng lại một chút, để tỏ lòng của cô giáo đối với học sinh mình quý mến: "Đừng tưởng rằng cô giáo giữ em lại là muốn phạt em, thật ra là cô muốn tốt cho em, ở trong lòng cô, mỗi học sinh như con trai con gái cô vậy, em nghĩ xem, thiên hạ có cha mẹ nào không mong con mình tốt!"

Lăng Tứ: "..."

An Dĩ Trạch cầm cốc của Tô Giản lên, thản nhiên uống một ngụm nước.

Nhìn Lăng Tứ thấp giọng nói câu 'gặp lại', cũng không bày tỏ cảm động với câu nói của anh liền cúi đầu đi ra ngoài, Tô Giản hơi có chút mất mát, thở dài nói: "Ai, tôi đã chịu khó đến vậy, còn một lòng nghĩ cho bọn nó, tôi dễ dàng sao? Tôi thật sự là một giáo viên vì giáo dục của Trung Quốc điển hình mà!"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Thật vất vả mới tiến được bà dì, Tô Giản lập tức đầy máu sống lại, mỗi ngày mang vẻ mặt hồng hào tiếp tục chăm sóc cho đóa hoa của tổ quốc.

Trước kia em gái Tô quy định mỗi tuần phải nhất định phải nạp một bản thu hoạch, lớp trưởng tất nhiên làm hết phận sự thu lại bài. Lúc đầu Tô Giản còn cảm thấy bài tập nhóm nhiều như vậy là việc khiến người khác mệt mỏi, nhưng sau khi kiểm tra qua vài bài, lại cảm thấy công việc này có chút thú vị.

Cũng không biết có phải trước đây em gái Tô là một cô giáo thân thiện hay không, học sinh đều thích ở trong bản thu hoạch kể ra một ít bí mật nhỏ, cẩn thận bày tỏ một chút chuyện với cô giáo. Trẻ con 17, 18 tuổi, thế giới nhỏ nói nhàm chán cũng nhàm chán, nhưng nói phong phú thì cũng rất phong phú, trong đầu thật sự có nhiều ý nghĩ kỳ quái.

Tô Giản tiện tay mở một bản thu hoạch, chỉ thấy trên đó có đề to mấy chữ: 17 tuổi, em đã già.

Tô Giản thầm châm chọc trong lòng: Nhóc con nói 17 tuổi đã già, bậy bọn họ gần tuổi băm còn không phải nên gọi là lão già! Có phải như vậy rất kích thích hay không!

Trong đầu đột nhiên nảy ra suy nghĩ, Tô Giản lấy điện thoại di động ra, cười híp mắt nhắn một tin ngắn cho An Dĩ Trạch.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay đọc được một bài văn, cảm thấy rất hợp với anh đó, chú An." Sau đó liền chụp lại bài văn của học sinh gửi kèm.

Tâm tình tốt lên một chút, Tô Giản cầm bút đỏ lên, như đang phê duyệt tấu chương tiếp tục chấm bài của bọn nhóc.

Lật qua một bài, là một bài than vãn về môn số học khó nhằn và thầy giáo dạy toán nghiêm khắc.

Lật qua một bài nữa, là lời cảm thán đồ ăn trong căn tin ngày càng khó ăn có điều mùi vị của món bánh trung thu xào ớt cũng không tệ.

Lật qua một bài khác, là lời bày tỏ ba mẹ cãi nhau, người mẹ hung ác dạy dỗ ba và con trai như chó, làm đàn ông thật quá đau lòng.

Lại lật một bài nữa, là Lăng Tứ. Tô Giản đọc lướt qua, phát hiện trên đó viết về tâm tình của một cậu nhóc yêu sớm, đại ý cậu thích một cô gái, cô gái đó xinh đẹp lại dịu dàng, là nữ thần trong lòng cậu, vì vậy cậu luôn chú ý đến cô, muốn lại gần cô, thậm chí nằm mơ cũng mơ thấy cô, nhưng không nghĩ đến cô gái đó lại có bạn trai, vì vậy trái tim cậu trai tan nát thành vụn cám.

"Vết thương trong lòng, cuộc đời này không cách nào khép lại. Nước mắt chảy dọc xuống theo gò má, trong lòng lạnh băng không người nào có thể chạm vào. Tôi chỉ có thể nhìn theo bóng lưng cô, yên lặng chấp nhận số mệnh đau đớn này, chúc cô cuộc đời này vui vẻ." Đoạn cuối bản thu hoạch viết.

Tô Giản nhẹ nhàng chà xát cánh tay nổi da gà, nghĩ đến gần đây biểu hiện của Lăng Tứ không tệ, hình như cũng không còn lần nào nạp bài trễ, cảm thấy trong lúc cậu nhóc thất tình đau khổ trao cho cậu một chút ấm áp.

Vì vậy anh gọi Lăng Tứ đến khen ngợi một phen: "Gần đây biểu hiện không tệ!" Suy nghĩ một chút, lại khích lệ: "Cuộc sống mênh mông như

https://thuviensach.vn

vậy, rừng cây rộng lớn như vậy, nam tử hán đại trượng phu, ánh mắt nhất định phải nhìn rộng ra, ngàn vạn lần đừng để ánh mắt mình hạn chế trên một thân cây!"

Ánh mắt Lăng Tứ phức tạp nhìn anh, hỏi ngược lại: "Cô giáo, tình cảm của cô và chồng tốt chứ?"

Tô Giản không ngờ cậu lại nhắc đến đề tài này, cảm thấy có chút quái lạ, cảm thấy cậu nhóc thất tình nên tìm chút hi vọng, vì vậy anh từ từ có phương pháp. Tình cảm của cậu nhóc bị tổn thương, tất nhiên có chút thất vọng về tình cảm, lúc này, anh cần cho cậu một điểm tựa, để cậu biết qua thôn này, thôn dưới còn có phòng trọ. Vì vậy Tô Giản chân thành nói: "Rất tốt! Tình cảm của hai người bọn cô cực kỳ tốt! Thật ra thì hai người bọn cô biết nhau chưa được bao lâu, nhưng sau khi gặp nhau, là vừa thấy đã yêu! Sau đó là tình cảm keo sơn, một giây cũng không muốn chia lìa! Em xem, từ kinh nghiệm của cô mà nói, nhân gian có tình yêu! Cho nên em phải có lòng tin!"

Lăng Tứ nhỏ giọng 'vâng' một tiếng, vẻ mặt càng trầm: "Cảm ơn cô giáo. Cô giáo, em đi trước."

Tô Giản gật đầu một cái, khích lệ: "Cố gắng lên!"

Lăng Tứ: "..."

Tan lam, trời đột nhiên bắt đầu mưa.

An Dĩ Trạch phải làm thêm giờ không thể đến đón anh, Tô Giản cũng không gọi tài xế đến đón, định từ mình bắt xe về. Lại không nghĩ đến vừa bước ra cửa tàu điện ngầm chưa được bao lâu, trời đột nhiên mưa.

Mưa không nhỏ, Tô Giản không có dù, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tìm một cửa hàng trú tạm. Nhưng chạy được một lúc mưa đã đổ xuống, tốc và quần áo đều ướt một chút.

https://thuviensach.vn

Tô Giản đang vỗ nước trên người, trên đầu đột nhiên xuất hiện một cái bóng, ngay sau đó bên tai vang lên giọng nói êm ái: "Giản Giản?"

Tô Giản quay đầu lại.

Sau lưng, một người đàn ông trẻ tuổi cầm dù, đang nghiêng về đỉnh đầu anh, thấy anh quay đầu lại, người đàn ông giật mình, ánh mắt phức tạp khó nói, như do dự, như thấp thỏm, như tình cảm nồng hậu, lại như dịu dàng.

"Giản Giản, thật sự là em?"

Trước đây ngoại trừ mẹ Tô gọi anh là 'Giản Giản', cũng chỉ có An Dĩ Trạch gọi anh như vậy, hiện tại anh bị một người đàn ông xa lạ gọi, Tô Giản không khỏi có chút khó chịu.

Tô Giản chần chờ nói: "Anh biết tôi?"

Người đàn ông kinh ngạc: "Giản Giản, em..."

Tô Giản lập tức làm rõ: "Xin lỗi, tôi mất trí nhớ, không nhớ được người trước kia. Anh biết tôi sao?"

"Mất trí nhớ?" Ánh mắt người đàn ông phức tạp. "Em thật sự không nhớ cái gì?"

Tô Giản gật đầu, vẻ mặt vô tội.

Ánh mắt người đàn ông sâu thẳm, vẻ mặt càng thêm dịu dàng, thậm chí còn chứa một chút đau lòng: "Giản Giản, em không nhớ anh sao?"

Tô Giản nói: "Xin hỏi anh là..."

Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói: "Anh tên là Lục Thừa Hòa."

https://thuviensach.vn

Bài hướng dẫn mình đăng ngay sau rồi nhé

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tô Giản tất nhiên không quen biết gì Lục Thừa Hòa, nhưng vẫn phải giả bộ mất trí nhớ, mờ mịt nói: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không nhớ. Anh là bạn của tôi sao?"

"Bạn?" Người đàn ông nhắc lại từ này, khẽ cười khổ: "Chúng ta cũng không chỉ là..."

Người đàn ông còn chưa dứt lời, Tô Giản đột nhiên lớn tiếng nói: "Xin lỗi, tôi phải về nhà! Hẹn gặp lại!" Thì ra một chiếc taxi đang lái qua, hiện tại là lúc tan làm, trời lại đang mưa, xe không dễ bắt, thật vất vả mới nhìn thấy một xe trống, Tô Giản tất nhiên không muốn bỏ qua, vì vậy liền vội vã chào tạm biệt anh chàng.

Người đàn ông cầm dù, đứng lặng trong mưa, nhìn anh ngồi lên chiếc xe ô tô biến mất, trong mắt thoáng hiện lên tia u ám.

Tô Giản về đến nhà, càng nghĩ càng cảm thấy người đàn ông lúc nãy rất quen mắt, nhưng hiện tại anh không nhớ nổi mình từng thấy ở đâu.

Cho đến khi mở máy tính vô tình nhìn lướt qua một folder, đôi mắt Tô Giản đột nhiên trợn to. Đúng rồi, anh nhớ mình từng thấy người đó ở đâu rồi, đó là trong văn kiện của em gái Tô! Tô Giản giật mình, lập tức mở file 'hình ảnh' trong máy tính, mở folder tên 'anh' trong đó!

Quả nhiên, bên trong mỗi tấm hình đều có mặt của người đàn ông này, mà trong mỗi hình, em gái Tô hoặc là dịu dàng, thẹn thùng, hoặc là nở nụ cười xinh đẹp ngồi bên cạnh anh ta.

https://thuviensach.vn

Chửi thề một tiếng! Lại là bạn trai! Tô Giản kinh ngạc.

Lúc đầu khi mới thấy hình anh còn lo lắng nếu bạn trai em gái Tô tìm đến thì mình phải làm gì, nhưng sau đó suy nghĩ một chút, em gái Tô đã kết hôn với An DĨ Trạch rồi, chỉ sợ hai người không thể ở cùng một chỗ, lại thêm sau đó người này cũng không xuất hiện, Tô Giản liền hoàn toàn ném người này ra sau đầu, vậy mà hôm nay anh lại gặp được bạn trai cũ!

Tô Giản khá phiền não nhìn chằm chằm ảnh chụp chung của em gái Tô với người đàn ông tên Lục Thừa Hòa trên màn hình, hít mũi một cái. Hai ngày trước, nhiệt độ giảm, anh ăn mặc mỏng một chút, liền mơ hô cảm thấy có triệu chứng của cảm lạnh, hôm nay trời lại mắc mưa, vì vậy triệu chứng trở nên nghiêm trọng hơn một chút, Tô Giản cảm thấy nước mũi mình chảy xuống.

Tiện tay lấy khăn giấy, Tô Giản đang chuẩn bị lau mũi, đột nhiên nghe thấy có giọng nói đằng sau lưng: "Anh ta là ai?"

Tô Giản sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy An Dĩ Trạch không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình.

Tô Giản không nhịn được lại hít mũi một cái, giọng nói vì cảm lạnh mà trầm khàn: "Anh về từ khi nào?"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn ảnh chụp chung của hai người trên màn hình, mi dần nhíu lại.

Tô Giản nhìn theo ánh mắt của anh: "Tôi cũng không biết là ai, tôi hoàn toàn không nhớ được." do dự một chút. "Có điều hôm nay trên đường, tôi gặp lại anh ta."

Ánh mắt An Dĩ Trạch trầm xuống: "Anh ta nói gì?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản lức đầu một cái: "Anh ta cũng không nói gì, chỉ là nghe tôi nói mất trí nhớ, anh ta có chút kinh ngạc."

Ánh mắt của An Dĩ Trạch càng trầm.

Tô Giản hoàn toàn không chú ý, đóng hình một cái liền đi dạo diễn đàn.

Có điều hình như tình trạng cảm lạnh ngày càng nghiêm trọng. cả hô hấp cũng bắt đầu thấy không thoải mái. Từ lúc sống lại đến nay, Tô Giản chưa từng bị cảm lạnh, vì vậy lần đầu tiên Tô Giản phát hiện, lúc anh bị cảm lạnh, lỗ mũi không chỉ ngứa mà còn chảy nước mũi, lại còn không khống chế được chảy nước mắt!

Thân thể rất không thoải mái, ngay cả việc đi dạo diễn đàn cũng không còn hứng thú, chỉ buồn bực nằm trên ghế salon nghe âm nhạc.

An Dĩ Trạch ra khỏi phòng tắm, ánh mắt nhìn người nằm trên ghế salon một cái, lập tức ngưng lại. Chỉ thấy người trên ghế salon ngửa mặt trên gối ôm, vẻ mặt hồng hào lại lộ vẻ yếu ớt, mà dưới hai mắt, hai giọt nước mắt yên lặng chảy xuống...

Nhớ tới vừa rồi bộ dạng Tô Giản ngây ngốc nhìn hình người đàn ông trên màn hình, còn hành động dùng khăn giấy lau và giọng nói khàn khàn, An Dĩ Trạch cảm thấy trong lòng buồn bực khó chịu.

Ngồi xuống bên cạnh Tô Giản, An Dĩ Trạch nhíu mày, trầm giọng nói: "Tại sao lại khóc?"

Khóc? Tô Giản mở mắt ra, đúng lúc An Dĩ Trạch duỗi tay đến, cẩn thận lau đi giọt nước nơi khóe mắt anh.

Lúc này Tô Giản mới phát hiện nước mắt lại chảy ra, thấy An Dĩ Trạch đang nhìn mình chằm chằm, anh cảm thấy hơi mất mặt, gạt tay nói:

https://thuviensach.vn

"Tôi không khóc!"

An Dĩ Trạch không nói gì.

Tô Giản thấy bộ dạng An Dĩ Trạch như không tin, trong lòng động một cái, đột nhiên nổi lên tâm tư đùa giỡn, không giải thích nữa, chỉ yên lặng nhìn anh một cái, sau đó rũ mắt xuống, tậm trạng bi thương hít mũi một cái.

An Dĩ Trạch thấy vậy trong lòng càng buồn bực, nhưng trên mặt vẫn coi như bình tình, con mắt thâm trầm: "Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Vành mắt Tô Giản hồng hồng, sâu xa nói: "Dĩ Trạch, thật ra thì có chuyện, tôi nhớ được."

An Dĩ Trạch đột nhiên rùng mình một cái, trong mắt không che giấu được kinh ngạc.

Tô Giản thấy anh mắc lừa, trong lòng mừng rỡ, nhưng lại không lộ chút nào, vẫn làm bộ đau khổ: "Thạt ra thì, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không phải là quán bar, tôi đã sớm thấy anh."

Ánh mắt An Dĩ Trạch thâm thúy: "Lúc nào?"

Tô Giản lén véo mình một cái, cố gắng để không khiến mình cười một trận, vì che giấu, còn nhân tiện giơ tay lên lau nước mắt: "Cực kỳ lâu trước kia. Khi đó tôi còn là một người đàn ông."

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản càng diễn càng sâu: "Sau khi gặp anh, tôi cũng không quên được anh. Nhưng tôi biết, anh nhất định sẽ không chấp nhận tôi, vì anh là một người đàn ông thẳng kiểu mẫu, sao có thích tôi chứ? Cho nên, vì anh, tôi đi đổi giới."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "... Sau đó thì sao?"

Oa? Tô Giản hít mũi một cái: "Sau đó, sau đó chúng ta kết hôn. Hiện tại tôi nghĩ lại, anh... còn có thể chấp nhận tôi không?"

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Em là đàn ông?"

Tô Giản gật đầu: "Ừ! Cũng giống như anh, là một người đàn ông bình thường!"

Khóe miệng An Dĩ Trạch hơi co giật: "Em yêu thích, vì anh mà đi đổi giới?"

Tô Giản gật đầu thật mạnh: "Đúng! Dĩ Trạch, bây giờ cái gì anh cũng biết rồi, anh... còn có thể chấp nhận tôi không?" Nói xong còn cố ý chu miệng, hướng về phía An Dĩ Trạch.

Còn tưởng rằng An Dĩ Trạch sẽ chán ghét né tránh, nhưng không ngờ An Dĩ Trạch chỉ lặng lẳng nhìn vào mắt anh, sau đó bình tĩnh nói một cáu: "Chấp nhận, tại sao không chấp nhận?" Nói xong liền thuận thế hôn lên.

Tô Giản vội dùng tay đẩy anh ra, nhưng không nghĩ đến An Dĩ Trạch giơ tay lên giữ chặt gáy anh, đẩy ngã anh lên ghế salon.

Tô Giản bị đè hôn một lúc lâu, cuối cùng tìm được kẽ hở, lớn tiếng la lên: "Dừng lại! Tôi có chuyện muốn nói!"

An Dĩ Trạch hơi nâng người lên, cúi người nhìn anh.

Tô Giản thở dốc nói: "Được rồi, vừa rồi những gì tôi nói đều là gạt anh!"

An Dĩ Trạch lạnh nhạt nói: "Không sao, em là đàn ông anh cũng sẽ không để ý, chỉ cần bây giờ em là phụ nữ là được."

https://thuviensach.vn

Tô Giản: "..." Chết tiệt, còn nói là không phải đồng tính luyến ái!

Ngón tay An Dĩ Trạch khẽ vuốt khóe mắt anh, hơi nhíu mày: "Thì ra vừa rồi là vì vậy nên em mới khóc?"

Tô Giản nói: "Tất cả vừa rồi là lừa anh, đương nhiên không phải." Phát hiện mắt mình nóng lên, lại có nước chảy ra, anh liền làm vẻ bi thương: "Nhưng thật ra là vì một chuyện khác."

An Dĩ Trạch hỏi: "Chuyện gì?"

Tô Giản nói: "Hai ngày trước, tôi mua một tấm vé số."

An Dĩ Trạch lẳng lặng đợi câu sau của anh.

Tô Giản: "Hôm nay mở kết quả ra, tôi có ở trong đó! Năm trăm vạn!"

An Dĩ Trạch: "Sau đó?"

Tô Giản đỏ mắt, nước mắt đau khổ rơi xuống: "Nhưng tôi không tìm ra tờ vé số..."

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản thấy anh không nói gì, ngượng ngùng nói: "Tôi còn tưởng rằng anh sẽ an ủi tôi một chút!"

An Dĩ Trạch nói: "An ủi thế nào."

Tô Giản suy nghĩ một chút: "Ví dụ như vung tay lên, viết một tấm chi phiếu, trên đó có đề năm trăm vạn, nói cái gì như 'không cần tìm'."

An Dĩ Trạch: "... Gần đây mẹ lại cho em xem phim truyền hình gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản thua trận, thở dài: "Không mắc lừa chút nào, trêu chọc anh thật vô vị!"

An Dĩ Trạch cẩn thận nhìn anh, cau mày nói: "Ừ... bị cảm?"

"Ừ!" Tô Giản miễn cưỡng nằm trên ghế salon. "Chảy nước mũi, còn chảy nước mắt, tốt nhất anh cách xa tôi một chút, nếu không sẽ lây anh!"

An Dĩ Trạch không nói gì, chỉ đứng dậy mở ngăn kéo, sau đó cầm thuốc đi lại: "Anh rót nước cho em."

Tay trái Tô Giản nhận nước, tay phải cầm thuốc, vẻ mặt uể oái: "Ài, không muốn uống thuốc!"

An Dĩ Trạch ở bên cạnh thản nhiên nói: "Không được, triệu chứng của em thật sự nghiêm trọng, nhất định phải một ngày ba lần, không thể ngừng."

Tô Giản: "..."

Quả nhiên sau hai ngày uống thuốc, triệu chứng cảm của Tô Giản từ từ thuyên giảm.

Hôm nay, Tô Giản tắm xong đi ra, cầm điện thoại di động lên chuẩn bị tiếp tục chơi, đột nhiên không thấy màn hình quen thuộc trên điện thoại di động.

Chết tiệt! Ai đổi hình nền Naruto trên điện thoại di động của anh?

Tô Giản trừng mắt nhìn ảnh chụp chung của mình và An Dĩ Trạch trên màn hình di động, ánh mắt xoay chuyển, liền phong tỏa hủng thủ là An Dĩ Trạch đang đứng gọi điện thoại ngoài ban công.

An Dĩ Trạch để điện thoại xuống, liền thấy Tô Giản đang giơ màn hình điện thoại đến trước mặt anh. "Là anh đổi."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch thản nhiên thừa nhân: "Ừ, bây giờ chúng ta là vợ chồng, tất nhiên phải giống như những vợ chồng khác, phải chú ý tình tiết một chút."

Lòng Tô Giản bực bội, nhưng lý do của An Dĩ Trạch rất khá, anh nhất thời không nghĩ ra lý do phản bác, liền nói: "Vậy, dù gì cũng đổi một tấm khác đi, tôi không thích tấm này!"

An Dĩ Trạch nhìn màn hình di động của anh một cái, lặng lẽ nói: "Tại sao?"

Tô Giản thầm nghĩ: Vì không muốn vừa mở điện thoại liền nhìn thấy gương mặt của anh, hơn nữa còn lớn như vậy! Ngoài mặt lại nói: "Vì... tôi cảm thấy gò má của anh khá đẹp!" Vì tăng thêm tính chân thực, lại bổ sung một câu: "Thật!"

An Dĩ Trạch mở điện thoại di động của mình, yên lặng tìm hình ảnh.

Tô Giản nhìn màn hình di động của anh một cái, kinh ngạc nói: "Tấm hình đó là anh chụp?" Trên điện thoại của An Dĩ Trạch không phải là hình chụp chung của hai người, mà là hình một mình anh, hơn nữa còn là hình anh nằm ngủ!

An Dĩ Trạch nói: "Hôm qua em ngủ chảy nước miếng, nên anh chụp lại lấy chứng cứ."

Mặt Tô Giản nóng lên, ngay sau đó giận dữ: "Nước miếng ở đâu?'"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái: "Nước miếng đều dính lên người anh."

Tô Giản: "..."

Mặc dù cuối cùng cũng đổi được màn hình điện thoại, nhưng trên màn hình ánh mắt An Dĩ Trạch nhìn về phía gò má của em gái Tô, Tô Giản vẫn

https://thuviensach.vn

luôn cảm thấy khó chịu.

Tấm ảnh này, cũng quá làm dáng... Tô Giản bĩu môi một cái, không muốn thừa nhận trong lòng ghen tỵ.

Đang chuẩn bị nhìn hình của các cô em một chút, đột nhiên nghe An Dĩ Trạch bên cạnh như lơ đãng nói: "Giản Giản, ngày thường em thích làm gì?"

Tô Giản quay đầu kinh ngạc nói: "Sao đột nhiên hỏi cái này?"

An Dĩ Trạch nói: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ đến, bây giờ nếu chúng ta là vợ chồng, tất nhiên phải hiểu nhau một chút, đề phòng bất kỳ tình huống nào."

Tô Giản nói: "Lúc trước không phải anh nói cái này phải tự mình biết sao?"

An Dĩ Trạch nhìn anh: "Anh biết em thích anime, mô hình, bánh ba con gấu." Ngưng một chút lại nói: "Còn có anh hai anh."

Tô Giản cười híp mắt nhìn anh: "Anh lầm rồi, tôi không phải chỉ thích từng này."

An Dĩ Trạch vẫn bình tĩnh: "Ồ?"

Tô Giản đắc ý nói: "Tôi còn thích đọc." Như bài post, Microblogging, đi dạo diễn đàn.

"Cũng rất thích khoa học kỹ thuật." Trò chơi khoa học kỹ thuật, trò chơi công nghệ.

An Dĩ Trạch nói: "Còn nữa không?"

https://thuviensach.vn

"Hừm." Tô Giản suy nghĩ một chút. "Tôi cũng thích du kich." Chỉ là tôi không thể tự mình tham gia.

"Du lịch?" Vẻ mặt An Dĩ Trạch hơi động. "Anh nhớ trước đây em nói, qua mấy ngày nữa, em đượ nghỉ vài ngày."

"Ừ, trường học mở thế vận hội, nhưng tôi không đi, sau còn có chủ nhật, cộng lại là bốn năm ngày." Tô Giản nhìn về phía An Dĩ Trạch, đột nhiên biết. "Anh là nói, đi du lịch?"

An Dĩ Trạch nói: "Em muốn đi không?"

"Thật đúng là có chút muốn!" Tô Giản nhớ lúc trước anh đi dạo diễn đàn thấy có bài giới thiệu về núi trời bao la, nhất thời hưng phấn. "Tôi muốn đi Hoa Sơn!"

An Dĩ Trạch đang thầm nghĩ đến biển Aegean thực hiện kế hoạch của Quý Minh Phi 'chọn đúng thời điểm rồi tỏ tình': "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Vốn là ý định nhất thời nhưng một khi đã có ý tưởng, Tô Giản nhất thời nổi lên hứng thú, vốn đã không rảnh rỗi lập tức tiến công.

An Dĩ Trạch nhìn anh hưng phấn, liền không nói gì. Ngược lại Tô Giản cố lòng tiên phong, vì vậy vỗ ngực nói: "Cái gì cũng không cần lo, đều giao cho tôi, đến lúc đó theo tôi là được rồi!"

Nhìn vào kế sách, cuối cùng Tô Giản cũng hoàn thành kế hoạch xuất hành. Dặt cxong vé máy bay và chỗ ở, mọi chuyện sẵn sàng, chỉ thiếu lên đường.

Lúc hai người đến dưới chân Hoa Sơn đã là buổi trưa. Ăn một bữa cơm đơn giản dưới chân Hoa Sơn, sau đó hai người bắt đầu mua vật phẩm cần thiết cho việc leo núi.

Tô Giản lấy ra một tờ giấy những vật phẩm cần thiết: "Áo mưa, cái loạt bao tay, thức ăn, nước,..."

An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản để các loại đồ ăn vào xe, nói một cái: "Phải dùng nhiều như vậy? Trên núi chắc có thể mua."

Tô Giản nói: "Để ăn trên đường nữa! Leo núi mệt mỏi, anh lại ăn rất nhiều!"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

Bà chủ siêu thị nhiệt tình nói: "Leo núi mệt mỏi, cần uống nhiều nước, có lẽ hai người phải mang nhiều nước một chút!"

Tô Giản nhìn chai nước suối lớn một chút, do dự: "Có phải quá nặng rồi không?"

Bà chủ nhìn về phía An Dĩ Trạch: "Cô xem, bạn trai cô cao to như vậy, nhất định không thành vấn đề!"

Sống lại trở thành phụ nữ, xem ra không phải không có chỗ tốt! Vốn đang định cùng mang với An Dĩ Trạch, Tô Giản lập tức thay đổi chủ ý, vui mừng nói: "Vậy cũng được!"

Từ đầu tới cuối An Dĩ Trạch không nói gì, chỉ là khi đeo túi leo núi lên người, vẻ mặt cũng không thay đổi.

Ngược lại Tô Giản nhìn anh, cảm thấy rất mới mẻ. Ngày thường tổng giám đốc An mặc Tây trang phong độ, mà nay mặc áo phông lại mang vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, lại đeo thêm balo leo núi, còn thật sự có chút phong độ của du khách.

Nếu như trên cổ mang một cái máy ảnh, trên đầu đội chiếc mũ màu vàng, trên tay cầm cờ đỏ, vậy thì càng kinh điển.

Tô Giản quan sát anh một phen, đột nhiên nói: "Dĩ Trạch, cúi đầu xuống một chút!"

An Dĩ Trạch không hiểu, lại vẫn cúi đầu: "Sao vậy?"

Tô Giản móc một chiếc khăn trùm đầu ra, đeo lên cho An Dĩ Trạch, nghiêm túc nói: "Leo núi rất dễ ra mồ hôi, còn khăn trùm đầu này, có thể ngăn mồ hôi chảy vào mắt. Dù sao Hoa Sơn nguy hiểm như vậy, ngộ nhỡ mắt không thấy rõ để ngã, có khả năng rơi xuống sơn cốc."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng, giọng nói có chút dịu dàng.

Trên mặt Tô Giản chính trực, trong lòng lại vô cùng hồi hộp: An Dĩ Trạch mang khăn đội đầu quả nhiên giống lúc ở cữ, ha ha ha!

Mua xong vé vào cửa, hai người bắt đầu lên núi. Hoa Sơn được biết đến với 'con đường Hoa Sơn xưa', đỉnh núi hùng vĩ, còn đường hiểm trở. Tô Giản say mê thưởng thức phong cảnh ven đường đến nghiện, thỉnh thoảng lại lấy máy ảnh ra chụp mấy tờ rơi. Lúc đầu đi có thể coi là thong thả, anh không mang gì nặng, một thân nhẹ nhàng, tất nhiên là ung dung. Thỉnh thoảng quay đầu nhìn An Dĩ Trạch, phát hiện ười đang đeo một cái balo lớn, sắc mặt phiếm hồng, không còn bộ dạng tiêu sái kiêu ngạo ngày thường, anh lập tức cầm máy ảnh lên chụp lại đối phương.

An Dĩ Trạch cau mày nói: "Luôn chụp anh làm gì?"

Đương nhiên là vì dáng vẻ chật vật của anh hiện tại! Tô Giản nghiêm túc nói: "Vì anh đẹp trai!"

An Dĩ Trạch: "..."

Nhưng mà càng đi lên, đường núi càng cao, có nhiều chỗ thang đá thẳng đứng đến 90 đọ, chỉ có thể nắm dây sắt ven đường để leo lên. Vì vậy lúc đầu còn thong thả ung dung Tô Giản bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

An Dĩ Trạch nghiêng đầu nhìn anh một cái, đột nhiên nói: "Ở đây có một cái sân, nghỉ ngơi một chút đi!"

Tô Giản đã sớm mệt mỏi, nhưng nhìn An Dĩ Trạch đi thẳng ung dung, liền có tâm tư muốn so tài với anh, không muốn kêu mệt mỏi. Hiện tại An Dĩ Trạch nói nghỉ ngơi, trong lòng anh cầu còn không được, ngoài mặt lại nhướn mày: "Anh mệt sao?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn anh, 'ừ' một tiếng.

Tô Giản lập tức vui sướng ngồi lên hòn đá trong đình, tàm thân như quả bóng xì hơi mềm xuống.

An Dĩ Trạch yên lặng đưa bình nước đến.

Tô Giản uống thoải mái một trần, sau đó lau miệng, nhìn đỉnh núi phía xa thở dài nói: "Phu Di gần hơn, nhưng người lại đông; Hiểm Viễn xa hơn, nhưng là người ít. Một đời vĩ đại, trách mắng, đặc biệt xem, thường tại viễn, mf chỗ người hiếm đến, cố không phải là người có chí không thể tới vậy." Đây là bài anh đọc trong một bài luận của một học sinh, liền thuận miệng đọc ra. Thấy An Dĩ Trạch giương mắt nhìn về phía anh, anh lập tức có một loại tự hào là người có ăn có học, tự đắc nhìn về phía An Dĩ Trạch: "Biết là ai viết không?"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Vương An Thạch, 'Du Hoa Sơn Ký'."

Tô Giản: "..."

Ngay lúc này, bên cạnh đột nhiên có hai du khách trẻ tuổi đi đến, trong đó nữ du khách lễ phép nói với Tô Giản: "Xin chào, xin hỏi có thể chụp cho chúng tôi một bức hình không?"

"Không thành vấn đề!" Tô Giản nhận lấy máy chụp hình, chụp cho đôi du khách vài tấm.

Nữ du khách lễ phép nói cảm ơn, lại nhiệt tình nói: "Nếu không để tôi cũng chụp chung cho hai người vài tấm đi!"

Tô Giản đang muốn từ chối, An Dĩ Trạch đột nhiên lên tiếng nói: "Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

"Hai người có thể dịch sát lại gần một chút được không." Nữ du khách cầm máy ảnh lên, nói về phía hai người.

An Dĩ Trạch giơ tay ôm hông Tô Giản, Tô Giản giương mắt nhìn anh một cái, không nghĩ đến An Dĩ Trạch cúi hạ mắt nhìn xuống.

"Tách!" Nữ du khách nhấn nút, chụp lại hình ảnh này.

"Hiệu quả rất tốt!" Cô gái đưa cho Tô Giản, lại thở dài nói.

"Cảm ơn." Đợi đến khi hai người tiếp tục đi về phía trước, Tô Giản mới quay lại xem hình. Chờ đến khi nhìn hình ảnh mình và An Dĩ Trạch gần gũi, một người ngẩng đầu một người hạ mắt, bốn mắt nhìn nhau khiến anh không khỏi sửng sốt một chút.

Rõ nét thì rõ nét, tươi mát có tươi mát, có điều, rõ ràng là có chút không bình thường, tại sao anh lại không thể phát hiện ra mùi vị là lạ trong đó!

Tô Giản đang cau mày, An Dĩ Trạch đột nhiên nói: "Chụp không tệ!"

Hai người tiếp tục lên đường. Đi được một đoạn, trước mặt lại xuất hiện một đôi tình nhân nhỏ.

Tô Giản đã mệt đến chỉ có thể thở hổn hển, bây giờ không có sức lực vượt qua, liền bò theo phía sau đôi tình nhân.

Chỉ nghe cô gái nhẹ nhàng nói: "Ông xã, em đói."

Chàng trai nói: "Bảo bối muốn ăn gì?"

Cô gái nói: "Em đột nhiên muốn ăn đồ Mĩ."

Đồ ăn Mĩ? Nghe có vẻ đồ ăn thượng hạng. Đang leo núi có chút đói bụng, lỗ tai Tô Giản lập tức dựng lên.

https://thuviensach.vn

Chàng trai nói: "Bảo bối, nhịn một chút, ở đây không có KFC, lát nữa chúng ta về ăn được không?"

Thì ra đồ Mĩ là KFC... Tô Giản yên lặng đổ mồ hôi.

Một lát sau, cô gái lại dịu dàng nói: "Ông xã, người ta mệt quá."

Chàng trai lại thuận theo nói: "Bảo bối ngoan, hôn một cái!"

"Ông xã, em muốn anh cõng em!"

"Bảo bối nghe lời, trước tiên tự mình đi được không?"

"Ừ! Em nghe theo ông xã! Dù em rất mệt, nhưng em vẫn không nỡ làm ông xã mệt, vì như vậy em sẽ đau lòng!"

"Bảo bối, yêu em."

"Ông xã, em cũng yêu anh!"

Tô Giản cảm thấy toàn thân mình sắp nổi da gà, ngay sau đó cảm thấy leo núi mệt như vậy, hai người còn có thể tiếp tục truyền chân tình, không khỏi trong lòng muốn học tập bọn họ.

Vì vậy anh cố ý quay đầu nhìn về phía An Dĩ Trạch, lớn tiếng nói: "Ông xã, anh có mệt không?"

An Dĩ Trạch yên lặng chuyển mắt sang nhìn anh.

Tô Giản lại vẫn thâm tình nói: "Mệt mỏi, em cõng anh được không?"

An Dĩ Trạch: "..."

Tình nhân trước mặt: "..."

Chạng vạng, cuối cùng hai người cũng leo đến đỉnh nói Đông Phong.

https://thuviensach.vn

Đi đến căn phòng đã đặt lúc trước, Tô Giản nhanh chóng ném mình lên giường, mệt mỏi nói: "Tôi đã không còn tồn tại trên thế gian này..."

Khóe môi An Dĩ Trạch khẽ nhếch, để hành lý xuống, ngồi bên cạnh anh, cúi đầu nhìn: "Vậy chờ cơm nước xong liền nghỉ ngơi?"

"Không được!" Tô Giản chống người ngồi dậy, mở ra bản kế hoạch của mình. "Chờ cơm nước xong, chúng ta phải đi Đông Phong ngắm trăng!"

An Dĩ Trạch: "Hình như tối nay không có trăng!"

Tô Giản nói: "Vậy cũng phải đi, coi như là đi hóng gió! cũng được!:

Hai người dùng xong bữa ối, liền chuẩn bị đi sang đỉnh núi bên cạnh. An Dĩ Trạch rút áo khoác trong túi ra đưa cho Tô Giản: "Mặc vào, buổi tối trên núi rất lạnh."

Tô Giản cầm đèn pin, hưng phấn đi men theo con đường đến đài quan sát. Giờ phút này trời còn chưa tối hẳn, loáng thoáng có thể thấy núi non trùng điệp phía xa. Tô Giản 'oa' lên một tiếng, nói ra hai chữ: "Tráng lệ!"

An Dĩ Trạch kéo tay của anh: "Cẩn thận."

"Không sao, không phải trên này còn có xích sắt sao?" Đứng ở trên nền đất, xung quanh chính là vách đá vạn rượng, Tô Giản cũng không thấy sợ, ngược lại còn hưng phấn nghiên cứu xích sắt gắn trên tảng đá. Xích sắt gắn dọc theo đường đi, trên đó còn treo đầy lụa đỏ, Tô Giản tiện tay cầm lên một cái, nghi ngờ nói: "Sao mọi người lại thích treo cái này?"

An Dĩ Trạch nói: "Cùng lắm cũng chỉ là một loại ước nguyện mà thôi."

https://thuviensach.vn

Ước nguyện... Tô Giản vuốt ve lụa đỏ trong tay, quyết định treo một cái vì ba mẹ và em trai, vì vậy nói: "Ngày mai chúng ta cũng treo hai cái đi."

An Dĩ Trạch nhận ra cái trong tay anh là khóa đồng tâm, vì vậy nhẹ nhàng nói: "Được."

Hai người tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống. Đính nủi gió lớn, tiếng vù vù ở bên tai, trước đó Tô Giản còn không thấy lạnh, đợi đến lúc ngòi xuống một chút, liền không khỏi nhẹ run một cái, xoa tay nói: "Nhiệt độ ban ngày còn ấm áp, không nghĩ đến buổi tối lại lạnh như vậy."

"Lạnh?" An Dĩ Trạch thấp giọng nói, đư tay đến, ôm anh vào ngực mình,

Tô Giản cũng không khách khí, trựa tiếp dựa vào ngực An Dĩ Trạch, còn thuận tiện chỉnh lại tư thế.

Giờ phút này trên đài quan sát chỉ có hai người bọn họ. Trên đầu màn đêm buông xuống, quanh người vách đá hiểm trở, xung quanh yên tĩnh, trừ tiếng gió thì không còn âm thanh nào khác.

Vào giờ phút này, hai người ở trên đỉnh núi kề cận nhau, khiến lòng An Dĩ Trạch không nhịn được mềm xuống, hạ mắt nhìn Tô Giản, anh nhẹ nhàng nói: "CHơi vui không?"

Tô Giản định nghe chút nhạc, đang lấy tai nghe, thấy vậy đáp: "Vui! Dù có hơi mệt, nhưng có ý nghĩa! Sau này có thời gian, nên đi du lịch nhiều hơn!"

An Dĩ Trạch khẽ mỉm cười, đáp một tiếng 'ừ'.

Tô Giản nhét tai nghe vào tai mình, đang muốn bắt đầu nghe nhạc, lơ đãng liếc sang An Dĩ Trạch, do dự một chút, anh rút một bên tai, khách khí

https://thuviensach.vn

hỏi An Dĩ Trạch: "Anh có muốn nghe không?"

An Dĩ Trạch cũng không khách khí nhận ấy tai nghe, nhét vào lỗ tai mình.

Hai người cũng dùng một tai nghe, bắt đầu nghe nhạc. Tô Giản tiện tay chọn một bài tiếng Nhật, anh nghe không hiểu lời, nhưng bài hát du dương, vì vậy anh nghe rất chú tâm.

Ngược lại, An Dĩ Trạch lại hiểu hết toàn bộ nội dung bài hát.

"Trong một trăm triệu người chỉ nhìn đúng một người

tìm đến nơi ở của em

nếu như cảm thấy gò bó

cũng có thể bỏ đi lớp ngụy trang

anh sẽ ở bên cạnh em

...

sự tan biến này yên tĩnh như vậy

nếu bây giờ có thể truyền đạt tấm lòng của anh cho em

cho dù không có cách nào bù đắp

cũng phải ôm em thật chặt..."

An Dĩ Trạch nhìn về phương xa. Trong bóng đêm, đỉnh nui ở phía xa trùng ddiepj, mà trên bình nguyên phía xa xa, đèn đuốc giăng khắp nơi, như hàng ngàn vì sao rơi xuống nhân gian.

https://thuviensach.vn

Bên tai tiếng gió vù vù, trong ngực lại vô cùng ấm áp. An Dĩ Trạch đột nhiên cảm thấy, buổi tối như vậy, ở trên đỉnh núi như vậy, so với việc anh từng dự định đi biển Aegean ngắm biển gió nhẹ thổi, hình như cũng không kém.

Bờ biển cũng tốt, trên núi cũng tốt. Biển khơi làm chứng cũng tốt, mà núi rừng chứng giám cũng được.

Chỉ cần là người trong ngực, thì tất cả đều tốt.

An Dĩ Trạch âm thầm quyết định, lại lặng lẽ thả lỏng, tim ở trong tiếng gió, đập có chút không theo quy luật.

"Giản Giản."

"Hả?"

"Anh..."

"Oa..." An Dĩ TRạch mới nói được một chẽ, xung quanh không biết sao đột nhiên truyền đến một tiếng hét dài, tiếng ngân cao, trực tiếp vang vọng trong rừng núi hơn nữa phút.

Tô Giản nghe được lập tức hứng thú, gạt tai nghe, chạy về phái phát ra âm thanh: "Oa oa oa..."

An Dĩ Trạch: "..."

Cậu nhóc đối diện lập tức nghe có người đáp lại, hình như cũng có hứng thú, nói tiếp một câu có nội dung: "Trương Quyên Quyên, anh yêu em..."

An Dĩ Trạch giật mình, chăm chú nhìn Tô Giản trong ngực.

https://thuviensach.vn

Tô Giản nghe thấy, quả nhiên hưng phấn muốn nhận, nhưng há miệng, lại không tìm ra đối tượng muốn bày tỏ, vì vậy cuối cùng anh hét lớn một tiếng, giọng nói vang vọng khắp bốn phương tám hướng...

"Tổ quốc, tôi yêu em..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 60

An Dĩ Trạch không nói gì thêm, trái tim lúc trước còn âm thầm kích động trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi.

Cậu nhóc ở đầu bên kia không lên tiếng, Tô Giản cũng đành nghẹn ngào im lặng, lại lần nữa nhặt tai nghe cho An Dĩ Trạch đeo vào.

Lúc này tai nghe truyền đến một bài tiếng Trung.

"Cả đời hiếm thấy tình yêu chân thành

Em muốn theo đạo lý của em

Em không muốn nghe anh nói

Pháp Hải em không biết yêu

Lôi Phong Tháp sẽ rơi xuống..."

An Dĩ Trạch nghiêm mặt, nhìn người trong ngực ôm di động ngoan ngoãn lướt.

An Dĩ Trạch nói: "Đnag làm gì?"

"Phát Microblogging!" Tô Giản hưng phấn nói. "Không nghĩ đến lên đỉnh núi còn có tín hiệu! Ha ha, đặc biệt có thể lên mạng khi ở trên núi, tình huống như vậy không phải ai cũng gặp, nhất định phải phát Microblogging một chút!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

Đi xuống từ trên đỉnh núi, đến lúc hai người trở về phòng, tâm tình An Dĩ Trạch vẫn luôn không tốt.

Lúc đầu Tô Giản cũng không chú ý, đợi đến sau khi trở lại phòng, phát hiện An Dĩ Trạch lại không lên tiếng, anh cũng không biết phải làm sao, cuối cùng kinh ngạc hỏi: "Mệt sao?"

An Dĩ Trạch 'ừ' một tiếng.

Tô Giản liền quan tâm ôm vào lòng, ân cần nói: "Mệt mỏi thì nên nghỉ sớm một chút!"

An Dĩ Trạch quay đầu nhìn hai cái giường trong phòng một chút, chỉ cảm thấy trái tim hơi căng.

Căn phòng là Tô Giản đặt, anh cũng không cảm thấy như vậy có gì không đúng, cho nên nhanh nhẹn chọn giường mình thích: "Tôi muốn ngủ giường bên ngoài này!"

An Dĩ Trạch từ chối cho ý kiến, chỉ là khi Tô Giản đi tắm, anh liền yên lặng đổ nước lên giường mình.

Tô Giản tắm xong đi ra, thấy giường bên này ướt một nửa, quả nhiên ngây người: "Tại sao có thể như vậy?"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Anh không cẩn thẩn đổ nước lên trên."

Tô Giản đi qua cẩn thận quan sát một phen, phát hiện quả thật không thể cứu vãn, nhíu mày nói: "Nếu không chúng ta đổi phòng?"

" Không cần." An Dĩ Trạch nói, "Thời gian này, chắc khách sạn cũng không còn phòng khác, huống hồ, ở đây em còn có một cái giường, cũng không phải không có cách để ngủ."

https://thuviensach.vn

Tô Giản suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy vậy, anh và An Dĩ Trạch cũng không phải chưa từng ngủ chung, huống hồ nhiệt độ buổi tối trên đỉnh núi rất thấp, hai người nằm chung có lẽ sẽ ấm áp không ít.

Có điều cái giường này một người ngủ cũng coi như rộng rãi, ngủ hai người không khỏi có chút chen lấn. Tô Giản và An Dĩ Trạch nằm ở trên giường, thân thể không thể dính sát.

An Dĩ Trạch đưa tay ôm anh, nụ cười của Tô Giản không khỏi cứng lại. Dù mỗi buổi sáng anh đều tỉnh lại trong ngực An Dĩ Trạch, nhưng lúc còn tỉnh táo như vậy bị An Dĩ Trạch ôm ngủ vẫn là lần đều tiên. Có điều dù sao cũng quen việc ôm trong ngực, cho nên Tô Giản rất nhanh liền yên tĩnh, huống chi thân thể thân thể của An Dĩ Trạch rất ấm áp. Tô Giản không khỏi đưa tay ra, sờ qua ngực An Dĩ Trạch, thở dài: "Dĩ Trạch, thân thể anh quả thật rất khỏe mạnh, quả là một thanh niên nhiệt huyết!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nói: "Sáng mai phải dậy sớm một chút, xong đi ngắm mặt trời mọc, đã đặt đồng hồ bào thức chưa?"

An Dĩ Trạch sờ đầu hắn một cái: "Cài xong."

Tô Giản nói: "Xem xét tình hình mà nói, chắc chắn không ít người muốn đi ngắm mặt trời mọc, rất nhiều người nửa đêm đã leo lên đỉnh núi, chính là vì ngắm mặt trời mọc, cho nên chúng ta nhất định phải đi sớm một chút!"

An Dĩ Trạch hạ mắt nhìn anh: "Nếu em không dậy nổi thì làm sao bây giờ?"

Tô Giản nghiêm túc nói: "Vậy anh liền hét lớn: 'Có sấm! Trời mưa rồi! Nhanh dọn quần áo!'."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nhìn vẻ mặt anh nghiêm nghĩ, không khỏi ngượng ngùng: "Anh nhìn anh xem, một chút hài hước cũng không có. Tôi thấy tâm tình anh không tốt, muốn khiến anh vui vẻ, kết quả anh lại không nể mặt tôi!"

An Dĩ Trạch lẳng lặng nhìn chằm chằm anh, thở dài, giọng nói trầm nhẹ: "Tâm tình không có không tốt."

"Tôi cảm thấy chắc anh mệt mỏi, dù sao núi khó leo, anh lại mang nhiều đồ như vậy." Ngay sau đó Tô Giản nhiệt tình nói. "Không bằng chúng ta đi xem tivi một chút đi, thả lỏng một chút!" Nói xong liền cầm điều khiển tivi lên.

"Kỹ thuật máy đào của ai tốt? Sơn Đông Trung Quốc Hoa Lam Tường!"

"Bên trong không đau, Nguyệt Nguyệt thoải mái!"

"Tôi vốn là nhân sâm chữa khỏi trăm bệnh..."

Mỗi một đài truyền hình đều có chỗ kỳ lạ, Tô Giản chuyển mấy kênh, cuối cùng tìm được một cái khá đơn giản, vì vậy nói: "Xem cái này đi!"

Trên tivi đang chiếu một bộ phum, hai nhân vật chính đang nói chuyện tình yêu bình thường, đầu tiên là mập mờ, sau đó là yêu say đắm, nữa là yêu yêu...

Nhìn đôi nam nữ củi khô bốc lửa trên màn hình, An Dĩ Trạch không khỏi ôm chặt người trong ngực.

" Giản Giản..." An Dĩ Trạch cúi đầu.

"Hả?" Tô Giản mơ màng ngẩng đầu, ôm chặt lấy anh, một chân đặt lên đùi anh.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cứng đờ, nhưng nhìn mới phát hiện Tô Giản đã ngủ say, cũng chỉ có thể cố gắng kiềm chế, lặng lẽ để mình bình phục lại.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy, dưới mắt An Dĩ Trạch có chút xanh đen.

Ngược lại Tô Giản ngủ rất ngon, tỉnh lại còn vui vẻ duỗi người. Chẳng qua vươn người được một nửa, anh đột nhiên ngẩn ngơ, sau đó đẩy mạnh An Dĩ Trạch: "Trời đã sáng! Mặt trời ọc của tôi! Xong rồi, xong rồi! Không phải anh nói sẽ gọi tôi sao!"

An Dĩ Trạch đưa tay giữ anh lại, bình tĩnh nói: "Trời mưa."

"A?" Tô Giản ngây người, ngay sau đó vẻ mặt thất vọng. "Trời mưa thật sao?"

An Dĩ Trạch gật đầu: "Rất lớn."

Tô Giản lập tức bò dậy kéo màn cửa sổ ra, bên ngoài quả nhiên mưa rào xối xả, Tô Giản nhìn một mảng trắng xóa mưa bụi, khuôn mặt thoáng chốc khổ sở.

" Không phải chứ? Mưa lớn như vậy, không phải là không làm được gì sao?"

An Dĩ Trạch nói: "Lại đây mặc quần áo, lát nữa chúng ta đi ăn sáng."

Kết quả giờ ăn sáng lại nhận được tin tức không tốt: Bởi vì mưa quá lớn,, nên cấp treo xuống núi cũng bị cắt rồi.

Trở về phòng, Tô Giản nằm trên cửa sổ nhìn bên ngoài màu trắng của mưa bụi, buồn bã nói: "Anh nói xem, nếu như chúng ta mặc áo mưa đi ra ngoài thì thế nào?"

An Dĩ Trạch kiên quyết từ chối: "Không thể so sánh Hoa Sơn với các núi khác, đường núi quá hẹp quá nguy hiểm, huống chi là trời mưa."

https://thuviensach.vn

Tô Giản không phục nói: "Nhưng tôi vừa thấy rất nhiều người mặc áo mưa xuống núi, hiện tại mưa có nhỏ hơn một chút, có lẽ tốt hơn, nếu không, chúng ta cũng đi ra ngoài?"

An Dĩ Trạch không lùi bước: "Không được."

Tô Giản trợn mắt nhìn, ngay sau đó lại nở nụ cười: "Chẳng lẽ anh sợ, giống như Hàn Dũ vậy?"

Lúc trước leo núi đến Thương Long thì có một chỗ 'gửi thư khiếu nại', Tô Giản lên mạng tra một chút, thì ra cái này nói đến điển cố của Hàn Dũ. Nghe nói năm đó Hàn Dũ lên Hoa Sơn, leo núi đến đây, bởi vì sợ mà không cách nào xuống núi, lo lắng đến độ ở trên này khóc lớn, chỉ đành phải viết thư cầu cứu, cột lên hòn đá ném xuống núi, lúc này mới được người hái thuốc dưới núi phát hiện, cứu anh ta.

Nghĩ đến hình ảnh Đại Văn Hào Hàn Dũ run rẩy sợ hãi đứng trên Thương Long khóc lớn, Tô Giản bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, sau đó lại không nhịn được bắt đầu mơ mộng đến hình ảnh An Dĩ Trạch đứng ở Thương Long khóc lớn: Tổng giám đốc An Ngang ngược ôm thật chặt cột đá bên cạnh, đáng thương ngồi chồm hổm dưới đất, trên mặt hai hàng nước mắt rơi xuống, khổ sở kêu: "Có ai mau đến cứu tôi? Tôi nguyện lấy thân mình báo đáp..."

Tô Giản nhìn An Dĩ Trạch, cười hì hì một tiếng.

An Dĩ Trạch bất đắc dĩ nói: "Sao vậy?"

Tô Giản cười híp mắt nhìn anh một cái: "Đột nhiên thấy vui vẻ!"

Trong mắt An Dĩ Trạch nổi lên ý cười: "Mưa này chắc cũng không lâu, nếu như em thật sự không muốn ở trong phòng, chờ mưa tạnh một chút, chúng ta lại ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Tô Giản vui vẻ giơ ngón cái về phía anh: "32 like!"

Lại đợi một hồi, quả nhiên trời mưa nhỏ dần, chỉ còn lại vài hạt mưa như có như không. Tô Giản đưa đầu về phía cửa sổ thăm dò một chút, nói: "Bây giờ chúng ta đi đi! Còn rất nhiều nơi chưa đi, nếu không đi, chỉ sợ không đủ thời gian!"

Hai người thu dọn đồ đạc xong, chỉ khoác một chiếc chiếc áo mưa duy nhất, Lúc trước lúc mua sắm Tô Giản cũng không chú ý, giờ phút này lấy ra thấy một cái, áo mưa là một cái màu xanh da trời, một cái khác là màu hồng. Tô Giản đẩy áo màu hồng cho An Dĩ Trạch, vẻ mặt hết sức ngay thẳng: "Màu sắc người khác không hợp, anh mặc lại vô cùng thích hợp, thật!"

An Dĩ Trạch yên lặng mặc áo mưa màu hồng làm bộ như không nhìn thấy Tô Giản sinh ra cảm tưởng ' An Dĩ Trạch giống như khí cầu màu hồng' mà không nhịn được cười trộm.

Hai người ra khỏi khách sạn, Tô Giản nhìn ngọn núi xa xa, mất mát nói: "Đáng tiếc trời mưa, nếu không tôi còn thử thách trò bungee!"

An Dĩ Trạch nói: "Cẩn thận dưới chân."

Mặc dù mưa nhỏ, nhưng mây mù hoàn toàn không tản ra, ngày hôm qua Hoa Sơn vĩ đại còn hiểm trở và khe suối sâu hiểm, hôm nay chỉ còn lại từng mảng mây mù trắng xóa, khiến người ta cảm thấy mờ mịt còn nguy hiểm.

Tô Giản lại cảm thấy bốn phía dưới chân cũng là mây mù lượn quanh, cảm giác rất giống mùi tiên cảnh, suy nghĩ một chút, không nhịn được ngắt một nhánh cây, đặt vào trong tay An Dĩ Trạch, nhiệt tình nói: "Dĩ Trạch, anh cầm đi!"

An Dĩ Trạch không hiểu: "Làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản làm tư thế đặt tay trước ngực, cẩn thận dặn dò: "Đừng động!" Sau đó lui lại hai bước, sau đó rút máy chụp hình, quay về phía tiên khí lượn lờ chụp một tấm.

An Dĩ Trạch: "..."

Cũng không lâu lắm, bên đường trước mặt xuất hiện một tấm bia đá Tô Giản nhìn bốn chữ lớn được khắc phía trên ' Hoa Sơn Luận Kiếm', lập tức vui vẻ: "Thì ra đây chính là nơi Hoa Sơn Luận Kiếm!"

Ôm bia đá, để cho An Dĩ Trạch chụp một tấm, Tô Giản vừa tiếp tục đi về phía trước vừa cảm thán: "Năm đó thì ra Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái luận kiếm ở nơi này! Ở nơi nguy hiểm như vậy, lại còn có thể đánh, quả nhiên là cao thủ!" Đột nhiên quay đầu lại An Dĩ Trạch. ""Đúng rồi, anh thích người nào trong bọn họ?"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái: "Anh thích người thứ hai lên Hoa Sơn Luận Kiếm!"

" Lần thứ hai?" Tô Giản giơ đầu ngón tay ra đếm. "Đông Tà Hoàng Dược Sư, Dương Quá, Nam Thiếu Lâm Nhất Đăng, Bắc hiệp Quách Tĩnh, trung ngoan đồng Chu Bá Thông, anh thích Dương Quá?"

" Không" An Dĩ Trạch thản nhiên nói. "Anh thích trung ngoan đồng."

"A?" Tô Giản sững sờ. "Anh lại thích Chu Bá Thông, thật không nhìn ra!"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, không nói gì.

Tô Giản hoài nghi: Chẳng lẽ bề ngoài tổng giám đốc An lạnh lùng, thật ra thì cất giấu một trái tim thích trêu chọc?

"Em thích ai?" An Dĩ Trạch đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

"Tôi?" Tô Giản ho một tiếng. "Tôi thích tây cuồng... Con dâu."

" Tiểu Long Nữ?"

Tô Giản thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch như 'Em lại thích Tiểu Long Nữ', có chút mất hứng: "Chẳng lẽ anh không thích Tiểu Long Nữ?"

An Dĩ Trạch nói: "Anh thích Hoàng Dung."

Ngay từ đầu Tô Giản còn có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến《 Truyện Xạ Điêu Anh Hùng 》, trong đó Hoàng Dung 15 tuổi cũng có chút biết, trong lòng yên lặng châm chọc quả nhiên chú AN thích loli, trên mặt lại nói: "Tôi còn cho là anh thích Vương Ngữ Yên, tôi nhớ trước kia hình như thiên hậu Kỷ có đóng Vương Ngữ Yên."

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Em suy nghĩ nhiều."

Thấy không đào được chuyện gì, Tô Giản nhún nhún vai, cũng không muốn tiếp tục dò hỏi. Hai người đi về phía trước, nhanh chóng liền thấy Trường Không mà Tô Giản mong đợi, đáng tiếc bởi vì trời mưa, đường này vô cùng nguyên hiểm đã bị chặn. Tô Giản có vẻ thất vọng, không nhịn được nằm trên xích sắt của Trường Không mà nghển cổ lên: "Anh nói, nếu tôi phá vỡ cửa này, len lén đi xuống có được hay không?"

An Dĩ Trạch đưa tay kéo anh: "Không được."

Tô Giản quay đầu: "Tại sao?"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Bởi vì anh không cho phép."

Tô Giản: "..."

Lưu luyến rời đi Trường Không, Tô Giản đi theo An Dĩ Trạch tới Nam Phong, sau khi dừng lại một chút, lại đi về phía Tây Phong.

https://thuviensach.vn

Ở trên Nam Phong cũng có mấy người đội mưa dạo núi như bọn họ, lúc tới Tây Phong, đã không còn ai. Hai người leo tới đỉnh Tây Phong, đỉnh núi cũng chỉ là một tảng đá lớn. Tô Giản vui vẻ đứng trên tàng đá, dõi mắt hướng xa xa. Không ngờ gió núi mạnh mẽ, gió lớn nhất là trên đỉnh núi, anh vừa mới đứng thẳng, một trận gió lớn đột nhiên thổi qua, để cho anh không nhịn được hơi choáng váng.

An Dĩ Trạch cách anh một khoảng không kịp đỡ, trầm giọng nói: "Ngồi xuống!"

Tô Giản ngượng ngùng ngồi chồm hổm xuống, ngược lại là cảm giác quả thật không có lắc lư vậy nữa. Nhìn vị đứng trong gió to vẫn bất động một cái, trong lòng anh yên lặng đau xót: Chết tiệt, người có trọng lượng thật tốt!

An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trên tảng đá giống như cây nấm, ánh mắt dịu dàng: "Nơi này gió lớn, cẩn thận một chút."

Tô Giản gật đầu một cái đặt mông ngồi xuống tảng đá, nhìn phong cảnh phía xa, không nhịn được thở dài: "Thật đẹp!"

Lúc này trời mưa cũng ngừng, mây mù trên núi dần tản đi, vì gió lớn, mây mù cũng không ngừng, mà trùng điệp cuồn cuộn, hết sức hùng vĩ. Mà ở chỗ xa hơn, một vùng đồng bằng kéo dài, chạm đến chân trời.

Mắt thấy cảnh tượng nguy nga như vậy, trong lồng ngực Tô Giản tự nhiên sinh ra một cảm giác hào hùng.

Vì vậy ngay sau đó, An Dĩ Trạch liền nghe thấy Tô Giản đột nhiên hát: "Tôi đứng tại, Liệt Liệt Phong Trung! Hận không thể, tận diệt đau lòng triền miên! Ngắm nhìn ông trời, mây bay bốn phía! Kiếm nơi tay, hỏi thiên hạ ai là anh hùng!"

https://thuviensach.vn

Lời ca cũng coi như hợp với tình thế, giọng hát cũng rất vang vọng, chỉ là giai điệu có chút lệch. An Dĩ Trạch xoa nhẹ mắt, không nhịn được ngắt lời: "Giản Giản!"

Tô Giản quay đầu lại: "Sao vậy?"

An Dĩ Trạch lấy ra một bình nước: "Tới uống nước."

Tô Giản tâm tình rạng rỡ biểu diễn một hồi quả thật cảm thấy có chút khát, lập tức nhận lấy uống hết nửa chai, mà sau khi đưa chai nước cho An Dĩ Trạch, tự mình đi đến dốc núi bên kia, dựa vào xích sắt phóng tầm mắt nhìn về nơi xa.

Hai người nhất thời không lên tiếng. Chung quanh trừ gió núi gào thét, không còn âm thanh nào khác.

Tô Giản nhìn về phương xa, bày ra nét mặt đau lòng. Tình cảnh này, phóng khoáng ra sao! Thê lương thế nào! Chỗ cao không lạnh ra sao! Anh cảm thấy, hình như cuối cùng anh cũng hiểu được sự cô đơn của vô số Thế Ngoại Cao Nhân và Tuyệt Thế Cao Thủ!

Tô Giản yên lặng mơ mộng, giờ phút này mình chính là Độc Cô Cầu Bại!

An Dĩ Trạch hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng anh, anh chỉ lẳng lặng nhìn người đứng bên vực nhìn về nơi xa. Gió núi thổi lất phất, Tô Giản đứng thẳng trong mây mù, mũ của áo mưa bị thổi, mặc dù tóc được buộc lại, nhưng vẫn có vài sợi phất qua gò má, mà người thường ngày năng động, nhưng lúc này lại đứng yên tĩnh, hết sức dịu dàng xinh đẹp.

An Dĩ Trạch đột nhiên có chút vui vẻ. Anh nghĩ, thật may, bọn họ không có trực tiếp xuống núi, nếu không, anh nhất định sẽ bỏ qua thắng cảnh Vân Phi Thương Sơn này, còn có người khiến tâm hồn anh hồn loạn như vậy.

https://thuviensach.vn

"Thật tốt!" Tô Giản đột nhiên cảm thán: "Thật may chúng ta không có trực tiếp xuống núi, nếu không cảnh đẹp như vậy đã không thể ngắm rồi! Hoa Sơn sau cơn mưa, cũng không phải là điều tất cả mọi người có thể ngắm!"

"Ừ." Nghe Tô Giản có suy nghĩ giống mình, ánh mắt An Dĩ Trạch càng thêm dịu dàng.

" Sau này có cơ hội, chúng ta lại đi Hoa Sơn một lần nữa, bổ sung cho việc không thể đi Bungee và lên Trường Không!" Tô Giản tràn đầy phấn khởi nói, ngừng lại một chút, chợt nhớ tới. "Hic, có điểu khi đó chúng ta hắn đã ly dị, chỉ sợ, một mình tôi không có khả năng đến đây."

An Dĩ Trạch giật mình: "Không."

"Anh nói anh nguyện ý đi cùng tôi đến đây?" Tô Giản kinh ngạc nhìn về phía anh, ngay sau đó khen. "Có nghĩa khí!"

" Không." An Dĩ Trạch lắc đầu. "Là anh sẽ không ly dị."

"A?" Tô Giản ngẩn ngơ. "Tại sao?"

An Dĩ Trạch yên lặng nói: "Ly dị là dựa vào cảm tình hai người tan vỡ, chúng ta cũng không có, tất nhiên không cần ly dị."

Tô Giản trợn to hai mắt: "Kết hôn còn căn cứ vào cảm tình hai người, hai chúng ta vốn là kết hôn giả, tình cảm ở đâu?"

An Dĩ Trạch thản nhiên nói: "Anh có."

" Hả?" Trong lòng Tô Giản đột nhiên sinh ra dự cảm kỳ lạ không thể nói thành lời.

Ngay sau đó, chỉ nghe An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Giản Giản, anh thích em."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Ngay từ đầu Tô Giản cho là mình nghe nhầm.

Vì vậy anh cười khan đáp: "Tiếng gió quá lớn, tôi nghe không rõ..."

Cho đến khi phát hiện vẻ mặt của An Dĩ Trạch hết sức nghiêm túc, không giống nói đùa, anh mới thật sự sợ hãi.

Mẹ nó! An Dĩ Trạch nói thật?

Tô Giản không nhịn được lui về sau một bước. Anh vốn đứng trên vách núi, mặt đất ở đỉnh núi không bằng phẳng, anh vừa lui một cái, thân thể không vững, không khỏi ngửa về phía sau.

Con ngươi An Dĩ Trạch đột nhiên co rút lại, bắt lại tay của anh, kéo anh lại: "Cẩn thận!"

Sau lưng chính là vực sâu vạn trượng, mặc dù bên dốc núi xích sắt ngăn cản, nhưng độ cao xích sắt chỉ bằng bắp chân rõ ràng cũng không thể ngăn trở nguy hiểm, nghĩ đến vừa rồi nếu đứng xa hơn một chút, không cẩn thận sẽ ngã xuống, Tô Giản không khỏi sợ hãi, nhìn mình đứng trên đỉnh núi thở hổn hển hai cái.

Đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại, Tô Giản mới phát hiện mình đang nằm trong ngực An Dĩ Trạch. Nhớ tới lời vừa mới nói của An Dĩ Trạch, Tô Giản đột nhiên thoát khỏi ngực anh, cách anh một khoảng, vẻ mặt và tâm tình phức tạp: "Điều anh vừa mới nói... Đều là thật?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn anh thật sâu, gật đầu một cái.

Tô Giản hoàn toàn xù lông, anh quả thực rất muốn hét lớn một tiếng 'ông đây là một người truyền thống', nhưng anh cũng biết lời này dù thế nào cũng không thể nói ra miệng, dừng một chút, anh lớn tiếng nói: "Trước kia không phải nói chúng ta không được thích lẫn nhau sao?"

An Dĩ Trạch nói: "Khi đó anh cũng không biết, sau này anh sẽ thích em."

Bị người từng là tình địch thẳm thiết nói 'thích', Tô Giản chỉ cảm thấy như bị sét từ trên trời đánh xuống, khiến anh bị đánh đến ngoài khét trong sống. Anh gắng gượng nói: "Nhưng anh không thích thiên hậu Kỷ sao?"

An Dĩ Trạch nói: "Đó là chuyện trước kia, đã qua rồi."

Vẻ mặt Tô Giản đưa đám nói: "Thiên Hậu Kỷ người tốt dáng người cũng tốt, với anh đúng là trai tài gái sắc, nếu không, anh tiếp tục thích cô ấy đi!"

An Dĩ Trạch tiến lên một bước, chăm chú nhìn anh: "Giản Giản, anh nói rồi, người hiện tại anh thích là em."

Tô Giản chưa từng chú ý tới, bị đôi mắt bình tĩnh này của An Dĩ Trạch nhìn như vậy là một chuyện vô cùng áp lực, anh không nhịn được quay mặt đi, thấp giọng nói: "Đúng không..."

Lời còn chưa dứt, miệng đột nhiên bị môi An Dĩ Trạch chặn lại.

Anh và An Dĩ Trạch hôn cũng không phải lần đầu tiên, chỉ là trước kia dù anh kinh ngạc, nhưng cũng không để trong lòng, chỉ coi đó là việc trêu chọc. Nhưng hôm nay, biết được An Dĩ Trạch lại âm tình cảm như vậy với mình, anh liền không thể tiếp tục nhìn thẳng vào hành động của động tác của An Dĩ Trạch được rồi.

https://thuviensach.vn

Tô Giản trợn to hai mắt, đột nhiên giãy giụa. Có điều sức lực của An Dĩ Trạch lớn hơn anh rất nhiều, huống hồ hiện tại anh đang đứng trên đỉnh núi, bốn bề đều là vách đá, anh quả thật không thể không kiêng dè, vì vậy cuối cùng anh vẫn không thể nào giãy giụa, bị An Dĩ Trạch ôm chặt.

Cũng không biết có phải đã thành thói quen hay không, mặc dù bị An Dĩ Trạch tỏ tình làm chấn động, nhưng An Dĩ Trạch hôn lại không khiến anh có cảm giác chán ghét, chẳng qua là cảm thấy cái này bổ sung thêm tâm ý của An Dĩ Trạch khiến anh có chút lúng túng. Vừa bị động thừa nhận, Tô Giản vừa nhanh chóng nghĩ đối sách. Bất kể như thế nào, dù sao cũng phải khiến cho An Dĩ Trạch từ bỏ ý định! Mặc dù bây giờ thân thể bây giờ của anh là phụ nữ, nhưng để cho anh tiếp nhận một người đàn ông như An Dĩ Trạch, anh vẫn cảm thấy hơi khó khăn!

Tô Giản nắm chặt, thừa dịp An Dĩ Trạch hơi buông đột nhiên đẩy anh ra, thở hổn hển nói: "Tôi không thích đàn ông!"

An Dĩ Trạch quả nhiên sững sờ, trầm giọng nói: "Có ý gì?"

Tô Giản nói úp mở: "Thật ra thì, tôi thích phụ nữ..."

Vẻ mặt An Dĩ Trạch khó hiểu: "vậy người đàn ông trong máy tính em lúc trước là chuyện gì? Em và anh ta cũng không phải là bạn bình thường."

"Anh ta..." Đại não của Tô Giản nhanh chóng vận chuyển. "Anh ta đúng là bạn trai cũ của tôi, có điều vì sau đó tôi phát hiện, thì ra tôi thích phụ nữ, nên tôi và anh ta chia tay!"

An Dĩ Trạch lẳng lặng nói: "Không phải em nói, em không nhớ gì sao?"

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

Dưới cái nhìn soi mói của An Dĩ Trạch, Tô Giản chỉ có thể nhắm mắt nói: "Gần đây hình như tôi đã có thể nhớ được không ít chuyện..."

An Dĩ Trạch nói: "Vậy em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở đâu không?"

Tô Giản lập tức trả lời: "Quán bar! Tôi nhớ rất rõ!"

An Dĩ Trạch nói: "Không đúng."

Tô Giản trợn mắt: "Không phải lúc trước anh nói chúng ta gặp nhau ở quán bar sao?"

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Không phải em nói, em nhớ, nhớ rất rõ ràng sao?"

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch bỗng nhiên thở dài một cái, nói: "Thật ra thì em hoàn toàn không nhớ được gì cả, phải không?"

Thật ra thì tôi hoàn toàn không quên cái gì cả đại ca à! Tô Giản hết sức bực bội.

An Dĩ Trạch đưa tay, bỗng nhiên ôm anh vào trong ngực, trong tiếng gió vù vù, giọng nói của anh dịu dàng lại nghiêm túc.

"Dù không nhớ cũng không sao. Giản Giản, anh sẽ đối tốt với em."

Lần này Tô Giản không có giãy giụa.

Nếu là trước kia, nghe được An Dĩ Trạch nói như vậy, anh nhất định sẽ phê bình ' An Dĩ Trạch lại bắt đầu lừa gạt em gái'. Mà nghe được An Dĩ Trạch nói 'thích mình', anh nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười dài, trong lòng tràn đầy thắng lợi vui sướng: Họ An, các em gái thích anh thì sao, cuối

https://thuviensach.vn

cùng không phải anh sẽ quỳ dưới chân tôi sao? Người thắng cuối cùng nhất định là tôi, ha ha ha!

Mà hôm nay, nghe được An Dĩ Trạch nói sẽ đối tốt với mình nghiêm túc như vậy, anh lại không có chút vui vẻ. Từ lúc sống lại đến nay, An Dĩ Trạch vẫn là người quen thuộc nhất bên cạnh anh, mặc dù quan hệ hai người là vì bản hợp đồng, nhưng cẩn thận nhớ lại, anh ở cạnh An Dĩ Trạch, thật sự luôn sống tốt. Ở trước mặt người khác, anh còn phải giả bộ một chút, nhưng ở trước mặt An Dĩ Trạch, trừ hai bí mật anh là đàn ông và việc sống lại ra, anh hoàn toàn không giấu giếm, tùy tâm tùy tính, sống vô cùng tự tại. Mà An Dĩ Trạch cũng chăm sóc anh cẩn thận, trước người khác có thể có chút diễn trò, nhưng sau lưng người khác vẫn đối xử với anh không tệ. Nếu anh là một cô gái chân chính, nhìn về người đàn ông có gia thế tướng mạo có năng lực lại đối tốt với mình như vậy, chỉ sợ đã đi theo, nhưng...

Tô Giản thấp giọng nói: "Dĩ Trạch, thật xin lỗi."

An Dĩ Trạch chậm rãi buông anh ra, nhìn vào mắt anh nói: "Em còn thích bạn trai cũ của em?"

Tô Giản lắc đầu một cái: "Không có, tôi thật sự không nhớ người kia." Ngừng một chút, há miệng, lần đầu tiên nhìn An Dĩ Trạch nói chuyện, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng.

"Tôi chỉ không thích anh."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 62

An Dĩ Trạch hồi lâu không lên tiếng.

Gió núi gào thét, mang đến từng trận lạnh lẽo sau cơn mưa. Hai người im lặng, trên núi trừ tiếng gió, hình như không còn âm thanh gì khác.

An Dĩ Trạch hạ mắt, vẻ mặt vẫn giống bình thường, không có biểu cảm gì. Nhưng Tô Giản đã quen thuộc anh lại có thể cảm giác được, vẻ mặt giờ phút này không phải là mặt liệt như ngày thường, mà là hình như thật sự... khổ sở.

Mấy ngày nay trở lại đây, anh từng thấy An Dĩ Trạch không nói, cũng gặp qua An Dĩ Trạch mỉm cười, nhìn thấy An Dĩ Trạch tức giận, cũng nhìn thấy An Dĩ Trạch dịu dàng, nhưng hình như anh chừa từng thấy qua An Dĩ Trạch yên lặng như vậy.

Tô Giản không cảm thấy mình là người biết thông cảm, nhưng không biết tại sao, nhìn bộ dáng này của An Dĩ Trạch, trong lòng anh đột nhiên sinh ra một chút khó chịu.

Cuộc đời này của anh, chưa từng được cô em nào thật sự thích ua, mà người đàn ông anh xem tình địch, có vẻ có rất nhiều cô gái thích, nhưng hai lần đều bị người trong lòng từ chối. Cũng không biết hai người bọn họ, rốt cuộc là ai bi thảm hơn.

Loại không khí này, Tô Giản cũng không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể lúng túng nói một câu: "Chúng ta đi thôi." Sau đó dẫn đầu đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Từ lúc đi xuống từ Tây Phong, hai người không đi nơi khác nữa, trực tiếp trở về cửa chính, quay lại đường cũ về Thương Long, sau đó quay đầu xuống núi.

Con đường này là Tô Giản đặc biệt chọn ra để xuống núi, cố gắng hết sức tránh cho lặp lại với đường lên núi, vốn còn muốn khoe khoang với An Dĩ Trạch, nhưng bây giờ tình cảnh này của hai người, anh cũng chỉ đành ngượng ngùng ngậm miệng, một người lặng lẽ ở phía trước dẫn đường.

Ngay từ đầu con đường cũng coi như bằng phẳng, có điều ngày hôm trước trèo lên núi, chân Tô Giản đã muốn mỏi nhừ, lúc xuống núi cảm giác đặc biệt rõ ràng, cho nên cho dù con đường khá là bằng phẳng, đối với anh mà nói, đi cũng cảm thấy là hành hạ, nhưng nhìn An Dĩ Trạch vẫn yên lặng không nói, anh cũng đành cắn răng không nói một tiếng.

Nhưng mà càng về sau, đường càng lúc càng dốc, càng ngày càng hiểm, hơn nữa bởi vì thang đá sau cơn mưa trơn ướt, Tô Giản nhiều khi chỉ có thể quay lưng lại, ôm xích sắt đi xuống thang. Còn An Dĩ Trạch vẫn đi thẳng xuống dưới, vì vậy Tô Giản không khỏi đối mặt với anh. Tô Giản lén nhìn lại, chỉ thấy An Dĩ Trạch nghiêm mặt như cũ, không có biểu cảm gì, nhưng khi anh nhìn về phía, đối phương cũng giương mắt nhìn lại.

Tô Giản nhạt nhẽo nói: "Đường có chút trơn, ha ha."

An Dĩ Trạch yên lặng gật đầu một cái, không nói gì như cũ.

Tô Giản thật sự cảm thấy cái không khí lúng túng này có chút khó chịu, vì vậy cố gắng bước nhanh hơn, kìm nén thở ra một hơi đi về phía trước, kéo dài khoảng cách với An Dĩ Trạch. Chuyển sang một góc khác, anh lén nhìn lui về phía sau một chút, phát hiện đã không nhìn thấy bóng dáng của An Dĩ Trạch, lúc này mới lắc lắc vai thở một hơi dài.

Rõ ràng anh là người chiến thắn, hiện tại nên là lúc anh cảm thấy hãnh diện, vì sao anh lại cảm thấy khổ sở như vậy? Tô Giản nhìn ra xa, thở dài

https://thuviensach.vn

một tiếng: Ngay cả tổn thương tình địch anh cũng bắt đầu cảm thấy tội lỗi, quả nhiên anh trời sinh hiền lành lại trong sáng.

Tô Giản cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, ai ngờ trong lúc bước xuống một bậc thang, bởi vì trên thang có một chút nước đọng có chút trơn trợt, anh sơ ý một chút dẫm lên, cả người lên ngã một cái. Cũng may thang đá chỉ ở cấp ba, không đến nổi khiến anh té ra xa, chỉ là hắn vẫn không tránh được té mông lên đất, mà trong tình thế cấp bách đưa tay ra chống xuống đất lại trợt tay trên tảng đá nhọn, khiến tay bị rách một đường nhỏ, máu lập tức chảy ra.

Tô Giản đau khổ không thôi, mặt nhăn hồi lâu cũng không bò dậy.

"Bị thương ở đâu?" Tô Giản đang vuốt cái mông ngã đau, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của An Dĩ Trạch.

Tô Giản sững sờ ngước mắt lên, liền thấy An Dĩ Trạch vượt lên mấy bước, ánh mắt là lo lắng không thể che giấu.

" A, không, không có gì. " Tô Giản cứng ngắc, vội vàng chống tay đứng lên.

An Dĩ Trạch đột nhiên kéo tay của anh, nhìn thấy vết thương rướm máu của anh, lông mày mạnh mẽ nhíu một cái: "Bị thương rồi?"

"Không có việc gì, chỉ là một vết nhỏ, cũng không đau..." Tô Giản đang muốn rụt tay về, không nghĩ An Dĩ Trạch đã lấy băng cá nhân ra, sau khi xử lý đơn giản vùng xung quanh vết thương xong, liền băng nó lại.

Tô Giản nuốt từng ngụm nước bọt, nói khẽ: "Cảm ơn."

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, kéo tay đỡ anh lên: "Đường trơn, cẩn thận một chút, cẩn thận dưới chân."

https://thuviensach.vn

"A, được." Tô Giản trước nay chưa từng nghe lời, thừa dịp An Dĩ Trạch không chú ý, liếc mắt nhìn anh hai cái.

Ai ngờ An Dĩ Trạch đúng lúc thấy anh nhìn trộm, lấy nước từ trong balo đưa cho anh: "Khát sao?"

Tô Giản nhận lấy nước, cười hai tiếng: "A, đúng, có chút khát. Mở nước uống hai ngụm, để giảm bớt lúng túng, lại đưa chai nước ra: "Anh khát không? Có muốn uống một chút không?"

An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm anh, nhận lấy chai nước yên lặng uống vài ngụm.

Đây coi như là tín hiệu hoà giải? Nhìn biểu tình An Dĩ Trạch hình như không có nặng nề như vừa rồi, trong lòng Tô Giản hơi thả lỏng một chút. Mặc dù bị chuyện An Dĩ Trạch tỏ tình khiến anh cảm thấy sợ hãi lại lúng túng, nhưng anh và An Dĩ Trạch lại có quan hệ hợp đồng, sau này hai người còn phải tiếp tục sống chung, cho nên anh thật sự không muốn hai người trở nên lúng túng, khiến anh cảm thấy không được tự nhiên lại khó chịu.

Con đường sau đó mặc dù hai người không nói lời nào, nhưng dù sao cũng không cần tránh nữa. Trên đường xuống núi, hai người cũng mất hứng thú đến nơi khác thưởng thức, vì vậy trực tiếp về nhà.

Sau khi về đến nhà, Tô Giản phát hiện, hình như An Dĩ Trạch không để ý đến anh nữa.

An Dĩ Trạch cũng không tức giận hay trách móc anh, nhưng hình như An Dĩ Trạch không muốn nói chuyện với anh. Mặc dù trước kia An Dĩ Trạch cũng không nói nhiều, nhưng thời gian ở cùng Tô Giản, bởi vì Tô Giản nói nhiều, hầu như anh cũng nói thêm một ít. Nhưng bây giờ, một ngày hai người cũng không nói đến hai câu, mặc dù còn sống chung một mái hiên, nhưng lại giống như xa lạ hơn lúc mới biết nhau.

https://thuviensach.vn

Đối với loại tình huống này, Tô Giản cảm thấy không được tự nhiên, lại bất đắc dĩ. Anh đương nhiên biết, điều này cũng không thể trách An Dĩ Trạch, cho dù ai tỏ tình bị từ chối, chỉ sợ không thể lập tức vui vẻ với người twgf từ chối mình, Chẳng qua là hiểu thì hiểu, tóm lại anh vẫn cảm thấy bực bội, có điều làm sao cũng cảm thấy buồn chán.

Buổi tối đầu tiên hai người về đến nhà, Tô Giản đứng trước giường hai người từng ngủ chung, có chút do dự. Trước kia anh không biết tình cảm của tâm tư của An Dĩ Trạch còn tốt, hiến tại đã biết An Dĩ Trạch ôm tâm tư khác với mình, anh không thể ngủ cùng giường với An Dĩ Trạch rồi. Lúc đó, anh thường ôm máy tính hay điện thoại nằm trên ghế salon hoặc trên giường chơi, mà bây giờ, anh chỉ có thể ôm trong lòng, chạy đến phòng sách của An Dĩ Trạch.

Buổi tối lúc ngủ, thấy anh vẫn luôn ở trong phòng sách không đi ra, An Dĩ Trạch đi vào, nhắc nhở anh: "Nên đi ngủ."

Tô Giản cố gắng khiến vẻ mặt của mình và giọng nói đều tự nhiên: "Tôi còn muốn chơi một lát, anh ngủ trước đi, lát nữa chơi mệt rồi, có thể tôi sẽ ngủ ở đây, cho nên anh không cần để ý đến tôi. Ngủ ngon!"

An Dĩ Trạch yên lặng nhìn anh, không di chuyển.

Cuối cùng, An Dĩ Trạch kiên trì muốn để cho Tô Giản về phòng lên giường ngủ, mà chính anh lại ngủ trong phòng sách.

Giường của An Dĩ Trạch rất lớn, lúc trước hai người cùng ngủ không thành vấn đề, hiện tại chỉ còn một mình Tô Giản, tất nhiên là vô cùng rộng rãi. Lại thêm lúc này An Dĩ Trạch không ở trong phòng, lẽ ra Tô Giản nên cảm thấy vô cùng thoải mái mới đúng, nhưng không biết tại sao, giang tay giang chân nằm trên giường, Tô Giãn vẫn không cách nào ngủ.

Từ trước đến nay Tô Giản luôn nằm trên giường ngủ một giấc ngọt ngào lại lăn qua lộn lại một đêm, ngày hôm sau lúc rời giường, hai mát lại

https://thuviensach.vn

sinh thêm hai quầng thâm.

Có điều An Dĩ Trạch cũng không nhìn thấy, bởi vì đến lúc anh thức dậy, An Dĩ Trạch đã đi làm.

Mà buổi tối, Tô Giản nhận được một cuộc điện thoại đơn giản của An Dĩ Trạch, nói muốn ở lại công ty tăng ca, sẽ về trễ.

Sống như vậy qua vài ngày, ngay cả mẹ An cũng gọi anh đến hung dữ dặn dò: "Gần đây, Tiểu Trạch mỗi ngày đều đi sớm về trễ, làm việc rất cực khổ, con phải đối tốt với nó một chút, có biết không?"

Tô Giản chỉ đành gật đầu đáp lời, nhưng anh vẫn biết, An Dĩ Trạch đi sớm về trễ, chỉ sợ cũng không phải bởi vì làm thêm giờ, có điều cũng chỉ vì tránh anh.

Mặc dù anh cũng cảm thấy tình huống hiện tại này của hai người lúc mặt đối mặt sẽ lúng túng, nhưng thấy An Dĩ Trạch không để ý mình, cố ý tránh ra cố ý tránh anh, mấy gày nay không thấy bóng dáng An Dĩ Trạch khiến anh không thể thích ứng.

Buổi tối nằm trên giường, Tô Giản thậm chí còn thở phì phì nghĩ: Cùng là từ chối, nhưng đãi ngộ của anh ta đối với Thiên Hậu Kỷ thật sự rất lớn! Lúc trước Thiên Hậu Kỷ là từ chối lời cầu hôn của anh ta, nhưng nhìn An Dĩ Trạch đối với Thiên Hậu Kỷ, vẫn là khách khí và dịu dàng! Mà bây giờ, anh cùng lắm chỉ nói một câu không thích, người này liền hoàn toàn lạnh nhạt với anh, thậm chí ngay cả mặt anh cũng không muốn nhìn! Như vậy xem ra, người này hoàn toàn không thật lòng thích anh!

Tô Giản càng nghĩ càng rối rắm lăn vài vòng trên giường, phát hiện vẫn không ngủ được, dứt khoát bò dậy mở máy tính.

Đi vào diễn đàn ngày thường đi dạo, Tô Giản đánh thật nhanh trên bàn phím, đăng một bài viết.

https://thuviensach.vn

"Chủ topic là nam, gần đây được một người anh em thổ lộ, chủ topic nên làm gì? Chờ lời khuyên!"

Nửa đêm người rảnh rỗi lượn diễn đàn không ít, vừa vậy bài Tô Giản vừa đăng, phía dưới nhanh chóng có trả lời.

"Người anh em đó cáo không? Giàu không? Đẹp trai không?"

Tô Giản trả lời: "Chân chính Cao Giàu Đẹp Trai."

Trả lời xong, Tô Giản chơi một trò chơi nhỏ trước, lại dạo Microblogging một hồi, rồi mới trở lại nhìn bình luận.

Chỉ là không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn, bài post đã thêm mấy chục bình luận.

" Hai chữ: Chấp nhận!"

"Cứ bất chấp mà nhận lời đi!"

"Nhận lời!"

"Chủ nhà, cậu thích người anh em đó sao? Thích thì đồng ý, nếu như không thích, từ chối là được rồi!"

"Lại nữa, chủ topic được một anh đẹp trai tỏ tình khiến bà đây là một cô gái mất đi một cơ hội được một chàng trai tỏ tình, thế giới thật tàn nhẫn!"

"Chủ nhà, cậu không muốn thì cho tôi được không?"

"Yoooooo!"

"Chủ nhà, tắm rửa sạch sẽ nằm xuống là được!"

"Mẹ nó, cho phụ nữ chúng tôi một con đường sống với chứ!"

https://thuviensach.vn

"Đồng ý đi! Hai người đến với nhau, các em gái đều là của tôi!"

"Cho chủ nhà một ít sáp nến!"

"Chán ghét! Ghét gay nhất!"

"Nam nữ yêu nhau là vì duy trì nòi giống, nam nam yêu nhau mới là tình yêu chân chính!"

"Chủ nhà, đây là bài hát tôi cẩn thận chọn cho hoàn cảnh của cậu, vui lòng nhận: Cúc hoa tàn, mãn đinh thương*..."

(*: Từ này ở đây là cái đó bị thương, mình để thế này cho nó hoa mỹ ^^)

"Chủ nhà, nếu không thì cậu nới với người anh em của cậu: Anh thích tôi ở đâu, tôi thay đổi còn không được sao?"

"Lầu trên, ngộ nhà người anh em của chủ nhà thích vì chủ nhà là nam thì sao? Lúc đó có chúa cũng không thay đổi được giới tính!"

"Ở cùng nhau đi! Ở cùng nhau đi! Ở cùng nhau đi!"

"Con lừa ngốc, ngươi lại muốn cướp đạo trưởng của bần ni!"

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Nhìn bình luận không ngừng hiện lên, Tô Giản 囧: Dạo này, chút chuyện liên quan đến danh tiết của nam nữ, đàn ông và đàn ông ở cùng một chỗ có thể khiến mọi người hứng thú, cái không khí thần kỳ này là như nào!

Đang cảm thán, QQ đột nhiên nhảy ra một khung chat, Tô Giản nhìn một cái, không ngờ là Nhan Tử Vi gửi tới.

Gọi ta là Nữ Vương đại nhân: Tô Tiểu Giản, có ở đó không?

Thế giới quán quân đau khổ: Ở đây!

Gọi ta là Nữ Vương đại nhân: Đã trễ thế này, cậu còn không ngủ?

Thế giới quán quân đau khổ: Không ngủ được.

Gọi ta là Nữ Vương đại nhân: Ôi ôi ôi, hình như có biến, mau nói nghe một chút!

Thế giới quán quân đau khổ: Ha ha không có gì, chỉ là không buồn ngủ mà thôi.

Gọi ta là Nữ Vương đại nhân: Không muốn nói? Được rồi, không nói trên QQ vậy khi nào gặp mặt nhớ khai thật, đúng rồi gần đây ai gia có ngày nghỉ, lệnh cho Tiểu Giản Tử đi theo phụng bồi ai gia giải sầu!

Thế giới quán quân đau khổ: Vâng.

https://thuviensach.vn

Gọi ta là Nữ Vương đại nhân: A, có tính hài hước, xem ra kết hôn vẫn có chỗ tốt!

Tính hài hước và kết hôn có quan hệ gì? Trong đầu Tô Giản hiện lên khuôn mặt không có biểu cảm gì của An Dĩ Trạch, trong lòng lặng lẽ châm chọc, nhưng ngón tay lại gõ trên bàn phím, hẹn thời gian gặp mặt với Nhan Tử Vi.

Ngày gặp mặt, sau khi Tô Giản tan việc chạy tới chỗ hẹn, ăn chung một bữa cơm với Nhan Tử Vi. Sau khi cơm nước xong, Nhan Tử Vi không nói lời nào kéo anh về nhà cô.

" Đôi ta lâu như vậy không gặp mặt, chẳng lẽ cậu không nhớ mình? Dù sao đó cũng không phải chồng thật của cậu, một đêm không về cũng không sao? Tối nay cậu ngủ với mình!"

"Hic, cái đó, nói chúng ta ngủ chung một giường sao?"

"Sao vậy? Chê mình à?"

"Không có, không có!"

Vẻ mặt Tô Giản đầy vẻ trong sáng, nhưng nội tâm lại bắt đầu có chút kích động: Cuộc sống lần đầu tiên được ngủ chung với một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp như vậy!Chung giường chung gối với một người đàn ông như An Dĩ Trạch lâu như vậy, anh đột nhiên bối rối, cuối cùng anh cũng đi về phía con đường bình thường!

Tô Giản gọi điện về nhà. Điện thoại là Quản Gia nhận, Tô Giản vốn muốn trực tiếp để Quản Gia nhắn cho An Dĩ Trạch buổi tối mình không về, nhưng trước khi mở miệng, anh quỷ thần xui khiến hỏi một câu: "Dĩ Trạch về chưa?"

Quản gia nói: "Cậu ba còn chưa về."

https://thuviensach.vn

Tâm tình Tô Giản hơi khó chịu, giọng nói cũng có chút bực bội: "Vậy khi anh ta về, chú Vương nói với anh ta, hôm nay tôi không về!"

Cùng về nhà của Nhan Tử Vi, Tô Giản đầu tiên là hơi tò mò đi thăm nhà riêng của cô nàng một chút, ngay sau đó liền vui vẻ ngồi trên ghế sô pha nói chuyện phiếm với Nhan Tử Vi.

Trên bàn uống trà nhỏ trước sofa bày một loạt đồ ăn vặt, Nhan Tử Vi vừa chọn vừa nói: "Rốt cuộc có thể thỏa mãn cái bụng của mình rồi! Cậu không biết, vì diễn bộ phim này, mình thê thảm thế nào đâu! Lần này không phải mình phải diễn một cô gái có chuyện tình đau khổ sao, nhất định phải ốm yếu tiều tụy, làm hại mình mỗi ngày ăn cũng không đủ no! Đối với người chỉ cần uống nước cũng có thể béo như mình mà nói, đây là chuyện tra tấn đến thế nào!"

Tô Giản đồng tình: "Quả thật là một loại tra tấn."

Nhan Tử Vi chọn một gói snack ngồi xếp bằng trên ghế sô pha, thỏa mãn cho vào miệng: "Mỗi lần đến lúc này, mình sẽ vô cùng hâm mộ những người ăn bao nhiêu cũng không mập!"

Tô Giản gật đầu: " Ừ, mình cũng hâm mộ!"

Nhan Tử Vi sâu xa nhìn về phía anh: "Tô Tiểu Giản, cậu muốn tạo thêm thù hận sao? Cậu chính là người như vậy có được không?"

Tô Giản: "..."

Nhan Tử Vi nói: "Có điều ở điểm này, mình thật sự khâm phục một người."

Tô Giản: "Ai?"

Nhan Tử Vi: "Kỷ Nghiên."

https://thuviensach.vn

Tô Giản lập tức hứng thú: "Thiên Hậu Kỷ? Cô ấy làm sao?"

Nhan Tử Vi nói: "Nghe nói trước kia cô ấy vì diễn một bộ phim, thật sự tăng 20 cân, mà sau khi quay phim xong, không được bao lâu, cô ấy lại có thể nhanh chóng giảm xuống được. Mặc dù mình không phải là fan của cô ấy, nhưng chuyện này khiến mình thật sự khâm phục."

Tô Giản suy nghĩ lại vóc người của Kỷ Nghiên một chút, sau đó bắt đầu yên lặng tưởng tượng bộ dáng mập 20 cân của cô.

Nhan Tử Vi ở bên nói: "Đúng rồi, cậu đọc tin tức trên báo chưa? Lúc trước không phải nói Kỷ Nghiên sắp kết hôn rồi sao, có điều gần đây lại nghe nói hình như vị hôn phu của Kỷ Nghiên qua lại với người đàn bà khác, cũng không biết Thiên Hậu Kỷ còn có thể đi đến hôn nhân hay không."

Trái tim Tô Giản động một cái. Nếu như Kỷ Nghiên không kết hôn, vậy không phải An Dĩ Trạch lại có cơ hội rồi? Đến thời điểm, cũng không biết An Dĩ Trạch còn dám vỗ ngực nói thích anh hay không.

Tô Giản bỗng nhiên có chút tò mò về chồng chưa cưới của Kỷ Nghiên. Đều là thiếu gia nhà giàu như vậy, Thiên Hậu Kỷ buông tha An Dĩ Trạch lại chọn Lý Minh này, có lẽ vị tiên sinh họ Lý này phải có chỗ hơn người. Tô Giản cầm điện thoại di động lên mạng tìm hiểu người này một chút, sau đó nhìn chằm chằm bức ảnh, có chút buồn bực: Vị thổ hào họ Lý này, bộ dạng cũng tạm được, có điều so với An Dĩ Trạch, hình như vẫn kém một chút, tại sao cuối cùng Kỷ Nghiên lại chọn anh ta chứ? Chẳng lẽ là bởi vì vị thổ hào họ Lý này còn thổ hào hơn cả thổ hào?

Nhan Tử Vi đột nhiên ở một bên hỏi: "A, đúng rồi, cậu và An Dĩ Trạch gần đây thế nào? Gần đây An Dĩ Trạch đối với cậu ra sao?"

Tô Giản nghĩ đến tình hình gần đây của hai người bọn họ, mơ hồ nói: "Tàm tạm."

https://thuviensach.vn

Nhan Tử Vi gác chân lên bàn trà: "Nói thật, Tiểu Giản, thật ra thì An Dĩ Trạch thật sự rất tốt, cậu có thể suy xét xem. Trong hội này, mình gặp không ít thiếu gia công tử, nhưng phần lớn đều là con nhà giàu ăn chơi trác táng, người giống như cậu An ít khi dính đến những chuyện này, thật sự rất khó có được."

Tô Giản yên lặng châm chọc: Sao không dính vào chứ? Cậu An ít dính nhưng một khi dính lại rất lớn, trực tiếp đến gần Thiên Hậu rồi!

" Dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là bản thân cậu thích." Nhan Tử Vi ném một quả bồ đào vào trong miệng. "Dù sao con dâu nhà giàu cũng không dễ làm, hơn nữa loại thỏ bạch như cậu, chỉ sợ nếu thật sự gả vào nhà họ An, cũng chưa chắc có thể qua được vui vẻ. Nếu quả thật như vậy, còn không bằng tìm một người đàn ông bình thường cậu thích, không cần nhiều tiền, đối tốt với cậu là được."

Tô Giản yên lặng 囧: Tìm đàn ông cái gì, áp lực lớn như núi có được hay không? Tính ra, ít nhất anh còn có thể ngủ chung một giường với An Dĩ Trạch, phải thay đổi sang một người đàn ông khác, chỉ sợ anh không chịu được.

Hai người nói nhăng nói cuội một hồi, đợi quà vặt trên bàn uống trà nhỏ bị tiêu diệt gần hết, Nhan Tử Vi ôm bụng kéo Tô Giản đi tắm. Trước đó Tô Giản còn lén kích động một chút: Chẳng lẽ nữ thần muốn tắm với anh? Nhưng ngay sau đó điện thoại di động của Nhan Tử Vi vang lên, Nhan Tử Vi mở tủ quần áo, ném cho Tô Giản một bộ quần áo, chép miệng với Tô Giản đi về phía phòng tắm, sau đó liền chạy đến bên cạnh nghe điện.

Tô Giản tắm xong đi ra, Nhan Tử Vi đã nói chuyện điện thoại xong, thấy anh đi ra, Nhan Tử Vi nhìn một thân váy ngủ cổ thấp của anh một chút, sau đó tầm mắt rơi vào trên ngực anh.

https://thuviensach.vn

"Mình nói, bộ ngực lớn thế này ở trên người cậu thật quá lãng phí!" Nhan Tử Vi đột nhiên đưa tay, bóp ngực anh một cái. "Cả ngày cậu bọc kín như vậy, hoàn toàn không có đất dụng võ, tốt hơn hết là ình, để mình đi lên trong sự nghiệp!"

Tô Giản hơi 囧, thầm nghĩ tôi cũng muốn cho cô mà nữ thần, tôi chỉ thích món đồ này lớn lên trên người người khác, không thích phát triển trên người mình, lúc ngủ nằm úp sấp hay mắc cực kỳ.

Lúc ngủ, trong lòng Tô Giản quấn quít một hồi, cuối cùng chọn một chỗ cách Nhan Tử Vi không gần không xa. Ngược lại Nhan Tử Vi nằm nghiêng chống đầu nhìn anh: "Ngủ như vậy làm gì? Lại đây, chúng ta nói chuyện một chút!"

Tô Giản thuần khiết dời sang bên cạnh người đẹp một chút.

Hai người nằm đối mặt. Nhan Tử Vi đột nhiênchọt anh một chút, cười đến không có ý tốt: "Lại nói, lúc cậu ở nhà họ An, là ngủ cùng một giường với An Dĩ Trạch hay tách ra?"

Tô Giản: "...Ngủ chung một giường."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tô Giản không nghĩ tới đột nhiên có tiết mục xen giữa này.

Cúp điện thoại, Tô Giản nói một chút chuyện trong nhà em gái Tô cho Nhan Tử Vi. Nhan Tử Vi nói: "Tiểu Giản, cậu không tính nói với gì chuyện cậu mất trí nhớ sao?"

Tô Giản do dự nói: "Hay là trước đó không nói đi, dù sao cô ấy... Mẹ mình hiện tại còn mang bệnh."

Nhan Tử Vi nói hết tình hình trong nhà của mẹ Tô và tính của của Tô Giản với anh rồi. Tô Giản âm thầm nhớ, cũng không biết có phải nhớ quá nghiêm túc hay không, buổi tối lại đi vào giấc mơ của anh.

Trong mơ, anh dẫn về nhà, có điều trở về không phải là nhà em gái Tô, mà là nhà của anh.

Ba mẹ trong nhà còn có em trai anh đều ở đó, mà anh là con trai, hiên ngang bước vào.

Anh dắt tay của An Dĩ Trạch yên lặng đi đến trước mặt cha mẹ, sau đó quỳ xuống: "Cha, mẹ, con trai có lỗi với hai người! Con trai tìm cho hai người một người đàn ông làm con dâu!"

Cha Tô giận đến phát run: "Đứa con bất hiếu này!" Nói xong còn giơ ghế lên đánh anh.

https://thuviensach.vn

Anh cúi đầu chuẩn bị yên lặng chịu đựng, nhưng không nghĩ An Dĩ Trạch đột nhiên bổ nhào về phía trước, hô lên: "Đừng tổn thương Giản Giản!"

Cha Tô tức giận nói: "Cậu cút ra ngoài cho tôi! Nhà tôi không hoan nghênh tiểu tiện nhân như cậu quyến rũ con tôi!"

"Bác trai, bác chấp nhận cho cháu và Giản Giản đi!" Vẻ mặt An Dĩ Trạch đầy đau khổ. "Cháu... cháu đã có cốt nhục của Giản Giản..."

Lúc dậy sớm đánh răng, nghĩ đến cảnh tượng quỷ dị trong mơ, Tô Giản thật sự nuốt sạch nước súc miệng. Mà sau khi rời nhà Nhan Tử Vi vè nhà nhìn thấy An Dĩ Trạch, Tô Giản không kềm chế được giương mắt quét một vòng qua bụng anh.

An Dĩ Trạch không đến công ty mà đang ở nhà, Tô Giản không khỏi cảm thấy hơi kinh ngạc. Ngược lại An Dĩ Trạch nhìn thấy anh, vẻ mặt vẫn như cũ, vô cùng tự nhiên, giống như mấy ngày nay anh hoàn toàn không tránh mặt Tô Giản, mà chỉ ở lại công ty tăng ca vậy. Tô Giản cũng không muốn khiến hai người thêm xấu hổ, cũng cố gắng tự nhiên như trước đây, vẫn coi An Dĩ Trạch là bạn bè thuần khiết.

Tô Giản: "Về rồi à?"

An Dĩ Trạch: " Ừ."

Tô Giản: "Ăn chưa?"

An Dĩ Trạch: "Ừ."

Tô Giản: "Anh không thể thay từ khác được sao?"

An Dĩ Trạch: "Em ăn chưa?"

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

Buổi tối An Dĩ Trạch vẫn tự giác ngủ ở phòng sách, Tô Giản đã quen buổi tối nằm nói chuyện với anh, lần này ngược lại còn có chút không quen, vì thế chỉ có thể chạy đến phòng sách.

An Dĩ Trạch đang xem máy tính, thấy anh đi vào thì giương mắt nhìn lên.

Tô Giản làm ra vẻ tự nhiên đi vào, nhìn thấy trên máy tính An Dĩ Trạch đang phát một bộ phim điện ảnh, liền nói: "A, anh cũng đang xem bộ phim này à! Tôi cũng thích bộ này! Kết quả vô cùng kinh điển! Lúc đó làm thế nào tôi cũng không nghĩ đến sau lưng nam chính này là đại BOSS!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản ho nhẹ một tiếng: "Cái này, mẹ của tôi không phải nói muốn tôi dẫn anh về nhà sao, lúc nào thì anh có thời gian?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch khẽ động: "Cuối tuần này."

" Quá tốt!" Tô Giản nói, "Vậy cuối tuần này chúng ta lại về!"

An Dĩ Trạch gật đầu: "Anh sẽ nói người đặt vé." Giương mắt thấy Tô Giản muốn nói lại thôi, liền hỏi: "Sao vậy?"

Tô Giản nói: "Thân thể mẹ tôi không được tốt..."

An Dĩ Trạch gật đầu nói: "Yên tâm, anh biết phải làm thế nào."

Tô Giản nghi ngờ: Tôi đây còn chưa nói hết, sao anh biết tôi muốn nói anh giúp tôi giấu chuyện tôi mất trí nhớ? Có điều nếu An Dĩ Trạch gật đầu, anh cũng hơi yên lòng.

Chủ nhật đến rất nhanh, hai người tới sân bay, sau hai giờ đã đến quê của em gái Tô.

https://thuviensach.vn

Quê hương của em gái Tô là thành phố Giang Nam nhỏ bé, xinh đẹp, yên tĩnh. Tô Giản cảm thấy mới lạ, không nhịn được thở dài nói: "Quê tốt!" Thấy An Dĩ Trạch nhìn lại, anh lập tức tỉnh lại, đây là quê hương của em gái Tô, vì vậy vội vàng nói: "Tôi chỉ muốn nói một nơi tốt như vậy mới có thể sinh ra một người như tôi!"

An Dĩ Trạch: "...Đúng thật."

An Dĩ Trạch đang khen anh sao? Tâm tình Tô Giản len lén có chút tốt, vì vậy lúc gọi taxi, giọng nói hơi vui vẻ. Có điều sau khi lên xe taxi, nghe tiếng phổ thông mang theo khẩu âm địa phương nghiêm trọng của tài xế, Tô Giản đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: Em gái Tô là người Giang Nam! Ngôn ngữ Giang Nam giống như ngoại ngữ, đừng nói anh nói, ngay cả nghe cũng thấy tốn sức! Đến lúc đó ngay cả lời mẹ anh cũng không nghe hiểu, đó không phải là phức lớn sao?

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Tô Giản lập tức lo lắng, ngồi trên xe có chút đứng ngồi không yên. Giữa lúc vắt hết óc tìm tòi biện pháp đối phó thì bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói ôn hòa của An Dĩ Trạch: "Làm sao vậy? Có phải là khó chịu chỗ nào không?"

Không thoải mái? Ánh mắt Tô Giản sáng lên, bỗng nhiên có một sáng kiến, đảo mắt nhìn An Dĩ Trạch, vuốt huyệt Thái Dương làm bộ yếu ớt: " Ừ, hơi chóng mặt, khó chịu, không có sức, cổ họng cũng khó chịu."

An Dĩ Trạch cau mày nói: "Có có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?"

" Không cần không cần!" Tô Giản lập tức bác bỏ, phát hiện giọng nói của mình quá lớn, lại cố gắng làm vẻ yếu ớt, hơi thở mỏng manh. "Khá tốt, chỉ là cổ họng khó chịu, nói chuyện cũng đau, khụ khụ..."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch đưa tay để anh nằm lên vai mình: "Vậy thì đừng nói chuyện. Dù sao một lát nữa mới về đến nhà, em nghỉ ngơi trước một chút."

Trước Tô Giản còn mỉm cười nói cứng, nhưng dù sao trước đó động tác thân mật với An Dĩ Trạch cũng không ít, thân thể cũng theo thói quen, vì vậy rất nhanh yên tĩnh lại, trong đầu suy nghĩ bay lượn, lại bắt đầu suy nghĩ cách để đối phó.

Cũng không lâu lắm, hai người đã đến nơi. Nhà em gái Tô nằm trên một con phố nhỏ, Tô Giản nhìn ngôi nhà ngói xanh tường trắng mà có chút mờ mịt, ngược lại An Dĩ Trạch từng đến nhà họ Tô nên đã quen đường, dẫn Tô Giản đến một ngôi nhà nhỏ cũ kỹ.

Vì trước đó có gọi điện thoại tới cho nên mẹ Tô đã sớm chờ ở nhà, mở cửa nhìn thấy Tô Giản và An Dĩ Trạch, mẹ Tô vô cùng vui vẻ: "Về rồi? Mau vào mau vào! Ai, Tiểu An, không cần đổi giày! Được rồi, Niếp Niếp, bên trong ngăn kéo có déo, con lấy cho Tiểu An một đôi!"

Trước khi Tô Giản nghe 'Niếp Niếp' con sửng sốt một chút, sau đó lại ngạc nhiên mừng rỡ: Mẹ Tô lại không nói tiếng địa phương, mà là tiếng phổ thông!

Tô Giản lập tức khỏe lại vẻ mặt lên tinh thần, vui vẻ đáp một tiếng, lấy một đôi dép trong tủ cho An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch bị một đôi dép lê nữ màu hồng: "..."

"Đứa nhỏ này!" Mẹ Tô thầm trách Tô Giản một câu, sau đó từ bên cạnh lấy một đôi dép nam màu đen: "Tiểu An, đi cái này."

Mặc dù mẹ Tô đã ở tuổi trung niên, lại mang bệnh nên người có chút tiều tụy, nhưng có thể thoáng nhìn qua lúc trẻ là một mỹ nhân, hơn nữa giọng nói còn vô cùng dịu dàng ấm áp, Tô Giản rất nhanh có cảm tình với người mẹ này, vì vậy gọi một tiếng 'mẹ' cũng khá tự nhiên.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Giản Tiểu An đã về rồi?" Một người đàn ông trung niên ra khỏi phòng bếp.

Đây hẳn là chú Lý luôn ở bên cạnh chăm sóc mẹ rồi. Tô Giản quan sát ông, thân hình bình thường, nhưng bề ngoài có vẻ thật thà chất phác, nhất là nói tiếng phổ thông lại càng khiến Tô Giản mừng rỡ.

"Chú Lý." Tô Giản khéo léo kêu một tiếng.

Sau đó là một trận ân cần hỏi han, Tô Giản còn nhớ trước đó An Dĩ Trạch nói em gái Tô là một người dịu dàng, nên cũng cố gáng tỏ vẻ ngoan hiền. Cũng may mấy tháng giả bộ đoan trang cũng giúp anh có kinh nghiệm, tạm thời còn không lộ ra sơ hở nào.

Ngay lúc mẹ Tô lén gọi anh vào phòng nói chuyện, anh có chút thấp thỏm.

Mẹ Tô nói: "Niếp Niếp, con và Tiểu An giận nhau sao?"

Tô Giản sợ hết hồn, cái này cũng có thể nhìn ra, mẹ cũng thật lợi hại!

Mẹ Tô nhìn vẻ mặt của Tô Giản lập tức biết, nhớ tới lúc này ánh mắt hai người chạm nhau có chút không được tự nhiên, bà kéo tay Tô Giản nói: "Gia cảnh của Tiểu An và chúng ta kém nhau rất nhiều, lúc trước mẹ vẫn lo lắng con gả đến đó sẽ chịu nhiều ức hiếp..."

"Không có! Một chút ức hiếp cũng không có!" Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của mẹ Tô, Tô Giản vội vàng an ủi bà. "Dĩ Trạch đối với con rất tốt! Chỉ là bọn con trên đường có cãi nhau, lát nữa sẽ tốt!"

"Vậy thì tốt..." Mẹ Tô khẽ mỉm cười một cái, nhưng lo lắng trong mắt vẫn chưa tản đi. "Mẹ chỉ hi vọng hai đứa nhỏ các con có thể sống yên bình qua ngày. Từ nhỉ con theo mẹ đã phải chịu nhiều khổ sở, hiện tại mẹ mắc bệnh này, đều là mẹ liên lụy con..."

https://thuviensach.vn

"Không có không có! Mẹ đừng nói vậy!" Tô Giản vội vàng an ủi một hồi, trong lòng lại âm thầm tính toán.

Vì vậy đến khi kết thúc cuộc nói chuyện tiêng với mẹ Tô, đi vào phòng khách, Tô Giản ngồi xuống bên cạnh An Dĩ Trạch, sau đó không khách khí ôm lấy cánh tay An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch nhìn cánh tay đột nhiên bị ôm lấy của mình một cái, sau đó lại yên lặng giương mắt nhìn về phía Tô Giản.

Tô Giản nhẹ nhàng đụng anh một cái, đang muốn nháy mắt, nhưng thấy mẹ Tô đang nhìn lại, lập tức kéo dài giọng nói mềm mại: "Ông xã, còn giận em sao?"

An Dĩ Trạch lặng lẽ nói: "Tức giận?"

Tô Giản nói: ""Mẹ cũng lo lắng rồi! Em không phải chỉ liếc mắt sang bên cạnh một chút, mỹ nam sao, lại không có ý gì khác, anh cũng đừng ghen! Anh xem, nếu so vẻ đẹp, còn ai có thể đẹp bằng anh? Trong lòng em anh vĩnh viễn là người đẹp nhất!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản ôm cánh tay của An Dĩ Trạch nhẹ nhàng lắc lắc: "Đừng giận đừng giận! Tình yêu em đối với anh trời đất chứng giám, anh nhất định phải tin em! Nhanh cười một cái!"

An Dĩ Trạch: "..."

Nhìn An Dĩ Trạch nhếch khóe miệng ngây ra cười, Tô Giản cảm thấy vui vẻ: "phì' một tiếng bật cười.

Mẹ Tô thở dài một tiếng nói với An Dĩ Trạch: "Sau khi Niếp Niếp kết hôn, cũng có vẻ thoải mái hơn nhiều. Thật ra thì Niếp Niếp từ trước đến

https://thuviensach.vn

nay luôn luôn cố gắng hoạt bát, sau đó cha con bé qua đời, con bé mới... Tiểu An, thật sự cảm ơn con."

An Dĩ Trạch khách khí nói: ""Mẹ đừng nói như vậy, là con nên cảm ơn Giản Giản mới đúng, còn có cảm ơn mẹ, để cô ấy đến bên cạnh con."

Cái hiệu quả của lời nói này! Tô Giản ở bên cạnh ôm lấy cánh tay cánh tay của An Dĩ Trạch làm bộ ngọt ngào, trong lòng lại châm chọc.

Nhìn con rể ngày càng thuận mắt, cha mẹ vợ cười càng dịu dàng: "Cái khác mẹ đều không cần, chỉ cần con và Niếp Niếp vui vẻ sống qua ngày, mẹ cũng hài lòng rồi."

Tô Giản nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi." Len lén đụng An Dĩ Trạch. "Đúng không, ông xã?"

An Dĩ Trạch cầm tay của anh, khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, mẹ yên tâm."

Sau khi nói chuyện vui vẻ một hồi, rất nhanh đến lúc ăn tối. Người một nhà vui vẻ bắt đầu ăn cơm. Nhìn An Dĩ Trạch chọn miếng các lọc hết xương để vào bát Tô Giản, mẹ Tô vui vẻ hai mắt cong lên.

Ngược lại Tô Giản lại cảm thấy rất hứng thú với bát chè trên bàn, nói với chú Lý: "Chú Lý, đây là cái gì? Uống thật ngon!" Nói xong lại uống thêm một bát nữa.

"Đây là rượu gạo." Tô mẫu bên cạnh thở dài. "Trước kia mẹ cũng không làm, cũng không cho con uống qua, hiện tại thân thể không tốt..."

Tô Giản vội nói: "Mẹ! Không phải bây giờ có chút Lý sao, chú Lý biết làm không được sao?"

Mẹ Tô có chút ngượng ngùng, nhưng nụ cười vẫn vui vẻ.

https://thuviensach.vn

"Chú cũng vừa học làm." Chú Lý vui vẻ nói. "Tiểu Giản thích, vậy uống nhiều một chút."

"Vâng." Uống xong một bát, Tô Giản vui vẻ lấy thêm một bát.

Một nhà ba người nói chuyện vui vẻ, suy chỉ có An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh nghe được chữ 'rượu, chiếc đũa trên tay yên lặng cứng ngắc.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Cũng may Tô Giản trừ uống hơi nhiều rượu gạo ra toàn bộ quá trình còn bình thường, lúc này An Dĩ Trạch mới thoáng yên tâm.

Cơm nước xong, hai vợ chồng lại ngồi trong phòng khách xem TV với hai vị trưởng bối. An Dĩ Trạch ngồi cạnh Tô Giản, phát hiện hai mắt Tô Giản nhìn chăm chú tivi, khuôn mặt cười ngoan ngoãn, không khỏi lại chăm chú nhìn thêm. Ngược lại mẹ Tô thấy gương mặt Tô Giản đỏ bừng, đầu nhỏ dựa vào An Dĩ Trạch không nói không rằng, cười nói: "Có phải Niếp Niếp mệt rôi không? Hai đứa đến đây, nhất định rất mệt, nếu không đi nghỉ sớm một chút."

Tô Giản dựa vào người An Dĩ Trạch không nhúc nhích.

Trong lòng An Dĩ Trạch không khỏi sinh ra dự cảm bất thường, khẽ đẩy anh: "Giản Giản?"

Tô Giản chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại quay đầu nhìn mẹ Tô. Mẹ Tô dịu dàng nói: "Niếp Niếp, con đưa Tiểu An đi nghỉ ngơi đi, mẹ đã trải nệm chăn xong rồi." Vừa nói bà vừa mang vẻ mặt áy náy nhìn về phía An Dĩ Trạch. "Tiểu An, giường Niếp Niếp hơi nhỏ, làm khó con rồi."

An Dĩ Trạch khách khí nói vài câu với mẹ An, trong lòng lại có chút lo lắng cho Tô. Anh không biết Tô Giản có uống say hay không, nhưng lần trước Tô Giản say khiến anh ám ảnh không nhỏ, vì vậy anh liền thuận tay kéo Tô Giản về phòng.

https://thuviensach.vn

Phòng của Tô Giản không lớn, nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ. An Dĩ Trạch nhìn cái giường 1m5 ánh mắt thâm ý, nhưng nhìn vẻ mặt Tô Giản không bài xích việc hai người dùng chung một giường nhỏ, trong lòng không khỏi mỉm cười.

Trừ việc hiện tại Tô Giản không lên tiếng, còn những biểu hiện vẫn được xem là bình thường, tự mình ngoan ngoãn đi rửa ta, sau đó ngồi lên giường.

Từ sau khi trở về từ Hoa Sơn, An Dĩ Trạch vẫn luôn đi sớm về trễ, buổi tối lại một mình ngủ trong phòng sách, ngày thường dù ở chung một mái hiên với Tô Giản, nhưng lại hiếm khi nói chuyện với nhau. Trước kia anh và Tô Giản cũng không trao đổi nhiều, nhưng Tô Giản ở trước mặt anh tự nhiên thoải mái, anh nhìn vẻ mặt Tô Giản cũng cảm thấy trong lòng yên tĩnh. Mày bây giờ, hai người mang vẻ lúng túng như vậy, anh không khỏi có chút hối hận. Nếu không phải anh quá mức để ý chuyện đêm đó Tô Giản chảy nước mắt nhìn người đàn ông trên màn hình máy tính, anh vốn không có ý định tỏ tình với Tô Giản vào lúc này. Trước kia Kỷ Nghiên từ chối khiến anh cảm nhận quá sâu sắc, vốn anh muốn vững chắc một chút. Có điều dù anh không chắc chắn Tô Giản có vui vẻ đáp lại anh, nhưng cũng không nghĩ Tô Giản lại trực tiếp nói như vậy với anh: "Tôi chỉ không thích anh.

Lúc trước bị Kỷ Nghiên từ chối, dù anh đau khổ, nhưng vì trải qua năm tháng dài cảm nhận sự đau lòng nên cũng không cảm thấy quá đột ngột. Mà Tô Giản lại không giống, cảm nhận Tô Giản mang lại cho anh, trái tim anh đau khổ khác hẳn với nỗi đau Kỷ Nghiên mang lại, dù trong đó cũng có điều khó nói, cũng có đau đầu, nhưng Tô Giản lại lần đầu tiên khiến anh ý thức được, thích một người, cũng không hoàn toàn khổ cực và đau lòng, cũng có yên bình và ấm áp.

Cho nên câu nói 'Tôi không thích anh' của Tô Giản, anh không kịp phòng bị, nhất thời không khỏi có chút sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Có điều anh không định buông tha, cho nên sau khi anh về nhà, anh cố ý tránh Tô Giản, anh muốn nhìn thấy Tô Giản áy náy, cũng không muốn cảm xúc của mình ảnh hưởng đến anh.

Mà giờ phút này, trong không gian nho nhỏ này, anh và Tô Giản đối diện nhau, điều này khiến anh không khỏi có cảm giác như trút được gánh nặng.

Anh lẳng lặng nhìn Tô Giản, ánh mắt dịu dàng.

Tô Giản lại hoàn toàn không chú ý, chỉ thấy anh cầm điện thoại di động nên, từ từ di chuyển trên màn hình, sau đó dừng lại, đột nhiên chậm rãi thì thầm: "Hôm nay vận tốt, nên xuất giá, nhận lại, sắp xếp, cầu con, xuất hỏa, đề phòng củi lửa, được tang."

An Dĩ Trạch ngẩn ra, hỏi: "Sao lại đột nhiên nói cái này?"

Tô Giản hoàn toàn không để ý đến anh, xếp chân ngồi trên giường, sau đó lại tai nghe ra, vẻ mặt nghiêm túc.

An Dĩ Trạch khẽ cau mày, ngòi bên cạnh anh, gọi: "Giản Giản?"

Tô Giản chậm rãi đảo mắt nhìn anh, sau khi kinh ngạc một hồi, đột nhiên nghiêm túc nói: "Anh đồng ý cùng tôi đối mặt với điều tàn khốc nhất cuộc đời này không?"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản thấy anh không nói lời nào, nghiêm trang nghiêm mặt.

An Dĩ Trạch chậm rãi nói: "...Đồng ý."

Tô Giản quay đầu nhìn anh một cái: "Anh đồng ý cùng tôi cảm nhận thế giới tốt đẹp này không?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "...Đồng ý."

Tô Giản lặng lẽ nhìn anh, sau đó hỏi: "Anh đồng ý chia sẻ với anh ta sao?"

An Dĩ Trạch ngẩn ra, chưa mở miệng, lập tức nghe Tô Giản trả lời: "Ai, được rồi."

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản đưa một tai cho An Dĩ Trạch, An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, nhận lấy đeo lên.

Tô Giản cầm di động, mở một video.

Lúc trước An Dĩ Trạch còn nghi ngờ một chút, nhưng một giây sau, anh từ trước đến nay luôn tỉnh táo bình tĩnh cũng không khỏi rùng mình một cái.

Video này, lại là một bộ AV hàng thật giá thật!

Trong tai truyền đến âm thanh nhộn nhạo, Tổng Giám đốc An đảo mắt nhìn Tô Giản mang vẻ mặt nghiêm trang, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng khó nói.

Video có vẻ theo kiểu cưỡng chế, là một người phụ nữ có chồng ở nhà, sau đó bị một xử nam vào nhà cưỡng ép xâm phạm tình dục. Có điều là tiếng Nhật, cũng không có phụ đề.

Vẻ mặt An Dĩ Trạch vô cùng phức tạp, nhìn Tô Giản nói: "Giản Giản, em tìm cái này... ở đâu?"

Tô Giản nhìn sang, chậm rãi nhìn anh một cái. Thật ra thì anh biết video này từ học sinh. Hôm đó ở lớp tự học, anh thay chủ nhiệm lớp quản học sinh tự học thì đột nhiên phát hiện hàng sau cùng có một nam sinh cúi

https://thuviensach.vn

đầu lén xem cái gì đó. Anh yên lặng không tiếng động đi đến, phát hiện nam sinh đang lén lút nhìn điện thoại di động, anh vốn không thấy rõ hình ảnh trên điện thoại di động, nhưng kỳ là vào thời khắc đó, nam sinh cũng phát hiện ra anh, lập tức bị dọa sợ đến hai mắt trợn to, hốt hoảng muốn tắt điện thoại di động, cũng không biết do vội vàng hay vì nguyên nhân khác, hết lần này đến lần khác điện thoại di động của cậu có vấn đề, màn hình đột nhiên không di chuyển.

Vì vậy Tô Giản tích thu điện thoại di động của nam sinh vẻ mặt đầy hoảng hốt kia thì nhìn thấy một hình ảnh vô cùng không dịu dàng trên màn hình.

Lúc ấy Tô Giản cũng ngây dại. Mặc dù lúc còn đi học anh cũng thường đọc truyện sắc nhưng không nghĩ rằng lại có học sinh trực tiếp xem phim nghệ thuật này trong lớp học!

Lòng Tô Giản đầy khiếp sợ, một bên thở dài thanh thiếu niên tổ quốc sóng sau xô sóng trước, một bên lặng lẽ cầm điện thoại di động của nam sinh đến cạnh điện thoại di động của mình.

Anh định lén mang về nhà thưởng thức, có điều còn chưa kịp xem đã phải về nhà mẹ. Giờ phút này cuối cùng có thời gian có không gian, dù uống say, lại không quên lấy việc này ra làm.

Nghe An Dĩ Trạch hỏi anh tìm thấy ở đâu, anh suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Chỗ từ trước đến nay."

An Dĩ Trạch: "..."

Trong video, người phụ nữ có chồng bị người đàn ông đẩy ngã xuống giường, giãy dụa không ngừng. An Dĩ Trạch thẫn thờ nhìn hình ảnh không thuần khiết trước mắt, đột nhiên nghe Tô Giản bên canh vẫn luôn nghiêm tóc đột nhiên hét lên một tiếng chói tai: "Anh là ai?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch còn chưa kịp phản ứng, anh lại đổi sang một giọng nói trầm thấp: "Ha ha ha, tôi là Lão Vương cách vách!"

"A! Không được! Buông ra!"

"Mỹ nhân, cho tôi sờ một cái..."

An Dĩ Trạch lặng lẽ nhìn Tô Giản bắt chước theo video, trong lòng có cảm giác như lạc vào mộng.

"Ông tên khốn này! Không muốn! Kéo quần nữa bà đây đạp chết ông! A, ông còn xé!"

"Tôi xé tôi xé tôi xé! Cô có bản lĩnh cắn tôi! Ai, ngực cô sao lại nhỏ như vậy..."

An Dĩ Trạch hoàn toàn không biết nên bày ra vẻ mặt gì, chỉ có thể giơ tay lên che miệng Tô Giản.

Tô Giản mất hứng muốn đẩy tay anh ra, An Dĩ Trạch bất đắc dĩ nói: "Giản Giản, em làm vậy sẽ phiền đến cha mẹ em, nghe lời."

Nghe được hai chữ 'cha mẹ', Tô Giản từ từ hạ tay xuống, đưa đầu lưỡi ra, ngoan ngoãn liếm lên lòng bàn tay An Dĩ Trạch.

Toàn thân An Dĩ Trạch run lên, đột nhiên rút tay về.

Trong video, người đàn ông hoàn toàn áp đảo người phụ nữ, mà giãy giụa của người phụ nữ cũng dần biến mất thành khó chịu mặc ông ta. An Dĩ Trạch nhìn hình ảnh nam nữ quấn quýt trên màn ảnh, trong lỗ tai nghe thấy tiếng rên rỉ cám dỗ của người phụ nữ, thân thể bắt đầu cảm thấy nóng lên.

Anh không kìm lòng được nhìn về phía Tô Giản, chỉ thấy Tô Giản lẳng lặng nhìn màn hình, lông mi nhẹ nhàng buông xuống.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch do dự một chút, cuối cùng không nhịn được đưa tay qua, giọng nói khàn khàn: "Giản Giản..."

Tô Giản như bị thức tỉnh, dù người mềm nhũn tựa vào lồng ngực anh, tại lại bắt đầu thuần thục mò vào giữa hai chân.

Ngay từ đầu An Dĩ Trạch cũng không để ý, cho đến khi Tô Giản không mò thấy gì trong chân mình, sau đó đưa tay mò bốn phía, mò tới đùi anh, anh mới đột nhiên sửng sốt.

Trong lòng anh dồn dập, ôm lấy Tô Giản trong ngực lại cảm thấy nóng bỏng, nhưng anh không cử động.

Tay Tô Giản lướt qua đùi anh vài cái, sau đó đụng phải một vật, như tìm được mục tiêu, nắm lấy.

An Dĩ Trạch khó khăn thở dốc, ôm lấy cánh tay Tô Giản, ghé vào tai Tô Giản thấp giọng nói: "Giản Giản, em có biết em đang làm gì không?"

Tô Giản có chút nhột, Tô Giản khó chịu giật giật, tay muốn thả ra, An Dĩ Trạch nâng một tay khác lên, đột nhiên giữ anh lại, sau đó cúi đầu xuống, hôn lên.

Tô Giản bị hôn có chút không thở nổi, giữa khe hở thấp giọng hừ một tiếng: "Dĩ Trạch..."

An Dĩ Trạch đột nhiên giật mình, toàn thân nhất thời giống như bị điện giật, thân thể run lên, nhất thời kêu một tiếng.

Đôi môi Tô Giản sưng lên, ánh mắt ướt át, chậm rãi rụt tay về, đột nhiên cảm thán một câu: "Thật nhanh!"

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 66

An Dĩ Trạch cứng đờ, vẻ mặt thay đổi mấy lần, nhưng cuối cùng chỉ có thể than một tiếng, sau đó nâng mặt Tô Giản lên, cúi đầu hôn.

Động tác lần này của anh vô cùng dịu dàng, không có vội vàng như trước, động tác cũng lộ ra nhiều triền miên hơn. Miệng Tô Giản bị anh hôn, thân thể bị tay anh thăm dò đi vào trong áo, trong tai là tiếng thở dốc của đôi nam nữ, dần dần, cũng có chút khô nóng.

Ở lúc khô nóng nhất, Tô Giản đột nhiên phát ra miệng tiếng thở dốc dồn dập, theo bản năng đè An Dĩ Trạch xuống.

An Dĩ Trạch cũng không ngăn anh lại, ngược lại còn thuận theo nằm dưới thân anh, để anh ngồi lên người mình.

Quần áo của hai người trong lúc triền miên từ từ bị bỏ đi. Tô Giản ngồi trên hông An Dĩ Trạch, thấp giọng thở hổn hển, đột nhiên cúi đầu, tựa vào trước ngực An Dĩ Trạch.

An Dĩ TRạch bị ngậm không nhịn được hít sâu, nhìn mái tóc dài của Tô Giản trên ngực mình, ánh mắt có chút hồng.

Tô Giản ngậm mấy lần, đột nhiên lẩm bẩm: "Thật là nhỏ..."

An Dĩ TRạch đang im lặng, đột nhiên thấy trước ngực đau nhói, dời mắt xuống, chỉ thấy Tô Giản đột nhên dùng sức cắn anh một cái, sau đó khẽ liếm một vòng vết máu trên ngực anh.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch không thể nhịn được nữa, đột nhiên hành động, đè Tô Giản xuống dưới người.

NHiệt độ trong phòng tăng cao, trng không gian nho nhỏ, tiếng thở dốc bên tai không dứt. An Dĩ Trạch sợ người lớn bên cạnh nghe thấy, một mực hôn Tô Giản cố gắng kiềm chế âm thanh của ah, cũng may Tô Giản chỉ khó nhịn thở dốc, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên nhỏ như tiếng mèo, nhưng âm thanh như vậy, lại khiến dục hỏa An Dĩ Trạch dâng cao hơn.

Trên người bị Tô Giản cắn mấy cái, rịn ra tia máu, An Dĩ Trạch hoàn toàn không để ý, có điều hai mắt đỏ rực nhìn người trong ngực.

TIếng nói Quý Minh Phi đột nhiên vang lên bên tai anh: "Thật ra thì có một biện pháp đơn giản nhưng thô bạo nhất, đó chính là, cậu trực tiếp ăn sạch sẽ cô nhóc nahf cậu! Đến lúc đó, đợi cô ấy có con của cậu, cô ấy nhất định không ly dị được."

Hai tay An Dĩ Trạch nắm chặt hông Tô Giản. Chỉ cần tiến thêm một bước, người phía dưới sẽ trở thành của anh...

Trên trán An Dĩ Trạch nổi gân xanh, mồ hồi từ trên mặt chảy xuống cằm, nhỏ giọt trên làn da trắng như tuyết.

Giản Giản...

An Dĩ Trạch đột nhiên cắn răng, mồ hôi đầm đìa tiến vào...

...

Lúc Tô Giản tỉnh lại, không có chút ý thức nào về đêm hôm qua.

Ngơ ngác nhìn trần nhà một lúc lâu, cuối cùng anh nhớ đến, anh và An Dĩ Trạch về nhà của em gái Tô, hiện tại anh đang nằm trên giường của 'nhà mẹ'.

https://thuviensach.vn

Đầu có chút đau, Tô Giản hơi không chịu được khẽ rên một tiếng. Đang cau mày, một đôi tay đột nhiên đưa đến thái dương của anh khẽ xoa, đồng thời bên tai vang lên giọng nói dịu dàng: "Rất khó chịu sao?"

"Có một chút." Ngày thường có thói quen tỉnh dậy trong ngực An Dĩ Trạch, Tô Giản nhất thời không cảm thấy có gì không đúng, cảm thấy hình như động tác của An Dĩ Trạch khiến mình dễ chịu hơn một chút, không khỏi nhích lại gần ngực An Dĩ Trạch.

Nhưng lúc dựa và anh liền phát hiện, mặt anh dán lên một mảng da ấm áp! Tô Giản hốt hoảng, đột nhiên ngẩng đầu, sau đó lại có phát hiện sét đánh hơn!

Mẹ nó! Tại sao anh và An Dĩ Trạch lại không mặc quần áo ngủ chung một chỗ!

Tô Giản trợn mắt nhìn vết bầm tím trên người An Dĩ Trạch, rất muốn an ủi mình tối qua An Dĩ Trạch nhất định trộm lén ra ngoài đánh quái thú, nhưng kỳ lạ, trong đầu anh lại thoáng lóe lên mấy hình ảnh.

HÌnh ảnh trên điện thoại di động...

Bàn tay anh đưa vào hai chân An Dĩ Trạch...

Anh đè An Dĩ Trạch dưới người...

Ah cố gắng nhớ lại, có điều cũng chỉ có thể thoáng qua vài hình ảnh lẻ tẻ, nhưng qua mấy hình ảnh này, lại nhất thời khiến anh ngây như phỗng.

Cái tin tức trần kỳ này!

Tô Giản cúi đầu nhìn mình một chút. Trên người anh và An Dĩ Trạch là những vết hôn khác nhau, mà giữa hai chân, loáng thoáng thấy giữa hai

https://thuviensach.vn

chân mơ hồ dinh dính, lại thêm giữa hai đùi cảm thấy có chút đau, cái này... cái này... chuyện này...

Tô Giản nhanh chóng ngồi dậy, rồi khỏi ngực An Dĩ Trạch, sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng, lại nhanh chóng đoạt chăn lại, quấn lên người mình.

Như vậy, toàn thân An Dĩ Trạch lõa lổ nhất thời hiện ra dưới ánh mặt trời sáng sớm, liền thấy trên da thịt anh, mấy dấu răng hồng tím vô cùng nhức mắt.

Mà ánh mắt Tô Giản, lại sợ hãi nhìn vết đỏ sẫm trên giường.

Hình ảnh trong đầu, dấu vết trên người anh và An Dĩ Trạch, hai người lại tỉnh lại không mặc quần áo, còn có vết máu trên giường... Tất cả tất cả đều hướng đến một sự thật tàn khốc!

Chết tiệt, anh và An Dĩ Trạch lăn lộn trên giường! Đáng sợ hơn là, anh là người đè An Dĩ Trạch...

Tô Giản nhất thời cảm thấy ba quan sụp đổ, bí mật hóa thành một đóng phấn vụn bay theo gió.

Cuộc sống khó khăn như vậy, vì sao còn phải tàn nhẫn vạch trần? Say rượu đè người ân ái, ba quan, ngươi mau trở lại cho ta...

Tô Giản giống như bị sét đánh trúng, vẻ mặt mơ màng, trong lòng lại sụp đổ.

"Chúng ta..." Tô Giản há miệng run rẩy nhìn về phía An Dĩ Trạch, cứng đờ nở một nụ cười, chỉ tiếc nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. "Tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra đúng không?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng An Dĩ Trạch động một cái, ánh mắt sâu thẳm, không nói gì.

Anh tất nhiên iết Tô Giản sợ cái gì, trên thực tế, anh và Tô Giản cũng không chân chính phát sinh quan hệ. Dù tối qua lực kiềm chế của anh gần như tan vỡ, nhưng cuối cùng anh cũng cố gắng nhịn được. Dù sao, mặc dù anh muốn hoàn toàn có được Tô Giản, nhưng anh cũng không muốn hoàn thành lần đầu tiên của hai người trong lúc Tô Giản không tỉnh táo. Dù anh cũng không thừa nhận vì lúc trước Tô Giản nói 'tôi không thích anh' là thật, nhưng nếu anh lựa chọn lúc này, khi người ta gặp khó khăn, chỉ sợ lúc này Tô Giản có chút tình cảm với anh, sau sẽ sinh ra oán hận với anh. Anh hi vọng Tô Giản không rời đi, nhưng anh mong, lại không phải dùng con để khiến cô cam tâm tình nguyện, mà là chân chính hai bên có tình.

Vì vậy, cuối cùng, anh cố gắng kiềm chế, có điều lúc hai chân Tô Giản cọ qua lại khiến anh phát tiết. Mà vết máu trên giường, chính là lúc cắn vào tay anh, vết máu trên đó không cẩn thận cọ lên.

Chẳng qua vào giờ phút này, đối mặt với Tô Giản không thể tin, anh đột nhiên có chút lo lắng, không trực tiếp chối bỏ.

Anh yên lặng nhìn vào mắt Tô Giản chính là ngầm thừa nhận, Tô Giản đột nhiên cảm thấy máu trong lòng phun thành Thiên Nữ Tán Hoa.

"Giản Giản?" Thấy vẻ mặt đờ đẫn của Tô Giản, lông mày An Dĩ Trạch nhíu lại.

Lòng Tô Giản phức tạp nhìn về phía anh, vẫn có chút không thể tin anh và An Dĩ Trạch phát sinh quan hệ! Dù trước đó anh và An Dĩ Trạch cùng ăn cùng ngủ, có ôm cũng có hôn, nhưng lúc đó, anh cũng chỉ coi hai người là bạn bè đồng minh, lúc trước khi còn đi học anh cũng có tiếp xúc thân mật với các anh em trong phòng, che nên anh cũng không có để trong lòng. Cho đến khi An Dĩ Trạch nói thích anh, anh mới kinh ngạc phát hiện

https://thuviensach.vn

thì ra trong lòng An Dĩ Trạch, tất cả hoàn toàn không phải là diễn kịch! Sau đó, anh để tránh cho hai bên lúng túng nên cố gắng khiến hai người không có tiếp xúc thân mật, lại không nghĩ đến, trong nháy mắt, tiếp xúc thân mật của hai người đã thăng cấp đến mức độ này rồi...

Anh mới từ chối An Dĩ Trạch, trong nháy mắt lại đè An Dĩ Trạch lên giường, cái tiết tấu quanh co này, khiến trong đầu anh hiện lên một loạt tình tiết máu chó trong mấy bộ phim tình cảm... 'nhân vật nam yếu ớt, sao có thể từ chối một cô gái mạnh mẽ như vậy' 'thân ái, vì sao người lại nói một đằng làm một nẻo như vậy' 'nhân vật nam trong trắng thanh thuần biến thành nữ đè người đàn ông cường tráng' 'người đàn ông cặn bã này! Tôi không cần tình yêu của anh chỉ cần thân thể của anh' !

Vẻ mặt Tô Giản đưa đám: "Dĩ Trạch, nếu như tôi nói, chuyện tối qua, tôi không nhớ gì hết, anh tin không?"

"Tin." An Dĩ Trạch gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn anh. "Em không nhớ cũng không sao, anh nhớ là được."

Tô Giản: "..."

Hai người yên lặng mặc quần áo tử tế, đến phòng vệ sinh vệ sinh cá nhân. Tô Giản do dự một chút, cuối cùng lấy lý do 'An Dĩ Trạch không cẩn thận ngã xuống đất' nói với mẹ Tô nhận thuốc mỡ, sau đó đưa cho An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch nhận thuốc mỡ, lại giương mắt nhìn về phía Tô Giản, lẳng lặng nói: "Tự anh làm không tiện." Nói xong chỉ sang vai, để lộ ra vết răng cắn ở sau vai.

Tô Giản thật sự không biết khi uống say mình lại có sở thích này, nhất thời không biết nói gì. Ngồi bên cạnh An Dĩ Trạch, anh mở hộp thuốc mỡ, bắt đầu bôi thuốc cho An Dĩ Trạch.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch vẫn luôn sâu sắc nhìn anh. Khoảng cách của hai người quá gần, có thể nghe thấy tiếng hô hấp, Tô Giản có chút không được tự nhiên giương mắt, nhưng không nghĩ đến lại nhìn vào mắt An Dĩ Trạch đang nhìn lại.

Tô Giản giật mình, trong đầu không biết tại sao lại lóe lên hình ảnh: An Dĩ Trạch thở hổn hển, cặp mắt đen ngòm từ phía trên bao phủ lấy anh, một giọt mồ hôi từ trên quai hàm, rơi xuống...

Lúc tỉnh táo lại, trong lòng Tô Giản không khỏi sợ hãi: Vì sao anh nghĩ đến hình ảnh đàn ông thở dốc toàn thân lại có gì đó không đúng! Không được, lát nữa nhất định phải tìm mấy tấm hình em gái mặc áo tắm để bình tĩnh đã!

Vì vậy sau khi bôi thuốc xong cho An Dĩ Trạch, Tô Giản yên lặng mở điện thoại di động, chuẩn bị tìm hình người đẹp.

Nhưng không nghĩ đến mở điện thoại di động ra, màn hình sáng lên, đập vào mắt anh là hình ảnh An Dĩ Trạchđường cong tuyệt đẹp, mặt sắc như gọt...

Tỉnh táo lại, Tô Giản hung hăng bỏ chữ 'mặt' sau 'mặt sắc như gọt', sau đó nằm úp sấp trên tường, yên lặng chống trán.

Vì bị chấn động buổi sáng gây thương tích, tinh thần Tô Giản hôm nay không được tốt.

Ăn sáng xong, mẹ Tô để Tô Giản dẫn An Dĩ Trạch đi dạo xung quanh một vòng. Tô Giản vẻ mặt ủ dột không muốn nhúc nhích, nhưng An Dĩ Trạch hết lần này đến lần khác nói với anh: "Giản Giản, anh muốn xem quê của em." Một câu nói của anh trước mặt mẹ Tô khiến anh không thể không đồng ý.

https://thuviensach.vn

Hai người cùng nhau ra cửa. Phong cảnh thành phố nhỏ vô cùng xinh đẹp, một phố một ngõ hẻm cũng có một mùi hường riêng, mả tiết tấu cuộc sống chậm rãi, càng khiến không khí nơi đây vô cùng thanh nhàn. An Dĩ Trạch cầm tay Tô Giản, từ từ đi đến bờ sông, trong lòng lại có sự yên tĩnh khó có được.

Chẳng qua quay đầu thấy dáng vẻ vô hồn của Tô Giản, bước chân của anh dừng lại một chút, thấp giọng hỏi: "Còn không thoải mái sao?"

Anh vốn chỉ hỏi say rượu mà nhức đầu khó chịu, nhưng nghe vào trong tai Tô Giản, lại lập tức dịch thành di chứng sau khi lăn lộn trên giường. Anh rùng mình một cái, theo bản năng không muốn yếu thế, bật thốt: "Không có, tôi rất thoải mái!"

Chẳng qua lời vừa ra khỏi miệng, đợi đến lúc tỉnh táo phát hiện mình nói cái gì, anh liền hận không được muốn cắn đầu lưỡi mình. Chết tiệt, cái gì gọi là rất thoải mái!

An Dĩ Trạch lại không suy nghĩ nhiều, chỉ gật đầu một cái: "Vậy thì tốt!"

Ánh mặt trời sáng mà khong chói, bên đường có bóng cây cổ thụ, ngọn gió nhẹ nhàng phất qua sông, trong không khí mang theo một lại thư thái. Bước chậm trong cảnh đẹp một lúc, cuối cùng Tô Giản mới cảm thấy tâm tình mình tốt lên một chút.

Ngay vào lúc này, bên đường không biết có nhà nào nổi lên bài hát:

"Đêm hôm áy, em không có từ chối anh!

Đêm hôm ấy, anh làm em tổn thương!

Đêm hôm ấy, khuôn mặt em đầy nước mắt,

https://thuviensach.vn

Đêm hôm ấy, vì anh em uống say..."

Vẻ thoải mái của Tô Giản giảm xuống, lại mang vẻ nặng nề như cũ, vẻ mặt không khỏi lại vô cùng lúng túng. Thấy An Dĩ Trạch quay đầu lại nhìn anh, Tô Giản không ddnahf lòng nhìn thẳng mắt đối phương liền cười khan hai tiếng: "Ha ha, Dĩ Trạch, đột nhiên tôi có chút khát nước."

An Dĩ Trạch nhìn bốn phía một chút, giờ phút này hai người đang ở trong hẻm nhỏ, phố trước mặt mới có cửa hàng. Thấy sắc mặt Tô Giản không được tốt, anh nói. "Giản Giản, em ở đây chờ anh một chút." Nói xong anh liền chạy ra đầu hẻm.

Thấy An Dĩ Trạch đi xa, Tô Giản tiu nghỉu, thở dài một tiếng.

Ngay lúc này, trước mặt đột nhiên có một người đàn ông trung niên đi đến, thân hình cao gầy, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng. Trước đó Tô Giản còn không chú ý đến ông ta, cho đến khi nghe có tiếng bước chân về phía mình, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Một giây sau, người đàn ông trông có vẻ bình thường đột nhiên làm một hành động khiến anh bất ngờ... người đàn ông đi đến trước mặt anh, đột nhiên phanh áo khoác ra, sau đó là hạ thể ưu tú xuất hiện!

Tô Giản trợn mắt há mồm. Người anh em này muốn phơi gà con?

Ánh mắt Tô Giản không khỏi bội phục. Dù bây giờ còn chưa đến mà đông, có điều khí hậu đã rất mát mẻ, để gà con của mình phất phới trong gió thu, đây là một loại tinh thần thế nào!

Thấy Tô Giản ngây người, người đàn ông lộ vẻ mặt đắc ý thô bỉ cười. Ai ngờ một giây sau, Tô Giản đột nhiên móc điện thoại di động ra, vẻ mặt chân thành nói: "Đại ca, anh không biết nguyên lý nóng nở lạnh co sao? Anh xem đò chơi này của anh rất nhỏ, trời lạnh như vậy anh còn lấy ra

https://thuviensach.vn

phơi, anh không sợ nó sẽ thành tăm xỉa răng sao?" Nói xong còn thành khẩn chụp một tấm.

Người đàn ông đầu tiên là kinh ngạc ngẩn người, sau đó mặt biến xanh, sau đó là đỏ, sau đó vô cùng khó chịu chạy vào trong đám người.

Tô Giản đang thổn thức, An Dĩ Trạch đột nhiên bước nhanh đến, thấy người đàn ông hốt hoảng chạy đi, An Dĩ Trạch cau mày nói: "Người kia..."

Tô Giản đàng hoàng nói: "Một người thích khoe khoang."

Vẻ mặt An Dĩ Trạch liền biến đổi: "Anh ta có làm vậy với em không?"

"Không có, anh đừng lo." Tô Giản giơ điện thoại di động. "Tôi đã chụp lại chứng cứ, nếu anh ta muốn quấy rầy tôi, tôi sẽ báo cảnh sát."

Sắc mặt An Dĩ Trạch còn chưa kịp tốt lên, trầm giọng nói: "Bất kể thế nào cũng phải bảo vệ tốt chính mình."

Tô Giản gật đầu một cái. Mặc dù ông chú thích khoe hành động không lịch sự lắm, nhưng trải qua chuyện này, tâm tình vốn không tốt của anh lại thay đổi, cười nói: "Anh yên tâm đi, tôi thấy ông chú này muốn khoe một chút, dù tôi thật sự không nghĩ ra, ông chú đó có gì tốt để khoe, nói thế nào, muốn khoe cũng phải người như anh..."

Nói đến đây, anh hơi ngừng lại, kịp phản ứng mình nói gì, Tô Gản đột nhiên ngậm miệng. Nếu là trước kia, mặc dù có chút thô, nhưng dù sao cũng là đùa giỡn, anh không thấy kỳ quái nhiều. Nhưng hiện tại, anh và An Dĩ Trạch vừa quan sát qua, lại nói lời này, anh đột nhiên cảm thấy mặt có chút nóng.

Từ sau đêm qua, Tô Giản vốn luôn phóng khoáng lại thành chết lặng, An Dĩ Trạch lặng lẽ thở dài, mắt thấy vẻ mặt Tô Giản lúng túng, đột nhiên đưa tay lên chạm khuôn mặt hơi đỏ của Tô Giản.

https://thuviensach.vn

Bàn tay ấm áp dán lên mặt, Tô Giản đột nhiên khẽ run lên. Lại nói, An Dĩ Trạch chạm anh cũng không phải lần một lần hai, trước kia anh cũng không cảm thấy gì, nhưng không biết có phải liên quan đến lời tỏ tình của An Dĩ Trạch hay không, nhưng hành động trước kia, hôm nay An Dĩ Trạch làm, khiến anh cảm thấy là lạ.

Một câu 'thích em' của An Dĩ Trạch, không chỉ đổi mới nhân sinh quan của anh, lại còn thay đổi thế giới của anh, anh luôn cảm thấy, bây giờ thế giới mà anh cảm nhận không giống An Dĩ Trạch.

Loại cảm giác quỷ dị không rõ này khiến anh vô cùng phiền não, nhưng mơ hồ lại khiến anh cảm thấy có chút mới lạ.

Sau đó hai người vẫn cùng nhau đi lang thang. An Dĩ Trạch đưa tay kéo anh qua, Tô Giản có chút do dự, nhưng An Dĩ Trạch dùng sức giữ tay anh, anh thấy không tránh được, liền bỏ qua.

Không lâu sau, hai người đi qua một trường cấp hai. Dù là chủ nhật, nhưng vẫn có học sinh đi ra từ trường học. Tô Giản chuyển mắt qua nhìn, chỉ thấy một chàng trai sáng sủa ôm một quả bóng rổ đứng bên đường, bên cạnh một cô gái vui vẻ nhón mũi chân lên lau mồ hôi cho chàng trai, sau đó chàng trai lấy một chiếc xe đạp từ bên cạnh, ném bóng vào giỏ, nói với cô bé: "Cẩn thận." Cô gái cười với cậu, lập tức nhẹ nhàng ngồi vào ghế sau. Cậu con trai dùng chân đạp nhẹ một cái, hai người liền lướt đi qua hai người Tô Giản, dần dần đi xa để lại bóng lưng thanh xuân đẹp đẽ.

Tô Giản đột nhiên có chút hoài niệm. Dù anh cảm thấy cái từ 'tình yêu' có hơi kiểu cách, anh cũng luôn nói chỉ thích các cô gái đặc biệt, nhưng trong lòng, anh thật sự mong, cũng chỉ là một tình cảm trong sáng như vậy, nói một chút, làm một chút, anh nhìn cô, cô cười với anh.

Chẳng qua một đời người, tìm dược bạn đời không dễ, làm sao còn cầu tìm được một linh hồn gắn bó với tình yêu đích thực? Tuổi càng lớn,

https://thuviensach.vn

cái nhìn vào điều kiện thực tế càng nhiều, nhà xe, có thể sinh con... ngược lại, tình cảm dần yếu thế.

Có lẽ chỉ có thời gian tuổi trẻ như vậy, mới có tình cảm không mang chút tạp chất nào như thế.

Tô Giản nhìn đôi trẻ đi xa trên xe đạp, đột nhiên cảm thấy có chút hâm mộ.

An Dĩ Trạch thấy ánh mắt anh nhìn xa xa, hỏi: "Đang nhìn gì vậy?"

Tô Giản chuyển mắt thấy anh, trong đầu không biết nghĩ gì, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ quái... nếu như An Dĩ Trạch là nữ... thì tốt.

Tô Giản bị suy nghĩ này của mình làm sững sờ, thấy An Dĩ Trạch vẫn nghi ngờ nhìn mình, đột nhiên có chút không được tự nhiên vội nói: "Chúng ta cũng đi dạo lâu rồi, hiện tại về đi. Anh xem trời có chút tối, không chứng chút nữa trời sẽ mưa."

An Dĩ Trạch gật đầu, thấy Tô GIản có chút mệt mỏi, liền nói: "Ngồi xe về đi."

"Được." Tô Giản không phản đối, bắt đầu đưa tay đón xe. Có điều chỗ này có chút vắng vẻ, xe đi lại không nhiều, thật vất vả mới có một xe, bên trong cũng đã đầy người.

Chờ hồi lâu, cuối cùng hai người cũng bắt được một xe taxi, có điều hai người lại bị một đôi nam nữ đi từ trường ra đoạt trước. Tài xế thò đầu hỏi hai người muốn đi đâu, An Dĩ Trạch nhìn hai người đã ngồi bên trong, nhíu mày một cái, Tô Giản lại kéo anh lên xe. Anh biết ở những nơi thế này loại xe nhỏ này đều ngồi hợp lại, trước mắt không biết tiếp theo có xe nào nữa không, anh thật sự không muốn bỏ qua cơ hôi này.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch bất đắc dĩ ngồi ghế cạnh tài xế, mà Tô Giản ngồi cùng đôi nam nữ ở phía sau.

Sau khi tài xế hỏi anh và Tô Giản muốn đi đâu xong, lại hỏi đôi nam nữ muốn đi nơi nào, liền nghe cậu học sinh nói: "Khách sạn Phong Lâm."

Tô Giản không khỏi nhìn hai người. Hai người cùng lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại cùng đi khách sạn, quả thực không ktheer không khiến người khác suy nghĩ nhiều.

Ngay lúc này, hai người bên cạnh đột nhiên nói chuyện. Chỉ nghe cậu học sinh nói: "Vừa rồi Chu Lệ Lệ gọi điện cho anh, nói cô ấy đến khách sạn."

Nữ sinh tựa vào người cậu, cắn môi cười nói: "Đến lúc đó, em trước hay cô ấy trước?"

Ngay từ đầu Tô Giản còn có chút không biết cái 'em trước' 'cô ấy trước' là cái gì, đến lúc thấy hai người cười mập mờ, đột nhiên bừng tỉnh.

Cái gọi là, trong sáng lại tuổi trẻ...

Cái gọi là đơn giản mà tinh khiết...

Sau khi xuống xe, An Dĩ Trạch thấy vẻ mặt đầy mất mát của Tô Giản, lo lắng nói: "Sao vậy?"

Tô Giản sâu kín thở dài: "Ai, biết bao lĩnh hội..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Ở trong nhà em gái Tô hai ngày, chăm sóc tốt mẹ Tô và chú Lý, sau đó về nhà cùng An Dĩ Trạch.

Đối với việc lăn lộn trên giường với An Dĩ Trạch, dù Tô Giản tức đến hộc máu, nhưng sự thật là vậy, anh cũng không thể tránh được. Chuyện này nếu là An Dĩ Trạch ý đồ bất chính, anh còn có thể để ý, nhưng an biết rõ An Dĩ Trạch ôm tâm sự đó với anh, kết quả còn quyến rũ An Dĩ Trạch, dù anh uống say, anh vẫn không còn lời nào để nói, chỉ có thể kìm nén trong lòng, chịu đựng nội thương.

Cũng may đối tượng là An Dĩ Trạch, ngoài việc khiến anh có chút đau lòng ra, bản thân anh cũng không đặc biệt để ý chuyện này. Loại chuyện như vậy, trước kia là đàn ông anh đã hướng đến từ lâu, lần này dù cách thức thực hiện có chút quỷ dị, nhưng cũng coi như là thực hiện. Chỉ là sau đó anh không nhớ, toàn bộ quá trình cũng không phân biệt được mùi vị gì, khiến anh khá là tiếc nuối.

Sau khi sắp xếp đống suy nghĩ này, Tô Giản đi đến nhà sách.

Anh vốn muốn mua một chút tài liệu phụ đạo để tặng chút kỹ năng nghiệp vụ, có điều lượn trong nhà sách một vòng, anh phát hiện mình cảm thấy hứng thú nhất vẫn là cuốn 'Cố sự hội' trên tạp chí. Mặc dù cái tên hơi bình thường một chút, nhưng từ đầu đến cuối anh luôn cảm thấy, quyển tạp chí này như mỳ ăn liền vậy, là loại lương thực phổ biến, có thể nói là tạp chí quốc dân.

Đang liếc nhìn, bên người đột nhiên phát ra âm thanh: "Giản Giản?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản giương mắt, chỉ thấy Lúc Thừa Hòa lúc trước có duyên gặp một lần đang mỉm cười với mình: "Không nghĩ đến có thể gặp em ở chỗ này."

Cuối cùng cũng gặp lại bạn trai cũ, thế giới này thật nhỏ! Tô Giản châm chọc trong lòng, trên mặt lại vô cùng lễ phép: "Ngài Lục, anh cũng đến mua sách?"

Nghe hai chữ 'ngài Lục', vẻ mặt Lục Thừa Hòa cứng đờ, ngay sau đó hiện lên một nụ cười khổ: "Giản Giản, anh không nghĩ đến, có một ngày em sẽ gọi anh là ngài Lục."

Tô Giản lễ phép cười, không có trả lời.

Lục Thừa Hòa nói: "Giản Giản, chúng ta đã lâu không gặp, không bằng tìm một chỗ nói chuyện chút đi?"

Tô Giản nghĩ, cũng được, đúng lúc nhân cơ hội này nói rõ ràng, vì vậy gật đầu nói: "Được."

Hai người đến quán cà phê gần đó. Tô Giản tránh để lúng túng lập tức vào vấn đề: "Anh đến tiệm sách, cũng vì muốn mua sách, định mua sách gì?"

Lục Thừa Hòa nói: "Anh vốn đi tìm 'phê phán lý tính thuần túy', kết quả phát hiện không có."

Tô Giản: "..." Đề tài không tiến hành nổi nữa.

Lục Thừa Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Giản, đột nhiên nói: "Giản Giản, đã lâu không gặp." Nói xong đột nhiên có chút hoài niệm, còn có dịu dàng rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng trước đây có gặp nhau hôm trời mưa! Tô Giản lặng lẽ châm chọc trong lòng, ttreen mặt lại lịch sự cười một cái. Anh cảm thấy, nếu người này trước đây là bạn trai của em gái To, nhất định vô cùng quen thuộc với em gái Tô, anh vẫn nên cố loại bỏ những vấn đề liên quan đến cô, tránh cho những phiền toái không cần thiết.

Lục Thừa Hòa nhìn anh, ánh mắt nghiêm túc, giọng nói trầm nhẹ: "Em so với trước đây, vẫn như vậy."

Vậy tôi yên tâm! Tô Giản hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Lục Thừa Hòa rơi lên mái tóc dài của Tô Giản: "Anh còn cho là, em sẽ cắt bỏ mái tóc dài."

Tô Giản sửng sốt nói: "Tại sao phải cắt bỏ mái tóc này?"

Giọng nói của Lục Thừa Hòa trầm trầm: "Vì mái tóc dài này của em, cũng giữ lại vì anh, em đã nói, chỉ cần anh thích tóc dài, em sẽ giữ lại vì anh."

Tô Giản không tự chủ được sờ mái tóc của bản thân, đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét mái tóc mình luôn yêu thích.

"Thật ra thì..." Lục Thừa Hòa nhìn anh, nhẹ giọng thở dài. "Dù cắt tóc thì sao? Lòng em lại không giống tóc, lòng em cũng không cắt bỏ được."

Tô Giản nói: "Quả thật xin lỗi, lúc trước tôi xảy ra tai nạn xe, tôi không nhớ gì hết."

"Vậy em có bị thương ở đâu không?" Lục Thừa Hòa ân cần hỏi.

Tô Giản nói: "Chân bị thương, có điều bây giờ tốt rồi, ngài Lục không cần lo lắng."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Lục Thừa Hòa có chút ảm đảm: "Thật xin lỗi, Giản Giản, em xảy ra chuyện lớn như vậy, anh lại không thể ở bên cạnh em."

Trong lòng Tô Giản có chút 囧, nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười: "Không sao." Do dự một chút, cuối cùng lại hỏi: "Đúng rồi, trước đây chúng ta... là quan hệ thế nào?"

Lục Thừa Hòa bình tĩnh nhìn anh: "Chúng ta từng ất yêu nhau, có điều sau đó..."

"Chia tay?" Tô Giản nói tiếp.

Lục Thừa Hòa không chút giấu giếm: "Đúng sau đó chúng ta chia tay, có điều..." Anh ta đột nhiên đưa tay ra, bắt lấy bàn tay đặt trên bàn của Tô Giản."

"Giản Giản, nếu như anh nói, thật ra anh còn yêu em, anh vẫn chưa quên em, em có tin không?"

Tô Giản cảm thấy, gần đây mình nhất định là chở hoa đào, nếu không tại sao lại có thể hai người nối tiếp một trước một sau tỏ tình với anh.

Có điều đóa hoa này là chuyện gì!

Tô Giản rụt tay về, cười khan: "Ngài Lục nói đùa..."

"Đối với em không phải là chuyện đùa..." Lục Thừa Hòa nhìn anh chằm chằm, ánh mắt dịu dàng lại nghiêm túc: "Giản Giản, điều anh nói đều là thật."

Vẻ mặt người đàn ông trước mắt tuấn mỹ nho nhã, giọng nói từ tính dịu dàng, ánh mắt dây dưa thâm tình, nếu là em gái Tô thật, chỉ sợ liền không kiềm chế được. Tô Giản thực sự có chút không thể liên hệ được vị

https://thuviensach.vn

trước mắt này với người 'bắt cá hai tay' trong miệng Nhan Tử VI, anh lúng túng nở nụ cười: "Vậy chúng ta lúc ấy, tại sao lại chia tay?"

Lục Thừa Hòa cứng đờ, ngay sau đó chán nản nói: "Thật ra thì đều là lỗi của anh. Khi đó, có cô gái tự sát vì anh, anh sợ. Khi đó anh cảm thấy, trước nay em luôn kiên cường, dù không có anh, em vẫn sẽ sống rất tốt, nhưng cô ấy thì không được, cô ấy từng không tiếc tính mạng vì anh, cô ấy nói, không có anh cô ấy sẽ không sống nổi."

Tô Giản trợn to hai mắt, Cái này cũng được? Sớm biết như vậy, năm đó anh việc gì hải chạy đi mua bánh bao cho các em gái, chỉ cần chạy lên sân thượng uy hiếp họ không phải được sao? Tô Giản suy nghĩ, đột nhiên thần kỳ nghĩ đến: Nếu có một ngày, anh phải lựa chọn giữa An Dĩ Trạch và một vị đại mỹ nữ, đến lúc đó nếu như An Dĩ Trạch cũng dùng tính mạng đến ấp bức anh, mình có thể chọn An Dĩ Trạch hay không?

Dựa theo tưởng tượng của Tô Giản, giờ phút này trong đầu đột nhiên nhảy ra hình ảnh An Dĩ Trạch dùng sức ôm lấy đầu gối của anh, kêu khóc: "Giản Giản, em không quan tâm anh, anh sẽ đi chết!" Nhưng cũng không biết tại sao, cùng một suy nghĩ, trong đầu anh hết lần này đến lần khác đều hiện lên hình ảnh anh nói 'tôi không thích anh' với An Dĩ Trạch trên đỉnh Hoa Sơn trước tiên sau đó là vẻ mặt của An Dĩ Trạch, không đúng, khi đó hẳn là bản nâng cấp... An Dĩ Trạch yên lặng nằm trên giường bệnh, yếu ớt, ánh mắt nhìn Tô Giản vẫn rất an tĩnh, có điều vẻ an tĩnh cũng không giấu được khổ sở. "Giản Giản, ở lại, có được không?"

Tô Giản đột nhiên có chút dao động. Nếu quả thật như vậy, cũng là một cái mạng, anh lương thiện như vậy, cho nên phải...

Giọng nói của Lục Thừa Hòa cắt đứt suy nghĩ của anh, chỉ nghe anh ta cười khổ: "Nhưng sau khi tách ta, anh mới phát hiện, người anh thật sự yêu vẫn là em."

https://thuviensach.vn

Thâm tình trong mắt Lục Thừa Hòa như muốn nhỏ xuống, ngay cả Tô Giản cũng không nhịn được ngẩn ra. Vào giờ phút này, tình cảnh này, nếu hợp với bối cảnh âm nhạc, nhất định đó sẽ là một khúc nhạc lưu luyến thâm tình. Có điều trong đầu Tô Giản hết lần này đến lần khác đều tự động truyền đến: "Ban đầu là anh muốn chia tay, chia tay thì chia tay, hiện tại lại muốn dùng tình yêu, kéo tôi lại..."

Tô Giản 囧 nói: "Thật xin lỗi, ngài Lục, tôi đã kết hôn rồi."

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa kinh ngạc, lại tiếp tục cứng ngắc, sắc mặt có chút tái nhợt, im lặng một lúc, mới thấp giọng nói: "Giản Giản, em yêu anh ta sao?"

"Dĩ nhiên!" Tô Giản dịu dàng mỉm cười. "Anh ấy cao lớn mạnh mẽ, còn một lòng chung thủy với tôi, ngoài việc sinh con, việc gì cũng có thể làm, người đàn ông như vậy, anh nói xem tôi sao có thể không thích?"

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa mất mát, cười gượng nói: "Thật sao?"

Tô Giản gật đầu, thấy vẻ chân thành đau khổ trên mặt Lục Thừa Hòa, liền khuyên nhủ: "Ngài Lục, không phải anh nói cô gái đó có thể chết vì anh sao? Cô ấy nhất định vô cùng yêu thương anh? Tôi cảm thấy, anh nên quý trọng cô ấy."

Ánh mắt Lục Thừa Hòa có chút phức tạp: "Giản Giản, em và trước kia, có chút không giống."

Tô Giản nói: "Cái này rất bình thường, dù sao tôi mất trí nhớ, hơn nữa, con người luôn trưởng thành."

Lục Thừa Hòa yên lặng nhìn anh chằm chằm: "Nhưng Giản Giản, anh không thay đổi."

https://thuviensach.vn

Tô Giản: "..." Những cái này, đều là cao thủ tỏ tình mà! Quả nhiên anh còn quá kém!

Tô Giản thấp giọng thở dài: "Thật sự xin lỗi. Mặc dù là cách pha chế quen thuộc, mùi vị quen thuộc, nhưng tôi đã không uống trà lạnh rồi!"

Lục Thừa Hòa: "..."

Tạm biệt Lục Thừa Hòa về nhà, Tô Giản vẫn cảm thấy có chút 囧.

So với việc bị bạn trai cũ tỏ tình, Tô Giản đột nhiên cảm thấy, việc An Dĩ Trạch ngày ngày ngủ chung một giường với anh nói thích anh hình như cũng không khó tiếp nhận như vậy.

Ăn bữa tối xong, Tô Giản một mình nằm trên sô pha chơi điện thoại di động, đột nhiên cảm thấy vô cùng bực bội. Thật ra bữa tối trước kia, dù anh và An Dĩ Trạch cũng ngồi trong một căn phòng, nhưng anh và An Dĩ Trạch lại ai làm chuyện nấy, cũng không nói chuyện với nhau nhiều. Nhng không biết tại sao, anh cảm thấy, dù không noi lời nào, trong phòng nhiều người, hình như tốt hơn là chỉ có một mình anh nhiều.

Suy nghĩ một chút, Tô Giản đột nhiên bò dậy từ ghế sô pha, đi đến phòng sách An Dĩ Trạch đang ngủ.

Gõ cửa hai tiếng, nghe tiếng 'mời vào' từ bên trong của An Dĩ Trạch, Tô Giản nhẹ đẩy cửa ra, tiến lên đón nhận ánh mắt kinh ngạc của An Dĩ Trạch, anh bình tĩnh nói: "Tôi tới tìm sách để đọc."

An Dĩ Trạch đứng dậy: "Em muốn đọc gì?"

Tô Giản nhớ đến cuốn sách ban ngày Lục Thừa Hòa tìm, liền nói: "Phê phán lý tính thuần túy."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nói: "Em chờ một chút." Nói xong anh liền đi đến gia sách tìm.

Lại thật sự có! Tô Giản có chút buồn bực, thấy An Dĩ Trạch tìm được sách đưa đến, liền không thể làm gì khác ngoài việc đưa tay ra nhận.

Tô Giản nhìn sô pha nhỏ trong phòng một chút, lại suy nghĩ đến thân hình cao to của An Dĩ Trạch, đột nhiên nói: "Nếu không hay để tôi ngủ ở phòng sách đi?"

Thấy An Dĩ Trạch nhìn đến, lại nói: "Anh nằm trên sô pha này, chỉ sợ chân cũng không duỗi thẳng được."

An Dĩ Trạch nói: "Không sao."

Tô Giản nói: "Dù sao tôi cũng thấp hơn anh, nếu không để cho tôi..."

"Không cần." An Dĩ Trạch lắc đầu.

Tô Giản nhất thời im lặng. Bị An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm, anh đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng, nhìn máy tính trên ghế salon của An Dĩ Trạch, liền tìm đề tài nói: "Anh đang làm gì trên máy tính vậy?"

An Dĩ Trạch nói: "Xem phim."

"Há..." Tô Giản cứng ngắc. "Hay không?"

An Dĩ Trạch nhìn anh, đột nhiên nói: "Cũng xem đi."

Tô Giản cũng không khách khi với anh, đặt mông ngồi lên salon.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh anh, đặt máy tính lên mặt bằn trước ghế salon.

https://thuviensach.vn

Tô Giản còn tưởng rằng An Dĩ Trạch xem là một bộ phim ngoại quốc, không nghĩ đến trên màn hình máy tính, trên đó rõ ràng là một bộ phim hoạt hình, hơn nữa còn là bộ hoạt hình anh từng xem qua!

Tô Giản kinh ngạc nói: "Anh cũng xem cái này?"

An Dĩ Trạch nói: "Đây là trước kia em từng đề cử với anh."

Tô Giản sững sờ, không nghĩ đến sẽ nhận được đáp án này. Trước kia lúc xem anime liền thuận miệng đề cử với An Dĩ Trạch, lại không nghĩ đến, An DĨ Trạch không chỉ nhớ, lại thật sự xem! Mặc dù Tô Giản luôn cảm thấy, hình tượng của An Dĩ Trạch không thể liên hệ được với anime!

Trong lòng Tô Giản đột nhiên sinh ra một lại ấm áp vô hình.

Vì đã xem qua, Tô Giản bắt đầu không nhịn được bắt đầu bình luận. Ngồi xếp bằng trên salon, nhìn về phía màn ảnh, anh có một lại cảm giác hưng phấn vì thứ mình thích được người khác công nhận.

"Vũ khí này đẹp chứ?"

"Phía trước có sức mạnh!"

"Tôi thích cô ấy nhất!"

An Dĩ Trạch nghiêng mắt nhìn anh. Tô Giản có chút ngượng ngùng: "Hic, tôi thật sự thích bộ anime này..."

"Cho nên anh cũng muốn xem một chút." Giọng nói An Dĩ Trạch trầm thấp lại vô cùng dịu dàng.

Vì đang dùng máy tính để xem, cho nên ánh đèn trong phòng có chút tối, hai người lại cũng ngồi trên ghế salon nhỏ, trong lúc nhất thời không nói gì, nhưng Tô Giản lại cảm thấy, hình như trong căn phòng có loại ấm áp vô hình.

https://thuviensach.vn

Theo hình ảnh biến đổi, ánh sáng trên màn hình cũng dịu dàng nhảy nhót trên khuôn mặt hai người. An Dĩ Trạch nghiêng đầu, nhìn Tô Giản dựa lên người anh thoải mái thiếp đi, trong đôi mắt ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Ôm Tô Giản về giường, cẩn thận đắp kín chăn cho anh, An Dĩ Trạch ngồi ở mép giường, lẳng lặng vuốt ve khuôn mặt đang ngủ này một lúc, sau đó từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt Tô Giản một cái.

"Ngủ ngon, Giản Giản."

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa kinh ngạc, lại tiếp tục cứng ngắc, sắc mặt có chút tái nhợt, im lặng một lúc, mới thấp giọng nói: "Giản Giản, em yêu anh ta sao?"

"Dĩ nhiên!" Tô Giản dịu dàng mỉm cười. "Anh ấy cao lớn mạnh mẽ, còn một lòng chung thủy với tôi, ngoài việc sinh con, việc gì cũng có thể làm, người đàn ông như vậy, anh nói xem tôi sao có thể không thích?"

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa mất mát, cười gượng nói: "Thật sao?"

Tô Giản gật đầu, thấy vẻ chân thành đau khổ trên mặt Lục Thừa Hòa, liền khuyên nhủ: "Ngài Lục, không phải anh nói cô gái đó có thể chết vì anh sao? Cô ấy nhất định vô cùng yêu thương anh? Tôi cảm thấy, anh nên quý trọng cô ấy."

Ánh mắt Lục Thừa Hòa có chút phức tạp: "Giản Giản, em và trước kia, có chút không giống."

Tô Giản nói: "Cái này rất bình thường, dù sao tôi mất trí nhớ, hơn nữa, con người luôn trưởng thành."

Lục Thừa Hòa yên lặng nhìn anh chằm chằm: "Nhưng Giản Giản, anh không thay đổi."

https://thuviensach.vn

Tô Giản: "..." Những cái này, đều là cao thủ tỏ tình mà! Quả nhiên anh còn quá kém!

Tô Giản thấp giọng thở dài: "Thật sự xin lỗi. Mặc dù là cách pha chế quen thuộc, mùi vị quen thuộc, nhưng tôi đã không uống trà lạnh rồi!"

Lục Thừa Hòa: "..."

Tạm biệt Lục Thừa Hòa về nhà, Tô Giản vẫn cảm thấy có chút 囧.

So với việc bị bạn trai cũ tỏ tình, Tô Giản đột nhiên cảm thấy, việc An Dĩ Trạch ngày ngày ngủ chung một giường với anh nói thích anh hình như cũng không khó tiếp nhận như vậy.

Ăn bữa tối xong, Tô Giản một mình nằm trên sô pha chơi điện thoại di động, đột nhiên cảm thấy vô cùng bực bội. Thật ra bữa tối trước kia, dù anh và An Dĩ Trạch cũng ngồi trong một căn phòng, nhưng anh và An Dĩ Trạch lại ai làm chuyện nấy, cũng không nói chuyện với nhau nhiều. Nhng không biết tại sao, anh cảm thấy, dù không noi lời nào, trong phòng nhiều người, hình như tốt hơn là chỉ có một mình anh nhiều.

Suy nghĩ một chút, Tô Giản đột nhiên bò dậy từ ghế sô pha, đi đến phòng sách An Dĩ Trạch đang ngủ.

Gõ cửa hai tiếng, nghe tiếng 'mời vào' từ bên trong của An Dĩ Trạch, Tô Giản nhẹ đẩy cửa ra, tiến lên đón nhận ánh mắt kinh ngạc của An Dĩ Trạch, anh bình tĩnh nói: "Tôi tới tìm sách để đọc."

An Dĩ Trạch đứng dậy: "Em muốn đọc gì?"

Tô Giản nhớ đến cuốn sách ban ngày Lục Thừa Hòa tìm, liền nói: "Phê phán lý tính thuần túy."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nói: "Em chờ một chút." Nói xong anh liền đi đến gia sách tìm.

Lại thật sự có! Tô Giản có chút buồn bực, thấy An Dĩ Trạch tìm được sách đưa đến, liền không thể làm gì khác ngoài việc đưa tay ra nhận.

Tô Giản nhìn sô pha nhỏ trong phòng một chút, lại suy nghĩ đến thân hình cao to của An Dĩ Trạch, đột nhiên nói: "Nếu không hay để tôi ngủ ở phòng sách đi?"

Thấy An Dĩ Trạch nhìn đến, lại nói: "Anh nằm trên sô pha này, chỉ sợ chân cũng không duỗi thẳng được."

An Dĩ Trạch nói: "Không sao."

Tô Giản nói: "Dù sao tôi cũng thấp hơn anh, nếu không để cho tôi..."

"Không cần." An Dĩ Trạch lắc đầu.

Tô Giản nhất thời im lặng. Bị An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm, anh đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng, nhìn máy tính trên ghế salon của An Dĩ Trạch, liền tìm đề tài nói: "Anh đang làm gì trên máy tính vậy?"

An Dĩ Trạch nói: "Xem phim."

"Há..." Tô Giản cứng ngắc. "Hay không?"

An Dĩ Trạch nhìn anh, đột nhiên nói: "Cũng xem đi."

Tô Giản cũng không khách khi với anh, đặt mông ngồi lên salon.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh anh, đặt máy tính lên mặt bằn trước ghế salon.

https://thuviensach.vn

Tô Giản còn tưởng rằng An Dĩ Trạch xem là một bộ phim ngoại quốc, không nghĩ đến trên màn hình máy tính, trên đó rõ ràng là một bộ phim hoạt hình, hơn nữa còn là bộ hoạt hình anh từng xem qua!

Tô Giản kinh ngạc nói: "Anh cũng xem cái này?"

An Dĩ Trạch nói: "Đây là trước kia em từng đề cử với anh."

Tô Giản sững sờ, không nghĩ đến sẽ nhận được đáp án này. Trước kia lúc xem anime liền thuận miệng đề cử với An Dĩ Trạch, lại không nghĩ đến, An DĨ Trạch không chỉ nhớ, lại thật sự xem! Mặc dù Tô Giản luôn cảm thấy, hình tượng của An Dĩ Trạch không thể liên hệ được với anime!

Trong lòng Tô Giản đột nhiên sinh ra một lại ấm áp vô hình.

Vì đã xem qua, Tô Giản bắt đầu không nhịn được bắt đầu bình luận. Ngồi xếp bằng trên salon, nhìn về phía màn ảnh, anh có một lại cảm giác hưng phấn vì thứ mình thích được người khác công nhận.

"Vũ khí này đẹp chứ?"

"Phía trước có sức mạnh!"

"Tôi thích cô ấy nhất!"

An Dĩ Trạch nghiêng mắt nhìn anh. Tô Giản có chút ngượng ngùng: "Hic, tôi thật sự thích bộ anime này..."

"Cho nên anh cũng muốn xem một chút." Giọng nói An Dĩ Trạch trầm thấp lại vô cùng dịu dàng.

Vì đang dùng máy tính để xem, cho nên ánh đèn trong phòng có chút tối, hai người lại cũng ngồi trên ghế salon nhỏ, trong lúc nhất thời không nói gì, nhưng Tô Giản lại cảm thấy, hình như trong căn phòng có loại ấm áp vô hình.

https://thuviensach.vn

Theo hình ảnh biến đổi, ánh sáng trên màn hình cũng dịu dàng nhảy nhót trên khuôn mặt hai người. An Dĩ Trạch nghiêng đầu, nhìn Tô Giản dựa lên người anh thoải mái thiếp đi, trong đôi mắt ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Ôm Tô Giản về giường, cẩn thận đắp kín chăn cho anh, An Dĩ Trạch ngồi ở mép giường, lẳng lặng vuốt ve khuôn mặt đang ngủ này một lúc, sau đó từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt Tô Giản một cái.

"Ngủ ngon, Giản Giản."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Hôm sau Tô Giản tỉnh lại, phát hiện mình ngủ trên giường, nhất thời có chút mơ hồ hôm qua mình trở lại giường thế nào. Có điều một giấc này của anh vô cùng thoải mái, cho nên lúc tỉnh lại cảm thấy tinh thần không tệ, lại nhìn ánh mặt trời bên ngoài thật tốt, không khỏi ôm chăn lăn trên giường hai vòng.

Chỉ là tâm tình tốt của anh rất nhanh biến mất, vì mẹ An lại muốn đi dạo phố với Tô Giản!

Là chủ nhật, Tô Giản cũng thích việc ra ngoài đi dạo, nhưng đi dạo phố cùng mẹ An lại là chuyện khác rồi. Tô Giản thầm nghĩ: Loại gian khổ này nên để cho con ruột ngài làm đi! Vì vậy hết sức đề cử An Dĩ Trạch, ít nhất cũng phải kéo An Dĩ Trạch đi, nhưng không nghĩ đến tiếp đó liền được cho hay, chồng anh đã đến công ty.

Ngày nghỉ cuối tuần còn đi làm, tại sao CMI lại không có chút nhân tính như vậy!

Tô Giản yên lặng châm chọc, quả thật không thể kháng cự được ý chỉ của thái hậu, vì vậy anh chỉ có thể kiềm chế bực bội lên xe theo mẹ An, đi đến dsieeu thị tổng hợp.

"Bộ này thế nào?" Mẹ An hỏi.

"Đẹp!" Tô Giản nói.

"Vậy còn cái này?" Mẹ An lại hỏi.

https://thuviensach.vn

"Cũng đẹp!" Vẻ mặt Tô Giản thành thật.

"Thật?" Mẹ An nghi hoặc. "Sao tôi lại cảm thấy cô đang lừa tôi?"

"Không có không có!" Vẻ mặt Tô Giản chân thành. "Thật ra thì quần áo cũng chỉ đẹp mắt như vậy, nhưng mặc lên thân mẹ, trừ 'đẹp ra' con không có từ nào để hình dung!"

Mẹ An hài lòng, đặt hai bộ quần áo xuống. Tô Giản lại lặng lẽ ở một bên lau mồ hôi.

Trên đường shopping, hai người gặp một đôi mẹ chồng nàng dâu khác. Nhìn bộ dạng mẹ An có vẻ không thích đối phương lắm, nhưng đối phương lại đến cháo hỏi trước, hai người thật sự không thể trốn không gặp. Tô Giản cẩn thận quan sát hai người một chút, nhìn vẻ ngoài, hai người cũng không tệ, dù tuổi của người kia không nhỏ, nhưng ăn mặc giản dị, vẻ ngoài con dấu xinh đẹp, ăn mặc lại tinh tế, hai người đứng cùng một chỗ, thật là có vẻ quý phu nhân.

Nói chuyện vài câu, hai người đột nhiên nhìn về phía Tô Giản, nói: "Vị này là phu nhân mới cưới không lâu của cậu ba sao?"

Tô Giản mang vẻ mặt dịu dàng, khách khí gật đầu.

Cô con dâu hé miệng cười nói: "Mợ ba thật tốt..." Hình như có chút không biết dùng từ nào để hình dung, quan sát trên dưới Tô Giản một phen, dừng một lúc lâu mới nói tiếp: "... Giản dị, lúc trước nhìn xa, còn tưởng rằng bác gái đưa người làm đi dạo phố, không nghĩ đến cậu ba lại thích loại người như vậy, quả nhiên khẩu vị khác biệt."

Tô Giản yên lặng cúi đầu nhìn một thân quần áo cao bồi của mình một cái, rất có một loại bất đắc dĩ bị thương.

https://thuviensach.vn

"Thi Như!" Vị phu nhân nhíu mày, vẻ mặt trách cứ. "Sao con có thể nói vậy? Sở thích mỗi người, loại hình của mỗi người vốn không giống nhau, nhưng không phải người nào cũng có gu thưởng thức cao như Thiếu Hiên nhà chúng ta như vậy!"

Tô Giản: "..." Xem ra An Dĩ Trạch còn xiu xẻo hơn anh, nằm cũng không nằm, ở xa cũng chịu đả kích!

"Mấy người có ý gì?" Mẹ An vốn định bảo trì vẻ mặt kiêu ngạo nổi giận. "Con dâu nhà tôi có được hay không, khi nào thì đến phiên người ngoài mấy người bình luận!"

Thấy mẹ An bảo vệ mình, trong lòng Tô Giản len chút ấm áp. Dù ngày thường mẹ An hay bắt bẻ anh, nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải mẹ An hoàn toàn chối bỏ anh sao! Có điều lực chiến đấu này, chậc chậc...

Mang vẻ mặt ngây thơ, Tô Giản dịu dàng ôm lấy cánh tay mẹ An, nhẹ nhàng nói: "Mẹ, người đừng nóng giận con trẻ tuổi, thím và bà cô này coi thường con như vậy cũng là bình thường. Thím nói đúng, loại hình mỗi người thích không giống nhau, ở phương diện này sở thích của Dĩ Trạch khá bình thường, anh ấy chỉ thích tuổi trẻ, thật hết cách với anh ấy. Có điều mẹ yên tâm, sau này con sẽ cố gắng nâng cao thưởng thức của anh ấy, con tin trước cậu Thiếu Hiện, Dĩ Trạch chỉ cần đi ngược với anh ta, mắt thẩm mĩ sẽ lên rồi."

Hai người: "...

Nhìn vẻ mặt hai người xanh mét rời đi, mẹ An rất sảng khoái, đắc ý nói: "Bà ta nhất định có loại con dâu này! Bà già kia là hồ ly tinh, không trách tìm được con dau cũng giống như hồ ly tinh!" Xoay đầu lại, nhìn Tô Giản, hừ một tiếng. "Cô là con dâu rôi, tất nhiên không giống với hồ ly tinh kia!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản: "..." Cái gì gọi là bà ta nhất định có loại con dâu này? Chúng ta hoàn toàn là người của hai thế giới được không bà bà!

Mẹ An thật sự vô cùng hài lòng với biểu hiện vừa rồi của Tô Giản, có điều đánh giá 'giản dị' đó vẫn khiến bà để ý, vì vậy tiếp theo bà đưa Tô Giản đến cửa hàng quần áo, đẩy Tô Giản vào trong, nói: "Đi thay! Không cho phép làm nhục thưởng thức của Dĩ Trạch nhà tôi!"

Dĩ Trạch nhà mấy người thích tôi có thể coi là biểu hiện của thưởng thức cao được không? Tô Giản vừa yên lặng châm chọc, vừa bất đắc dĩ thay quần áo.

Cuối cùng, mẹ An mua một đống lớn quần áo cho Tô Giản, ngược lại lại không mua nhiều cho mình. Tô Giản bất đắc dĩ nói: "Mẹ, thật sự không cần mua cho con nhiều như vậy.." Quả nhiên là mẹ con, đều thích quần áo trẻ con!

Mẹ An hừ nói: "Tôi là vì Tiểu Trạch! Còn dám làm mất mặt Tiểu Trạch nhà tôi, tôi nhất định kêu nó ly dị cô!"

Nếu vứt mặt mũi Tiểu Trạch nhà mấy người, anh ta liền chịu ly dị, vậy vô cùng dễ làm. Tô Giản âm thầm thở dài một cái.

Đi dạo hồi lâu, Tô Giản thấy mẹ An hình như có chút mệt mỏi, liền nói: "Mẹ, nếu không chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát?"

Mẹ An suy nghĩ một chút, nói: "Tôi muốn ăn kem ly, vừa rồi tôi vừa thấy ở đối diện quầy bách hóa có một tiệm kem."

Tô Giản gật đầu một cái, sau đó đỡ mẹ An về phía thang máy. Mẹ An đột nhiên quay đầu nhìn anh, uy hiếp: "Lát nữa về không được nói tôi ăn kem ly!" Dạ dày của bà không tốt, ngày thường chồng và con trai không bao giờ để bà chạm vào món ăn này.

https://thuviensach.vn

Dù Tô Giản không biết nguyên nhân, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Hai người ra khỏi siêu thị, sau đó chuẩn bị đi qua đường đến phía tiệm kem đối diện.

Có điều không nghĩ đến lúc băng qua đường lại xảy ra vấn đề. Giữa tiệm kem và siêu thị có một con đường chính, trên đường xe cộ qua lại, nối liền không dứt. Mẹ An bước lên làn được dành cho người đi bộ, đang chuẩn bị qua đường, không nghĩ đến có một chiếc xe đang chạy về phía này!

Thời khắc nguy cấp, Tô Giản đi phía sau dùng sức kéo mẹ An về sau một cái, sau đó cùng ngã xuống với mẹ An, mà trong quá trình này, căn cứ vào tấm lòng kính già yêu trẻ quan tâm phụ nữ, Tô Giản không chút do dự làm đệm dưới người mẹ An!

Mẹ An bị dọa sợ không nhẹ, kêu lên không ngừng, mà đợi đến sau khi đứng lên phát hiện mình không bị thường, lập tức vội vàng nâng Tô Giản: "Này, cô sao rồi?"

Tô Giản nhe răng đứng dậy, phát hiện ngoài việc ngã đau, cũng không bị thường gì, liền nói: "Mẹ, con không sao."

Mẹ An kéo anh lại kiểm tra một lượt, giọng nói vẫn lo lắng: "Thật không sao? Không được, cô phải theo tôi đến bệnh viện kiểm tra một chút!"

Tô Giản không thay đổi được, không thể làm gì khác để bà mạnh mẽ kéo đến bệnh viện.

Sau một phen kiểm tra, quả nhiên không sao, lúc này mẹ An mới yên lòng. Tô Giản ở một bên an ủi mẹ An đến lúc này vẫn còn lo lắng: "Mẹ, mẹ xem, con thật sự không sao, mẹ đừng lo lắng."

Mẹ An có chút xấu hổ, trợn mắt níu: "Lúc trước cô què một chấn, nếu lại gãy nữa, sao có thể chăm sóc Tiểu Trạch nhà tôi?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản cũng không cãi lại bà, chẳng qua cười híp mắt nhìn bà, anh đột nhiên phát hiện, hình như Dung Ma Ma cũng thật đáng yêu.

Tô Giản đưa mẹ An đi ăn tô kem bà luôn nhớ nhung, sau đó hai người đi dạo một hồi. Đợi đến lúc về nhà, trời đã không còn sớm.

Thấy mẹ An đặc biệt dặn dò quản gia nói phòng bếp chuẩn bị một bát canh xương cách thủy, lòng Tô Giản lại ấm áp một chút.

Sắp xếp canh xương xong, mẹ An lại hỏi quản gia: "Tiểu Trạch còn chưa về sao?"

Quản gia do dự một chút: "Cậu ba vừa về, có điều sau khi nhận một cuộc điện thoại, lại đi."

Mẹ An cau mày: "Không biết công ty có chuyện gì, lại muốn nó quay lại làm việc chứ?"

Vẻ mặt quản gia có chút khó xử, nhìn Tô Giản một cái, chậm rãi nói: "Không phải, điện thoại này... hình như là cô Kỷ gọi đến."

"Cô Kỷ?" Mẹ An sững sờ. "A Nghiên của nhà họ Kỷ?"

Quản gia gật đầu.

Mẹ An có chút bất mãn: "Đã muộn thế này, cô ta còn gọi cho Tiểu Trạch làm gì?" Hiểu con không ai bằng mẹ, dù An Dĩ Trạch chưa nói, bà cũng biết, tình cảm con trai nhỏ của mình đối với Kỷ Nghiên không đúng. Từ trước ấn tượng của bà với Kỷ Nghiên cũng không tệ, cho nên biết con thích Kỷ Nghiên bà cũng không phản đối, có điều sau đó thấy An Dĩ Trạch một mực không chịu kết hôn, mà Kỷ Nghiên lại đính hôn với người đàn ông khác rồi, bà liền bắt đầu mất hứng. Trong lòng bà, Dĩ Trạch vô cùng tốt, không nghĩ đến lại bị Kỷ Nghiên chê, bà tất nhiên vừa đau lòng vừa tức giận, vô cùng bất mãn với Kỷ Nghiên.

https://thuviensach.vn

Sau đó An Dĩ Trạch cũng kết hôn rồi, dù con trai nhỏ không có sự cho phép của bà đột nhiên kết hôn khiến bà rất không vui, chọn con dâu cũng không phải loại đúng ý bà, nhưng trong lòng bà vẫn lặng lẽ thở phào. Mà đối với nàng dâu mới này, dù bà rất không thích, nhưng thấy con trai nhỏ yêu thương cưng chiều, ấn tượng của người trong nhà với con bé cũng rất tốt, vì con trai bảo bối yêu thương con dâu khiến bất mãn trong lòng bà thoáng bình phục một chút. Lại trải qua mấy ngày dạy dỗ của bà, cuối cùng con dâu cũng ra dáng một chút, bà cũng cảm thấy h có chút thoải mái, lại không nghĩ đến, Kỷ Nghiên lại chen vào!

Mẹ An thấy đôi mắt Tô Giản không có ghen tức lẫn mất mát, không khỏi giận mà không có chỗ xả, tức giận nói: "Con không tức giận?"

"A?" Đang bát quái phỏng đoán Kỷ Nghiên gọi An Dĩ Trạch làm gì, Tô Giản ngẩn ngơ. "Gấp cái gì?"

Mẹ An nhất thời chỉ tiếc luyện sắt không thành thép, xem nhiều phim với bà như vậy, sao lại không học được chút kiến thức nào! Mẹ An tức giận nói: "Bây giờ tôi gọi điện cho Tiểu Trạch, hỏi nó ở đâu, cô chờ chút lát nữa đi tìm nó cho tôi!"

Tô Giản mở to mắt, mẹ nó, đây là tiết tấu gì vậy? Là muốn anh, đi bắt gian?"

Mẹ An gọi điện thoại cho An Dĩ Trạch, hỏi anh ở đâu, mà anh cũng không giấu giếm. Mẹ An nghe anh nói đến một khu đất anh từng ở qua, gật đầu một cái, đó là nơi An Dĩ Trạch từng ở, bà tất nhiên biết địa chỉ cụ thể, vì vậy cúp điện thoại, bà liền nói với Tô Giản.

Mặc dù trong lòng có chút tò mò, Tô Giản cũng không muốn đi. Quan hệ của An Dĩ Trạch và Kỷ Nghiên không bình thường, tuy nói lúc trước Kỷ Nghiên từng từ chối An Dĩ Trạch, nhưng hiện tại biết rõ An Dĩ Tạch kết hôn rồi, Kỷ Nghiên còn đặc biệt gọi điện thoại đến, mà An Dĩ Trạch cũng

https://thuviensach.vn

chạy đến, ai biết giữa hai người xảy ra chuyện gì? Ngộ nhỡ Kỷ Nghiên cũng giống anh lúc trước gặp bạn trai cũ Lục Thừa Hòa lúc này hối hận muốn hợp lại thì sao? Anh lại đi quấy rầy?

Nghĩ đến lúc trước mình từ chối Lục Thừa Hòa vô cùng dứt khoát, An Dĩ Trạch lại bị một cuộc gọi của Kỷ Nghiên gọi đến: Khai thật đi, Tô Giản vừa than thở đạo đức nghề nghiệp, vừa lặng lẽ khinh bỉ An Dĩ Trạch: Còn dám nói thích tôi? Hại tôi lúc đó còn có chút không đành lòng từ chối, hiện tại thì lộ mặt rồi? Sớm biết đó là chuyện hoang đường, ban đầu ở trên núi nên đẩy anh ta xuống, để tránh anh ta lại hại thêm cô em nào nữa!

Có điều mẹ An lại cố chấp muốn Tô Giản đi, trực tiếp gọi tài xế đến, nói địa chỉ, Tô Giản không cưỡng lại được, chỉ có thể lên xe.

Trước khi đi, mẹ An nhìn anh chằm chằm, nghĩ đến hai ngày trước phim trên tivi nam chính bị nữ thứ gọi đi, mơ mơ màng màng một đêm, mấy tháng sau, nữ thứ mang một bình đi đến trước mặt nam chính ngay trong hôn lệ, không khỏi cảm thấy vấn đề vô cùng nghiêm trọng, cực kỳ có lòng đẩy vào.

Mẹ An nghiêm túc dặn dò: "Nếu như không đoạt lại được Dĩ Trạch từ trong tay người phụ nữ đó, tôi sẽ nói Dĩ Trạch ly dị cô, có biết không?"

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 69

An Dĩ Trạch mở cửa, liếc mắt thấy Kỷ Nghiên nằm sấp trên ghế salon, mà trên bàn uống trà nhỏ trước ghế còn bảy đủ thứ rượu bia.

Nơi này là nơi anh từng ở qua, vì để thuận tiện cho Kỷ Nghiên, anh đã sớm làm một chìa khóa cho cô, mà sau đó, Kỷ Nghiên lại ở đây. Chỉ là sau khi cầu hôn thất bại, trong lúc đau lòng, anh liền rời khỏi nơi này, cũng không trở lại nữa. Không nghĩ đến Kỷ Nghiên lại đến đây.

Lúc nãy anh mới về nhà, liền nhận được điện thoại của Kỷ Nghiên, cô nói hai người đã lâu không gặp, không bằng gặp mặt, lại không nghĩ đến cô lại chọn địa điểm để hai người gặp mặt là ở đây. An Dĩ Trạch nghe thấy giọng nói trong điện thoại của Kỷ Nghiên có chút không đúng, nhíu máy một cái, nhưng vẫn lái xe đến.

Quả nhiên, anh vừa vào cửa, liền phát hiện Kỷ Nghiên uống rượu, hơn nữa chỉ sợ là uống không ít.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Kỷ Nghiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút mơ màng: "Tiểu Trạch, em đến rồi..."

An Dĩ Trạch đi đến, ngồi bên cạnh cô, cau mày nói: "A Nghiên, xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt Kỷ Nghiên mơ màng nhìn anh, đột nhiên nhàn nhạt cười một tiếng, trong giọng nói lộ ra vẻ đau thương không nói thành lời: "Tiểu Trạch, chị xảy ra chuyện gì, em còn để ý sao?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nói: "Chúng ta là bạn, tất nhiên em phải quan tâm chị."

Trong mắt Kỷ Nghiên lướt qua chút mất mát, vẻ mặt có chút ảm đạm, đưa tay muốn lấy ly rượu.

An Dĩ Trạch ngăn cô lại, trầm giọng nói: "Đừng uống nữa."

Kỷ Nghiên đột nhiên mềm mại cười một tiếng, trong mắt lộ vẻ thẫn thờ: "Tiểu Trạch, em trưởng thành rồi, cuối cùng cũng không chịu nghe lời chị..."

An Dĩ Trạch không nói gì, chỉ bình tĩnh: "A Nghiên, chị uống say rồi."

"Chị không có say..." Kỷ Nghiên buồn bã cười một tiếng. "Nếu thật sự say, thật là tốt biết bao, chị sẽ không khổ sở..."

An Dĩ Trạch im lặng một chút, chậm rãi mở miệng: "... Có phải vì Lý Minh Nghĩa không, anh ta đối với chị không tốt?"

Kỷ Nghiên nhìn anh: "Nếu chị nói phải? Nếu chị nói anh ta đối với chị không tốt, Tiểu Trạch, em có giúp chị không?"

An Dĩ Trạch cau mày: "Giúp thế nào?"

Vẻ mặt Kỷ Nghiên đau khổ: "Anh ta ở cùng một chỗ với người đàn bà khác... anh ta từng nói muốn kết hôn với chị, đảo mắt lại ở một chỗ với người đàn bà khác..."

Lý Minh Nghĩa ở cùng một chỗ với người đàn bà khác, Kỷ Nghiên tiều tụy đau lòng tìm đến anh cũng không phải lần đầu tiên, ban đầu An Dĩ Trạch còn giận dữ khó nén, khuyên Kỷ Nghiên nên rời khỏi anh ta, nhưng từ đầu đến cuối Kỷ Nghiên đều không bỏ được, lòng An Dĩ Trạch bị thương rất nhiều, cũng chỉ chết lặng, sau đó cũng không khuyên nữa, cùng

https://thuviensach.vn

lắm là ở bên cạnh Kỷ Nghiên, nhìn cô đau lòng khổ sở vì một người đàn ông khác.

Giờ phút này, câu chuyện tái diễn, mặc dù ban đầu An Dĩ Trạch có chút nặng nề, nhưng lòng cũng không đau, có điều anh vẫn giống như trước đây vậy, không nói gì.

"Lúc trước anh ta nói muốn kết hôn với chị, không biết chị đã vui vẻ biết bao nhiêu. Những năm này, chị mặc thử rất nhiều áo cưới, nhưng cũng chỉ là giả, chị luôn chờ đợi, có một ngày, chị được mặc bộ áo cưới thuộc về chính mình, làm cô dâu xinh đẹp nhất... Nguyện vọng của chị thật rất đơn giản, có một người chồng yêu thương chị, có một ngôi nhà hạnh phúc, bọn chị cùng nhau chăm sóc cho con của hai người..."

An Dĩ Trạch im lặng một lát, nói: "Chị đã nói, thật ra anh ta rất yêu chị."

"Yêu chị?" Kỷ Nghiên đau khổ cười một tiếng. "Trước đây chị thật sự nghĩ như vậy. Anh ta có người đàn bà khác thì sao? Người anh ta thích nhất, vẫn luôn là chị, anh ta cũng nói, người anh ta thật lòng thích, chỉ có một mình chị... Chỉ là hiện tại cuối cùng chị đã hiểu, có lẽ anh ta không thật sự yêu chị, nếu như anh ta thật sự yêu chị, làm sao anh ta lại khiến chị khó chịu như vậy?"

An Dĩ Trạch không biết nên an ủi cô ra sao, chỉ có thể yên lặng.

"Chị mệt mỏi, thật sự mệt mỏi... Tiểu Trạch, em biết không? Chị chỉ muốn tìm một người thật sự yêu chị, anh ấy độc chiếm chị, chị cũng độc chiếm người đó, hai người chỉ đơn giản yêu nhau..." Kỷ Nghiên vừa nói, giương mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch. "Thật ra thì chị thật sự rất hâm mộ cô Tô, em luôn che chở cô ấy, sợ cô ấy khổ sở, trước kia chị chưa từng thấy em đối xử tốt với cô gái nào như vậy..."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn Kỷ Nghiên: "A Nghiên, sau này chị cũng sẽ có người đồng ý che chở chị, không để chị phải khổ sở nữa."

"Thật sao?" Giọng nói của Kỷ Nghiên rất nhẹ, nước mắt đã từ từ chảy ra, rõ ràng là mỉm cười, vẻ mặt lại khiến người ta đau lòng. "Chị vẫn luôn cho rằng anh ta chính là người đó, nhưng không nghĩ đến anh ta luôn khiến chị đau khổ. Sau đó, bên cạnh chị xuất hiện một người thật lòng yêu chị, chị lại bỏ lỡ người đó..."

An Dĩ Trạch nói: "A Nghiên, chị thật sự say rồi."

"Ha ha, có lẽ chị thật sự say rồi..." Nước mắt ngập tràn khóe mắt Kỷ Nghiên, ánh mắt lạnh giá đau thương. "Khi còn bé, chị luôn hy vọng mình như những bạn nhỏ khác vậy, có ba ba yêu thương của mình, nhưng mẹ nói cho chị biết, ba ba chị không thể về được. Sau đó, chị theo mẹ đến nhà họ Kỷ, chị cho rằng cuối cùng mình cũng có ba, còn có anh chị em, nhưng... người khác đều gọi chị là cô hai nhà họ Kỷ, nhưng chỉ có mình chị biết, anh chị em trong nhà, thật ra vẫn luôn coi thường chị. Vì vậy chị chỉ có thể cố gắng học, bọn họ thích gì, chị sẽ học cái đó, sau đó, cuối cùng chị cũng biến thành người mọi người yêu thích. Bọn họ đều nói, cô hai nhà họ Kỷ luôn tươi cười, nhưng, nào có người nào luôn tươi cười chứ? Chị thích diễn xuất, có điều cũng vì, trước máy quay, cuối cùng chị cũng không cần làm cô hai nhà họ Kỷ..."

An Dĩ Trạch nói: "A Nghiên, không ai coi thường chị, rất nhiều người yêu thích chị."

"Là sao..." Mắt ánh nước mơ màng, Kỷ Nghiên lộ vẻ sầu thảm cười.

Cô đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ cô ba nhà họ Kỷ em gái trên danh nghĩa của cô Kỷ Tâm Nhã đã nói với cô: "Cô thật sự cho rằng mình là chị tôi? Nếu không phải vì mẹ cô không biết xấu hổ quyến rũ ba tôi, thì ngay cả cửa

https://thuviensach.vn

chính của nhà tôi cô cũng không có cơ hội bước vào! Tôi mới chính là đại tiểu thư chân chính chảy dòng máu của nhà họ Kỷ, cô là thứ gì!"

Kỷ Nghiên biết, cô em gái này của cô thầm mến cậu hai nhà họ Lý. Mà sau lời nói kia của Kỷ Tâm Nhã, trong một lần yến hội, cô thực sự hẹn hò với cậu hai nhà họ Lý rồi.

Đi theo mẹ vào nhà họ Kỷ, cô không được coi là tiểu thư nhà họ Kỷ chân chính, vậy, nếu gả vào nhà họ Lý thì sao?

Cô luôn cho rằng, cậu ba nhà họ An thầm mến cô, có điều mặc dù nhà họ An là hào môn thế gia, nhưng so với nhà họ Lý, vẫn còn kém một chút. Huống hồ, An Dĩ Trạch nhỏ tuổi hơn cô, tính tình lạnh lùng, dù đối với cô rất tốt, nhưng hành động lời nói, vẫn luôn giống như một cậu em trai cố chấp, mà Lý Minh Nghĩa thì khác, mỗi nhăn mày tiếng cười của anh, đều không nhịn được khiến phụ nữ động lòng, hơn nữa anh không dễ dàng bị bắt như An Dĩ Trạch vậy, người đàn ông thích tự do này, ngược lại bắt được lòng cô...

Kỷ Nghiên đưa tay cầm ly lên, bắt đầu rót rượu.

An Dĩ Trạch đang muốn ngăn cản, điện thoại di động đột nhiên vang lên, trên màn hình chớp chớp hai chữ 'Giản Giản', An Dĩ Trạch nhìn Kỷ Nghiên một cái, đứng dậy.

Đi ra mấy bước, An Dĩ Trạch nhận điện thoại, giọng nói không tự chủ được trở nên dịu dàng: "Giản Giản?"

Thật ra Tô Giản đã đến ngoài cửa, trong tay anh có chìa khóa mẹ An giao cho, nhưng anh cũng không định mở cửa hay gõ cửa đi vào, có điều còn nhiệm vụ mẹ An giao phó, anh cũng bất đắc dĩ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho An Dĩ Trạch. Nghe thấy giọng nói của An Dĩ Trạch trong điện thoại vẫn bình thường, cũng không có thở dốc rối loạn,

https://thuviensach.vn

anh không khỏi an tâm một chút, nói: "Hic, bên ngoài trời mưa, khi nào anh về nhà?"

An Dĩ Trạch nói: "Anh sẽ nhanh chóng trở về."

"Ha," Tô Giản cũng không biết nói gì thì tốt, suy nghĩ một chút, khô khốc nói một câu: "Vậy anh lái xe cẩn thận."

Giọng nói của An Dĩ Trạch dịu dàng hơn một chút: "Được."

Xoay người lại, An Dĩ Trạch đột nhiên phát hiện, mắt Kỷ Nghiên như có nước, vẫn luôn nhìn chằm chằm anh.

"Em phải đi." Kỷ Nghiên nhẹ giọng nói.

An Dĩ Trạch gật đầu một cái: "Về quá muộn, Giản Giản sẽ lo lắng."

Kỷ Nghiên rũ mắt xuống, không nói nữa, có điều lại đưa ly rượu lên miệng uống.

An Dĩ Trạch nói: "A Nghiên, đừng uống nữa. Em gọi quản lý của chị đến."

"Không cần, em đi đi..." Ánh mắt Kỷ Nghiên mơ màng, vẻ mặt đau khổ. "Một mình chị cũng không sao..." Vừa nói lại tiếp tục uống một ly.

An Dĩ Trạch đoạt lấy rượu, cau mày nhìn cô.

Kỷ Nghiên nhìn vào mắt anh, đột nhiên thân thể nghiêng một cái, lảo đảo ngã vào trong lòng anh.

An Dĩ Trạch vội vàng đỡ cô, đang muốn dìu cô ngồi dậy, không đề phòng đột nhiên một đôi tay ôm chặt hông anh, Kỷ Nghiên thấp giọng nói: "Dĩ Trạch, đừng đi..."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cứng đỡ, nhưng vẫn từ tốn đẩy tay cô ra: "A Nghiên, đừng như vậy." Nói xong liền đứng dậy. "Nếu chị không muốn về nhà, thì ở lại chỗ này nghỉ ngơi cho khỏe."

An Dĩ Trạch nói xong đi về phía cửa, tay vừa đặt lên chốt cửa, một thân thể ấm áp đột nhiên dính vào lưng anh.

Tay đang định mở cửa của An Dĩ Trạch run lên, sau đó xoay người lại.

Cánh cửa sau lưng anh nhẹ nhàng mở ra, có điều anh không chú ý đến.

"A Nghiên..." Mày An Dĩ Trạch nhíu chặt lại.

Thấy An Dĩ Trạch chuẩn bị đẩy mình ra, tay Kỷ Nghiên lại ôm chặt hơn, ngay cả Tô Giản đứng ngoài cửa cũng trợn to hai mắt vội vàng đảo qua một cái: "Tiểu Trạch, ngay cả em cũng không cần chị nữa sao?"

Hành động của An Dĩ Trạch dừng một chút, hai mắt nhìn chằm chằm Kỷ Nghiên trong lòng mình, trước mắt anh đột nhiên thoáng qua từng bức họa.

Lần đầu gặp cô nhẹ nhàng chúm chìm cười.

Trung học cô ngồi chổm hổm trên mặt đất nuôi mèo hoang.

Sau đó trong cơn mưa cô ôm một người đàn ông khác.

Cô nói với anh 'Tiểu Trạch, trên thế giới này, chỉ có em khiến chị yên tâm nhất'.

Cô cầm tay anh đi trên con đường của trấn nhỏ ở một đất nước xa lạ.

Trong màn trời đêm lửa khói mơ màng, cô tái mặt nói với anh 'thật xin lỗi'.

https://thuviensach.vn

Cô dịu dàng nói cho anh biết 'Dĩ Trạch, chị sắp kết hôn rồi'...

Ngày tháng trôi qua, chớp nhoáng rồi biến mất.

Giọng nói An Dĩ Trạch trầm thấp: "A Nghiên, trước đây quả thật em rất thích chị, cho đến bây giờ, em cũng không hối hận."

Kỷ Nghiên ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt có cảm động, cũng có vui vẻ yên tâm.

"Có điều, những cái này đều đã qua, mà em, cũng phải bắt đầu đi tìm nửa kia của mình rồi." An Dĩ Trạch chậm rãi lại kiên định đẩy cô ra. "A Nghiên, chúng ta vẫn là bạn bè, có điều người sau này đi cùng em, sẽ chỉ là Giản Giản, không một ai khác nữa."

Tô Giản đột nhiên có chút luống cuống.

Anh vẫn luôn đứng ở ngoài cửa, lúc trước nói chuyện điện thoại xong, anh cảm thấy cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ mẹ An giao phó, định chuẩn bị rời đi, nhưng cuối cùng bị bản tính nhiều chuyện trong lòng quấy phá, vì vậy anh hết sức thô bỉ dán tai lên trên cửa, muốn thử xem có nghe được chút âm thanh gì trong phòng không.

Kết quả tất nhiên không cần nói cũng biết, hoàn toàn không nghe thấy chút âm thành gì trong phòng, anh đang định rời, lại không nghĩ đến, 'cạch cạch' một tiếng, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Anh giật mình, không khỏi nhìn vào trong, nhưng một giây sau, anh không khỏi trợn mắt há mồm.

Chết tiệt, quả nhiên An Dĩ Trạch và thiên hậu Kỷ đang ở chung một chỗ mà ôm nhau.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ đến anh lại thật sự đụng phải chuyện giả đi bắt gian lại bắt gian được thật, Tô Giản thật sự 囧 囧, trên mặt không biết nên mang biểu cảm gì, chỉ có thể trợn mắt nhìn hai vị trong phòng.

Nhưng không nghĩ đến sau một giây tình tiết lắt léo, thiên hậu Kỷ đau khổ nói lời khiến đàn ông còn đau lòng hơn ;ngay cả em cũng không cần chị nữa sao', là fan ruột số một An Dĩ Trạch lại không bị lay động, còn nói một câu 'người đi cùng em nửa đời này, sẽ chỉ là Giản Giản, không một ai khác'.

Vẻ mắt Tô Giản khó lúc nóng lên, trong đầu nghĩ, An Dĩ Trạch lúc anh diễn cảnh yêu thương có thể không liên quan đến tôi được không, rõ ràng tôi chỉ là một người qua đường! Sau đó vội vàng muốn xoay người rời đi.

"Đùng!"

Vì có chút hốt hoảng vội vàng, Tô Giản hết sức bất hạnh đụng phải cửa.

Đầu bị đụng đau, Tô Giản ôm đầu ngòi xổm xuống, mà nghe thấy tiếng động, bên kia An Dĩ Trạch vẫn luôn quay lưng về phía anh nên cũng không phát hiện tình trạng sau lưng đột nhiên quay đầu lại.

"Giản Giản?" Nhìn thấy Tô Giản, An Dĩ Trạch hốt hoảng, vội đẩy Kỷ Nghiên ra chạy đến.

Kỷ Nghiên bị ném ra sau lưng mấp máy mỗi, ánh mắt đột nhiên mơ màng, sau đó dựa vào tủ giày bên cạnh, hôn mê bất tỉnh.

An Dĩ Trạch cũng không chú ý đến tình trạng của cô, chỉ ngồi xổm xuống đất đỡ Tô Giản dậy: "Sao vậy?"

"A..." Tô Giản sờ đầu một cái, "Đụng đầu rồi..."

https://thuviensach.vn

"Để anh xem!" An Dĩ Trạch kéo tay Tô Giản ra, thấy trên trán Tô Giản xuất hiện vết bầm tìm, chân mày cau lại.

Tô Giản lại chú ý đến tình trạng của Kỷ Nghiên, vội vươn tay đẩy anh: "Đừng để ý! Người bạn lâu năm của anh ngất rồi!"

An Dĩ Trạch quay đầu lại nhìn, thấy Kỷ Nghiên ngất trên mặt đất, cũng thoảng hoảng hốt, vội bước qua, cẩn thận nhìn một cái nói: "Chắc là uống say."

Tô Giản thấy anh đừng bên cạnh Kỷ Nghiên bất động, liền nói: "Nhanh ôm người ta đi, tôi không thể nâng cô ấy được!"

Ánh mắt An Dĩ Trạch phức tạp: "Em không ngại?"

"Tôi ngại cái gì!" Tô Giản nói. "Ai, anh cẩn thận một chút, ôm chắc vào!"

Ôm Kỷ Nghiên vào ghế salon trong phòng khách thả xuống, kéo chăn cho cô, An Dĩ Trạch xoay người, không ngờ Tô Giản lại đột nhiên chỉ trích anh: "Thậm chí giày cũng không thèm cởi cho thiên hậu Kỷ một chút!" Nói xong liền ân cần cúi xuống cởi giày của Kỷ Nghiên, sau đó lại nói: "Mặc áo khoác ngủ nhất định không thoải mái, vẫn nên cởi xuống đi!" Nói xong lại cởi áo khoác cho Kỷ Nghiên.

Anh cũng không có ý kiến gì với Kỷ Nghiên, có điều nhìn thiên hậu luôn ở trên cao kia đang nằm trên giường mặc anh định đoạt, anh vẫn có cảm giác hư vinh.

Đợi sắp xếp lại cho Kỷ Nghiên xong, Tô Giản thoải mái ngẩng đầu lên, ai ngờ vừa quay đầu, tay của An Dĩ Trạch liền duỗi tới.

Nhiệt độ của bàn tay An Dĩ Trạch khiến anh run lên, anh quay đầu lại, nhíu mày nói: "Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhìn anh, đột nhiên nói: "Em đỏ mặt."

Mặt Tô Giản có chút nóng, thầm nghĩ: Thể chất em gái Tô thích đỏ mặt, tôi có cách gì? Ngoài mặt lại nhanh miệng nói: "Khuôn mặt tôi luôn đỏ hồng như trái tao vậy không được à?"

Trong mắt An Dĩ Trạch ánh lên nụ cười châm biếm, hỏi: "Sao em lại đến đây?"

Anh không đề cập đến còn may, nhắc đến Tô Giản liền tức giận: "Dù chúng ta giả kết hôn, nhưng nếu quy định là vợ chồng thương nhau, có phải nên chuyên nghiệp một chút không? Anh chạy đến đây gặp đại mỹ nữ, bỏ lại một mình tôi, tôi biết diễn thế nào? Cho nên dĩ nhiên là tôi đến xem một chút!"

"Chỉ là vì cái này?"

"... Được rồi, thật ra thì là mẹ anh muốn tôi đến. Nếu trong lúc cưới anh ngoại tình, nhất định sẽ khiến nhà họ An mất danh dự, cho nên bà ấy lo lắng là bình thường."

An Dĩ Trạch không nói gì thêm, nhưng trong mắt rõ ràng là không hài lòng với đáp án này.

Có điều Tô Giản cũng không chú ý đến, mà đánh giá bốn phía: "Nơi này là phòng của anh?"

An Dĩ Trạch gật đầu.

Trong lòng Tô Giản như đốt lên một cây đuốc của nhà giàu, hưng phấn đi thăm thú khắp nơi, mà An Dĩ Trạch chỉ đi theo phía sau anh.

Thấy trong phòng vệ sinh rõ ràng có đồ dùng của phụ nữ, Tô Giản sững sờ, ngay sau đó ánh mắt hài hước nhìn An Dĩ Trạch: "Thì ra đây là

https://thuviensach.vn

kim ốc tàng kiều!"

(*kim ốc tàng kiều: Chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng, bên trong để người đẹp hay người tình sống)

An Dĩ Trạch im lặng một chút, không giấu giếm: "A Nghiên từng ở đây một thời gian, cho nên nơi này có một ít đồ của cô ấy." Lúc trước sau khi anh cầu hôn thất bại, liền rời khỏi nơi này, cũng không trở lại nữa, vì vậy cũng không để ý ở đây còn có đồ dùng của Kỷ Nghiên.

Thấy anh thừa nhận, Tô Giản lại cảm thấy có chút không vui, suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Tôi nhớ lúc trước anh từng nói với tôi, đến lúc thích hợp, anh sẽ nói chuyện của anh và thiên hậu Kỷ cho tôi biết, hiện tại có phải đến lúc rồi không?"

An Dĩ Trạch nhìn vào mắt anh: "Được."

Hai người ngồi trên sô pha trong phòng khách. Tô Giản hứng phấn rửa tai lắng nghe, mà An Dĩ Trạch vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh: "Lúc trước anh quả thật thích A Nghiên, hơn nữa còn thích rất lâu, có điều cô ấy có người mình thích, cũng không thích anh, cho nên sau đó anh cầu hôn cô ấy, cô ấy từ chối anh."

Tô Giản mở to mắt: "Xong rồi?"

An Dĩ Trạch nói: "Sau đó, anh gặp em."

Tô Giản vuốt cằm, nói như vậy, chuyện kết hôn này là vì An Dĩ Trạch muốn trả thù thiên hậu Kỷ? Tô Giản nhìn anh một cái, trong lòng yên lặng châm chọc: An Dĩ Trạch ơi An Dĩ Trạch, thì ra anh cũng làm ra chuyện ngây thơ như vậy!

Nghĩ đến dù An Dĩ Trạch được nhiều em gái yêu thích, nhưng anh ta vẫn luôn chỉ thích một người, hơn nữa cuối cùng còn bị từ chối. Tô Giản

https://thuviensach.vn

đột nhiên càm thấy trời cao còn rất công bằng, tâm tình không khỏi tốt hơn, nói với An Dĩ Trạch: "Tôi thấy hình như thiên hậu Kỷ rất hối hận, anh không cân nhắc một chút sao?"

An Dĩ Trạch nói: "Cuộc sống cũng không thể làm lại."

Tô Giản bĩu môi một cái: "Anh không sợ tương lai sẽ hối hận?"

An Dĩ Trạch nhìn anh: "Em không tin tưởng vào bản thân mình?"

"Tôi đương nhiên có..." Noi xong Tô Giản tỉnh táo lại. "Cái này có liên quan gì đến tôi?"

An Dĩ Trạch nói: "Vì, người đi cùng anh trong tương lai chính là em."

Bị An Dĩ Trạch nhìn chằm chằm nói lời thoại trong ngôn tình, Tô Giản cảm thấy mặt mình đỏ lên, có làm vẻ tự nhiên đứng dậy, Tô Giản đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nói tránh: "Trời mưa thật là lớn!"

Cửa sổ mở ra, một luồng khí lạnh theo cửa sổ tràn vào, Tô Giản không nhịn được rụt vai một cái. An Dĩ Trạch nhìn một thân quần áo mỏng manh trên người Tô Giản liền cởi áo khoác trên người ra.

Quần áo mang theo nhiệt độ cơ thể phủ thêm sau lưng, Tô Giản ngẩn ra, quay đầu lại, chỉ nghe An Dĩ Trạch nói: "Trời lạnh, đừng để bị cảm."

Tô Giản nhìn áo sơ mi của anh: "Rõ ràng anh mặc còn mỏng hơn tôi!" Nói xong liền muốn lấy áo khoác xuống.

An Dĩ Trạch giữ tay anh lại: "Ở đây trong tủ quần áo có quần áo của anh, em khoác cái này trước." Nói xong xoay người đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, tìm một chiếc cũng không khác cái mới mặc lắm lên.

https://thuviensach.vn

Đợi mặc xong đi ra, anh đột nhiên phát hiện Tô Giản ngồi trên ghế sô pha, trong tay cầm chai rượu Kỷ Nghiên vừa uống lên nhìn. An Dĩ Trạch nhảy mấy bước đến, trầm giọng nói: "Không cho phép uống rượu."

Tôi đây cùng lắm cũng chỉ nhìn một chút mà thôi... Tô Giản ngượng ngùng thả tay xuống, trong đầu đột nhiên nghĩ đến hình ảnh mình say rượu thì hốt hoảng, nhất thời có chút không được tự nhiên.

Nhìn đồng hồ, Tô Giản hỏi An Dĩ Trạch: "Có phải anh định ngủ lại đây không?"

"Không."

"Không? Nhưng một mình thiên hậu Kỷ có thể ở lại đây sao?"

An Dĩ Trạch nhìn một chút, thấy di động Kỷ Nghiên trên bàn trà, lập tức cầm lên, tra một hồi, anh lập tức nhấn vào số quản lý của Kỷ Nghiên.

Để điện thoại di động xuống, An Dĩ Trạch nói với Tô Giản: "Quản lý của A Nghiên lập tức đến, chờ cô ấy đến, chúng ta liền về nhà."

Tô Giản gật đầu, ánh mắt quét xuống chai rượu nhỏ trên bàn trà, đột nhiên hơi xúc động. Lại nói, cùng là say rượu, thiên hậu Kỷ cũng không mất trí làm loạn, mà lần trước không nghĩ đến anh lại làm rối loạn hoàn toàn, cuộc sống, quả nhiên luôn thay đổi lại luôn thay đổi mà!

Cũng không lâu lắm, quản lý của Kỷ Nghiên đã vội vàng chạy đến. An Dĩ Trạch nói: "A Nghiên uống say, trước hết để cô ấy nghỉ ngơi ở đây một đêm đi, cô ấy có chìa khóa, cô tìm một chút." Nói xong liền cầm tay Tô Giản đi về phía cửa.

Tô Giản cười giỡn nói: "Anh xem, hồng nhan tri kỷ cũng có chìa khóa nhà anh, tôi đây đúng là một người vợ thất bại."

https://thuviensach.vn

"Bình thường anh cũng không ở đây." An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản. "Ngày mai anh sẽ tìm người môi giới đến xử lý."

Tô Giản sửng sốt một chút: "Anh muốn bán nó?"

"Ừ." An Dĩ Trạch gật đầu. "Sau này anh cũng không ở đây nữa, vẫn nên bán đi."

Hai người theo thang máy đi xuống. Tô Giản nói: "Đúng rồi, tài xế còn đang chờ tôi, tôi không đi cùng anh, anh tự mình lái xe về đi!"

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái, không lên tiếng, trước tiếp lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho tài xế: "Ừ, anh về trước đi, Giản Giản đang ở cùng tôi, tôi đưa cô ấy về."

Tô Giản: "..."

Sau khi hai người bọn họ rời đi, quản lý của Kỷ Nghiên đến phòng khách kiểm tra Kỷ Nghiên một hồi, lại sắp xếp lại đơn giản cho cô, vì không yên tâm, nên cũng quyết định ở lại nơi này một đêm.

Có điều Kỷ Nghiên nằm ngủ trong phòng khách, cô lại không dám động vào phòng ngủ chính, phòng sách không có giường, vì vậy cô chỉ có thể nằm trên ghế sô pha.

Trong phòng cuối cùng cũng yên lặng, chỉ có lại tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, âm tanh nhỏ bé thấm vào đất.

Mà sau khi tất cả lắng xuống, trong bóng tối, người nằm trên giường đột nhiên chậm rãi mở mắt.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Quần áo lụa là, yến tiệc linh đình.

Kỷ Nghiên mặc một bộ lễ phục màu đen thanh lịch kéo tay Lý Minh Nghĩa, đi qua đám người trong bữa tiệc, dáng vẻ đoan trang, nụ cười tiêu chuẩn, cả người nhìn vừa dịu dàng lại vừa cao quý.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa, Lý Minh Nghĩa bị mấy tên nhân sĩ trong thương giới kéo lại nói chuyện, cô cũng khéo léo mà lui ra, nhẹ nhàng đi xuyên qua đám người, đi vào phòng vệ sinh.

Đang sửa lại lớp trang điểm, trong gương đột nhiên xuất hiện thêm một người. Tay Kỷ Nghiên ngừng một lát, xoay người lại, dịu dàng cười: "Phi Phi."

Tiểu thư duy nhất của nhà họ Lý Phi Phi liếc cô một cái, không khách khí nói: "Anh hai của tôi luôn thích các cô gái trẻ tuổi, tuổi chị lớn như vậy, dù trang điểm đậm hơn nữa thì có ích lợi gì? Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, chị cho rằng anh hai tôi còn thích chị sao?"

Kỷ Nghiên cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Phi Phi, chị biết em có thành kiến với chị, có điều sau này chúng ta là người một nhà, cũng nên sống hòa thuận."

"Người một nhà? Ai là người một nhà với chị?" Lý Phi Phi không che giấu khinh bỉ. "Chị còn thật sự cho rằng, lấy thân phận của chị, có thể bước vào nhà họ Lý chúng tôi? Đừng tưởng rằng bây giờ chị họ Kỷ lại thật sự là tiểu thư nhà họ Kỷ, tiểu thư nhà đó chỉ có một người là Tâm Nhã!"

https://thuviensach.vn

Kỷ Nghiên mỉm cười nói: "Phi Phi, chị biết em và Tâm Nhà là bạn tốt, có điều chị nghĩ nhất định có chuyện gì hiểu lầm rồi..."

"Hiểu lầm?" Tính cách Lý Phi Phi thẳng thắn, nghe vậy tức giận nói: "Chị biết rõ Tâm Nhã thích anh hai tôi, lại còn cố ý quyến rũ anh ấy, chuyện không biết xấu hổ như vậy chị còn làm được, chị còn nói tôi hiểu lầm chị?"

Kỷ Nghiên nói: "Chuyện tình cảm, ai cũng không thể miễn cưỡng. Phi Phi, rõ ràng em là em gái, em biết anh ấy, nếu anh ấy không thích chị, chị sao có thể miễn cưỡng anh ấy?" Cô ngừng lại một chút: "Giống như em và ngài Lục, nếu như anh ta không có tình cảm với em, chị nghĩ, anh ta sẽ không nhìn em như vậy."

Lý Phi Phi ngẩn ra, vẻ tức giận trên mặt dần thu lại, trong mắt hiện lên tia sáng: "Thừa Hòa? Anh ấy nhìn tôi thế nào?"

Kỷ Nghiên dịu dàng nói: "Phi Phi, em không phát hiện, ánh mắt ngài Lục nhìn em rất dịu dàng sao? Nếu một người đàn ông nhìn một người phụ nữ như vậy, trong lòng anh ta nhất định có đối phương. Nếu em thích ngài Lục, chị nghĩ, em nhất định có thể hiểu rõ chị và Minh Nghĩa, loại chuyện như tình cảm như vậy, không miễn cưỡng được, lại càng không tự chủ được."

Lý Phi Phi hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Kỷ Nghiên nhìn bóng lưng yểu điệu rời đi của cô, khóe môi nhếch lên nụ cười dịu dàng, ánh mắt lại mang một tia u ám.

Trở lại bữa tiệc, thấy Lý Minh Nghĩa vẫn bị người vây quanh, Kỷ Nghiên cũng không có đi qua, còn nói chuyện vài câu với những vị khách nam nhiệt liệt hoan nghênh cô, giường mắt nhìn về phía Lục Thừa Hòa đang đi đến một góc yên tĩnh, ánh mắt cô động một cái, cũng đi về phía đó.

https://thuviensach.vn

"Ngài Lục."

Lục Thừa hòa đang nhìn Tô Giản trên màn hình điện thoại giật mình, lập tức ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Nghiên đứng bên cạnh, mỉm cười: "Tiểu thư Kỷ? Sao cô cũng ở đây?"

Kỷ Nghiên phất phất cành lá một bên má, cười nói: "Cũng như ngài Lục, đi hóng mát một chút." Ánh mắt tự nhiên đi xuống. "Đây là... Tiểu Giản?"

Lục Thừa Hòa sửng sốt một chút: "Cô cũng biết Giản Giản?"

"Giản Giản?" Kỷ Nghiên tinh tế nhắc lại. "Xem ra quan hệ của ngài Lục và Giản Giản rất tốt."

Lục Thừa Hòa không lên tiếng, vừa không thừa nhận, cũng không từ chối.

Kỷ Nghiên nhẹ giọng nói: "Thứ lỗi tôi mạo muội, chẳng lẽ ngài Lục đối với Tiểu Giản..."

Lục Thừa Hòa thấp giọng nói: "Trước kia chúng tôi... có điều, hiện tại cô ấy kết hôn rồi."

"Kết hôn?" Kỷ Nghiên ngẩn ra. "Theo tôi được biết, Tiểu Giản chỉ cùng người đó kết hôn giả mà thôi... A!" Như phát hiện mình vừa nói lời không nên, Kỷ Nghiên đột nhiên che miệng lại.

Ánh mắt Lục Thừa Hòa sáng lên: "Tiểu thư Kỷ, điều cô nói là thật sao?"

Kỷ Nghiên cười có chút miễn cưỡng: "Không phải, tôi..." Thấy ánh mắt trong mắt nhìn chằm chằm cô của Lục Thừa Hòa, ánh mắt cô không khỏi mềm một chút. "Ngài Lục, đây là bí mật của Tiểu Giản, mong anh có

https://thuviensach.vn

thể giúp đỡ một tay. Tôi và Tiểu Giản cũng có chút quen biết, cô ấy và người khác kết hôn giả là bất đắc dĩ, nếu cô ấy biết tôi nói bí mật này với người khác, cô ấy..."

"Tôi biết, tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ không để Giản Giản biết."

"Ừ, tôi cũng tin nhất định ngài Lục sẽ không khiến tôi khó xử, dù sao, nếu biết tôi không cẩn thận như vậy, nhất định Tiểu Giản sẽ giận tôi."

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa chấn động, đưa mắt nhìn Tô Giản trên màn hình di động một cái. Kỷ Nghiên nhìn anh một cái, mỉm cười nói: "Ngài Lục quả nhiên là một người tài hoa, không chỉ Tiểu Giản, ngay cả Phi Phi cũng vô cùng ngưỡng mộ anh, tôi nghe nói, trước kia, hình như Phi Phi còn tự sát vì ngài?"

Lục Thừa Hòa cười nói: "Đây chỉ là do Phi Phi quá phòng khoáng mà thôi." Nghĩ đến chuyện năm đó, anh không khỏi có chút thẫn thờ.

Anh và Tô Giản quen biết nhau lúc học đại học, anh là học trưởng của cô, mà vẻ ngoài của học muội này lại là loại hình yêu thích của anh, lại thêm cô vô cùng cảm mến anh, vì vậy cũng không lâu lắm, hai người trở thành người yêu. Sau khi hai người ở chung một chỗ, tình cảm không tệ, Tô Giản nghe lời lại hiểu chuyện, không tự do phòng khoáng cũng không bám người, vô cùng dịu dàng quan tâm anh, chăm sóc đầy đủ, hơn nữa cô còn có khuôn mặt xinh đẹp khôn khéo, Lục Thừa Hòa thật sự thích cô. Có điểu những cái khác Tô Giản đều tốt, chỉ có hết lần này đến lần khác tư tưởng về tình dục lại vô cùng bảo thủ, từ đầu đến cuối đều không cho anh đi đến bước cuối cùng, sau mấy lần trong lúc hưng phấn Lục Thừa Hòa bị từ chối, anh cũng dần sinh ra bất mãn với cô.

Mà lúc này, Lý Phi Phi xuất hiện.

Lý Phi Phi vẫn luôn thích Lục Thừa Hòa, ngay cả khi anh có bạn gái, cô cũng không chút buông tha. Dùng lời cô mà nói, tình yêu nam nữ, đều là

https://thuviensach.vn

tự nguyện, chỉ cần Lục Thừa Hòa còn chưa kết hôn với Tô Giản, vậy mọi người đều có cơ hội cạnh tranh công bằng. Ngay từ đầu Lục Thừa Hòa không có hứng thú gì với Lý Phi Phi, vì bất kể so sánh vẻ ngoài hay tính tình, Lý Phi Phi cũng kém quá nhiều so với Tô Giản xinh đẹp tuyệt trần, khôn khéo lại hiểu chuyện. Có điều sau đó trong lúc vô tình biết được chuyện Lý Phi Phi là tiểu thư nhà họ Lý, anh cũng có chút dao động. Gia cảnh của anh không tệ, nhưng nếu so với nhà họ Lý, vẫn kém không ít. Mà Lý Phi Phi lại là tiểu thư duy nhất nhà họ Lý, bất kể là cha mẹ hay anh trai, đều rất cưng chiều cô, nếu thật sự anh muốn ở cùng cô, đương nhiên sẽ có không ít chỗ tốt.

Nhưng cám dỗ tuy lớn, anh cũng có chỗ không hoàn toàn tình nguyện lấy tình cảm của mình đi trao đổi với những thứ khác, vì vậy tuy lúc đầu anh có chút dao động, lại cũng không hề đồng ý với Lý Phi Phi. Có điều không nghĩ đến, sau khi anh từ chối Lý Phi Phi, cô lại tự sát, dù không thành công, nhưng cuối cùng lại khiến anh kinh ngạc. Lúc anh chạy đến, Lý Phi Phi vừa mới tỉnh lại, câu đầu tiên cô nói sau khi gặp được anh là: "Thừa Hòa, em yêu anh, yêu đến có thể chết vì anh, trên đời này, không có người phụ nữ nào yêu anh giống như em vậy, ngay cả Tô Giản cũng không thể."

Lục Thừa Hòa thừa nhận, anh thật sự chấn động. Mà sau đó, Lý Phi Phi quỳ lạy tình yêu của anh, cũng khiến lòng anh dần dần mở ra. Mặc dù Tô Giản khôn khéo hiểu chuyện, nhưng có lúc cô lại quá hiểu chuyện, mà Lý Phi Phi lại như thiếu nữ nũng nịu tự do phóng khoáng, cũng thích anh gần gũi, luôn thể hiện tình yêu một cách trực tiếp, khiến anh cảm thấy mới mẻ, cũng thật thỏa mãn hư vinh của phái nam. Mà cuối cùng khiến anh quyết định chia tay Tô Giản là vì biểu hiện trên giường của Lý Phi Phi. Đối với việc đó, Lý Phi Phi không chút xấu hổ, lại vô cùng lớn mật (to gan), cái gì cũng dám nói, cái gì cũng dám làm, trừ việc không còn là xử nữ, những cái khác đều vô cùng hoãn mỹ.

https://thuviensach.vn

Mà thật sự chia tay Tô Giản anh lại có chút không đành lòng. Anh hiểu tính cách của Tô Giản, nếu như anh nói chia tay, dù Tô Giản đau lòng khổ sở, cũng nhất định không tiếp tục dây dưa với anh, anh hoàn toàn không phải lo lắng sau này. Có điều, anh đối với Tô Giản, cuối cùng vẫn có tình cảm, anh cũng biết, Tô Giản với anh là toàn tâm toàn ý, cho nên, cuối cùng anh vẫn có chút không đành lòng.

Vì vậy, đến cuối cùng anh cũng không nói chia tay Tô Giản, chỉ có điều, Lý Phi Phi càng cần anh hơn, anh không còn cách nào khác.

Sau khi tốt nghiệp, anh và Lý Phi Phi đi nước ngoài. Hai người vẫn ở chung một chỗ, có điều ngày ngày ở cạnh nhau, Lý Phi Phu tự do phóng khoáng khiến anh có chút chán ghét, vì vậy anh không khỏi nhớ tới Tô Giản khôn khéo lại hiểu chuyện.

Sau khi về nước, từ bạn cũ anh biết được, sau khi tốt nghiệp, Tô Giản đã đến thành phố khác, còn những chuyện khác về cô thì không rõ lắm. Có điều anh không nghĩ đến, trong một chuyến công tác, anh lại vô tình gặp Tô Giản trong cơn mưa ở đầu đường đó.

Tô Giản mất trí nhớ khiến anh khiếp sợ, Tô Giản kết hôn càng khiến anh bị đả kích, mà hiện nay, biết được Tô Giản chỉ là kết hôn giả, anh nhất thời phấn chấn trở lại.

Anh tin, dựa vào tình cảm ngày xưa Tô Giản đối với mình, trong lòng cô nhất định còn có anh! Chỉ cần anh không buông tha, Tô Giản nhất định quay trở lại bên cạnh anh!

Kỷ Nghiên nhìn tất cả suy nghĩ trong mắt Lục Thừa Hòa, cười mỉm; "Ngài Lục, không bằng chúng ta vào thôi, lúc nãy hình như tôi thấy Phi Phi đang tìm anh!"

Lục Thừa Hòa gật đầu một cái: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Kỷ Nghiên thấy khi cô nhắc đến Lý Phi Phi, trong mắt Lục Thừa Hòa lướt qua một tia chán ghét, khóe miệng nhẹ nhàng nhấc lên.

Mấy ngày nay tâm tình của Tô Giản rất tốt.

Đầu tiên là công việc khiến anh rất hài lòng. Mặc dù những ngày đầu có chút không trúc trắc, nhưng mấy ngày nay làm giáo viên, anh cũng từ từ nắm được vài phương pháp, mà đồng nghiệp của anh cũng rất tốt, có lẽ biết anh bị mất trí nhớ, cũng không chút keo kiệt mà giúp đỡ anh, khiến anh cảm thấy mình tiến bộ rất nhanh. Mà anh cũng dần phát hiện ra niềm vui trong nghiệp giáo, dù học sinh có chút hoạt bát, nhưng mỗi ngày nhìn bọn nhóc trẻ tuổi vui vẻ, cũng có hứng thú trêu chọc bọn họ, cũng thật thú vị.

Sau đó chính là cuộc sống gia đình cũng khiến anh vô cùng thoải mái. Mà dù Dung ma ma vẫn là quý phu nhân kiêu ngạo như cũ, nhưng anh cảm thấy rõ ràng, bà đối với anh tốt hơn rất nhiều, chỉ là không biết từ đâu mà bà lấy được một ít thuốc mỗi ngày đều ép anh uống nói điều chỉnh thân thể khỏe mạnh một chút phòng lúc có thai khiến anh có thể nói là có chút bất đắc dĩ. Mà chồng của anh An Dĩ Trạch, mặc dù vẫn ngủ ở phòng sách như cũ, nhưng cũng không còn chiến tranh lạnh với anh như trước nữa, hai người sống chung, hình như lại trở lại trạng thái trước lúc đến Hoa Sơn, tự nhiên tùy ý, khiến anh cảm thấy thả lỏng không ít.

Vì vậy, hôm nay rời khỏi trường học, ánh mắt Tô Giản lại lộ ra ý cười, thậm chí còn thấp giọng ngâm nga.

Có điều đi chưa được bao xa, anh liền không cười được nữa.

Lục Thừa Hòa ra khỏi xe, trong tay ôm một bó bách hợp đi về phía này, dịu dàng cười với Tô Giản: "Giản Giản."

Tô Giản nhìn bó bách hợp trong tay anh, không nhận, lúng túng nói: "Tại sao ngài Lục lại ở chỗ này?"

https://thuviensach.vn

"Anh đặc biệt đến đây để tìm em." Lục Thừa Hòa nói. "Giản Giản, anh biết em thích nhất không phải hoa hồng mà hoa bách hợp, cho nên mới chọn một bó bách hợp đến đây, em xem một chút có thích không."

Đầu Tô Giản có chút đau: "Ngài Lục, tôi nói rồi, tôi mất trí nhớ, tôi không nhớ được chuyện gì trước đây, tôi cũng không thích bách hợp..."

"Vậy em thích hoa gì?" Giọng nói của Lục Thừa Hòa vẫn rất dịu dàng.

Tô Giản nói: "Bông cải."

Lục Thừa Hòa: "..."

Tô Giản nhìn chung quanh, mặc dù nơi này có cây cối che chắn, cũng cách chỗ dòng người tập trung một khoảng, nhưng cũng không cách trường học xa lắm, anh cũng không muốn bị học sinh nhìn thấy mình bị một người đàn ông tặng hoa, vì vậy nói: "Nếu như ngài Lục không còn chuyện gì, vậy tôi phải về nhà rồi."

Lục Thừa Hòa đưa tay kéo anh lại, thở dài: "Giản Giản, em còn đang giận anh sao?"

Tô Giản gạt tay anh ra: "Tôi không có giận anh."

"Vậy tại sao em lại không để ý đến anh?" Lục Thừa Hòa nhìn anh. "Giản Giản, em biết rất rõ anh đối với em..."

Tô Giản vội vàng cắt ngang: "Ngài Lục, tôi đã nói, tôi kết hôn rồi!"

"Giản Giản, anh yêu em, không có liên quan đến điều gì khác, em kết hôn hay chưa, anh cũng không để bụng."

Tô Giản há hốc mồm. Tình huống này biến hóa hơi rộng rồi! Người trước quay đầu muốn tái hợp, tình cũ quyến rũ muốn người bên trong nhìn ra ngoài... gần đây anh và An Dĩ Trạch gặp phải chuyện gì vậy!

https://thuviensach.vn

Tô Giản còn chưa phục hồi tinh thần, liền nghe Tô Giản nói tiếp: "Huống hồ, anh biết, thật ra thì em cũng không thật sự kết hôn, em và chồng của em, là kết hôn giả đúng không?"

Lần này thì Tô Giản thật sự kinh hãi, làm sao Lục Thừa Hòa biết anh và An Dĩ Trạch kết hôn giả? Anh ta lấy được tin tức này từ đâu?

Thấy Tô Giản nhất thời trợn to hai mắt không giấu nổi kinh ngạc, lòng Lục Thừa Hòa cuối cùng cũng khẳng định, nhẹ nhàng nói: "Giản Giản, anh biết..."

Tô Giản rùng mình một cái đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trong đầu nhanh chóng vận chuyển, trên mặt làm vẻ khiếp sợ cắt ngang đối phương: "Kết hôn giả? Anh nghe điều này từ đâu? Tôi và chồng tôi là yêu nhau rồi mới kết hôn, sao lại là kết hôn giả?"

Lục Thừa Hòa nói: "Giản Giản, anh đã biết, mẹ em bị bệnh rất nặng. Anh biết em và chồng em có một cam kết, nhưng bây giờ em đã có anh, nếu như em thật sự cần giúp đỡ, anh có thể giúp em."

Tô Giản thầm kinh hãi, Lục Thừa Hòa biết mẹ Tô bị bệnh, xem ra đúng là đã điều tra anh, hơn nữa còn đoán ra tám chín phần mười chân tướng, lần này hình như có chút tệ rồi!

Trong lòng Tô Giản có chút bực bội. Mặc dù cùng với An Dĩ Trạch, đúng là vì tiền, nhưng anh cũng có đạo đức nghề nghiệp. Huống hồ, cái gọi là 'anh có thể giúp em;? Là dùng tiền mua mình đến ở chỗ tên họ Lục? Vậy không bằng ở cùng An Dĩ Trạch! Ít nhất An Dĩ Trạch là ông chủ cũ, hai người cũng coi như quen thuộc, phải đổi một người đàn ông khác... Tô Giản suy nghĩ một chút chuyện An Dĩ Trạch làm cho anh, đột nhiên phát hiện nếu đổi là một người đàn ông khác, anh hoàn toàn không cách nào tiếp nhận.

https://thuviensach.vn

Thấy vẻ mặt sững sờ của Tô Giản, Lục Thừa Hòa thả hoa vào trong xe, đi tới gần: "Giản Giản, anh biết, thật ra thì em vẫn còn yêu anh. Lúc trước chúng ta yêu nhau thế nào, sao em có thể quên mất anh? Chẳng qua em còn giận anh." Nói xong lập tức cúi đầu hôn lên môi Tô Giản.

Tô Giản kinh hãi muốn giãy ra, có điều hình như Lục Thừa Hòa biết anh muốn thoát ra, đè tay anh xuống, nhẹ nhàng đẩy anh lên tường phía sau. Động tác của anh nhìn như dịu dàng, lực trong đó lại không nhỏ, Tô Giản có làm sao cũng không tránh được.

"Giản Giản, em còn xấu hổ như vậy." Môi Lục Thừa Hòa càng đi xuống, giọng nói mang ý cười ngược lại còn hết sức dịu dàng.

Chết tiết, ai xấu hổ! Ông đây tức giận được không! Tô Giản trợn tròn mắt, trong lòng vô cùng bực bội. Bị An Dĩ Trạch hôn thì thôi đi, dù gì ông đây cũng không chán ghét, còn tên họ Lục này là chuyện gì xảy ra!

Mắt thấy Lục Thừa Hòa càng tiến lại gần, trong đáy lòng Tô Giản cảm thấy khó chịu, đang dùng hết toàn lực giãy giụa, đột nhiên lực trên người buông lỏng, Lục Thừa Hòa vốn đang đè lên người anh đột nhiên nghiêng sang một bên.

Tô Giản sững sờ, lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Lăng Tứ đã chạy đến.

"Chú dám bắt nạt cô giáo?" Lăng Tứ đánh một quyền lên mặt Lục Thừa Hòa, mặc dù Lục Thừa Hòa có gắng né tránh, lại vẫn nhận một cú nặng nề lên vai.

Tô Giản yên lặng thầm nghĩ: Đánh thật hay!

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Ngay từ đầu Lục Thừa Hòa không có phòng bị, cho nên bị đánh cho không kịp trở tay, mà sau đó thấy rõ tình hình có đưa tay lên ngăn cản, bị ngã cũng đỡ chút chật vật. Có điều mặc dù thân thể anh không đến nỗi yếu ớt, nhưng Lăng Tứ dáng người cao lớn, lại cách biệt tuổi tác, thấy người mình thích bị bắt nạt, hai mắt đều đỏ bừng, nên liều mạng đánh lên người anh mấy cái, cũng ngoan độc ngừng lên người anh một lát, vì vậy dù anh dùng hết sức ngăn cản, nhưng vẫn bị nghé con Lăng Tứ này khống chế.

Tô Giản vừa yên lặng cổ vũ Lăng Tứ, vừa làm bộ khuyên can: "Ai ya, Lăng Tứ, đừng đánh! Mau dừng tay! Nghe lời! Đánh nhau thì không phải học sinh ngoan rồi!" Có điều dù lời anh nói hết sức chính nghĩa, động tác lại vô cùng thục nữ, không tiến lên mà kéo cũng không mạnh tay, chỉ đứng tại chỗ mà nhìn.

Mắt thấy cũng được rồi, Tô Giản vội kéo tay Lăng Tứ: "Lăng Tứ, dừng tay! Nghe lời, đừng đánh!"

Trên người Lăng Tứ cũng bị đánh mấy cái, nhưng may mà trên mặt còn sạch sẽ, cậu thở hổn hển quay mặt lại, ánh mắt nhìn Tô Giản có chút đỏ: "Cô giáo, ông ta bắt nạt cô!" Trong lòng cậu, cô giáo là người đã có chồng, bây giờ lại bị một người đàn ông xa lạ áp lên tường cưỡng hôn, cậu hoàn toàn không hề nghĩ đến chuyện có thể Tô Giản ngoại tình... lại phản ứng đầu tiên chính là, có người xấu muốn bắt nạt cô giáo! Cho nên nhiệt huyết sôi trào, cậu liền chạy vọt đến!

https://thuviensach.vn

Tô Giản nói: "Ừ, cảm ơn, cũng không bị thương ở đâu?" Nói xong còn quan sát cậu từ trên xuống dưới. Bất kể thế nào, anh cũng lợi dụng Lăng Tứ để anh hả giận, Lăng Tứ là học sinh của anh, nếu cậu bị thương, trong lòng anh cũng sẽ áy náy.

Mặt Lăng Tứ cũng hồng lên, cậu nhóc vừa rồi còn hùng hổ như một con báo giờ lại trở nên ngại ngùng: "Không, không có, cô giáo, em rất khỏe!"

Tô Giản nói: "Thật? Đừng gạt cô."

Lăng Tứ đỏ mặt nhìn anh, hai con mắt trong vắt: "Không có, em không lừa cô, cô giáo."

Lúc này Tô Giản mới yên tâm, xoay người nhìn gò má xanh một mảng của Lục Thừa Hòa, trong lòng Tô Giản cười thầm, trên mặt lại lộ vẻ ân cần: "Ngài Lục, anh sao rồi?"

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa âm trầm, không nói gì.

Vẻ mặt Tô Giản áy náy: "Thật xin lỗi, là học trò của tôi không hiểu chuyện. Có điều, cậu nhóc cũng là nghĩ tôi bị bắt nạt, cho nên mới... Hiện tại tuổi còn nhỏ, cho nên có chút xúc động làm chuyện thô lỗ, Ngài Lục rộng lượng, có thể không trách nó không?" Nói xong còn cầm tay Lăng Tứ. "Nhanh nói xin lỗi người này đi."

Nghĩ đến hình ảnh người đàn ông này vừa rồi chặn Tô Giản muốn hôn cô vừa nãy, trong mắt Lăng Tứ đều là vẻ không phục, hoàn toàn không muốn xin lỗi, nhưng đảo mắt thấy Tô Giản đang tha thiết nhìn mình, cậu chỉ có thể cứng rắn nói: "Thật xin lỗi!"

Thấy Lục Thừa Hòa vẫn không lên tiếng, Tô Giản nói: "Ngài Lục?"

https://thuviensach.vn

Lúc này Lục Thừa Hòa mới trầm giọng nói: "Anh không thích so đo với một thằng nhóc.Giản Giản, em cùng anh đến bệnh viện kiểm tra một chút đi."

Cùng lắm cũng chỉ đơn giản đánh một trận, còn phải tới bệnh viện sao? Nhưng là Lăng Tứ động tay trước, bây giờ anh muốn xin lỗi thay Lăng Tứ, tạm thời không từ chối Lục Thừa Hòa, vì vậy gật đầu nói: "Được rồi."

Lúc này Lăng Tứ có chút không yên lăng, nói thẳng: "Cô giáo, em đi rồi, ông ta sẽ lại bắt nạt cô thì biết làm sao bây giờ? Nếu không em đến bệnh viện cùng cô, người đánh là em, ai làm người đó chịu!"

Còn ai làm người đó chịu nữa, Tô Giản bật cười, muốn sờ sờ đầu Lắng Tứ, nhưng cuối cùng vì không đủ cao, chỉ có thể vỗ vai cậu, thấp giọng nói: "Em yên tâm, em đánh anh ta một trận, nhất định anh ta sẽ không dám bắt nạt cô nữa!"

Lúc này Lăng Tứ mới tạm yên lòng ôm cặp sách rời đi.

Lục Thừa Hòa trầm mặt lên xe, Tô Giản cũng chỉ đành ngồi lên theo.

Đi đến bệnh viện, lúc Lục Thừa Hòa bắt đầu kiểm tra, Tô Giản liền nhận được điện thoại của An Dĩ Trạch. Tô Giản nhìn Lục Thừa Hòa một cái, đi ra ngoài nghe điện thoại.

An Dĩ Trạch nói: "Giản Giản, em về nhà rồi?"

"Còn chưa về." Tô Giản nói. "Hiện tại tôi đang ở bệnh viện số một, anh tan làm chưa? Tan làm đến đón tôi đi."

"Bệnh viện." Giọng nói của An Dĩ Trạch rõ ràng căng thẳng. "Sao lại đi bệnh viện? Em khó chịu chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

"Không phải rồi." Tô Giản nói. "Ừm... một người bạn bị thường, tôi đi theo anh ta đến đây kiểm tra một chút."

Giọng nói An Dĩ Trạch dừng lại: "Bạn gái... hay bạn trai?"

Nghe vậy khóe miệng Tô Giản không khỏi cong lên: "Bạn trai."

An Dĩ Trạch phía bên kia nhất thời không lên tiếng.

Mắt cười của Tô Giản cong cong: "Cho nên, anh mau đến đây đi, hành động nhanh lên một chút!"

An Dĩ Trạch nói: "Chờ anh."

Tô Giản nghe thấy tiếng ngắt điện thoại từ bên kia truyền đến, đột nhiên cảm thấy tâm tình vừa rồi bị Lục Thừa Hòa phá cho hỏng bét nhất thời khá hơn.

Kiểm tra xong, Lục Thừa Hòa cũng không có gì đáng ngại. Chính anh cũng biết, chỉ là anh muốn kéo Tô Giản đi theo mà thôi, vì vậy sau khi kiểm tra xong, anh kéo lại Tô Giản đã hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị rời đi.

"Giản Giản, anh đưa em về."

"A, không cần, không cần, lát nữa chồng tôi sẽ đến đón tôi, tôi đến bên kia đợi là được rồi."

Nghe thấy hai chữ 'ông xã' từ miệng anh, ánh mắt Lục Thừa Hòa sâu thẳm, từ từ, vẻ mặt lại có chút thẫn thờ: "Giản Giản, thật ra em rất hận anh đúng không?"

"Hả?" Tô Giản sững sờ. "Không có, không có, tôi hận anh làm gì?"

"Nếu như em không hận anh, cần gì phải gạt anh như vậy?" Lục Thừa Hòa nói. "Mặc dù em không muốn thừa nhận, nhưng anh biết, em và chồng

https://thuviensach.vn

của em, thật ra không có chút tình cảm nào."

Tô Giản nhức đầu nói: "Ngài Lục, tôi đã nói qua, tôi và chồng tôi rất yêu nhau."

Lục THừa Hòa hoàn toàn không tin tưởng anh, chỉ nói: "Giản Giản, anh biết em không muốn tùy tiện tha thứ cho anh, nhưng anh chỉ muốn nói cho em biết, anh vẫn luôn chờ đợi em. Anh biết em có nỗi khổ, có điều, em có nghĩ đến hay không, nếu chuyện kết hôn giả của em bị bác gái biết, bà ấy sẽ nghĩ sao? Hiện tại thân thể bác gái không tốt, sẽ không chịu nổi đả kích này."

Tô Giản vẫn luôn bình tĩnh dần tức giận: "Anh có ý gì?" Họ Lục đang muốn lấy mẹ Tô ra uy hiếp anh?

Vẻ mặt Lục Thừa Hòa vẫn dịu dàng: "Giản Giản, anh không có ý gì khác, anh chỉ muốn nói, nếu như em thật sự là vì bệnh của bác gái, anh hoàn toàn có thể giúp một tay, anh sẽ không để em chịu oan ức."

"Vậy bao nhiêu tiền?" Tô Giản nói. "Ý của anh là, anh bỏ tiền ra, tôi thành người của anh?"

Lục Thừa Hòa không đề phòng anh sẽ nói thẳng ra như vậy, nhất thời nghẹn một cái, nhưng thấy vẻ mắt chán ghét của Tô Giản, nhất thời quyết tâm nói: "Nếu như em cũng là muốn ở cùng một người đàn ông, tại sao lại không thể ở cùng anh?"

Vẻ mặt Tô Giản kỳ quái: "Ý của anh là, anh muốn kết hôn với tôi?"

Lục Thừa Hòa nghẹn lại một chút, vẻ mặt có chút chần chờ: "Trước tiên chúng ta có thể thử, phải từ từ khôi phục tình cảm trước đã..."

Dùng tiền mua lại bạn gái rước, còn không muốn kết hôn... Tô Giản đột nhiên lĩnh ngộ được tinh túy trong câu 'khốn khiếp bắt cá hai tay' trong

https://thuviensach.vn

lời nói của Nhan Tử Vi. Không biết tại sao, anh đột nhiên nghĩ đến An Dĩ Trạch, vào giờ phút này, anh đột nhiên cảm thấy vô cùng có cảm tình với An Dĩ Trạch.

"Không cần." Vẻ mặt Tô Giản nghiêm nghị, giọng nói cũng dần nghiêm túc. "Tôi không biết anh từ đâu lấy được tin tức tôi kết hôn giả, nhưng, tôi phải nói cho anh, tôi là chồng tôi thật sự là yêu nhau thật lòng, tôi yêu anh ấy mà anh ấy cũng yêu tôi."

Ánh mắt Tô Giản vô cùng chân thành, vẻ mặt nghiêm túc, kỹ năng diễn xuất trong nháy mắt đạt đến đỉnh cao, giống thật đến mức ngay cả anh cũng phải tin.

"Trước đây có lẽ tôi thật sự thích anh, có điều, chuyện này đã là quá khứ Quá khứ đã qua, tôi muốn bắt đầu tương lai, mà người đàn ông đi cùng tôi sau này, sẽ chỉ là chồng tôi, không phải ai khác."

Tô Giản nói xong, bốn phía nhất thời trở nên yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 71.2

Editor: Lin

Tô Giản lén cho mình một like, thấy vẻ mặt chấn động của Lục Thừa Hòa, trong lòng vô cùng hài lòng. Có điều anh hanh chóng phát hiện phương hướng ánh mắt của Lục Thừa Hòa không đúng, anh nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của Lục Thừa Hòa, đột nhiên ngẩn người.

Chết tiệt, An Dĩ Trạch ở đây từ lúc nào? Sao đứng sau lưng mà anh cũng không phát hiện! Nghĩ đến lời kịch vừa rồi của mình, Tô Giản có chút không được tự nhiên, nhưng chú ý đến Lục Thừa Hòa, rồi lập tức kịp phản ứng, nhào qua ôm lấy hông An Dĩ Trach, làm nũng nói: "Ông xã, sao anh lại chậm như vậy?"

An Dĩ Trạch ngừng lại nhìn anh, ánh mắt sâu thẳm.

Tô Giản thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch có chút không đúng, ôm hông anh lắc lắc: "Dĩ Trạch?"

Lúc này An Dĩ Trạch mới giơ tay lên sờ đầu anh một cái, 'ừ' một tiếng, sau đó giương mắt nhìn về phía Lục Thừa Hòa: "Vị này là..."

Lục Thừa Hòa nhìn anh: "Xin chào, tôi tên là Lục Thừa Hòa, là người trong lòng Giản Giản."

An Dĩ Trạch tất nhiên biết người đàn ông trước mắt là vị bạn trai cũ trên màn hình máy tính của Tô Giản lúc trước, nghe vậy tim anh đập mạnh, ánh mắt híp lại, chậm rãi nói: "Xin chào, tôi là chồng của Giản Giản."

https://thuviensach.vn

Dù vẻ mặt hai người coi như bình tĩnh, nhưng Tô Giản vẫn cảm nhận được không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, mà nghĩ đến bầu không khí này còn là vì mình, Tô Giản không khỏi cảm thấy 囧.

"Híc, ngài Lục bị thường, cho nên em cùng anh ta đến bệnh viện kiểm ra một chút." Tô Giản giải thích với An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch hạ mắt nhìn anh: "Chuyện gì xảy ra? Em có bị thương?"

Tô Giản lắc đầu: "Em không có, em chỉ đến cùng ngài Lục thôi."

Lục Thừa Hòa nói: "Chuyện của tôi, người lo lắng nhất là Giản Giản."

Tô Giản mãnh liệt châm chọc trong lòng: Ai lo lắng cho anh? Nếu hung thủ không phải học trò của tôi, ai lại muốn đến bệnh viện với anh? Nhưng ngoài mặt anh lại tỏ vẻ chính trực nói: "Hết cách rồi, em là người lương thiện, thấy có người cần nên mới tiến lên giúp đỡ. Xã hội bây giờ không khí không được tốt, ngay cả bà lão ngã xuống mọi người cũng không đỡ, em cảm thấy cái này không tốt, nếu mọi người đều như vậy, làm sao xây dựng xã hội hài hòa của chúng ta? Em nói đúng không, ông xã?"

Trong mắt An Dĩ Trạch hiện lên nụ cười châm biếm: "Em nói đúng."

Lục Thừa Hòa: "..."

An Dĩ Trạch nhìn về phía Lục Thừa Hòa, vẫn còn địch ý, nhưng giọng nói lại dịu dàng hơn một chút:" Anh có quen bác sĩ ở đây, ngài Lục cần giúp một tay không?"

Sắc mạt Lục Thừa Hòa không dễ nhìn lắm: "Không cần, tôi đã kiểm tra xong rồi."

An Dĩ Trạch nói: "Vậy, cần tôi đưa ngài Lục về nhà không?"

https://thuviensach.vn

"Không dám phiền hai người." Lục Thừa Hòa nói. "Tôi có lái xe đến." Nói xong nhìn về phía Tô Giản. "Giản Giản, không bằng để anh đưa em về nhà?"

Chồng tôi còn ở đây, ngài Lục có cần phải có chấp vậy không? Tô Giản đang định mở miệng, An Dĩ Trạch nói: "Không phiền đến ngài, nếu là chuyện của vợ, tôi tất nhiên sẽ giúp đến tận cùng. Có điều vợ tôi tôi biết chăm sóc cho chu đáo, cũng không phiền đến ngài phí công."

Tô Giản có chút tiếc nuối, tại sao trong tay lại không có túi hạt dưa chứ!

Ba người cùng đi về phía bãi đậu xe, kết quả không biết có phải trùng hợp hai không, xe hai người An Lục lại để sát cạnh nhau.

Lục Thừa Hòa mở cửa xe, nhìn về phía An Dĩ Trạch đang nắm tay Tô Giản, trầm giọng nói: "Giản Giản, em không cần phải khổ cực diễn kịch, bất kể em có nhận hay không, anh tin, em đối với anh cũng..."

Lời của Lục Thừa Hòa hơi ngừng lại, vì ở trước mắt anh, Tô Giản đột nhiên giơ tay kéo cổ của người đàn ông, sau đó nhón chân hôn lên!

Cả người Lục Thừa Hòa cứng ngắc, hai mắt bốc lửa. Nhưng hai người bên kia hiển nhiên không chú ý đến anh, hôn vo cùng nhập tâm.

Tô Giản nhắm mắt: Nói hết chân tình rồi mà còn không tin, thế nào còn buộc tôi phải diễn cảnh nóng, mẹ!

An Dĩ Trạch rùng mình một cái lập tức nhập tâm: Giản Giản nói, người đàn ông đi cùng cô nửa đời sau, sẽ chỉ là mình, sẽ không phải người khác...

Cho đến khi hai người hôn xong, xe của Lục Thừa Hòa đã rời.

https://thuviensach.vn

Tô Giản bị An Dĩ Trạch đè lên thành xe, thở hổn hển nhìn An Dĩ Trạch: "Lấy tay ra."

An Dĩ Trạch lưu luyến rút tay từ trong quần áo anh ra.

Tô Giản chột dạ nhìn chung quanh. An Dĩ Trạch ở một bên nói: "Không có ai."

Vẻ mặt Tô Giản có chút đỏ lên, lại vẫn sĩ diện: "Có người thì sao?"

An Dĩ Trạch cười mỉm gật đầu: "Ừ, có người thì sao?"

Hai người ngồi vào trong xa, Tô Giản nhìn khuôn mặt cười mỉm của An Dĩ Trạch, vẻ mặt thoải mái, không biết tại sao, tâm tình cũng theo đó tốt lên, nhưng lại cố ý nghiêm mặt: "Vừa rồi tôi là vì diễn xuất, mới nói cái đó, anh đừng suy nghĩ nhiều!"

An Dĩ Trạch mỉm cười nói: "Ừ, anh không nghĩ nhiều."

Tô Giản nói: "Anh không suy nghĩ nhiều mới là lạ! Anh xem anh đi, mặt đầy sắc xuân!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nói:" Anh ta biết chuyện chúng ta kết hôn giả."

An Dĩ Trạch vừa nghe được chuyện này từ miệng Tô Giản, vẻ mặt nhất thời có chút nghiêm nghị: "Không sao, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, người khác biết cũng vô dụng."

"Nhưng sớm muộn chúng ta cũng sẽ ly dị, nếu không ai biết còn có thể nói là do không hợp, nhưng nếu để người khác biết chúng ta kết hôn giả, có thể không tốt hay không?" Tô Giản có chút lo lắng, nhất là Lục Thừa Hòa lấy mẹ Tô ra uy hiếp anh, khiến anh có chút buồn bực.

https://thuviensach.vn

Nghe được hai chữ 'ly dị', vẻ mặt An Dĩ Trạch hơi trầm xuống, nhất thời không nói gì.

Tô Giản cau mày nói: "Kỳ quái, sao anh ta biết được?" Thường ngày, anh và An Dĩ Trạch phối hợp vô cùng hoàn mỹ, đến ngay cả người bên cạnh cũng không biết, làm sao Lục Thừa Hòa có thể biết được?

"Không biết." An Dĩ Trạch nói. "Có điều anh ta biết thì sao, trừ lúc bắt đầu là giả, ngoài ra, tất cả đều là thật."

Tô Giản sửng sốt một chút. Lời này đúng là không sai, tờ giấy hôn thú là thật. An Dĩ Trạch thích anh cũng là thật, ngay cả quan hệ đó cũng trở thành thật...

Tô Giản yên lặng đỡ trán.

An Dĩ Trạch nhìn về phía anh: "Sao vậy?"

Vẻ mặt Tô Giản cô đơn, thở dài một tiếng: "Cuộc sống, thật là vừa máu chó lại máu chó mà..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 72.1

Cuộc sống sau đó, Lục Thừa Hòa cũng không xuất hiện lại, Tô Giản từ từ yên lòng.

Bất kể thế nào, được loại người này theo đuổi, anh cũng không muốn. Lúc này, anh đột nhiên có chút vui mừng vì mình và An Dĩ Trạch kết hôn, nếu không kết hôn, dựa vào khuôn mặt và dáng người của em gái Tô, chẳng phải sẽ có nhiều người đàn ông tiếp cận sao?

Buổi tối muộn nằm trong phòng, Tô Giản ôm laptop lượn qua diễn đàn, đang cảm thấy nhàm chán, đột nhiên trên màn hình có người nhắc đến diễn đàn trước đây anh thường đi dạo

Tô Giản hơi phấn chấn, lại nói từ sau khi trở thành phụ nữ, thật ra anh cũng không có đi lượn mấy diễn đàn của đàn ông!

Tới diễn đàn nhìn một phen, sau khi Tô Giản xếp hàng sau một đám nam sĩ đói khát, liền nhắn lại: "Chào chủ topic, một đời bình an."

Tốc độ tiếp theo khá nhanh, cũng không lâu lắm, liền tải xong video kế tiếp. Tô Giản đeo tai nghe lên, cẩn thận nhìn xung quanh, sau khi xác nhận an toàn, mới hưng phấn mở video ra. Thật sự lần trước giám định để lại cho anh ám ảnh nghiêm trọng, anh hoàn toàn không ấn tượng gì về bộ phim đó thì không nói, mà kết quả còn không chịu quay đầu! Nhìn lại, rốt cuộc anh thấy ở một mình một phòng cũng có chỗ tốt, nhất là anh có thể yên lòng xem, mà không cần lo lắng sẽ bị An Dĩ Trạch quấy rối.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua dần dần, anh liền có chút buồn bực. Vì anh đột nhiên phát hiện, hình ảnh trước đây khiến anh hưng phấn giờ lại không thể khiến anh hưng phấn, anh luôn thích tân thể của phụ nữ, hình ảnh hài hòa khiến anh cảm thấy động lòng người, có điều là, chết tiệt, tại sao anh lại vô duyên vô cớ mơ mộng.

Là anh và An Dĩ Trạch chứ!

Vẻ mặt của Tô Giản trước màn hình máy tính có chút méo mó.

Cũng không thể tiếp tục nhìn hình ảnh nam nữ trên màn hình, Tô Giản tua về sau, may phía sau có hai nữ cùng diễn, cuối cùng lại khiến anh không đành lòng liên tưởng.

Nhân vật nữ trên màn hình có gương mặt và dáng người rất đẹp, nhìn vào khiến cảnh đẹp ý vui. Ban đầu, Tô Giản còn hứng phấn, nhưng xem đến phần sau đột nhiên có chút 囧. Trước anh có xem qua thể loại này, khi đó anh cảm thấy vô cùng hưng phấn, nhưng hôm nay anh biến thành phụ nữ, nhìn lại, anh vẫn có hứng thú, nhưng một lát lại không hưng phấn nổi rồi. Lại nói, hiện tại anh cũng có vài cô em, mà hai cô gái cùng nhau làm chuyện...

Tô Giản đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Nếu như sau này, anh thật sự muốn tìm một cô gái, vậy đây không phải là hình ảnh đó sao?

Tô Giản nhíu mày, vẻ mặt nhăn nhó tắt máy tính, sau đó nằm ngã xuống giường.

Gối lên hai tay, Tô Giản nằm trên giường, cuối cùng cũng nghiêm túc suy nghĩ về cuộc sống hôn nhân trong tương lai của mình.

Phải nói theo như bản năng của anh, anh tất nhiên sẽ nghĩ đến ôm cô em, tìm một cô em mình thích, sau đó hai người ở chung một chỗ...

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ anh là phụ nữ, không nói cô em anh thích có nguyện ý ở cùng anh hay không, trên đời này vẫn có chuyện con gái thích con gái, nhưng người khác có thể tiếp nhận sao, ví dụ như người nhà em gái Tô, lại như người nhà mình?

Thân thể mẹ Tô không tốt, không chịu nổi kích thích. Mà dù anh chưa nghĩ ra lúc nào nên nói với ba mẹ mình chân tướng mình sống lại, nhưng sớm muộn gì anh cũng sẽ nói với người nhà. Đến lúc đó, ba mẹ bảo thủ thấy anh biến thành con gái, hai người đã sớm mong có thể bồng cháu có thể bắt anh nhanh tìm đàn ông hay không?

Nghĩ đến mẹ từng hung tợn 'không quan tâm con tìm thế nào, dù sao chỉ cần có cháu cho mẹ ôm là được', Tô Giản đột nhiên cảm thấy, phỏng đoán này có thể biến thành sự thật.

Vậy nếu quả thật phải tìm đàn ông thì sao?

Nhất định không thể là người nào xa lạ, Tô Giản ngay cả nghĩ cũng không muốn. Vì vậy anh bắt đầu sàng lọc những người mình quen biết, quen biết thông thường nhất định không được, phải ở bậc anh em tốt. Tô Giản suy nghĩ những anh em tốt ở kiếp trước của mình, đột nhiên mấy tên này là bạn bè thì còn được, còn làm người yêu, hình như có chút... Tô Giản suy nghĩ đè tài trong tậm lúc hai khi mọi người ở chung một chỗ, trong đầu lặng lẽ hiện lên hai chữ 'thô bỉ'.

Không chỉ có vậy, Tô Giản cũng hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được hình ảnh mình ở cùng với đám người kia. Bình thường chơi đùa, hôn nhẹ hay sờ sờ hoàn toàn không có, nhưng nếu quả thật bị những người này đè ra lấy làm vợ... cả người Tô Giản run lên, da ga lặng lẽ nổi.

Tô Giản lại suy nghĩ một chút những người đàn ông mình quen sau khi sống lại. Sau khi sống lại, những người đàn ông anh quen không nhiều, cái người Lục Thừa Hòa đó tất nhiên không cần nghĩ, trong lòng Quý Minh

https://thuviensach.vn

Phi đã có chủ hống chỉ còn là bạn gay An Dĩ Trạch, anh không thể xem xét, Diệp Lãng lại là anh hai An Dĩ Trạch, anh nhất định phải bỏ, như vậy chọn tới chọn lui, cuối cùng, hình như chỉ còn lại một người An Dĩ Trạch.

Tô Giản nghiêm túc suy nghĩ một chút, đột nhiên phát hiện, hình như An Dĩ Trạch vẫn là lựa chọn tốt nhất của anh hiện tại.

Điều kiện bên ngoài tốt, còn thích anh, hai người kết hôn sẽ không khiến bạn bè băn khoăn, còn là gạo đã nấu thành cơm, hơn nữa vị này coi như là người có nhiều tiếp xúc thân mật với anh nhất, mà người nhà anh cũng thật thích An Dĩ Trạch...

Chẳng lẽ, anh thật sự nên xem xét An Dĩ Trạch một chút?

Vẻ mặt Tô Giản nhăn nhó, im lặng lăn hai vòng trên giường, thân thể nằm thành hình orz.

Tô Giản không tự chủ liếc nhìn cửa phòng sách một cái. Phải nói hiện nay đối với An Dĩ Trạch, anh tất nhiên không ghét, không chỉ có không ghét, phải nói là còn có chút cảm tình, có điều chỉ giới hạn ở tình bạn, nếu bàn đến chuyện khác, anh luôn cảm thấy có chút miễn cưỡng.

Nếu An Dĩ Trạch thật sự thích anh, nhưng chỉ vì thế mà anh ở cùng An Dĩ Trạch, đó không phải là lợi dụng sao?

Anh cũng không nói mình hiền lành, nhưng giờ phút này, anh đột nhiên có chút không đành lòng.

An Dĩ Trạch anh ta.. vẫn nên ở cùng một chỗ với người anh ta thật sự thích đi...

Cho ra kết luận này Tô Giản cũng không thấy thoải mái, ngược lại còn cảm thấy trong lòng có chút rối bời, cũng không biết có phải do tâm trạng

https://thuviensach.vn

bị ảnh hưởng hay không, anh đột nhiên cảm thấy bụng có chút không thoải mái.

Phiền muộn lăn qua lộn lại trên giường một chút, từ đầu đến cuối anh cũng không ngủ được, ngược lại hình như bụng còn ngày càng đau.

Trước đó Tô Giản còn đưa tay xoa xoa, kết quả cũng không được gì, ngược lại còn cảm thấy đau đớn hơn, Tô Giản nhịn một hồi, cuối cùng đau đến không thể chịu nổ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ôm bụng đi gõ cửa phòng sách.

"Dĩ Trạch..."

Cửa phòng sách nhanh chóng được mở ra: "Giản Giản?"

Tô Giản đau có chút nhịn không được, theo bản năng tựa vào người An Dĩ Trạch: "Dĩ Trạch, tôi đau bụng, anh có thuốc không..."

An Dĩ Trạch thấy mặt anh tái nhợt thì lông mày nhíu lại, vừa rồi còn cảm thấy nhiệt độ trên người anh hơi lạnh, giơ tay lên kiểm tra trán Tô Giản, lông mày anh lập tức nhíu chặt: "Giản Giản, em sốt rồi!"

Tô Giản yếu ớt nói: "Anh tìm thuốc cho tôi đi..."

"Không cần, anh đưa em đến bệnh viện!" Nói xong anh nhanh chóng giật chăn quấn Tô Giản lại, sau đó ôm ngang lên.

Tô Giản đau đến có chút mơ hồ, cũng không chú ý nhiều như vậy, chỉ ngoan ngoãn mặc anh ôm.

An Dĩ Trạch ôm Tô Giản lên xe, đơn giản chỉnh lại chăn cho anh, thấp giọng nói một câu: "Giản Giản, em nhịn một chút." Sau đó trầm mặt khởi động xe.

https://thuviensach.vn

Kết quả chuẩn đoán là viêm ruột thừa cấp tính, Tô Giản phải phẫu thuật lập tức.

Vẻ mặt lạnh lùng của An Dĩ Trạch lúc này cũng không giấu được vẻ nôn nóng, Tô Giản còn có chút tỉnh táo nhẹ giọng nói: "Không sao, đây cũng không phải bệnh nặng gì, bác sĩ cũng không, cuộc phẫu thuật này không lớn..."

An Dĩ Trạch để tay anh trong lòng bàn tay: "Anh biết, em cũng đừng sợ."

Tô Giản nói: "Tôi sợ cái gì... a... thật đau..."

Tay An Dĩ Trạch nắm chặt lại: "Nhịn một chút, lát nữa sẽ phẫu thuật, anh ở bên ngoài chờ em."

Tô Giản nở một nụ cười: "Ừ, chờ đến lúc đó tôi lại là một hảo hán..."

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Cũng không biết có phải bị câu trả lời của An Dĩ Trạch dọa sợ không, hay là vì vết thương không thoải mái, tối hôm đó Tô Giản ngủ rất muộn.

Sau đó anh nằm mơ.

Trong mơ, cũng như bình thường, An Dĩ Trạch đến đón anh tan làm, không bình thường chính là, hai người xảy ra tai nạn xe.

Sau tai nạn, lúc tỉnh lại, không hiểu sao Tô Giản phát hiện mình quay lại thân thể lúc trước, mà rất nhanh, anh liền nhìn thấy tin tức tổng giác đốc CMI và vợ xảy ra tai nạn bỏ mình.

Tô Giản trở về cuộc sống của mình, mỗi ngày đi làm tan việc, lặp lại cuộc sống đơn điệu trước kia, ở bên cạnh có ba mẹ và em trai, còn có một đám bạn, cho nên dù cuộc sống bình dị nhàm chán, nhưng cũng bình yên.

Sau đó nữa, anh có một người bạn gái.

Vẻ ngoài, vóc người của bạn gái anh như vậy, tính cách cũng không quá hoạt bát, bất kể là nữ thân hay em gái dễ thương thì vẫn kém rất xa, nhưng cô đối với anh rất tốt, dù có chút yên lặng, nhưng lại rất quan tâm anh.

Tô Giản dần thích cô, sau đó, hai người kết hôn.

Là một hôn lễ đơn giản, không có xe sang, không có yến tiệc, chỉ có chú rể và cô dâu tươi cười với khách tham dự.

https://thuviensach.vn

Khác biệt chính là, lúc được hỏi có đồng ý gả cho Tô Giản không, cô dâu lẳng lặng nhìn Tô Giản, trong mắt lại có ánh nước.

Cô dâu dùng âm thanh mà chỉ hai người nghe được nói với Tô Giản: "Giản Giản, anh nói rồi, nếu là em, anh đồng ý."

Lúc Tô Giản tỉnh lại, nhớ lại cảnh tượng trong mơ, không có cảm thấy bực mình như thường ngày, ngược lại trong lòng còn sinh ra cảm giác cảm động với tình tiết máu chó này.

Vì vậy lúc An Dĩ Trạch sang đây xem xét anh, nhìn thấy chính là ánh mắt vô cùng phức tạp của Tô Giản nhìn sang.

An Dĩ Trạch có chút khó hiểu, nói: "Sao vậy?"

Tô Giản nói: "Không có gì, chỉ là tôi đột nhiên cảm thấy, nếu như anh thật sự biến thành nữ, khuôn mặt nhất định không đẹp, vóc người cũng không tốt."

An Dĩ Trạch: "..."

Mấy ngày sau, Tô Giản xuất viện.

Trở lại trạng thái đầy máu, Tô Giản rất vui vẻ, thậm chí còn tự xuống bếp làm một bữa tiệc thật lớn, mà chú ý, lượng cơm An Dĩ Trạch ăn cũng nhiều hơn bình thường một bát, tâm trạng Tô Giản cũng tốt hơn.

Một lát sau, An Dĩ Trạch nói với anh, có một buổi tiệc cần hai vợ chồng tham dự.

Lúc đầu Tô Giản cũng không tình nguyện, vì anh thật sự không có cảm tình gì với những bộ trang phục mặc vô cùng không thoải mái kia, nhưng sau khi nghe nói đây là buổi tiệc của nhà họ Lý, anh lại thoáng có chút hứng thú, nhà họ Lý, không phải hôn phu của thiên hậu Kỷ họ Lý sao?

https://thuviensach.vn

Tô Giản ôm bát quái trong lòng, đi đến nhà họ Lý ở thành phố khác với An Dĩ Trạch. Có điều, lúc vào trong buổi tiệc, anh liền có chút hối hận.

Thiên hậu Kỷ ở đây coi như hợp lý, dù sao hôn phu của cô là cậu hai nhà họ Lý, nhưng tại sao bạn trai cũ của anh Lục Thừa Hòa cũng ở đây? Tô Giản kéo tay An Dĩ Trạch, nhìn hai người trước kia từ trong đám người đang từ từ tiến về phía anh và An Dĩ Trạch, trong lòng có chút 囧.

Có điều bên người Lục Thừa Hòa đã có một cô gái, Tô Giản nhìn cô gái này thân mật kéo tay Lục Thừa Hòa, trong lòng hơi bình tĩnh một chút, đã có bạn kèm, chắc Lục Thừa Hòa sẽ không quay lại quấy rầy anh.

Có điều không nghĩ đến Lục Thừa Hòa không đi đến tìm anh, cô gái bên cạnh lại đến.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, Tô Giản cúi đầu bđi về phía trước thì bị một người ngăn cản. Tô Giản ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô gái vừa đi bên cạnh Lục Thừa Hòa đnag mang ánh mắt không tốt nhìn anh.

Giọng nói cô gái không hề khách khí: "Tô Giản!"

Tô Giản chần chờ: "Xin hỏi cô là..."

Cô gái lạnh mặt nói: "Đừng giả bộ! Tôi nói cho cô biết, Thừa Hòa sẽ không về bên cạnh cô, bây giờ tôi là bạn gái anh ấy, cô từ bỏ ý định đó đi!"

Tô Giản: "..."

Cô gái oán hận nói: "Đừng tưởng cô giả bộ đáng yêu thì Thừa Hòa sẽ quay lại, tôi cảnh cáo cô..."

Ông đây lúc nào tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu! Hơn nữa ông đây cũng mong Lục Thừa Hòa vĩnh viễn đừng quay đầu được không? Tô Giản bất

https://thuviensach.vn

đắc dĩ nói: "Xin lỗi, vị tiểu thư này, lúc trước tôi xảy ra tai nạn xe mất trí nhớ, quả thực nghe không hiểu cô đang nói gì?"

"Mất trí nhớ?" Cô gái dừng một chút. "Cô tưởng tôi sẽ tin sao?"

Tô Giản thành khẩn nói: "Là thật, tôi không biết cô là ai, cũng không biết Thừa Hòa trong miệng cô là ai, huống hồ hiện tại tôi đã kết hôn, chồng của tôi cũng đang ở đây."

Cô gái nửa tin nửa ngờ: "Cô đang nói, cậu ba nhà họ An là chồng của cô?"

"Đúng." Tô Giản nói. "Hơn nữa tôi và chồng rất yêu nhau."

Vẻ mặt cô gái hơi hòa hoãn một chút, hừ một tiếng: "Vậy là tốt nhất."

Nhìn bóng lưng rời đi của cô gái, Tô Giản thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trơ về trong đám người, Tô Giản nhìn thấy Kỷ Nghiên. Nếu là ngày xưa, Tô Giản còn có hứng thú tiếp xúc một chút, nhưng kể từ sao khi nhìn thấy Kỷ Nghiên ôm An Dĩ Trạch, Tô Giản liền cảm thấy có chút lúng túng, người trước với người hiện tại có gì để nói, nghe tại sao có chút 囧...

Ngược lại Kỷ Nghiên lại chào hỏi anh trước: "Cô Tô."

Tô Giản cũng chỉ đành đi qua. Tô Giản nhìn dáng người đoan trang tao nhã của cô, nở nụ cười dịu dàng, cả người cao quý xinh đẹp, nhưng ánh mắt nhìn anh vô cùng thân thiết, không khỏi nhớ lại chuyện đêm khỏi, sợ rằng cô đã không nhớ được gì.

Nói chuyện đơn giản vài câu, Kỷ Nghiên đột nhiên nói: "Cô Tô, cô và Tiểu Trạch quả thật xứng đôi."

Giọng nói của cô có chút mất mát, vẻ mặt buồn bã nhưng cũng có chút chân thành. Tô Giản sững sờ, liền nghe Kỷ Nghiên nói tiếp: "Tiểu Trạch

https://thuviensach.vn

thật sự rất thích cô... chúc hai người hạnh phúc."

Sau khi bị bạn gái hiện tại của bạn trai cũ uy hiếp, cuối cùng lại nhận được lời chúc phúc của bạn gái trước của chồng! Tô Giản cảm thấy cuộc đời thật thần kỳ, khô khốc nói: "Cảm ơn!"

Có người hầu bưng mâm qua, Tô Giản nhìn ly rượu phía trên một chút, do dự, vẫn nhịn lại được.

Kỷ Nghiên thấy vậy nói: "Cô Tô không uống rượu?"

Tô Giản gật đầu một cái: "Đúng vậy, tôi..." Anh tất nhiên không thể nói ra chuyện sau khi uống say mình có thể làm ra chuyện thần kỳ, không thể làm gì khác hơn nói: "Tôi có chút dị ứng với đồ uống có cồn."

"Thì ra là như vậy." Kỷ Nghiên đột nhiên gọi Lý Phi Phi vừa đi ngang qua. "Phi Phi, cô Tô không thể uống rượu, có thể nói người chuẩn bị một ít nước trái cây không?"

Lý Phi Phi nhìn Tô Giản một cái, vừa nhìn về phía Kỷ Nghiên, chán ghét nói: "Tại sao tôi lại phải quản chuyện này?"

Kỷ Nghiên dịu dàng nói: "Nếu là buổi tiệc của nhà họ Lý, dĩ nhiên em là chủ nhà."

Lý Phi Phi nhếch mày, giễu cợt nói: "Tôi còn tưởng rằng chị đã xem mình là nữ chủ nhân của nhà họ Lý rồi!"

Kỷ Nghiên mỉm cười không nói gì, tựa như nghe không hiểu lời nói châm chọc của Lý Phi Phi.

Tô Giản vừa cảm thán Kỷ Nghiên thật biết kiềm chế, vừa mơ hồ suy nghĩ quan hệ của hai người. Được rồi, thì ra cô em này là tiểu thư nhà họ Lý, mà cô nàng thích Lục Thừa Hòa, ngược lại anh trai của cô nàng là Lý

https://thuviensach.vn

Minh Nghĩa, là vị hôn phu của Kỷ Nghiên, mà hình như cô tiểu thư nhà họ Lý này còn không thích cô chị dâu... Tô Giản vừa tóm tắt, vừa yên lặng cảm thán một câu: Giới quý tộc thật loạn.

Tức giận trợn mắt nhìn hai người một cái, Lý Phi Phi quay đi. Sau khi cô rời đi, Kỷ Nghiên nói với Tô Giản: "Xin lỗi, tính tình Phi Phi không tốt lắm, nhưng con bé cũng không có ác ý, cô Tô đừng để ý."

Tô Giản vội nói: "Sẽ không."

Thấy Tô Giản nhìn Lý Phi Phi đi về phía Lục Thừa òa cười tươi như hoa, Kỷ Nghiên cười nói: "Phi Phi rất thích ngài Lục, trước kia còn vì anh ta mà tổn thương bản thân, có điều hình như ngài Lục..." Hình như phát hiện mình không nên nói chuyện người khác, Kỷ Nghiên hơi hé miệng, không nói tiếp nữa.

Ngược lại Tô Giản nghe được lại sửng sốt một chút. Vì ngài Lục mà tổn thương bản thân? Oa, thì ra cô tiểu thư nhà họ Lý này chính là lý do khiến Lục Thừa Hòa bỏ rơi em gái Tô? Không trách vừa rồi cô nàng nói những lời đó với anh.

Cô nàng tự sát vì anh ta, sau đó anh ta lấy cô nàng, nhưng lại hối hận, bắt đầu nhớ mãi không quên bạn gái trước... Tô Giản lần nữa yên lặng cảm thán:" Giới nhà giàu thật nhiều chuyện máu chó.

Tô Giản giương mắt nhìn An Dĩ Trạch đang cùng mấy người nói chuyện, không ngờ An Dĩ Trạch cũng trùng hợp đưa mắt nhìn lại, ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Giản ngẩn ra, sau đó nháy mắt với hắn, tiếp đó lại thấy tia cười hiện lên trong mắt An Dĩ Trạch.

Tâm tình không khỏi tốt lên, Tô Giản vui vẻ hơn một chút, quay đầu thấy người hầu đưa nước trái cây đến, cầm lên uống một ngụm.

https://thuviensach.vn

Buổi tiệc có nhiều người nhốn nháo, lời qua tiếng lại, Tô Giản đột nhiên cảm thấy có chút bực bội, vì vậy tìm một góc, định nói một tiếng.

Có điều không biết có phải nhiệt độ của điều hòa trong phòng quá cao hay không, Tô Giản vẫn cảm thấy hơi nóng, không chỉ nóng, còn có chút miệng khô lưỡi khô, vì vậy anh lại nói người hầu lấy thêm một ly nước trái cây.

Lại uống hết một ly nước trái cây, lại không cảm thấy khát như vậy, chỉ thây cơ thể nóng ran. Trên người vốn là váy mỏng, không cách nào cởi quần áo, Tô Giản suy nghĩ một chút, xoay người chạy vào phòng vệ sinh, định lấy nước hạ nhiệt một chút.

Đặt tay dưới vòi nước, trên tay lạnh một chút, nhưng lại không thể giảm được nhiệt độ trong cơ thể. Tô Giản vô cùng buồn bực, lơ đãng nhìn vào trong gương, không khỏi sửng sốt một chút, Chỉ thấy người trong gương, cau mày, mặt hồng lên, bộ dạng vô cùng không thoải mái.

Tô Giản ngẩng đầu sờ trán mình một chút, đây chắc là sốt?

Dáng ngủ của anh luôn rất xấu, trước kia có An Dĩ Trạch thì may ra, hiện tại ngủ một mình, buổi sáng tỉnh dậy luôn không tìm thấy chăn, chẳng lẽ tối qua anh lại đá chăn? Khó trách nhiệt độ cơ thể lại cao như vậy, hơn nữa đầu óc cũng có chút mơ hồ.

Sau khi đoán là mình phát sốt, Tô Giản lập tức cảm thấy mình suy yếu, tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, có lẽ bệnh của anh không nhẹ!

Vừa nghĩ đến lần trước bị cảm xuất hiện triệu chứng nước mũi và nước mắt cùng chảy, Tô Giản không muốn quay lại trong đám người đó. Có điều nếu anh muốn rời khỏi đây, An Dĩ Trạch phải đi cùng, mà bây giờ buổi tiệc bắt đầu chưa lâu, hiện tại muốn đi hình như không thể. Tô Giản do dự một chút, hỏi thăm người hầu đi ngang qua phòng nghi ngơi dành

https://thuviensach.vn

cho khách ở đâu, người hầu lập tức vô cùng cung kính đưa anh đến phòng khách.

Đợi đến lúc người hầu rời đi, hai vai Tô Giản lập tức sụp xuống, ngã mình lên giường trong phòng khách... me nó! Người càng ngày càng nóng, tim đập nhanh, toàn thân vô cùng khó chịu, đợi đến sau khi anh rời khỏi bữa tiệc, lại phải vào bệnh viện sao?

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Lý Phi Phi bị mấy cô thiên kim tiểu thư kéo qua một bên, Lục Thừa Hòa hơi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt không khỏi lại quét một vòng trong đám người, có điều anh quét qua mấy vòng lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tô Giản.

Lục Thừa Hòa nhìn An Dĩ Trạch đang nói chuyện với vài người cách đó không xa, ánh mắt có chút sâu thẳm, trong lòng động một cái: Nếu hiện tại Giản Giản không có ở bên cạnh An Dĩ Trạch, vậy nhất định chỉ có một mình...

Lục Thừa Hòa vừa định xoay người, lại nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh: "Hình như ngài Lục đang tìm người?"

Lục Thừa Hòa quay đầu, nói với Kỷ Nghiên: "Không có."

Kỷ Nghiên thản nhiên cười một tiếng, sóng mắt lưu chuyển: "Hình như Tiểu Giản có chút khó chịu, tôi vừa thấy cô ấy đến phòng khách bên kia nghỉ ngơi."

Ánh mắt Lục Thừa Hòa không khỏi nhìn về phía phòng khách bên kia.

Kỷ Nghiên nói: "Ngài Lục cũng đừng lo lắng. Oa, hình như Phi Phi đang nhìn anh."

Lục Thừa Hòa quay đầu, quả nhiên dù Lý Phi Phi đang nói chuyện với mấy vị tiểu thư, nhưng ánh mắt vẫn nhìn sang bên này,.

https://thuviensach.vn

Kỷ Nghiên khẽ mỉm cười, nói một câu 'xin lỗi không tiếp được', tự nhiên chào hỏi với người bên cạnh: "Ngài Tần, đã lâu không gặp..."

Thản nhiên nói chuyện với người đàn ông họ Tần, cũng không lâu lắm, ánh mắt Kỷ Nghiên thoáng đảo qua, quả nhiên trong đám người đã không thấy bóng dáng của Lục Thừa Hòa.

Thản nhiên thoát khỏi người đàn ông trước mắt, Kỷ nghiên không dấu vết tìm bóng dáng của An Dĩ Trạch, lại phát hiện An DĨ Trạch vừa đứng cách đó không xa không còn ở trong đại sảnh.

Ánh mắt Kỷ Nghiên tối lại, nhìn Lý Phi Phi sau khi tách khỏi Lục Thừa Hòa đang nói chuyện với mấy vị tiểu thư một cái, đi đến.

Đứng ở bên cạnh Lý Phi Phi, Kỷ Nghiên hỏi người đàn ông vừa rồi còn nói chuyện với An Dĩ Trạch, lại chỉ nhận được câu trả lời 'không biết'.

Đợi đến sau khi người đàn ông kia rời đi, Kỷ Nghiên quay mặt lại, đúng lúc đối mặt với Lý Phi Phi.

Lý Phi Phi không chút khách khí châm chọc:" Vừa rồi còn dụ dỗ cậu Tần, giờ lại bắt đầu muốn quyến rũ cậu ba nhà họ An?"

Kỷ nghiên bất đắc dĩ nõi: "Phi Phi, chị và Tiểu Trạch chỉ là bạn bè. Hơn nữa cũng không phải chị muốn tìm cậu ấy, chỉ là muốn tìm cô Tô mà thôi."

"Tô Giản?" Vẻ mặt Lý Phi Phi tái nhợt, ánh mắt quét một vòng, phát hiện không chỉ không thấy Tô Giản, ngay cả bóng dáng Lục Thừa Hòa cũng không thấy, vẻ mặt lập tức có chút cứng ngắc.

"Mấy người nói chuyện tiếp, tôi có chút chuyện." Lý Phi Phi vừa nói xong câu đó với mấy vị tiểu thư, lập tức quay đầu rời đi.

https://thuviensach.vn

"Phi Phi?" Kỷ Nghiên ngẩn ra, vẻ mặt lo lắng, khéo léo cười với mấy vị tiểu thư một tiếng, sau đó đi theo.

Lý Phi Phi tìm một vòng, bết được Lục Thừa Hòa đi về phía phòng khách bên kia, sắc mặt trầm hơn, lập tức chạy nhanh lại.

"Xảy ra chuyện gì, Phi Phi? Hình như sắc mặt em không tốt lắm?" Kỷ Nghiên ở bên cạnh dịu dàng mà ân cần nói.

Lỳ Phi Phi hoàn toàn không có tâm trạng cãi nhau với cô, chỉ trầm mặt đi về phía phòng khách Tô Giản đang nằm, sau đó đột nhiên đẩy cửa ra, hung hắng vọt vào.

Sau đó, cô ngây ngẩn.

An Dĩ Trạch thở hổn hển rút khỏi môi Tô Giản, ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt âm trầm, trong giọng nói mơ hồ lộ vẻ không vui: "Cô Lý?"

Lý Phi Phi từ trong sững sờ phục hồi tinh thần lại, nhìn Tô Giản dưới thân An Dĩ Trạch quần áo xộc xệch ánh mắt mơ màng, nhếch môi cười, nói: "Không nghĩ đến hai người còn ân ái như vậy, là tôi quấy rầy, xin lỗi." Nói xong dứt khoát xoay người rời đi, thuận tay đóng cửa lại.

Nhìn thấy Kỷ Nghiên bên cạnh, Lý Phi Phi cười nói: "Chị không cần tìm, hiện tại cô Tô và cậu An còn nhiều chuyện, chị đừng qua đó quấy rầy." Nói xong lập tức lướt qua.

Ánh mắt Kỷ Nghiên phức tập nhìn cửa phòng một cái, lúc xoay đầu lại, trên mặt đã là nụ cười dịu dàng thanh tao thường ngày.

Tô Giản tựa đầu vào trong ngực An Dĩ Trạch, nhớ đến vừa rồi mình không tự chủ được diễn cảnh nóng với An Dĩ Tracj trước mặt người khác, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Lúc trước anh cảm thấy mình có chút nóng, cho nên liền đến phòng khách nghỉ ngơi một chút, có điều không nghĩ đến, anh càng ngày càng thấy nóng, vô cùng khó chịu. Trong lúc anh đang xem xét có nên gọi An Dĩ Trạch hay không, An Dĩ Trạch đột nhiên đẩy cửa đi vào.

"Giản Giản? Em làm sao vậy?" Vừa rồi anh không nhìn thấy Tô Giản, hỏi người hầu thì biết được Tô Giản đến phòng nghỉ ngơi, trong lòng có chút lo lắng có phải Tô Giản uống rượu, liền chạy đến.

Thấy sắc mặt Tô Giản phiếm hồng, An Dĩ Trạch nhướn mày: "Em thật sự uống rượu?"

"Không có!" Tô Giản có chút tức giận, nhưng vì thân thể không thoải mái, giọng nói cũng trở nên yếu ớt. "Tôi uống nước trái cây!"

An Dĩ Trạch thấy giọng nói của anh có chút không đúng, sắc mặt cứng lại: "Em bị bệnh?"

Tô Giản đau khổ gạt đầu, yếu ớt nói: "Hình như tôi sốt, nóng..."

An Dĩ Trạch đưa tay lên trán, lông mày lại nhíu chặt hơn: "Sao lại nóng như vậy?"

Tô Giản thấy tay của An Dĩ Trạch thật lạnh, được anh chạm vào rất thoải mái, vì vậy giữ lại không cho anh rời đi, người cũng không tự chủ lại gần đối phương, lẩm bẩm: "Dĩ Trạch, tay của anh thật lạnh..."

An Dĩ Trạch cảm thấy có gì đó không đúng, đang muốn kiểm tra rõ ràng, không đề phòng được Tô Giản kề sát mặt lại, cọ nhẹ vào cổ anh, giọng nói như nghẹn trong cổ họng: "Nóng qua... Dĩ Trạch, tôi muốn tắm nước lạnh..."

"Không được, em đang sốt sao có thể..." Lời đang nói được một nửa liền bị đôi môi kề sát của Tô Giản đánh gãy.

https://thuviensach.vn

Tô Giản cũng không ý thức được tình hình bây giờ của bản thân, có điều anh chỉ cảm thấy tiếp xúc da thịt với An Dĩ Trạch có thể giảm nhiệt độ trong cơ thể nóng ran của anh, vì vậy liền theo bản năng sáp lại gần An Dĩ Trạch. Mà dù An Dĩ Trạch đã biết được tình trạng của Tô Giản, nhưng mùi vị của Tô Giản thật sự rất tươi đẹp.

Anh cũng liền tạm thời không suy nghĩ, để mặc mình trầm mê.

Thân thể hai người dính chặt, hô hấp quấn quít, dây dưa.

Lúc này Lục Thừa Hòa đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Anh ta nhất thời ngốc lăng tại chỗ, đợi đến lúc nhìn thấy ánh mắt bắn đến của An Dĩ Trạch, trong lòng anh ta rét run một cái, nhìn Tô Giản đang ôm cổ An Dĩ Trạch, vẻ mặt mê ly, trong lòng nhất thời vừa chua xót vừa ghen tỵ, dừng một chút, anh ta yên lặng đóng cửa, lui ra ngoài.

An Dĩ Trạch thở hổn hển, thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tô Giản, Tô Giản lại không có tâm trạng đối mắt với anh, chỉ kéo cổ anh xuống, lẩm bẩm: "Lại hôn..."

Trong lòng An Dĩ Trạch nóng lên, tất nhiên biết lắng nghe. Hai người hôn nhau ngày càng nóng bỏng, đang lúc An Dĩ Trạch không nhịn được đưa tay vào trong áo Tô Giản, Lý Phi Phi liền xông vào.

Vì Lý Phi Phi đột nhiên xông vào, cuối cùng hai người cũng tỉnh táo. Ý thức vừa rồi của Tô Giản còn mơ màng đã tỉnh táo hơn một chút, nghĩ đến vừa rồi mình kéo An Dĩ Trạch hôn môi, không khỏi cảm thấy mất mặt, nhưng nghĩ đến cảm giác vừa rồi triền miên với An Dĩ Trạch, trong lòng lại không nhịn được rung động, hô hấp có chút dồn dập.

Mà An Dĩ Trạch quan sát Tô Giản, cuối cùng nhìn ra một chút đầu mối, trầm giọng nói: "Giản Giản, vừa rồi em ăn cái gì?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản chậm chạp nhớ lại: "Không ăn gì hết, chỉ uống ly nước trái cây..."

Ánh mắt An Dĩ Trạch tối sầm, kéo hông của Tô Giản: "Giản Giản, chúng ta đi tạm biệt chủ nhân bữa tiệc, sau đó về khách sạn."

Tô GIản gật đầu: "Ồ, được, tôi thật sự cảm thấy có chút khó chịu, lát nữa trên đường có phải mua thuốc hạ sốt không?"

An Dĩ Trạch: "...Ừ."

Sửa sang lại quần áo và đầu tóc Tô Giản một chút, An Dĩ Trạch ôm lấy Tô Giản, chuẩn bị mở cửa ra, Tô Giản đột nhiên đẩy tay anh.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của An Dĩ Trạch, Tô Giản xấu hổ cười, anh không thể nói cánh tay ôm hông anh và thân thể dán chặt vào anh của An Dĩ Trạch khiến anh có phản ứng xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra: "Cầm tay đi... ừm, tôi thích cầm tay."

An Dĩ Trạch nhìn bàn tay trước mặt anh một cái, ánh mắt mang ý cười, dịu dàng nói: "Được."

Trở lại khách sạn, Tô Giản cảm thấy tình trạng mình ngày càng tệ hơn.

Nóng, choáng váng, tim đập dồn dập, miệng khô lưỡi khô.

Tô Giản cởi giày, nằm sấp trên giường, cảm thấy nơi nào cũng không tốt.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh anh, không nói gì.

Tô Giản giơ tay chọc chọc anh, mềm nhũn nói: "Dĩ Trạch, tìm cho tôi một cục đá đi..."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt sâu tắm, cuối cùng thở dài một cái, cúi xuống.

Tô Giản bị An Dĩ Trạch hôn nhanh chóng chuyện tìm đá, mặc dù anh loáng thoáng cảm thấy nơi An Dĩ Trạch hôn và chuyện làm càng ngày càng không đúng, nhưng vì không còn quần áo trói buộc, cảm giác da thịt lộ ra trong không khí rất thích, mà cảm giác nhìn da thịt An Dĩ Trạch hiện tại quả thật quá sảng khoái, trong đầu sau khi hai phái đấu tranh một phen, rất nhanh đã có kết quả.

Một bên nói: "Lại hôn, lại sờ!"

Bên khác lại nói: "Được đó, được đó!"

Trong phòng nhất thời chỉ còn tiếng thở dốc.

Thời khắc mấu chốt, An Dĩ Trạch lại thắng, dù trên trán anh có chút gân xanh ẩn hiện, nhưng anh vẫn do dự. Giương mắt nhìn người phía dưới hoàn toàn nghênh đón mình, trong lòng An Dĩ Trạch cực kỳ khó khăn giao chiến với lý trí.

Nhưng không nghĩ đến, một giây sau, người phía dưới động một cái, sau đó lật anh lại, đè xuống dưới.

Tô Giản ngồi trên người anh, quả quyết bắt đầu động tác của mình.

Đến lúc này anh không rõ mình xem nhiều phim nghệ thuật như vậy có lợi ích gì! Dù sao anh và An Dĩ Trạch cũng không phải lần đầu, lòng nghĩ ôm bình nứt không sợ bể, anh quyết định tự mình hành động, chết tiệt, lúc này An Dĩ Trạch vẫn còn ma sát, thật đáng ghét!

"Giản Giản, không muốn..."

"Không được! Dù anh muốn hay không, nhắm mắt lại... A!"

https://thuviensach.vn

Thân thể Tô Giản nghiêng một cái, không nhịn được nằm trên người An Dĩ Trạch, vẻ mặt đau khổ: "Tại sao lại làm thế này...a..."

An Dĩ Trạch thở hổn hển, giọng nói khàn khàn: "Giản Giản, nhịn một chút." Nói xong lại đè đầu Tô Giản, hôn lên.

CÙng lúc đó, ở một chỗ khác lại dùng sức một chút.

"Ưm..." Tô Giản khó chịu nhíu mày.

Trong lòng mơ hồ nghĩ: Đây chính là cảm giác ống nghiệm xuyên vào lỗ mũi sao...

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Lúc Tô Giản tỉnh lại, có cảm giác như đầu muốn vỡ ra.

Da thịt ấm áp, thân thể trần truồng, tư thế quấn quí, còn có trí nhớ mãnh liệt đến điên cuồng trong đầu..

Tô Giản lặng lẽ cảm thán một câu: Mẹ nó.

Dưới đầu là cánh tay An Dĩ Trạch, bên cạnh là lồng ngực An Dĩ Trạch, Tô Giản yên lặng lắng nghe nhịp đập có quy luật trong lồng ngực anh, sau đó chậm rãi rút chân ra từ hai chân An Dĩ Trạch.

Người đang ôm anh động một cái, giọng nói vang lên theo sự chuyển động của lồng ngực: "Tỉnh rồi?"

Tô Giản giương mắt nhìn lên, tóc An Dĩ Trạch có chút lộn xộn, ánh mắt lại vô cùng rõ ràng, vẻ mặt dưới ánh mặt trời lộ vẻ dịu dàng, hơn nữa giọng nói trầm thấp từ tính, cả người hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng nghiêm túc như thường ngày, ngược lại còn hiện lên dáng vẻ lười biếng hấp dẫn.

Tô Giản vừa nghĩ đến tối qua mình ôm gương mặt này gặm gặm, lại có một loại vừa rạo rực vừa xúc động tìm chết.

Nhìn Tô Giản ngơ ngác, An Dĩ Trạch lại gần hôn anh một cái, nhẹ nhàng nói: "Sao vậy? Còn khó chịu sao?"

https://thuviensach.vn

Anh không nhắc đến còn may, nhắc đến Tô Giản liền nhớ tới, nghi hoặc nói: "Anh hãy thành thật nói cho tôi biết, ngày đó ở nhà tôi, rốt cuộc chúng ta có..., ưm, có.. không..."

"... Không có."

Tô Giản lập tức trừng lớn mắt. Lại nói, tối hôm qua lần đầu sao biết đau như vậy, thiếu chút nữa khiến anh khóc ra!

"Vậy sao khi đó anh lại lừa tôi!" Tô Giản nổi giận, nếu biết sớm thật ra trước đó hai người chưa có làm gì, tối hôm qua anh sẽ không phòng khoáng như vậy, chết tiệt, cảm giác gậy sắt nóng bỏng đâm vào đơn giản là... đáng ghét hơn là bản thân còn tự cầm gậy sắt nhét vào...

An Dĩ Trạch cười nhẹ nói: "Lúc ấy anh cũng không nói chúng ta làm gì, là chính em đoán theo hướng đó."

Anh mang bộ dạng "không sao, em vô lễ với anh, anh cũng không để ý', là người bình thường sẽ nghĩ theo hướng đó, có được không? Trong lòng Tô Giản vô cùng bi phẫn, đột nhiên tức giận bò dậy, chỉ vì thắt lưng quá đau xót, không nhịn được rên khẽ một tiếng.

An Dĩ Trạch ngồi dậy đỡ anh, Tô Giản lại tức giận đây ra, hét nhỏ một tiếng: "Đừng động!"

An Dĩ Trạch nghe vậy cũng không cử động nữa, nghe lời nằm xuống, chỉ không chớp mắt nhìn chằm chằm thân thể trần truồng của Tô Giản sau khi rời chăn.

Chỉ là rất nhanh, trước mắt liền tối sầm lại, đầu của anh bị Tô Giản lấy chăn đè lên.

Ngay sau đó anh cảm thấy Tô Giản nhào lên trên người anh.

https://thuviensach.vn

Phí sức che chăn đánh An Dĩ Trạch một trận, Tô Giản thở hồng hộc xoay người lăn khỏi người anh.

Toàn bộ quá trình An Dĩ Trạch đều không phản kháng, ngoan ngoãn để anh nằm trên người mình, sau khi chờ anh dừng lại, lúc này mới vạch chăn ra nhìn về phía anh.

Tô Giản nằm bên cạnh anh thở hổn hển, thấy người bị mình đánh vẫn còn tinh thần thoải mái, thật sự rất không vui.

An Dĩ Trạch đứng dậy đi xuống giường, rót một ly nước rồi quay lại, ôm lấy Tô Giản, đưa nước đến bên miệng anh: "Uống nước, Giản Giản, cổ họng em sắp khàn rồi."

Tô Giản đột nhiên nghĩ đến một chút giọng địa phương, cãi lại: "Đó là do tôi bị cảm mạo nên khàn!"

Trong mắt An Dĩ Trạch hiện lên ý cười: "Ừ."

Trên thực tế, trong toàn bộ quá trình tối qua, trừ tiếng kêu đâu vì bất ngờ ra, Tô Giản vẫn cố gắng nhịn không lên tiếng.

Không đúng, Tô Giản suy nghĩ một chút, lúc đầu An Dĩ Trạch kiên trì hai phút anh cũng không lên tiếng, lại còn nhớ lúc đó anh kinh ngạc thốt lên: "Cái này như thần tốc độ!" Thậm chí anh còn mơ hồ nghĩ một chút, chẳng lẽ vì nguyên nhân này, thiên hậu Kỷ mới cự tuyệt An Dĩ Trạch, An Dĩ Trạch mới có thể là Vương lão ngũ cấp kim cương như cũ?

Anh nhớ, ban đầu nói ra câu này anh cũng không có ác ý, lúc đó mặt An Dĩ Trạch ngay lập tức cứng đờ, sau đó...

Càng về sau An Dĩ Trạch dùng hành động phản bác lại câu nói vừa rồi của anh, Tô Giản yên lặng thở dài mộ cái, không tự chủ được xoa hông của mình.

https://thuviensach.vn

Ngang hông đột nhiên truyền đến cảm giác ấm áp, một tay đưa đến, khẽ xoa eo anh.

Tô Giản thoải mái, lỗ mũi hừ hừ hai tiếng.

Hai người lại nằm lại chăn, An Dĩ Trạch ôm lấy Tô Giản. Mặc dù hai người đều không mặc gì, da thịt cứ như vậy mà ma sát, nhưng Tô Giản thật sự có chút nhớ nhiệt độ cơ thể của An Dĩ Trạch, lại nghĩ đến hai người vừa tiếp xúc gần gũi, cũng không cần kiểu cách, điều chỉnh lại ví trí thoải mái nhất,

Nhớ lại chuyện tối qua, Tô Giản đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng, nhìn An Dĩ Trạch nói: "Tôi nhớ tối hôm qua hình như anh hỏi tôi ăn cái gì, không biết là... Tôi ăn cái gì không đúng sao?"

Ánh mắt An Dĩ Trạch hơi trầm xuống: "Anh nghi ngờ, em bị người khác hạ thuốc."

Tô Giản lập tức hiểu được từ thuốc trong miệng An Dĩ Trạch, lại suy nghĩ một chút cảm giác của cơ thể lúc ấy, anh bắt đầu có chút tin, đồng thời trong lòng cũng không khỏi có chút thoải mái: May mắn may mắn, đều là do thuốc, mà không phải do anh đói khát An Dĩ Trạch đến mức đó...

Tô Giản suy nghĩ một chút: "Có phải anh đắc tội với anh không?"

An Dĩ Trạch lắc đầu một cái: "Không có."

Tô Giản nói: "Anh nhớ lại một chút, ví dụ như, anh kết thù với anh đó trên thương trường? Dù sao không thể nào mà vì tôi, tôi mới gả cho anh chưa được một năm, hơn nữa phần lớn thời gian đều ở nhà, cũng không quen mấy người, lấy đâu ra kẻ thù... oa?"

An Dĩ Trạch hỏi: "Nghĩ đến cái gì?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản chần chờ nói: "Tôi đột nhiên nghĩ đến một người." Do dự một chút, anh lập tức nói quan hệ trước đây của anh với Lý Phí Phi và Lục Thừa Hòa nghe được từ Kỷ Nghiên.

Tô Giản hỏi: "Nếu bàn đến, cô ấy là có khả năng lớn nhất, trong lòng chán ghét tôi, còn có khả năng thuận lợi gây án." Chọt chọt An Dĩ Trạch. "Anh cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt An Dĩ Trạch có chút sâu, giọng nói trầm thấp: "Anh cũng không biết, có điều, anh nhất định sẽ điều tra rõ." Nghĩ đến nếu lúc trước anh không đi tìm Tô Giản mà là một người khác thì hậu quả sẽ thế nào, ánh mắt An Dĩ Trạch không khỏi tối sầm, nhưng vẫn ôm tay Tô Giản cười nói.

"Có điều, hình như cảm thấy có chỗ nào không đúng..." Tô Giản nhíu mày suy nghĩ, không đề phòng đột nhiên bị An Dĩ Trạch hôn lên.

"Không đâu, sao anh..." Tô Giản trợn to hai mắt,

An Dĩ Trạch chậm rãi xoay người lên, giọng nói như đnag nỉ non: "Giản Giản, anh yêu em."

Tô Giản: "..."

Tô Giản lại lần nữa đi ngủ, An Dĩ Trạch mặc thêm áo ngủ, đi đến ban công nhỏ giọng gọi điện thoại.

"Có kết quả lập tức báo cho tôi biết."

Thả điện thoại di động xuống, sắc mắt An Dĩ Trạch không còn vẻ dịu dàng khi nhìn Tô Giản, mà là một mảnh âm u.

Trong lòng anh thật ra thì đã mơ hồ có câu trả lời ai là người hạ thuốc Tô Giản, thậm chí ngay việc vì sao Lục Thừa Hòa lại biết chuyện anh và Tô Giản giả kết hôn cũng địa khái đoán ra,

https://thuviensach.vn

Có điều là...

An Dĩ Trạch nhắm chặt hai mắt.

Ngồi ở mép giường, An Dĩ Trạch cúi đầu nhìn người nằm trên giường, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ đang say ngủ.

Sau đó cúi đầu, khẽ hôn một cái lên trán Tô Giản.

"Có ảnh hưởng của kích tình, lại dễ dàng sinh ra tính ỷ lại, có thể bị nghiện, từ phương diện nào đó thậm chí như thuốc phiện, nhất định tạo nên tổn thương với cơ thể,,,"

Lúc cúp điện thoại, sắc mặt An Dĩ Trạch đã không thể dùng từ âm trầm để hình dung.

Sau khi bình tĩnh lại, anh gọi một cú điện thoại cho Tô Giản.

Đầu bên kia, Tô Giản kinh ngạc nói: "Đi bệnh viện? Sao vậy?"

Giọng nói An Dĩ Trạch dịu dàng: "Lúc trước không phải em bị viêm ruột thừa phải phẫu thuật sao? Bác sĩ dặn, một thời gian sau phải di kiểm tra một chút."

"Thật sao? Sao tôi lại không nhớ?"

"Được rồi, buổi chiều anh đến đón em."

"Hả, được rồi."

Vừa cúp điện thoại, di động đột nhiên lại vang lên.

An Dĩ Trạch nhìn cái tên chớp nháy trên màn hình, vẻ mặt vô cùng phức tạp, để chuông reo một lúc lâu, mới chậm rãi đưa di động đến bên tai.

https://thuviensach.vn

Giọng nói trong điện thoại vẫn dịu dàng như thường ngày: "Tiểu Trạch, chị có vé của một bộ phim, ở đây có đặc biệt chuẩn bị cho em, có điều hiện tại thân thể chị có chút không thoải mái, không bằng em đến nhà chị một chuyến đi, chị tiện đưa vé cho em."

"...Được."

An Dĩ Trạch đã đến nhà Kỷ Nghiên vài lần, nhưng chưa lần nào tâm trạng anh lại rối loạn như vậy.

Kỷ Nghiên đến mở cửa hình như cũng phát hiện anh có gì không đúng, ân cần nói: "Tiểu Trạch, em làm sao vậy?"

An Dĩ Trạch lắc đầu một cái: "Không có gì. Chị ốm sao?"

Kỷ Nghiên nhỏ giọng ho hai tiếng: "Không sao, chỉ là ốm một chút."

Nếu là trước kia, nghe thấy Kỷ Nghiên bị bệnh, An Dĩ Trạch sẽ nghiêm túc hỏi thăm còn dỗ cô uống thuốc, mà bây giờ, An Dĩ Trạch không nói một câu, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

Trong mắt Kỷ Nghiên lướt qua chút buồn bã.

Đi vào trong nhà, hai người nói chuyện với nhau mấy câu. Có điều phần lớn là Kỷ Nghiên nói... An Dĩ Trạch chỉ lạnh lùng 'ừ' mấy tiếng.

Kỷ Nghiên nhìn chằm chằm anh, nhẹ nhàng nói: "Chị cảm thấy hình như hôm nay em không vui, Tiểu Trạch, đã xảy ra chuyện gì?"

An Dĩ Trạch im lặng một chút: "Không có gì, có điều thân thể Tô Giản có chút khó chịu, em hơi lo lắng mà thôi."

Kỷ Nghiên cười có chút miễn cưỡng: "Ha, thật sao? Cô Tô làm sao vậy? Chị nghe nói trước đây hình như cô ấy còn bị gãy tay? Hiện tại cô ấy thế nào? Bọn chị đều rất quan tâm cô ấy."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch chậm rãi nói: "Bọn chị?"

Kỷ Nghiên khẽ mỉm cười: "A, là chị và ngài Lục, lúc trước trong buổi tiệc, em đã từng gặp anh ta. Ngài Lục rất quan tâm cô Tô, dù sao trước kia anh ta và cô Tô..."

Tim An Dĩ Trạch đột nhiên nhói một cái, cũng không biết có phải đau đớn hay không.

Sau đó anh bỗng nhiên giơ tay lên, tát lên mặt Kỷ Nghiên một cái.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Kết quả kiểm tra của bệnh viện cho thấy thân thể của Tô Giản không có gì đáng ngại, có điều có thể thuốc kích dục sẽ mang đến tác dụng phụ. Tất cả điều này An Dĩ Trạch đều không nói cho Tô Giản, chỉ lừa anh nói bác sĩ là để chắc chắn bệnh viêm ruột thừa của anh hoàn toàn khỏi hẳn. Tô Giản cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ coi đây là việc hậu giải phẫu, dứt khoát uống thuốc An Dĩ Trạch đưa cho.

Nhưng khi biết người bỏ thuốc mình là Kỷ Nghiên thì Tô Giản có chút khiếp sợ. Nếu nói hung thủ là Lý Phi Phi, anh còn cảm thấy có thể giải thích được, nhưng Kỷ Nghiên lại có thể có ác ý với anh liền khiến anh có chút kinh ngạc. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh vẫn có chút không rõ vì sao Kỷ Nghiên lại làm như vậy, lại nghĩ đến bề ngoài dịu dàng và thái độ dịu dàng đối với anh đêm đó của Kỷ Nghiên, anh liền có chút sợ hãi.

Tô Giản bắt đầu có chút không thể nhìn thẳng hai chữ 'nữ thần' này, thậm chí ngay cả suy nghĩ đến phái nữ xinh đẹp hình như cũng không còn trở nên nóng bỏng như vậy nữa.

Có điều, chết tiệt, dù không còn suy nghĩ nóng bỏng đến các loại 'nữ thần' như thiện hậu Kỷ nữa, vậy cũng không nên đối với một người đàn ông như An Dĩ Trạch có suy nghĩ nóng bỏng chứ.

Gần đây Tô Giản có chút buồn rầu.

Cũng không biết có phải cấm dục quá lâu, một buổi sáng phá giới, anh đột nhiên có chút ăn quen bén mùi. Là một thanh niên thời đại mới, đối với loại này, anh tất nhiên không thấy xấu hổ, ngược lại, anh cảm thấy việc liên

https://thuviensach.vn

quan đến sinh mạng và việc cân bằng nhân loại sau này, là chuyện rất quan trọng. Có điều, dù là trước và sau khi sống lại, trong suy nghĩ của anh các cô em vẫn nhận vị trí chủ yếu, nhưng hiện tại, vì sao sau khi bỏ đi thân phận ma pháp sư, anh lại có hứng thú với đàn ông!

(*Ăn quen bén mùi: Nghĩa Hán-Việt là Thực tủy tri vị, thường dùng với nghĩa xấu chỉ việc thâu hương trộm tình)

Ngay từ đầu, Tô Giản cũng không ý thức được chuyện này, mặc dù cảm giác nằm chung giường với An Dĩ Trạch cũng coi như tuyệt vời, nhưng anh lại không thật sự có cảm giác đó. Có điều sau khi về đến nhà, không biết thế nào, nhìn lại An Dĩ Trạch, cảm giác của anh liền có gì đó không đúng.

Thấy mặt An Dĩ Trạch, anh sẽ nghĩ đến dáng vẻ đầy mồ hôi di chuyển trên người anh lúc đó của An Dĩ Trạch.

Thấy môi An Dĩ Trạch, anh sẽ nghĩ đến đầu lưỡi tinh tế của anh ta.

Thấy xương quai xanh của An Dĩ Trạch, anh sẽ nghĩ đến hơi thở gấp gáp của An Dĩ Trạch khi anh liếm lên đó.

Thấy quần của An Dĩ Trạch... mẹ nó, hoàn toàn không có năng lực lại muốn!

Tô Giản có chút sụp đổ nằm úp sấp trên vách tường, bắt đầu cào tường.

"Giản Giản?" An Dĩ Trạch tắm xong ra ngoài, nghi hoặc kêu lên.

Tô Giản xoay người, thấy An Dĩ Trạch để trần, nửa người dưới chỉ đơn giản quấn một khăn tắm, lại muốn quay đầu cào tường rồi.

https://thuviensach.vn

Cái gọi là phúc không đến hai lần họa đến không chỉ một lần, từ khi trở về từ buổi tiệc của nhà họ Lý, anh và An Dĩ Trạch lại quay về ngủ với nhau, vì chuyện hai người ở riêng bị mẹ An phát hiện. Mẹ An nói với anh hai người cãi nhau cho nên tạm thời phân phòng ngủ, giải thích một chút cũng không nghi ngờ gì nữa, có điều mẹ An cũng dứt khoát cho người lấy đi ghế sô pha trong phòng sách, vì vậy hai không thể không tiếp tục ngủ chung trên một chiếc giường.

Nếu là lúc trước, ngủ chung cũng chỉ là ngủ chung, giỏi nhất là buổi sáng tỉnh lại trong ngực An Dĩ Trạch mà thôi, nhưng bây giờ...

Tô Giản nhìn giọt nước chảy từ lồng ngực xuống cơ bụng rồi biến mất vào trong khăn tắm của An Dĩ Trạch, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nam mô a di đà phật, Úm Ma Ni Bá Mễ Hồng, sắc tức là không, không chính là sắc....

Thấy Tô Giản sau khi nhìn anh một cái vội vàng quay đầu đi, trong miệng còn niệm cái gì đó, An Dĩ Trạch có chút nghi hoặc ngồi xuống bên cạnh anh: "Giản Giản, em đang làm gì vậy?"

Tô Giản ngồi xếp bằng, thẳng lưng, mắt nhìn thẳng: "Tu thân dưỡng tính."

An Dĩ Trạch: "..."

Nghiêng người qua hôn nhẹ lên mặt Tô Giản một cái, trong mắt An Dĩ Trạch ẩn ẩn ý cười: "Cần anh song tu với em không?"

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch thấy mặt ánh từ từ đỏ lên, từ từ nghiêng người qua: "Giản Giản..."

https://thuviensach.vn

Tô Giản bị giọng nói trầm nhẹ, dịu dàng bên cạnh làm giật mình, thân thể lại bị hô hấp ấm áp bên tay lại cho run lên, mắt thấy An Dĩ Trạch từ từ lại gần, trong lòng thiên thần và ác quỷ bắt đầu chiến đấu.

Ác quỷ: "Hôn, nhào qua lột khăn tắm của anh ta ra hôn! Ở đó nhất định cất giấu một vũ trụ!"

Thiên thần: "Hôn, nhất định phải nắm thế chủ động! Biển trời rộng lớn quay đầu là bờ! Xu hướng tình dục bình thường và trinh tiết vô tận đnag ở phía trước chờ ngươi!"

Vẻ mặt Tô Giản rối rắm, cuối cùng khi môi An Dĩ Trạch chạm vào môi anh, anh liền đẩy đối phương ra, sau đó bối rối chạy vào phòng tắm.

Nằm trong bồn tắm, vẻ mặt Tô Giản mệt mỏi, hai mắt không có hồn. Tiếp tục như vậy nữa, có một ngày anh có thể đột nhiên đè An Dĩ Trạch lên giường mà...

Tô Giản đặt tay lên trán.

Có điều đầu óc lại không nghe theo lời của anh, anh vừa nghĩ đến việc đè An Dĩ Trạch, khả năng tưởng tượng cực đại của anh liền tự khởi động: An Dĩ Trạch bị trói lấy tay che mắt, thân thể không mặc gì nằm dưới người anh, mà anh nằm đè trên người An Dĩ Trạch, trong thân thể là đồ của An Dĩ Trạch, trước mắt là mặt của An Dĩ Trạch...

Thân thể Tô Giản nóng lên từ từ đem tay đến giữa hai chân, có điều đến lúc phát hiện mình đã không còn công cụ nữa, lại xấu hổ thu tay lại.

Cho nên buộc mình tưởng tượng đến một phiên bản khác... An Dĩ Trạch bị anh trói chặt hai tay đè lên giường, vẻ mặt kinh hoàng, nước mắt lưng tròng, miệng đnags thương kêu: "Ngừng lại đi! Ngừng lại đi!" Mà anh lại hoàn toàn không thương tiếc, cười gằn nhào đến, nhấc tay đánh một cái

https://thuviensach.vn

lên mông An Dĩ Trạch... anh mới có thể chậm rãi lại xao động trong lòng lắng xuống.

Mệt mỏi tắm xong, Tô Giản cúi gằm cái đầu ướt sũng đi ra. An Dĩ Trạch giương mắt nhìn anh một cái, lắc đầu, đứng dậy cầm máy sấy, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Lại đây."

Tô Giản do dự một chút, cuối cùng vẫn đi lại ngồi bên cạnh anh.

Trong lúc sấy tóc hai người không nói gì. Tô Giản nghe tiếng sấy tóc vù vù bên tai, đột nhiên cảm thấy xao động trong lòng từ từ biến mất, mà một cảm giác ấm áp lại từ từ tràn ra.

Thả máy sấy tóc, An Dĩ Trạch nâng một bên tóc rũ xuống của Tô Giản, nhẹ nhàng vén ra sau tai, dịu dàng nói: "Được rồi."

Tô Giản có chút chưa thỏa mãn: "Nhanh như vậy?"

Vẻ mặt An Dĩ Trạch dịu dàng, đưa tay lên chạm một bên mặt của Tô Giản, nở một nụ cười: "Ừ."

Mặt Tô Giản có chút nóng, không được tự nhiên nói: "Cảm ơn... cái đó, tôi muốn lên giường!" Nói xong liền đứng dậy.

An Dĩ Trạch kéo tay anh lại, cũng đứng dậy theo, mỉm cười nhìn anh: "Anh lên giường với em."

Tô Giản: "..."

Lúc ngủ, Tô Giản cố ý cách An Dĩ Trạch thật xa.

Có điều không thể phủ nhận, vài ngày trước luôn ngủ một mình, mặc dù có thể thoải mái lăn qua lộn lại trên giường, nhưng cuối cùng cũng không bằng hiện tại An Dĩ Trạch nằm một đầu giường khiến anh có cảm giác thực tế.

https://thuviensach.vn

Ôm mâu thuẫn xoắn lại trong lòng, tối hôm đó Tô Giản lại giống như hai ngày trước, mơ thấy một giấc mơ.

Cảnh trong mơ vẫn là hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi, anh và An Dĩ Trạch đang điên loan đảo phương, từ trên giường đến trên sàn rồi phòng tắm, ban công, từ tư thế phổ thong đến kiểu Ý...

Buổi sáng tỉnh lại, nhớ lại hình ảnh trong mơ, Tô Giản thật sự không dám nhìn thẳng An Dĩ Trạch.

Ngược lại, vẻ mặt An Dĩ Trạch vô cùng tự nhiên hôn anh.

"Đợi lát nữa anh đưa em đi làm." An Dĩ Trạch nhẹ cạ lên mặt anh, giọng nói dịu dàng có chút khàn khàn của ngày mới.

Tô Giản mang suy nghĩ không thuần khiết lui lại một chút, bất đắc dĩ nói: "Không muốn lúc rời giường lại gặp phải chuyện buồn bực ở trường!"

An Dĩ Trạch cười khẽ một tiếng, khiến lồng ngực Tô Giản hơi chấn động: "Không muốn đi làm, vậy thì không đi!"

Tô Giản cũng cười: "Anh là tổng giám đốc, tất nhiên có thể nói như vậy, nhưng tôi không may mắn như anh, không đi làm, ai nuôi tôi?"

An Dĩ Trạch nhẹ nhàng nói: "Anh nuôi em!"

Tô Giản: "..."

Bò ra khỏi chăn, Tô Giản đứng dậy xuống giường, nhìn thấy An Dĩ Trạch không chút cố kị cởi quần áo ngủ lại mặc quần áo trước mặt anh, không khỏi có chút không tự nhiên, nhưng lại không nhịn được dán mắt lên cơ bụng và bộ phận dưới cơ bụng của An Dĩ Trạch.

Nhớ lại giấc mơ tối qua, anh liền nhìn cơ bụng tám múi này, liếm môi lại liếm môi...

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch đột nhiên nhìn sang: "Giản Giản, em đang nghĩ gì đấy?"

Tô Giản lắc đầu: "Hả, không nghĩ gì hết!"

An Dĩ Trạch: "Em đỏ mặt."

Tô Giản: "..."

Trên đường đi làm, ngồi bên cạnh An Dĩ Trạch, Tô Giản cầm điện thoại di động lên, lặng lẽ đăng một bài post lên diễn đàn.

"Chủ nhà là nam, gần đây đột nhiên yêu anh em mình, làm sao bây giờ? Gấp, online chờ!"

Cũng không biết có phải mọi người trên đường đi làm đều cầm di động hay không, cũng không lâu lắm, bài post cũng lần lượt có câu trả lời.

"Chủ nhà đã cong, giám định xong."

"Lại có thể hạ thủ được với anh em mình... chủ nhà, giỏi lắm!"

"Chủ nhà, người anh em đó như thế nào? Dáng người đẹp không?"

"Dũng cảm nhào đến đi chủ nhà, đừng nên do dự!"

"Hủ nữ lầu trên, mấy người đủ rồi! Chủ nhà, người anh em đó thế nào? Mùi vị ngon không? Tôi thích thêm chút thì là."

"Ha ha ha, lầu trên đủ rồi!"

"Chủ nhà động lòng với anh em của mình, thích anh ta thì nói cho anh ta biết đi!"

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Động lòng?

Tô Giản có cảm giác đáng sợ khi cánh cửa thế giới mới mở ra.

Anh động lòng với An Dĩ Trạch? Làm sao có thể? Đây chính là Đầm rồng hang hổ ha ha ha ha ha...

(*Đầm rồng hang hổ: Chỉ những chuyện khó tin.)

Tô Giản nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Vì bị chấn động quá lớn, cả ngày làm việc Tô Giản đều có chút hoảng hốt.

"Đây là bạn trai của cô phải không, Tiểu Tô? Oa, rất đẹp trai!" Bên tai đột nhiên vang lên tiếng than thở của đồng nghiệp.

Lúc này Tô Giản mới phát hiện mình vô thức móc di động ra, sau đó ngây ngốc nhìn hình An Dĩ Trạch trên màn hình di động.

Nghe thấy, mấy đồng nghiệp lập tức vây quanh, tranh nhau nhìn hình bạn trai của Tô Giản.

"A, thật đẹp trai! Tiểu Tô, đây có thật là bạn trai cô không? Không phải là minh tinh nào đó cô thích chứ?"

"Tiểu Tô, lúc nào dẫn anh ấy đến cho bọn tôi gặp một chút đi?"

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, Tiểu Tô, anh ấy làm gì?"

Tô Giản bị một đống nữ đồng nghiệp vây quanh muốn gặp bạn trai mình, rất lúng túng, chỉ đành mơ hồ trả lời: "Ừ, anh ấy thật sự là... bạn trai của tôi."

Đồng nghiệp cười nói: "Nhìn ảnh hai người, thật sự là trời sinh một đôi! Đúng rồi, lúc nào thì mới bọn tôi uống rượu mừng?"

Tô Giản nở một nụ cười nhạt nhẽo, không lên tiếng. Rượu mừng? Anh và An Dĩ Trạch đã có rượu mừng rồi, có điều, bây giờ gần nhát, hắn là ly dị mới đúng...

Tô Giản đột nhiên nhớ đến, ước hẹn một năm của anh và An Dĩ Trạch, cũng sắp đến.

Thì ra vô thức, thời gian đã trôi qua nhanh như vậy, anh sống lại gần một năm, mà trong thời gian không đến một năm này, anh lại thân cận với một người đàn ông như An Dĩ Trạch, hiểu nhau, hôn, ôm, làm...

Tô Giản thở dài một cái.

Trên màn hình di động, An Dĩ Trạch nhìn sang em gái Tô ở một bên, ánh mắt tĩnh lặng, nhưng Tô Giản nghĩ đến An Dĩ Trạch trong thực tế, nhớ lại, nhưng tất cả đều là ánh mắt dịu dàng thâm tình của An Dĩ Trạch.

Xong rồi, quả nhiên anh yêu An Dĩ Trạch, từ nửa người dưới, đến nửa người trên, bây giờ còn có mặt...

Tô Giản úp đầu lên bàn, đập đập vài cái.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Tô Giản phờ phạc ôm một cuốn sách đi về phía lớp học.

https://thuviensach.vn

"Trong câu này chữ 'tọa' còn có vài ý khác, mọi người nhớ ghi chú lại. Thứ nhất, vì cái gì mà phạm tội, vì dụ như 'tọa pháp' chính là hành vi phạm pháp. Thứ hai, 'tọa' còn có nghĩa là 'vì', ví dụ như mọi người quen nói 'Dừng xe ngồi ngắm rừng Phong'..."

Lời Tô Giản còn chưa dứt, học sinh phía dưới đột nhiên phát ra tiếng cười quỷ dị. Tô Giản cẩn thận lắng nghe, chỉ nghe thấy có mấy nam sinh phía cuối phát ra tiếng hì hì: "Tọa ái! Tọa ái!"

(* Tọa ái = 坐爱 = mình cũng không biết giải thích tế nào, nói chung là nó mang nghĩa rất bậy)

Tô Giản lập tức nghe được tiếng ồn ào của họ, đột nhiên có chút lúng túng, vốn định nổi giận giả bộ thuần khiết nghe không hiểu, nhưng không hiểu sao, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh An Dĩ Trạch.

Hông của An Dĩ Trạch, lưng của An Dĩ Trạch, bả vai của An Dĩ Trạch, chân của An Dĩ Trạch, còn câu nói 'Giản Giản, anh yêu em' cùng với tiếng thở dốc...

Cô giáo Tô lập tức cảm thấy muốn chết.

Xoay người về phía bảng đen, Tô Giản làm bộ nghiêm túc viết lên bảng, che giấu nội tâm đen tối của bản thân.

"'Tọa' còn có một nghĩa nữa, đó là 'chỗ ngồi'..."

Cuối cùng chuông tan học cũng vang lên, Tô Giản chạy ra khỏi phòng học như trốn.

Trở lại phòng làm việc, ngồi xuống vị trí của mình, Tô Giản dán mặt lên bàn, hai tay rũ xuống. Tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn cũng có vấn đề...

https://thuviensach.vn

"Tích tích." Điện thoại vang lên tiếng nhắc có tin nhắn.

Tô Giản ngẩng đầu, cầm điện thoại di động lên nhìn một cái, là tin nhắn của An Dĩ Trạch.

"Dự báo thời tiết nói trưa nay có mưa."

Khóe miệng Tô Giản không tự chủ được nhếch lên, nắm úp sấp trên mặt bàn trả lời bằng một tin nhắn ngắn.

"Cho nên?"

Một lát sau, tiếng nhắc nhở có tin nhắn lại vang lên.

"Nhớ em."

Tô Giản nhìn chằm chằm ba chữ trên màn hình, xác nhận nội dung một lần, sau đó lại đặc biết xác nhận người gửi chính là An Dĩ Trạch.

Trước sau hoàn toàn không chút logic, không giải thích được, nhất định An Dĩ Trạch bị thứ gì ám rồi... Tô Giản yên lặng đoán, nhưng trong lòng lại có một cảm giác không nói nên lời.

Tất cả phiền nào như biến mất, ánh sáng trong mắt Tô Giản thoáng xao động, nhếch miệng nhắn trả lời tin nhắn của An Dĩ Trạch.

"Chú An, trời mưa nhớ mang ô."

An Dĩ Trạch trở lại từ phòng vệ sinh, phát hiện Quý Minh Phi đang cầm điện thoại di động của anh cười sung sướng.

"Chú An? Ha ha ha ha, cô nhóc nhà cậu gọi cậu là chú An?"

An Dĩ Trạch đoạt lại di động, phát hiện sau tin nhắn của mình còn bất ngờ xuất hiện một tin nhắn mới, nhất thời cau mày nhìn về phía Quý Minh

https://thuviensach.vn

Phi.

Quý Minh Phi nói: "Mình không có ý rình mò vợ chồng hai người, mình chỉ tùy ý liếc qua mà thôi. Có điều mình nói này Dĩ Trạch, tin nhắn này của cậu cũng quá đơn giản, cô nhóc như Tô Giản này, nhìn một cái là biết thích nghe lời ngon tiếng ngọt, cậu cứ như vậy là không được! Cho nên mình nhắn giúp cậu một tin."

An Dĩ Trạch không lên tiếng, có điêu nhìn tin nhắn trả lời của Tô Giản, ánh mắt sâu xa.

Quý Minh Phi vuốt cằm: "Có điều cô nhóc nhà cậu cũng thật hiểu ý, cậu nói trời mưa, cô ấy liền dặn cậu nhớ mang ô, cái này rõ ràng là quan tâm câu!" Thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch động một cái, Quý Minh Phi cười nói: "Nếu không cậu nhắn thử một tin 'anh yêu em' xem? Mình rất tò mò phản ứng lần này của cô nhóc là gì."

An Dĩ Trạch không có để ý đến anh, yên lặng trả lời Tô Giản một câu: "Được."

Quý Minh Phi có chút hết nói, thở dài: "Aizz, cậu như vậy, phải đến khi nào mới giải quyết được cô nhóc nhà cậu đây!"

Trong mắt An Dĩ Trạch đột nhiên có thêm ý cười: "Sắp."

Tô Giản tất nhiên không biết An Dĩ Trạch tự tin, buổi tối về đến nhà, đối mặt An Dĩ Trạch, vẫn là tâm trạng đau khổ.

Cho nên lúc nhận được lời mời của Nhan Tử Vi, Tô Giản rất vui vẻ.

"Tiểu Giản, chủ nhật mình có thời gian, chúng ta đi tắm suối nước nóng đi!"

https://thuviensach.vn

Tắm suối nước nóng? ĐƯợc nhìn em gái nude thật là không có gì tốt hơn! Giờ phút này anh đang cần gặp người đẹp Nhan Tử Vi để cân bằng lại thẩm mỹ của mình một chút, cứu vớt anh trong tình thế dầu sôi lửa bỏng này!

Vì vậy Tô Giản rất là vui vẻ cúp điện thoại.

An Dĩ Trạch bên cạnh nói: "Em thích tắm suối nước nóng?"

Tô Giản gật đầu: "Thích! Vô cùng thích!" Nhất là bây giờ được đi cùng cô em!

An Dĩ Trạch nói: "Trong nhà có sơn trang có suối nước nóng, chúng ta có thể tìm thời gian qua đó."

Có cần phải giàu có vậy không? Tô Giản cười ha ha hai tiếng: "Để sau hãy nói..." Bây giờ đi tắm suối nước nóng với An Dĩ Trạch, đó không phải là muốn chết sao?

An Dĩ Trạch nói: "Vậy để anh sắp xếp chút thời gian."

Tô Giản: "..."

An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản kéo tay mình: "Sao vậy?"

Tô Giản nói: "Sắp tới tôi đi tắm suối nước nóng với Tử Vi, cái đó để sau hãy đi."

Ánh mắt An Dĩ Trạch lóe lên chút thất vọng không dễ phát hiện, nhưng vẫn gật đầu.

Tô Giản buông tay anh ra, An Dĩ Trạch đột nhiên bắt tay anh lại.

Thân Thể Tô Giản run lên, lập tức rút tay về, thậm chí thân thể cũng giật lên, lui ra một chút.

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch hơi kinh ngạc, nhưng ánh mắt rõ ràng có chút u ám.

Thấy ánh mắt anh như vậy, Tô Giản không tự chủ được có chút không đành lòng, vì vậy lưỡng lự nhích lại gần An Dĩ Trạch một chút, ánh mắt lén liếc đối phương.

An Dĩ Trạch bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên ôm lấy, đè anh lên ghế sô pha.

Một giây sau, còn chưa kịp kinh ngạc, Tô Giản đã bị An Dĩ Trạch dùng sức hôn lên.

Ban đầu Tô Giản còn có tâm giãy dụa, nhưng khi An Dĩ Trạch liếm lên vành tai anh, hông anh liền bắt đầu như nhũn ra.

Âm thanh liếm mút trong căn phòng yên lặng phát ra vô cùng rõ ràng. Tô Giản ôm lấy cổ An Dĩ Trạch, bị anh hôn liên tục, đầu óc bắt đầu mơ hồ.

Không biết từ lúc nào áo đã bị cởi ra, thân thể An Dĩ Trạch cũng đã đặt giữa hai chân anh.

Lúc An Dĩ Trạch vùi đầu vào trong ngực, Tô Giản không nhịn được hừ hừ vài tiếng, thân thể cũng không tự chủ được cọ lên người An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch nhìn người phía dưới một cái, vừa tiếng tục động tác liếm mút, vừa từ từ thò tay vào váy Tô Giản.

Thân thể Tô Giản rung lên, một giây sau lập tức tỉnh táo: "Không được!"

An Dĩ Trạch ngừng lại, vẻ mặt có chút cứng ngắc: "Tại sao?"

Đầu óc Tô Giản nhanh chóng chuyển động, vội vàng tìm kiếm lý do: "Cái đó, vì... vì kỳ kinh nguyệt của tôi sắp đến!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch bình tĩnh nói: "Kỳ kinh nguyệt của em không phải mấy ngày này."

What! Tô Giản trừng to mắt, bản thân tôi cũng không nhớ được kỳ kinh nguyệt của mình, sao An Dĩ Trạch anh lại nhớ?

Tô Giản ấp úng: "Được rồi, thật ra là vì... trng nhà không có áo mưa!"

An Dĩ Trạch cứng đờ. Lần đầu tiên anh và Tô Giản tiếp xúc, hoàn toàn không kịp chuẩn bị những cái khác, mà sau đó, anh hoàn toàn không xem xét đến việc dùng áo mưa, vì vậy Tô Giản nói ra lý do này, anh thật sự không còn cách nào phản bác.

Tô Giản thấy phản ứng của An Dĩ Trạch, biết tìm đúng lý do rồi, nói tiếp: "Nếu hiện tại làm gì đó, lỡ như, lỡ như..." Mẹ nó, lỡ như anh mang thai thì làm sao?

An Dĩ Trạch nói: "Lúc trước chúng ta cũng không chọn lựa biện pháp."

Tô Giản bỗng nhiên thức tỉnh. Đúng vậy, lúc trước anh và An Dĩ Trạch trên giường kịch liệt như vậy, An Dĩ Trạch thật sự đẩy con cháu sang cho anh, mẹ nó, sẽ không thật sự trúng giải chứ?

Vừa nghĩ tới có thể sẽ mang thai, Tô Giản nhất thời quên mất việc nguy cấp trước mắt, chỉ còn vẻ mặt đầy kinh hoàng.

Thấy vậy vẻ mặt An Dĩ Trạch có chút phức tạp, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Giản Giản, em không thích trẻ con sao?"

Cũng không phải không thích, Lolita gì đó anh cũng thích, chỉ có điều, nếu Lolita bỗng xuất hiện từ trong bụng anh, vậy thì thật đáng sợ!

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Tô Giản cứng ngắc: "Tôi còn chưa từng nghĩ đến những chuyện này..."

An Dĩ Trạch im lặng một lát, đột nhiên đứng dậy khỏi người anh, sau đó bắt đầu chậm rãi mặc lại quần áo cho anh.

Tô Giản nhìn chằm chằm giữa hai chân An Dĩ Trạch một chút, lại giương mắt nhìn vẻ mặt trầm mặc của An Dĩ Trạch một chút.

Mặc dù không nhìn ra tâm trạng gì, nhưng anh vẫn cảm thấy, hình như An Dĩ Trạch có chút... khổ sở?

Tô Giản đột nhiên không chịu nổi phát hiện hình như chính mình lại mềm lòng.

Phiền não thở ra một hơi, Tô Giản chau mày, bỗng nhiên nói với An Dĩ Trạch: "Nhắm mắt lại!"

Tay An Dĩ Trạch ngừng một lát, không hiểu nhìn về phía anh.

Tô Giản đưa tay che mắt của anh: "Nghe lời!"

An Dĩ Trạch không nói gì, yên lặng nhắm hai mắt.

Tô Giản hít một hơi thật sâu, sau đó bắt đầu nghiêm túc hôn lên da An Dĩ Trạch.

Thân thể của An Dĩ Trạch nhẹ chấn động.

Tô Giản đưa tay vào, hung dữ dặn dò: "Không được mở mắt!"

An Dĩ Trạch khẽ gật đầu.

Tô Giản tiến vào, chạm vào nơi nhiệt độ thiêu đốt này, lập tức rụt tay về, sau khi xây dựng tâm lý một chút, lại lần nữa từ từ tiến vào.

https://thuviensach.vn

Anh cố gắng an ủi mình: Không sao, xem như trước đây tự phục mình là được rồi, xem đồ của An Dĩ Trạch như của mình là được rồi!

Tô Giản vừa cầm vật trong tay, vừa liếc hai mắt nhắm chặt nhưng vẫn rung động của An Dĩ Trạch.

trong lòng đột nhiên xông lên một cảm giác thành tựu chua xót: Bao nhiêu năm luyện thành thần kỹ, đời này anh không cách nào sử dụng, chỉ có thể nói tiện cho An Dĩ Trạch rồi!

Tô Giản thần xui quỷ khiến lại gần bên tai An Dĩ Trạch, thấp giọng nói: "Thoải mái không?"

An Dĩ Trạch giơ tay lên ôm anh, giọng nói khàn khàn: " Ừ..."

Tô Giản có chút bất mãn, câu trả lời này thật không hợp với kỹ thuật của anh! Nằm trong ngực An Dĩ Trạch, Tô Giản nói: "Vậy anh keu hai tiếng cho tôi nghe!"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nói: "Đừng xấu hổ, ngoan nghe, lời, thích thì kêu lên!"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Nháy mắt đã đến Chủ nhật, Tô Giản đồng ý lời mời của Nhan Tử Vi, đi đến khu nhà nghỉ ngoại ô tắm suối nước nóng.

Trong làn hơi nước mờ mịt, Nhan Tử Vi duỗi thắt lưng, phát ra một tiếng thở dài: : Thật là thoải mái!"

"Đúng vậy." Tô Giản đáp một tiếng, ánh mắt lại sáng quắc nhìn chằm chằm ngực Nhan Tử Vi.

Nhan Tử Vi thuận theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn một cái, cười nói: "Thế nào? Mặc dù kém cậu, có điều mình cảm thấy hình như cái này lớn hơn một chút, cậu xem đúng không?" Nói xong còn ưỡn ngực, bày ra cho Tô Giản.

Tô Giản lúng túng "ừ" Một tiếng trong lòng lại kêu rên. Dáng người Nhan Tử Vi rất tốt, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp phía trên, lúc này lại hoàn mỹ không chút che đậy hiện ra trước mặt anh, nếu là trước đây, anh chỉ sợ máu mũi đã sớm phun ra ngoài, nhưng tại sao hiện tại, mặc dù anh cảm thấy thân thể trước mắt rất đẹp, cũng rất mê hoặc, nhưng hoàn toàn không có cảm giác miệng khô lưỡi khô như trước?

Chẳng lẽ anh thật sự bắt đầu đổi tính, thích đàn ông rồi?

Tô Giản đột nhiên cảm thấy đau khổ, vẻ mặt không thể yêu nổi.

Ngược lại, Nhan Tử Vi nhìn thân thể anh một cái, ngay sau đó ánh mắt dừng lại.

https://thuviensach.vn

Hai mắt sáng ngời đến bên cạnh Tô Giản, Nhan Tử Vi đưa ngón tay đâm ngực Tô Giản một chút, cười có chút xấu xa: "Đây là cái gì?"

Tô Giản cúi đầu, đột nhiên có chút nóng mặt, tại sao dấu hôn này còn chưa có biến mất?

Ánh mắt Nhan Tử Vi không khỏi thuận theo dấu hôn, nhìn thân thể chôn trong nước của Tô Giản một chút, cười nói: "Phía dưới không phải cũng có chứ?"

Tô Giản vội vã lắc lắc đầu: "Không có!"

Nhan Tử Vi nâng một cánh tay lên, nắm vai anh, hỏi: "Tiểu Giản, cậu hãy thành thật nói cho mình biết, rốt cuộc cậu có thích An Dĩ Trạch hay không?"

Tô Giản thành thật lắc đầu: "Mình không biết."

"Không biết?" Nhan Tử Vi nhíu mày. "Rất đơn giản, mình hỏi cậu, cậu phải thành thật trả lời mình."

Tô Giản gật đầu.

"Cậu thích ở cùng anh ta không?"

An Dĩ Trạch không náo loạn không bám người, sống chung với anh ta, vừa có thể thoải mái làm chuyện của mình, muốn uống cái gì ăn cái gì cũng có thể nói anh ta đi làm, nghĩ lại, anh cũng không ghét.

Tô Giản do dự một chút, mơ hồ "ừ" một tiếng.

"Vậy lúc anh ta không ở cạnh cậu, cậu có nhớ anh ta không?"

Trước đây nhất định là không có cảm giác gì, có điều gần đây, sự tồn tại của An Dĩ Trạch quá cao, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trong đầu của anh,

https://thuviensach.vn

dù người không ở cạnh anh, nhưng mỗi lần chạm mặt, lại không kiềm chế nổi!

Tô Giản bất đắc dĩ đỡ trán: "Ừ."

Nhan Tử Vi mím môi cười: "Vậy, lúc anh ta hôn cậu, cậu... Cảm thấy thoải mái không?"

Không thoải mái anh có thể thích An Dĩ Trạch sao? Mẹ nó, trước kia bị hôn nhẹ, bị sờ sờ, nhiều nhất là cảm thấy có chút ấm áp, gần đây mỗi lần tiếp xúc liền có cảm giác bị điện giật toàn thân, có lúc thậm chí nghe giọng nói của đối phương trong điện thoại cũng có loại rạo rực không nói nên lời, người này hoàn toàn là một viên thuốc kích dục mà!

Tô Giản xấu hổ che mặt: "" Ừ..."

" Vậy nếu như anh ta ở cùng với người đàn bà khác, cậu có khó chịu không?"

Đàn bà khác? Kỷ Nghiên sao? Không thể nào, rõ ràng An Dĩ Trạch đã từ chối! Bạch Ninh Tuyết? Cũng sẽ không, An Dĩ Trạch đã nói, chỉ xem cô như em gái!

Nhan Tử Vi ở bên cạnh dẫn đường: "Cậu nghĩ như vậy, cậu xem, nếu như cậu và An Dĩ Trạch ly dị, An Dĩ Trạch nhất định sẽ ở cùng với người đàn bà khác, anh ta sẽ làm tất cả những chuyện đã làm với cậu với người phụ nữ khác..."

Tô Giản ngẩn ra.

An Dĩ Trạch gắp thức ăn cho người khác...

An Dĩ Trạch mua băng vệ sinh cho người khác...

An Dĩ Trạch sấy tóc cho người khác...

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch ôm người khác tỉnh lại...

An Dĩ Trạch nắm tay của người khác...

An Dĩ Trạch nói với người khác 'anh yêu em'...

... Sao?

Tô Giản cúi đầu cười cười: "Hình như cũng không khó chịu."

Nhan Tử Vi nhìn vẻ mặt có chút cứng ngắc của anh, nở nụ cười: "Thật sao? Dù sao khó chịu hay không, cũng chỉ có cậu hiểu rõ."

Tô Giản thực sự không cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ cảm thấy có chút mơ hồ. Nghĩ đến có lẽ có một ngày, anh và An Dĩ Trạch có thể gặp nhau trên phố, An Dĩ Trạch bày ra vẻ mặt bình thản nói với anh: "Giản Giản, đây là vợ anh." Anh liền yên lặng cảm thấy có chút cảm giác đau khổ cẩu huyết.

Nhan Tử Vi thở dài: "Tiểu Giản, thật ra cậu thật sự thích anh ta."

Tô Giản há mồm phản bác: "Mình không có..."

Nhan Tử Vi ngắt lời anh: "Loại chuyện như vậy có gì mà xấu hổ? Mặc dù mình không tính là quen thuộc An Dĩ Trạch, nhưng nhìn một chút, anh ta thật sự cũng không tệ, đối với cậu cũng tốt, thật ra không có gì là lạ. Đổi lại là mình, mình cũng không muốn giao anh ta cho người phụ nữ khác!"

Tô Giản có chút mệt mỏi, nhất thời lại có chút không có gì để nói.

Nhan Tử Vi nói: "Dù sao hiện tại hai người đã là vợ chồng, bớt đi bao nhiêu chuyện! Tiếp theo sẽ chờ ngày, gạo nấu thành cơm!"

Tô Giản đã nấu: "..."

https://thuviensach.vn

Đi tắm suối nước nóng với Nhan Tử Vi, vốn muốn trái tim thoải mái, không nghĩ đến sau khi xuống tắm xong, cả người Tô Giản lại thấy mệt mỏi.

Trong phòng trọ, Tô Giản đặc biệt nhìn chăm chú thân thể một số người nam. Dáng người đẹp, cơ bụng tám múi, nhưng anh phát hiện, hắn không có cảm giác đặc biệt gì, cảm giác hoàn toàn giống như khi ngắm thân thể các bạn học thời còn sinh viên, một chữ... Thịt.

Tô Giản vừa vui vẻ yên tâm lại sụp đổ... chết tiệt, hiện tại anh không có cảm giác với cô em, với đàn ông cũng không có hứng thú, chỉ có khi đối diện với An Dĩ Trạch mới có phản ứng?

Tô Giản lại muốn cào tường.

Về đến nhà, Tô Giản lặng lẽ nằm trên ghế sa lon ngây ngẩn một hồi, thấy An Dĩ Trạch tới, đột nhiên hỏi: "Dĩ Trạch, hợp đồng của chúng ta, cụ thể là đến nagyf nào?"

Hành động của An Dĩ Trạch ngừng một lát, chậm rãi nói: "Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

Tô Giản đột nhiên có chút không dám nhìn vào mắt anh, thấp giọng nói: "Tôi chỉ cảm thấy, ngày chúng ta ly dị, hình như sắp đến..."

An Dĩ Trạch yên lặng, một lcus sau, cũng không lên tiếng.

Cũng may hôm sau, An Dĩ Trạch lại khôi phục bộ dáng bình thường. Mặc dù nét mặt vẫn không nhiều như cũ, nhưng ánh mắt nhìn Tô Giản vẫn dịu dàng, khi đưa Tô Giản tới trường học, lúc Tô Giản xuống xe, anh vẫn như cũ nghiêng người qua hôn lên mặt Tô Giản.

Tô Giản lại bỗng nhiên nghiêng mặt đi.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt An Dĩ Trạch thoáng cứng ngắc.

Tô Giản vội mở cửa xe: "Tôi sắp trễ rồi! Đi trước!"

Đi một đoan, Tô Giản quay đầu lại, phát hiện An Dĩ Trạch đã lái xe đi.

Tô Giản đột nhiên thả lỏng vai, thở dài một hơi.

Thật ra thì nhìn vẻ mặt An Dĩ Trạch như vậy, anh cũng không chịu nổi, chỉ là, vừa nghĩ tới anh sẽ thích An Dĩ Trạch, anh cũng có chút hoảng sợ. Mặc dù hiện tại thân thể anh đã biến thành phụ nữ, nhưng xu hướng tính dục của anh vẫn là thích con gái, hiện tại đột nhiên nói anh thích một người đàn ông, quả thật anh có chút khó tiếp nhận...

Buổi tối về đến nhà, Tô Giản yên lặng kiểm tra quá trình li dị một hồi, in ra hai tờ thỏa thuận li hôn.

Sau đó anh cứ ngây ngốc nhìn hai đơn đề nghị li hôn này.

Cho đến khi phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động.

Tô Giản hoảng sợ, vội vàng nhét giấy thỏa thuận li hôn vào, xoay người lại, chỉ thấy An Dĩ Trạch đang lẳng lặng nhìn chằm chằm anh.

Tô Giản không biết anh đã thấy giấy thỏa thuận li hôn chưa, không khỏi có chút thấp thỏm.

Giọng nói của An Dĩ TRạch vẫn như ngày thường, lạnh lùng mà dịu dàng.

"Giản Giản."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nghiêng người qua, không để ý Tô Giản né tránh, nhẹ nhàng hôn lên ấn đường của anh.

"Anh yêu em."

Tô Giản có chút luống cuống: "Ừ, tôi... tôi biết rồi..."

An Dĩ Trạch không nói thêm gì nữa, không nói đến giấy thỏa thuận li hôn, cũng không nói đến chuyện giữ lại.

Ngược lại là Tô Giản, nhìn ánh mắt bình tĩnh lại có chút ảm đạm của An Dĩ Trạch, đột nhiên có chút khó chịu.

An Dĩ Trạch lại bắt đầu làm thêm giờ.

Tô Giản không biết là anh cố ý tránh mặt mình hay là thật sự bận rộn, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Những ngày gần đây, hai người vẫn luôn sống chung dịu dàng thoải mái, thậm chí còn thân mật hơn cả trước kia, hôm nay đột nhiên cứng ngắc, Tô Giản có chút không quen.

Anh cũng biết vấn đề ở trên người mình. An Dĩ Trạch thích anh. Hai người lại từng xảy ra quan hệ như vậy, An Dĩ Trạch cho là mình cũng có ý với anh ta là chuyện bình thường, kết quả đến cuối cùng, mình lại vẫn một lòng một dạ muốn ly dị, An Dĩ Trạch tất nhiên sẽ có chút không tiếp nhận nổi.

Tô Giản thở dài một tiếng.

Nếu là trước đây, An Dĩ Trạch khó chịu, làm thêm giờ, hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự vui vẻ của anh, nhưng hiện nay...

Tô Giản cầm áo khoác lên, quyết định ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lúc đi qua tiệm bánh ngọt 'Ba con gấu con', Tô Giản bảo tài xế ngừng xe một chút.

Nghĩ lại An Dĩ Trạch thích ăn bánh ngọt, Tô Giản mua xong bánh ngọt lên xe, thấy lời quảng cáo trên gói hàng ' Không vui, hãy đến ba con gấu con', không nhịn được cười một tiếng, nhưng nghĩ tới lát nữa gặp An Dĩ Trạch sẽ nói, nụ cười lại từ từ nở ra.

Trong cao ốc CMI, đèn đuốc sáng trưng, xem ra An Dĩ Trạch nói làm thêm giờ cũng không phải viện cớ. Tô Giản đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc, kết quả được cho biết An Dĩ Trạch đi họp, vì vậy Tô Giản không thể làm gì khác hơn là đi vào trong phòng làm việc của An Dĩ Trạch đợi.

Ngồi trên sô pha trong phòng làm việc, Tô Giản ngửi mùi thơm của bánh ngọt trên bàn trà trước mặt, từ từ có chút mơ hồ.

" Giản Giản?" Đang muốn nghe thì giọng nói của An Dĩ Trạch vang lên.

Tô Giản dụi mắt, mơ mơ màng màng nói: "Họp xong rồi?"

"Ừm." An Dĩ Trạch ngồi xổm trước người anh, sờ đầu hắn một cái, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Sao đột nhiên lại đến đây?"

Tô Giản ngồi dậy, cười nói: "Đến đón anh tan làm, cảm động không?"

An Dĩ Trạch cũng cười: "Ờ, cảm động." Nhìn thấy bánh ngọt trên bàn trà, ngẩn ra. "Mua bánh ngọt?"

Tô Giản gật đầu: "Ừ, đặc biệt mua ba con gấu con để dỗ anh, cũng không biết có tác dụng không."

An Dĩ Trạch sửng sốt một chút: "Dỗ anh?"

"Đúng vậy." Tô Giản cười nói. "Tôi sợ anh giận tôi."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch lắc đầu: "Anh không giận em."

"Đây là anh nói!" Tô Giản cười nói, nụ cười lại chậm rãi nâng lên. "Dĩ Trạch, tôi có việc muốn nói với anh."

Vẻ mặt An Dĩ Trạch cứng lại, nhìn về phía anh không nói gì.

Tô Giản nói: "Trường học sắp xếp giáo viên về nông thôn giúp đỡ, tôi đã xin phép, trường học cũng đã đồng ý."

An Dĩ Trạch im lặng một hồi, sau đó hỏi: "Đi bao lâu?"

Tô Giản nói: "Một năm."

An Dĩ Trạch nói: "Vì sao lại xin?"

Tô Giản cười nói: "Vì tôi giác ngộ cao!" Nhưng nhìn ánh mắt không chút ý cười của An Dĩ Trạch, vẻ mặt buồn bã không che giấu được, nụ cười liền từ từ thu lại.

An Dĩ Trạch bình tĩnh nhìn anh, giọng nói trầm thấp: "Giản Giản, em cứ không muốn ở cùng anh vậy sao? Em vẫn muốn ly dị, đúng không?"

Các nhân viên làm thêm giờ kết thúc, cả tòa cao óc hoàn toàn yên lặng, chỉ có gió đêm thỉnh thoảng rít qua khẽ cửa vang lên bên tai.

Mà ngoài cửa sổ lớn, ánh đèn thành phố trong bóng đêm cũng yên lặng tắt đi.

Tô Giản nhìn ánh mắt đau đớn của An Dĩ Trạch dưới ánh đèn, bỗng nhiên thỏa hiệp.

" Không."

An Dĩ Trạch bỗng nhiên chấn động.

https://thuviensach.vn

Tô Giản lặng lẽ nhìn chằm chằm anh, trong đôi mắt là sự nghiêm túc chính bản thân anh cũng không nhìn thấy: "Dĩ Trạch, tôi cũng không có không muốn ở cùng anh."

Đôi mắt An Dĩ Trạch dần dần sáng lên.

"Có điều, tôi không cách nào xác nhận." Tô Giản nói. "Tôi nghĩ thật ra tôi có thích anh một chút, nhưng tôi không chắc chắn cái thích này, có bao nhiêu."

An Dĩ Trạch không nói gì, yên lặng nhìn anh, nghe rất chăm chú.

" Cho nên, ta muốn tỉnh táo suy nghĩ một chút." Vẻ mặt Tô Giản có sự nghiêm túc mà trước nay chưa từng có. "Quan hệ của chúng ta, bắt đầu là giao dịch, tôi thích anh, có lẽ là bởi vì cảm động, có lẽ là bởi vì áy náy, còn có thể thị muốn tiếp tục lợi dụng anh, nhưng bất kể là loại nào, đều không phải là nguyên nhân cuối cùng."

An Dĩ Trạch nhẹ nhàng nắm tay của Tô Giản, Tô Giản không nhúc nhích, ngoan ngoãn để tay mình nằm trong lòng bàn tay anh.

An Dĩ Trạch nói, giọng khàn khàn: "Không sao, cảm động cũng được, lợi dụng cũng được..."

"Không." Tô Giản ngắt lời anh. "Nếu như tôi chỉ có như vậy, sẽ không công bằng với anh. Tình yêu nhất thời qua đi, có lẽ tôi có thể buông tay, nếu như vậy, nếu như sau này có những cám dỗ khác, Dĩ Trạch, tôi sẽ không giữ được."

Có lẽ với người khác mà nói, thích An Dĩ Trạch, chẳng qua là một cuộc nam nữ mến nhau đơn giản, nhưng với anh mà nói, đó cũng là một sự thay đổi xu hướng tính dục khó khăn, nếu như tình yêu đó không đủ kiên cố, vậy sau này anh nhất định sẽ hối hận, gặp phải cô em khác, có lẽ anh sẽ

https://thuviensach.vn

vứt bỏ An Dĩ Trạch. Nếu đúng là như vậy, không bằng hiện tại anh không ở cùng An Dĩ Trạch, tránh cho đến lúc đó An Dĩ Trạch lại càng khó chịu.

An Dĩ Trạch ôm lấy anh, giọng nói khàn khàn: "Giản Giản, anh không quan tâm..."

Tim Tô Giản nóng lên, giơ tay ôm chặt hông anh, mặt chôn trong ngực anh: "Nhưng tôi quan tâm."

Không quan tâm, có lẽ tôi có thể tùy ý chà đạp, tôi quan tâm anh, cho nên, tôi mới sợ, sẽ phụ lòng anh.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Tô Giản vốn tưởng rằng, thừa nhận mình thích một người đàn ông, sẽ là một việc khó khăn. Nhưng không nghĩ đến, sau khi chính mình nói thích An Dĩ Trạch, anh lại cảm thấy thoải mái.

Thấy An Dĩ Trạch lộ vẻ xúc động, trong lòng anh đều là cảm giác ấm áp.

Lúc trước tất cả yêu thích gần như đều có tên gọi, Tô Giản bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại như trút được gánh nặng.

Vì vậylúc An Dĩ Trạch hôn lên, anh không tránh nữa.

Trước đây lúc An Dĩ Trạch hôn anh, anh cũng có chút không tự chủ đáp lại, nhưng hiện nay, loại chủ động đáp lại này tất nhiên khác, thân có thể động tình, nhưng lòng động tình, rõ ràng càng khiến người ta muốn ngừng cũng không được.

Hai người vừa mới thẳng thắn mở lòng thỏa thích thân mật trên ghế sô pha một hồi.

An Dĩ Trạch đưa tay vào trong áo anh, Tô Giản liền chủ động cởi nút áo của mình, An Dĩ Trạch cởi cà vạt của mình, Tô Giản liền bắt đầu cởi quần của anh.

An Dĩ Trạch cười nhẹ một tiếng.

Tô Giản có chút xấu hổ: "Cười cái gì?

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch hôn môi anh một chút: "Em nói đúng

Nhưng mà đến lúc thật sự tiến hành một bước cuối cùng, Tô Giản vẫn có chút chần chờ, nuốt từng ngụm nước bọt, thở dốc nói: "Cửa, còn có rèm cửa sổ... sẽ có người xông vào không?" Anh bảo đảm, anh thật sự mang theo mục đích thuần khiết tới đón An Dĩ Trạch về nhà, tuyệt đối chưa từng nghĩ kết quả chơi trong phòng làm việc này! Có điều... Tô Giản liếm liếm môi, ở chỗ này gì đó, thật là có chút kích thích, sau này lại đến, nhất định anh không thể nhìn thẳng cái ghế sofa trong phòng làm việc này nữa.

Hành động của An Dĩ Trạch dừng một chút, đột nhiên đứng dậy, bế Tô Giản lên.

Tô Giản vội ôm cổ của anh, thấy An Dĩ Trạch ôm anh đi vào bên trong, lập tức rõ ràng, nhưng vẫn không quên dặn dò: "Đóng chặt cửa!"

Giường trong phòng không lớn, Tô Giản nằm ở trên, thấp giọng nói một câu: "Giường quá nhỏ, có cơ hội vẫn nên đổi một cái lớn hơn..."

An Dĩ Trạch mỉm cười hôn một cái: "Được."

Giữa trận nghỉ ngơi một chút, Tô Giản đột nhiên nhớ đến một chuyện, trợn mắt nói: "Anh vừa mới vào đã trực tiếp bắn?"

An Dĩ Trạch đang cẩn thận đút nước cho anh, nghe vậy cốc nước rung một chút.

Để cốc nước xuống, An Dĩ Trạch ôm Tô Giản vòng trong ngực, cọ xát khuôn mặt đầy mồ hôi của anh, bỗng nhiên nói: "Giản Giản, chúng ta sinh một đứa đi."

Anh vừa mới tiếp nhận An Dĩ Trạch, tiếp đã bị yêu cầu sinh con, cuộc sống cũng có thể đừng tập kích nhanh như vậy không!

https://thuviensach.vn

Trên đường về nhà, Tô Giản ngồi bên cạnh An Dĩ Trạch, có chút buồn rầu.

Thiếu chút nữa đã quên rồi, nếu anh thật sự ở cùng An Dĩ Trạch, chuyện con cái là không thể tránh, nếu anh thật sự là đàn ông thì thật sự dễ rồi, dù sao cũng không thể sinh, nhưng hiện tại anh điện nước đầy đủ, chuyện con cái chỉ là sớm hay muộn thôi.

Ngược lại, cũng không phải anh không muốn sinh con cho An Dĩ Trạch, thật sự đối chuyện bản thân sinh con này, anh vẫn cảm thấy sợ hãi!

Tô Giản không khỏi đưa tay sờ bụng của mình một cái.

" Dĩ Trạch" Tô Giản nhìn người bên cạnh đang lái xe, chậm rãi nói, "Tôi cảm thấy chúng ta không nên sớm nhắc đến vấn đề con cái như vậy."

An Dĩ Trạch rất bình tĩnh: "Tại sao?"

Tô Giản nói: "Anh xem, nếu như có con, nếu đến lúc đó tôi khó sinh, không phải anh liền phải đối mặt với vấn đề bảo vệ mẹ hay đứa bé sao?"

An Dĩ Trạch: "..."

Hơn nữa, lỡ như tôi không đủ kiên định thì sao? Tô Giản không lên tiếng, nhìn An Dĩ Trạch một cái.

Thông thường phụ nữ nguyện ý sinh con cho một người đàn ông, vậy cũng nhất định phải vô cùng yêu người đàn ông kia mới được, huống chi tình huống của anh rất đặc biệt. Anh thừa nhận hiện tại mình thích An Dĩ Trạch, thế nhưng thích cũng không đủ để anh tình nguyện sinh con cho anh ta, nói thật, anh thực sự không nên khẳng định hoàn toàn.

Tô Giản úp mở: "Huống chi, hiện tại tôi còn phỉa đi về nông thôn."

An Dĩ Trạch nói: "Biết cụ thể đi đâu không?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản nói: "Giống như là là một thị trấn ở huyện B"

An Dĩ Trạch trầm ngâm: "Đi tàu cao tốc, hình như cũng chỉ một hai giờ."

Tô Giản lập tức hiểu suy nghĩ của anh: "Ở đó là vùng núi, nghe nói đi tàu cao tốc còn phải đi môt đoạn đường núi, rất khó đi."

An Dĩ Trạch nhìn anh một cái: "Vậy Chủ nhật anh qua?"

Tô Giản lắc đầu: "Không cần."

Đợi đến lúc ánh mắt An Dĩ Trạch buồn bã, anh thản nhiên bổ sung: "Bên kia có xe đường dài đi về thành phố, tự tôi đi về là được."

Tô Giản không nói cho An Dĩ Trạch thật ra thì ban đầu anh cũng không có chủ động xin đi dạy.

Trường học vốn sắp xếp một đồng nghiệp khác, nhưng đồng nghiệp kia muốn chăm sóc cho con đang đi học nên cũng không tình nguyện. Giáo viên lớp 12 không muốn đi, những giáo viên khác phần lớn cũng đều có con, rồi lại mấy giáo viên mới ra trường không có kinh nghiệm, vì vậy, chỉ có Tô Giản là thích hợp nhất.

Vì vậy giáo viên kia thường ngày hay giúp đỡ Tô Giản ngượng ngùng nói Tô Giản có thể đi thay cô không, Tô Giản do dự một chút, đồng ý.

Anh nghĩ, cũng tốt, tạm thời tách khỏi An Dĩ Trạch, có lẽ, anh có thể xác định một chút.

Nhưng dù anh sẽ phải rời đi, anh vẫn phát hiện, anh và An Dĩ Trạch sống chung, lúc nào cũng thoải mái tự nhiên hơn bất cứ lúc nào, mà tâm trạng của anh, cũng vui vẻ hơn bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng tỉnh lại, An Dĩ Trạch sẽ tự nhiên hôn nhẹ anh nói 'buổi sáng tốt lành', mà lúc anh thắt cà vạt cho An Dĩ Trạch cũng sẽ tự nhiên kiến nghị một chút màu sắc, thậm chí còn tự mình trước tiên giúp đỡ.

Buổi tối An Dĩ Trạch sẽ ngồi trên ghế sa lon xem tài liệu, Tô Giản liền không khách khí gối lên trên đùi của anh chơi điện thoại di động.

Ở trước mặt An Dĩ Trạch anh khả dĩ không chút kiêng dè khua chân, mà An Dĩ Trạch cũng sẽ ngoan ngoãn nằm úp sấp ở trong lòng anh mặc anh ngoáy lỗ tai/

Sau khi làm ở phòng làm việc, bọn họ cũng không có làm tiếp, nhưng ngày thường hôn nhẹ sờ sờ, ngược lại, hai người cũng vô cùng thoải mái.

Đây chính là tình yêu trong truyền thuyết sao?

Tô Giản trộm nở nụ cười, nhưng ngay sau đó liền ngừa mũi, tại sao anh lại cảm thấy hai người bắt đầu tiến vào tình trạng hai vợ chồng già?

Trước khi lên đường, hai người cùng đi xem phim.

An Dĩ Trạch chọn ghế tình nhân, Tô Giản lại quan tâm An Dĩ Trạch lựa chọn phim kịnh dị.

Tình tiết bộ phim cũng không tệ, bầu không khí kinh khủng cũng đầy đủ, vì vậy chỉ nghe thấy các cô gái thét chói tai, đàn ông lúc nào cũng sẽ có cơ hội an ủi.

Tô Giản suy nghĩ một chút, cũng quan tâm tiến vào trong ngực An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch ôm chặt anh, nhẹ nhàng nói: "Sợ sao? Nếu thấy cảnh đáng sợ cũng không cần mở mắt."

Tô Giản nói: "Không mở mắt làm sao biết đáng sợ?"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch: "..."

Trong tiếng thét chói tai tràn ngập sợ hãi, thân thể hai người dán vào nhau.

Tô Giản: "Ma nữ nhất định sẽ đi ra từ trong bồn cầu."

An Dĩ Trạch: "Cũng có thể là từ trong gương."

Tô Giản: "Anh nói xem, trên đời thật sự có ma sao?"

An Dĩ Trạch: "Có một ý kiến, ma quỷ thật ra là từ một loại sóng điện từ năng lượng yếu."

Tô Giản: "Vậy sóng điện từ và sóng điện nào có liên quan gì không?"

" Cốc cốc." Trong tiếng thét chói tai thì ghế bên cạnh đột nhiên có một cái đầu ghé qua.

"Tôi nói hai người, xem phim kinh dị đừng có nghiêm túc như vậy được không? Tôi không muốn xemm 'đi vào khoa học'!"

"..."

Ngày Tô Giản lên đường, An Dĩ Trạch đúng lúc phải ra nước ngoài đi ký một hợp đồng quan trọng. An Dĩ Trạch vốn định lùi lại lịch trình để đưa anh đi, nhưng Tô Giản từ chối.

"Kiếm tiền vẫn quan trọng hơn." Tô Giản cười nói. "Huống chi cũng không xa, tự tôi đi được rồi."

An Dĩ Trạch ôm lấy anh: "Nhưng anh không yên tâm."

Chú An, anh không thấy chán sao? Tô Giản âm thầm châm chọc, trong mắt lại đầy ý cười: "Tôi ngồi xe anh không yên tâm, vậy anh ngồi

https://thuviensach.vn

máy bay tôi cũng không yên tâm, năm nay có vài vụ rơi máy bay rồi!"

Tô Giản nói xong, lại cảm thấy có chút kiêng kỵ, vội bổ sung: "Có điều số lượng những năm gần đây, có lẽ đã dùng hết rồi, cho nên nhất định không thành vấn đề. Đến nơi rồi nhớ gọi điện cho tôi."

An Dĩ Trạch hôn nhẹ: "Được rồi, anh nói tài xế đưa em đi. Đồ có đủ không? Anh nói chú Vương đi mua. Còn có quần áo, gần đây nhiệt độ hạ xuống, cũng nên mang nhiều đồ ăn một chút..."

Tô Giản nhìn anh đột nhiên cười hắc hắc.

An Dĩ Trạch cũng cười nhẹ theo: "Cười cái gì?"

Tô Giản nói: "Dĩ Trạch, trước kia anh không phải phong cách này, đột nhiên anh trở thành vợ hiền thế này, tôi thấy không khỏe cho lắm!"

"...Vậy trước đây, phòng cách của anh thế nào?"

" Cao sang đẹp lạnh lùng."

"..."

Điều kiện dạy học trong trấn không được tốt lắm, nhưng xung quanh có sông có núi, phong cảnh không tệ.

Trường học phân cho Tô Giản một gian ký túc xá, bên trong đồ đạc không nhiều, cũng chỉ có một cái giường một cái bàn một cái tủ, cũng may ký túc xá có phòng vệ sinh riêng, khiến Tô Giản vô cùng vui vẻ.

Tô Giản quét dọn căn phòng một hồi, lại sắm thêm một ít đồ dùng hàng ngày, sau đó chống nạnh đứng giữa phòng được dọn dẹp sạch sẽ, ộ ra vẻ mặt hài lòng.

Lúc nhận được điện thoại của An Dĩ Trạch, Tô Giản đang ăn cơm tối.

https://thuviensach.vn

"Anh xuống máy bay rồi sao?"

" Vừa đến khách sạn. Bên đó điều kiện thế nào?"

" Không khí trong lành, môi trường tuyệt đẹp, cũng không kém hơn bên anh."

" Chỗ ở thì sao?"

", mỹ nhân làm bạn."

"..."

"Ha ha, thật ra thì dù có chút đơn sơ, có điều tốt hơn trong tưởng tượng của tôi.'

"...Bất kể thế nào, Giản Giản, chăm sóc mình thật tốt."

" Ừ! Anh cứ yên tâm đi!"

"Anh không yên tâm."

"..."

"Bây giờ ở trong nước chắc đang là giờ ăn tối, em ăn tối chưa?"

"Đang ăn đây!"

"Ăn cái gì?"

"Món ngon dân gian..."

"Mì ăn liền hay là sủi cảo đông lạnh?"

"...oa, anh thật lợi hại."

https://thuviensach.vn

"Đổ sạch, nấu cơm."

"Hả? Không được, lãng phí lương thực sẽ bị sét đánh!"

"Anh chịu thay em. Ngoan ngoãn ăn cơm."

" Dĩ Trạch..."

"Hả?"

"Tôi vẫn thích dáng vẻ cao quý lạnh lùng của anh hơn."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Từng ngày trôi qua, Tô Giản dần thích ứng với cuộc sống ở thị trấn nhỏ.

Trẻ con ở đây không hoạt bát như học sinh trước đây của anh, có vẻ giản dị hơn nhiều, nhưng thật đáng yêu, mặc dù lúc đầu Tô Giản có chút bỡ ngỡ, nhưng đã nhanh chóng quen thân với bọn họ.

Địa phương nhỏ không có tiết mục giải trí gì, ký túc xá cũng không có TV, ngược lại Tô Giản có đưa máy tính theo, chỉ là không có mạng, anh lại không thể ra tiệm net ngồi cùng học sinh, vì vậy không thể dùng điện thoại lướt net.

Lúc An Dĩ Trạch gọi điện thoại tới, nghe được anh cảm thán lưu lượng hết quá nhanh, nói: "Không sao,anh trả tiền điện thoại cho em."

Tô Giản lập tức vui vẻ ra mặt, liền nói: "Ông xã, anh thật tốt!"

Ở đầu bên kia, An Dĩ Trạch cười khẽ một tiếng.

Nói chuyện hồi lâu, Tô Giản cúp điện thoại mới phát hiện, bản thân vô thức nói chuyện với An Dĩ Trạch gần một tiếng.

Khi nào thì anh lại có nhiều lời để nói với An Dĩ Trạch như vậy? Tô Giản có chút buồn bực, lại có chút đau lòng, đây chính là đường giây quốc tế đó!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà sau khi kiểm tra cước phí điện thoại thì anh lập tức không đau lòng... An Dĩ Trạch lại trả cho anh 1 vạn tệ cước phí!

Đây đơn giản chính là phòng cách nhà giàu thô bạo! Tô Giản vừa châm chọc, lại nằm trên giường ôm điện thoại di động ngây ngô cười.

Buổi tối, lúc ngủ, Tô Giản luôn cảm thấy hơi lạnh.

Quả nhiên là nhiệt độ thấp...

Tô Giản bò dậy lại kiểm tra cửa sổ một lần, sau khi xác nhận đã đóng chặt, lúc này mới run rẩy chui vào chăn.

Siết chặt chăn bên người, Tô Giản đột nhiên hơi nhớ An Dĩ Trạch, bất kể như thế nào, An Dĩ Trạch vẫn xứng chắc làm lò sưởi dạng người...

Kết quả nghĩ Tào Tháo điện thoại của Tào Tháo đã đến.

Tô Giản cuộn mình trong chăn, mơ hồ nghiêng đầu nghe điện thoại, lúc này, nằm trong không gian nhỏ bé với bóng tối bao quanh, như chỉ còn lại có giọng nói của An Dĩ Trạch.

" Giản Giản, hôm nay ăn gì?"

" Lại hỏi ăn? Có thể hỏi cái khác không?"

" Vậy, ngủ được không?"

" Dĩ Trạch, em nói cái này, anh đừng tức giận đó!"

"Ừ, em nói đi."

"Em có thể biết ban đầu tại sao Thiên hậu Kỷ lại từ chối anh không?"

"..."

https://thuviensach.vn

"Được rồi, hiện tại đổi lại em hỏi anh. Anh ăn thế nào?"

"Rất tốt."

"Vậy ngủ thế nào?"

"Rất tốt."

"..."

Nghe thấy tiếng cười nhẹ bên kia điện thoại, khóe miệng Tô Giản cũng giường lên: "Cười cái gì?"

Giọng nói của An Dĩ Trạch trong không gian nhỏ bé được phóng đại lên: "Vì vui vẻ."

Tô Giản không hỏi anh tại sao vui vẻ, vì anh nghĩ anh biết, vì vậy anh cũng không tự chủ được nhếch miệng, trong miệng lại nói: "Nhưng em lại không vui."

Giọng nói An Dĩ Trạch rất dịu dàng: "Tại sao?"

Tô Giản thở dài nói: "Có chút lạnh."

An Dĩ Trạch im lặng một chút, sau đó nói: "Ngày mai lại đi mua chăn."

Tô Giản "Xì" một tiếng vui vẻ.

An Dĩ Trạch hỏi: "Cười cái gì?"

Tô Giản cười nói: "Em cho là anh sẽ nói, anh sẽ dùng anh như lửa nóng tình yêu, ở xa vạn dặm sưởi ấm trái tim ấm áp này của em."

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

Bởi vì trời vẫn luôn mưa, ngồi xe có chút không tiện, hơn nữa An Dĩ Trạch cũng còn ở nước ngoài chưa về, một tuần, Tô Giản gọi điện thoại về nhà, nói cuối tuần này tạm thời không về.

Thứ sáu tan làm, Tô Giản lần đầu tiên chơi cầu lông với đồng nghiệp, sau đó đến siêu thị mini lượn một vòng, sau đó xách một túi mì ăn liền và một túi táo về nhà.

Ngày dần tối, huống hồ trời còn mưa, dù thời gian còn sớm, nhưng sắc trời đã có chút tối. Tô Giản elo lên tầng, đang muốn móc chìa khóa mở cửa ra, đột nhiên phát hiện có chút không đúng.

Tại sao cửa lại khép hờ? Không biết buổi sáng anh đã đóng chưa? Hay là có trộm?

Tô Giản lặng lẽ đẩy cửa ra, rón rén đi vào, nhưng một giây sau, bước chân anh dừng lại.

Nếu anh không nhìn lầm, cái bóng lưng đang đứng trước cửa sổ kia... là An Dĩ Trạch?

Tô Giản ngây người.

Có lẽ nghe thấy âm thanh, An Dĩ Trạch đang nấu ăn quay đầu lại, nhìn thấy Tô Giản ngẩn ngơ, cười với anh: "Giản Giản."

Trong thời tiết mưa phùn bay bay, một người cô đơn về nhà, chợt phát hiện ánh đèn ấm áp trong nhà, còn có một người chờ bạn trở về, nói trong lòng không ấm áp, đó là giả. Tô Giản mở to hai mắt, trong mắt không giấu được ỏe kinh ngạc: "Sao anh lại ở đây? Không phải nói ah còn phải ở nước ngoài hai ngày sao?"

An Dĩ Trạch nhìn anh nói: "Chuyện hoàn thành trước thời hạn, về sớm."

https://thuviensach.vn

Tô Giản đi vòng quanh người anh một vòng: "Anh đang làm gì?"

An Dĩ Trạch mỉm cười nói: "Nấu cơm."

Tô Giản đi quanh người anh.

An Dĩ Trạch nói: "Đang tìm cái gì?"

Tô Giản nói: "Sách dạy nấu ăn."

An Dĩ Trạch nói: "Không cần tìm, không có."

Nhìn ánh mắt long lanh của Tô Giản, anh thừa nhận: "Trước kia, anh có đặc biệt học với đầu bếp riêng hai ngày..."

Tô Giản ngẩn người, yên lặng nhìn anh.

An Dĩ Trạch vốn định sờ sờ mặt anh, nhưng vươn tay ra, phát hiện chưa có rửa tay, chỉ cười nói: "Sao vậy?"

Tô Giản cười nói: "Đột nhiên có chút háo hức."

An Dĩ Trạch hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Tô Giản thở dài: "Hạnh phúc chính là Chủ nhật không đi làm, trời mưa mang theo dù, về nhà còn có cô nương trong ốc nấu cơm cho!"

An Dĩ Trạch: "..."

Cũng không lâu lắm, An Dĩ Trạch liền làm xong cơm.

Tô Giản không đi lên giúp, chỉ ngồi ở trên giường quan sát toàn bộ quá trình, thấy An Dĩ Trạch hoàn thành nhiệm vụ, anh cười hì hì nói: "Đột nhiên em nghĩ đến bữa cơm lần trước..."

https://thuviensach.vn

Động tác bưng thức ăn của An Dĩ Trạch ngừng lại một chút, nhìn về phía anh, ánh mắt ấm áp: "Anh nhất định không làm tốt bằng em!"

"Đó là dĩ nhiên!" Tô Giản đắc ý nói, nhưng ngay sau đó liền cười nhìn về phía An Dĩ Trạch. "Có điều tinh thần của anh rất đáng khen."

Hai người dọn phòng xong, ngồi vào cạnh một chiếc bàn nhỏ. Tô Giản nhìn hai món một canh trên bàn, chỉ một đĩa gần nhất đánh giá: "Nhìn ngoài cũng không tệ lắm."

An Dĩ Trạch cười nhẹ một tiếng.

Tô Giản nhìn về phía anh: "Sao đột nhiên muốn làm cơm?"

An Dĩ Trạch nói: "Muốn làm thì làm?"

"Anh thích nấu cơm?" Tô Giản lắc đầu. "Câu trả lời này không có chút tiêu chuẩn nào."

An Dĩ Trạch: "..."

" Mặc dù có chút cháy, nhưng mùi vị khá tốt." Tô Giản nếm hai ngụm, vỗ vỗ vai An Dĩ Trạch. "Cố gắng lên, em cổ vũ anh! Tổng giám đốc không biết làm cơm cũng không phải là tổng giám đốc tốt!"

An Dĩ Trạch: "..."

Hai người ăn cơm xong, Tô Giản tự động đi rửa bát, sau đó nằm ở trên giường ôm bụng lầm bầm.

An Dĩ Trạch ngồi bên cạnh anh, cúi đầu nhìn anh: "Làm sao vậy?"

" No chết rồi..." Tô Giản kéo tay của An Dĩ Trạch qua, đặt lên bụng. "Xoa xoa."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch nhẹ nhàng sờ bụng một cái, cau mày nói: "Lần sau đừng như vậy, không ăn nổi cũng đừng cố ăn, không tốt cho cơ thể."

Tô Giản thoải mái nói: "Không phải đó đều là tình yêu của anh sao!"

An Dĩ Trạch: "..."

Cơm nước xong, hai người tắm qua một chút, sau đó liền lên giường.

Tô Giản chỉnh lại chăn: "Không biết anh muốn đến, cũng chưa mua chăn, hình như hơi nhỏ."

An Dĩ Trạch nói: "Không sao." Nói xong liền ôm Tô Giản vào lòng.

Tô Giản nằm trong cánh tay của hắn, nhìn trần nhà cũ nát loang lổ, bỗng nhiên cười rộ lên.

An Dĩ Trạch nghiêng đầu: "Cười cái gì?"

Tô Giản nhìn anh: "Luôn cảm thấy bây giờ anh nằm đây có chút không đúng."

An Dĩ Trạch nói: "Tại sao?"

Tô Giản nói: "Anh không phải cậu ba nhà họ An sao, hiện tại lại nằm trên một chiếc giường đơn ở vùng núi đơn sơ này, còn không phải không đúng sao?"

" Không có" An Dĩ Trạch cúi đầu xuống, hôn một cái lên mặt Tô Giản. "Vì mợ ba đang ở đây."

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Những ngày tiếp theo, gần như mỗi cuối tuần, An Dĩ Trạch đều sẽ đến.

Theo như ý định ban đầu của An Dĩ Trạch, anh muốn cách ngày đến một lần, nhưng Tô Giản ngăn cản anh, nói với anh: "Em nói rồi, em muốn tỉnh táo suy nghĩ một chút, hai ngày anh lại đến một lần, em làm sao mà tỉnh táo?"

Mặc dù Tô Giản đã nói Chủ nhật bản thân đón xe về, nhưng An Dĩ Trạch không muốn anh mệt mỏi ngồi xe đường dài, lúc nào cũng tự mình lái xe đến. Mặc dù điều kiện ở đây thô sơ, nhưng phong cảnh lại thực sự rất đẹp, thời gian ở không, hai người lại ra ngoài đi dạo. Có lúc là lái xe đi sang trấn nhỏ bên cạnh ăn vặt, có lúc là đi bộ trên đường lớn trong thôn, có hứng thú bọn họ sẽ đi chung quanh trên sườn núi trong thôn đi trên đường mòn ngoài đồng, còn lúc đẹp trời, hai người cũng sẽ mang cần câu ra ngồi bên bờ sông, dựa vào nhau ngồi dưới ánh nắng chiều ấm áp.

Tô Giản hơi xúc động: "Luôn cảm thấy khá là quái dị, nhưng anh lại làm những chuyện này với em."

An Dĩ Trạch ôm lấy anh: "Vì là em, anh mới là những chuyện này."

Tô Giản cười rộ lên: "Vậy cũng đúng, nếu như không phải là vì muốn nhìn thấy bộ dạng ngã sấp xuống của anh ở trong ruộng nước, sao em phải ra ruộng đi dạo chứ?"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

Từ sau lần đầu tiên nấu cơm, An Dĩ Trạch liền không tiếp tục nấu ăn nữa, nhưng không phải An Dĩ Trạch không muốn làm, mà là mỗi lần trước khi An Dĩ Trạch đến, Tô Giản đãmua xong một đống thức ăn từ trước.

Lúc ăn cơm, vẻ mặt Tô Giản đắc ý nhìn một bàn thức ăn trước mặt, ngược lại, An Dĩ Trạch nhìn thức ăn trên bàn, hơi ngẩn ra.

Đều là món anh thích ăn.

Lúc Tô Giản tự mua thức ăn cũng không chú ý, thấy vẻ mặt này của An Dĩ Trạch mới phản ứng lại, vội vàng giải thích: "Gần đây củ cải khá rẻ, cho nên liền mua củ cải cách thủy với thịt trâu, mà lúc trước em từng làm một món xương sườn chưng, phát hiện mùi vị quả thật không tệ, đầu cá liền làm, còn có đầu cá băm tiêu, đó là món em tự nghĩ!"

An Dĩ Trạch cũng không lật tẩy anh, chỉ yên lặng ăn.

Tô Giản nhìn anh ăn hết một bát lại tiếp một bát, sau khi cơm nước xong liền tự giác ngồi bên cạnh, vén tay áo lên nhiệt tình nói: "Hử, có cần em xoa bụng giúp anh không?"

An Dĩ Trạch: "..."

Lại đến Chủ nhật.

Chiều thứ sáu Tô Giản không có lớp, trường học trấn nhỏ yêu cầu với giáo viên cũng không nghiêm, vì vậy Tô Giản chấm xong bái tập của học sinh xong, liền chạy ra ngoài mua thức ăn.

Mặc dù trời lại bắt đầu mưa, hơn nữa có vẻ ngày càng lớn, nhưng tâm tình của Tô Giản lại rất tốt. Studio bên cạnh chợ phát nhạc Heavy Metal, Tô Giản nghe cũng cảm thấy thật là dễ nghe, còn thỉnh thoảng hát theo đôi câu.

https://thuviensach.vn

Bởi vì tâm tình không tệ, lúc mua thức ăn Tô Giản thậm chí còn không mặc cả, nghe ông chủ mặt mày hớn hở nói qua "Con gáithật dễ vui vẻ', Tô Giản thích ý nghĩ: Mặc dù không theer thô bạo khoe của như An Dĩ Trạch, nhưng hiện tại anh cũng tính là có thể làm thổ hào ăn sữa chua không cần liếm nắp!

Nhưng mà nghĩ đến lý do ăn sữa chua không liếm nắp, Tô Giản không khỏi hơi không được tự nhiên.

Lúc trước lúc An Dĩ Trạch tới, đặc biệt mang cho anh loại sữa chua anh thích uống. Tô Giản rất vui vẻ, liền xé thùng hàng ra ngay tại chỗ, sau đó theo thói quen liền liếm nắp sữa chua. Kết quả chờ anh vô ý giương mắt, mới phát hiện An Dĩ Trạch đang nhìn anh không chớp mắt, sau đó An Dĩ Trạch liền bày vẻ mặt nghiêm trang, dùng lý do nghiêm trang 'Khóe miệng em còn dính sữa chua, lau một chút' như vậy, trực tiếp liếm toàn bộ cổ và trước ngực anh, còn nghiêm túc hơn anh liếm sữa chua...

Tô Giản phục hồi tinh thần lại, vội vàng trả tiền, xách một đống đồ lớn đi đến trước mặt BMW của mình.

Xe này là do An Dĩ Trạch đặc biệt mua, bản thân An Dĩ Trạch cũng có một chiếc. Lúc An Dĩ Trạch tới, hai người thỉnh thoảng sẽ lái xe ra ngoài đi dạo. Trên đường lớn không có xe, hai bên đều là đồng ruộng, bốn bề trừ tiếng gà gáy chó sủa, chỉ còn lại có tiếng gió, tâm tình Tô Giản khá một chút, liền thường xuyên lôi kéo An Dĩ Trạch đua xe, chỉ là, sau khi Tô Giản vượt qua An Dĩ Trạch, liền quay đầu lại cười nhạo anh, lúc này phía trước bỗng nhiên một chiếc xe hơi đi lại, Tô Giản đang vui vẻ, không chú ý, vì vậy tiếng còi xe đột nhiên vang lên, anh sợ hết hồn, tay mất thăng bằng, liền vọt xuống ruộng nước bên cạnh...

Nghĩ đến cảnh tượng ngày đó mình vô cùng chật vật bò dậy từ trong nước, Tô Giản liền không nhịn được muốn đỡ trán, cũng may toàn bộ quá

https://thuviensach.vn

trình An Dĩ Trạch không có cười nhạo anh, chỉ nhíu mày trực tiếp kéo anh về ký túc xá tắm rửa thay quần áo, sau đó nhét anh vào trong chăn ôm chặt.

Tô Giản khoác áo mưa lên, sau đó lái xe trở về ký túc xá.

Vừa đến gia, liền nhận được điện thoại của An Dĩ Trạch. Biết được sau một tiếng là An Dĩ Trạch có thể đến, sau khi Tô Giản cúp điện thoại liền ngồi xổm trước thùng nước. Trong thùng có một con cá, là hai ngày trước anh tự mình đến bờ sông bên cạnh câu, lúc trước anh không có hứng thú ăn, liền để nuôi trong thùng nước. Tô Giản đưa tay gẩy gẩy con cá trong nước, thản nhiên nói: "Cá ơi, xin lỗi, hết cách rồi, chú An thích ăn cá rán, có oán hận gì, thì đừng khách khí mà tìm anh ấy đi!"

Tô Giản bắt đầu thái rau, nồi áp suất bên cạnh phun khí ào ào, mặc dù bên ngoài mưa ngày càng lớn, không khí vô cùng lạnh, nhưng trong phòng lại yên bình, ấm áp.

Đợi đến khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ, Tô Giản nhìn đồng hog, phát hiện đã qua một giờ. Vui sướng thở một hơi, Tô Giản cởi tạp dề xuống, lơ đãng nhìn hình vẽ cừu vui vẻ trên tạp dề, nghĩ đến cảnh tượng An Dĩ Trạch mặc tây trang mặc tạp dề cừu vui vẻ lên nấu cơm, không khỏi vui vẻ một chút.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi càng ngày càng lớn, vang lên không ngừng. Bởi vì cách xa thành phố lớn huyên náo, ban tuổi ở nơi này hết sức yên lặng, tiếng mưa rơi cũng nghe được vô cùng rõ ràng. Tô Giản ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh đèn trong nhà chiếu sáng giọt nước ngoài cửa sổ, ngược lại tăng thêm vài phần mê ly.

Tô Giản chợt phát hiện, hình như chính mình rất lâu chưa từng nghe qua tiếng mưa thuần túy thế này. Mà giờ khắc này, tiếng mưa ngoài kia lất phất, dưới ánh đèn lờ mờ, chính mình nằm sấp trên bàn bày đầy thức ăn

https://thuviensach.vn

chờ một người đến, cảnh tượng như thế này, lại chưa bao giờ có trong quá khứ.

Tô Giản xoay đầu, mặt nhìn về phía cửa.

Sau khi biết được lần đầu chú An vào nhà là mượn chìa khóa của chủ nhà dưới tầng, Tô Giản liền cắt một chìa riêng cho An Dĩ Trạch. Tô Giản nằm lên cánh tay, trong lòng nhám chám suy đoán, chờ lát nữa An Dĩ Trạch đến, là gõ cửa, hay là tự mình lấy chìa khóa mở cửa? Câu đầu tiên nói lúc vào cửa sẽ là gì...

Nhưng mà nửa giờ trôi qua, tiếng gõ cửa không vang lên, cũng không nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Tô Giản nhìn thức ăn đã dần dần nguội lạnh trên bàn, nhíu mày, cầm điện thoại di động lên bắt đầu nhận số điện thoại của An Dĩ Trạch.

"Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy..."

Tô Giản sững sờ, cúp điện thoại bấm lại một lần, bên tai vẫn là giọng nữ máy móc nói lại lời lúc nãy.

Sao đột nhiên lại tắt máy? Chẳng lẽ hết pin?

Tô Giản có chút sốt ruột, nằm úp sấp trên cửa sổ nhìn một chút, bên ngoài tối đen như mực, cũng không nhìn thấy ánh sáng đèn xe. Tô Giản cau mày, ngồi bên cạnh bàn một lát, sau đó cầm điện thoại di động lên bắt đầu chơi chém trái cây.

Chỉ là bình thường kỹ thuật đã luyện rất tốt, hôm nay hình như bị gì đó, liên tục game over mấy lần. Tô Giản tức giận thoát khỏi trò chơi, lại nhìn đồng hồ một chút, phát hiện mới qua mười phút, liền ép bản thân phải đợi.

https://thuviensach.vn

Sau đó nửa giờ lại trôi qua, An Dĩ Trạch vẫn chưa đến, điện thoại di động cũng không gọi được, Tô Giản liền có chút ngồi không yên.

Suy nghĩ một chút, Tô Giản cầm lấy dù, đi xuống tầng.

Tô Giản đứng ở dưới tầng nhìn xa xa một chút. Trừ ven đường thỉnh thoảng có chút đèn đường từ bên ngoài, khắp nơi đều tối đen, mà trong bóng tối, trừ tiếng mưa rơi, cũng không có âm thanh nào khác.

Đang lúc Tô Giản do dự có nên cầm ô đến trước cửa trường một chút không thì nghe thấy bảo vệ ký túc xá bỗng nghển cổ ra nói: "Cô giáo Tô, muộn vậy cô còn muốn ra ngoài sao?"

Tô Giản mơ hồ "ừ" một tiếng.

Bác khuyên nhủ: "Mưa lớn như vậy, bên ngoài còn lạnh, vẫn nên đừng đi ra, có chuyện gì, ngày mai làm tiếp đi!"

" Không có việc gì, cháu chỉ ra ngoài xem một chút thôi." Tô Giản đáp lời, đang muốn cất bước, chợt nghe phát thanh viên trong radio nói: "Tối nay khoảng sáu giờ rưỡi, trên đường cao tốc xx đoạn đường xx đồng thời xảy ra tai nạn giao thông, một chiếc xe màu đen mang biển số xa đụng một chiếc xe chở hàng, chủ xe hơi bị thương nặng, đã được đưa đi bệnh viện cứu chữa..."

Tô Giản vừa mới bước ra một nửa chân đột nhiên dừng ở trên không.

Khoảng sáu giờ rưỡi đường cao tốc xx, bảng số xa, xe hơi màu đen...

Tim Tô Giản khựng lại, trong nháy mắt dường như ngừng đập, nhưng ngay sau đó liền điên cuồng nhảy lên.

Chủ xe hơi bị thương nặng...

https://thuviensach.vn

Tô Giản muốn an ủi mình không thể nào trùng hợp như vậy, nhưng nghĩ đến lúc trước An Dĩ Trạch nói một tiếng nữa sẽ đến sau đó lại luôn tắt máy, liền có chút luống cuống.

Buổi đêm trời mưa nhiệt độ hình như thấp hơn, Tô Giản ôm tay, không nhịn được run run, ngay sau đó lại nhớ ra cái gì đó, lập tức móc di động trong túi áo ra, nhưng ngón tay lại không nhịn được có chút run rẩy, nhiều lần đều nhấn lộn số.

" Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy..."

Tô Giản chậm rãi hạ điện thoại di động bên tai xuống, suy nghĩ một chút, đột nhiên nhanh chóng nhấn số điện thoại của Quý Minh Phi.

" Số điện thoại của Lynda? Được, tôi tìm một chút..."

Lấy số điện thoại của trưởng thư ký của An Dĩ Trạch từ Quý Minh Phi, Tô Giản lập tức gọi.

" Phu nhân, khoảng năm giờ tổng giám đốc rời công ty..."

Khoảng năm giờ rời công ty, khoảng thời gian lái xe đến đoạn đường xx là...

Ánh mắt Tô Giản đờ đẫn.

"Cô giáo Tô? Cô giáo Tô? Cô làm sao vậy? Hình như sắc mặt cô không được tốt." Bác bảo vệ ân cần hỏi.

" Không có gì..." Tô Giản cứng đờ giật giật khóe miệng, lại phát hiện làm sao cũng bất động.

Run run giữ chặt tay, Tô Giản cầm điện thoại di động lên, tìm số điện thoại của đội cảnh sát giao thông, dừng một chút, mới bắt đầu gọi.

https://thuviensach.vn

" Người bị thương là một người đàn ông trẻ tuổi, đã được mang đến bệnh viện xx..."

Tim Tô Giản run lên, không kịp nghe câu kế tiếp, vội vàng cúp điện thoại, giơ dù lên đi vào trong mưa, vừa vội vàng đi vừa bấm điện thoại gọi cho đồng nghiệp.

"Thầy Trường, tôi có thể mượn xe của thầy một chút không? ... Ừ, tôi có chút việc gấp, rất gấp... Được, hiện tại tôi đến nhà thầy lấy chìa khóa..."

Tô Giản đi nhanh trong mưa, bốn bề trừ tiếng mưa rơi ầm ầm, cũng không có âm thanh nào khác. Nước mưa lạnh như băng trong bóng tối đánh về phía anh, ngay cả cây dù cũng không thể ngăn cản hoàn toàn, nhưng anh lại hoàn toàn không để ý đến, chỉ vội vã đi nhanh về phía trước.

Bóng đêm lạnh như băng, mưa đêm như trút nước.

Một mình anh lẻ loi trong mưa càng chạy càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy.

Đột nhiên, phía trước một ánh sáng đâm thủng màn mưa, chiếu vào mắt anh.

Bước chân Tô Giản dừng lại, nhìn về ánh sáng đèn xe ngày càng gần phía trước, thở hổn hển, không nhúc nhích.

Chiếc xe màu đen dừng lại cách anh không xa.

Sau đó anh nhìn thấy có người mở cửa xe, đi ra.

" Giản Giản?" An Dĩ Trạch chạy nhanh tới, cau mày nhìn một thân ướt sũng của Tô Giản, vội vàng đón lấy cay dù trong tay anh, thay anh ngăn mưa trên đỉnh đầu: "Sao em lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản ngơ ngác nhìn người trước mặt, bởi vì ngược chiều sáng, thật ra anh cũng không nhìn rõ mặt của An Dĩ Trạch.

Sau đó anh từ từ ngồi xổm xuống.

" Giản Giản?" An Dĩ Trạch có chút lo lắng, cũng có chút luống cuống.

"Không sao." Tô Giản vùi mặt vào cánh tay đang ôm lấy đầu gối. "Em sẽ chậm một chút, chậm một chút là tốt rồi..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại Truyện: Phụ Huynh.

Tô Giản nhìn phiếu điểm của con trai út, có chút rầu rĩ.

Thường thì An Dật và An Nhạc đều đi ra từ bụng anh, lúc chào đời cũng chỉ kém vài phút, tại sao con trai lớn An Dật lại tốt giống như chị An Nhiên như vậy, vô cùng đẹp, mà thành tích của con trai út An Nhạc, mỗi lần đều thảm như vậy?

Tô Giản nhìn con trai nhỏ, buồn bực nói: "Mẹ với ba con lúc đi học cũng không tệ, chị và anh con đều là tiểu học bá, cả một nhà ta đều học tốt, tại sao hết lần này đến lần khác thành tích của con đều kém như vậy?"

Tiểu An Nhạc sáu tuổi suy nghĩ một chút, nước mắt lưng tròng nói: "Mẹ, có phải con là do ba mẹ nhặt được không?"

Tô Giản: "..."

Tiểu ca ca An Dật ở một bên ngọt ngào ngây thơ nói: "Mẹ, em trai nói, cô giáo của em ấy muốn ngày mai phụ huynh đến trường gặp."

Tô Giản nghĩ đến lần trước bị cô giáo nói một trận, trong lòng có chút suy nhược, đồng thời oán giận An Dĩ Trạch: Sớm không đi muộn không đi, tại sao hết lần này tới lần khác cứ vào lúc này lại có công tác!

Tô Giản suy nghĩ một chút, nghĩ đi nghĩ lại, sau đó có một ý tưởng.

Ngày hôm sau, An Dật đẩy cửa phòng làm việc giáo viên của An Nhạc ra.

https://thuviensach.vn

An Dật: "Cô giáo, em là phụ huynh của An Nhạc."

Cô giáo: "Em là phụ huynh?"

An Dật: "Mẹ nói, em là anh trai, cho nên cũng là phụ huynh. Cô giáo có chuyện gì, nói với em là được."

Cô giáo: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Đi vào trong nhà, An Dĩ Trạch để Tô Giản bị ướt thay quần áo trước, quay đầu nhìn thức ăn đã nguội lạnh trên bàn, ánh mắt anh lộ vẻ áy náy: "Xin lỗi, trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe, kẹt xe rất lâu, cho nên tới chậm."

"Không sao." Tô Giản lắc đầu một cái. "Sao điện thoại anh không gọi được?"

An Dĩ Trạch lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, đúng là hết pin, lại nghĩ đến vẻ mặt Tô Giản vừa rồi, dần dần hiểu rõ: "Vừa rồi em không gọi được cho anh phải không?"

Tô Giản cúi đầu giật giật khóe miệng: " Ừ, em còn tưởng anh không đến." Ngừng lại một chút. "Em đi hâm nóng thức ăn."

Có điều vừa đưa tay cầm bát, tay run rẩy bỗng nhiên mất thăng bằng, bát lập tức rơi xuống đất.

Thanh âm vỡ tan vô cùng rõ ràng. Tô Giản bỗng nhiên run một cái, sau đó ngồi chồm hổm nhặt mảnh vỡ.

"A..."

"Sao vậy? Cắt phải tay?"

"Ừm."

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch tìm băng cá nhân, cau mày dán lại cho Tô Giản, nhìn Tô Giản còn muốn đi qua nhặt mảnh vỡ, liền nói: "Để anh."

Thu thập xong mảnh vỡ, An Dĩ Trạch ngồi xuống bên cạnh Tô Giản, thấy Tô Giản ngơ ngác nhìn băng cá nhân trên ngón tay, không khỏi khẽ cười: "Giản Giản?"

Tô Giản nhìn anh, đột nhiên đưa tay ôm lấy anh.

An Dĩ Trạch sững sờ, cũng đưa tay lên, nhẹ nhàng nói: "Sao vậy?"

Tô Giản thấp giọng nói: "Có chút lạnh..."

An Dĩ Trạch siết chặt tay, ánh mắt hiện vẻ dịu dàng: "Có ấm không?"

Tô Giản mơ mơ hồ hồ 'ừ' một tiếng.

Ngoài nhà bóng tối thâm trầm, tiếng mưa rơi róc rách.

Dưới ánh đèn lờ mờ, hai người yên lặng ôm nhau như vậy, nhất thời, ai cũng không nói gì thêm.

An Dĩ Trạch nhìn người trong ngực.

Lúc tỉnh táo cũng ít khi thấy Tô Giản biết điều ngoan ngoãn như vậy, mà diễn trò lại chịu chủ động ôm anh như vậy cũng không hay có.

Thật sự, là lạnh sao...

Tóc của Tô Giản còn có chút ẩm ướt , An Dĩ Trạch dùng mặt nhẹ nhàng chạm chạm, trong lòng đột nhiên có cảm giác mềm mại không nói nên lời.

Đêm như vậy. Mưa như vậy.

Còn có người trong ngực này.

https://thuviensach.vn

Khẽ hôn tóc của Tô Giản, An Dĩ Trạch đột nhiên cảm giác được một loại 'thỏa mãn' dậy lên trong ngực.

Đang lúc tình cảm thì người trong ngực đột nhiên giật giật.

" Giản Giản?" Giọng nói của An Dĩ Trạch vô cùng dịu dàng và cưng chiều.

Tô Giản ngẩng mặt nhìn anh: "Dĩ Trạch, có phải anh mập hơn không?"

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Trạch hâm nóng thức ăn, hai người ngồi trước bàn bắt đầu ăn cơm.

Tô Giản cúi đầu nhanh chóng bới cơm, An Dĩ Trạch thấy vậy, dịu dàng nói: "Giản Giản, ăn từ từ."

Tô Giản ngẩng đầu nhìn anh một cái, bỗng nhiên nói: "Dĩ Trạch, sau này một tháng anh đến một lần là được rồi."

Tay gắp thức ăn của An Dĩ Trạch ngừng một lát: "Tại sao?"

" Mỗi tuần đều đến vẫn có chút nhiều..." Giương mắt thấy một tia buồn bã trong mắt An Dĩ Trạch, sau khi Tô Giản ngẩn người bỗng nhiên nói. "Chỉ là em... cảm thấy anh đi như vậy có chút nguy hiểm, vừa rồi lúc anh đến không phải xảy ra tai nạn sao?"

An Dĩ Trạch nói: "Anh sẽ cẩn thận."

Tô Giản có chút vội: "Lúc này là người khác nhưng không chắc! Tỷ lệ xảy ra chuyện lớn như vậy! Em thấy một tháng một lần là đủ rồi, tình yêu đủ bền chặt, đâu cần phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều!"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của An Dĩ Trạch bỗng nhiên sáng lên.

Thấy trong mắt An Dĩ Trạch mơ hồ ý cười, Tô Giản có chút không tự nhiên, nhưng ngay sau đó liền mạnh miệng nói: "Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều! Chỉ là em đột nhiên cảm thấy từ ngữ Trung Hoa vô cùng tinh xảo, tùy tiện ngâm một chút mà thôi!"

An Dĩ Trạch cười nhẹ: "Ngâm nga?"

" Cười cái gì?" Tô Giản cũng không nhịn được nhếch mép. "Ngày ngày em luyện tập không được sao? Hai bờ sông tiếng vượn hót không ngừng, một nhành hồng hạnh vượt tường nở hoa!"

An Dĩ Trạch: "... Rèn luyện hàng ngày thật tốt."

Đến lúc hai người nằm trên giường, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ đã nhỏ hơn một chút.

Tô Giản yên lặng nằm trong ngực An Dĩ Trạch, không nói lời nào. An Dĩ Trạch thấy anh không vui vẻ giống bình thường, cho là anh mắc mưa thân thể khó chịu, cũng không nói nhiều, chỉ ôm chặt anh vào trong ngực.

Tiếng mưa rơi lọt vào tai, lại càng làm không gian thêm yên lặng. Trong nhà không khí có chút ẩm thấp, nhưng trong chăn lại vô cùng ấm áp.

Nhưng Tô Giản lại không bị không khí xung quanh làm buồn ngủ.

Giương mắt nhìn người ôm mình, Tô Giản nhịn một chút, cuối cũng vẫn không nhịn được, bò dậy từ trong ngực An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch mở mắt ra, nhìn người nhìn mình chằm chằm. "Làm sao vậy?"

Tô Giản bình tĩnh nhìn anh, thốt lên: "Sao anh không hôn em?"

https://thuviensach.vn

Rõ ràng trước kia mỗi lần trước khi ngủ đều hôn anh, có lúc nửa đêm còn có thể len lén hôn anh, hôm nay lại nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, người này không hôn, cái này giống như chiếc giày trên tầng mãi không rơi xuống vậy, khiến người khác rất để ý!

An Dĩ Trạch ngẩn ra, ngay sau đó trong mắt từ từ hiện lên ý cười.

Sau đó anh chậm rãi nghiêng người sang, ôm lấy hông của Tô Giản, hướng về phía môi Tô Giản, hôn lên.

Tô Giản nhắm mắt lại, nhưng đáp lại rất là nóng bỏng.

Quần áo từ từ rơi xuống đất, da thịt và da thịt kề sát, còn môi An Dĩ Trạch kéo dài một đường.

Môi, vành tai, cổ, xương quai xanh, ngực, còn có...

Tô Giản cắn môi, cổ bỗng nhiên ngửa ra sau, lên tiếng thở dốc.

Đôi môi run rẩy thốt ra hai chữ "Dĩ Trạch" khiến cho toàn thân An Dĩ Trạch càng nóng.

Chỉ là...

An Dĩ Trạch đẩy Tô Giản ra, ánh mắt ngập nước trong mắt thăm dò.

An Dĩ Trạch thở dài một tiếng, giọng nói khàn khàn: "Giản Giản, anh không mang áo mưa."

Tô Giản ngây ngốc, sau đó từ từ giơ tay lên ôm lấy anh: "Không sao..."

Từ sau khi kết hợp số lần hai người làm không tính là nhiều.

Nhưng An Dĩ Trạch lại cảm thấy, đây là lần anh thấy tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Bởi vì không biết tại sao, lần này Tô Giản đột nhiên quấn quít anh rất chặt, không chỉ muốn anh luôn luôn ở phía đối diện, hơn nữa vẫn luôn ôm anh không buông tay.

Chỉ là An Dĩ Trạch nhìn Tô Giản nước mắt lưng tròng, cũng có chút luống cuống.

"Đau?" An Dĩ Trạch cau mày, lập tức nhẹ nhàng, khẽ vuốt vuốt khuôn mặt ướt mồ hôi của Tô Giản.

Tô Giản thở hổn hển nhìn anh, lắc đầu.

Chống lại đôi mắt yêu kiều ánh lệ kia, An Dĩ Trạch chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên mềm xuống, cúi thấp đầu, anh dịu dàng hôn lên nước mắt của Tô Giản, giọng nói dịu dàng khàn khàn: "Bảo bối, anh yêu em..."

Tô Giản mơ hồ thở dốc: "Ừ, em cũng vậy..."

"..."

Tất cả lắng xuống, đêm đã thật khuya.

An Dĩ Trạch nâng mặt của Tô Giản, khẽ hôn.

" Không được...." Vẻ mặt Tô Giản hồng lên, yếu ớt. "Dĩ Trạch, anh phải chú ý một chút, phải cố gắng kéo dài thời gian, kiệt trạch nhi ngư là không đúng..."

An Dĩ Trạch khẽ cười một tiếng: "Lần sau anh sẽ chú ý."

Tô Giản thực sự mệt muốn chết, vùi trong ngực An Dĩ Trạch, nhanh chóng trở nên mơ hồ.

Ánh mắt An Dĩ Trạch trong suốt, nhớ lại câu nói mơ hồ 'em cũng vậy' của Tô Giản lúc nãy, trong lòng lại nóng lên.

https://thuviensach.vn

Anh bỗng nhiên rất muốn, nghe một lần nữa.

" Giản Giản?"

"Ừ..."

"Anh yêu em."

"Ừ... Như chuột... yêu gạo..."

"..."

Hôm sau lúc Tô Giản mở mắt ra, trời đã sáng choang.

An Dĩ Trạch hôn một cái lên trán anh: "Tỉnh rồi?"

Tô Giản nhăn mũi, mềm nhũn "ừ" Một tiếng, sau đó tự nhiên để một chân lên bụng An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch: "..."

Đợi đến lúc tỉnh táo, Tô Giản thanh thanh cổ họng: "Hình như tạnh mưa rồi?"

" Ừ, tạnh mưa rồi."

Ban đầu Tô Giản nâng nửa người, nhưng bởi vì ngoài chăn không khí thật sự lạnh, vì vậy lập tức rụt trở về. An Dĩ Trạch ôm chặt anh, trùm kín lại thân thể anh.

Tô Giản miễn cưỡng thanh thanh cổ họng: "Không ngờ..."

An Dĩ Trạch nhẹ nhàng nói: "Vậy thì đừng dậy."

Tô Giản nở nụ cười, tay sờ soạng thân thể của An Dĩ Trạch.

https://thuviensach.vn

"Sao anh luyện được cơ bụng thế này?"

"Luyện tập."

" Thật cường tráng!"

"... Giản Giản."

Tay bị An Dĩ Trạch bắt lại, Tô Giản ngẩn ra, ngay sau đó có chút ngượng ngùng: "Sao lại keo kiệt như vậy? Không phải là cơ bụng sao? Em cũng có!"

Thấy An Dĩ Trạch kinh ngạc nhìn sang, Tô Giản nói: "Một khối cơ bụng cũng gọi là cơ bụng chứ?"

An Dĩ Trạch: "..."

Bởi vì An Dĩ Trạch không cho anh sờ cơ bụng, Tô Giản liền mò mẫm nơi khác.

Nhìn Tô Giản nồng nhiệt nhìn chằm chằm nghiên cứu trước ngực mình, An Dĩ Trạch có chút bất đắc dĩ.

"Anh nói xem tại sao vật này của đàn ông lại dài như vậy chứ?" Tô Giản nghiêm túc quan sát vị trí bộ ngực của An Dĩ Trạch, thỉnh thoảng còn đưa ngón tay đụng một cái. "Vừa không thể thưởng thức, vừa không có tính thực dụng, nghe nói sẽ còn bị ung thư tuyến vú."

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nhìn một chút, bỗng nhiên lè lưỡi, liếm một cái.

Toàn thân An Dĩ Trạch khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

Tô Giản cảm thấy thú vị, đột nhiên cúi đầu xuống, lại nhẹ nhàng ngậm lấy mút mút.

Hơi thở An Dĩ Trạch hổn hển: "Giản Giản..."

Tô Giản ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi: "Có cảm giác cho con bú sữa không?"

An Dĩ Trạch: "..."

Kết quả nghiên cứu khoa học là, Tô Giản bị An Dĩ Trạch đè xuống giường hung hăng hôn một trận.

Lúc được buông ra, trên môi Tô Giản có giọt nước sắc dục, trong mắt tình triều đã lui, nhìn bộ dáng kiềm chế của An Dĩ Trạch, anh đột nhiên nở nụ cười.

An Dĩ Trạch chống đỡ trán lên trán của anh, nhẹ nhàng nói: "Cười cái gì?"

Tô Giản thở hổn hển, nói: "Đột nhiên nhớ đến vài câu thơ?"

An Dĩ Trạch nói: "Thơ gì?"

Tô Giản chậm rãi nói: "Lão phu tán gẫu thiếu niên cuồng, nhất thụ lê hoa áp hải đường." (Ý chỉ ông già cười vợ trẻ, ý chí sung mãn như trai tân.)

An Dĩ Trạch: "..."

Thấy vẻ mặt An Dĩ Trạch có chút cứng, Tô Giản cười rộ lên, ôm lấy cổ anh, tiến đến bên tai anh, nhẹ giọng nói: "Còn có mấy câu, có muốn nghe hay không?"

An Dĩ Trạch cắn môi anh một chút, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tô Giản thong thả thì thầm: "Nhất khắc trị thiên kim, tuyệt tri thử sự yếu cung hành. Đình xa tọa ái phong lâm vãn, thử thì vô thanh thắng hữu thanh."(Một khắc đáng giá ngàn vàng, tất nhiên phải do mình cảm nhận, đêm tối dừng xe bên rừng vắng, lúc này hành động tốt hơn lời nói)

Trong mắt An Dĩ Trạch hiện lên ý cười: "... Thơ hay."

Tô Giản cười một cái, bỗng nhiên xoay mình, cỡi trên người An Dĩ Trạch.

Sau một lần tát ao bắt cá, Tô Giản nằm trên người An Dĩ Trạch, đột nhiên buồn cười.

An Dĩ Trạch khẽ vuốt vuốt mồ hôi ướt trên lưng anh: "Sap vậy?"

Tô Giản vùi mặt vào cổ anh, nói: "Em đột nhiên nghĩ đến một câu."

An Dĩ Trạch: "Hả?"

Tô Giản: "Ngân bình sạ phá thủy tương bính, tòng thử quân vương bất tảo triêu." (Vòi bạc chảy ra nước sữa, từ nay vua không thể lâm triều.0

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Dù Tô Giản không cho An Dĩ Trạch đến thường xuyên, nhưng An Dĩ Trạch lại không nghe anh, vẫn đến mỗi cuối tuần. Dù Tô Giản vẫn lo lắng, nhưng sau khi nói qua một lần liền không nhắc đến nữa, vì anh đột nhiên phát hiện, anh bắt đầu nhớ An Dĩ Trạch rồi.

Lúc không ở chung với nhau, gần như đêm nào hai người buôn điện thoại, dù sinh hoạt chung với nhau cũng không có chuyện lớn gì, nhưng không biết tại sao, mỗi đêm hai người đều có thể nói chuyện rất lâu. Có vài lần, Tô Giản nằm trong chăn gọi điện thoại ôm di động ngủ đi, mà An Dĩ Trạch ở đầu bên kia nghe tiếng hít thở đều đều, mỉm cười nhẹ giọng nói một câu 'Ngủ ngôn, Giản Giản', sau đó mới cúp điện thoại.

Trong nháy mắt, đã qua mấy tháng. Nếu lúc trước, Tô Giản còn cảm thấy cuộc sống không có gì giải trí như vậy có chút tẻ nhạt vô vị, nhưng hôm nay, Tô Giản lại cảm thấy mỗi ngày hình như đều trở nên có thêm nhiều thú vui.

Có điều hai ngày gần đây Tô Giản không vui nổi, vì anh cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, đầu có chút choáng váng, cũng không có sức lực nào. Buổi tối lúc An Dĩ Trạch gọi điện thoại đến, liền nghe thấy giọng nói uể oải của anh.

"Giản Giản, sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là ở đây hai ngày nay có chút không thoải mái, cũng không biết có phải bị cảm không."

https://thuviensach.vn

"Ngày mai anh đến."

"A? Ngày mai không phải thứ năm sao?"

"Em bị bệnh, anh không yên tâm."

"Không phải bệnh lớn gì, tự em đi mua thuốc cảm là được rồi. Dự báo thời tiết nói ngày mai hình như có mưa, anh đừng đến đây."

"Không sao, ngày mai em chờ điện thoại của anh."

Mặc dù có chút không muốn An Dĩ Trạch đội mưa đến, nhưng An Dĩ Trạch thật sự muốn, Tô Giản lại không tự chủ được vui vẻ, buổi tối nằm trên giường, đã bắt đầu suy nghĩ đến thực đơn ngày mai rồi.

Nhưng hôm sau, anh không đợi được An Dĩ Trạch, lại nhận được điện thoại của Dĩ Nhu.

"Chị dâu, chị về một chuyến đi!"

Trong điện thoại Dĩ Nhu ấp úng, cũng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng Tô Giản nghe được trong giọng nói của cô, chuyện cũng không nhỏ, hơn nữa không ổn, quan trọng nhất là, còn liên quan đến An Dĩ Trạch.

Ngồi trong xe đường dài, trong đầu Tô Giản không ngừng hiện lên từng loại khả năng.

An Dĩ Trạch xảy ra tai nạn rồi sao? Không, nhất định sẽ không!

Hay là công ty An Dĩ Trạch phá sản? Được rồi, khả năng này cũng quá nhỏ.

Hay là, An Dĩ Trạch trèo tường? Chậc chậc, cái này hả...

Tô Giản suy nghĩ, mang một bụng nghi ngờ chạy về nhà.

https://thuviensach.vn

Vừa mở cửa, liền nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của ba An: "Ba đã điều tra, con và Tô Giản không quen biết nhau đã kết hôn rồi, trước đó cũng không qua lại, hơn nữa mẹ tìm thấy giấy thỏa thuận li hôn trong phòng hai đứa. Có lời đồn nói hai đứa kết hôn giả, bình thường ân ái cũng chỉ là diễn kịch, con nói cho ba biết, cái này có phải thật không?"

Bước chân Tô Giản dừng lại, lập tức trừng lớn mắt. Mẹ đó! Chuyện kết hôn giả bị phát hiện?

Quả nhiên tình hình rất nghiêm trọng! Tô Giản không để ý tìm hiểu xem làm thế nào là ba mẹ An phát hiện, chỉ nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch.

"Không phải!"

Tô Giản thét lên một tiếng, tất cả đều nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Thấy Tô Giản, An Dĩ Trạch nhíu mày một chút: "Giản Giản? Tại sao em lại về? Không phải nói bị bệnh sao?"

Tô Giản gật đầu nhìn về phía anh, lại quay mặt đi, nhìn về mấy người nhà họ An.

"Chị dâu." Ánh mắt An Dĩ Nhu nhìn về phía anh có chút phức tạp, nhẹ giọng gọi anh một tiếng. Mà mẹ An tức giận nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt có chút phức tạp.

"Ba, mẹ, Tiểu Nhu." Tô Giản đứng bên cạnh An Dĩ Trạch, lặng lẽ đụng đụng cánh tay An Dĩ Trạch, An Dĩ Trạch trở tay nắm lấy tay anh, bọc trong lòng bàn tay.

Ba An chú ý đến động tác nhỏ của hai người, ánh mắt khẽ động, vẻ mặt nhìn về phía Tô Giản dù đã dịu dàng một chút, nhưng vẫn trầm ngâm như cũ: "Tiểu Giản, con trở lại cũng tốt, con cũng nghe thấy lời lúc trước

https://thuviensach.vn

của ba, có người đốn, con và Tiểu Trạch không phải là vợ chồng kết hôn thật sự, chẳng qua chỉ là vợ chồng tạm thời, đây là thật sao?"

"Không phải." Lần này là An Dĩ Trạch trả lời.

Ánh mắt ba An sâu thẳm, nhìn về phía Tô Giản, chậm rãi nói: "Nếu như hai đứa thật sự có thỏa thuận, như vậy hiện tại thừa nhận còn kịp, Tiểu Trạch hoang đường liên lụy đến cháu, nhà họ An nhà bác sẽ bồi thường cho con. Nếu không, chỉ sợ con và Tiểu Trạch không thể tùy ý ly dị nữa." Ba An ngừng lại một chút. "Tiểu Giản, con phải suy nghĩ kỹ."

Tô Giản yên lặng, nhất thời không nói gì, phảng phất như nội tâm đang tiến hành một lựa chọn khó khăn.

Mà An Dĩ Trạch vẫn luôn yên lặng đột nhiên có chút lo lắng.

Mặc dù những ngày qua, anh tự nhận mình và Tô Giản chung sống rất hài hòa, nhưng anh chưa từng quên, lúc trước Tô Giản một lòng mong được ly dị, mà trước mắt...

"Được."

Vẻ mặt của tất cả mọi người nhà họ An đều biến đổi.

Toàn thân An Dĩ Trạch chấn động, có chút không thể tin nhìn về phía Tô Giản, đôi mắt vẫn luôn trầm tĩnh đột nhiên có chút đau.

Thì ra, anh vẫn luôn đánh giá cao, hy vọng xa vời sao...

"Có điều, con cũng không muốn cái khác." Tô Giản nhìn về phía An Dĩ Trạch, nhẹ nhàng lay lay bàn tay đang nắm tay mình của An Dĩ Trạch. "Ba, mẹ, có thể bắt anh ấy cho con không?"

An Dĩ Trạch hơi cứng đờ, đôi mắt nhìn về phía Tô Giản thoáng chốc có thêm ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt ba An dịu dàng mấy phần, mẹ An khẽ hừ một tiếng, An Dĩ Nhu cười vui vẻ.

Tô Giản nhìn về phía ba An, vẻ mặt nghiêm túc: "Mặc dù điều kiện của con như vậy, nhưng con đảm bảo, con sẽ cố gắng nuôi anh ấy, bảo vệ anh ấy, thương anh ấy, chuyện cả đời dù nói bây giờ có chút giả tạo, nhưng đó là mục tiểu của con, con sẽ cố gắng hết sức."

An Dĩ Trạch: "..."

"Có lẽ con chưa đủ tốt, nhưng con thật lòng." Ánh mắt Tô Giản thành khẩn, vẻ mặt nghiêm túc chư từng có. "Ba, mẹ, hai người có thể giao Dĩ Trạch cho con sao?"

Mẹ An luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi, An Dĩ Nhu mắt cười cong cong, kéo một tay khác của An Dĩ Trạch, giao cho Tô Giản.

Ba An ho nhẹ một tiếng, nhìn hai người trước mặt.

Ông chưa từng thấy qua Tô Giản nghiêm túc có trách nhiệm như vậy, lại nhìn ra được ánh mắt dịu dàng và mê luyến của An Dĩ Trạch khi nhìn Tô Giản là thật. Con trai nhỏ và con trai thứ hai của ông không giống nhau, từ nhỏ đã không thích che giấu. Lúc nhỏ khi làm sai, con thứ hai sẽ cố gắng giấu giếm, nhưng con trai nhỏ sẽ đàng hoàng nói ra. Mà giờ phút này, con trai nhỏ nhìn cô gái bên cạnh nó, trong mắt là vui thích và thỏa mãn.

Tô Giản nhìn về phía An Dĩ Trạch, nói: "Dĩ Trạch, em biết mình chưa đủ tốt, anh chắc chắn muốn ở cùng em sao? Hiện tại có cơ hội, anh còn kịp hối hận, nếu như bỏ lỡ, chỉ sợ không được."

An Dĩ Trạch không trả lời anh, ngược lại nhìn anh sâu sắc một cái, hỏi: "Giản Giản, em chắc chắn, tất cả điều em nói, đều là thật sao?"

https://thuviensach.vn

Đây là câu chỉ có hai người bọn họ mới hiểu. Tô Giản biết, nếu như hiện tại anh đáp lại khẳng định, cả đời này, chắc chắn sẽ ở cùng một chỗ với An Dĩ Trạch.

Tô Giản nhìn chằm chằm An Dĩ Trạch, hỏi ngược lại mình: Thật sự chắc chắn đồng ý sao? Chắc chắn, là người này sao?

Tô Giản không lên tiếng.

Ánh mắt An Dĩ Trạch dần có chút ảm đạm, nghĩ đến vừa rồi Tô Giản nói những lời đó chỉ là diễn kịch, trái tim không khỏi lại có chút nhói.

Tô Giản cố gắng nhìn một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được, đột nhiên vùng khỏi tay An Dĩ Trạch, chạy đến bên cạnh cúi xuống nôn mửa.

Tất cả mọi người sửng sốt một chút. An Dĩ Trạch hoảng hốt, vội đến bên cạnh Tô Giản, cau mày: "Khó chịu ở đâu?"

Tô Giản nôn một chút, lại không nôn được cái gì, uể oải ngẩng đầu, mệt mỏi nói: "Hình như ăn cái gì đau bụng, luôn cảm thấy không thoải mái."

Mẹ An bên cạnh nghe vậy ánh mắt sáng lên, bước nhanh đến, kéo Tô Giản lại quan sát từ trên xuống dưới.

Tô Giản nháy mắt, có chút mơ màng: "Mẹ?"

Mẹ An không chút khách khí hỏi: "Kỳ kinh nguyệt của con bao lâu không đến rồi?"

Tô Giản: "..." Trước mặt mọi người, có cần hỏi vấn đề sắc bén như vậy không! Huống hồ, anh hoàn toàn không nhớ được kỳ kinh nguyệt của mình, bình thường kỳ kinh nguyệt không đến thăm anh, anh chưa bao giờ nhớ chuyện này, hiện tại anh sao có thể nhớ lần trước là lúc nào!

https://thuviensach.vn

Mà An Dĩ Trạch đứng bên cạnh lập tức hiểu ý của mẹ An, trên mặt lộ vẻ ngặc nhiên không thể tin lẫn mừng rỡ!

An Dĩ Nhu bên kia nhất thời mừng rỡ hỏi mẹ An: "Chị dâu đang mang thai sao?"

Tô Giản: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Tiếp đó mẹ An lại hỏi một số điều có thể là triệu chứng mang thao, Tô Giản càng cảm thấy sợ hãi, người nhà họ An đang hưng phấn.

Vốn là một trận hỏa chiến lập tức được dập tắt. Cái gì mà kết hôn giả, cái già mà giả ân ái, lập tức thua trận trước Tô Giản muốn nôn... con cũng đã có, tại sao có thể là kết hôn giả! Huống hồ, dù là kết hôn giả thì thế nào, có con, cái này nhất định là kết hôn thật!

Mẹ An hạ lệnh, An Dĩ Trạch thực hiện, ba An và An Dĩ Nhu đi theo, người một nhà không quan tâm suy nghĩ của Tô Giản, lập tức kéo đến bệnh viện.

"CHúc mừng, cô đã mang thai hai tháng." Kiểm tra xong, bác sĩ cười nói.

Người nhà họ An đều vui vẻ, đến An Dĩ Trạch cả năm đều một vẻ mặt cũng kích động, chỉ có trên mặt tô Giản hiện lên vẻ kinh sợ, sau đó vẻ mặt đưa đám hỏi: "Bác sĩ, bác sĩ chắc chắn không sai chứ? Thật sự là mang thai chứ không phải bệnh khác sao? Không phải chỉ là một cái nhọt dài sao?"

Bác sĩ: "...Tôi chắc chắn, chúc mừng cô, cô sắp được làm mẹ."

Mẹ... mẹ...

Tô Giản bị đánh thoi thóp, hai mắt đã rưng rưng: Chuyện vui từ đâu đến? Đây rõ ràng sấm sét từ trên đời hạ xuống!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà người một nhà vui vẻ không để ý đến tâm trạng của anh, chỉ coi anh khiếp dợ là quá mức kích động. Vây quanh bác sĩ hỏi thăm một có chuyện cần chú ý, dè dặt như vậy coi Tô Giản như quốc bảo.

An Dĩ Trạch cẩn thận đỡ Tô Giản đi lên trước, vẻ mặt kích động cũng chưa rút đi, giọng nói cũng rất dịu dàng: "Giản Giản, có còn khó chịu chỗ nào không?"

Tô Giản dựa vào người anh, uể oải lẩm bẩm: "Tim đau thắt, cơ tim tắc nghẽn, xuất huyết bên trong..."

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Nhu nhìn chị dâu trước mặt mình nép vào người anh trai như con chim nhỏ, mà ánh mắt anh trai mình cẩn thận nhìn chị dâu, cảm thán: "Chị dâu và anh trai yêu nhau như vậy, nhìn một cái cũng biết là thật, tại sao có thể diễn là kết hôn giả? Cũng không biết lời đồn từ đâu, thật là nhàm chán!"

Ánh mắt ba An vui vẻ yên tâm: "Bất kể lời đồn đại thế nào, hai cái miệng nhỏ của bọn họ nói thật là được rồi."

An Dĩ Nhu cười nói: "Cho tới bây giờ con chưa từng thấy anh trai vui vẻ như vậy. Lại nói, từ sau khi chị dâu được gả vào nhà chúng ta, anh trai cũng cười nhiều hơn, bản thân cũng dịu dàng hơn nhiều!"

Ba An gật đầu cười: "Đứa nhỏ Tiểu Giản này, quả thật không tệ."

Mẹ An bên cạnh hưng phấn nói: "Chờ chút, chúng ta đến siêu thị trẻ em, mẹ muốn mua cái gì mà, giường trẻ con, bình sữa..."

"Mẹ!" An Dĩ Nhu cười nói: "Có phải quá sớm rồi không? Chị dâu mới mang thai hai tháng!"

https://thuviensach.vn

Mẹ An trừng mắt: "Con nhóc như con biết cái gì! Mang thai phải chuẩn bị rất nhiều thứ!"

Ba An ở bên cạnh cười nói: "Nhu Nhu nói đúng, bây giờ chuẩn bị những thứ này còn quá sớm, ngược lại cần phải suy nghĩ xem nên chăm sóc Tiểu Giản thế nào mới đúng."

Mắt mẹ An sáng lên: "Lúc trước bà Trường có khoe với tôi thời gian nàng dâu bà ấy mang thai có cái gì mà tháp dinh dưỡng thời kỳ mang thai, để ngày mai tôi đi hỏi một chút!"

Vừa về đến phòng, An Dĩ Trạch liền kéo Tô Giản vào trong lòng, cẩn thận ôm.

"Giản Giản." Giọng nói của An Dĩ Trạch có chút run rẩy. "Chúng ta sắp có con rồi!"

Tô Giản ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, không nhúc nhích, cũng không có lên tiếng.

An Dĩ Trạch vẫn kích động hồi lâu, lúc này mới phát hiện Tô Giản có gì đó không đúng, nhẹ nhàng đẩy Tô Giản ra, An Dĩ Trạch nhìn vào mắt anh, nghi ngờ hỏi: "Giản Giản, em không vui sao?"

Tô Giản giật giật khóe miệng, miễn cưỡng nói: "Không phải..."

An Dĩ Trạch nhìn anh: "Vậy tại sao vẻ mặt lại như vậy?"

Tô Giản sứng ngắc nói: "Em chỉ cảm thấy, có chút đột nhiên..."

An Dĩ Trạch nhìn vẻ mặt như ba mẹ chết của Tô Giản, nhiệt độ toàn thân dần hạ xuống, im lặng một lúc, anh thấp giọng nói: "Giản Giản, có phải em không mong đứa bé này không?"

https://thuviensach.vn

Tô Giản không lên tiếng. Không phải anh không mong đứa bé này, là anh hoàn toàn không dám nghĩ đến chuyện mình sinh con, vừa nghĩ đến trong bụng mình có một đứa bé, tương lai anh còn phải mở lớn chân để cho đứa bé chui ra ngoài, trong bụng anh lập tức dấy lên cảm giác sợ hãi hoang đường.

Kích động trong lòng An Dĩ Trạch dần lui xuống, nhớ đến lúc trước đối mặt với anh Tô Giản cũng không đả động gì đến chuyện nôn mửa, anh đột nhiên có chút không chắc chắn. Nếu người trước mặt thật sự đồng ý trải qua một đời với anh, tại sao lúc có con lại không có ngạc nhiên mừng rỡ lại chỉ có miễn cưỡng và khổ sở, trừ khi...

An Dĩ Trạch chán nản nói: "Giản Giản, lúc trước những lời anh nói với ba mẹ anh, thật ra đều là diễn kịch đúng không?"

Tô Giản đột nhiên ngước mắt lên, ngạc nhiên nhìn anh chằm chằm: "Diễn kịch?"

Giọng nói An Dĩ Trạch khàn khàn: "Thật ra thời gian hợp đồng của chúng ta đã qua, nếu như em thật sư muốn ly dị, thật ra thì không cần..."

Giọng nói của An Dĩ Trạch bỗng nhiên dừng lại, vì anh đột nhiên phát hiện vẻ mặt Tô Giản có chút không đúng.

Tô Giản nhìn anh chằm chằm, ánh mắt toàn là vẻ không dám tin. Chết tiệt, ông đây trước đây vẫn luôn diễn kịch, chỉ có lần này là nói thật có được không? Ông đây nói ra chân thực như vậy, đều không chú ý đến tính hướng vặn vẹo muốn ở chung một chỗ với một người đàn ông, anh lại dám không tin ông đây?

Lòng Tô Giản tràn đầy phẫn nộ, nếu là trước đây, anh hoặc là tức giận nhảy cẫng lên, hoặc là nổi giận không để ý đến An Dĩ Trạch, nhưng trước mắt, không biết tại sao, bị An Dĩ Trạch hỏi như vậy, nghĩ đến anh vất vả lấy hết dũng cảm cho nửa đời sau, lại chuẩn bị giao cho một người không tin

https://thuviensach.vn

tưởng mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, hơn nữa cảm giác sợ hãi sau khi biết mình mang thai, Tô Giản liền chép chép miệng, đột nhiên 'oa' một tiếng, gào khóc.

An Dĩ Trạch: "..."

An Dĩ Trạch làm sao cũng không ngờ đến loại phản ứng này của Tô Giản, nhất thời hoàn hồn. Từ lúc gặp Tô Giản đến nay, trừ lần thấy Tô Giản nhìn hình Lục Thừa Hòa chảy nước mắt, còn lúc Tô Giản tỉnh táo anh hoàn toàn không thể nhìn tháy Tô Giản khóc, mà trước mắt, người ngày thường khí thế bừng bừng đột nhiên gào khóc, mặc dù khóc cũng khá khí thế, nhưng lại nhất thời khiến tay chân anh luống cuống.

"Giản Giản, đừng khóc." An Dĩ Trạch sợ hãi lau nước mắt cho Tô Giản, nhìn từng giọt nước mắt lăn xuống của Tô Giản, vẻ mặt đáng thương, trong lòng bối rối. "Ngoan, đừng khóc."

Nước mắt Tô Giản ào ào, thút tha thút thít: "Con cũng không phải do anh sinh, anh hoàn toàn không biết cảm giác đau đớn khi trên người có thêm một cục thịt!"

An Dĩ Trạch dần hiểu ra, dịu dàng hôn lên nước mắt An Dĩ Trạch, nhẹ nhàng nói: "Giản Giản, em sợ sinh con sao?"

Tô Giản thút tha thút thít nói: "Em... em không sợ! Chỉ là em..."

"Sỡ đau sao?" Ngón tay tinh tế của An Dĩ Trạch lau đi giọt nước mắt của Tô Giản, dịu dàng dụ dỗ: "Đừng sợ, có lẽ cũng không đau như vậy..."

Hai mắt Tô Giản ngấn lệ mơ hồ nhìn chằm chằm anh: "Anh đương nhiên sẽ nói như vậy! Đều nói sinh còn còn đau hơn gà con(*) bị đá, anh còn nói không đau!"

(*) Gà con = tiểu kê: Là bộ phận đau nhất khi đàn ông bị đá đó.

https://thuviensach.vn

"..." An Dĩ Trạch im lặng một chút, nhìn Tô Giản vẫn luôn nước mắt không ngừng, liền đưa tay nâng mặt anh, dịu dàng an ủi. "Giản Giản, em suy nghĩ một chút, tám tháng sau, chúng ta sẽ có con, sẽ có một đứa trẻ gọi em là 'mẹ', em thật sự không mong đợi chút nào sao?"

Nghe được hai chữ 'mẹ' Tô Giản cứng ngắc một chút, sau đó 'oa' một tiếng, khóc lớn.

An Dĩ Trạch: "..."

Cuối cùng An Dĩ Trạch còn lấy ra món bánh ngọt 'Ba con gấu con' An Dĩ Nhu mua về lúc trước, lúc này mới dỗ được Tô Giản.

Trên lông mi Tô Giản còn treo nước mắt, vừa thút thít vừa ăn, còn vừa dặn: "Lần sau nhớ mua vị chocolate!"

An Dĩ Trạch kinh ngạc: "Không phải bình thường em không thích ăn vị chocolate sao?"

Động tác của Tô Giản dừng một chút, yên lặng nhìn anh một cái, nước mắt yên lặng rơi xuống.

An Dĩ Trạch sợ hết hồn, vội vươn tay lau nước mắt cho anh, đau lòng nói: "Tại sao lại khóc?"

Tô Giản rũ mắt nhìn xuống bụng mình, đau lòng nói: "Thì ra bên trong thật sự có đứa bé, nếu không sao đột nhiên em muốn ăn chocolate? Nhất định là con trai anh thích ăn chocolate..."

An Dĩ Trạch: "..."

Vừa khóc vừa rơi nước mắt xong, cũng không lâu lắm, Tô Giản liền ngủ thiếp đi. An Dĩ Trạch nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt anh, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Tô Giản tỉnh dậy, phát hiện An Dĩ Trạch đang nằm bên cạnh, mà mình nằm trong ngực anh. Sau một lúc mơ hồ, dần dần nhớ lại, nhớ lại lúc trước mình gào khóc với An Dĩ Trạch, Tô Giản xấu hổ che kín mặt.

Một giây sau, hai tay che mặt bị nhẹ nhàng kéo ra, giọng nói của An Dĩ Trạch nhẹ nhàng vang lên bên tai: "Tỉnh rồi? Ngủ có ngon không?"

Tô Giản gật đầu một cái, luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng khi đối mặt An Dĩ Trạch. Anh không biết tại sao lúc ấy mình lại đột nhiên bùng nổ, nghĩ đến lúc ấy mình khóc không chút kiêng kỵ còn được An Dĩ Trạch dịu dàng lại kiên nhẫn dỗ, anh liền cảm thấy mặt có chút nóng.

Thật sự là chưa từng mất mặt như vậy, hình tượng của anh... Tô Giản đà điểu chôn vào ngực An Dĩ Trạch.

An Dĩ Trạch lại hoàn toàn không để ý đến chuyện trước đó, vừa rồi lúc Tô Giản ngủ, anh cầm điện thoại di động lên mang tra về tinh thần của phụ nữ khi mang thai, bên trong có một cái nói, phụ nữ khi mang thai dễ bị cảm xúc hóa. 'Phụ nữ mang thai thường cảm xúc hóa, sẽ có ảnh hưởng xấu đến bản thân và thai nhi, người nhà phải tại hoàn cảnh tốt, phải cố gắng hiểu và quan tâm.' An Dĩ Trạch yên lặng nhớ lại một chút đề nghị của chuyên gia, ôm Tô Giản, dịu dàng nói: "Có đói bụng không?"

Tô Giản cười nói: "Trước khi ngủ mới ăn bánh ngọt, sao có thể đói? Em cũng không phải con heo!"

An Dĩ Trạch cười nói: "Đói cũng không sao, sau khi mang thai nhanh đói cũng là chuyện bình thường."

Khóc một trận, lại buồn ngủ, Tô Giản xả hết tâm trạng tiêu cực một hồi, dần dần chấp nhận chuyện mình mang thai. Hào phóng vén áo lên, Tô Giản nhìn chằm chằm bụng mình hồi lâu, lại đưa tay sờ một cái, vẫn có chút không thể tin, thở dài: "Em cảm thấy làm sao cũng không tưởng tượng được, bên trong còn có một đứa bé!"

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch cười nói: "Bây giờ còn nhỏ, bản thân em cũng không nhìn ra được."

Tô Giản nhìn cái bụng trắng nõn của mình một cái, lại đảo mắt nhìn về phía An Dĩ Trạch, ánh mắt u oán. Người này có cơ bụng sáu múi, mình trước kia vốn không bằng, giờ thì hay rồi, mình lại bắt đầu có con, càng không thể sánh được rồi!

Tô Giản sâu xa nói: "Tại sao không phải là anh đẻ con?"

An Dĩ Trạch vuốt ve tóc anh, nhẹ nhàng nói: "Sao đàn ông có thể sinh con?"

Tô Giản u oán nói: "Nào có người chỉ để ý đến chuyện gieo giống như anh vậy?"

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản thở dài: "Nếu con mình có thể lớn lên xinh đẹp như hoa thì tốt rồi! Khi còn bé mẹ em còn gạt em, em là do bà nhặt từ chậu hoa bên ngoài. Sau đó em muốn có em gái, nhưng không có, vì vậy em muốn trồng em gái. Kết quả ngày nào em cũng chăm chậu hoa, nhưng em gái lại không đi ra, khiến em vô cùng đau lòng."

Thấy An Dĩ Trạch cười, Tô Giản cũng cười, hỏi: "Con cái hỏi mình đẻ ra thế nào, rất nhiều ba mẹ dùng biện pháp như vậy lừa con cái, lúc ấy ba mẹ anh nói với anh thế nào?"

An Dĩ Trạch nói: "Anh chưa từng hỏi."

Tô Giản tỏ ra nghi ngờ: "Thật sự chưa từng hỏi? Tuổi thơ của anh thật nhàm chán!"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

"Anh nói xem, nếu như sau này con hỏi chúng ta, chúng ta nên trả lời thế nào đây?" Tô Giản bỗng nhiên nói. "Nhặt được trong thùng rác? Chui ra từ đá? Nhận từ phí điện thoại? Hình như đều không được."

Vẻ mặt của An Dĩ Trạch có chút dễ chịu.

Tô Giản nói: "Nếu không, đến lúc đó nói cho con, nó là do chúng ta trúng giải, anh thấy thế nào?"

An Dĩ Trạch: "..."

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Ngày hôm sau, An Dĩ Trạch không đến công ty, mà ở nhà chăm sóc Tô Giản, vì sáng sớm vừa dậy, Tô Giản đã bắt đầu ói.

Tô Giản ôm bồn cầu hồi lâu mới thoi thóp để An Dĩ Trạch đỡ ra khỏi nhà vệ sinh, cảm thấy cả người rất không khỏe.

"Kinh nguyệt đến khiến người ta đau khổ, kinh nguyệt không đến cũng khiến người ta đau khổ như vậy, làm phụ nữ thật khổ!" Tô Giản buồn chán cảm thán.

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nhìn về phía An Dĩ Trạch, trong đầu đột nhiên nghĩ ra: "Dĩ Trạch, em vừa nghĩ ra một ý."

An Dĩ Trạch nhìn ánh sáng tỏng mắt anh, hơi cảnh giác: "Ý gì?"

"Anh nói xem, hay là tìm một người mang thai hộ thì thế nào?" Tô Giản càng nói càng hưng phấn. "Ví dụ như anh tìm một tiểu tam gì đó, để cô ấy sinh con giúp anh, đến lúc đó, em còn có thể ngủ chung với cô ấy chăm sóc con..."

An Dĩ Trạch lẳng lặng nói: "Em muốn đẩy anh cho người khác?"

Tô Giản bị ánh mắt u oán nhìn chằm chằm, vội khoát tay nói: "Ha ha, chỉ đùa chút thôi mà, sao lại nghiêm túc như vậy? Sao em có thể giao anh cho người khác chứ?"

https://thuviensach.vn

Thấy ánh mắt An Dĩ Trạch vẫn còn nét hoài nghi, như vẫn không tin, Tô Giản vỗ vỗ bụng một cái, cứng cổ nói: "Em là tình nguyện sinh con cho anh, anh còn muốn thế nào?"

An Dĩ Trạch sợ hết hồn, vội kéo tay anh, cau mày nói: "Đừng vỗ!"

Thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, Tô Giản rụt cổ, ngượng ngùng nói: "Sao lại lớn tiếng như vậy..."

An Dĩ Trạch nghiêm nghị nói: "Bác sĩ đã nói, ba tháng đầu phải hết sức chú ý, không được vận động mạnh, nếu không dễ bị sinh non."

Tô Giản bị hai chữ 'sinh non' dọa một chút, không tự chủ dùng tay xoa bụng mình, lẩm bẩm: "Sao lại phiền toái như vậy... sao ba tháng thì sao? Có phải có thể tùy tiện vận động không?"

An Dĩ Trạch nói: "Sau ba tháng, bọn của em sẽ lớn lên, đến lúc đó, em muốn động cũng không đứng lên được."

Tô Giản: "..."

Vì đột nhiên mang thai, Tô Giản bị người nhà ép nghỉ dạy. Tô Giản thấy thỉnh thoảng mình nôn có chút phiền ra, cũng không có vấn đề lớn gì đến không thể tiếp tục dạy học, nhưng lần này An Dĩ Trạch lại không nghe lời anh, thái độ vô cùng kiên quyết. Tô Giản bất đắc dĩ, cuối cùng hai người không thể làm gì khác hơn là đều lùi một bước, Tô Giản tạm nghỉ dạy trên miền núi, trở lại trường tiếp tục đi làm.

Biết được Tô Giản không chỉ kết hôn, hơn nữa còn có thai, đồng nghiệp và học sinh đều tỏ vẻ kinh ngạc, rối rít, buồn bã, các loại cảm xúc, nhưng nhiều nhất vẫn là chúc phúc. Bởi vì An Dĩ Trạch tự mình hộ tống Tô Giản đến phòng làm việc, cũng tặng quà khách khí nhờ các đồng nghiệp chăm sóc Tô Giản một chút, với vài đồng nghiệp được nhìn thấy chồng của Tô Giản, mọi người đều rối rít tỏ ý, chồng của Tô Giản là người đẹp trai

https://thuviensach.vn

chăm sóc bà xã của mình nhất, thật sự không còn lời nào để khen! Nếu là trước kia, nghe người khác khen An Dĩ Trạch như vậy, trong lòng Tô Giản nhất định không tránh được chua xót, nhưng hôm nay anh và An Dĩ Trạch rất tốt, nghe người khác nói An Dĩ Trạch tốt, anh không tự chủ được cảm thấy có chút vui vẻ, cười híp mắt nói: "Đâu có đâu có, chỉ yếu là do ánh mắt của tôi tốt!"

Mà sau khi học sinh biết chuyện Tô Giản mang thai, lại cảm thấy vui vẻ, ngược lại đi học có nhiều quy tắc hơn, vì không chỉ có giáo viên chủ nhiệm nghiêm túc dặn dò 'cô giáo ngữ văn mang thai, không được phép chọc cô tức giận', Lăng Tứ cao lớn cũng lên tiếng: Nếu ai dám chọc cô giáo ngữ văn tức giận, khiến cô không vui, cậu liền đánh người đó!

Mà trong nhà, Tô Giản trở thành người được bảo hộ của gia đình. Không chỉ có người làm được dặn dò phải chú ý đến mợ ba, ngay cả người nhà họ An cũng ngày càng nhiệt tình với Tô Giản. Biết Tô Giản mang thai, An Dĩ Hằng đang bận rộn quay phim bên ngoài cũng dành thời gian về thăm nhà một chuyến, ngoài mang một chút đồ dùng bên ngoài dành cho phụ nữ có thai cho Tô Giản, còn trực tiếp lấy ra một chồng lớn ảnh có chữ ký của các ngôi sao. Thận chí anh trai cả ở nước ngoài Tô Giản chưa được gặp lần nào An Dĩ Thiên cũng gọi điện cho Tô Giản, còn chuẩn bị quà. An Dĩ Nhu thì không nói, từ sau khi biết được Tô Giản mang thai, liền trở về trường, cũng có khi gọi điện về nhà hỏi thăm tình hình của cháu cưng. Thái độ của ba An đối với Tô Giản luôn dịu dàng, hiện tại lại càng thêm quan tâm, có khuynh hướng xem Tô Giản như con gái.

Thay đổi lớn nhất chính là mẹ An. Dù lúc đối mặt với Tô Giản, ngoài miệng mẹ An vẫn không tính là nhẹ nhàng, nhưng Dung ma ma trước đây vẫn luôn bắt bẻ Tô Giản hiện tại đã biến thành người giám sát, ngày ngày nhìn chằm chằm xem Tô Giản ăn gì, không để anh chơi máy tính hay điện thoại di động, Tô Giản có chút không thoải mái bà liền lo lắng. Đối với mẹ An như ngày ngày ở trên chiến trường này, Tô Giản từ trước đến nay luôn

https://thuviensach.vn

có chút phiền muộn, lén lẩm bẩm: "Nào có chuyện dễ sinh non như vậy? Hơn nữa dù sảy thai, còn có thể tiếp tục nghi ngờ sao?" Ai ngờ lời này bị mẹ An biết, lập tức hung hăng dạy dỗ anh một trận: "Con cho rằng đó chẳng qua chỉ là vấn đề con cái sao? Phụ nữ sinh non cũng tổn thương rất lớn đến thân thể, con còn muốn sống không?"

Buổi tối Tô Giản nằm trong lòng An Dĩ Trạch mò mẫm: "Sao em lại luôn cảm thấy lời này của mẹ là quan tâm em?"

An Dĩ Trạch cười nói: "Mẹ vốn rất quan tâm em. Lúc trước em đi dạy trên núi, mẹ luôn hỏi anh tình hình của em, có điều em không biết mà thôi."

Mà sau khi mẹ Tô biết Tô Giản mang thai, lại vui mừng đến không được, kéo thân thể bệnh tật đến thăm con gái, còn chuẩn bị đích thân chăm sóc Tô Giản. Có điều Tô Giản và An Dĩ Trạch vẫn luôn lo lắng tình trạng sức khỏe của bà, hết sức khuyên nhủ, lại dưới sự đảm bảo nhất định chăm sóc Tô Giản của mẹ An, lúc này bà mới đồng ý ở nhà dưỡng bệnh.

Đồng nghiệp hài hòa thân thiện, học sin hoạt bát lại khéo léo, người nhà cẩn thận thương yêu. Tô Giản cảm thấy những ngày sau này vô cùng thoải mái. Nhất là sau ba tháng, phản ứng không khỏe cũng từ từ biến mất, Tô Giản không khỏi cảm thấy, thật ra thì chuyện mang thai này, hình như cũng không có khó khăn như vậy!

Ngược lại Tô Giản nghe đồng nghiệp đã làm mẹ trong phòng làm việc kể lại, dù mang thai khổ cực, nhưng loại cảm giác hạnh phúc khi mang trong mình một sinh linh là điều không ai có thể cảm nhận được. Nhưng Tô Giản cảm thấy, ngoại trừ phát hiện bụng mình như được thổi khí căng lên, khiến anh cảm thấy có chút kỳ diệu, cũng không có cảm thấy cái gì mà tình mẹ con tăng lên. Thỉnh thoảng bị An Dĩ Trạch kéo đến phòng khám thai, vẻ mặt người sắp làm mẹ bên cạnh dịu dàng hạnh phúc, nhưng anh lại cảm thấy nhàm chán, vì vậy mỗi lần anh đều lén chạy đến phòng trò chơi bên cạnh, sau đó đang lúc chơi vui vẻ lại bị mẹ An kéo trở về.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà khuya về nhà, nhìn An Dĩ Trạch nhẹ nhàng ôm bụng của mình, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, anh không khỏi sinh ra một cảm giác kỳ diệu, bỗng nhiên cảm thấy chuyện giày vò này, hình như cũng... đáng giá.

Có điều anh vẫn cảm thấy tiếc nuối. Nằm trên tay An Dĩ Trạch, anh thở dài: "Mọi người đều nói có con, nửa đời sau cũng đừng mong có cuộc sống tự do, aizz, em còn muốn sống cuộc sống hai người thêm vài năm nữa!" Cả đời anh mới yêu một lần, còn không phân biệt được cảm giác gì, liền có con, vốn là cuộc sống của riêng hai người sau này lại có thêm một đứa nhóc náo loạn, suy nghĩ một chút, Tô Giản liền cảm thấy có chút buồn bực.

An Dĩ Trạch hôn anh, nhẹ nhàng nói: "Bất kể là có con hay không, Giản Giản, anh đều yêu em."

Khóe miệng Tô Giản nhếch lên, nhưng ngay sau đó lại xụ xuống: "Không giống! Quả cầu to quá phiền toái! Em vốn còn có nhiều nơi muốn thử một chút, như trong xe adx ngoại gì đó, kết quả thì tốt rồi, cái gì cũng không làm được!"

An Dĩ Trạch cười khẽ một tiếng.

"Cười cái gì?" Tô Giản bất mãn. "Anh không muốn sao?"

"Muốn." An Dĩ Trạch cười tủm tỉm, giọng nói trầm khàn. "Chờ đến lúc sinh con xong, chúng ta thử từng bước một..."

Ánh mắt Tô Giản lóe lên, ôm lấy cổ anh: "Không thể thử hiện tại sao?"

Ánh mắt An Dĩ Trạch sâu thẳm, cổ họng chuyển động một cái, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, chạm trán Tô Giản, giọng khàn khàn: "Không được, ít nhất hiện tại không được, sẽ làm con bị thương."

https://thuviensach.vn

Tô Giản có chút thất vọng, đến gần bất mãn cắn môi An Dĩ Trạch một chút, mà ngửa ra sau thở dài một tiếng: "Aizz, hiện tại em mới phát hiện, áo mưa thật sự là vật dụng quan trọng phát minh nhất dành cho loài người!"

An Dĩ Trạch: "..."

Ngày sinh dự tính đến gần, Tô Giản không khỏi có chút lo lắng. Xem phim cùng mẹ An, thấy vẻ mặt của nữ chính sinh con vô cùng dữ tợn, tiếng kêu thảm thiết, Tô Giản không khỏi run một cái - thời gian có thai hạnh phúc, rõ ràng chính là hình phạt tàn khốc khiến người ta có chết cũng không muốn sinh mà!

Ám ảnh trong lòng tăng lên, Tô Giản bắt đầu lo lắng: "Lỡ như đến lúc đó khó sinh thì sao?"

Anh có thể thông cảm cho An Dĩ Trạch, vì vậy để bảo vệ cái vấn đề này anh cũng không có ý định hỏi. Nhưng An Dĩ Trạch lại trực tiếp trả lời anh: "Sẽ không, đừng đoán mò. Hơn nữa bất kể thế nào, Giản Giản, em đều là người quan trọng nhất."

Nghe vậy Tô Giản không nhịn được có chút vui vẻ, suy nghĩ một chút, lại bối rối: "Anh nói xem, đến lúc đó em nên chọn đẻ tự nhiên hay đẻ mổ?"

An Dĩ Trạch kinh ngạc: "Không phải em sợ đau sao? Anh cho là em sẽ không nghĩ đến chuyện đẻ tự nhiên?"

"Ai nói em sợ đau?" Bị An Dĩ Trạch cảm thấy yếu đuối, Tô Giản rất bất mãn. "Không phải đều nói đẻ tự nhiên tốt cho con hơn sao, hơn nữa bác sĩ cũng từng nói tình trạng sức khỏe của em đẻ tự nhiên không thành vấn đề, quyết định, em sẽ sinh tự nhiên!" Dù gì cũng là đàn ông, bao nhiêu em gái yếu đuối đều có thể trải qua, anh không tin đến lúc đó anh sẽ không chịu được!

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch chần chờ nói: "Em thật sự không suy nghĩ thêm một chút?"

"Không cần suy nghĩ!" Tô Giản vô cùng khí phách. "Đẻ mổ phải dùng lực ngoài, đẻ tự nhiên mới là tự mình cố gắng! Hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy, con chúng ta không thể thua từ vạch xuất phát! Con từ khi sinh ra phải cố gắng tiến thủ, nếu không đến lúc đó em sẽ đẩy nó về!"

An Dĩ Trạch: "..."

Dù đến gần ngày sinh dự tính, nhưng Tô Giản cũng không muốn nằm trong phòng chờ sinh con, sau khi gặp bác sĩ tư, cuối cùng An Dĩ Trạch đồng ý chở anh ra ngoài đi dạo một vòng.

An Dĩ Trạch chọn một công viên nhỏ, bên trong cỏ cây um tùm, lại không nhiều người, rất yên tĩnh. Gần đây phải nghỉ phép chờ sinh tô Giản đã lâu không ra cửa cũng rất hưng phấn, để cả thấy cây cổ vẫn vô cùng phấn khởi. An Dĩ Trạch đỡ thân hình vụng về của anh, nhẹ nhàng nói: "Nếu mệt nhất định phải nói ch anh biết."

Tô Giản nói: "Nói cho anh biết thì sao? Chẳng lẽ anh muốn ôm em về sao?"

An Dĩ Trạch gật đầu: "Ừ."

Tô Giản nhìn thân thể tròn vo của mình, cười nói: "Nhưng hiện tại em nặng hơn 100 cân, anh ôm nổi sao?"

An Dĩ Trạch cười nói: "Vợ và con của mình, sao anh lại không thể ôm được?"

Hai người thả chậm bước chân, vừa nói chuyện lan man, vừa vui vẻ đi dạo. Chỗ khúc quanh, trong khu rừng xanh um trước mặt đột nhiên lộ ra một tòa nhà, Tô Giản 'a' một tiếng: "Phía trước có giáo đường!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản tò mò kéo An Dĩ Trạch đi qua, liền phát hiện ở đó bây giờ đang tổ chức hôn lễ, kích thước hôn lễ không lớn, khách cũng không nhiều, nhưng lại tốt đẹp trịnh trọng như những hôn lễ khác trong thiên hạ vậy.

Tô Giản kéo An Dĩ Trạch vào, lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Trong tiếng nhạc trang trọng, chú rể mặc lễ phục và cô dâu mặc váy cưới màu trắng đang đứng trước mặc mục sư. Tô Giản nhìn người mới cưới không giấu được sự hạnh phúc và kích động, đột nhiên hơi xúc động.

Đã từng, nguyện vọng của anh cũng chính là như vậy - nhìn cô gái mình thích mặc áo cưới trắng tinh, từng bước đi về phía mình, cô giao tay mình cho anh, anh cầm tay cô không buông ra, tạo bằng chứng với thế giới này, hai người cùng lập lời thề làm bạn cả đời.

Nhưng anh lại không nghĩ đến, cuộc đời lại có một khúc quanh lớn như thế. Mặc dù sống lại thành phụ nữ không phải là ước nguyện của anh, nhưng bất kể thế nào, cuối cùng anh vẫn cảm ơn cuộc sống mới này, dù là sinh mạng được ban cho này, hay là, người bên cạnh này.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Ngày hôm sau, An Dĩ Trạch không đến công ty, mà ở nhà chăm sóc Tô Giản, vì sáng sớm vừa dậy, Tô Giản đã bắt đầu ói.

Tô Giản ôm bồn cầu hồi lâu mới thoi thóp để An Dĩ Trạch đỡ ra khỏi nhà vệ sinh, cảm thấy cả người rất không khỏe.

"Kinh nguyệt đến khiến người ta đau khổ, kinh nguyệt không đến cũng khiến người ta đau khổ như vậy, làm phụ nữ thật khổ!" Tô Giản buồn chán cảm thán.

An Dĩ Trạch: "..."

Tô Giản nhìn về phía An Dĩ Trạch, trong đầu đột nhiên nghĩ ra: "Dĩ Trạch, em vừa nghĩ ra một ý."

An Dĩ Trạch nhìn ánh sáng tỏng mắt anh, hơi cảnh giác: "Ý gì?"

"Anh nói xem, hay là tìm một người mang thai hộ thì thế nào?" Tô Giản càng nói càng hưng phấn. "Ví dụ như anh tìm một tiểu tam gì đó, để cô ấy sinh con giúp anh, đến lúc đó, em còn có thể ngủ chung với cô ấy chăm sóc con..."

An Dĩ Trạch lẳng lặng nói: "Em muốn đẩy anh cho người khác?"

Tô Giản bị ánh mắt u oán nhìn chằm chằm, vội khoát tay nói: "Ha ha, chỉ đùa chút thôi mà, sao lại nghiêm túc như vậy? Sao em có thể giao anh cho người khác chứ?"

https://thuviensach.vn

Thấy ánh mắt An Dĩ Trạch vẫn còn nét hoài nghi, như vẫn không tin, Tô Giản vỗ vỗ bụng một cái, cứng cổ nói: "Em là tình nguyện sinh con cho anh, anh còn muốn thế nào?"

An Dĩ Trạch sợ hết hồn, vội kéo tay anh, cau mày nói: "Đừng vỗ!"

Thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, Tô Giản rụt cổ, ngượng ngùng nói: "Sao lại lớn tiếng như vậy..."

An Dĩ Trạch nghiêm nghị nói: "Bác sĩ đã nói, ba tháng đầu phải hết sức chú ý, không được vận động mạnh, nếu không dễ bị sinh non."

Tô Giản bị hai chữ 'sinh non' dọa một chút, không tự chủ dùng tay xoa bụng mình, lẩm bẩm: "Sao lại phiền toái như vậy... sao ba tháng thì sao? Có phải có thể tùy tiện vận động không?"

An Dĩ Trạch nói: "Sau ba tháng, bọn của em sẽ lớn lên, đến lúc đó, em muốn động cũng không đứng lên được."

Tô Giản: "..."

Vì đột nhiên mang thai, Tô Giản bị người nhà ép nghỉ dạy. Tô Giản thấy thỉnh thoảng mình nôn có chút phiền ra, cũng không có vấn đề lớn gì đến không thể tiếp tục dạy học, nhưng lần này An Dĩ Trạch lại không nghe lời anh, thái độ vô cùng kiên quyết. Tô Giản bất đắc dĩ, cuối cùng hai người không thể làm gì khác hơn là đều lùi một bước, Tô Giản tạm nghỉ dạy trên miền núi, trở lại trường tiếp tục đi làm.

Biết được Tô Giản không chỉ kết hôn, hơn nữa còn có thai, đồng nghiệp và học sinh đều tỏ vẻ kinh ngạc, rối rít, buồn bã, các loại cảm xúc, nhưng nhiều nhất vẫn là chúc phúc. Bởi vì An Dĩ Trạch tự mình hộ tống Tô Giản đến phòng làm việc, cũng tặng quà khách khí nhờ các đồng nghiệp chăm sóc Tô Giản một chút, với vài đồng nghiệp được nhìn thấy chồng của Tô Giản, mọi người đều rối rít tỏ ý, chồng của Tô Giản là người đẹp trai

https://thuviensach.vn

chăm sóc bà xã của mình nhất, thật sự không còn lời nào để khen! Nếu là trước kia, nghe người khác khen An Dĩ Trạch như vậy, trong lòng Tô Giản nhất định không tránh được chua xót, nhưng hôm nay anh và An Dĩ Trạch rất tốt, nghe người khác nói An Dĩ Trạch tốt, anh không tự chủ được cảm thấy có chút vui vẻ, cười híp mắt nói: "Đâu có đâu có, chỉ yếu là do ánh mắt của tôi tốt!"

Mà sau khi học sinh biết chuyện Tô Giản mang thai, lại cảm thấy vui vẻ, ngược lại đi học có nhiều quy tắc hơn, vì không chỉ có giáo viên chủ nhiệm nghiêm túc dặn dò 'cô giáo ngữ văn mang thai, không được phép chọc cô tức giận', Lăng Tứ cao lớn cũng lên tiếng: Nếu ai dám chọc cô giáo ngữ văn tức giận, khiến cô không vui, cậu liền đánh người đó!

Mà trong nhà, Tô Giản trở thành người được bảo hộ của gia đình. Không chỉ có người làm được dặn dò phải chú ý đến mợ ba, ngay cả người nhà họ An cũng ngày càng nhiệt tình với Tô Giản. Biết Tô Giản mang thai, An Dĩ Hằng đang bận rộn quay phim bên ngoài cũng dành thời gian về thăm nhà một chuyến, ngoài mang một chút đồ dùng bên ngoài dành cho phụ nữ có thai cho Tô Giản, còn trực tiếp lấy ra một chồng lớn ảnh có chữ ký của các ngôi sao. Thận chí anh trai cả ở nước ngoài Tô Giản chưa được gặp lần nào An Dĩ Thiên cũng gọi điện cho Tô Giản, còn chuẩn bị quà. An Dĩ Nhu thì không nói, từ sau khi biết được Tô Giản mang thai, liền trở về trường, cũng có khi gọi điện về nhà hỏi thăm tình hình của cháu cưng. Thái độ của ba An đối với Tô Giản luôn dịu dàng, hiện tại lại càng thêm quan tâm, có khuynh hướng xem Tô Giản như con gái.

Thay đổi lớn nhất chính là mẹ An. Dù lúc đối mặt với Tô Giản, ngoài miệng mẹ An vẫn không tính là nhẹ nhàng, nhưng Dung ma ma trước đây vẫn luôn bắt bẻ Tô Giản hiện tại đã biến thành người giám sát, ngày ngày nhìn chằm chằm xem Tô Giản ăn gì, không để anh chơi máy tính hay điện thoại di động, Tô Giản có chút không thoải mái bà liền lo lắng. Đối với mẹ An như ngày ngày ở trên chiến trường này, Tô Giản từ trước đến nay luôn

https://thuviensach.vn

có chút phiền muộn, lén lẩm bẩm: "Nào có chuyện dễ sinh non như vậy? Hơn nữa dù sảy thai, còn có thể tiếp tục nghi ngờ sao?" Ai ngờ lời này bị mẹ An biết, lập tức hung hăng dạy dỗ anh một trận: "Con cho rằng đó chẳng qua chỉ là vấn đề con cái sao? Phụ nữ sinh non cũng tổn thương rất lớn đến thân thể, con còn muốn sống không?"

Buổi tối Tô Giản nằm trong lòng An Dĩ Trạch mò mẫm: "Sao em lại luôn cảm thấy lời này của mẹ là quan tâm em?"

An Dĩ Trạch cười nói: "Mẹ vốn rất quan tâm em. Lúc trước em đi dạy trên núi, mẹ luôn hỏi anh tình hình của em, có điều em không biết mà thôi."

Mà sau khi mẹ Tô biết Tô Giản mang thai, lại vui mừng đến không được, kéo thân thể bệnh tật đến thăm con gái, còn chuẩn bị đích thân chăm sóc Tô Giản. Có điều Tô Giản và An Dĩ Trạch vẫn luôn lo lắng tình trạng sức khỏe của bà, hết sức khuyên nhủ, lại dưới sự đảm bảo nhất định chăm sóc Tô Giản của mẹ An, lúc này bà mới đồng ý ở nhà dưỡng bệnh.

Đồng nghiệp hài hòa thân thiện, học sin hoạt bát lại khéo léo, người nhà cẩn thận thương yêu. Tô Giản cảm thấy những ngày sau này vô cùng thoải mái. Nhất là sau ba tháng, phản ứng không khỏe cũng từ từ biến mất, Tô Giản không khỏi cảm thấy, thật ra thì chuyện mang thai này, hình như cũng không có khó khăn như vậy!

Ngược lại Tô Giản nghe đồng nghiệp đã làm mẹ trong phòng làm việc kể lại, dù mang thai khổ cực, nhưng loại cảm giác hạnh phúc khi mang trong mình một sinh linh là điều không ai có thể cảm nhận được. Nhưng Tô Giản cảm thấy, ngoại trừ phát hiện bụng mình như được thổi khí căng lên, khiến anh cảm thấy có chút kỳ diệu, cũng không có cảm thấy cái gì mà tình mẹ con tăng lên. Thỉnh thoảng bị An Dĩ Trạch kéo đến phòng khám thai, vẻ mặt người sắp làm mẹ bên cạnh dịu dàng hạnh phúc, nhưng anh lại cảm thấy nhàm chán, vì vậy mỗi lần anh đều lén chạy đến phòng trò chơi bên cạnh, sau đó đang lúc chơi vui vẻ lại bị mẹ An kéo trở về.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà khuya về nhà, nhìn An Dĩ Trạch nhẹ nhàng ôm bụng của mình, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, anh không khỏi sinh ra một cảm giác kỳ diệu, bỗng nhiên cảm thấy chuyện giày vò này, hình như cũng... đáng giá.

Có điều anh vẫn cảm thấy tiếc nuối. Nằm trên tay An Dĩ Trạch, anh thở dài: "Mọi người đều nói có con, nửa đời sau cũng đừng mong có cuộc sống tự do, aizz, em còn muốn sống cuộc sống hai người thêm vài năm nữa!" Cả đời anh mới yêu một lần, còn không phân biệt được cảm giác gì, liền có con, vốn là cuộc sống của riêng hai người sau này lại có thêm một đứa nhóc náo loạn, suy nghĩ một chút, Tô Giản liền cảm thấy có chút buồn bực.

An Dĩ Trạch hôn anh, nhẹ nhàng nói: "Bất kể là có con hay không, Giản Giản, anh đều yêu em."

Khóe miệng Tô Giản nhếch lên, nhưng ngay sau đó lại xụ xuống: "Không giống! Quả cầu to quá phiền toái! Em vốn còn có nhiều nơi muốn thử một chút, như trong xe adx ngoại gì đó, kết quả thì tốt rồi, cái gì cũng không làm được!"

An Dĩ Trạch cười khẽ một tiếng.

"Cười cái gì?" Tô Giản bất mãn. "Anh không muốn sao?"

"Muốn." An Dĩ Trạch cười tủm tỉm, giọng nói trầm khàn. "Chờ đến lúc sinh con xong, chúng ta thử từng bước một..."

Ánh mắt Tô Giản lóe lên, ôm lấy cổ anh: "Không thể thử hiện tại sao?"

Ánh mắt An Dĩ Trạch sâu thẳm, cổ họng chuyển động một cái, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, chạm trán Tô Giản, giọng khàn khàn: "Không được, ít nhất hiện tại không được, sẽ làm con bị thương."

https://thuviensach.vn

Tô Giản có chút thất vọng, đến gần bất mãn cắn môi An Dĩ Trạch một chút, mà ngửa ra sau thở dài một tiếng: "Aizz, hiện tại em mới phát hiện, áo mưa thật sự là vật dụng quan trọng phát minh nhất dành cho loài người!"

An Dĩ Trạch: "..."

Ngày sinh dự tính đến gần, Tô Giản không khỏi có chút lo lắng. Xem phim cùng mẹ An, thấy vẻ mặt của nữ chính sinh con vô cùng dữ tợn, tiếng kêu thảm thiết, Tô Giản không khỏi run một cái - thời gian có thai hạnh phúc, rõ ràng chính là hình phạt tàn khốc khiến người ta có chết cũng không muốn sinh mà!

Ám ảnh trong lòng tăng lên, Tô Giản bắt đầu lo lắng: "Lỡ như đến lúc đó khó sinh thì sao?"

Anh có thể thông cảm cho An Dĩ Trạch, vì vậy để bảo vệ cái vấn đề này anh cũng không có ý định hỏi. Nhưng An Dĩ Trạch lại trực tiếp trả lời anh: "Sẽ không, đừng đoán mò. Hơn nữa bất kể thế nào, Giản Giản, em đều là người quan trọng nhất."

Nghe vậy Tô Giản không nhịn được có chút vui vẻ, suy nghĩ một chút, lại bối rối: "Anh nói xem, đến lúc đó em nên chọn đẻ tự nhiên hay đẻ mổ?"

An Dĩ Trạch kinh ngạc: "Không phải em sợ đau sao? Anh cho là em sẽ không nghĩ đến chuyện đẻ tự nhiên?"

"Ai nói em sợ đau?" Bị An Dĩ Trạch cảm thấy yếu đuối, Tô Giản rất bất mãn. "Không phải đều nói đẻ tự nhiên tốt cho con hơn sao, hơn nữa bác sĩ cũng từng nói tình trạng sức khỏe của em đẻ tự nhiên không thành vấn đề, quyết định, em sẽ sinh tự nhiên!" Dù gì cũng là đàn ông, bao nhiêu em gái yếu đuối đều có thể trải qua, anh không tin đến lúc đó anh sẽ không chịu được!

https://thuviensach.vn

An Dĩ Trạch chần chờ nói: "Em thật sự không suy nghĩ thêm một chút?"

"Không cần suy nghĩ!" Tô Giản vô cùng khí phách. "Đẻ mổ phải dùng lực ngoài, đẻ tự nhiên mới là tự mình cố gắng! Hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy, con chúng ta không thể thua từ vạch xuất phát! Con từ khi sinh ra phải cố gắng tiến thủ, nếu không đến lúc đó em sẽ đẩy nó về!"

An Dĩ Trạch: "..."

Dù đến gần ngày sinh dự tính, nhưng Tô Giản cũng không muốn nằm trong phòng chờ sinh con, sau khi gặp bác sĩ tư, cuối cùng An Dĩ Trạch đồng ý chở anh ra ngoài đi dạo một vòng.

An Dĩ Trạch chọn một công viên nhỏ, bên trong cỏ cây um tùm, lại không nhiều người, rất yên tĩnh. Gần đây phải nghỉ phép chờ sinh tô Giản đã lâu không ra cửa cũng rất hưng phấn, để cả thấy cây cổ vẫn vô cùng phấn khởi. An Dĩ Trạch đỡ thân hình vụng về của anh, nhẹ nhàng nói: "Nếu mệt nhất định phải nói ch anh biết."

Tô Giản nói: "Nói cho anh biết thì sao? Chẳng lẽ anh muốn ôm em về sao?"

An Dĩ Trạch gật đầu: "Ừ."

Tô Giản nhìn thân thể tròn vo của mình, cười nói: "Nhưng hiện tại em nặng hơn 100 cân, anh ôm nổi sao?"

An Dĩ Trạch cười nói: "Vợ và con của mình, sao anh lại không thể ôm được?"

Hai người thả chậm bước chân, vừa nói chuyện lan man, vừa vui vẻ đi dạo. Chỗ khúc quanh, trong khu rừng xanh um trước mặt đột nhiên lộ ra một tòa nhà, Tô Giản 'a' một tiếng: "Phía trước có giáo đường!"

https://thuviensach.vn

Tô Giản tò mò kéo An Dĩ Trạch đi qua, liền phát hiện ở đó bây giờ đang tổ chức hôn lễ, kích thước hôn lễ không lớn, khách cũng không nhiều, nhưng lại tốt đẹp trịnh trọng như những hôn lễ khác trong thiên hạ vậy.

Tô Giản kéo An Dĩ Trạch vào, lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Trong tiếng nhạc trang trọng, chú rể mặc lễ phục và cô dâu mặc váy cưới màu trắng đang đứng trước mặc mục sư. Tô Giản nhìn người mới cưới không giấu được sự hạnh phúc và kích động, đột nhiên hơi xúc động.

Đã từng, nguyện vọng của anh cũng chính là như vậy - nhìn cô gái mình thích mặc áo cưới trắng tinh, từng bước đi về phía mình, cô giao tay mình cho anh, anh cầm tay cô không buông ra, tạo bằng chứng với thế giới này, hai người cùng lập lời thề làm bạn cả đời.

Nhưng anh lại không nghĩ đến, cuộc đời lại có một khúc quanh lớn như thế. Mặc dù sống lại thành phụ nữ không phải là ước nguyện của anh, nhưng bất kể thế nào, cuối cùng anh vẫn cảm ơn cuộc sống mới này, dù là sinh mạng được ban cho này, hay là, người bên cạnh này.

https://thuviensach.vn

TRỞ THÀNH VỢ CỦA TÌNH ĐỊCH

Thư Hoài

www.dtv-ebook.com

Chương 85.2

Tô Giản lặng lẽ quay đầu, nhìn về phía An Dĩ Trạch bên cạnh.

Anh đột nhiên có chút tò mò, lúc đầu, có phải An Dĩ Trạch cùng từng có một buổi lễ kết hôn với thân thể này như thế? An Dĩ TRạch làm chú rể, bộ dạng là thế nào?

Nhưng dù thế nào, khi đó chỉ sợ An Dĩ Trạch cũng không thật sự hạnh phúc. Tính ra, ở phương diện nỳ, anh và An Dĩ Trạch, thật sự là bất phân thắng bại. Cả đời này của anh chỉ sợ không có một hôn lễ chân chính của bản thên, mà An Dĩ Trạch, dù lúc ấy có tổ chức, cũng chỉ là một hành trình giả dối, không liên quan đến hạnh phúc.

Mà hôm nay, hạnh phúc chân chính, đã không liên quan đến hôn lễ.

An Dĩ Trạch nghiêng đầu, nhìn thấy trong mắt Tô Giản lấp lánh ánh sáng, tim đột nhiên động một cái, thấp giọng nói: "Giản Giản."

"Hả?"

"Chờ đến sau khi sinh con xong, chúng ta lại tổ chức một buổi hôn lễ đi."

Cũng không phải anh chưa nhìn thấy bộ dạng Tô Giản mặc áo cưới, có điều, nhìn cảnh hạnh phúc của hai người trước mặt, anh đột nhiên có chút rung động, anh đột nhiên rất muốn nhìn một chút, Tô Giản yêu thương mặc áo cưới nhìn anh, nụ cười tủm tỉm tươi sáng.

https://thuviensach.vn

"A? Không phải chứ?"

"... Hay là, chúng ta chọn một thời gian rảnh đi chụp một bộ ảnh cưới?"

"Ảnh cưới? Không phải chứ, cái này không phải đều là sở thích của con gái sao? Dĩ Trạch, từ khi nào anh cảm thấy hứng thú với cái này vậy?"

"..."

Mục sư trước mặt hỏi chú rể: "Trương Minh, con có chuyện ý lấy Tần Hồng làm vợ của con không? Con có nguyện ý dù là cuộc sống thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay buồn bã, đều yêu cô ấy, chung thủy một lòng với cô ấy hay không?"

Tô Giản bị không khí ở đây ảnh hưởng, quay đầu nói với An Dĩ Trạch: "Ngày An Dĩ Trạch, anh có nguyện ý cưới Tô Giản làm vợ của anh? Anh có nguyện ý dù là cuộc sống thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay buồn bã, đều yêu cô ấy, chung thủy một lòng với cô ấy hay không?"

Ánh sáng trong mắt An Dĩ Trạch dịu dàng, trịnh trọng nói: "Anh đồng ý."

Tô Giản vui vẻ cười một tiếng, lại nghe bên tai An Dĩ Trạch đột nhiên thấp giọng nói: "Tô Giản, em có nguyện ý gả làm vợ An Dĩ Trạch không? Em có nguyện ý dù là cuộc sống thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay buồn bã, đều yêu anh ấy, chung thủy một lòng với anh ấy hay không?"

Tô Giản vui vẻ, đang muốn đáp lại, đột nhiên nhướn mày.

An Dĩ Trạch hồi lâu không nghe thấy câu trả lời của Tô Giản, không khỏi hơi thất vọng hạ mắt xuống.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà tiếp đó liền nghe thấy giọng nói cố sức của Tô Giản.

"Dĩ Trạch, con trai anh nói, nó đồng ý, cho nên nó muốn chui ra rồi,..."

"..."

Vì bụng đột nhiên đau, Tô Giản bị An Dĩ Trạch dù cố gắng bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được lo lắng vội vàng đưa đến bệnh viện.

Sau đó Tô Giản liền được đẩy đến phòng sinh.

Đến lúc này, Tô Giản mới ý thức được, thời khắc khó khăn nhất của cuộc sống - chính là đẻ con!

Tô Giản bị cơn đau bụng hành hạ đến đầu đầy mồ hôi, nhưng mà thấy An Dĩ Trạch đi vào phòng sinh, anh vẫn không nhịn được thở hổn hển vui vẻ. Chỉ thấy mặc một bộ màu hồng, còn đội một cái mũ, bộ dáng anh tuấn thường ngày đã không thấy, trong mắt chỉ còn lo lắng, lại tới an ủi anh: "Giản Giản, đừng sợ, có anh đây."

Tô Giản cảm thấy buồn cười, nhưng lại cảm thấy thật ấm áp.

Nhưng sau đó Tô Giản liền không cười được, bởi vì... chết tiệt, thật sự quá đau mà! Tô Giản vốn còn cảm thấy mình có thể anh dũng bất khuất như liệt sĩ, nhưng trước mắt, anh vẫn phải khuất phục, đau đến khốc liệt, anh quả thật không lo được hình tượng, vì vậy nằm trong phòng sinh liền hét lớn một tiếng: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

An Dĩ Trạch: "..."

Không dễ dàng gì cơn đau bụng mới lui đi, Tô Giản yếu ớt thở gấp nói: "Thật là đau... đau khiến em muốn ca hát..."

An Dĩ Trạch đang vô cùng đau lòng ngừng một chút, dịu dàng lau mồ hôi cho anh nói: "...đừng hát, giữ sức, nghe lời."

https://thuviensach.vn

Tô Giản nói: "Hiện tại hình như khá hơn chút rồi... vừa rồi thật muốn chết... Dĩ Trạch, anh mang điện thoại không... đăng lên weibo cho em một chút, liền viết 'đau, không muốn sống'..."

An Dĩ Trạch: "..."

Nhưng cũng không lâu lắm, cơn đau bụng lại mạnh liệt kéo đến, Tô Giản thật sự chịu không nổi, tan nát cõi lòng nói: "Em không đẻ tự nhiên được rồi... em muốn đẻ mổ..."

Bác sĩ tỉnh táo lại dịu dàng từ chối anh: "Không còn kịp rồi."

Tô Giản: "..."

Cả mặt An Dĩ Trạch đều là mồ hôi, đau lòng đến không được: "Giản Giản, nhịn một chút, dùng sức!"

Tô Giản đnags thương nhìn anh: "Không còn sức nữa rồi... Dĩ Trạch... em muốn ăn cơm..."

An Dĩ Trạch: "..."

Đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, Tô Giản đau đến mặt có chút vặn vẹo, giọng nói cùng dần bé lại, đến cuối cùng còn đau đến không nói nổi, chỉ biết nắm lấy tay An Dĩ Trạch, mỗi lần đều gọi: "Dĩ Trạch... Dĩ Trạch..."

An Dĩ Trạch đột nhiên hoảng lên, lau mồ hôi cho Tô Giản, giọng nói khàn khàn lại run rẩy: "Giản Giản, nhịn một chút, kiên trì thêm một chút nữa, con chúng ta sẽ nhanh chóng ra ngoài!"

Tô Giản đau đến có chút hoảng hốt, giương mắt nhìn về phía anh, nhìn thấy ánh nước trong mắt anh thì đột nhiên ngẩn người.

Sau đó cũng không biết sao, anh đột nhiên có sức mạnh...

https://thuviensach.vn

"Chúc mừng, là con gái"

An Dĩ Trạch chỉ đơn giản nhìn một cái, sau đó liền để bác sĩ ôm con ra ngoài báo tin mừng cho những người chờ bên ngoài, mà chính anh, lại cúi người xuống, vừa hôn lên mi tâm của Tô Giản vừa khàn khàn nói: "Giản Giản, cảm ơn em."

Tô Giản nhìn tia máu trong mắt anh, yếu ớt cười, nhưng cũng có chút đắc ý: "Em... em lợi hại không?"

An Dĩ Trạch lại hôn anh, gật đầu cười: "Lợi hại, Giản Giản là lợi hại nhất."

Tô Giản nhìn anh, trong lòng đột nhiên có chút kiêu ngạo: An Dĩ Trạch ơi An Dĩ Trạch, anh nhà giàu đẹp trai thì sao, anh là người đàn ông kim cương thì thế nào, đời này, dù sao cũng có một chuyện anh không bằng tôi!

Tô Giản đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau sau khi sống lại.

Thật ra thì đó cũng coi như là lần đầu hai người chân chính gặp gỡ ở kiếp này. Khi đó, cũng trong phòng bệnh, anh sống lại mới tỉnh, ngẩng đầu, liền nhìn thấy An Dĩ Trạch. Anh là người đau khổ sống lại thành phụ nữ, mà anh ta là người chồng thợp pháp trong hợp đồng của anh, hai người gặp nhau trong tỉnh canh máu chõ như vậy.

Rồi sau đó, náo loạn một hồi.

Sau đó nữa, hai người gắn bó tri kỉ.

Mình khi đó, làm sao có thể nghĩ đến ngày hôm nay, mình nằm trong viện một lần nữa, cam tâm tình nguyện sinh con cho người này?

https://thuviensach.vn

Chuyện đời khó đoán, cuộc sống tàn nhẫn, có điều, vận mệnh lại thường tặng niềm vui cho mọi người.

Tô Giản không khỏi lặng lẽ nở nụ cười.

An Dĩ Trạch dịu dàng vuốt vuốt mái tóc ướt mồ hôi của Tô Giản, nhẹ nhàng nói: "Cười cái gì?"

Tô Giản nói: "Bỗng nhiên nghĩ đến tình địch trước đây của em."

"Tình địch trước đây?" An Dĩ Trạch có chút không rõ, sau đó lập tức hiểu ý. "Lý Phi Phi?"

Tô Giản không thừa nhận, cũng không chối, chỉ nói tiếp: "Cái gì người đó cũng tốt hơn em, em từng ghen tị và ước ao với người đó."

"Không, em tốt hơn cô ta." An Dĩ Trạch hôn anh. "Sau đó thì sao?"

Tô Giản mỉm cười nói: "Có điều bây giờ em phát hiện, cuối cùng có một điều người đó không bằng em."

An Dĩ Trạch cười nói: "Cái gì?"

Tô Giản nhìn anh, mắt cười cong cong: "Em có anh, người đó không có."

An Dĩ Trạch ngẩn ra, sau đó lộ vẻ xúc động ôm lấy anh.

Tô Giản giơ tay lên ôm lại, ánh mắt cười tủm tỉm trong sáng.

Em có anh, nhưng người đó lại chỉ có thể lấy một người kiếp trước là đàn ông làm vợ, ha ha.

Trước đây, internet có một vấn đề rất nóng bỏng:

https://thuviensach.vn

Nếu một ngày nào đó, buổi sáng tỉnh lại, bạn phát hiện giới tính của mình thay đổi, phản ứng đầu tiên của bạn là gì?

Một người rất nổi tiếng trên mạng trả lời:

Trước hết, các anh em hãy thoải mái một chút!

Tô Giản nhớ kỹ, lúc đọc được dòng bình luận này, anh đã cực kỳ kinh ngạc đập bàn ca ngợi: Anh em tốt, nói rất hay!

Mà hôm nay, sống lại trở thành phụ nữ, anh tiến lại bên tai An Dĩ Trạch, cười híp mắt nói: "Dĩ Trạch, em đã từng nói chưa, em yêu anh?"

__END__

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38 (1)
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 71.2
Chương 72.1
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 83: Ngoại Truyện: Phụ Huynh.
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 85
Chương 85.2

https://thuviensach.vn